James Clavell's

WHIRLWIND

BY THE AUTHOR OF **SHŌGUN** AND **NOBLE HOUSE**

CAPITOLUL 39
MARTI
20 februarie l979

Tabriz; ora 5,l2 dimineaţa. În coliba de la marginea domeniului Hanului, Ross se trezi brusc. Rămase nemişcat, păstrându-şi respiraţia regulată, dar cu toate simţurile concentrate. Părea că nu se-ntâmplă nimic deosebit, doar obişnuitele insecte şi dimensiunile minuscule ale încăperii, prin fereastră se vedea noaptea întunecoasă, cu cerul în cea ai mare parte înnorat. Pe cealaltă saltea de paie, Gueng dormea ghemuit, respirând normal. Din pricina frigului, amândoi bărbaţii se culcaseră îmbrăcaţi.

Fără zgomot, Ross se duse la fereastră şi scrută întunericul. Apoi, chiar lingă urechea lui, Gueng şopti:

- Ce e, sahib?
- Nu ştiu. Poate nimic.

Gueng îl înghionti şi arătă cu degetul. Pe scaunul din faţa uşii nu se afla nici o santinelă. Poate că s-a dus să-şi facă nevoile, întotdeauna fusese cel puţin o santinelă. Zi şi noapte, noaptea trecută fuseseră două, aşa că Ross îşi făcuse un fel de momâie în pat şi, lăsându-l pe Gueng să le distragă atenţia, se strecurase afară pe fereastra din spate, urcându-se singur la întâlnirea cu Erikki şi Azadeh.

La întoarcere fusese cât pe ce să dea peste o patrulă, dar santinelele fuseseră somnoroase şi neatente, aşa că putuse să treacă pe lingă ele.

- Aruncă un ochi pe fereastra din spate, şopti Ross. Priviră şi aşteptară. Până în zori mai e cam o oră.
- Sahib, poate a fost doar un duh al muntelui, spuse Gueng încetişor.

În Pământul de Deasupra Lumii era o superstiţie că hurile vizitau noaptea paturile bărbaţilor, femeilor şi copiilor care dormeau, pentru a face fapte bune sau rele şi că visurile erau poveştile pe care le şopteau ei. Bărbatul mărunt sonda întunericul cu ochii şi urechile.

- Mă gândesc că poate ar trebui să dăm puţină atenţie duhurilor.

Se întoarse la patul său, îşi trase cizmele, puse talismanul pe care-l păstrase sub pernă înapoi în buzunarul uniformei, apoi îmbrăcă halatul de nomad şi turbanul. Verifică îndemânatic grenada şi carabina şi-şi pregăti raniţa grea care adăpostea muniţia, grenadele, apa şi ceva hrană. N-avea nevoie să-şi verifice kukriul, acesta nu-l părăsea niciodată, întotdeauna uns şi curăţat în fiecare noapte înainte de culcare.

Ross era la fel de pregătit. Pregătit pentru ce? se întrebă. Abia te-ai trezit de cinci minute şi eşti cu pumnalul pregătit, predica trasă la armă, pentru ce? Dacă Abdullah ar fi vrut să-ţi facă rău, ţi-ar fi luat deja armele. Sau ar fi încercat să ţi le ia.

În după-amiaza ce trecuse auziseră un 206 decolând şi la scurt timp după aceea îi vizitase Abdullah.

- A, căpitane! Iartă-mă pentru întârziere, dar alarma provocată de venirea domniei tale e mai mare ca oricând. Prietenii noştri sovietici au pus un preţ foarte mare pe capetele voastre! spusese jovial. Îndeajuns să mă tenteze şi pe mine, poate!

- Să sperăm că nu, sir. Cât de mult mai trebuie să aşteptăm?

- Câteva zile, nu mai mult. Se pare că sovieticii vă vor foarte mult. Am primit o altă delegaţie din partea lor, care îmi cerea să îi ajut să vă prindă. Prima a fost înainte de-a sosi voi. Dar nu vă faceţi griji, ştiu unde e viitorul Iranului.

Noaptea trecută Erikki confirmase ştirea despre recompensă.

- Azi am fost lângă Sabalan, să curăţăm un alt amplasament radar. Cred că unii dintre muncitori erau ruşi. Mulţi dintre cei de la graniţă vorbesc ruseşte şi spuneau că speră să fie ei cei care o să-l prindă pe sabotorul englez cel înalt şi pe ajutorul lui. Recompensa e de cinci cai, cinci cămile şi cincizeci de oi. E o avere. Şi dac-au aflat de tine atât de departe spre nord, sigur că te caută şi pe-aici.

- Sovieticii te supravegheau?

- Numai Cimtarga. Dar totuşi nu părea să răspundă de lucrare, numai de mine şi de aparat: Cei care vorbeau ruseşte m-au tot întrebat când o să trecem cu toate forţele peste graniţă.

- Dumnezeule! Aveau vreun motiv să spună asta?

- Mă îndoiesc. Doar zvonuri. Oamenii de aici se hrănesc cu ele. Am spus: "Niciodată", dar omul a pufnit în râs şi a zis că ştie că avem coloane de tancuri şi armate care aşteaptă. Că le văzuse.

Nu vorbesc farsi, aşa că nu ştiu dacă nu era alt spion KGB deghizat în nomad.
- Ce aduceai, ceva important?
- Nu ştiu. Nişte computere şi o mulţime de cutii negre şi nişte hârtii. M-au ţinut departe de ele, dar nici una din ele nu este desfăcută de experţi, doar smulse din pereţi, firele tăiate, lăsate să atârne şi puse una peste alta, neglijent. Singurul lucru de care sunt interesaţi muncitorii sunt depozitele, ţigările în special.

Vorbiseră despre evadare. Era cu neputinţă să pună la cale un plan. Prea multe necunoscute.
- Nu ştiu câtă vreme vor să pilotez, spusese Erikki. Ticălosul ăla, Cimtarga, mi-a spus că primul ministru Bazargan a ordonat americanilor să plece din cele două amplasamente aflate departe către est, lingă Turcia, ultimele la care vor ajunge. Le-a ordonat să plece imediat şi să lase echipamentul intact. Ar trebui să zburăm acolo mâine.
- Ai folosit astăzi elicopterul mic?
- Nu. Pilota Nogger Lane, unul dintre căpitanii noştri. A venit aici cu noi ca să-l ia înapoi la Teheran. Managerul bazei mi-a zis că l-au luat pe Nogger ca să facă recunoaştere în unele locuri unde se mai duc încă lupte. Dacă McIver n-o să mai primească nici o veste de la noi, o să sară-n sus şi-o să trimită un echipaj de cercetare. Asta s-ar putea să ne mai dea o şansă. Ce-i cu tine?
- Am putea să ne strecurăm de-aici. Devin din ce în ce mai nervos în împuţiciunea aia de colibă. Dacă o ştergem, ne-am putea îndrepta spre baza voastră, şi o să ne-ascundem în pădure. Dacă putem, o să luăm legătura cu tine, dar nu ne-aştepta. E bine?
- Da, dar nu vă-ncredeţi în nimeni la bază, în afară de cei doi mecanici ai noştri, Dibble şi Arberry.
- Pot să fac ceva pentru tine?
- Ai putea să-mi laşi o grenadă?
- Sigur. Ai folosit vreuna vreodată?
- Nu, dar ştiu cum funcţionează.
- Uite, tragi de inel şi numeri până la trei, nu patru. Şi-o arunci. Ai nevoie de armă?
- Nu, mulţumesc, am cuţitul, dar grenada s-ar putea să-mi fie de folos.

- Aminteşte-ţi că poate fi destul de periculoasă. Acum o să plec. Noroc!

Ross se uitase la Azadeh când spusese asta, bucurându-se de frumuseţea ei, atât de conştient că vremea lor era deja scrisă în stele şi pe aripile vântului sau în dangătul clopotelor care făceau atât de mult parte din vara ţinuturilor muntoase, ca şi vârfurile munţilor înşişi, întrebându-se de ce nu răspunsese niciodată la scrisorile sale. Şcoala îi răspunsese că plecase. Plecată acasă. Plecată!

În ultima zi petrecută împreună, ea spusese:

- Toate cele care s-au petrecut s-ar putea să nu se mai petreacă vreodată, Johnny Ochi-frumoşi.

- Ştiu. Dacă nu, am să mor fericit, pentru că ştiu ce-nseamnă dragostea adevărată. Te iubesc, Azadeh!

Ultimul sărut. Apoi trenul se îndepărtase şi el fluturase mâna în semn de adio până o pierduse din vedere. Pierdută pentru totdeauna.

Poate că amândoi ştiam că era pentru totdeauna, îşi zise aşteptând în întunericul colibei, încercând să hotărască ce să facă: să mai aştepte, să doarmă sau să fugă. Poate e cum a spus Hanul şi suntem în siguranţă aici, pentru moment. N-avem nici un motiv să nu ne încredem deloc în el. Vien Rosemont nu a fost un prost şi a spus să avem încredere...

- Sahib!

Auzi paşii furişaţi în aceeaşi clipă. Amândoi bărbaţii se aşezară în apărare, acoperindu-se unul pe celălalt, amândoi bucuroşi că venise vremea de acţiune. Uşa se deschise încet. În cadrul ei apăru un duh fantomatic al muntelui, scrutând întunericul adânc al colibei - o umbră şi un chip palid.

Spre uluirea lui o recunoscu pe Azadeh, chadorul contopind-o cu noaptea. Avea chipul umflat de plâns.

- Johnny! şopti ea neliniştită.

O vreme Ross nu se mişcă, aşteptând încă duşmanii u arma coborâtă.

- Azadeh, aici, în spatele uşii, şopti la rândul lui, neîncercând să se adapteze situaţiei.

- Iute, urmaţi-mă! Sunteţi amândoi în primejdie! grăbiţi-vă!

Fata fugi, topindu-se în noapte. Ross îl văzu pe Gueng scuturând din cap nesigur şi ezită, apoi hotărî.

- Mergem!

Deschise uşa şi fugi după ea în lumina palidă a lunii, Gueng îl urmă într-o latură, acoperindu-l automat. Îi aştepta sub copaci. Înainte de-a ajunge la ea, le făcu semn să o urmeze, conducându-i fără şovăială pe drumul prin livadă, dinprejurul unor clădiri. Zăpada le ascundea zgomotul aşilor, dar lăsa urme şi era foarte conştient de ele.

Se afla la zece paşi în urma ei, supraveghind grijuliu renul, întrebându-se ce primejdie şi de ce plânsese şi unde-i Erikki. Norii se jucau cu luna, ascunzând-o de uite ori. De câte ori ieşea la iveală, Azadeh se oprea şi e făcea semn să se oprească şi ei şi să aştepte, apoi pornea in nou, folosind bine acoperirea terenului. Se întrebă unde învăţase ea felul de a se purta al oamenilor pădurii i-apoi şi-l aminti pe Erikki şi uriaşul său pumnal, finlandezii şi Finlanda - ţara lacurilor şi a pădurilor şi munţilor și trolilor şi vânătorilor.

Concentrează-te, prostule! Ai destulă vreme mai târziu să-ţi laşi mintea să hoinărească, nu acum, când îi poţi primejdui pe toţi! Concentrează-te!

Ochii lui scrutau împrejurimile, pândind orice pericol. În curând se găsiră în apropierea zidului împrejuitor. Zidul era înalt de trei metri şi făcut din piatră cioplită, cu o fâşie largă de iarbă cosită între el şi copaci.

Le făcu semn din nou să se oprească şi să stea ascunşi şi ieşi la loc deschis, căutând un loc anume. Îl găsi fără multe probleme şi îi chemă. Mai înainte de-a ajunge lângă ea, începuse deja să se caţăre, picioarele şi mâinile ei găsind cu uşurinţă ridicături şi crăpături şi sprijin, unele naturale, altele inteligent construite ca să facă urcuşul uşor.

Luna intră într-o porţiune senină de cer şi el se simţi gol şi începu să urce mai repede. Când ajunse în vârf, ea era deja la jumătate de partea cealaltă. Trecu peste coama zidului şi descoperi sprijin pentru picioare şi rămase aplecat la umbra zidului, aşteptându-l pe Gueng. Neliniştea lui crescu până când îi văzu umbra ţâşnind de sub copaci şi ajungând fără probleme la piciorul zidului. Coborâşul fu mult mai dificil şi alunecă şi căzu ultimii doi metri. Înjură şi privi îndelung înjur ca să se orienteze. Ea se afla deja dincolo de drumul care înconjura domeniul, îndreptându-se spre o ridicătură stâncoasă de pe coasta abruptă a muntelui, la două sute de metri mai departe. În jos şi către

stânga se zărea o parte a Tabrizului şi flăcări de partea cealaltă a oraşului, lângă aeroport. Se auzeau focuri depărtate de armă.

Gueng ateriza perfect lângă el, rânji şi-i făcu semn înainte. când ajunseră la ridicătură, ea dispăruse.

- Johnny, aici!

Zări mica crăpătură din stâncă şi înainta. Era loc îndeajuns cât să se strecoare. Aşteptă până când veni şi Gueng, apoi trecu prin deschizătură în întuneric. Mâna ei apăru şi-l călăuzi către o latură. Îl chemă pe Gueng şi făcu acelaşi lucru şi pentru el, apoi trase o perdea groasă de piele peste deschizătură.

Ross căută în raniţă lanterna, dar mai înainte de-a o găsi, se aprinse un chibrit. Azadeh ferea flacăra cu palma făcută căuş. Îngenunche şi aprinse luminarea aflată într-o nişă.

Aruncă iute o privire în jur. Perdeaua de la intrare părea destul de groasă ca să nu treacă lumina, peştera spaţioasă, călduroasă şi uscată; pături, covoare vechi pe pământ, câteva ustensile pentru băut şi mâncat, nişte cărţi şi jucării pe un raft natural.

Ah, ascunzătoarea unui copil, se gândi şi îşi întoarse privirile către ea.

Stătea îngenuncheată lângă lumânare, cu spatele către el şi, când trase chadorul de pe cap, deveni din nou Azadeh.

- Uite...

Îi întinse nişte apă din plosca sa. O primi bucuroasă, dar îşi feri ochii. Aruncă o privire scurtă către Gueng şi citi ce era în mintea lui.

- Azadeh, te deranjează dacă stingem lumina? Acum, că ştim unde suntem... şi putem trage draperia ca să vedem şi să auzim mai bine. Am o lanternă dac-o fi nevoie.

- O, da. Da, desigur. Se-ntoarse înapoi la luminare.

- O, numai o clipă, iartă-mă.

Pe raft, nebăgată în seamă, era o oglindă. O ridică şi se privi cu atenţie, displăcându-i ceea ce vedea: şiroaiele de sudoare şi ochii umflaţi. Îndepărtă la iuţeală nişte urme, luă pieptenul şi-şi aranja părul cât de bine putu. O ultimă verificare în oglindă şi stinse lumina.

- Iartă-mă, spuse.

Gueng trase draperia la o parte şi ieşi prin crăpătură, rămânând afară, ascultând. Focuri de armă dinspre oraş. câteva clădiri arzînd lângă singura pistă a aeroportului, jos, către

dreapta. Nici o lumină în zona aeroportului şi foarte puţine în oraşul propriu-zis. câteva faruri de maşini pe străzi. Palatul încă întunecat şi tăcut. Nu simţea nici o primejdie. Se întoarse înapoi şi-i spuse lui Ross ce văzuse, vorbind gurkali.
- Ar fi mai bine să stau afară. E mai sigur. Nu prea e timp, sahib.
- Da.
Ross auzise neliniştea din glasul lui, dar nu comentă. Ştia motivul.
- Eşti teafără, Azadeh? întrebă în şoaptă.
- Da, acum sunt. E mai bine în întuneric. Iartă-mă că arăt în halul ăsta, dar acum e mai bine.
- Ce e cu toate astea? Şi unde ţi-e bărbatul?
Folosi cuvântul deliberat şi-o auzi mişcând în întuneric.
- Chiar imediat după ce ai plecat, noaptea trecută, a venit Cimtarga cu un paznic şi i-a spus lui Erikki că trebuie să se-mbrace şi să plece imediat. Omul ăsta, Cimtarga, a spus că-i pare rău, dar era o schimbare de plan şi voia să plece imediat. Iar eu, eu eram chemată la tata, imediat. Mai înainte de a intra în camera lui l-am auzit dând porunci ca voi doi să fiţi prinşi şi dezarmaţi imediat după răsăritul soarelui.
Vocea ei era încordată.
- Plănuia să trimită după voi amândoi, să discute plecarea voastră mâine, dar lângă fermă aveaţi să fiţi atraşi într-o capcană, legaţi, puşi într-un camion şi trimişi în nord.
- Unde-n nord?
- La Tbilisi.
Ea continuă grăbită, cu glas nervos.
- Nu ştiam ce să fac. N-aveam cum să vă avertizez. Sunt păzită la fel de atent ca şi voi şi ţinută departe de ceilalţi. Când l-am văzut pe tata, mi-a zis că Erikki n-o să se-ntoarcă vreo câteva zile, că astăzi el, tatăl meu, avea să plece într-o călătorie de afaceri la Tbilisi şi că... că o să mă duc cu el. A spus... a spus că o să lipsim două sau trei zile şi că până atunci... Erikki o să fie terminat şi după aceea o să ne-ntoarcem la Teheran.
Sta gata să izbucnească în lacrimi.
- Sunt atât de speriată! Sunt atât de speriată că s-ar putea să i se-ntâmple ceva lui Erikki...
- Erikki o să se descurce foarte bine, spuse fără să-nţeleagă ce era cu Tbilisi, încercând să hotărască în privinţa Hanului.

Îşi amintea mereu de Vien. "încrede-te în Abdullah cu ochii închişi şi nu crede minciunile despre el"! Şi totuşi iată că Azadeh spunea exact contrariul. O privi fără s-o zărească, urând întunericul, dorind să-i vadă chipul, ochii, gândindu-se că poate ar fi putut citi ceva în adâncul lor. Aş vrea din tot sufletul să-mi fi spus toate astea de partea cealaltă a afurisitului ăluia de zid sau la colibă. Se simţea din ce în ce mai nervos.
- Christoase, santinela! Azadeh, santinela, ştii ce s-a-ntâmplat cu ea?
- O, da, eu... am mituit-o, Johnny! Am mituit-o ca să plece o jumătate de oră. Era singurul fel în care puteam... Era singurul fel!
- Sfinte Dumnezeule! murmură."Poți să te-ncrezi în el?
- O, da. Aii este... e cu tata de ani de zile. Îl cunosc de când aveam şapte ani şi i-am dat peşcheş nişte bijuterii - de-ajuns pentru el şi familia lui ani de zile. Dar, Johnny, mă-ngrijorează Erikki. Sunt atât de îngrijorată!
- N-ai de ce, Azadeh. Nu a spus Erikki că s-ar putea să-l trimită în apropierea garniţei cu Turcia? adăugă încurajator, grăbit s-o vadă înapoi în siguranţă. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ne-ai avertizat! Haide! Întâi ar trebui să te trimitem...
- O, nu, nu pot! explodă ea. Nu înţelegi? Tata o să mă ducă în nord şi n-am să mai scap niciodată de-acolo! Niciodată! Tata mă urăşte şi-o să mă lase cu Mzytryk. Ştiu c-o s-o facă! Ştiu!
- Dar cum rămâne cu Erikki? Nu poţi pur şi simplu să fugi...
- O, ba da, trebuie, Johnny! Trebuie! Nu-ndrăznesc să aştept! Nu-ndrăznesc să mă duc la Tbilisi. E mult mai sigur pentru Erikki dacă fug acum. Mult mai sigur!
- Ce spui? Nu poţi să fugi chiar aşa! Asta-i o nebunie! Să zicem că Erikki se-ntoarce la noapte şi află că eşti plecată...
- I-am lăsat un bilet. Ne-am înţeles că în caz de urgenţă să-i las un bilet într-un loc tainic din camera noastră. N-aveam nici un alt mod de a comunica unul cu altul dacă tata ar fi făcut ceva cât timp el era plecat. Erikki o să afle. Şi mai e ceva: astăzi, în jurul prânzului, tata se duce la aeroport. Trebuie să primească pe cineva care soseşte c-un avion. Cineva de la Teheran, nu ştiu cine e sau despre ce vor vorbi, dar cred că ai putea... poate ai reuşi să-i convingi să ne ia înapoi la Teheran, sau ne-am putea strecura la bord, sau tu ai putea să-i forţezi să ne ia...

- Eşti nebună! spuse furios. Asta-i nebunie, Azadeh! E nebunie să fugi şi să-l laşi pe Erikki! De unde ştii că nu-i chiar aşa cum a zis tatăl tău? Pentru Dumnezeu, spui că Hanul te urăşte! Dumnezeule, dacă fugi aşa, indiferent dacă te urăşte sau nu, o să crape de furie! Şi oricum îl primejduieşti pe Erikki şi mai mult.
- Cum poţi să fii atât de orb? Nu vezi? Câtă vreme sunt aici, Erikki n-are nici o şansă, nici una. Dacă nu sunt aici, Erikki trebuie să se gândească numai la el. Dacă ştie că sunt în Tbilisi, o să se ducă acolo şi e pierdut. Nu vezi? Eu sunt momeala! în numele lui Allah, Johnny, deschide ochii! Te rog, ajută-mă!

O auzi plângând - încetişor, dar totuşi plângea. Asta nu făcu decât să-i crească furia. Sfinte Dumnezeule, nu pot s-o iau cu mine! E imposibil să fac asta, ar fi o crimă. Dacă ceea ce spune despre Han e adevărat, în câteva ore o să se ţeasă în jurul nostru o o adevărată plasă şi suntem norocoşi dacă apucăm asfinţitul. Plasa e deja pregătită. Pentru Dumnezeu, gândeşte-te! E o prostie afurisită toată fuga asta.
-Trebuie să te-ntorci, e mai bine, spuse.

Plânsul încetă.
- Insha Allah, spuse ea cu un glas schimbat. Cum spui tu, Johnny. E mai bine să plecaţi repede. N-aveţi prea mult timp. Pe unde-o luaţi?
- Nu ştiu.

Era bucuros că întunericul îi ascundea chipul. Dumnezeule, de ce trebuie să fie Azadeh? Haide, o să te ducem înapoi!
- Nu-i nevoie. Am să stau aici o vreme.

Simţi nota falsă din glasul ei şi nervii se încordară şi mai mult.
- Ai să te-ntorci înapoi, trebuie!
- Nu, spuse ea sfidătoare. N-o să mă pot întoarce niciodată. Rămân aici. N-o să mă găsească. M-am mai ascuns aici şi-nainte. Odată am stat aici două zile. Sunt în siguranţă aici. Nu-ţi face griji pentru mine. O să fie bine. Voi plecaţi. Asta trebuie să faceţi.

Exasperat, reuşi să-şi controleze impulsul de a o trage în picioare şi se sprijini de peretele peşterii. Nu pot s-o las aici, nu pot s-o târăsc înapoi împotriva dorinţei ei, nu pot s-o iau cu mine. Nu pot s-o părăsesc, nu pot s-o iau cu mine. O, poţi s-o iei cu tine, dar pentru cât timp? Şi după asta, când o să fie prinsă, e

înhăitată cu voi, nişte sabotori, şi Dumnezeu ştie de ce altele or s-o acuze şi pentru asta, aici, femeile se omoară bătându-le cu pietre.
- Când o să descopere că lipsim şi dacă şi tu ai să lipseşti, Hanul o să ştie că ne-ai ajutat. Dacă rămâi aici, până la urmă o să te găsească şi oricum Hanul ştie că tu ne-ai ajutat şi asta o să facă lucrurile mai rele ca niciodată, pentru tine şi pentru soţul tău. Trebuie să te-ntorci!
- Nu, Johnny. Sunt în mâinile Iui Allah şi nu mi-e teamă.
- Pentru Dumnezeu, Azadeh, foloseşte-ţi capul!
- O fac. Sunt în mâinile lui Allah. Ştii asta. N-am vorbit despre asta acolo, în Ţinuturile înalte, de zeci de ori? Nu mi-e teamă. Lasă-mi o grenadă, ca cea pe care i-ai dat-o lui Erikki. Sunt în siguranţă în mâinile lui Allah.. Te rog, pleacă acum.

În cealaltă viaţă ei discutaseră deseori despre Dumnezeu. Pe vârful unui munte, în Elveţia, e uşor şi ceva obişnuit şi nimic de care să te ruşinezi. Nu faţă de iubita ta, care cunoştea Coranul şi putea să citească araba şi se simţea foarte apropiată de Infinit şi credea în Islam fără şovăire. Aici, în întunericul peşterii, nu era acelaşi lucru. Nimic nu mai era la fel
- Insha Allah să fie. Şi hotărî.
- Ne-ntoarcem cu toţii, tu şi cu mine, şi o să-l trimit pe Gueng mai departe.

Se ridică.
- Aşteaptă!

O auzi ridicându-se, apoi îi simţi răsuflarea şi apropierea trupului. Palma ei îi atinse braţul.
- Nu, dragul meu, spuse cu vocea ei de dinainte. Nu, dragul meu, asta l-ar distruge pe Erikki al meu, pe tine şi pe soldatul tău. Nu vezi? Sunt magnetul care-l va atrage pe Erikki spre pierzanie. Îndepărtează magnetul şi are o şansă. În afara zidurilor tatălui meu şi voi aveţi o şansă. Când o să-l vezi pe Erikki, spune-i... spune-i... Ce să-i spun? se întreba.

Prin întuneric, îi apucă mâna simţindu-i căldura. Se întorseseră înapoi în timp, împreună în întuneric în patul cel mare, o uriaşă furtună de vară biciuind ferestrele, amândoi numărând secundele între fulgerele strălucitoare şi tunetul care se rostogolea pe coastele văilor înalte, câteodată doar o secundă sau două.

- Qh, Johnny, cred că e chiar deasupra noastră. Insha Allah, o să ne lovească!
- Nu-mi pasă, suntem împreună!

Ţinându-se de mâini ca atunci. Dar nu chiar aşa, se gândi trist. Îi duse mâna la buze şi o sărută.
- O să-i spui tu însăţi! O să-i dăm drumul mai departe împreună. Eşti gata?
- Vrei să spui, o să plecăm de-aici împreună?
- Da.

După o pauză, ea spuse:
- Mai întâi întreabă-l pe Gueng.
- El face ce spun eu.
- Da, desigur, dar te rog întreabă-l. Fă-mi o favoare, te rog!

Se duse până la gura crevasei. Gueng stătea sprijinit de stâncă. Mai înainte de a putea spune ceva, Gueng zise încetişor în gurkali:
- Nici o primejdie încă, sahib, aici afară.
- Ah, ai auzit?
- Da, sahib.
- Ce crezi? Gueng zâmbi.
- Ce cred eu, sahib, nu înseamnă nimic, nu are nici o importanţă. Karma e karma. Am să fac ce-ai să spui.

La aeroportul Tabriz; ora l2,40 după-amiază. Abdullah Han stătea lângă Rollsul său blindat pe platoul betonat, acoperit cu zăpadă, de lângă clădirea aeroportului. Era roşu de furie şi, privind avionul care se rotea într-un ultim tur de pistă, se ruga să se prăbuşească.

Cu o zi în urmă, nepotul său, colonelul Mazardi, şeful poliţiei, îi adusese un telex trimis prin sediul poliţiei.

'*Te rog, vino la aeroport la avionul GJELTT, ETA 1240 mâine, marţi. Semnat: colonelul Hashemi Fazir*".

Numele îi iscase imediat un fior şi lui şi tuturor celorlalţi care avuseseră acces la mesaj. Contraspionajul Intern fusese întotdeauna mai presus de lege şi colonelul Hashemi Fazir, Marele Inchizitor, un bărbat a cărui neîndurare era legendară chiar şi în Iran, unde neîndurarea era un lucru obişnuit şi admirat.
- Ce-o căuta aici, înălţimea voastră? întrebase Mazardi foarte speriat.

- Să discutăm despre Azerbaidjan, spusese, ascunzându-şi groaza şi fierbând din pricina conţinutului tăios al telexului, complet descumpănit de această neaşteptată şi nedorită vizită. Desigur ca să mă-ntrebe cum ar putea să m-ajute. Îmi e prieten pe ascuns de ani de zile, adăugă minţind automat.
- Am să poruncesc o gardă de onoare şi-un komiteh de primire şi...
- Nu fi prost! Colonelului Fazir îi place taina! Nu face nimic, nu te-apropia de aeroport, dar asigură-te că străzile sunt liniştite şi... Ah, da, strânge-i puţin cu uşa pe cei din tudeh. De fapt, du la îndeplinire ordinele lui Khomeini de a-i zdrobi. Incendiază-le sediul la noapte şi arestează-le conducătorii cunoscuţi.

Ăsta ar fi un peşcheş perfect dac-aş avea nevoie de unul, se gândise încântat de inteligenţa lui. Nu e Fazir fanatic împotriva tudehilor? Slavă lui Allah că prietenul Oleg şi-a dat aprobarea.

Apoi îl trimisese pe Mezardi de-acolo şi înjurase pe toţi cei din apropiere, alungându-i şi pe ei. Şi-acum ce-o vrea fiul ăsta de căţea, Fazir, cu mine?

În decursul anilor se-ntâlniseră de câteva ori şi schimbaseră informaţii, spre avantajul amândoura. Dar colonelul Hashemi Fazir era unul dintre aceia care cred că singura apărare a Iranului stă într-un guvern centralizat, sub conducerea absolut centralizată a Teheranului, şi că organizarea tribală este arhaică şi o primejdie pentru stat. Şi, de asemenea, Fazir era din tribul Tehrani, cu puterea de a descoperi prea multe secrete, secrete care puteau fi folosite împotriva lui.

Blestemaţi toţi cei din Teheran! Allah să-i trimită-n Iad! Şi pe Azadeh şi-afurisitul ei de bărbat! Azadeh. Oare eu am zămislit demonul ăsta? Cu neputinţă. Cineva trebuie să... Allah să mă ierte c-o bănuiesc pe preaiubita mea Naftala! Azadeh e posedată de Satan, dar n-o să scape. O, nu, jur c-am s-o dac la Tbilisi şi-am să i-o dau lui Piotr să se bucure de ea.

Îşi simţi din nou sângele bubuindu-i în urechi şi din nou durerea care-i strângea pieptul, o durere sufocantă. Opreşte-te! îşi spuse disperat. Linişteşte-te. Las-o deoparte. Ai să te răzbuni mai târziu. Opreşte-te, sau ai să te omori singur. Opreşte-te şi pune-o deoparte şi gândeşte-te la Fazir. O să ai nevoie de toată viclenia şi priceperea ta ca să te descurci cu el. Ea nu poate să scape.

Când, imediat după ivirea zorilor, străjile îngheţate de spaimă veniseră în goană să-i spună că cei doi prizonieri dispăruseră şi aproape în acelaşi timp se descoperise şi lipsa ei, violenţa lui nu cunoscuse margini. Trimisese imediat oameni ca să cerceteze ascunzătoarea ei dintre stânci, pe care o cunoştea de ani de zile, şi le porunci să nu se-ntoarcă fără ea sau fără sabotori. Tăiase nasul străjilor de noapte, pusese ca celelalte să fie biciuite şi aruncate în închisoare, învinuite de complicitate, iar slujnicele ei biciuite. În cele din urmă plecase ca o furtună la aeroport, lăsând o umbră de teroare asupra întregului palat.

Blestemaţii, se gândi, făcând un efort uriaş să se calmeze, fără să piardă avionul din ochi.

Cerul albastru era pătat cu nori ameninţători şi bătea un vânt rău care mătura pista acoperită de zăpadă. Purta căptuşite cu blană, iar frigul îi aburea ochelarii. În buzunar avea un revolver micuţ. În spatele lui, în clădirea scundă a terminalului, nu se afla nimeni, cu excepţia oamenilor săi, care o înconjuraseră şi o blocaseră. Deasupra, pe acoperiş, aşezase un lunetist ascuns, cu instrucţiuni de a-l împuşca pe Fazir dacă ar fi scos din buzunar o batistă albă şi şi-ar fi suflat nasul.

Am făcut tot ce pot! se gândi. Acum totul e la voia lui Allah. Prăbuşeşte-te, fiu de căţea! Dar avionul execută o aterizare perfectă, ridicând nori de zăpadă cu roţile. Se posomorî şi mai mult, iar zgomotul bătăilor inimii se accentua.

- Cum o vrea Allah, murmură şi se urcă în spatele maşinii, despărţită de şofer şi Ahmed, cel mai de încredere sfetnic al său, gardă de corp, de un panou de sticlă mobil, blindat. Du-te la el! porunci şi-şi verifică revolverul, lăsând piedica trasă.

Avionul veni dinspre capătul îndepărtat al pistei către zona traficului de marfă, se întoarse cu faţa spre vânt şi se opri. Locul era sumbru, doar troiene de zăpadă şi pustietate. Marele Rolls negru trase lângă el şi uşa avionului glisa într-o parte. Îl văzu stând acolo pe Hashemi Fazir, făcându-i semn.

- Salaam! Pacea fie cu tine, înălţimea ta. Vino la bord!

Abdullah Han deschise fereastra şi strigă:

- Salaam! Pacea fie cu tine, Excelenţă. Vino alături de mine!

Mă crezi prost să-mi bag capul într-o asemenea capcană, îşi zise.

- Ahmed, du-te la bord! Du-te înarmat şi prefă-te că nu vorbeşti engleza.

Ahmed Dursak era mahomedan turcoman, foarte voinic, foarte ager cu cuţitul sau puşca. Ieşi din maşină cu pistolul mitralieră într-una din mâini şi alergă iute în sus pe scări, vântul fluturându-i haina lungă.

- Salaam, Excelenţă colonel, spuse în farsi, oprindu-se afară, pe ultima treaptă a scării. Stăpânul meu vă imploră să fiţi bun să vă alăturaţi lui în maşină. Cabinele avioanelor mici îi trezesc o stare de nelinişte. În maşină puteţi vorbi între patru ochi în linişte, absolut singuri, dacă doriţi. Vă întreabă dac-o să-i onoraţi sărmana sa casă, rămânând la el pe timpul şederii domniei voastre aici.

Hashemi era uluit că Abdullah avusese obrăznicia şi încrederea de a-şi trimite emisarul înarmat. Nu-i convenea nici să se ducă în maşină. E prea uşor să fie înşfăcat sau să dea peste o capcană cu exploziv.

- Spune-i înălţimii Sale că uneori am rău de maşină şi îl implor să vină aici. Aici putem vorbi între patru ochi, fiind singuri, de asemenea, şi ar fi pentru mine o mare favoare. Desigur că poţi cerceta cabina, ca nu cumva vreun străin răufăcător să se fi strecurat la bord.

- Stăpânul meu ar prefera, Excelenţă, ca domnia voastră...

Hashemi se apropie de el şi buzele sale deveniră o linie subţire, iar vocea la fel de tăioasă.

- Controlează avionul! Acum! Şi fă-o repede, Ahmed Dursak, de trei ori ucigaş - o dată al unei femei numită Najmeh - şi fă ce-ţi spun sau n-o să mai trăieşti nici o săptămână pe pământul ăsta.

- Atunci am să fiu mai curând în Paradis, pentru că, slujindu-l pe Han, împlinesc lucrarea lui Allah. Dar am să controlez aşa cum doriţi.

Păşi înăuntru şi-i zări pe cei doi piloţi în carlingă. În cabină se afla Armstrong. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să treacă politicos pe lângă el şi să deschidă uşa toaletei, asigurându-se că e goală. Nu mai exista vreun loc unde s-ar fi putut ascunde altcineva.

- Ar fi posibil ceea ce-aţi sugerat, Excelenţă, ca piloţii să plece?

Ceva mai devreme, Hashemi îl întrebase pe căpitanul John Hogg dacă i-ar îndatora făcând asta în caz că ar deveni necesar.

- Iertaţi-mă, sir, spusese Hogg, dar nu-mi place deloc ideea.

- Ar fi doar pentru câteva minute. Poţi să iei cheia de pornire cu dumneata şi siguranţele circuitului electric, intervenise

Armstrong. Garantez personal că nimeni nu intră în carlingă şi n-o s-atingă nimic.
- Tot nu-mi place ideea, sir.
- Ştiu, dar căpitanul McIver ţi-a spus că trebuie să faceţi ce vi se cere. În anumite limite. Şi asta este în anumite limite.
Hashemi citea aroganţa-pe faţa lui Ahmed şi ar fi vrut să i-o zdrobească. Asta o să vină mai târziu, îşi promise.
- Piloţii or să aştepte în maşină.
- Şi necredinciosul?
- Acest necredincios vorbeşte farsi mai bine decât tine, lepădătură. Şi dacă ai minte, lepădătură, ai să fii politicos cu el şi-ai să-i spui excelenţă, pentru că pot să te-asigur, pe tine şi pe dinii turcomani care-ţi sunt strămoşi, că are o ţinere de minte la fel de bună ca şi a mea şi poate să fie mult mai crud decât poţi să-ţi închipui.
Gura lui Ahmed zâmbi.
- Şi Excelenţa Sa necredinciosul o s-aştepte pe pistă?
- El o să stea aici. Piloţii aşteaptă în maşină. Dacă înălţimea Sa doreşte să-şi aducă un paznic cu el, să se asigure că nu-l aşteaptă nici un asasin ascuns, este desigur binevenit. Dacă aranjamentul ăsta nu-i convine, atunci poate am putea să ne întâlnim la sediul poliţiei. Acum du-te; şi ia cu tine proasta creştere.
Ahmed îi mulţumi politicos, coborî şi-i spuse Hanului ce se vorbise, adăugind:
- Cred că scârnăvia de dine trebuie să fie foarte sigur pe el, dacă-i atât de obraznic.
În avion, Hashemi spunea în engleză:
- Robert, fiul ăsta de căţea trebuie să fie sigur pe el dacă are asemenea servitori aroganţi.
- L-ai târî, într-adevăr, pe Hanul Tuturor Gorgonilor până la poliţie?
- Aş putea încerca. Nu cred c-aş reuşi. Nepotul lui, Mazardi, e încă şeful poliţiei şi poliţia mai are încă aici destulă putere. Gărzile Verzi şi komitehul nu domină încă.
- Din pricina lui Abdullah?
- Desigur că din pricina lui Abdullah. De luni de zile din ordinele lui, poliţia din Tabriz îl sprijină pe ascuns pe Khomeini. Singura diferenţă din zilele Şahului faţă de zilele noastre - ale lui Khomeini - este că pozele Şahului au fost înlocuite cu pozele lui

Khomeini, emblemele Şahului scoase de pe toate uniformele şi acum Abdullah ţine totul în mână mai strâns ca niciodată.

Un curent de aer rece pătrunse prin uşa deschisă pe jumătate.

- Azerbaidjienii sunt o naţie vicleană şi crudă. Şahii Qajari provin din Tabriz, ca şi Şahul Abbas care a construit Isfahanul şi-a încercat să-şi asigure longevitatea ucigându-şi fiul cel mai mare şi orbind un altul.

Hashemi Fazir supraveghea maşina pe fereastră, dorind ca Abdullah Han să cedeze. Se simţea mai bine acum şi mult mai încrezător că avea să apuce Ziua Sfântă a acelei săptămâni comparativ cu seara de sâmbătă, când generalul Janan năvălise în birourile sale cu ordinul de dizolvare a Contraspionajului Intern şi intrase în posesia casetelor şi a lui Rakoczy.

Toată noaptea şi întreaga zi de ieri, începând din zori, când, pierind de-acasă, descoperise că-l urmăreau nişte oameni, iar în timpul după-amiezei soţia şi copiii lui fuseseră batjocoriţi pe stradă, se frământase la limita puterilor. Îi trebuise toată dimineaţa şi prânzul ca să scape de cei care-l urmăreau. Până atunci, unul dintre conducătorii tainicului său Grup Patru îl aşteptase la o casă conspirativă şi-n seara aceea, când generalul Janan ieşise din limuzina sa blindată ca să intre-n casă, o maşină din apropiere, umplută cu exploziv, îl făcuse bucăţele, împreună cu două dintre cele mai de încredere ajutoare ale sale, ruinând complet casa, ucigându-i soţia şi cei trei copii şi şapte servitori şi pe tatăl său, bătrân ţintuit la pat. Fuseseră auziţi nişte bărbaţi care se depărtaseră în fugă, strigând sloganurile de stânga ale mujhadinilor. În urma lor lăsaseră fluturaşi tipăriţi grosolan: "Moarte celor din SAVAK, acum SAVAMA!".

În primele ore ale dimineţii, cu o jumătate de oră după ce Abrim Pahmudi părăsise discret patul amantei sale - ţinută în foarte mare taină - nişte bărbaţi cruzi îi făcuseră o vizită. Se făcuseră auzite alte lozinci de stânga, iar pereţii fuseseră acoperiţi cu acelaşi mesaj, scris cu sângele, fecalele şi resturile vomitate de ea.

La nouă dimineaţa se dusese să-l întâlnească pe Abrim Pahmudi ca să-i prezinte condoleanţele sale pentru ambele tragedii, căci, desigur, Contraspionajul Intern îl informase de asta. Ca peşcheş adusese o parte din mărturisirile lui Rakoczy,

ca şi cum ar fi fost o informaţie ce ajunsese în mâinile lui dintr-o altă sursă, îndeajuns să fie valoroase.
- Sunt sigur, Excelenţă, că dacă mi s-ar îngădui să-mi reiau munca, aş putea să aflu mult mai multe. Şi dacă departamentul nostru ar putea fi onorat cu încrederea voastră şi i s-ar îngădui să opereze ca mai înainte, dar să raporteze doar domniei voastre şi nimănui altcuiva, aş putea preveni astfel de întâmplări cumplite şi poate i-aş putea şterge pe aceşti câini terorişti de pe faţa pământului!

Când se afla acolo, năvălise înăuntru un adjunct tulburat, ca să spună că alţi terorişti asasinaseră unul dintre cei mai importanţi ayatolahi din Teheran - altă maşină capcană - şi Komitehul Revoluţionar cerea prezenţa mediată a lui Pahmudi. Acesta se ridicase instantaneu, dar înainte de a pleca retrăsese ordinul anterior.
- De acord, Excelenţă colonel! Treizeci de zile! Ai treizeci de zile să-ţi dovedeşti valoarea.
- Mulţumesc, Excelenţa voastră! încrederea voastră mă copleşeşte. Puteţi fi sigur de credinţa mea. Pot să-l primesc înapoi, vă rog, pe Rakoczy?
- Câinele ăla, generalul Janan, l-a lăsat să fugă. Apoi se dusese la aeroport, se întâlnise cu Robert
Armstrong la avion şi odată în aer râsese nestăpânit. Era prima dată când o bombă capcană cu un detonator telecomandat fusese folosită în Iran.
- Pe Allah, Robert, spusese jovial, e foarte eficientă. Aştepţi la o sută de metri distanţă până când eşti sigur că e el, apoi e suficient să atingi întrerupătorul de pe telecomandă, care nu-i mai mare decât un pachet de ţigarete şi bum! încă un duşman dus pentru totdeauna! Şi taică-său!

Îşi şterse lacrimile din ochi. Râsese cu poftă.
- Asta-i ceea ce l-a doborât pe Pahmudi. Da. Şi fără Grupul Patru aş fi fost eu acolo - şi familia mea.

Grupul Patru se născuse dintr-o sugestie a lui Armstrong, pe care el o preluase şi-o dezvoltase. Echipe mici de bărbaţi şi femei, aleşi cu atenţie, bine pregătiţi în cele mai moderne tactici antiteroriste, foarte bine plătiţi şi protejaţi cu grijă - nici unul iranian, necunoscând nici unul celelalte celule - toţi cunoscuţi şi supuşi numai lui Hashemi. Anonimatul lor însemna că unii puteau fi folosiţi împotriva celorlalţi dacă era nevoie, individual

se putea dispensa de ei şi-i putea înlocui uşor - în Orientul Apropiat şi Mijlociu era prea multă sărăcie, prea multe cauze trădate, prea multă ură, prea multe crezuri, prea mulţi dezrădăcinaţi, ca să nu existe disponibil un adevărat ocean de bărbaţi şi femei în căutare disperată de astfel de slujbe. În decursul anilor, echipele Grupului Patru prosperaseră şi dăduseră lovituri secrete, cea mai mare majoritate a lor ţinute ascunse chiar şi de Armstrong. Privi la el şi zâmbi.
- Fără ei aş fi mort.
- Şi eu, probabil. Am fost al dracului de speriat când nemernicul ăla de Janan a zis: "îţi dau o zi şi-o noapte pentru serviciile trecute!" Ticălosul ar fi putut să nu mă lase să plec.
- Adevărat.

Avionul trecea pe deasupra munţilor. La câteva mii de metri sub ei, pământul era acoperit de un strat gros de zăpadă, iar drumul până la Tabriz avea să dureze mai puţin de-o jumătate de oră.
- Cum rămâne cu Rakoczy? Crezi ce-a spus Pahmudi despre evadarea lui?
- Sigur că nu, Robert. Rakoczy a fost o marfă, un peşcheş. Când Pahmudi a descoperit benzile goale şi starea în care era omul, a înţeles că n-avea nici o valoare, decât cel mult ca plată pentru nişte servicii din trecut. Nu avea de unde să cunoască legăturile tale cu Piotr Oleg Mzytryk. Sau ar fi putut?
- Nu prea, aş spune că-i imposibil.
- Foarte probabil că acum se află la baza sovietică, dacă nu e deja mort. Sovieticii or să vrea să ştie ce-a scăpat... Ar putea să le zică ceva?

Armstrong scuturase din cap.
- Mă îndoiesc. Era cu un picior în groapă. Mă îndoiesc. Ce-o să faci acum, că eşti din nou şeful cel mare? Ai să-i mai dai lui Pahmudi şi alte informaţii peste treizeci de zile - dacă o mai fi în viaţă peste treizeci de zile?

Hashemi zâmbise subţire şi nu-i răspunse.

Nu sunt încă şeful cel mare, se gândise, şi nici măcar în siguranţă până când Pahmudi n-ajunge-n Iad. Şi odată cu el mulţi alţii. S-ar putea să-mi trebuiască încă paşaportul tău. Armstrong i-l dăduse înaintea decolării. Îl verificase foarte atent, apoi închisese ochii şi se lăsase pe spate, bucurându-se de luxul şi confortul acelui avion particular care era deja deasupra

Qazvinului, doar la o jumătate de oră depărtare de Tabriz. Însă nu aţipise. Petrecuse vremea gândindu-se ce să facă cu SA VAMA, Pahmudi şi Abdullah Han - şi cu Robert Armstrong care ştia prea multe.

Prin fereastra cabinei continua să supravegheze marele Rolls imaculat, de care atât de puţini muritori se puteau bucura. Pe Allah şi Profetul Său, ce bogăţie! se gândi cu răsuflarea tăiată în faţa acestei dovezi a puterii şi poziţiei Hanului. Câtă putere trebuie să ai ca să te făleşti cu aşa ceva, netemător, în faţa komitehurilor şi a mea! Abdullah Han nu va fi uşor de supus.

Ştia că în avion erau primejdios de expuşi, ţinte uşoare dacă Abdullah ar porunci oamenilor săi să tragă asupra lor. Dar înlăturase posibilitatea asta, convins că nici chiar Abdullah Han n-ar îndrăzni să distrugă în văzul lumii un avion şi să ucidă trei necredincioşi - şi pe el. Dar în eventualitatea că Hanul ar fi aranjat un accident, două echipe din Grupul Patru erau deja pe drum, pe şosea, una personal pentru Abdullah, cealaltă pentru familia sa, putând fi oprite doar printr-un cuvânt codificat din partea lui personal. Zâmbi. Demult, Armstrong îi spusese că în vremurile vechi o pedeapsă chineză pentru o persoană importantă era moartea împreună cu toate generaţiile.

- Îmi place asta, Robert, spusese. Are stil.

Zări uşa din faţă a maşinii deschizându-se. Ahmed ieşi afară, purtându-şi pistolul mitralieră ciudat, apoi se duse la portiera din spate şi o deschise ca să iasă Abdullah.

- Ai câştigat prima repriză, Hashemi, spuse Armstrong şi se duse în faţă, aşa cum se-nţeleseseră.

- E-n regulă, căpitane, o să dureze cât mai puţin posibil.

Fără prea mare tragere de inimă, cei doi piloţi se strecurară din micuţa carlingă, îşi traseră pe ei pufoaicele si ieşiră în frig, coborând scările. Îl salutară politicoşi pe Han. El le făcu semn către maşină şi începu să urce scara, urmat de Ahmed.

- Salaam, înălţimea ta, pacea fie cu tine! spuse Hashemi, întâmpinându-l călduros la uşă, gest pe care Abdullah îl sesiză imediat.

- Și cu tine, Excelenţă colonel!

Îşi strânseră mâinile. Abdullah trecu pe lângă el în cabină cu ochii pe Armstrong şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de ieşire.

- Salaam, înălţimea voastră, spuse Armstrong, pacea fie cu domnia-voastră.
- Acesta este un coleg al meu, spuse Hashemi, aşezându-se în faţa Hanului. Un englez, Robert Armstrong.
- A, da! Excelenţa care vorbeşte farsi mai bine decât Ahmed al meu şi e faimos pentru memoria şi cruzimea sa.

În urma lui, Ahmed trăsese draperiile groase peste uşă şi stătea cu spatele către carlingă, atent, cu arma pregătită, dar foarte politicos.
- Ei?

Armstrong zâmbi.
- Asta a fost o glumă a colonelului, înălţimea voastră!
- Nu cred. Chiar şi în Tabriz s-a auzit de expertul de la Special Branch, doisprezece ani de serviciu în slujba Şahului, conducătorul haitei lui de câini, spuse Abdullah batjocoritor în farsi.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Armstrong şi atât el, cât şi Hashemi se-ncordară la neînchipuit de proastele purtări ale Hanului.
-Ţi-am citit dosarul.

Îşi întoarse ochii negri către Hashemi, pe deplin asigurat că planul său va merge. Ahmed o să-i ucidă la semnul lui, va pune o bombă în avion, îi va trimite pe piloţi înapoi la bord, poruncindu-le să decoleze în grabă către o moarte cumplită. Nimic n-avea de-a face cu el, a fost voia lui Allah, iar el însuşi, după o discuţie încântătoare în care promisese deplinul sprijin guvernului central, avea să fie plin de tristeţe.
- Deci, Excelenţă, spuse, ne-ntâlnim din nou. Ce pot să fac pentru dumneata? Ştiu că timpul îţi este, din nefericire, măsurat.
- Poate, înălţimea voastră, pot eu face ceva pentru domnia voastră!
- Vino la subiect, colonele, spuse Hanul aspru, în engleză, foarte sigur pe el. Noi doi ne cunoaştem unul pe celălalt, putem să ne lipsim de flatări şi complimente ca să ajungem la subiect. Sunt ocupat. Dac-ai fi avut politeţea să vii în maşina mea, singur, m-aş fi simţit mult mai bine. Am fi putut vorbi între patru ochi cât am fi vrut. Acum, treci la subiect!
- Aş vrea să vorbesc cu dumneata despre legătura dumitale, generalul Piotr Oleg Mzytryk, spuse Hashemi la fel de aspru.

Îngheţase de spaimă la gândul neaşteptat că fusese prins în capcană şi că Abdullah era un sprijinitor secret al lui Pahmudi.
-...şi despre vechea legătură cu KGB prin Mzytryk, sub numele de Aii Khoi.
- Legătură? Ce legătură? Cine-i omul ăsta? se auzi spunând Abdullah Han, dar capul urla de gânduri.
Nu poate să ştie asta. E imposibil, nu-i cu putinţă! Şi prin torentul bubuiturilor propriei sale inimi văzu gura colonelului deschizându-se şi spunând alte lucruri care făceau totul şi mai rău şi, cel mai rău dintre toate, năruia planul său în bucăţi. Dacă colonelul vorbeşte astfel de lucruri tainice în faţa străinului ăstuia şi-a lui Ahmed, aceste taine sunt cu siguranţă scrise altundeva, într-un loc sigur, ca să poată fi citite de Komitehul Revoluţionar şi duşmanii lui în cazul unui accident.
- Legătura dumitale, îi aruncă în faţă Hashemi, văzând schimbarea şi străduindu-se să menţină avantajul, Piotr Oleg, a cărui dasha se află lângă lacul Ţvenghid, în locul numit Valea Ascunsă, la sud de Tbilisi; numele lui conspirativ Aii Khoy, al tău este Iv...
- Aşteaptă! spuse hârâit Abdullah.
Era livid la faţă. Nici chiar Ahmed nu ştie asta şi nu trebuie s-o ştie.
- Eu... dă-mi nişte apă.
Armstrong încercă să se ridice, dar îngheţă când pistolul lui. Ahmed se-ndreptă către el.
- Vă rog rămâneţi aşezat, Excelenţă. Am s-o aduc eu. Legaţi-vă centurile. Amândoi.
- Nu-i nevoie...
- Legaţi-vă centurile! lătră Ahmed şi mişcă arma, uluit de schimbarea Hanului, atât la chip cât şi ca şi tactică, şi pregătit să pună celălalt plan în aplicare, el singur.
- Legaţi-vă centurile. Se supuseră.
Ahmed se afla în apropierea robinetului şi umplu o ceaşcă de plastic şi i-o întinse Hanului. Hashemi şi Armstrong îl urmăriră descumpăniţi. Nici unul nu se aşteptase la o capitulare imediată din partea Hanului. Omul părea să se fi micşorat văzând cu-ochii, pălise şi respira greu. Hanul bău apa şi se uită la Hashemi cu ochii mici, injectaţi. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse absent, încercând să-şi adune puterile. Totul părea să-i ia mai mult timp decât de obicei.

- Aşteaptă-mă lângă maşină, Ahmed.

Şovăitor, Ahmed se supuse. Armstrong îşi deschise centura şi trase din nou perdeaua. Hanul se simţi mai bine, aerul rece care pătrunse pentru o clipă ajutându-l să-şi limpezească gândurile.

- Şi-acum ce vreţi?

- Numele tău conspirativ este Ivanovici, eşti agent KGB şi îi ajuţi din ianuarie '44. De-atunci...

- Numai minciuni! Ce vrei?

- Vreau să mă-ntâlnesc cu Piotr Oleg Mzytryk. Vreau să îi pun nişte întrebări foarte serioase, în secret.

Hanul auzi cuvintele şi se gândi la ele. Dacă fiul ăsta de căţea ştie numele conspirativ al lui Piotr şi al lui, şi ştie de Valea Ascunsă şi ianuarie '44, când fusese pe ascuns la Moscova ca să se devină agent KGB, ştie şi lucruri mult mai grave. Că el însuşi face jocul ambelor părţi pentru binele Azerbaidjanului său n-avea să însemne mare lucru pentru asasinii dreptei sau stângii.

- În schimbul a ce?

- Libertate de manevră în Azerbaidjan - câtă vreme faci ce-i bine pentru Iran - şi sprijin din partea mea. Am să-ţi furnizez informaţii care o să ţi-i dea în mână pe tudehi, cei de stânga, şi pe kurzi şi dovezi că sovieticii te trag pe sfoară. Spre exemplu, eşti declarat Secţiunea l6/a.

Hanul rămase cu gura căscată. Urechile începură să-i vâjâie.

- Nu cred.

Hashemi spuse dintr-o suflare:

- Piotr Oleg Mzytryk a semnat ordinul.

- Do...Dovezi... Eu... eu vreau dovezi, gâfâi Hanul.

- Momeşte-l să treacă dincoace, de partea asta a frontierei, viu, şi-am să-ţi dau dovezi. Adică el o să-ţi dea.

- Voi... voi minţiţi.

- N-ai stabilit-să te duci la Tbilisi, azi sau mâine, la invitaţia lui? Nu te-ai fi întors niciodată. S-ar fi auzit că s-ar putea să fi fugit din Iran. Ai fi fost denunţat, proprietăţile ţi-ar fi fost confiscate, iar familia ar fi căzut în dizgraţie şi ar fi fost dată pe mâna mullahilor.

Acum, că ştia că-l încolţise pe Abdullah, singurul lucru care-l mai îngrijora pe Hashemi era starea sănătăţii omului. Capul acestuia căpătase un tremur uşor, faţa lui, de obicei

oacheşă, se făcuse palidă, cu o ciudată roşeaţă împrejurul ochilor şi tâmplelor, iar vena de pe frunte devenise proeminentă.
- Ar fi bine să nu te duci în nord şi să-ţi dublezi străjile. Aş putea să mă tocmesc cu Piotr Oleg, dar şi mai bine aş putea să-ţi îngădui să-l salvezi şi... ei bine, sunt multe soluţii, dacă l-aş avea în mână.
- Ce, ce vrei să faci cu el? Ce vrei de la el?
- Informaţii.
- Aş... aş avea şi eu parte de ele? Hashemi zâmbi.
- De ce nu? Atunci ne-am înţeles?
Gura Hanului se mişcă fără sunet, apoi spuse:
- Am să-ncerc.
- Nu, spuse aspru colonelul, socotind că sosise momentul pentru coup degrăce. Nu, ai patru zile. Am să mă întorc sâmbătă. La prânz, sâmbătă, am să fiu la palatul tău ca să preiau marfa. Sau, dacă preferi, poţi să mi-l predai în secret la adresa asta.
Puse bucata de hârtie pe masă între ei.
- Sau, a treia variantă, dacă-mi dai timpul şi locul în care trece graniţa, am să mă-ngrijesc eu de toate.
Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică în picioare.
- Patru zile, Ivanovici!
De furie, lui Abdullah erau să-i plesnească timpanele, încercă să se ridice, dar nu reuşi. Armstrong îl ajută să se ridice în picioare şi Hashemi se apropie de perdea, dar mai înainte de-a o trage la o parte îşi scoase pistolul din tocul atârnat de umăr.
- Spune-i lui Ahmed să nu ne facă probleme!
Fără vlagă, Hanul ieşi în uşa deschisă şi făcu ce i se cerea.
Ahmed se afla la piciorul scării, cu pistolul mitralieră coborât. Vântul îşi schimbase direcţia. Acum bătea către capătul celălalt al pistei şi se înteţise considerabil.
- N-ai auzit-o pe înălţimea sa? Totul e-n regulă, dar are nevoie de ajutor.
Păstră un ton liniştitor.
- Ar trebui poate să-şi cheme doctorul cât mai repede posibil.
Ahmed era descumpănit, neştiind ce să facă. Acolo se afla stăpânul lui, evident simţindu-se mai rău ca înainte, dar şi cei care îi provocaseră starea asta şi care trebuiau ucişi.
- Ajută-mă să ajung până la maşină, Ahmed, spuse Abdullah cu un blestem şi asta aranja totul.

Se supuse imediat. Armstrong îl sprijini de partea cealaltă şi împreună coborâră scările. Piloţii ieşiră la iuţeală din maşină şi se grăbiră să urce în avion, în timp ce Armstrong ajută bolnavul să intre pe bancheta din spate. Abdullah se aşeză cu greu.

Armstrong se simţea mai golaş şi lipsit de apărare ca niciodată, singur în spaţiu deschis, Hashemi stând în siguranţă, sus, în uşa cabinei. Motoarele reactorului porniră.

- Salaam, înălţimea voastră. Sper să vă simţiţi mai bine.

- Mai bine pleacă de pe pământul nostru... repede, spuse Hanul, apoi către şofer: Întoarce-te la palat!

Armstrong privi maşina depărtându-se în viteză, apoi se-ntoarse. Văzu zâmbetul ciudat al lui Hashemi, pistolul pe jumătate ascuns în mână şi pentru o clipă se gândi că omul avea de gând să-l împuşte.

- Grăbeşte-te, Robert!

Urcă scările în fugă, cu picioarele îngheţate. Copilotul izbi cu degetul butonul "Scara retrasă". Scara se ridică, uşa se închise şi se puseră în mişcare. în căldura şi intimitatea cabinei, reveni la viaţă.

- E frig afară.

Hashemi nu-i dădu atenţie.

- Cât de repede poţi, căpitane, decolează! ordonă, stând în spatele piloţilor.

- Trebuie să mă întorc până în capătul celălalt. Nu îndrăznesc să decolez aşa, cu vântul ăsta în coadă.

Hashemi înjură şi privi prin ferestrele carlingii. Celălalt capăt al pistei părea la milioane de kilometri depărtare. Vântul spulbera zăpada de pe troiene. Ca să poată folosi pista potrivită trebuiau să se apropie mai mult de zona de parcare a terminalului, s-o traverseze şi să folosească partea opusă până la celălalt capăt. Aflat în apropierea aerogării, Rollsul prindea viteză. Se zăreau oameni înarmaţi adunându-se ca să-l întâmpine.

- Taie pista de-a dreptul şi decolează de pe loc.

- Asta-i mai mult decât ilegal, fără autorizarea turnului, spuse John Hogg.

- Ai prefera un glonţ în cap sau o închisoare SAVAK? Oamenii ăia ne sunt duşmani. Dă-i drumul!

Pilotul putea să le vadă puştile. Apăsă butonul emiţătorului.

- EchoTangoLimaLima cere permisiunea să întoarcă, spuse, neaşteptându-se la nici un răspuns.

După ce ieşiseră din spaţiul aerian al Teheranului, nu reuşiseră să stabilească nici un contact radio pe tot drumul până acolo şi nici cu turnul acesta. Viră reactorul către pistă, derapă, trase maneta de gaz încă puţin, păstrând mai multă putere pe partea stânga şi menţinându-se de partea aceea paralel cu urmele aterizării.

- Turnule, aici EchoTangoLimaLima, mă întorc. Gordon Jones, copilotul, verifica totul, pregătindu-se pentru întoarcerea la Teheran. Vântul trăgea de ei şi roţile erau nesigure. La capătul clădirii, Rollsul se opri şi oamenii îl înconjurară.

- Grăbeşte-te cât poţi. Întoarce, ai pistă destulă, spuse Hashemi.

- Imediat ce pot, sir, răspunse politicos, dar se gândea: ţicnit afurisit, sunt mai mult decât grăbit să ajung sus, pe cerul liber, dar e de tras o fugă până acolo.

Intuise ostilitatea bărbaţilor din maşină, la Teheran - nervozitatea lui McIver. Dar turnul Teheran îi dăduse aprobarea instantaneu, ca şi cum l-ar fi dus pe Khomeini însuşi.

Drăcia dracului! Ce suntem noi în stare să facem pentru Anglia şi-o cană de bere! Simţea în mâini şi în picioare zăpada şi gheaţa şi lunecuşul pistei. Eliberă maneta de gaze încă puţin.

- Priveşte! spuse copilotul.

Un elicopter traversa cerul la joasă înălţime, la doi kilometri în fata lor.

- Un 212, nu?

- Da. Nu pare că vine încoace, spuse Hogg, plimbându-şi întruna ochii peste aparate şi în jur.

La terminal, o altă maşină se alăturase oamenilor de lângă Rolls; în faţa lor şi către stânga apăruse o sclipire de lumină. Elicopterul dispăruse după un deal; către dreapta era un stol de păsări; toate indicatoarele pe verde; alţi oameni lângă Rolls şi cineva pe acoperişul clădirii; combustibil perfect; zăpada nu prea adâncă, cu o pojghiţă de gheaţă dedesubt; ai grijă la derivă, ia-o puţin spre dreapta; radioul reglat corect; vântul bate încă dinspre coadă; nori de furtună se adună dinspre nord; mai slăbeşte puţin motorul stâng.

Hogg corectă derapajul, avionul fiind prea sensibil pe suprafaţa îngheţată.

- Ar fi poate bine să vă întoarceţi la locurile voastre, colonele.

- Saltă-l sus cât mai repede.

Hashemi se întoarse în cabină. Armstrong privea pe fereastră către clădirea aerogării.

- Ce fac acolo, Robert? Vreo problemă?

- Nu încă. Felicitări. L-ai manevrat strălucit pe Abdullah. Dacă se ţine de cuvânt.

Acum, că totul se terminase, Hashemi se simţea uşor îngreţoşat. Prea aproape de moarte, de data asta, se gândi. Îşi prinse centura de siguranţă, apoi o desfăcu, luă pistolul din buzunarul interior, puse piedica şi îl strecură în teaca de la umăr. Atinse cu degetele paşaportul britanic din buzunarul de la piept. Poate că în definitiv n-o să am nevoie de el. Îmi displace să mă fac de râs folosindu-l. Aprinse o ţigară.

- Crezi că o să reziste până sâmbătă? Aveam impresia că era gata să-l lovească damblaua.

- E aşa gras şi hipertensiv de ani de zile. Armstrong sesiză nuanţare violenţă. Hashemi Fazir era întotdeauna primejdios, întotdeauna la capătul nervilor, patriotismul fanatic combinându-se cu dezgustul lui pentru majoritatea iranienilor.

- Te-ai descurcat minunat cu el, spuse şi privi din nou pe fereastră. Rollsul şi cealaltă maşină şi oamenii care le înconjurau erau destul de departe şi pe jumătate ascunşi de troienele de zăpadă, dar puteau să vadă arme în mâinile lor şi din timp în timp cineva arăta în direcţia lor.

Haide, pentru Dumnezeu, dă-i drumul.

- Colonele! se auzi prin interfon vocea lui Hogg. Aţi putea veni în faţă, vă rog?!

Hashemi îşi desfăcu centura şi se-ndreptă către carlingă.

- Acolo, sir, spuse Hogg, arătând spre dreapta, dincolo de sfârşitul pistei, către un pâlc de pini de la marginea pădurii. Ce ziceţi de asta?

Mica scânteie de lumină începu din nou să clipească.

- Spune S.O.S.

- Robert, strigă Hashemi, uită-te în faţă şi spre dreapta. Cei patru bărbaţi se concentrară. Din nou lumina repetă S.O.S.

- Nici o îndoială, sir, spuse Hogg. As putea să le răspund. Arătă către reflectorul puternic de semnalizare pentru situaţii de urgenţă, capabil să transmită lumină verde sau roşie, în cazul în care radioul lor cădea. Hashemi strigă spre cabină:

- Ce crezi, Robert?

- E un S.O.S.

Avionul prindea viteză, grăbindu-se să coboare pe pistă, în direcţia semnalului. Aşteptară, apoi văzură trei mici siluete ieşind dintre copaci, doi bărbaţi şi o femeie în chador. Şi văzură armele.

- E o capcană, spuse Hashemi imediat. Nu te-apropia mai mult! Întoarce-te!

- Nu pot. N-am destul loc.

Dădu drumul şi mai mult la gaze. Avionul se deplasa foarte repede, paralel cu urmele aterizării. Se puteau desluşi acum siluetele celor ce-şi agitau armele. Armstrong strigă:

- Hai să ieşim dracului de-aici!

- Imediat ce pot, sir. Domnule colonel, poate ar fi bine să vă întoarceţi la locul vostru. S-ar putea să zdruncine puţin, spuse Hogg cu voce calmă, apoi îi îndepărtă pe amândoi din minte. Gordon, ţine-ţi ochii pe nemernicii ăia de colo şi pe terminal.

- Sigur, n-ai grijă.

Căpitanul se-ntoarse un moment ca să verifice celălalt capăt al pistei, hotărî că nu erau de-ajuns de departe încă, dar slăbi maneta de gaze şi atinse frânele. Începură să derapeze, aşa că le lăsă în pace, ţinând aparatul cât de drept putea în vântul schimbător. Siluetele de lângă copaci erau mai mari acum.

- Arată cam rufoşi, nomazi aş zice. Două carabine. Gordon Jones îşi miji ochii către terminal.

- Rollsul a plecat, dar o maşină se îndreaptă spre noi în lungul pistei.

Închise gazele de tot. Se deplasau prea repede ca să se-ntoarcă.

- Christoase, cred... cred că unul dintre nomazi a tras cu arma, spuse Jones alarmat.

- I-am dat drumul! spuse Hogg în intercom, frână, simţi aparatul derapând, îl lăsă să alunece şi începu apoi întoarcerea spre dreapta pe lăţimea pistei, continuând să derapeze din pricina inerţiei şi a vântului încă potrivnic.

În cabină, Armstrong şi Hashemi se ţineau întunecaţi de scaune, trăgând din când în când cu ochii pe fereastră. Putură să vadă una dintre siluete fugind către ei, ridicându-şi arma. Armstrong mormăi:

- Suntem nişte ţinte perfecte, fir-ar să fie!

Simţea aparatul derapând în timpul întoarcerii, fără să fie ajutat de motoare şi înjură. În carlingă, Hogg fluiera fals. Reactorul ţâşni pe deasupra urmelor de la aterizare, încă derapând, spre capătul îndepărtat al pistei, barat de nămeţi mari şi grei. Nu îndrăznea încă să pună toată puterea motorului şi aşteptă cu gura uscată ca avionul să se-ntoarcă mai repede în vânt. Dar acesta n-o făcu şi continuă să alunece pe pelicula de gheaţă de sub zăpadă, cu roţile inutile, frânele primejdioase, motoarele gemând. Mormanele de zăpadă se apropiau inexorabil, din ce în ce mai mult. Se zăreau marginile de gheaţă zimţată care aveau să le despice învelişul subţire.   N-avea nimic de făcut decât s-aştepte. Apoi o pală de vânt le ridică coada şi o răsuci şi, iată, deşi încă derapau, avionul era cu faţa spre vânt. Acceleră delicat ambele motoare, simţi alunecarea încetând şi începu să împingă maneta de gaze înainte centimetru cu centimetru, până când prinse viteză din ce în ce mai multă, controlul asupra aparatului crescu până reuşi să-l stăpânească pe deplin, şi-atunci împinse maneta de gaze puternic, până la capăt.. Avionul ţâşni înainte, roţile părăsiră suprafaţa pistei, el atinse butonul de escamotare a trenului de aterizare şi plutiră.

- Puteţi fuma dacă doriţi, spuse laconic în intercom, profund mulţumit de el.

Pe aerodrom, nu departe de copaci, Ross se oprise din fugă şi-şi flutura mâinile gâfâind dureros.

- Afurisitule! strigă către avion. Sunteţi chiori?! Cuprins de o dezamăgire amară, se întoarse la ceilalţi care aşteptaseră ascultători la marginea pădurii. Simţea o disperare sumbră. atât de aproape, îşi zise. Prin binoclu văzuse sosirea Hanului, urcarea la bord, iar după asta, mai tîrziu, Armstrong coborând treptele cu Hanul, ajutându-l.

- O, lasă-mă şi pe mine să mă uit, Johnny, spusese neliniştită Azadeh şi el ajustase binoclul pentru ochii ei. O, dragă, tata pare bolnav, sper să se simtă bine, spusese. Doctorul insistă întotdeauna să ţină regim şi să nu se enerveze.

- Mai bine ca acum nici nu se poate, Azadeh, spusese încercând să-şi ascundă sarcasmul din voce, dar ea-l auzise şi roşise şi el spusese: O, iartă-mă, n-am vrut să spun... ştiu că e... n-am vrut să zic nimic, şi privise din nou către Armstrong, extaziat că era Armstrong, plănuind imediat cum să ajungă la bord.

Atât de uşor. Un avion S-G - uşor să vezi emblema -şi Armstrong. Suntem în siguranţă! Dar acum nu suntem în siguranţă. Acum suntem într-un rahat, îşi spuse şi mai amar, trudind înapoi prin zăpadă, simţindu-se murdar, dorind o baie şi furios până la neputinţă. Cu neputinţă să nu fi zărit S.O.S.-ul. gândesc cu bucile? Ce dracu nu...

Auzi semnalul ascuţit de primejdie al lui Gueng şi se răsuci pe călcâie. La câteva sute de metri distanţă se afla o maşină, îndreptându-se către ei. Alergă înapoi şi arătă către pădure.

- Pe-acolo.

Mai devreme făcuse un plan. Mai întâi aeroportul, apoi, dacă nu reuşeau, se vor îndrepta către baza lui Erikki. Baza se găsea la aproape şase kilometri distanţă, la sud-est de Tabnz. La adăpostul copacilor se opri şi privi înapoi. Maşina frânase la capătul pistei şi din ea ieşiră oameni care porniră după ei, dar descoperiră că mersul printre troiene era prea dificil. Se urcară înapoi în maşină şi se depărtară.

- N-o să ne mai prindă acum, spuse Ross..

O porni înainte, adâncindu-se în pădure, păstrându-se de nevoie de-a lungul unei cărări abia vizibile. La capătul acestui pilc de copaci erau câmpuri acoperite de gheaţă care, vara, aveau să geamă de grâne, cele mai multe aparţinând câtorva latifundiari, în ciuda reformelor agrare ale Şahului. Dincolo de câmpuri se întrezăreau contururile mahalalelor Tabrizului. Puteau zări minaretele Moscheii Albastre şi fum de la mai multe focuri bătute de vânt.

- Am putea ocoli oraşul, Azadeh?

- Da, dar e urnit de mers.

Auziră îngrijorarea ascunsă în glas. până atunci se mişcase repede şi fără să se plângă, dar era totuşi o piedică. Purtau hainele nomazilor peste uniforme. Cizmele lor scofâlcite ar fi putut trece nebăgate în seamă, ca şi armele şi chadorul ei. O privi, încă neobişnuit cu urâţenia pe care i-o aducea vălul. Ea-i simţi privirea şi încercă să zâmbească. Înţelesese. Atât în privinţa chadorului, cât şi a faptului că era o povară pentru ei.

- Să trecem prin oraş, spuse. Ne-am putea ţine pe străzile de la margine. Am nişte bani şi-am putea să cumpărăm mâncare. Johnny, ai putea să susţii că eşti caucazian, să zicem din Astara, şi eu aş putea să pretind că sunt soţia ta. Gueng vorbeşti gurkali sau o limbă străină, aşa că fii aspru şi arogant ca turcomanii din

nord. Ai putea trece drept unul dintre ei. Sunt descendenţi ai mongolilor. Mulţi iranieni sunt. Sau poate aş putea să cumpăr nişte eşarfe verzi şi să ne facem Gărzi Verzi. Asta e tot ce pot face.

- Asa-i bine, Azadeh Poate n-ar fi bine să stăm grămadă. Gueng, treci în urmă.

Azadeh spuse:

- Pe străzi, soţiile iraniene îşi urmează soţii. Eu o să stau un pas în urma ta, Johnny.

- E un plan bun, mem sahib, spuse Gueng. Foarte bun. Condu-ne.

Zâmbetul ei îi mulţumi. În curând se aflau în pieţe, pe străzi şi aleile mahalalelor. Odată un bărbat neatent îl lovi pe Gueng. Fără să stea pe gânduri, Gueng îşi înfipse mâna în gâtul lui, îmbrâncindu-l în şanţ, de-a rostogolul, fără simţiri, înjurându-l tare, într-un dialect gurkali. O clipă, peste mulţime se lăsă tăcerea, apoi zgomotele se stârniră din nou şi cei din apropiere îşi coborâră privirile şi trecură mai departe, câţiva făcând întruna semnul împotriva deochiului, dar pe care toţi cei ce veneau din nord, descendenţii hoardelor care nu-l cunoşteau pe Allah cel Unic, erau ştiuţi că-l posedă.

Azadeh cumpără mâncare de la vânzătorii ambulanţi, pâine proaspătă de la cuptoare, chebab de miel prăjit pe cărbune, fasole şi horisht de legume cu mult orez. Se aşezară pe nişte bănci grosolane şi înfulecară grăbiţi, apoi porniră mai departe. Nimeni nu le dădu atenţie. Din când în când câte cineva îi invita să cumpere câte ceva, dar Azadeh intervenea şi îi proteja bine, vorbind răguşit în dialectul local turcesc. Când muezinii chemară la rugăciunea de după-amiază, ea se opri înspăimântată. În jurul lor bărbaţi şi femei căutau o bucată de covor, sau material, sau ziar, sau carton sau cutie, ca să îngenuncheze şi să înceapă să se roage. Ross şovăi, apoi, urmând îndemnul privirilor ei, se prefăcu că se roagă şi el şi momentul trecu. Pe toată strada, doar patru sau cinci rămaseră în picioare, Gueng printre ei, sprijiniţi de un perete. Nimeni nu-i necăji pe cei care rămăseseră în picioare. Locuitorii Tabrizului erau de multe rase şi multe religii. Îşi continuară drumul mai departe, croindu-şi drum către sud-est, şi ajunseră în celelalte mahalale pline cu gunoaie şi o mulţime de câini flămânzi şi nelipsitul joub - şanţul, singura canalizare.

Curând, cocioabele aveau să se sfârşească, să înceapă câmpiile şi livezile, apoi pădurea şi şoseaua principală către Teheran, care şerpuia în sus spre trecătoarea ce avea să-i ducă la Tabriz Unu. Trecură de ultimele mahalale, ieşind pe drumul bolovănos, acoperit de nămeţi. Zăpada de deasupra era pătată de balega şj urina măgarilor şi catârilor, plină de gropi şi înşelătoare. Se alăturară altor oameni ce păşeau anevoie în susul drumului, unii trăgând după ei măgari împovăraţi, alţii cocoşaţi sub greutatea poverilor lor, alţii uşurându-se, bărbaţi, femei şi copii - o mână de zăpadă cu mâna stângă, apoi mai departe - o babilonie poliglotă de nomazi, triburi statornice, orăşeni, având în comun doar sărăcia şi mândria.

Azadeh se simţea foarte obosită. Tensiunea traversării oraşului o consumase. Se temuse că avea să facă vreo greşeală, se temuse că aveau să fie descoperiţi, era frământată de grija lui Erikki şi de cum aveau s-ajungă la bază, şi-apoi? Insha Allah. Allah o să aibă grijă de tine şi de el şi de Johnny. Când ajunseră aproape de intersecţia drumului cu şoseaua spre Teheran, văzură Gărzi Verzi şi bărbaţi înarmaţi în jurul unei bariere încropite, uitându-se în vehicule şi cercetând oamenii care se înşirau pe lângă ei. N-aveau cum să îi ocolească.

- Azadeh, tu treci prima, şopti Ross. Aşteaptă-ne mai sus, pe drum. Dacă suntem opriţi, nu te-amesteca. Mergi mai departe. Du-te la bază. O să ne despărţim. E mai sigur. Îi zâmbi.

- Nu-ţi face griji!

Ea dădu din cap, spaima făcându-i chipul şi mai palid, şi o porni înainte. Purta raniţa lui. La ieşirea din oraş, ea insistase:

- Uită-te la toate celelalte femei, Johnny. Dacă nu duc nimic, bat la ochi.

Cei doi bărbaţi aşteptară, apoi se duseră la marginea drumului şi urinară în zăpadă. Oamenii tropăiau pe lângă ei. Câţiva îi priviră, câţiva îi înjurară ca necredincioşi. Unul sau doi îi priviră curioşi. Fără să ştie, se uşurau către Mecca, un gest pe care nu l-ar fi făcută vreodată nici un mahomedan.

- Odată ce trece, treci şi tu, Gueng. O să te urmez peste zece minute.

- Mai bine dumneata următorul, şopti Gueng. Eu sunt turcoman.

- E-n regulă, dar dacă sunt oprit, nu te-amesteca. Strecoară-te prin îmbulzeală şi du-o la adăpost. Nu-mi înşela încrederea.

Bărbatul cel mărunţel rânji cu dinţi foarte albi.

- Nici dumneata, sahib. Mai ai încă multe de făcut până când ai s-ajungi Stăpân al Munţilor.

Gueng îl privi îndreptându-se către bariera aflată la câteva sute de metri mai încolo. Azadeh era acum aşezată la coadă. Unul dintre Gărzile Verzi li spuse ceva, dar ea îşi feri ochii într-o parte, răspunse şi omul îi făcu semn să treacă.

- Nu m-aştepta pe drum, sahib, s-ar putea s-o iau peste câmpuri. Nu-ţi face griji, te-ajung eu.

Îşi făcu loc printre trecători şi se alătură şuvoiului care se întorcea către oraş. După o sută de metri, se aşeză pe o ladă răsturnată şi îşi desfăcu şireturile la unul dintre bocanci, prefăcându-se că-l bate. Şosetele erau zdrenţe, dar asta nu conta. Tălpile sale erau ca fierul. Fără să se grăbească, îşi legă la loc bocancii, bucurându-se de joaca de-a turcomanul.

La barieră, Ross se alătură şirului celor ce părăseau Tabrizul. Observă înjur poliţişti şi Gărzi Verzi care cercetau mulţimea. Oamenii erau nervoşi, urând ca-ntotdeauna orice autoritate oficială şi orice amestec în dreptul lor de-a se duce unde, când şi cum le-ar fi plăcut. Mulţi vociferau fără să se ferească şi câţiva aproape ajunseră la lovituri.

- Tu, îi spuse unul din Gărzile Verzi, unde-ţi sunt hârtiile?

Furios, Ross scuipă pe pământ.

- Hârtii? Casa mi-a ars, nevasta mi-a ars, copilul mi-a ars din pricina câinilor de stânga. Nu mi-a mai rămas nimic decât puşca asta şi nişte muniţie. Voia lui Allah! Da tu de ce nu te duci să le dai foc sataniştilor şi să împlineşti lucrarea lui Allah, în loc să opreşti oamenii cinstiţi?

- Suntem cinstiţi, spuse bărbatul furios. Împlinim lucrarea lui Allah. De unde vii?

- Din Astara. Din Astara, de pe coastă. Lăsă mânia să izbucnească din nou:

- Astara! Da tu?

Omul din spatele lui şi cel de după el începură să înjure şi să-i spună santinelei să se grăbească şi să nu îi mai facă să aştepte în frig. Un poliţist se îndrepta către ei, aşa că Ross se hotărî să rişte şi-şi făcu loc pe lângă el c-un alt blestem, urmat imediat de cel din spatele lui şi de următorul, şi ieşi la loc deschis. Santinela strigă supărat o obscenitate după ei, apoi se întoarse să-i privească pe ceilalţi care se înşirau prin faţa lui.

Lui Ross îi trebui ceva vreme să poată respira în voie. Încercă să nu se grăbească şi cercetă cu privirea drumul din faţa lui. Nici un semn de Azadeh. Maşini şi camioane treceau pe lângă ei, hodorogind în susul pantei sau coborând prea repede, oamenii împrăştiindu-se din timp în timp cu inevitabilul şuvoi de blesteme. Cel ce fusese în spatele lui la barieră veni alături, profitând că trecătorii se răriseră, apucând cărări laterale către cocioabele de lângă drum sau către satele din pădure. Era un bărbat între două vârste, cu o faţă severă, plină de riduri, sărman îmbrăcat şi cu carabina bine îngrijită.
- Fiul ăla de căţea din Gărzile Verzi! spuse. Ai dreptate, aga. Ar trebui să împlinească lucrarea lui Allah. Lucrarea Imamului, nu a lui Abdullah Han.
Ross se puse imediat în gardă.
- Ce?
- Vin din Astara şi, după accentul tău, ştiu că nu vii din Astara, aga. Astarii nu urinează niciodată către Mecca - sau cu spatele către Mecca. Suntem cu toţii, buni musulmani în Astara. După descriere, ar trebui să fii sabotorul pe care-a pus Hanul preţ.
Omul vorbea cu uşurinţă, cu o ciudată amabilitate, ţinându-şi vechea carabină Enfield pe umăr. Ross nu spuse nimic, se mulţumi să mormăie fără să schimbe ritmul pasului.
- Da, Hanul a pus un preţ bun pe capul tău. Mulţi cai, o turmă de oi, zece sau mai multe cămile. O răsplată demnă de un Şah pentru un om obişnuit. Răsplata e şi mai bună dacă eşti viu şi nu mort. Mai mulţi cai, oi şi cămile atunci, îndeajuns să trăieşti o veşnicie. Dar unde-i femeia Azadeh, fiica lui? Fiica pe care ai răpit-o tu şi un alt bărbat?
Ross rămase cu gura căscată la el şi omul chicoti.
- Trebuie să fii foarte obosit ca să te trădezi atât de uşor.
Brusc faţa lui se aspri, mâna pătrunse în buzunarul vechii haine şi scoase un revolver pe care i-l propti în coaste.
- Mergi cu un pas înaintea mea. Nu fugi şi nu face nici un gest sau am să te-mpuşc în şira spinării. Acum, unde-i femeia? Şi pe ea s-a pus o recompensă.
În momentul acela, un camion care cobora dinspre trecătoare viră în curba din faţa lor, derapa în partea opusă şoselei şi se năpusti către ei claxonând zgomotos. Oamenii se împrăştiară. Reflexele lui Ross fură mai rapide şi păşi într-o parte, izbi cu umărul în coastele omului şi-l trimise rostogolindu-

se în calea camionului. Roţile din faţă ale acestuia trecură peste el, urmate de cele din spate. Camionul se opri, derapând, la treizeci de metri mai jos.
- Allah să ne apere! Ai văzut? spuse cineva. A alunecat sub camion.
Ross târî trupul la marginea drumului. Revolverul căzuse în zăpadă.
- Ah, cel trecut spre Allah este tatăl tău, aga? spuse o bătrână.
- Nu... nu, rosti Ross cu greu, totul petrecându-se atât de repede, cuprins de panică. E... e un străin, nu l-am văzut până acum.
- Pe Profet, cât de neatenţi sunt unii oameni. Parcă n-ar avea ochi. A murit? strigă şoferul camionului, urcând la deal.
Era un bărbat colţuros, bărbos, cu faţă oacheşă.
- Allah e martor că mi-a tăiat calea, aşa cum aţi putut vedea cu toţii. Tu, spuse către Ross, erai lângă el, trebuie c-ai văzut.
- Da, da, e după cum spui, am fost în spatele lui. Voia lui Allah!
Şoferul se depărta mulţumit, totul se terminase după cuviinţă.
- Excelenţa sa a văzut, Insha Allah.
Ross îşi făcu loc printre cei câţiva care se deranjaseră să se oprească şi urcă dealul, nu prea repede, nu prea încet, încercând să se adune, fără să îndrăznească să privească înapoi. După cotitura drumului iuţi pasul, întrebându-se dacă era drept să reacţioneze atât de repede, aproape fără să gândească. Dar omul i-ar fi vândut pe-amândoi. Uită-l, karma e karma.
Încă o curbă şi nici urmă de Azadeh. Îngrijorarea lui crescu. Drumul se răsucea într-o pantă abruptă. Trecu de câteva case dărăpănate, pe jumătate ascunse, la liziera pădurii. Câini costelivi scormoneau în gunoaie. Îi alungă pe cei care se apropiară de el, căci turbarea făcea de obicei ravagii printre ei. O altă curbă. Era leoarcă de sudoare.
O văzu ghemuită la marginea drumului, odihnindu-se ca oricare alta dintre mulţimea de bătrâne. Îl zări în aceeaşi clipă, scutură din cap atrăgându-i atenţia, se ridică în picioare şi porni din nou în sus, pe drum. O urmă la douăzeci de metri în spate.
Apoi în urma lui se auziră focuri de armă.
Ca toată lumea, se opriră şi priviră înapoi. Nu putură vedea nimic. Bariera era mult în spatele lor, ascunsă de multe curbe, la mai bine de o jumătate de kilometru distanţă. În

câteva clipe, focurile de armă încetară. Nimeni nu spuse nimic. Se mulţumiră să urce şi mai grăbiţi.

Drumul nu era bun. Merseră aproape doi kilometri, ferindu-se din calea maşinilor. Din când în când, câte un autobuz hurduia pe lângă ei, dar întotdeauna supraîncărcat şi oricum n-ar fi oprit. În acele zile puteai să aştepţi o zi sau chiar două la staţie mai înainte să se facă loc în vreun autobuz. Câteodată opreau camioanele, contra plată.

Mai târziu, unul zdrăngăni pe lângă el şi, ajungând în dreptul lui Azadeh, încetini viteza, mergând alături de ea.

- De ce să mergi pe jos, când cei care sunt obosiţi pot să călătorească comod cu ajutorul lui Cyrus, camionagiul, şi-al lui Allah? strigă şoferul pe fereastră.

Rânjea, înghiontindu-şi tovarăşul, un bărbat cu barbă neagră de aceeaşi vârstă cu el. O urmăreau de ceva vreme, privind legănatul şoldurilor ei pe care nici chadorul nu putea să-l ascundă.

- De ce-ar umbla pe jos o floare a lui Allah, când ar putea să stea la căldură într-un camion, sau pe covorul unui bărbat?

Azadeh privi în sus la el şi-i repezi un blestem răguşit, strigând înapoi către Ross.

- Bărbate, fiul ăsta prost de căţea a îndrăznit să mă insulte şi-a vorbit murdar despre legile lui Allah.

Ross era deja alături de ea şi şoferul se trezi privind în ţeava unei arme.

- Excelenţă... Eu doar o rugam dacă... domnia ta şi ea aţi vrea... aţi vrea să călătoriţi sus, spuse cuprins de panică. E loc în spate. Dacă Excelenţa mi-ar onora vehicolul...

Camionul era pe jumătate plin cu fier vechi, dar oricum era mai bine decât să meargă pe jos.

- Pe capul tău, şoferule, unde mergi?

- La Qazvin, excelenţă, Qazvin! Mi-ati face onoarea...

Camionul nu se oprise, dar fu foarte uşor pentru Ross s-o ajute să urce pe platformă. Se ghemuiră unul lângă celălalt în spatele cabinei, la adăpost de vânt. Picioarele ei tremurau şi era îngheţată şi foarte nervoasă. Se lipi de ea, o prinse în braţe şi o strânse la piept.

- O, Johnny, dacă n-ai fi fost aici...

- Nu-ţi face griji.

Îi dădu o parte din căldura lui. Qazvin. Qazvin nu e la jumătatea drumului către Teheran? Sigur că da. O să mergem cu camionul până la Qazvin, îşi zise prinzând puteri. Apoi putem să mai găsim unul sau un autobuz, sau să furăm o maşină. Aşa o să facem.
- Ramificaţia către bază este ia trei-patru kilometri în faţă, spuse ea, tremurând în braţele lui. Către dreapta.
Baza? A, da, baza şi Erikki. Dar mai important, ce-i cu Gueng? Ce s-a întâmplat cu Gueng? Pune-ţi mintea la treabă. Ce-ai să faci?
- Cum e... cum e zona aici? Deschisă, plată, accidentată, sau cum?
- E destul de plată. Satul nostru vine curând. Abu Mard. O să trecem de satul nostru şi-apoi curând după asta pământul se aplatizează într-un fel de platou împădurit, pe unde trece şi drumul nostru. Apoi drumul principal urcă spre trecătoare. .
În faţă zărea drumul care şerpuia, lăsând din când în când la vedere una dintre curbele sale, primejdios înşirate pe coasta muntelui.
- O să ieşim de partea cealaltă a satului, înaintea platoului, o să ocolim prin pădure şi-o să ajungem la bază. E posibil?
- Da. Ştiu ţinutul foarte bine. Am predat la şcoala din sat şi obişnuiam să iau copiii în excursie. Ştiu cărările.
O scutură din nou un tremur.
- Ţine-te la adăpost de vânt. O să te-ncălzeşti curând. Vechiul camion se chinuia să urce panta, nu mai repede decât pasul obişnuit al unui om, dar era mai bine decât să meargă pe jos. Rămase cu braţele în jurul ei şi cu vremea ea nu mai tremură.
Peste oblonul din spate al camionului observă o maşină depăşindu-i iute, schimbând cu zgomot asurzitor vitezele, urmată de o camionetă verde, stropită de noroi. Şoferul automobilului ţinea mina pe claxon. Camionul lor n-avea cum să tragă într-o parte, aşa că maşina ţâşni pe contrasens înainte.
- Sper să daţi de dracii, îşi zise înfuriat de zgomot şi de prostia de necrezut.
În treacăt observă că era plină cu bărbaţi înarmaţi. Ca şi camioneta care urma, deşi toţi oamenii ăştia stăteau în spate, agăţaţi de bare de metal, oblonul din spate atârnând şi zdrăngănind sălbatic. Când trecu mugind pe lingă ei, prinse cu coada ochiului imaginea unui trup prăbuşit sub picioarele lor. La

început crezu că era bătrânul, dar nu era. Era Gueng. Nu putea să se înşele. Văzuse limpede resturile uniformei, apoi kukriul pe care unul dintre bărbaţi şi-l înfipsese în centură.
- Ce e, Johnny?

Se trezi lângă ea, fără s-o simtă, fără să simtă nimic altceva decât că îşi pierduse cel de-al doilea dintre oameni. Ochii îi erau plini de lacrimi.
- Ce s-a-ntâmplat?
- Ce? Nimic. Vântul.

Îşi şterse lacrimile, apoi îngenunche şi privi înainte. Şerpuind, drumul apărea şi dispărea din nou. Ca şi maşina şi camioneta. Se zărea satul. Dincolo de el, drumul urca din nou, apoi trecea la orizontală, aşa cum spusese ea. Maşina şi camioneta trecură prin sat în plină viteză. în buzunar avea micul, dar foarte puternicul binoclu.

Încercând să se echilibreze şi să compenseze zdruncinăturile camionului, îndreptă binoclul către maşină. Aceasta ajunse pe drum drept, apoi o coti la dreapta pe drumul lateral către bază şi dispăru. când camioneta ajunse la intersecţie se opri, blocând cea mai mare parte a drumului. O jumătate de duzină de oameni săriră jos şi se împrăştiară de-a curmezişul drumului, cu faţa către Tabriz. Apoi camioneta viră la dreapta şi dispăru în urma automobilului.

Camionul lor încetini şi şoferul schimbă zgomotos în viteza întâi. Chiar înaintea lor se afla o pantă scurtă, abruptă, cu o cărare desprinzându-se din ea, şi în zonă nu se vedea nici un drumeţ.
- Unde duce asta, Azadeh?

Ea se ridică în genunchi, uitându-se încotro arăta el.
- Către Abu Mard, satul nostru. Şerpuieşte încolo şi-ncoace, dar acolo ajunge.
- Pregăteşte-te să sari. În faţa noastră e altă barieră. La momentul potrivit se strecură peste oblonul camionului, o ajută să coboare şi fugiră la adăpost sub copaci. Camionul nu se opri şi nici şoferul nu privi în urmă. Ajunse curând la o distanţă bună de ei.

Mână în mână, alergară la adăpostul copacilor.

CAPITOLUL 40

La Zagros Trei; ora 4,05 după-amiază. Lochart stătea sprijinit de carlinga elicopterului, aşteptând să plece din nou la sonda Rosa cu altă încărcătură de ţevi. Cerul era lipsit de nori şi imaginea muntelui atât de curată şi clară, încât simţea că, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge. Îl urmărea pe Rodrigues, mecanicul său, care îngenunchease în zăpadă şi-şi vârâse capul după un panou, sub pântecul elicopterului.
- E-o după-amiază bună pentru schiat sau dat cu sania, Rod! Nu pentru tocat creierul prin alte părţi!
- S-o ştergem dracului de-aici, Tom!
- Poate n-o să fie nevoie, spuse Lochart.
De sâmbătă, de când avusese loc confruntarea cu Nitchak Han, nu mai auzise nimic de la el sau de la altcineva din sat.
- Poate că komitehul o să se răzgândească, sau Mac o să obţină anularea ordinului. E o nebunie din partea lor să ne dea afară, când au nevoie de tot petrolul pe care-l pot obţine, iar noul puţ de la Rosa e o adevărată comoară. Jesper Almqvist crede că s-ar putea pompa optsprezece mii de barili pe zi când o să fie pus la treabă. Asta face aproape trei sute şaizeci de mii de dolari pe zi, Rod.
- Mullahii nu dau doi bani pe petrol sau orice altceva în afară de Allah, Coran şi Paradis. Am spus-o de milioane de ori.
Rodrigues şterse o urmă de ulei.
- Ar fi trebuit să plecăm cu toţii la Shiraz odată cu Jesper şi de-acolo afară. Nu suntem doriţi aici. Nasiri s-a ales cu un glonţ în cap, aşa-i? Pentru ce? Era un băiat de treabă, n-a făcut rău nimănui. Ni s-a spus s-o ştergem; ce dracu mai aşteptăm?
- Poate se răzgândeşte komitehul. Avem unsprezece sonde de deservit.
- Sondele lucrează la minimum. Echipele mor de nerăbdare s-o şteargă dracului de-aici şi, oricum, n-au fost schimbate de săptămâni.

Rodrigues se ridică, îşi scutură zăpada de pe genunchi şi începu să-şi şteargă urmele de ulei de pe mâini.
- E-o nebunie să rămâi unde nu eşti dorit. Tânărul Scot se poartă foarte ciudat, ca şi tine, dacă stau să mă gândesc.
- I-auzi! spuse Lochart.

Nu spusese nimănui ce povestise Scot că se întâmplase cu adevărat în piaţa satului. Fu din nou cuprins de îngrijorare - pentru Scot, bază, Şeherazada, HBC, şi ca întotdeauna revenea la Şeherazada.
- I-auzi nimic! spuse Rodrigues. Eşti al dracului de nervos de când te-ai întors de la Teheran. Vrei să stai în Iran, Tom? Okay, asta-i altceva. Eşti însurat în Iran. Eu... eu vreau afară!

Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada. Putea desluşi teama pe chipul prietenului său.
- Care-i problema, Rod?

Bărbatul mătăhălos îşi trase centura peste începutul de burtă şi-şi închise pufoaica.
- Sunt nervos ca toţi dracii când mă gândesc la actele mele de identitate false, Tom! Drace, imediat ce-o să deschid gura se prind că nu-s englez. Toate permisele mele sunt expirate şi la fel stă treaba cu unii dintre-ceilalţi băieţi. Dar sunt singurul american de-aici. Am vorbit într-o şcoală despre State şi afurisiţii de mullahi şi Khomelni cică sunt Satana, eu, un afurisit de bun catolic! Pentru Dumnezeu, nu dorm nopţile!
- Şi de ce dracu n-ai spus-o până acum? Nu era nevoie să rămâi, Rod! Un 212 e gata de plecare mâine. Ce-ar fi să pleci cu Scot? Odată ajuns la Al Shargaz, poţi să te transferi în Nigeria, Kenya sau unde dracu s-o mai putea!

Pentru moment, Rodrigues nu spuse nimic, şi obrazul îi rămase mohorât.
- Mi-ar plăcea, Tom. Sigur, dacă poţi să aprobi tu. Mi-ai luat dracului greutatea de pe inimă. S-a făcut!
- Trebuie să trimitem un mecanic, de ce nu pe tine? Tu eşti cel mai în vârstă.
- Mulţumesc, da, mulţumesc, Tom. O să-ntind puţin cablul palonierului şi după aia e ca nou.

Se luminase la faţă.

Jos, lângă platforma de încărcare, Lochart zări încărcătura de ţevi pregătită pentru ridicat. Doi muncitori iranieni aşteptau ca să agate cârligul vinciului în inel. Se urcă în cabină, dar se

opri, văzând la o sută de metri mai încolo doi bărbaţi păşind voiniceşte în susul cărării ce venea dinspre sat: Nitchak Han şi un alt bărbat cu o carabină. Chiar şi de la această distanţă era uşor de desluşit banderola verde. Le ieşi în întâmpinare, pregătindu-şi mintea să gândească şi să vorbească farsi.
- Salaam, kalandar. Salaam, aga, spuse către celălalt bărbat la fel de bărbos, dar mult mai tânăr.
- Salaam, spuse Nitchak Han. Vi s-a dat timp până la al cincilea apus.

Lochart încercă să-şi ascundă surpriza. Era joi, al cincilea apus avea să fie duminică.
- Dar, Excelenţă...
- Până la al cincilea apus, spuse nepoliticos omul din Gărzile Verzi. Nu puteţi munci sau zbura de Ziua Sfântă. E bine să-i mulţumiţi lui Allah. Şi la al cincilea apus, începând din noaptea asta, dacă n-au plecat toţi străinii şi aparatele lor, baza va fi incendiată.

Lochart se mulţumi să-i privească. În spatele lui se afla bucătăria şi-I văzu pe Jean-Luc ieşind, apoi îndreptându-se către ei.
- Patru zile lucrătoare... O să fie foarte dificil, aga, şi nu cred...
- Insha Allah.
- Dacă plecăm, toate sondele or să se oprească. Numai noi putem să aprovizionăm. Asta o să afecteze Iranul, asta...
- Islamul n-are nevoie de petrol. Străinii au nevoie de petrol. Cinci apusuri. Să cadă pe capul vostru ce se-ntâmplă dacă rămâneţi!

Nitchak Han îl privi dintr-o parte, apoi se întoarse către Lochart.
- Aga, aş vrea să plec cu acest om, să vorbesc cu kalandarul străinilor italieni. Aş vrea să plec acum, te rog.
- Cererea mă onorează, kalandar, spuse Lochart, gândindu-se: Mimo Sera a fost în munţi ani de zile, o să ştie ce să facă. Am o încărcătură de ţevi ce trebuie livrată la sonda Rosa. Putem să plecăm imediat.
- Ţevi? spuse tânărul obraznic. Nu-i nevoie de ţevi. Plecăm direct, fără ţevi!
- IranOil a spus ţevi şi ţevi or să fie, sau nu plecăm deloc, replică Lochart furios. Ayatolahul Khomeini a poruncit ca producţia de petrol să revină la normal. De ce nu i se supune komitehul.

Morocănos, tânărul se uită la Han, care spuse cu voce scăzută:
- Cum vrea Allah! Ayatolahul este ayatolahul, komitehul i se supune numai lui. Să mergem, aga.
Lochart îşi desprinse ochii de pe tânăr.
- E-n regulă, o să plecăm imediat.
- Salaam, kalandar, spuse Jean-Luc alăturânduli-se. Tom, care-i răspunsul? întrebă-n engleză.
- Duminică la apus. Va trebui să fim plecaţi până atunci şi nu putem să zburăm vineri.
Jean-Luc îşi înghiţi o înjurătură.
- Nu ne putem tocmi?
- Deloc. Doar dacă nu vrei să te cerţi cu afurisitul ăsta. Tânărul cu arma îl privi insolent pe Jean-Luc.
- Spune-i fiului ăsta de căţea că miroase urât! Lochart simţise un uşor miros de usturoi.
- Zice că ce găteşti miroase grozav, Jean-Luc! Ascultă, vor să vorbească cu Mimo Sera. O să mă-ntorc cât de repede pot, apoi hotărâm ce să facem. Kalandar, o să plecăm acum, spuse în farsi si deschise uşa cabinei.
- Priviţi! se repezi pe neaşteptate Rodrigues, arătând cu degetul în sus, spre munte către nord.
Un nor de fum se învălătucea către cer.
- Acolo-i Maria?
- Ar putea fi Beilissima, spuse Jean-Luc. Nitchak Han privea printre pleoape în depărtare.
- Acolo e aproape de locul unde ar trebui să mergem noi, da?
- Nu prea departe, kalandar. Bătrânul păru foarte îngrijorat.
- Poate ar fi mai bine să luaţi ţevile cu zborul următor, pilotule! De câteva zile am auzit că revoluţionari de stânga se strecoară în munţi, încercând să saboteze şi să provoace tulburări. Noaptea trecută au tăiat gâtul unuia dintre păstorii mei şi i-au smuls mădularul. Am trimis oameni să-i caute pe ucigaşi.
Întunecat, se urcă în cabină. Tânărul din Gărzile Verzi îl urmă.
- Rod, spuse Lochart, scoate afară elicopterul celălalt. Jean-Luc, aşteaptă lângă emiţător. O să-ţi transmit veştile.
- Oui, pas de probleme.
Jean-Luc se întoarse cu faţa către fum. Lochart lăsă încărcătura de ţevi la bază şi porni grăbit către nord. Era

Bellissima şi era cuprinsă de flăcări. Putu să zărească de la o bună distanţă flăcările ce se ridicau la zece metri înălţime deasupra uneia dintre rulote care, uscată ca iasca în aerul lipsit de umezeală, era acum aproape cenuşă.

Într-o parte, lângă sondă, în apropierea magaziei cu dinamită, se iscase un alt foc şi în zăpadă se zărea zăcând un trup. Deasupra bazei, pragul de zăpadă al muntelui cioplit de explozia lui Pietro şi de avalanşa care urmase atârna minuscul şi neprimejdios.

Pe măsură ce se apropie, observă o jumătate de duzină de siluete alergând în jos pe cărarea şerpuitoare, care în cele din urmă ajungea în vale, toţi înarmaţi. Coborî fără şovăire şi se luă după ei, trecând în spatele lor, înjurând că nu era un elicopter de război. N-ar fi avut nici o problemă ca să-i nimicească pe toţi.

Şase bărbaţi bărboşi, în hainele obişnuite ale triburilor din munţi. Apoi văzu unul dintre bărbaţi oprindu-se şi ochind şi scânteile familiare de la ţeava puştii şi atunci degajă într-o parte, zigzagând, şi când ajunse din nou înapoi, mai sus, în siguranţă, siluetele dispăruseră.

Se uită înapoi în cabină. Nitchak Han şi tânărul din Gărzile Verzi se holbau în jos pe unul dintre hublouri, cu nasurile lipite de sticlă. Strigă, dar nu se putu face auzit, aşa că lovi cu pumnul în peretele cabinei ca să le atragă atenţia şi-i făcu semn lui Nitchak Han. Bătrânul înainta, agăţând-se de suporţi, descumpănit de mişcările aparatului şi de faptul că se afla în zbor.

- I-ai văzut? strigă

-Da, da. Nu-s oameni ai munţilor, sunt terorişti! Lochart se întoarse:

- Jean-Luc, m-auzi?

- Tare şi limpede, Tom. Dă-i drumul!

Îi spuse ce văzuse şi-i ceru să rămână lângă radio, apoi se concentra asupra manevrelor de aterizare, căci, ca de obicei, deasupra imensităţii prăpastiei curenţii verticali de aer erau violenţi şi vântul vertical puternic.

Era prima dată când venea la Belissima de când se-ntorsese de la Teheran. Cu moartea lui Guineppa, Bellissima coborâse extracţia la minimum, pentru un singur schimb. Când atinse solul, îl văzu pe Pietro, acum şef în locul lui Guineppa, părăsind incendiul de lângă sondă şi grăbindu-se către ei.

- Tom, avem nevoie de ajutor, strigă pe fereastra lui, aproape în lacrimi. John e mort şi o parte dintre băieţi sunt răniţi. Au arsuri.
- Okay, linişteşte-te! Opri motorul.
- Nitchak Han e în spate cu cineva din Gărzile Verzi. Nu-ţi face griji, okay.

Se răsuci la loc în scaun şi arătă către uşă. Bătrânul încuviinţă din cap.
- Ce dracu s-a întâmplat, Pietro? continuă, pipăind cu degetele întrerupătoarele.
- Nu ştiu. Nu ştiu, cimicol.

Pietro îşi lipi fruntea de fereastra carlingii.
- Stăteam la masă când, stronzo. O sticla de benzină şi o cârpă aprinsă au trecut prin fereastră şi ne-am trezit în flăcări!

Privi înapoi când flăcările cuprinseră un butoi de petrol pe jumătate plin şi ţâşniră către cer, scuipând vălătuci de fum negru. Cei patru bărbaţi care se luptau cu flăcările se traseră înapoi.

A - 57, sala de mese a luat foc la iuţeală şi când am ieşit afară erau oamenii ăştia! Nomazii! Banditos. Mamma mia! Au început să tragă şi ne-am împrăştiat să ne punem la adăpost. Apoi, mai târziu, Giani i-a văzut punând foc la camera generatorului, aproape de locul unde-i dinamita, şi a ieşit afară să-i avertizeze, dar unul dintre ei l-a împuşcat. Mamma mia! N-avea nici un motiv să-l împuşte. Bastard! Stronzo bastardi!

Lochart şi ceilalţi coborâră iute din aparat. Unicul sunet era acela al vântului şi al flăcărilor şi al singurei pompe de incendiu. Pietro oprise generatorul şi pompele şi executase o oprire de urgenţă a întregii sonde. Acoperişurile rulotelor se prăbuşiră într-un nor de scântei, multe căzând pe acoperişurile rulotelor din apropiere, dar acestea erau învelite cu un strat gros de zăpadă şi nu erau în primejdie. Focul era încă incontrolabil lângă sondă, alimentat de petrolul risipit şi de gazele scăpate din foraj şi deosebit de primejdios. Oamenii împrăştiau spumă, iar flăcările atingeau depozitul de dinamită, lingându-i peretele de tablă ondulată
- Cât ai acolo, Pietro? Hai s-o scoatem!
- Mamma mia!

Pietro îl urmă pe Lochart, acoperindu-şi faţa cu braţele ca să se apere de flăcări, şi forţară uşa. Nu era timp să caute cheia. Dinamita era aşezată în cutii, în rânduri ordonate. O duzină.

Lochart ridică o cutie şi ieşi afară. Simţi plesnetul fierbinte al flăcărilor şi apoi aerul curat. Unul dintre ceilalţi bărbaţi luă cutia din mâna lui şi o duse grăbit la loc sigur, în timp ce Lochart se întoarse după cealaltă. Lângă elicopter, Nitchak Han şi tânărul din Gărzile Verzi stăteau la adăpost de vânt şi primejdie.
- Cum o vrea Allah!
- Cum o vrea Allah! răspunse ca un ecou tânărul. Ce-ar trebui să facem acum?
-Trebuie să ne gândim la terorişti şi la mort. Tânărul privi peste troienele de zăpadă către silueta ce zăcea ca o păpuşă stricată.
- Dacă n-ar fi venit în munţii noştri, n-ar fi mort. E vina lui că e mort. A nimănui altcuiva.
- Adevărat.

Nitchak Han privi flăcările şi oamenii ce se luptau cu ele şi când Lochart şi Pietro goliră depozitul de dinamită, ceilalţi stinseseră focul. Lochart se sprijini de o rulotă ca să-şi tragă sufletul.
- Pietro, nu ne-a mai rămas timp decât până duminică seara, apoi trebuie să plecăm - sau o-ncurcăm.

Chipul lui Pietro se-ntunecă. Trase cu coada ochiului la tânăr şi la Nitchak Han.
- Cinci zile? .Asta mă scuteşte de-o hotărâre, Tom. Evacuăm la Shiraz. Direct sau prin sonda-Rosa.

Pietro făcu un semn către toc cu pumnul stâng strâns, cealaltă mână aşezată pe biceps.
- Pentru moment, Bellissima e distrusă. Am nevoie de Almqvist ca să închidă puţul. Mamma mia! O mulţime de oameni de transportat! Ce risipă! Mă bucur că bătrânul Guineppa nu-i aici ca să vadă ziua asta împuţită. Ar fi bine să vin cu tine, să vorbesc cu Mimmo.
- Imediat, si-i iau si pe cei care sunt răniţi. Ce-i cu Giani?

Pietro aruncă o privire scurtă trupului.
- O să-l lăsăm la urmă. Sărmanul meu frate de sînge! spuse trist. N-o să putrezească.

La sonda Rosa, în sala de mese. Mimmo Sera stătea în faţa lui Nitchak Han şi a tânărului din Gărzile Verzi, iar Lochart, Pietro şi încă trei sondori mai în vârstă, în jurul lui. Timp de o jumătate de oră, Mimmo, care vorbea bine farsi, încercase să-l convingă pe tânăr să extindă intervalul de timp sau să-i îngăduie să lase câţiva oameni, minimum necesar cât timp el şi

Lochart aveau să meargă împreună cu el să vorbească cu şeful IranOil din Shiraz.
- În numele lui Allah, ajunge! spuse nervos tânărul.
- Dar, Excelenţă, fără elicoptere va trebui să închidem toată zona extractivă şi să începem să evacuăm imediat... Desigur, Excelenţă, pentru că Ayatolahul, binecuvântat fie-i numele, şi primul vostru ministru, Bazargan, vor ca producţia de petrol să revină la normal, ar trebui să-i consultăm pe cei din IranOil, de la Shi...
- De-ajuns! Kalandar, adăugă tânărul către Nitchak Han, dacă toate capetele astea de ţânţari nu se supun, e-n joc capul tău, s-a terminat cu Yazdeh şi cu toţi oamenii tăi. Dacă un singur străin şi-o singură maşină zburătoare rămân pe loc după al cincilea apus şi nu ai pus foc bazei, o s-o facem noi şi-atunci o să dăm foc satului. Cu mâna noastră, sau cu ajutorul avioanelor. Tu, se răsti către Lochart, porneşte elicopterul! Ne-ntoarcem! Acum!

Ieşi ca o furtună, priviră cu toţii după el, dezorientaţi. Lochart era trist. Îi părea rău pentru toţi cei care găsiseră petrolul şi exploataseră câmpul şi puseseră atâta energie, bani, talent, eforturi şi riscuri în ei.

E scandalos, îşi zise, dar n-avem de-ales. N-avem altceva de făcut. Va trebui să evacuăm! O să amân plecarea lui Scot şi-o să folosim toate aparatele şi-o să sfârşim treaba. O să lucrăm ca dracu cinci zile şi-o să lăsăm dracului Teheranul şi Şeherazada şi că astăzi este ziua Marşului de protest.
- Kalandar, spuse, fără bunăvoinţa şi ajutorul domniei tale, va trebui să plecăm.

Nitchak Han văzu toţi ochii întorcându-se spre el.
- Trebuie să hotărăsc între baza voastră şi satul meu, spuse grav. Nu am de ales. O să-ncerc să găsesc teroriştii şi să-i aduc în faţa judecăţii. Între timp, ar fi bine să nu riscaţi nimic. Munţii ăştia sunt plini de ascunzători.

Se ridică extrem de demn şi ieşi afară foarte sigur că acum nu va trebui să incendieze baza, deşi, dacă Allan ar fi vrut, ştia că putea s-o facă fără să ezite o clipă - indiferent dacă era plină sau goală. îşi îngădui umbra unui zâmbet. Planul său funcţionase impecabil. Toţi străinii îl luaseră pe Hassan, păstorul, drept un adevărat membru al Gărzilor Verzi, a cărui prefăcută aroganţă şi nervozitate era minunat de urmărit. Străinii înghiţiseră minciuna cu uciderea păstorului de către

"terorişti" şi el le ghicise teama. Aceiaşi "terorişti" distruseseră sonda, cea mai greu de ajuns dintre toate unsprezece, în orele întunecate ale nopţii, aceiaşi "terorişti aveau să pună foc unei părţi din sonda Rosa şi-aveau să dispară pentru vecie înapoi în şuvoiul vieţii din sat, de unde veniseră. Şi până în zori, mâine, se gândi plin de satisfacţie, spaima avea să se răspândească peste tot, când străinii se vor călca în picioare în fuga lor, evacuarea lor este sigură şi pacea va coborî peste Yazdeh.

E-o prostie să încerci să joci un joc atunci când numai noi ştim regulile! Dar mai e problema tânărului pilot. A fost el martor? Sau n-a fost? Bătrânii au recomandat un accident, pentru mai multă siguranţă. Ieri ar fi fost momentul potrivit, când vâna singur. E foarte uşor să aluneci şi să cazi peste puşcă. Da, dar soţia mea s-a împotrivit unui accident.

- De ce?

- Pentru că şcoala a fost un lucru minunat, spusese

Fără piloţi, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar acum ştim şi putem uşor să construim alta, a noastră. Pentru că piloţii au fost buni cu noi. Fără ei, n-am fi ştiut multe din cele pe care le ştim acum, şi nici n-am fi avut un astfel de sat bogat. Pentru că eu cred că tânărul a spus adevărul. Cred c-ar trebui să-l laşi pe tânăr să plece. Nu uita cum ne-a făcut să râdem cu poveştile lui despre locul acela numit Kong, din ţara numită China, unde trăiesc de o mie de ori o mie de ori o mie de ori o mie de oameni, care au toţi părul negru, ochii negri şi mănâncă cu bucăţi de lemn.

Îşi aminti cum râsese laolaltă cu ea. Cum ar putea fi atât de mulţi oameni într-o singură ţară? Toţi la fel?

- Rămâne totuşi primejdia ca el să fi minţit.

- Atunci pune-l la încercare, spusese. Mai e încă vreme.

Da, îşi zise. Mai sunt încă patru zile să descoperim adevărul. Cinci, dacă punem la socoteală Ziua Sfântă.

CAPITOLUL 4l

Teheran; ora 5,l6 după-amiază. Marşul femeilor se isprăvise. Începuse în dimineaţa aceea, cu acelaşi aer de aşteptare care învăluia Teheranul de două zile. Pentru prima dată în istoria ţării, femeile, singure, ca un grup definit, se

pregătiseră să iasă pe stradă în semn de protest, arătându-şi solidaritatea împotriva oricărei încălcări de către noii conducători - chiar de către Imamul însuşi - a drepturilor lor atât de greu câştigate,

"Îmbrăcămintea potrivită pentru o femeie este hijabul, care le cere să-şi acopere părul şi braţele şi picioarele şi părţile femeieşti".

- Am hotărât să port chadorul în semn de protest împotriva Şahului, Meshang! ţipase ascuţit Zarah, soţia lui. Eu am ales! Eu singură am hotărât! N-am să port niciodată văl sau chador sau basma împotriva voinţei mele! Niciodată, niciodată, niciodată!

"Învăţământul mixt, introdus de Şahul Satan cu câţiva ani în urmă, va înceta să se mai practice, căci s-a dovedit că a transformat multe dintre şcolile noastre în case de prostituţie."

- Minciuni, toate sunt minciuni! Ridicol! îi spusese Şeherazada lui Lochart. Adevărul trebuie să fie strigat de pe acoperişuri! Lucrurile astea nu le spune Imamul, ci extremiştii care-l înconjoară. *"Actul Protecţiei Căsătoriei, samavolnica lege dată de Şahul Satan, este dezaprobat de popor."*

- Cu siguranţă asta-i o greşeală, Hussain, spusese soţia mullahului cu multă prudenţă. Imamul nu poate să spună asta! Ne apără împotriva, alungării de către soţ, împotriva poligamiei şi ne garantează dreptul la divorţ şi votul, şi apără proprietatea soţiei!

"Naţiunea noastră islamică se va supune întru totul legilor din Coran şi Saria. Femeile nu trebuie să muncească; ele trebuie să stea acasă şi să-şi îndeplinească binecuvântata datorie poruncită de Allah de a zămisli şi creşte copii şi de a purta de grijă stăpânilor lor."

- Pe Profet, Erikki, oricât de mult mi-aş dori copii de la tine - şi-aş fi cea mai bună soţie - spusese Azaden, jur că nu pot să stau cu braţele încrucişate şi să văd surorile mele mai puţin norocoase împinse forţat înapoi în întunericul Evului Mediu, fără nici un fel de libertăţi sau drepturi. Fanaticii, extremiştii, nu Khomeini încearcă să facă toate astea! O să ies pe stradă oriunde-o să fiu!

Femeile pregătiseră demonstraţii de sprijin în tot Iranul, în Qom, Isfahan, Meshed, Abadan, Tabriz, chiar şi-n oraşele mici precum Kowissul, dar în nici un sat. Pe tot întinsul Iranului avuseseră loc certuri şi înfruntări între cei mai mulţi părinţi şi fiicele lor, între soţi şi soţii, între fraţi şi surori, aceleaşi

argumente, rugăminţi, blesteme, cereri, implorări, interziceri şi - Allah să ne apere - chiar şi revolte, pe faţă şi pe ascuns! Şi pe tot cuprinsul iranului femeile erau stăpânite de aceeaşi hotărâre tainică.

Mă bucur că Tommy al meu nu-i aici! Asta face lucrurile mult mai uşoare, spusese Şeherazada imaginii ei din oglindă, în dimineaţa marşului. Mă bucur că e departe, pentru că, orice ar spune, până la urmă nu i-aş da asculare. O stăpânea un tremur de excitare plăcut şi-n acelaşi timp dureros. Îşi verifică machiajul în oglindă pentru ultima dată; se fardase doar atât cât să se asigure că vânătăile din jurul ochiului stâng erau bine acoperite cu pudră. Abia se vedeau. Zâmbi chipului din oglindă, mulţumită de ceea ce vedea: părul cârlionţat revărsat pe umeri, un pulover verde, călduros, bluză verde, fustă verde, ciorapi de nylon şi cizme ruseşti din piele întoarsă, iar pe deasupra se hotărâse să poarte un pardesiu asortat, căptuşit cu blană, şi pălărie.

Nu este verdele culoarea Islamului? se gândi bucuroasă, uitând de toate durerile.

În spatele ei, patul era plin cu costume de schi şi alte haine la care se gândise şi la care renunţase. În definitiv, noi, femeile, n-am mai protestat până acum ca un grup unitar, aşa că fără îndoială trebuie să arătăm cât mai bine. Ce păcat că nu e primăvară! Atunci aş purta rochiţa mea uşoară de mătase şi pălăria galbenă şi...

O cuprinse o tristeţe bruscă. Tatăl ei îi dăruise acea rochie la aniversarea zilei de naştere de anul trecut, împreună cu un minunat colier de perle. Săracul tata! îşi zise, privindu-se. Blestemaţi fie oamenii cei răi care l-au ucis! Allah să-i arunce în groapa Infernului pentru veşnicie! Allah să-l apere pe Mesnang şi toată familia şi pe Tommy al meu şi să nu lase extremiştii să ne ia libertăţile! Avea lacrimi în ochi. Şi le şterse. Insha Allahl îşi zise. Tata e-n Paradis, unde e locul drept-credincioşilor, aşa că de fapt n-ai de ce să plângi. Nu. Numai dorinţa de a vedea dreptatea, împuţiţii de ucigaşi aduşi în faţa judecăţii. Ucigaşii unchiului Valik, ai lui Anmoush şi ai copiilor. HBC! cât urăsc literele astea! Ce s-a-ntâmplat cu Karim?

Nu mai auzise nimic de sâmbătă şi nu ştia dacă fusese denunţat, acuzat, mort sau liber şi nici altceva despre telex, n-avea nimic de făcut decât să se roage. Şi asta făcu, din nou. Şi

înlătură acele probleme din minte, trecându-le pe umerii lui Allah şi se simţi purificată.

În timp ce-şi aranja pe cap mica pălărioară căptuşită cu blană, uşa se deschise şi Jari intră grăbită, îmbrăcată cu ce avea mai bun.

- E vremea, prinţesă! înălţimea sa Zarah a şi sosit. O, cât de minunat arăţi! Înfierbântată, Seherezada îşi ridică haina şi fugi pe coridor cu hainele fluturând, apoi coborî scările în întâmpinarea lui Zarah, care o aştepta în hol.

- O, arăţi minunat, Zarah dragă! Spuse îmbrăţişând-o. Credeam că Meshang o să te oprească în ultima clipă.

- N-a avut nici o şansă, spuse Zarah cu un râs scurt. Purta o căciulită nostimă de blană, aşezată şmechereşte pe creştet.

- M-am pus pe capul lui ieri de dimineaţă şi-am continuat toată ziua şi toată noaptea şi dimineaţa asta, despre noua haină de hermină pe care trebuie neapărat s-o am, care e absolut necesară sau altfel aş muri de ruşine în faţa prietenilor mei. A fugit la bazar ca să scape şi-a uitat cu totul de marş. Haide, nu trebuie să întârziem! M-aşteaptă un taxi. S-a oprit ninsoarea, ziua promite să fie bună, deşi răcoroasă.

În taxi mai erau alte trei femei - prietene şi verişoare, amândouă purtând mândre blue-jeans, pantofi cu tocuri înalte şi scurte matlasate de schi, părul liber - una o căciulită de schi -şi toate erau la fel de înfierbântate, de parcă s-ar fi dus la un picnic, pe vremuri.

Nici una dintre ele nu auzi mormăitul de dezaprobare al taximetristului - şi chiar dacă l-ar fi auzit nu le-ar fi păsat.

- La Universitate! porunci Zarah şi apoi se porniră pe ciripit ca tot atâtea păsărele.

Când ajunseră la două străzi distanţă de porţile Universităţii, locul de unde trebuia să pornească marşul, taxiul fu nevoit să se oprească, pentru că aglomeraţia era uriaşă.

De unde erau aşteptate câteva sute de femei, veniseră mii şi soseau tot mai multe în fiecare minut, din toate punctele cardinale. Tinere, bătrâne, din familii sus-puse sau modeste, analfabete sau culte, ţărănci sau patriciene, bogate, sărmane, blue-jeans, rochii, pantaloni, cizme, pantofi, zdrenţe, blănuri şi, plutind deasupra tuturor, aceeaşi fervoare, chiar şi de partea acelora care sosiseră purtând chador. Unele dintre cele mai bătăioase ţineau deja discursuri, iar câteva strigau lozinci.

- Nu chadorului prin forţă!
- Unitate, luptă, victorie!
- Femei, uniţi-vă! Refuzăm să fim ţinute cu sila în purdah sau chador...
- Am fost la Doshan Tappeh împotriva Nemuritorilor! N-am luptat şi-am suferit ca să ne lăsăm pradă despotismului!
- Moarte despotismului sub orice nume!
- Daaaaa! Trăiască femeile, uraaa! strigă Şeherazada. Jos cu obligativitatea chadorului, a vălurilor, a basmalelor!

Ca şi celelalte, fu prinsă în valul fierbinte. Zarah plăti omului şi-i dădu un bacşiş frumos Îi întoarse spatele veselă, luându-le de braţ pe Şeherazada şi Jari şi nici una dintre ele nu-l auzi strigând după ele :
- Târfelor! Toate nişte târfe!
- Mulţimea fierbea fără să ştie ce să facă, cele mai multe dintre organizatoare copleşite de numărul uriaş şi de varietatea femeilor, costumelor şi vârstelor. Chiar şi câţiva bărbaţi li se alăturaseră, entuziaşti.
- Protestăm, Zarah! Chiar protestăm! Nu-i aşa?
- O, da, Şeherazada! Şi sunt atât de multe dintre noi! O femeie bine îmbrăcată, o binecunoscută avocată din Teheran, activistă şi luptătoare pentru drepturile femeilor, Namieh Lengehi, încerca să se facă auzită peste tot acel tumult. Câteva grupuri de bărbaţi, studenţi şi profesori, pro şi contra, alături de câţiva mullahi, toţi contra, ascultau şi ei.
- Unii mullahi spun că noi, femeile, nu putem să fim judecători, n-ar trebui să fim educate şi trebuie să purtăm chador. De trei generaţii am aruncat vălurile. De trei generaţii avem dreptul la educaţie şi de o generaţie dreptul să votăm. Allah e mare!
- Allah e mare! îi răspunseră miile de glasuri ca un ecou.
- Unele dintre noi sunt mai norocoase decât celelalte, unele mai bine educate decât celelalte - unele chiar mai bine educate decât unii bărbaţi - unele dintre noi cunosc legile moderne, ba chiar şi legile coranice, mai bine decât unii bărbaţi. De ce n-ar fi aceste femei judecători? De ce? Nici un motiv!
- Femeile astea să fie judecători! strigă Zarah, alături de sute altele, acoperindu-i pe mullahi şi sprijinitorii lor care strigau "Sacrilegiu!"

Când se putu face din nou auzită, Namjeh Lengehi continuă:

- L-am sprijinit pe Ayatolah din toată inima!

Alte strigăte o întrerupseră, o mare revărsare de afecţiune.

- Îl binecuvântăm pentru ce a făcut şi am luptat cit de bine am putut, cot la cot cu bărbaţii, am împărţit cu ei suferinţa şi închisorile şi am ajutat revoluţia şi l-am alungat pe despot, şi acum suntem liberi, Iranul este liber, eliberat de jugul lui şi de jugul străin. Dar asta nu dă nimănui, nici mullahilor, nici chiar Ayatolahului, dreptul să dea înapoi limbile ceasului!

Strigăte uriaşe de "Nu, nu! Fără despoţi! Votul pentru femei! Nu despotismului sub orice mască! Lengehi pentru Majilis, Lengehi - ministrul Educaţiei!"

-O, Zarah, nu e minunat? spuse Şeherazada. Ai votat vreodată?

- Nu, dragă, desigur că nu. Dar asta nu-nseamnă că nu vreau să am dreptul s-o fac dac-aş vrea. De-o sută de ori i-am spus lui Meshang că desigur că l-aş întreba pe el pentru cine să votez, dar tot vreau să intru singură în cabină. Eu singură - dacă vreau.

- Ai dreptate.

Şeherazada se întoarse şi strigă:

- Trăiască Revoluţia! Allah e mare! Allah e mare! Lengehi la Curtea Supremă! Femei judecător! Ne cerem dreptul!

Teymour, iranianul pregătit de OEP care preluase apartamentul Şeherazadei şi fusese trimis să supravegheze marşul şi să-i identifice pe militanţi, o recunoscu din fotografia pe care o văzuse acolo. Furia lui crescu.

- Femeile să se supună legilor lui Allah! strigă. Nu femei judecător! Femeile s-asculte de Allah!

Dar glasul lui fu acoperit de miile de glasuri şi nimeni nu-i dădu atenţie. Nimeni nu observă când începu marşul. Se părea că se puseseră dintr-o dată în mişcare cu toatele şi în curând umplură bulevardul, din zid în zid, oprind toată circulaţia, revărsându-se vesele înainte, ca un potop cu o forţă irezistibilă. Cei aflaţi la tarabe şi la ferestrele şi balcoanele caselor alăturate se holbau la demonstrante cu gurile căscate. Cei mai mulţi bărbaţi erau scandalizaţi.

- Uită-te la aia, târfa tânără cu haină verde, care flutură deschisă în faţă ca să-i arate despicătura coapselor! Uite, uite acolo!

- Allah! Blestemată fie că mă aţâţă!

- Uită-te la aia cu pantalonii ca o a doua piele!

- Unde? Ah, o văd! Pantalonii albaştri! Allah să ne apere! Poţi să vezi fiecare cută de zínaaü Parcă ne cheamă! Ca şi cealaltă cu care se ţine de braţ, cea cu haina verde! Târfelor! Hei, târfo! Târfelor de colo! Vă trebuie un mădular zdravăn, asta vă trebuie!

Bărbaţii priveau şi strigau măscări. Priviri şi gânduri libidinoase înconjurau demonstrantele. Femeile priveau şi se minunau. Din ce în ce mai multe uitau de cumpărături sau tarabe şi se alăturau surorilor, mătuşilor, mamelor, bunicilor, înlăturându-şi fără teamă basmalele şi vălurile şi chadorul. Nu era asta capitala? Nu erau ei locuitorii Teheranului, tribul Tehrani? Elita Iranului? Orăşeni, nu ţărani! Era altfel aici, nu ca acolo, în sate, unde n-ar fi îndrăznit niciodată să strige lozinci, să-şi scoată vălurile, baticurile şi chadorurile.

- Femei, uniţi-vă!
- Allah e mare! Allah e mare!
- Victorie, unitate, luptă!
- Egalitate pentru femei! Votul!
- Nu despotismului, orice fel de despotism!

În faţa demonstrantelor, în spatele lor, în jurul lor, pe bulevarde sau străzile laterale începură să se strângă grupuri de bărbaţi. Cei pro şi cei contra începură să se contrazică din ce în ce mai violent. Legea coránica cerea ca mahomedanii să se opună oricărei ridicări împotriva Islamului. Avură loc câteva încăierări. Un bărbat scoase un cuţit şi muri cu cuţitul altuia în spate. Câteva focuri de armă. Răniţi. Numeroase ciocniri între grupuri sau indivizi izolaţi, încăierări spontane între liberali şi fundamentalişti, între cei de stânga şi Gărzile Verzi. Câteva capete sparte, un alt om mort şi ici şi colo copii prinşi la mijloc, unii morţi, alţii adăpostindu-se în spatele maşinilor parcate.

Ibrahim Kyabi, liderul studenţilor tudehi, care scăpase din ambuscadă în noaptea în care fusese prins Rakoczy, alergă în stradă şi ridică unul dintre copiii împietriţi de spaimă, în timp ce prietenii săi îl acopereau cu focuri de armă. Reuşi s-ajungă la adăpostul colţului unei clădiri, asigurându-se că micuţul era teafăr şi, ştiind că erau depăşiţi ca număr acolo, o rupseră la fugă, strigând prietenilor săi:

- Veniţi după mine!

Erau şase cu toţii şi alergară pe alei şi străduţe. În curând erau departe, în siguranţă, îndreptându-se către bulevardul

Roosevelt. Celor din tudeh li se ordonase să evite ciocnirile deschise cu Gărzile Verzi, să mărşăluiască alături de femei, să se infiltreze în rânduri şi să facă prozeliţi. Se bucura că poate să activeze din nou după ce stătuse ascuns.

La o jumătate de oră după arestarea lui Rakoczy, raportase trădarea legăturii sale la sediul tudeh. Omul îi spusese să nu se ducă acasă, să-şi radă barba şi să stea ascuns într-o casă conspirativă din apropierea Universităţii.

- Nu faci nimic până la Marşul de Protest al Femeilor, de marţi! Te alături lor cu celula ta, aşa cum s-a planificat, apoi pleci la Kowiss în ziua următoare. Asta ar trebui să te ferească de orice primejdie pentru un timp.

- Cum rămâne cu Dimitri Yazernov?

Era singurul nume sub care îl cunoştea pe Rakoczy.

- Nu-ţi face griji, îl scoatem noi de la scârbele alea! Spune-mi încă o dată cum arătau oamenii aceia.

Ibrahim le istorisise puţinul pe care şi-l amintea despre Gărzile Verzi şi ambuscadă, apoi întrebase:

- Câţi oameni or să vină cu mine la Kowiss?

- Tu şi alţi doi ar trebui să fie de-ajuns pentru un mullah împuţit.

Da, îşi zise din nou, mai mult decât de-ajuns. În curând tatăl meu va fi răzbunat. Mâinile i se încleştară pe carabina Ml6 furată cu o săptămână în urmă din arsenalul de la Doshan Tappeh.

- Libertate! strigă şi ieşi grăbit în stradă ca să se alăture liniilor din faţă ale marşului, prietenii lui împrăştiindu-se de jur împrejur.

La o sută de metri mai departe în spate, prin mulţimea care îl înconjura, se mişca încet un camion deschis, plin cu tineri care fluturau mâinile şi strigau încurajări. Erau piloţi în civil. Printre ei era şi Karim Peshadi. De ore întregi o căuta pe Şeherazada printre participanţii la marş, dar n-o zărise. El şi ceilalţi erau încartiruiţi la Doshan Tappeh, unde ordinea şi disciplina erau aproape inexistente, komitehurile deţinând puterea, emiţând ordine şi contraordine, alte ordine venind de la înaltul Comandament subordonat primului ministru Bazargan, altele de la Komitehul Revoluţionar şi altele de la radio, unde din vreme în vreme vorbea şi emitea legi Ayatolahul Khomeini.

Ca mulţi alţi piloţi şi ofiţeri din întreaga ţară, Karim fusese chemat înaintea unui komiteh la un interogatoriu asupra

dosarului său, crezului său politic şi legăturilor sale prerevoluţionare. Dosarul era bun şi putuse să jure cu inima curată că sprijinise Islamul, pe Khomeini şi Revoluţia, dar spectrul tatălui său atârna deasupra lui şi îşi ascunsese cu grijă dorinţa de răzbunare în cel mai adânc colţişor al sufletului. Până atunci nu fusese atins.

Cu o noapte înainte încercase să se strecoare în turnul de la Doshan Tappeh ca să găsească registrul de zbor HBC, dar fusese întors înapoi. În noaptea aceea avea de gând să încerce din nou. Îşi jurase că n-avea să greşească.

Nu trebuie! îşi zise. Şeherazada depinde de mine. O, Şeherazada! Tu, care dai sens vieţii mele, deşi nu-mi eşti îngăduită!

O căută îngrijorat cu privirea printre rânduri, ştiind că era undeva acolo. Noaptea trecută, el şi un grup de prieteni ascultaseră la radio o emisiune violentă; incendiară, a unui ayatolah fundamentalist, care se opunea Marşului de Protest al Femeilor şi cerea să aibă loc contra-demonstraţii ale drept-credincioşilor. Se îngrijorase profund pentru soarta Şeherazadei, a surorilor sale şi rudelor despre care ştia că vor ieşi de asemenea la marş. Prietenii săi erau la fel de îngrijoraţi pentru rudele lor, aşa că în dimineaţa respectivă luaseră camionul şi se alăturaseră marşului. Înarmaţi.

- Egalitate pentru femei! strigă el. Democraţia pentru totdeauna! Islamul pentru totdeauna! Democraţie, lege şi Islam pentru totdea.....

Cuvintele muriră. În faţa coloanei de demonstrante, bărbaţii formaseră o barieră groasă de-a curmezişul străzii, oprind înaintarea. Femeile din primele rânduri le vedeau pumnii ridicaţi şi furia. Instinctiv, femeile din primele şase rânduri încercară să încetinească pasul, dar nu putură. Valul miilor de trupuri le împinse inexorabil înainte.

- De ce sunt bărbaţii ăştia aşa furioşi? întrebă Şeherazada, simţindu-şi fericirea destrămându-se în înghesuiala din ce în ce mai strivitoare.

- Sunt doar prost sfătuiţi! Cei mai mulţi sunt ţărani, spuse curajoasă Namjeh Legenhi. Ne vor ca sclave! Sclave! Nu-ţi fie teamă! Allah e mare!

- Luaţi-vă de braţ, strigă Zarah. Nu ne pot opri! Allah-u akbar.

Printre bărbaţii care blocau bulevardul era si cel care, la închisoarea Evin, îl dusese la moarte pe Jared Bakravan. O recunoscuse pe Şeherazada în avangardă.

- Allah e mare! murmură extaziat, cuvintele sale fiind acoperite de strigăte. Allah m-a făcut unealta Sa ca să-l trimit în Infern pe acel bazaari viclean şi acum Allah îmi dă în mână pe târfa lui de fiică în aşternut, cu picioarele desfăcute, cu sânii ridicaţi mândri, cu ochii plini de dorinţă, cu buzele umede, auzindu-i glasul rugător:

- Ia-mă, ia-mă repede! Pentru tine e fără bani. Dă-mi-o toată, repede! Repede! Umple-mă! Desfă-mă! Pentru tine nimic! Repede! Repede! Oh Satan, ajută-mă să-l sorb pe Allah din mădularul lui...

Îşi scoase cu o smucitură pumnalul, simţindu-şi bărbăţia pulsând încordată, şi se aruncă asupra ei.

- Allah e mare!

Ţâşnise pe neaşteptate şi străbătu intervalul care-l separa de femei, doborând o jumătate de duzină, întinzând mâinile spre ea, dar alunecă şi căzu din pricina înfierbântării, scăpând cuţitul. Cele pe care le rănise ţipau şi el se zvârcoli să se ridice în picioare, bâjbâind după ea, văzând-o doar pe ea, ochii ei îngroziţi larg deschişi, cuţitul din pumnul lui gata să o despice, numai la trei paşi, doi paşi, unul... Creierul îi era plin de parfumul ei, întruchiparea duhorii diavolului. Lovitura mortală porni dar n-o atinse şi-nţelese că Satan trimisese în calea lui un djin rău. Simţi o arsură cumplită în piept, ochii îşi pierdură vederea şi muri cu numele lui Allah pe buze.

Şeherazada privea împietrită la figura năruită la picioarele ei, Ibrahim lângă ea cu arma în mână, strigăte şi ţipete şi un muget de mânie din piepturile miilor de femei care îi priveau din spate. O altă împuşcătură, un alt bărbat, se prăbuşi ţipând.

- Înainte pentru Allah! strigă Lengehi, dominându-şi teama!

Strigătul fu preluat de Ibrahim care trase de Şeherazada.

- Nu-ţi fie teamă! înainte pentru femei!

Îi văzu încrederea şi pentru o clipă îl luă dreptarul ei Karim, atât era de asemănător la înălţime, alcătuire şi chip, apoi groaza şi ura faţă de ceea ce se întâmplase izbucni într-un strigăt.

- Înainte pentru tata! Jos cu extremiştii şi Gărzile Verzi! Jos cu ucigaşii! Haide, înainte!

Îi însfacă de braţ pe Zarah şi pe Ibrahim şi porniră înainte din nou. Alţi bărbaţi alergară către primele rânduri ca să dea ajutor şi, printre ei, camionul cu aviatori. Un alt bărbat se repezi asupra lor urlând şj fluturând un cuţit.

- Allah e mare! strigă Şeherazada, împreună cu mulţimea ca o hoardă năvalnică alături de ea, dar mai înainte de a fi neutralizat, tânărul despicase braţul lui Namjeh Lengehi.

Neabătute, rândurile din faţă împinseră înainte, amândouă părţile strigând "Allah e mare!", amândouă părţile la fel de sigure că au dreptate. Apoi opoziţia a fost zdrobită.

- Lăsaţi-le să treacă! strigă un bărbat. Şi femeile noastre sunt acolo, unele dintre ele!

- Sunt prea multe, prea multe!

Bărbaţii se traseră înapoi din calea lor şi drumul era deschis. Un muget de triumf se ridică din coloană.

-Allah-u akbarl Allah e cu noi, surori! înainte! strigă Şeherazada din nou şi marşul continuă.

Cele rănite erau purtate pe braţe sau ajutate să se dea deoparte, celelalte revărsându-se înainte. Acum protestul deveni din nou ordonat. Nimeni nu li se mai opunea, barându-le drumul, deşi mulţi bărbaţi priveau posaci de pe margine, Teymour şi alţii fotografiind militantele.

- E-un succes! spuse slab Namjeh Lengehi, încă mergând în primele rânduri, cu o basma pătată de sânge în jurul braţului. E un succes, chiar şi Ayatolahul o să înţeleagă hotărârea noastră.

- Acum putem să mergem acasă, la soţii şi familiile noastre! Am făcut ce ne-am propus şi-acum putem să mergem acasă.

- Nu, spuse Şeherazada, cu chipul palid şi murdar de praf, de pe care teama încă nu se topise. Trebuie să ieşim şi mâine, şi mâine, şi mâine, până când Imamul va accepta public să nu ne oblige să purtăm chadorul şi să ne lase drepturile.

- Da, spuse Ibrahim. Dacă vă opriţi acum, mullahii or să vă zdrobească.

- Ai dreptate, aga! O, cum pot să-ţi mulţumesc că ne-ai salvat?

- Da, spuse Zarah încă zguduită. O să ieşim şi mâine sau aceşti nebuni or să ne distrugă.

Marşul se desfăşură fără alte necazuri şi, în general, tiparul său fusese acelaşi în alte oraşe: la început necazuri, apoi protestul continuat în pace.

Dar în sate şi în micile orăşele, marşul fu oprit mai înainte de a începe. Departe, către sud, în piaţa satului din Kowiss era linişte, nu se auzea nimic în afară de şuierul biciului şi ţipete.
când coloana se formase, mullahul Hussain fusese acolo.
- Această demonstraţie e interzisă. Toate femeile care nu-s îmbrăcate după hijab pot fi învinovăţite de goliciune indecentă în public şi condamnate după legile Coranului.

Numai o jumătate de duzină dintre cele aproape două sute de femei erau îmbrăcate în paltoane şi rochii occidentale.
- Unde scrie în Coran că nu-l ascultăm pe Allah dacă nu purtăm chador? strigă una dintre femei.

Era soţia directorului băncii şi fusese la universitatea din Teheran. Îmbrăcămintea ei era modestă. Purta fustă şi părul descoperit.
- "O, Profet, spune, nevestelor şi fiicelor tale şi femeilor drept-credincioase să-şi tragă vălurile mai aproape de trupul lor". Iranul e un Stat Islamic. Primul în istorie. Imamul a decretat hijab. Este hijab. Mergeţi şi vă îmbrăcaţi imediat cum se cuvine!
- Dar drept-credincioasele din celelalte ţări nu sunt obligate să poarte chador. Şi nici conducătorii sau soţii lor nu le forţează să poarte!
- "Bărbaţii sunt cei care hotărăsc treburile femeilor, căci Allah, în mărinimia lui, a hotărât pe unul deasupra celuilalt, iar femeile cinstite sunt prin urmare supuse... Cele de care vă temeţi c-ar putea fi nesupuse, certaţi-le, îndepărtaţi-le de la voi, închideţi-le în încăperile lor si biciuiţi-le. Şi dacă după asta vi se supun, îndepărtaţi de fa voi mânia stârnită asupra lor." Mergi şi acoperă-ţi părul!
- N-am s-o fac! De mai mult de patruzeci de ani femeile iraniene n-au purtat văl.
- Patruzeci de bice o să-ţi domolească nesupunerea. Allah e mare!

Hussain făcu un semn unuia dintre acoliţii săi. Ceilalţi o înşfăcară pe femeie şi o legară. Curând biciul sfâşie materialul de pe spatele ei, în strigătele vesele ale bărbaţilor care priveau. când totul se sfârşi, femeia leşinată fu luată de acolo de celelalte femei. Restul se înapoiaseră la casele lor. În tăcere.

Atunci Hussain se întoarse către nevasta lui, cu pântecul uriaş din pricina sarcinii.

- Cum îndrăzneşti să te alături unei demonstraţii a târfelor şi femeilor stricate?
- A fost o greşeală! spuse ea împietrită de spaimă. A fost o mare greşeală! Da!
- N-ai să mănânci altceva decât apă vreme 20 de două zile, ca să-ţi aduci aminte. Dacă nu purtai copil, ai fi avut parte de acelaşi lucru, în piaţă.
- Îţi mulţumesc că eşti îndurător! Allah să te binecuvânteze şi să te păzească! îţi mulţumesc!

La aeroportul Teheran; ora 6,40 seara. Avându-l pe Andrew Gavallan pe scaunul de lângă el, McIver conduse maşina în afara zonei de mărfuri, pe drumul care se îndrepta către avionul lor ETLL, parcat pe platforma de încărcare, la patru sute de metri mai departe.

Aparatul se întorsese de la Tabriz de aproape o oră şi acum realimenta, pregătindu-se pentru zborul de întoarcere peste Golf. când aterizase, Armstrong le mulţumise cu multă efuziune pentru îngăduinţa de a folosi avionul. Acelaşi lucru îl făcuse şi colonelul Hashemi Fazir.
- Căpitanul Hogg spune că avionul se întoarce sâmbătă, domnule Gavallan! spusese politicos Hashemi. Mă întrebam dacă ai putea fi atât de amabil ca să ne duci până la Tabriz? Numai un singur zbor de data asta. Nu-i nevoie să ne aştepţi. Putem să ne întoarcem singuri.
- Desigur, colonele, spusese amabil Gavallan, neavând chef de amabilităţi cu nici unul dintre ei.

Când sosise de la Al Shargaz, în dimineaţa aceea, McIver îi spusese imediat, între patru ochi, de ce era nevoie să fie cooperanţi.
- Mac, am să mă ocup eu aşa cum ştiu de treabă asta cu Talbot, spusese el furios în faţa şantajului. Chiar de-ar fi să crape cei de la CID sau Special Branch.

Îşi puseră cu toţii mâinile la urechi când un gigantic avion de transport al Forţelor Aeriene Americane rulă pe lângă ei în drum către îndepărtatul punct de decolare, unul dintre multele aparate închiriate de guvernul american ca să evacueze personalul civil şi militar al Ambasadei Americane, unde nu mai rămăsese decât o echipă minimală. Aerul supraîncălzit din reactoare spulberă zăpada şi o aruncă asupra lor. Când Gavallan se putu face auzit, spuse:

- Talbot ţi-a lăsat un mesaj, domnule Armstrong! Şi te roagă să-l vezi cât mai repede cu putinţă.

Văzu schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi, întrebându-se ce ar fi putut să însemne.

- A spus şi unde, sir?
- Nu. A spus să-l cauţi cât mai repede.

Atenţia lui Gavallan fu atrasă de o mare limuzină neagră ce se apropia în viteză de ei, cu steagul oficial al lui Khomeini fluturând pe bară. Doi bărbaţi cu chipuri aspre coborâră din ea, lăsând portiera deschisă, şi-l salutară politicoşi pe Hashemi.

- Pe sîmbătă. Mulţumesc din nou, domnule Gavallan! Hashemi se urcă pe bancheta din spate.
- Cum luăm legătura cu dumneavoastră, domnule colonel, în cazul că e vreo schimbare în plan?
- Prin Robert! Poate să-mi transmită un mesaj. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră aici, la aeroport.

McIver spuse la iuţeală:

- În privinţa realimentării, mulţumesc că aţi aranjat-o! Dacă aţi putea face să primim aceleaşi servicii rapide de fiecare dată, aş aprecia asta. Şi de asemenea, aprobările noastre.
- O să mă-ngrijesc de asta! O să aveţi prioritate la zborul de sâmbătă. Dacă mai e şi altceva, vă rog spuneţi-i lui Robert! Haide, Robert.

Robert Armstrong spuse:

- Mulţumesc din nou, domnule Gavallan! Ne vedem sâmbătă, dacă nu chiar mai înainte.

Când Talbot trecuse pe acolo mai devreme, ca să se intereseze despre ora la care se întorcea Armstrong de la Tabriz, Gavaflan îl luase deoparte şi aproape uriaşe furios, vorbindu-i despre şantaj.

- Doamne iartă-mă, spusese Talbot şocat. Ce acuzaţie respingătoare, cumplit de neenglezească, Andrew - dacă pot să spun aşa. Înţeleg că Robert a depus mari eforturi ca să vă apere, pe tine, compania voastră, pe Duncan şi pe Lochart - bun băiatul ăsta, o soţie minunată, îmi pare rău de tatăl ei - de la un dezastru care-şi putea înălţa capul hidos în orice clipă. Nu-i aşa?

Zâmbise dulce.

- Înţeleg că Robert te-a rugat, te-a rugat doar, să-i acorzi o favoare modestă, uşor de împlinit. N-a luat pielea de pe tine, Andrew.

- E Special Branch, fost CID Hong Kong, nu-i aşa? Zâmbetul lui Talbot nu-şi pierduse dulceaţa.
- N-am cum să ştiu! Dar pare într-adevăr că vrea să-ţi facă un serviciu. Destul de drăguţ din partea lui, nu-i aşa?
- Are registrul de zbor?
- N-am cum să ştiu despre lucrurile astea.
- Cine-i acest colonel Fazir, oricum? Talbot îşi aprinsese o ţigară.
- Doar un prieten. Un om de treabă. E bine să-l ai prieten!
- Am văzut asta! A aranjat realimentarea şi aprobarea imediat, cu prioritate de zbor, de parcă ar fi fost însuşi Dumnezeu Atotputernicul.
- O, nu este! Sub nici o formă. Pe-aproape, dar nu Dumnezeu. Dumnezeu e englez, chicotise Talbot. Şi femeie. Nici o inteligenţa masculină n-ar putea bulibaşi lumea asta atât de minunat. Un cuvânt înţelept, bătrâne: am auzit că, urmând sfatul unuia dintre colegii tăi din Consiliul de conducere, Aii Kia, ei intenţionează să naţionalizeze toate companiile aeriene străine, în special a voastră - dacă or să poată pune vreodată hârtiile cap la cap.

Gavallan îngheţă.
- Cine-s ei?
- Contează?

După ce Talbot plecase, Gavallan intrase cu paşi hotărâţi în biroul care era plin de funcţionari - nu încă tot personalul, dar erau acolo operatorul radio, operatorul telex, şeful de birou, oamenii din depozit şi unii secretari, nici o femeie prezentă, căci toate ceruseră îngăduinţa să se ducă la Marşul de Protest.
- Mac, hai să ne plimbăm puţin.

McIver îşi ridică ochii de pe grămada de rapoarte.
- Sigur, spuse sesizând gravitatea din glas.

Nu avuseseră încă vreme să vorbească între patru ochi. Era cu neputinţă în birou sau prin apropierea lui. Toţi pereţii erau subţiri şi toate urechile larg deschise. Din momentul în care sosise Gavallan, cu câteva ore în urmă, ei doi fuseseră ocupaţi cu verificarea registrelor de încasări şi cheltuieli, a contractelor încă în vigoare, a celor îngheţate sau anulate, şi a stării fiecărei baze, toate raportând, cu mare grijă, minimum de lucrări şi maximum de neplăceri din partea autorităţilor, singura veste bună fiind aprobarea obţinută de McIver pentru exportul celor trei 212 - şi nici chiar asta nu era ceva destul de sigur, încă.

Ieşiră pe-platforma de mărfuri. Un Jumbo Jet al companiei JAL mugi pe deasupra capetelor lor.
- Se zice că sunt încă o mie de tehnicieni japonezi care tropăie nerăbdători la Iran-Toda, spuse absent McIver. Consorţiul lor a încasat-o zdravăn. Financial Times de astăzi zice că au depăşit deja cheltuielile cu o jumătate de miliard de dolari, n-au cum să isprăvească anul ăsta şi n-au cum să se retragă. Asta şi supraproducţia de pe piaţa constructorilor de nave trebuie să-i lovească rău pe cei de la Toda.
Gavallan se asigură că nu e nimeni prin preajmă.
- Cel puţin investiţiile noastre sunt mobile, Mac. Cea mai mare parte a lor.
McIver îşi ridică privirile către el, cercetând chipul plin de riduri, sprâncenele stufoase, încărunţite, ochii căprui.
- Ăsta-i motivul pentru o "întâlnire de mare importanţă"?
- Unul dintre ele.
Gavallan îi istorisi cele transmise de Talbot.
- Naţionalizaţi! Asta înseamnă să pierdem tot! Doar dacă nu facem ceva.
- Genny are dreptate, ştii?! Trebuie s-o facem singuri.
- Nu cred că-i cu putinţă. Ţi-a zis şi asta?
- Desigur, dar eu cred că putem. Ia gândeşte-te la asta: să zicem că astăzi e Ziua Unu. Tot personalul neesenţial începe să părăsească Iranul ca să fie reamplasat sau să plece în concediu; scoatem toate piesele de schimb pe care le putem, fie cu avionul nostru, fie cu cursele regulate, când o să înceapă din nou, ca fiind învechite, supranormative, pentru reparaţii sau ca bagaj personal; Zagros Trei se retrage la Kowiss, Tabriz închide temporar şi elicopterul lui Erikki se duce la Al Shargaz şi-apoi în Nigeria, împreună cu Tom Lochart de la Zagros şi un 212 de la Kowiss. Închizi birourile din Teheran şi le redeplasezi la Al Shargaz ca să conduci operaţia şi să controlezi cele trei baze care rămân la Lengeh, Kowiss şi Bandar-e Delam "până la revenirea la normalitate". Încă mai sunt valabile ordinele guvernului nostru de a evacua tot personalul neesenţial.
- Aşa e, dar...
- Lasă-mă să termin, băiete. Să zicem că putem face pregătirile şi planificarea şi toate astea în treizeci de zile. Ziua a treizeci şi una este ziua Z. La o oră anume în ziua Z - sau Z plus unu ori plus doi, depinzând de vreme sau Dumnezeu mai ştie de ce -

transmitem prin radio un cuvânt de cod de la Al Shargaz. Simultan, toţi piloţii şi elicopterele care au mai rămas decolează, trec Golful în Al Shargaz, acolo înlăturăm elicele, înghesuim elicopterele în cargourile 747 pe care le închiriem de undeva, apoi le ducem la Aberdeen şi pot să ne pună sare pe coadă, sfârşi Gavallan cu un zâmbet larg. McIver îl privi.
- Eşti nebun! Îţi lipseşte o doagă, zău aşa, Chinezoiule! Are atât de multe găuri în el... Te-ai ţicnit!
- Zi-mi o gaură!
- Pot să-ţi arăt cincizeci. Mai întâi...
- Câte una pe rând, băiete! Şi a nu uita de tensiune. Cum mai stai, apropo? Genny mi-a zis să te întreb.
- Grozav, şi să nu începi din nou. Mai întâi, acelaşi moment de decolare. Elicopterele de la baze diferite vor avea decalări foarte mari din pricina distanţelor pe care trebuie să le parcurgă. Kowissul va trebui să realimenteze. Nu poate să facă mişcarea dintr-un singur salt, nici chiar trecând peste Golf.
- Ştiu asta. Facem planuri separate pentru fiecare dintre cele trei baze. Fiecare comandant de bază îşi face propriul plan cum să plece, noi suntem responsabili pentru ei numai la sosire. Skrag poate să salte uşor peste Golf. Şi tot aşa şi Rudi de la Bandar-e...
- Nu poate! Nici Rudi de la Bandar-e Delam, nici Starke de la Kowiss nu pot să facă o singură trecere peste tot Golful, până la Al Shargaz. Chiar dacă ar putea ajunge la ţărm, mai întâi. Va trebui să treacă prin spaţiul aerian kuweitian, saudit sau al Emiratelor şi Dumnezeu ştie dacă n-or să-i reţină la sol, să-i bage în puşcărie sau să ne amendeze. La Al Shargaz, la fel. Nu văd de ce s-ar purta altfel.
McIver scutură din cap.
- Şeicatele nu pot face nimic fără aprobările legale iraniene şi pe bună dreptate. Le e o frică de moarte de revoluţia lui Khomeini. S-ar putea extinde spre ei. Toţi au minorităţi şiite numeroase şi nu pot ţine piept armatei iraniene, fie ea terestră,,navală sau aeriană, dacă se hotărăşte să facă urât.
- Să le luăm pe rând, spuse calm Gavallan. Ai dreptate în privinţa lui Rudi şi a lui Starke, Mac. Dar să zicem c-ar avea permisiunea să treacă în zbor peste aceste teritorii. Ei? Am trimis câte un telex, separat, la toate controalele de trafic aerian

din Golf pentru aprobări şi am primit confirmări că elicopterele S-G în tranzit pot trece pe-acolo.
- Da, dar...
- Dar să le luăm pe rând, băiete! După asta. Să zicem că toate aparatele noastre s-ar întoarce la înregistrarea britanică. Sunt englezeşti, sunt aparatele noastre, plătim noi pentru ele şi noi suntem proprietarii lor, orice ar încerca partenerii noştri să facă. Fiind înmatriculate în Anglia, nu sunt supuse legilor Iranului. Aşa e?
- Odată ce ies din ţară, da, dar n-ai să poţi face Registrul Aviatic Civil Iranian să accepte transferul şi deci nu poţi să le reînmatriculezi în Anglia.
- Să zicem c-aş putea totuşi s-o fac. Fără să am nevoie de aprobarea iraniană.
- Cum dracu ai să reuşeşti?
- Ceri. Ceri, flăcăule, ceri băieţilor de la oficiul din Londra s-o facă. Ca să-ţi spun drept, am făcut-o mai înainte dea pleca din Londra. "Lucrurile sunt cam încurcate în Iran , zic eu. "Cu desăvârşire bulibăşite, bătrâne, da", zic ei. "Aş vrea să-mi treceţi păsărelele pe înregistrare britanică, temporar", zic eu. "S-ar putea să trebuiască să le scot de-acolo până se normalizează situaţia. Desigur, cei care-s la putere în Iran o să aprobe, dar nu pot să scot nici un colţişor afurisit de hârtie de acolo, pe moment, semnat, ştiţi cum e". "Desigur bătrâne , zic ei. "E la fel şi cu afurisitul nostru de guvern. Cu oricare afurisit de guvern. Ei bine, sunt jucăriile tale, nu-i nici o îndoială în privinţa asta, e puţintei neregulamentar, dar îmi închipui c-o să fie în regulă. Te duci la băuta bătrânilor?"

McIver se opri şi îl privi uimit.
- Au acceptat?
- Nu încă, flăcăule. Şi după asta?
- Am o sută de după asta.

Iritat, McIver se puse din nou în mişcare. Era prea frig ca să rămână nemişcat.
- Dar?
- Dar dacă ţi le dau câte una, pe rând, ai să-mi dai câte un răspuns şi o soluţie posibilă - care totuşi n-o să se poată însuma.
- Sunt de acord cu Genny. Va trebui s-o facem singuri.

- Poate. Dar trebuie să se poată face. Si încă un lucru. Avem aprobarea să scoatem afară trei 2l2. Poate am putea scoate şi restul.
- Cele trei încă nu sunt afară. Partenerii, fără să mai vorbim de ICAA, n-o să ne lase din mână. Uite la Guerney: toate elicopterele lor sunt blocate la sol. Patruzeci şi opt, incluzând toate JR 2l2. Poate treizeci de milioane de dolari care ruginesc şi nu pot nici măcar să le întreţină.

Se uitară spre pistă. Ateriza un Hercules RAF. Gavallan îl urmări îndelung cu privirea.
- Talbot mi-a zis că până la sfârşitul săptămânii tehnicienii şi instructorii armatei engleze or să fie plecaţi şi la ambasadă or să rămână doar trei, incluzându-l şi pe el. Se pare că la încăierarea de la Ambasada Americană cineva s-a strecurat înăuntru sub acoperirea ei, a aruncat în aer seifurile şi a plecat cu cifrurile.
- Încă mai au chestii secrete pe aici?
- Se pare că da. Oricum, Talbot a zis că infiltraţia a udat fiecare chiloţel diplomatic din lumea creştină, sovietică şi arabă. Toate ambasadele închid. Arabii sunt cei mai cutremuraţi dintre toţi. Nici măcar unul dintre şeicii petrolului nu vrea să-l vadă pe Khomeini trecut de Golf şi toţi sunt foarte nerăbdători, dornici şi în stare să cheltuiască petrodolari ca să împiedice asta. Talbot a zis: deschis în secret, kurzii la fel, şi oricine altcineva care este arab îi sprijină pe suniţi şi este împotriva lui Khomeini. Întregul Golf stă gata să explodeze.
- Par între timp?
- Între timp el nu e atât de bătăios cum era acum câteva zile şi nu e atât de sigur că Khomeini o să se retragă în linişte la Qom. "Pe iranieni îi aşteaptă vechile şi bunele obiceiuri iraniene, bătrâne, câtă vreme sunt cu Khomeini şi cu mullahii", a zis. "Şi Khomeini o să ia frâiele - dacă nu-l asasinează mai întâi cei de stângă - şi s-a terminat cu vechiul; adică cu noi".

Îşi plesni palmele înmănuşate una de cealaltă ca să-şi pună sângele în mişcare.
- Am îngheţat ca dracu, Mac. E limpede ca apa că suntem înfundaţi rău aici. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă.
- E un risc al dracului. S-ar putea să pierdem o parte din păsări!
- Numai dac-avem ghinion!

- Ceri cam mult de la soartă, Andy! Aminteşte-ți de cei doi mecanici din Nigeria care-au stat în puşcărie paisprezece ani doar pentru că au deservit un avion scos ilegal din ţară!
- Aia era în Nigeria şi mecanicii au rămas. Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă. Dacă fie şi un singur om din personalul străin rămâne în urmă, or să pună mâna pe el, or să-l arunce în puşcărie şi-o să devină ostatic, în schimbul nostru şi al tuturor aparatelor noastre - doar dacă n-ai de gând să-l laşi s-o-ncaseze! Dacă nu, o să-l folosească pentru a ne forţa să ne-ntoarcem şi când o să ne-ntoarcem, o să fie al dracului de nervoşi.
- Ce facem cu angajaţii noştri iranieni? Gavallan evită subiectul.
- Dac-avem ghinion, dacă norocul e-mpotriva noastră, o să fie un dezastru orice am face. Să punem la cale un plan ca lumea, cu toate detaliile finale. Aşa, ca să fie! Asta o să ne ia săptămâni şi-ar fi bine să-l ţinem ultrasecret, doar între noi!

McIver scutură din cap.
- Va trebui să-i consultăm pe Rudi, Scragger, Lochart şi Starke dacă vrei să fie ceva serios!
- Cum spui tu.

Gavallan simţea un junghi în spate şi se-ntinse.
- Odată ce e stabilit totul ca lumea, nu va trebui să apăsam butonul final până când...

Păşiră o vreme alături în tăcere, ascultând trosnetul zăpezii. Erau aproape la capătul platoului.
- O să cerem al dracului de mult de la o mulţime de băieţi, zise McIver.

Gavallan părea să nu-l audă.
- Nu putem să lăsăm pur şi simplu aşa cincisprezece ani de muncă, nu putem să aruncăm toate economiile noastre, ale tale, ale lui Scrag, totul... Iranul nostru s-a dus. Cea mai mare parte din tipii cu care-am lucrat de-a lungul anilor au şters-o sau se ascund, sunt morţi sau s-au întors împotriva noastră, fie că vor, fie că nu. Se lucrează cu ţârâita. Avem activ un singur elicopter din cele douăzeci şi şase aflate aici. Nu suntem plătiţi de multă vreme pentru puţinul pe care-l facem şi nici nu ni se returnează cheltuielile. Cred că totul e hotărât. McIver se eschivă.
- Nu-i aşa de rău cum crezi. Partenerii...
- Mac, trebuie să-nţelegi că nu pot să anulez cu o trăsătură de condei banii care ni se datorează, plus aparatele şi piesele şi să

rămânem în afaceri. Nu pot! Cele treisprezece 212 ale noastre valorează treisprezece milioane de dolari americani; nouă 206, alte unu-virgulă-două milioane în cap; trei Alouette, un alt milion si jumătate, şi trei milioane piesele de schimb - douăzeci de milioane plus-minus câţiva dolari. Nu pot să anulez toate astea. Ian m-a avertizat că Struanii au nevoie de ajutor anul ăsta. Nu mai sunt bani de rezervă. Linbar a luat unele hotărâri proaste şi... Mă rog, ştii ce cred eu despre el şi el despre mine. Dar e totuşi taipan. Nu pot să anulez ce-avem în Iran. Nu pot să scap de noile contracte pentru X63 şi nu pot să mă lupt cu Imperial care în prezent ne-o trage zdravăn în Marea Nordului cu afurisitul lor de aranjament necinstit cu banii publici.
- Nu se poate! O să ceri al dracului de mult de la băieţi, Chinezoiule!
- Şi de la tine, Mac, nu te uita pe tine! Va fi un efort de echipă, nu numai pentru mine, ci şi pentru ei, pentru că e asta sau groapa!
- Cea mai mare parte a băieţilor noştri îşi pot găsi de lucru fără probleme. Piaţa are nevoie disperată de piloţi experimentaţi de elicoptere care au mai lucrat în petrol
- Şi ce? Fac pariu cu tine că marea lor majoritate ar da mult să fie cu noi. Avem grijă de ei, îi plătim cu dolari buni, avem cele mai bune limite de siguranţă, S-G e cea mai bună companie de elicoptere din lume - şi ei o ştiu. Ei o ştiu! Tu şi cu mine ştim că facem parte din Nobila Casă, pentru Dumnezeu, şi asta înseamnă şi ea ceva!

Ochii lui Gavallan se luminară brusc de o strălucire nestăvilită.
- O să iasă mare ghidușie dacă scăpăm! Mi-ar plăcea să-i dau peste nas lui Linbar. Când o să vină vremea, o să-i întrebăm pe băieţi. Între timp, toate motoarele în plin. Da, băiete?
- E-n regulă! spuse McIver fără entuziasm. cât priveşte planificarea...
- Te cunosc prea bine, Mc. Curând o să tropăi de nerăbdare şi eu o să fiu ăla care o să zică "stai aşa! Cum rămâne cu asta şi ailaltă?"

Dar McIver nu-l asculta. În mintea lui încerca să alcătuiască un plan, în ciuda imposibilului, excepţie făcând înregistrarea britanică. Ar schimba asta cu ceva situaţia?
- Andy, în privinţa planului. Ar fi bine să-i dăm un cod.

- Genny zice c-ar trebui să-i spunem "Vârtejul".

CAPITOLUL 42
JOI
22 februarie l979

La nord-vest de Tabriz; ora 11,20 dimineaţa. Din locul unde se aşezase pe treptele carlingii elicopterului său, aterizat sus pe coasta muntelui, Erikki putea să vadă până departe în Rusia Sovietică. Mult sub el, râul Aras curgea către est, către Marea Caspică, strecurându-se printre chei şi trecători şi marcând cea mai mare parte a graniţei dintre Iran şi Uniunea Sovietică.

Spre stânga putea privi până departe în Turcia, către muntele Ararat, care se înălţa la 5l65 de metri. Elicopterul era aşezat nu departe de gura peşterii unde se afla postul secret american de ascultare. Se aflase, se gândi cu o veselie întunecată.

Când aterizase acolo, în după-amiaza zilei ce trecuse, altimetrul arăta 2856 de metri. Grupul pestriţ de fedaini pe care-l adusese cu el năvălise în peşteră, dar peştera era pustie, nici urmă de americani, iar când Cimtarga o inspectase, descoperise că tot echipamentul important era distrus şi caietele de cifru lipseau. Se vedeau numeroase semne ale unei plecări grăbite, dar nimic într-adevăr valoros, care să merite luat.

- O s-o curăţăm oricum, spusese Cimtarga oamenilor săi. Curăţaţi-o, ca şi pe celelalte.

Iar către Erikki adăugase:

- Ai putea ateriza acolo?

Arătase spre un loc depărtat, deasupra lor, unde se zărea instalat complexul de antene radar:

- Trebuie să le desfac.

- Nu ştiu, spusese Erikki.

Grenada pe care i-o dăduse Ross era încă prinsă cu bandă adezivă de subţioara stingă - Cimtarga şi paznicii lui nu-l percheziţionaseră - iar pumnalul pukoh se afla încă în teaca de la spate.

- Mă duc să văd.

- Mergem să vedem, căpitane, spusese Cimtarga râzând. În felul ăsta n-ai să fii tentat să ne părăseşti!

Zburase până acolo. Antenele erau ancorate în fundaţii adânci de beton, pe faţa nordică a muntelui, cu o mică porţiune plată în faţa lor.

- Dacă vremea e ca astăzi, o să fie okay, dar nu şi dacă se-ntăreşte vântul. Aş putea plana, ca să te cobor cu vinciul, zâmbise vulpeşte.

Cimtarga râsese.

- Mulţumesc, dar nu, nu vreau să mor prematur.

- Pentru un sovietic, în special pentru un KGB-ist sovietic, nu eşti un om rău.

- Nici tu, pentru un finlandez!

De sâmbătă, de când Erikki pornise să zboare pentru Cimtarga, începuse să-i fie simpatic omul - nu c-ai putea avea încredere sau să-ţi placă cineva de la KGB, îşi zise, dar el fusese politicos şi corect, îi dăduse o parte dreaptă din hrană şi noaptea trecută împărţiseră împreună o sticlă de vodcă şi-i oferise cel mai bun loc pentru dormit.

Dormiseră într-un sat la douăzeci de kilometri sud, pe covoare aşternute pe podeaua de pământ bătătorit. Cimtarga îi spusese că, deşi acesta era aproape în totalitate teritoriu kurd, satul era în secret fedain şi sigur.

- Şi-atunci de ce păstrezi santinela lângă noi?

- E sigur pentru noi, căpitan, nu şi pentru tine.

Cu două nopţi în urmă, când Cimtarga şi străjile veniseră la palatul Hanului după el, imediat după plecarea lui Ross, fusese condus cu maşina până la baza aeriană şi, în întuneric şi împotriva tuturor regulamentelor de zbor, decolase către satul din munţi, la nord de Kvoy. Acolo, în zori, se adunase un grup mare de oameni înarmaţi şi zburaseră către primul dintre cele două posturi radar americane. Era distrus, gol şi fără personal, ca şi acesta.

- Cred că i-a anunţat cineva că venim, spuse Cimtarga dezgustat. Spioni împuţiţi.

Mai târziu, Cimtarga îi spusese că localnicii şopteau că americanii se evacuaseră cu o noapte înainte, luaţi de acolo cu elicoptere fără numere de înregistrare şi fără însemne şi foarte mari.

- Ar fi fost bine să-i prindem spionând, foarte bine! Umblă zvonul că ticăloşii pot să vadă la o mie cinci sute de kilometri în teritoriul nostru.
- Ai avut noroc că n-au fost aici. Ar fi putut ieşi o luptă şi asta ar fi creat un incident internaţional.

Cimtarga râsese.
- N-avea nimic de-a face cu noi. Nimic! S-ar fi dat din nou vina pe kurzi. Altă treabă împuţită de-a lor! Nişte golani, nu? Ei ar fi fost cei vinovaţi. Împuţiţii yezdvas, aşa-i? La sfârşit, trupurile lor ar fi fost găsite pe pământurile kurzilor. Asta ar fi fost o dovadă suficientă pentru Carter şi CIA.

Erikki se mută mai jos cu o treaptă. Îi îngheţase şezutul din pricina metalul rece; se simţea deprimat şi obosit. Noaptea trecută dormise prost din nou. Avusese coşmare cu Azadeh. Nu mai dormise bine de când apăruse Ross.

Eşti un prost, îşi zise pentru a mia oară. Ştiu, dar asta nu ajută cu nimic. Nimic nu pare să ajute. Poate că te oboseşte zborul. Ai deja prea multe ore în condiţii proaste, prea mult zbor de noapte. Şi-apoi ai la ce să te gândeşti: Nogger, Rakoczy şi toate acele omoruri. Şi Ross. Şi cel mai mult dintre toate, Azadeh. O fi teafără? încercase să facă pace cu ea, a doua zi dimineaţă, privitor la Johnny al ei.
- Recunosc c-am fost gelos. E-o prostie să fii gelos. Jur pe străvechii zei ai strămoşilor mei că pot trăi cu tine şi cu amintirea lui. Pot, ş-o să fac, spusese, dar rostirea cuvintelor nu-l purificase. Pur şi simplu nu mi-am închipuit că o să fie atât de... atât de bărbat şi atât de... atât de primejdios. Kukriul ăla ar putea ţine piept cuţitului meu.
- Niciodată, dragul meu, niciodată! Sunt atât de bucuroasă că tu eşti tu şi eu sunt eu şi suntem împreună. Cum putem să scăpăm de aici?
- Nu toţi, nu împreună şi nu în acelaşi timp, îi răspunsese cinstit. Soldaţii ar fi bine să plece cum pot. Cu Nogger şi cu ei şi câtă vreme tu eşti aici... Nu ştiu, Azadeh, nu ştiu încă cum putem scăpa. Va trebui s-aşteptăm. Poate am putea ajunge-n Turcia.

Privi către est, în Turcia, atât de aproape şi totuşi atât de departe câtă vreme Azadeh se afla încă la Tabriz. Treizeci de minute în zbor până la ea. Dar când? Dacă intrăm în Turcia şi elicopterul nu este confiscat şi dacă aş putea realimenta, am

putea zbura până la Al Shargaz, ţinându-ne la graniţă. Dacă, dacă, dacă! Zei ai strămoşilor mei, ajutaţi-mă!

La paharul de vodcă din noaptea trecută, Cimtarga fusese la fel de taciturn ca întotdeauna, dar băuse bine şi împărţiseră sticla cinstit, pahar cu pahar, până la ultima picătură.

- Mai am una pentru la noapte, căpitane.

- Bun! când o să terminaţi cu mine?

- O să dureze două-trei zile ca să isprăvim aici, apoi ne întoarcem la Tabriz.

- Şi după asta?

- După asta om vedea.

Dacă n-ar fi fost vodca, Erikki l-ar fi înjurat. Se ridică în picioare şi urmări iranienii îngrămădind echipamentul pentru încărcare. Cea mai mare parte a lui părea să fie foarte obişnuit. Porni să bată cu paşi mari terenul accidentat, cizmele sale făcând zăpada să trosnească. Santinela veni după el. Nici o clipă vreo şansă de scăpare, în toate cele cinci zile nu avusese o şansă cât de mică.

- Ne place tovărăşia ta! spusese Cimtarga odată, citindu-i gândurile, încreţindu-şi coada ochilor săi orientali.

Deasupra lui se vedeau oameni lucrând la antenele radar, demontându-le. Pierdere de vreme! Chiar şi eu ştiu că nu e nimic special în privinţa lor.

- Asta n-are importanţă, căpitane, spusese Cimtarga. Şefului meu îi place cantitatea! A zis să luăm totul. Mai mult e mai bine decât prea puţin. De ce-ţi faci griji? Eşti plătit cu ora, şi din nou râsul, dar fără ironie.

Simţind un cârcel în muşchii cefei, Erikki se întinse, apoi se aplecă, atingând cu vârfurile degetelor vârful cizmelor şi, în poziţia aceea, îşi lăsă braţele şi capul să atârne libere, apoi îşi legănă capul într-un semicerc cât de mare putea, lăsând greutatea acestuia să întindă tendoanele şi ligamentele şi muşchii şi să alunge cârcelul, fără să forţeze nimic, folosind doar greutatea lui.

- Ce faci? întrebă Cimtarga apropiindu-se.

- E grozav pentru durerile din ceafă.

Îşi puse din nou ochelarii fumurii. Fără ei, lumina reflectată de zăpadă era neplăcută.

- Dac-o faci de două ori pe zi, n-o să te doară niciodată ceafa.

- Ah, şi pe tine te doare ceafa? Eu sufăr întruna de aşa ceva. Trebuie să mă duc la un tratament cel puţin de trei ori pe an. Şi asta ajută?
- Garantat. M-a învăţat o chelneriţă. Purtatul tăvilor toată ziua le dă o mulţime de dureri de ceafă şi de cap şi de spate. Ca şi piloţilor. E o activitate specifică. Încearcă şi-ai să vezi.
Cimtarga se aplecase ca Erikki şi-şi mişcase capul.
- Nu, nu faci bine! Lasă-ţi capul, braţele şi umerii să atârne libere. Eşti prea ţeapăn.
Cimtarga făcu cum i se spusese, îşi simţi gâtul trosnind, încheieturile eliberându-se şi când se ridică din nou spuse:
- E minunat, căpitane! îţi rămân dator.
- E un schimb pentru vodcă.
- Merită mai mult decât o sticlă de vodcă.
Erikki se holbă la el surprins, căci din pieptul lui ţâşni sângele în urma glonţului care îl străpunsese venind din spate; apoi se auzi o rafală urmată de altele, în timp ce o mulţime de nomazi se revărsau din ascunzătorile din spatele stâncilor şi copacilor cu strigăte de luptă şi Allah-u akbar, trăgând din mers. Atacul fu scurt şi violent şi Erikki îi văzu pe oamenii lui Cimtarga doborâţi pe întreg platoul, covârşiţi la iuţeală. Santinela sa, unul dintre puţinii care aveau armă, începuse să tragă la primul glonţ, dar fusese lovit imediat şi-acum un nomad bărbos stătea deasupra lui şi-şi termina mulţumit treaba - cu patul armei. Ceilalţi se năpustiră în peşteră. Alte focuri de armă, apoi din nou tăcere.
Doi bărbaţi se repeziră la el şi el îşi ridică braţele în sus, simţindu-se fără apărare, gol şi prost, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Unul dintre atacatori îl răsuci pe Cimtarga cu faţa în sus şi-l împuşcă din nou. Celălalt trecu de Erikki şi intră în cabina elicopterului, să se asigure că nu se ascunde nimeni acolo. Omul care-l împuşcase pe Cimtarga se opri în faţa lui Erikki, respirând greu. Era mărunt, cu pielea măslinie şi bărbos, cu ochi şi păr negru, purta îmbrăcăminte grosolană şi putea.
- Lasă mâinile jos, spuse într-o engleză greoaie. Sunt şeicul Baiazid! Sef aici. Avem nevoie de tine si de elicopter.
- Ce vreţi de la mine?
În jurul lor nomazii ucideau răniţii şi luau morţilor orice putea avea vreo valoare.
- CASEVAC.

Baiazid zâmbi subţire, privindu-l pe Erikki drept în ochi.
- Mulţi dintre noi muncim la sonde şi foraje. Cine e câinele ăsta?
Făcu un semn cu piciorul către Cimtarga.
- Îsi spune Cimtarga. Era sovietic si cred că si de la KGB.
- Sigur că sovietic, spuse omul aspru. Sigur că de la KGB. Toţi sovieticii din Iran sunt de la KGB. Documentele, te rog!
Erikki îi dădu actele sale de identitate. Nomadul le citi şi clătină din cap ca pentru sine însuşi şi, spre şi mai marea surpriză a lui Erikki, i le înapoie.
- De ce zbori cu clinele sovietic?
Ascultă tăcut, chipul lui întunecându-se pe măsură ce Erikki îi istorisea cum îl atrăsese în cursă Abdullah Han.
- Abdullah Han nu-i bărbatul de supărat. Puterea lui Abdullah cel Crud foarte mare, chiar şi în ţinuturile kurzilor.
- Sunteţi kurzi?
- Kurzi, spuse Baiazid, convenindu-i minciuna.
Îngenunche şi-l percheziţiona pe Cimtarga. N-avea nici un act, doar câţiva bani pe care-i băgă repede în buzunar şi nimic altceva, cu excepţia pistolului din toc şi a muniţiei, pe care le luă de asemenea.
- Ai combustibil plin?
- Trei sferturi.
- Vreau merg douăzeci de mile sud. Eu îţi arăt. Apoi luăm CASEVAC după care mergem Reizaieh, la spitalul de acolo.
- De ce nu la Tabriz? E mult mai aproape.
- Reizaieh e în Kurdistan. Kurzii sunt în siguranţă acolo, câteodată. Tabriz aparţine duşmanilor noştri, iranienii. Şahul sau Khomeini, nici o diferenţă. Mergi la Reizaieh.
- Au right! Overseas Hospital ar fi cel mai bun. Am mai fost acolo înainte şi au o platformă de aterizare, sunt obişnuiţi cu CASEVÂC. Putem realimenta acolo. Au combustibil de elicopter. Cel puţin aveau pe vremuri.
Baiazid şovăi.
- Bun. Da. Plecăm îndată.
- Şi după Reizaieh ce urmează?
- Dacă ne slujeşti bine, poate tu eliberat să-ţi iei soţia de la Gorgon Han.
Şeicul Baiazid se întoarse şi strigă oamenilor săi să se grăbească şi să se urce în elicopter.
- Porneşte, te rog!

- Cum rămâne cu el? Erikki arătă către Cimtarga. Şi cu ceilalţi?
- Soarele şi păsările fac curând aici foarte curat.

Le luă puţin timp să urce la bord şi să plece, Erikki plin de speranţă acum. Nu fură probleme să găsească aşezarea micului sat. Elicopterul fusese adus pentru o bătrână.
- Ea e căpetenia tribului nostru! spuse Baiazid.
- N-am ştiut că femeile pot conduce triburile!
- De ce nu, dacă-s de-ajuns de înţelepte, de-ajuns de puternice, destul de deştepte şi din familiile potrivite? noi mahomedani suniţi, nu cei de stânga sau ereticii şiiţi, sau ca vacile care pun mullahi între om şi Allah. Allah e Allah! Plecăm îndată.
- Vorbeşte englezeşte?
- Nu.
- Pare foarte bolnavă. S-ar putea să nu reziste drumului.
- Voia lui Allah!

Dar rezistase drumului de o oră şi Erikki ateriza pe platoul spitalului. Zburase jos tot drumul, ocolind Tabrizul şi aerodromurile militare. Baiazid stătuse în faţă, lângă el, şase străji înarmate în spate, lângă căpetenia lor, întinsă pe o brancardă, trează, dar nemişcată, stăpânită de mari dureri, însă fără să se plângă.

Overseas Hospital fusese construit, utilat şi sponsorizat de companiile petroliere străine. Un doctor, surori şi infirmieri sosiră la platforma de aterizare la câteva secunde după ce atinseseră pământul. Doctorul purta o haină albă cu o mare cruce roşie pe mânecă, peste un pulover foarte gros, şi era trecut de treizeci de ani, american, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor injectaţi.

Îngenunche lângă brancardă în timp ce ceilalţi aşteptară în tăcere. Femeia gemu uşor când îi atinse abdomenul, deşi mâinile doctorului erau blânde. Îi vorbi câteva momente domol într-o turcească opintită. Un zâmbet uşor trecu peste chipul ei şi încuviinţă, mulţumindu-i. El făcu semn infirmierilor care ridicară brancardă, o scoaseră din cabină şi o duseră de acolo. La porunca lui Baiazid, doi dintre oamenii săi plecară cu ea. Doctorul îi vorbi lui Baiazid într-un dialect greoi.
- Excelenţă, am nevoie de nume, şi vârstă şi... căută cuvântul, istorie! Istorie medicală.
- Vorbeşte englezeşte.

- Bun, mulţumesc, aga. Sunt doctorul Newbegg. Mi-e teamă că e aproape de sfârşit, aga! Pulsul ei e aproape zero. E bătrână şi ne spune că are hemoragie. Sângerează înăuntru. A căzut cumva de curând?
- Vorbeşte mai rar, te rog. Căzut? Da, da, cu două zile în urmă. A alunecat în zăpadă şi s-a lovit de o stâncă. Cu coasta de o stâncă.
- Cred că sângerează înăuntru. Am să fac tot ce pot, dar îmi pare rău, nu pot să promit lucruri bune.
- Insha Allah.
- Sunteţi kurzi?
- Kurzi.

Alte focuri de armă, mai aproape. Toţi priviră în partea de unde veneau zgomotele.
- Cine?
- Nu ştiu. Doar că-s mai dese, mi-e teamă, spuse doctorul neliniştit. Gărzi Verzi împotriva celor de stânga, cei de stânga împotriva Gărzilor Verzi, împotriva kurzilor multe facţiuni şi toţi sunt înarmaţi.

Îşi frecă ochii.
- Am să fac tot ce-am să pot pentru bătrâna doamnă. Poate că ar fi bine să vii cu mine, aga. Ai putea să-mi dai amănunte până acolo.

Plecă grăbit.
- Doc, mai aveţi combustibil aici? strigă Erikki după el.

Doctorul se opri şi se uită nedumerit la el.
- Combustibil? Oh, combustibil de elicopter? Nu ştiu. Rezervorul de benzină e în spate.

Urcă scările spre intrarea principală cu poalele hainei albe fluturându-i în vânt, în urma lui.
- Căpitane, spuse Baiazid, aşteaptă aici până mă întorc!
- Dar combustibilul? Nu pot...
- Aşteaptă aici. Aici.

Baiazid alergă după doctor. Doi dintre oamenii săi plecară cu el. Doi rămaseră cu Erikki. Câtă vreme aşteptă, verifică totul. Rezervoarele erau aproape goale.

Din vreme în vreme soseau maşini şi camioane cu răniţi, întâmpinate de doctori şi personal medical. Mulţi priveau curioşi elicopterul, dar nimeni nu se apropia. Paznicii se îngrijeau de asta. În timpul zborului, Baiazid spusese:

- De secole noi, kurzii, încercăm independenţa. Noi popor separat, limbă separată, obiceiuri separate. Acum, poate şase milioane de kurzi în Azerbaidjan, Kurdistan, dincolo de graniţa sovietică, pe partea aici a Irakului şi Turcia.

Aproape scuipase cuvântul.

- De secole luptăm cu toţii, uniţi sau singuri. Noi ţinem munţii. Suntem buni luptători. Salah-aldin era kurd. Ştii de el? Salah-aldin - Saladin - a fost cavalerul musulman adversarul lui Richard Inimă de Leu în timpul cruciadelor, secolul al doisprezecelea; a devenit sultanul Egiptului şi Siriei şi a capturat regatul Ierusalimului în anul ll87 de la Christos, după ce zdrobeşte puterea aliată a cruciaţilor.

- Da, îl ştiu.

- Astăzi, alţi Salah-aldin printre noi. Într-o zi o să recapturăm toate Locurile Sfinte, după ce Khomeini, trădătorul Islamului, o să fie aruncat în şanţ.

- I-aţi atacat pe Cimtarga şi pe ceilalţi şi i-aţi ucis numai pentru acest CASEVAC?

- Desigur. Sunt duşmani. Ai tăi şi-ai noştri. Baiazid zâmbise cu zîmbetul său strâmb.

- Nu întâmplă nimic în munţii noştri fără noi ştim! Căpetenia noastră bolnavă, tu în apropiere. Noi vedem americanii plecând, vedem tâlharii venind şi-ai fost recunoscut.

- Oh, cum?

- Roşcatul cu Cuţitul. Necredinciosul care ucide asasinii ca păduchii apoi i se dă un pui de Gorgon ca recompensă. CASEVAC. Pilot de CASEVAC.

Ochii de culoarea porumbelor îl priveau amuzaţi.

- O, da, căpitane, ştim bine. Mulţi dintre noi lucrează la pădure şi la sonde. Un bărbat trebuie să muncească. Totuşi e bine că nu eşti sovietic sau iranian.

- După zborul ăsta o să mă ajutaţi, tu şi oamenii tăi, împotriva lui Gorgon Han?

Baiazid râsese.

- Răzbunarea ta de sânge este răzbunarea ta de sânge, nu-i a noastră. Abdullah Han e cu noi acum. Nu ne ridicăm împotriva lui. Ce faci tu e la voia lui Allah!

Era rece în curtea spitalului, un vânt uşor accentuând senzaţia de frig. Erikki umbla în sus şi-n jos ca să se încălzească.

Trebuie s-ajung înapoi la Tabriz. Trebuie s-ajung înapoi şi după aia o s-o iau cumva pe Azadeh şi-o să plecăm pentru totdeauna.

Focuri de armă în apropiere îl făcură să tresară, pe el şi gărzile. Dincolo de porţile spitalului circulaţia încetini, claxoanele sunând iritate, apoi se bloca cu totul. Oamenii începură să alerge de colo-colo. Alte focuri de armă şi cei prinşi în vehiculele lor ieşiră şi se traseră la adăpost sau o rupseră la fugă. Curtea spitalului, cu elicopterul parcat într-o parte a platoului, amplifica sunetul. Focuri intense, mult mai aproape. O fereastră de la ultimul etaj al spitalului se sparse. Cele două străji se trântiseră pe zăpadă în spatele trenului de aterizare al elicopterului. Erikki fierbea de furie că aparatul său era atât de expus, neştiind unde să fugă sau ce să facă, neavând vreme să decoleze şi îndeajuns combustibil ca să se ducă undeva.

Câteva gloanţe ricoşară şi el se ghemui la pământ, în timp ce dincolo de ziduri se iscă o mică bătălie, care se potoli la fel de repede cum începuse. Oamenii se ridicară de prin ascunzători, claxoanele începură să sune şi în curând circulaţia era la fel de normală şi agitată ca şi până atunci.

-Insha Allah, spuse unul dintre nomazi, apoi îşi puse piedica la armă si se ridică să stea de strajă. Din spatele spitalului se apropia un mic camion cisternă, condus de un iranian tânăr, cu un zâmbet larg pe faţă. Erikki se duse în întâmpinarea lui.

- Salutare, şefu! spuse vesel şoferul, cu un puternic accent new-yorkez. Am venit să-ţi aduc gaz. Neînfricatul vostru conducător, şeicul Baiazid, a aranjat chestia asta.

Salută nomazii într-un dialect turcesc. Imediat aceştia se relaxară şi îl salutară la rândul lor.

- Şefu, îl umplem ochi. Ai rezervoare speciale sau de rezervă?

- Nu, doar cele obişnuite. Eu sunt Erikki Yokonen.

- Sigur, Roşcatu cu Cuţitu. Tânărul rânji.

- Eşti un fel de legendă prin părţile astea. Ţi-am pus gaz odată, cam c-un an în urmă.

Întinse mâna.

- Eu sunt Aii Găzarul, Aii Rheza adică.

Îşi strânseră mâinile şi câtă vreme vorbiră, tânărul începu realimentarea.

- Ai fost la şcoală în America?

- Drace, nu! Am fost într-un fel adoptat de spital, cu ani în urmă, mult înainte ca să fie construit ăsta. Când eram puşti. Pe vremuri spitalul funcţiona într-unui dintre "ghetourile de aur", spre marginea estică a oraşului; ştii, şefu, "accesul permis numai personalului american". Un fost depozit ExTex.

Tânărul zâmbi, înşuruba grijuliu capacul rezervorului la loc şi începu să-l umple pe următorul.

- Primul doctor care m-a luat a fost Abe Weiss. Grozav tip! Grozav! M-a pus pe ștatul de plată, m-a învăţat chestia cu săpunul, şosetele, lingura şi toaleta. Drace, tot felul de chestii neiraniene pentru un şobolan al străzii ca mine, fără familie, fără casă, fără nimic. Zicea că-s copilul lui. El mi-a dat numele. Şi după asta, într-o zi a plecat.

Erikki zări durerea din ochii tânărului, durere repede ascunsă.

- M-a trecut lui Doc Templeton. Şi el a făcut la fel. Câteodată e destul de greu să înţeleg cam ce sunt. Kurd şi totuşi nu, yankeu şi totuşi nu, iranian şi totuşi nu, evreu şi totuşi nu, mahomedan, dar nu mahomedan. Ridică din umeri. Un fel de amestec, şefu. Din toată lumea câte puţin, ai?

-Da.

Erikki aruncă o privire fugară către spital. Baiazid cobora treptele însoţit de cei doi războinici ai săi, alături de infirmierii care cărau o targa. Bătrâna era acoperită acum din cap până-n picioare.

- Plecăm imediat ce umpli, spuse Baiazid scurt.

- Îmi pare rău, zise Erikki.

- Insha Allah.

Urmăriră infirmierii aşezând targa în cabină, Baiazid le mulţumi şi ei plecară. Curând alimentarea fu terminată.

- Mulţumesc, domnule Rheza. Mulţumesc. Erikki întinse mâna. Omul îl privi lung.

- Nimeni nu mi-a zis vreodată până acu "domnule", şefu. Niciodată.

Cuprinse palma lui Erikki cu amândouă mâinile.

- Mulţumesc. Oricând o să ai nevoie de benzină, o s-o ai. Baiazid urcă alături de Erikki, îşi prinse centura şi-şi puse casca, în timp ce motoarele prindeau viaţă.

- Acum mergem la satul de unde am venit.

- Şi după aia?

- Am să-ntreb noua căpetenie! spuse Baiazid, dar se gândea: Omul acesta şi elicopterul ne-ar putea aduce o mare răsplată. Poate de la Han, poate de la sovietici, sau chiar de la ai lui. Oamenii mei au nevoie de fiecare rial pe care-l putem obţine.

Lângă Tabriz Unu, în satul Abu Mard; ora 6,l6 seara.

Azadeh ridică bolul de orez şi cel cu horisht, mulţumi soţiei starostelui şi traversă peticul de zăpadă murdară, plină de resturi, către coliba aşezată ceva mai departe. Era aprinsă la faţă şi tuşea urât. Bătu la uşă, apoi intră aplecându-se sub grinda joasă.

- Hello, Johnny! Cum te simţi? Mai bine?

- Grozav, răspunse el, dar minţea.

Prima noapte o petrecuseră într-o peşteră, nu prea departe, strânşi unul în celălalt, tremurînd de frig.

- Nu putem să stăm aici, Azadeh, spusese el în zori. O să îngheţăm de tot. Va trebui să-ncercăm la bază.

Merseseră prin zăpadă şi priviseră dintr-o ascunzătoare. Văzuseră pe cei doi mecanici, ba chiar şi pe Nogger Lane din când în când, şi elicopterul, dar prin toată baza erau bărbaţi înarmaţi. Dayati, managerul bazei, se mutase în cabana lui Azadeh şi Erikki, cu soţia şi copiii.

- Fii şi fiice de câini, şuierase Azadeh, văzându-i nevasta cu o pereche de cizme de-ale ei. Poate am putea să ne strecurăm în cabanele mecanicilor. Or să ne ascundă...

- Sunt însoţiţi peste tot. Pariez că au şi noaptea santinele. Dar cine sunt paznicii? Gărzi Verzi, oamenii Hanului sau cine?

- Nu recunosc pe nici unul dintre ei, Johnny!

- Ne-aşteaptă pe noi, spusese, simţindu-se foarte prost, moartea lui Gueng afectându-l cumplit.

Atât Gueng, cât şi Tenzing fuseseră cu el de la bun început. Şi mai fusese Rosemont şi-acum Azadeh.

- Încă o noapte sub cerul liber şi s-a terminat cu tine. Cu amândoi s-a terminat.

- Satul nostru, Johnny, Abu Mard. E al familiei noastre de mai bine de un secol. Ne sunt credincioşi, sunt sigură. O să fim în siguranţă acolo, o zi sau două.

- Cu un preţ pe capul meu şi-al tău? O să-i trimită vorbă tatălui tău.

- Am să-i rog să n-o facă. Am să le spun că sovieticii au încercat să ne răpească şi tu m-ai ajutat. Asta-i adevărat. Am să spun că

avem nevoie să ne ascundem până când se-ntoarce soţul meu. A fost întotdeauna foarte popular, Johnny! Zborurile sale au salvat multe vieţi în cursul anilor.

O privise lung, găsind o duzină de motive împotriva ideii.

- Satul e pe drum, aproape chiar pe drum şi...

- Da, desigur, ai perfectă dreptate şi-o să facem ce spui tu, dar se-ntinde departe în pădure. Am putea să ne-ascundem acolo. Nimeni nu se aşteaptă la asta.

Înţelesese că e obosită.

- Cum te simţi? Mai ai putere?

- Nu prea, dar mă simt bine.

- Am putea merge pe jos, coborând pe drum câteva mile. Va trebui să ocolim bariera şi e mult mai puţin primejdios decât satul. Ei?

- Eu... mai bine nu. Aş putea încerca. Şovăise, apoi spusese:

- Mai bine nu, nu astăzi. Du-te tu, am să te-aştept. Erikki s-ar putea să se-ntoarcă astăzi.

- Şi dacă nu se-ntoarce?

- Nu ştiu. Du-te tu.

Privise înapoi către bază. Un cuib de vipere. Sinucidere curată să te duci acolo. De pe ridicătura de pământ pe care se aflau puteau să vadă până la şoseaua principală. În jurul barierei mai erau încă oameni, presupusese că Gărzi Verzi şi poliţie, o coadă de automobile întoarse din drum, aşteptând să părăsească zona. Acum n-o să ne mai ia nimeni cu maşina - decât ca să primească recompensă.

- Te duci în sat, eu am să aştept în pădure.

- Fără tine or să mă trimită la tata, îi cunosc bine, Johnny.

- Poate c-or să te trădeze oricum.

- Voia lui Allah! Dar am putea să ne-ncălzim şi să primim ceva de mâncare. Poate chiar să ne odihnim o noapte. În zori am, putea să ne strecurăm de-acolo. Am putea găsi o maşină sau un camion la ei. Kalandarul are un Ford vechi.

Îşi reţinuse un strănut.

Oamenii înarmaţi un erau prea departe, Mai mult ca sigur că erau patrule şi în pădure. Venind aici, fuseseră nevoiţi să ocolească pentru a se feri de una. Chestia cu satul e-o nebunie, îşi zisese. Ca să ocolim bariera o să ne ia ore ziua, iar noaptea... Nu putem rămâne afară noaptea.

- Hai să mergem în sat, spusese.

Aşa că plecaseră. Mustaţa, kalandarul satului, le ascultase povestea, ţinându-şi ochii feriţi de Ross. Ştirea despre sosirea lor trecuse din gură în gură şi peste câteva clipe tot satul ştia şi această ştire se adăugase celeilalte, despre recompensa pentru sabotor şi răpitorul fiicei Hanului. Kalandarul îi dăduse lui Ross o colibă nefolosită, cu o singură încăpere, cu podea de pământ bătătorit şi covoare vechi, mucegăite. Coliba se afla la o bună distanţă de drum, în cealaltă parte a satului, şi el cântărise îndelung ochii oţeliţi, părul ciufulit şi barba nerasă, carabina şi kukriul şi raniţa plină cu muniţie.

Pe Azadeh o invitase în casa lui. Era o cocioabă cu două camere. Nu avea curent electric şi nici apă. Şanţul era toaleta. Cu o zi în urmă, pe înserat, o bătrână îi adusese lui Ross mâncare caldă şi o sticlă de apă.

- Mulţumesc, spusese, stăpânit de o, cumplită durere de cap şi deja cuprins de febră. Unde-i înălţimea Sa?

Femeia ridicase din umeri. Avea riduri adânci, urme de vărsat şi cioturi negre în loc de dinţi.

- Te rog, roag-o să mă primească.

Mai târziu se trimisese după el şi fusese adus în încăperea starostelui, vegheaţi de staroste şi de soţia acestuia şi de o parte din copii şi de câţiva bătrâni. O salutase prudent pe Azadeh, aşa cum ar trebui să facă un străin în faţa unei persoane de sânge ales. Purta desigur chador şi îngenunchease pe covor cu faţa la uşă. Obrazul ei avea o paloare gălbuie, nesănătoasă, dar se gândise c-ar fi putut fi de la lumina pâlpâitoare a opaiţului.

- Salaam, înălţimea voastră! Sănătatea voastră e bună?

- Salaam, aga. Da, mulţumesc. Şi a domniei-tale?

- Cred că am puţină febră.

Îi văzu ochii rdicându-se o clipă de pe covor.

- Am medicamente. Aveţi nevoie de ceva?

- Nu, nu, mulţumesc.

Cu atâţia ochi şi urechi, ce ar fi vrut să spună era cu neputinţă.

- Poate aş putea să vă salut mâine, spusese. Pacea fie cu voi, înălţimea voastră!

- Şi cu domnia ta.

E trebuise mult timp să adoarmă. Şi ei. Odată cu zorii, satul se trezise, focurile fuseseră înteţite, caprele mulse,

horishtul de legume pus la fiert - prea puţin hrănitor, dar câteodată se găsea câte o bucată de carne de pui, în unele colibe o bucată de carne de capră sau oaie, carne veche, tare şi râncedă - şi boluri de orez, niciodată îndeajuns. Mâncare de două ori pe zi în vremurile bune, dimineaţa şi înainte de ultima rază a soarelui. Azadeh avea bani şi plăti pentru hrana lor. Asta nu trecu neobservat. Ceru ca un pui întreg să fie pus în horisht la cina de seară şi împărţi întregii case şi plăti pentru el. Şi nici asta nu trecu neobservat. Mai înainte ca întunericul să se înstăpânească, spusese:
- Acum am să-i duc de mâncare.
- Dar, înălţimea voastră, nu e drept ca să-l serviţi! spusese soţia kalandarului. Am să-i duc eu vasele. Putem merge împreună dacă doriţi.
- Nu, e mai bine să mă duc singură, pentru că...
- Allah să ne apere, înălţimea voastră! Singură? Unui bărbat care nu e soţul vostru? O, nu, asta ar fi de neînchipuit, ar fi mai mult decât de neînchipuit. Veniţi, am să le duc eu.
- Bun, mulţumesc. Voia lui Allah! Mulţumesc. Noaptea trecută zicea de febră: ar putea fi ciumă. Ştiu că necredincioşii poartă boli cumplite cu care noi nu suntem obişnuiţi. Vroiam doar să te apăr de vreo suferinţă. Mulţumesc că mă ajuţi.

Noaptea trecută toţi cei din încăpere văzuseră urmele de sudoare de pe chipul necredinciosului. Toţi ştiau ce stricaţi erau străinii, cei mai mulţi închinători ai lui Satan şi vrăjitori. Aproape toată lumea credea în taină că Azadeh fusese vrăjită, mai întâi de uriaşul cu pumnalul şi acum, din nou, de sabotor.

Tăcută, soţia starostelui îi întinsese holurile lui Azadeh şi ea păşise pe zăpadă. Acum îl privea în semiîntunericul încăperii care avea drept fereastră o gaură în peretele de chirpici, fără sticlă, acoperită doar cu un petic de pânză de sac. Aerul era încărcat de mirosul urinei şi gunoiului din şanţul de afară.
- Mănâncă, mănâncă până e fierbinte! Nu pot să rămîn multă vreme. Te simţi bine?

Zăcuse sub singura pătură, îmbrăcat, somnolent, dar acum stătea cu picioarele încrucişate şi încordat. Febra se domolise întrucâtva cu ajutorul medicamentelor din trusă. Dar stomacul era deranjat.
- Nu arăţi bine. Ea zâmbi.
- Nici tu. Eu sunt bine. Mănâncă.

Era foarte flămând. Supa era subţire, dar ştia că-i prinde bine stomacului său. Încă un spasm începu să se răsucescă în stomac, dar se ţinu tare şi trecu.
- Crezi că am putea să ne strecurăm de-aici? spuse între două înghiţituri, încercând să mănânce încet.
- Tu ai putea, eu nu.
Câtă vreme stătuse în amorţire toată ziua, prinzând putere, încercase să facă un plan. O dată încercase să iasă din sat. O sută de ochi îl urmăriseră. Mersese până la marginea satului, apoi se întorsese. Dar văzuse vechiul camion.
- Cum e cu camionul?
- L-am întrebat pe staroste. A spus că e stricat. Dacă minte sau nu, n-am cum să ştiu.
- Nu putem rămâne aici prea multă vreme. Până la urmă o să vină încoace o patrulă. Sau o să afle de noi tatăl tău, sau o să i se spună. Singura noastră speranţă e să fugim.
- Sau să furăm elicopterul, cu Nogger. O privi.
- Cu toţi oamenii ăia de-acolo?
- Unul dintre copii mi-a spus c-au plecat astăzi la Tabriz.
- Eşti sigură?
- Nu-s sigură, Johnny.
O inundă un val de nelinişte.
- Copilul n-avea nici un motiv să mintă. Eu, eu... am fost învăţătoare aici, înainte de-a mă căsători. Am fost singurul învăţător pe care l-au avut vreodată şi ştiu că ţineau la mine. Copilul spunea că e numai unul acolo sau doi.
Încă un fior se răsuci prin trup şi închise ochii, slăbită. Atât de multe minciuni, atât de multe probleme în ultimele săptămâni, se gândi. Doar săptămâni? atâta groază de când Rakoczy şi mullahul au năvălit peste noi în sauna noastră. Atât de puţină speranţă... Erikki, unde eşti?! ar fi vrut să strige. Unde eşti?!
Ross îşi isprăvi supa şi orezul şi ridică ultimul grăunte, cântărind şansele, încercând să facă un plan. Ea stătea îngenuncheată în faţa lui, privindu-i părul încâlcit şi murdăria, istovirea şi seriozitatea.
- Săracul Johnny, murmură şi-l atinse. Nu ţi-am adus prea mult noroc, nu-i aşa?
- Nu fi proastă! Nu-i vina ta. A nici unuia dintre noi. Scutură din cap.

- Câtuşi de puţin. Ascultă, uite ce-o să facem: O să stăm aici la noapte, iar mâine, la prima rază de lumină, plecăm. O să încercăm spre bază. Dacă asta nu ţine, o s-o luăm pe jos. Încearcă să-l faci pe staroste să ne-ajute ţinându-şi gura închisă. Soţia lui la fel. Restul sătenilor ar trebui să asculte dacă el le porunceşte, cel puţin până plecăm. Promite-le o mare recompensă când lucrurile or să revină la normal şi aici, uite...

Băgă mâna în raniţă, în ascunzătoare, şi scoase rupiile de aur, zece la număr.

- Dă-i cinci şi păstrează-le pe celelalte cinci pentru vreo urgenţă.
- Şi... şi tu? spuse ea cu ochii mari şi plini de speranţă la un peşcheş atât de mare.
- Eu mai am zece, spuse el, minţind cu uşurinţă. Fonduri de urgenţă, prin bunăvoinţa guvernului Majestăţii Sale.
- Oh, Johnny, cred c-acum avem o şansă. Asta înseamnă foarte mulţi bani pentru ei!

Aruncară o privire iute pe fereastră când vântul, înteţindu-se, flutură pânza de sac care-o acoperea. Ea se ridică şi-o aranja cât de bine putu. Nu putea acoperi toată deschizătura.

- Lasă, spuse el. Vino şi stai jos.

Ea se supuse, mai aproape ca înainte.

- Uite, pentru orice eventualitate. Îi întinse grenada. Ţii levierul, tragi cuiul, numeri până la trei şi arunci. Trei, nu patru!

Ea încuviinţă din cap, îşi trase chadorul şi puse grijulie grenada într-unui dintre buzunarele scurtei de schi. Pantalonii strâmţi de schi erau vârâţi în cizme.

- Mulţumesc. Acum mă simt mai sigură.

Îl atinse involuntar şi-ar fi vrut să n-o facă, pentru că simţi flăcări în tot corpul.

- Ar fi bine... ar fi bine să plec! Am să-ţi mai aduc mâncare la revărsatul zorilor. După aia o să plecăm.

Se ridică şi deschise uşa. Afară era întuneric. Nici unul dintre ei nu văzu silueta care se furişă de sub fereastră, dar amândoi simţiră ochii care îi scormoneau din toate părţile.

- Cum rămâne cu Gueng, Johnny? Crezi c-o să ne găsească?
- O să ne caute el, oriunde-o fi. Simţi un junghi.
- Noapte bună, vise plăcute! Vise plăcute!

Își spuneau întotdeauna aşa, pe vremuri. Ochii lor se întâlniră şi inimile amândoura se încălziră şi-n acelaşi timp se

umplură de presimţiri negre. Apoi ea se-ntoarse, cnaaorul întunecat făcând-o aproape imediat invizibilă.

Văzu uşa colibei starostelui deschizându-se şi ea intrând, şi uşa se închise. Auzi un camion păcănind pe drum, nu prea departe, apoi un claxon. Îl străfulgera iarăşi un junghi şi nu mai putu indura, aşa că se aşeză pe vine. Durerea era intensă,

Dar afară nu ieşi mare lucru şi fu mulţumit că Azadeh plecase. Mâna stângă pipăi după zăpadă şi se curăţă, simţea o mulţime de ochi urmărindu-l din toate părţile.

Ticalosu! îşi zise, apoi intră în colibă şi se aşeză pe salteaua primitiva de paie. În întuneric, îşi unse pumnalul.

Nu era nevoie să-l ascută. O făcuse mai devreme. Lumina se reflectă pe lamă. Dormi cu el scos din teacă.

La palatul Hanului: ora 11,l9 noaptea. Doctorul ţinea încheietura Hanului, verificându-i din nou pulsul.

- Trebuie să te odihneşti mult, înălţimea ta, spuse el îngrijorat. Şi să iei una din aceste trei pilule la fiecare trei ore.

- La fiecare trei ore... da, spuse Abdullah Han cu voce slabă, respirând greoi.

Sta sprijinit pe perne în patul întocmit din covoare groase. Lângă pat se afla Najoud, cea mai mare fiică a lui, Aisna a treia soţie, de şaptesprezece ani. Amândouă femeile aveau chipurile albe ca varul. Două străji stăteau a uşa şi Ahmed îngenunchease lângă doctor.

- Acum... lasă-mă.

- O să vin în zori cu ambulanţa şi...

- Fără ambulanţă... Stau aici...

Faţa Hanului se roşi şi-o altă durere ascuţită îi săgeta pieptul. Îl urmăriră abia respirând. Când putu să vorbească, spuse răguşit:

- Stau aici...

- Dar, înălţimea voastră! Aţi avut deja un preinfarct, slavă lui Allah, unul slab, spuse doctorul cu voce tremurătoare. N-avem de unde şti când aţi putea avea... N-am echipament aici. Ar trebui să fiţi imediat pus sub observaţie şi tratament.

- De orice ai nevoie... adu aici. Ahmed, îngrijeşte-te de asta.

- Da, înălţimea voastră!

Ahmed se întoarse către doctor. Doctorul îşi puse stetoscopul şi aparatul de tensiune în geanta demodată. La uşă îşi strecură picioarele în pantofi şi ieşi. Najoud şi Ahmed îl

urmară. Aisha şovăi. Subţirică, era căsătorită de doi ani şi avea un fiu şi o fiică. Chipul Hanului avea o paloare nesănătoasă şi când răsufla, hârâia din gât. Îngenunche mai aproape şi-i apucă mâna, dar el o împinse furios, frecându-şi pieptul şi blestemând-o. Se înspăimântă şi mai tare.

Afară, în hol, doctorul se opri. Era bătrân, cu părul alb, cu chipul ridat, arătând mai bătrân decât era de fapt.

- Înălţimea Ta, îi zise lui Najoud, ar fi mai bine în spital. Tabriz nu e de-ajuns de bun. La Teheran ar fi mult mai bine. Ar trebui să fie la Teheran, deşi călătoria până acolo ar putea... La Teheran e mai bine decât aici. Are tensiunea prea mare. A fost prea mare de ani de zile, dar... ei bine, voia lui Allah!

- De orice ai nevoie o să aducem aici, spuse Ahmed. Furios, doctorul răspunse:

- Prostule, nu pot s-aduc o masă de operaţie şi ustensilele şi încăperea aseptică.

- O să moară? spuse Najoud cu ochii mari.

- Când o vrea Allah! Numai când o vrea Allah! Tensiunea lui e prea ridicată. Nu sunt un vrăjitor şi-am rămas fără medicamente. Aveţi vreo idee ce a produs infarctul? Vreo ceartă, sau aşa ceva?

- Nu, nici o ceartă! Dar sigur din pricina lui Azadeh. Din nou ea, sora asta vitregă a mea.

Najoud începu să-şi frângă mâinile

- Ea a fost. A fugit cu sabotorul ieri-seară. A fost...

- Ce sabotor? întrebă doctorul uimit.

- Sabotorul pe care-l caută toată lumea, duşmanul Iranului. Dar sunt sigură că n-a răpit-o, sunt sigură că a fugit cu el. Cum ar fi putut s-o răpească din palat? Ea e cea care i-a produs înălţimii Sale asemenea mânie. Suntem toţi înspăimântaţi de ieri-seară.

Hârcă proastă! îşi zise Ahmed. Izbucnirea nebună fusese din pricina oamenilor de la Teheran, Hashemi Fazir şi necredinciosul care vorbea farsi şi ce i-au cerut stăpânului meu şi ceea ce a trebuit să accepte să facă stăpânul. Un lucru atât de mărunt, să le predea un sovietic, un prieten prefăcut, care era de fapt duşmanul, desigur, n-ar trebui să fie cauza unei asemenea izbucniri de furie. Inteligent din partea stăpânului meu să pună totul în mişcare astfel. Poimâine, blestematul dar soseşte de peste graniţă direct în plasă şi cei trei duşmani de la Teheran se întorc ca să pice şi ei în plasă. În curând stăpânul

meu o să hotărască şi eu am să acţionez. Între timp, Azadeh şi sabotorul sunt în siguranţă, închişi în sat, la mâna stăpânului meu, căruia starostele i-a trimis vorbă din prima clipă. Puţini oameni pe pământ sunt atât de deştepţi ca Abdullah Han. Numai Allah o să hotărască clipa când va trebui să moară, nu câinele ăsta de doctor.
- Să mergem, spuse.
- Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, dar va trebui să aducem o soră şi medicamente şi ceva echipament.
- Doctore, ar trebui să ne grăbim!

Uşa din celălalt capăt al coridorului se deschise. Aisha era şi mai palidă.
- Ahmed, înălţimea Sa vrea să vii o clipă.

Când rămaseră singuri, Najoud prinse doctorul de mânecă şi-i şopti:
- Cât de rău e înălţimea Sa? Trebuie să-mi spui adevărul. Trebuie să ştiu.

Doctorul îşi ridică neajutorat mâinile.
- Nu ştiu, nu ştiu! Mă aşteptam la mai rău decât asta, de un an sau mai mult. Atacul a fost destul de slab, următorul ar putea să fie mai puternic, sau mai slab, peste o oră sau peste un an. Nu ştiu.

Najoud fusese cuprinsă de panică de când Hanul se prăbuşise, cu câteva ore mai înainte. Dacă Hanul murea, atunci Hakim, fratele lui Azadeh, era moştenitorul lui legitim - cei doi fraţi ai lui Najoud muriseră de copii, fiul Atshei avea abia un an, Hanul nu avea nici un frate în viaţă, deci moştenitorul avea să fie Hakim. Dar Hakim era alungat şi dezmoştenit, aşa că trebuia să fie o regenţă. Soţul ei Mahmud era cel mai în vârstă dintre gineri. Ar fi trebuit să fie el regentul, dacă Hanul nu poruncea altfel.

De ce ar porunci altfel? se gândi, simţind deschizându-se în stomac o groapă fără fund. Hanul ştie că pot să-mi îndrum soţul şi să ne facem puternici. Fiul Aishei - puah! Un copil bolnăvicios, la fel de bolnăvicios ca maică-sa. Voia lui Allah, dar sugarii mai şi mor. El nu-i o ameninţare. Dar Hakim? Hakim este!

Îşi aminti cum se înfăţişase Hanului când se întorsese Azadeh de la şcoala din Elveţia.

-Tată, îţi aduc veşti proaste dar trebuie să ştii adevărul. I-am auzit pe Hakim şi Azadeh. Înălţimea Ta, ea i-a spus c-a avut un copil, dar cu ajutorul unui doctor l-a dat afară.
- Ce?
- Da, da. Am auzit-o chiar eu!
- Azadeh nu putea... Azadeh n-ar face... n-ar putea face asta!
- Întreab-o! Te implor să nu-i spui de unde ai auzit. Întreab-o în faţa lui Allah! Întreab-o! Pune un doctor să cerceteze, dar aşteaptă, asta nu-i totul. Împotriva dorinţelor tale, Hakim e încă hotărât să devină pianist şi a spus că are de gând să fugă, cerându-i lui Azadeh să vină cu el la Paris. "Şi acolo poţi să te măriţi cu iubitul tău", a spus. Dar Azadeh a zis: 'Tata o să te-aducă înapoi. O să ne aducă cu forţa înapoi. El n-o să ne îngăduie niciodată să plecăm fără voia lui. Niciodată!" Atunci Hakim a zis: "Eu o să plec! N-am să rămân aici să-mi risipesc viaţa. Eu plec." Şi din nou ea a zis: "Tata n-o să-ţi îngăduie niciodată. Niciodată". "Atunci mai bine să moară!" a zis Hakim. Şi ea a zis: "Sunt de acord."
- Eu nu... nu cred asta!

Najoud îşi aminti chipul aprinzându-se şi cât de îngrozită fusese.
- În faţa lui Allah, spusese ea. Am auzit-o rostind toate astea, înălţimea Ta. Înaintea lui Allah! Şi-atunci a spus: 'Trebuie să facem un plan. Trebuie!"

Ea tresărise înspăimântată, dându-se un pas înapoi când Hanul strigase la ea, cerându-i să-i spună totul exact.
- Exact aşa a spus.- Hakim a zis: "Puţină otravă în halva sau într-o băutură. Putem mitui un servitor. Poate am putea mitui una dintre gărzi să-l ucidă, sau am putea lăsa porţile deschise noaptea, pentru asasini. Sunt o sută de feluri şi o mie de duşmani care pot să o facă pentru noi. Toţi îl urăsc. Trebuie să ne gândim şi să avem răbdare".

Îi fusese uşor să-şi ţească plasa din ce în ce mai des, până când în curând începuse şi ea să creadă, aşa cum credea acum. În afară de afirmaţia "în faţa lui Allah", totul ar fi adevărat.

Allah o să mă ierte, îşi spuse încrezătoare, aşa cum îşi spusese întotdeauna. Allah o să mă ierte. Azadeh şi Hakim ne-au urât întotdeauna pe noi, restul familiei. Ar fi vrut să ne vadă morţi, izgoniţi, să ne ia toată moştenirea numai ei. Ei şi vrăjitoarea lor de mamă care a aruncat o vrajă rea asupra tatei,

care şi-a întors faţa de la noi timp de atât de mulţi ani! Opt ani a fost sub vraja ei. Azadeh aici şi Azadeh dincolo, Hakim aici şi Hakim dincoace. Opt ani ne-a întors spatele, nouă şi mamei, prima lui nevastă, nu m-a băgat în seamă, m-a măritat nepăsător cu blegul ăsta, Mahmud, pămpălăul ăsta rău mirositor, acum impotent, care sforăie urât şi mi-a nenorocit viaţa. Sper să moară bărbatul meu, să-l mănânce viermii, dar nu înainte de-a deveni Han, ca fiul meu să devină Han după el. Tata trebuie să scape de Hakim mai înainte de a muri. Allah să-l ţină în viaţă să facă asta. Trebuie s-o fac înainte să moară. Şi Azadeh trebuie să fie umilită, izgonită, distrusă, ba chiar, mai bine, prinsă în adulter cu sabotorul. O, da, atunci răzbunarea mea va fi completă. Desăvârşită.

CAPITOLUL 43
VINERI
23 februarie l979

Lângă Tabriz Unu, în satul Abu Mard; ora 6,l7 dimineaţa. În lumina zorilor, chipul unui alt Mahmud, mullahul islamic-marxist, era contorsionat de furie.

- Te-ai culcat cu acest bărbat? strigă. În faţa lui Allah, mărturiseşte! Te-ai culcat cu el?

Azadeh se afla în genunchi în faţa lui, cuprinsă de panică.

- N-ai nici un drept să năvăleşti aşa...

- Te-ai culcat cu acest bărbat?

- Eu... eu sunt credincioasă soţului... soţului meu, gâfâi ea. Doar cu câteva secunde în urmă, ea şi Ross stăteau pe covor în colibă, mâncând grăbiţi mâncarea pe care i-o adusese, bucuroşi de a fi împreună, gata pentru a pleca imediat. Starostele primise recunoscător şi umil peşcheşul - patru rupii de aur pentru el şi una pe care i-o dăduse pe ascuns soţiei sale - spunându-le să se strecoare afară din sat prin pădure imediat ce-aveau să isprăvească de mâncat, binecuvântând-o, apoi uşa se izbise de perete, nişte străini năvăliseră înăuntru copleşindu-l cu numărul lor şi târându-i pe amândoi afară, aruncând-o pe ea la picioarele lui Mahmud şi bătându-l pe Ross până când acesta căzuse în nesimţire.

- Sunt credincioasă, jur! Credincioasă!
- Credincioasă? De ce nu porţi chador?

Cea mai mare parte a sătenilor erau adunaţi în jurul lor, tăcuţi şi temători. O jumătate de duzină de bărbaţi înarmaţi stăteau sprijiniţi în armele lor, doi deasupra lui Ross, care zăcea trântit la pământ în zăpadă, inconştient, cu sângele scurgându-i-se din creştet.

- Purtam chadorul, dar l-am scos cât timp am mâncat.
- Ţi-ai scos chadorul într-o colibă cu uşa închisă, mâncând cu un străin? Ce altceva ţi-ai mai scos?
- Nimic, nimic! spuse şi mai înspăimântată, trăgându-şi şi mai strâns în jurul ei pufoaica descheiată. Mâncam doar şi nu e străin, doar un vechi prieten al me... vechi prieten al soţului meu...

Se corectase în grabă, dar scăparea nu trecu nebăgată în seamă.

- Abdullah Han e tatăl meu şi n-aveţi dreptul...
- Vechi prieten? Dacă nu eşti vinovată, n-aide ce să te temi! în faţa lui Allah, te-ai culcat cu el? Jură!
- Kalandar, trimite după tatăl meu! Trimite după el!

Kalandarul nu se mişcă. Toţi ochii o străpungeau. Neajutorată, văzu sângele pe zăpadă, Johnny al ei gemând, revenindu-şi în simţiri.

- Jur pe Allah că sunt credincioasă soţului meu! Ţipă ea.

Strigătul se ridică deasupra tuturor şi pătrunse în mintea lui Ross care se trezi.

- Răspunde la întrebare, femeie! Este "da" sau "nu"? în numele lui Allah, te-ai culcat cu el?

Mullahul stătea deasupra ei ca un corb bolnav. Sătenii aşteptau, copacii şi vântul aşteptau, toată lumea aştepta, chiar şi Allah.

Insha Allah.

Teama o părăsi. Locul ei fu luat de ură. Înălţă ochii, către el, privindu-l în faţă, pe Mahmud, şi se ridică în picioare.

- În numele lui Allah! Sunt şi-am fost întotdeauna credincioasă soţului meu! rosti ea. În numele lui Allah, da, l-am iubit pe acest bărbat cu mulţi ani în urmă. Cuvintele ei îi făcură pe mulţi dintre cei care erau acolo să se cutremure şi Ross fu uluit că ea recunoscuse.

- Târfă! Femeie stricată! Ţi-ai recunoscut deschis vinovăţia! Ai să fii pedepsită!
- Nu! strigă Ross, acoperindu-i glasul.

Se târî în genunchi şi deşi cei doi mujhadini aveau ţevile armelor îndreptate spre capul lui, îi ignoră.
- N-a fost vina înălţimii Sale. Eu, eu sunt de vină! Numai eu, numai eu!
- Ai să fii pedepsit, necredinciosule, nu te teme, spuse Mahmud, apoi se întoarse către săteni. Aţi auzit cu toţii că târfa a recunoscut destrăbălarea. Aţi auzit că şi necredinciosul a recunoscut. Pentru ea, aici, nu există decât o singură pedeapsă. Pentru necredincios... Ce-ar trebui să se întâmple cu necredinciosul?

Sătenii aşteptară. Mullahul nu era mullahul lor şi nici din satul lor. Nici măcar un mullah adevărat, ci un islamic-marxist. Venise nechemat. Nici unul nu ştia de ce venise acolo, doar că apăruse dintr-o dată, ca blestemul lui Allah, cu nişte revoluţionari de stânga, nici ei din satul lor. Nu erau adevăraţi şiiţi, nişte nebuni. Nu a spus Imamul de zeci de ori că toţi oamenii ăştia sunt nebuni, că sunt doar cu gura alături de Allah, închinându-se în taină Satanei Marx-Lenin?
- Ei bine, ar trebui să-i împărtăşească soarta? Nimeni nu-i răspunse. Mullahul şi oamenii săi erau
înarmaţi. Azadeh simţea toţi ochii străpungând-o, dar nu se mai putea mişca sau spune ceva. Stătea acolo, cu genunchii tremurând, auzind nişte voci depărtate, chiar şi strigătele lui Ross.
- N-aveţi nici un drept asupra mea sau a ei! Pângăriţi numele lui Allah!

Unul dintre bărbaţii ce stătea deasupra lui îl lovi brutal, trântindu-l la pământ, apoi puse cizma pe gâtul lui, ţintuindu-l în zăpadă.
- Castraţi-l şi terminaţi cu asta, spuse omul. Altul zise:
-Nu! Femeia l-a ademenit! N-am văzut-o eu cum şi-a ridicat chadorul în faţa lui, noaptea trecută, în colibă? Uitaţi-vă la ea acum. Ne ademeneşte pe toţi! Nu e pedeapsa pentru el o sută de bice?

Altul spuse:
- Şi-a pus mâinile pe ea. Tăiaţi-i mâinile.
- Bun, zise Mahmud. Tăiaţi-i mâinile, apoi biciul. Legaţi-l!

Azadeh încercă să-şi ridice glasul împotriva acestei răutăţi, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Sângele îi bubuia în urechi, stomacul i se răsucea, gândurile îi turbaseră şi ei îl târau pe Johnny al ei, care se lupta, izbea cu călcâiele, şi îl legau de grinzile care ieşeau din colibă, cu braţele depărtate de corp ca aripile unui şoim, amintindu-şi vremea când ea şi Hakim erau copii şi el, plin de vitejie, ridicase o piatră şi o aruncase către o pisică, iar pisica mieunase, se rostogolise, se ridicase rănită şi-apoi încercase să se târască de-acolo, mieunând, până când un paznic o împuşcase. Dar acum, acum ştia că nimeni n-avea s-o împuşte.

Se aruncă asupra lui Mahmud cu un ţipăt, cu unghiile ridicate, dar puterea o părăsi şi leşină.

Mahmud se uită în jos către ea.

- Sprijiniţi-o de perete! spuse unora dintre oamenii săi. Apoi aduceţi-i chadorul.

Se întoarse şi privi către săteni.

- Cine e măcelarul aici? Cine e măcelarul satului? Nimeni nu răspunse. Vocea lui se aspri.

- Kalandar, cine-i măcelarul vostru? Kalandarid arătă iute cu degetul către un bărbat din mulţime, un bărbat mărunt, cu îmbrăcăminte grosolană.

- Abrim, Abrim e măcelarul nostru.

- Du-te şi adu cel mai ascuţit cuţit al tău. Restul, adunaţi pietre!

Abrim se duse să-i împlinească porunca. Voia lui Allah! murmurară ceilalţi unul către altul.

- Ai văzut vreodată un omor cu pietre? întrebă cineva.

O femeie foarte bătrână spuse:

- Am văzut unul, odată. A fost la Tabriz, când eram fetiţă.

Vocea ei tremura.

-...Adultera era nevasta unui bazaari. Da, îmi amintesc, era nevasta unui bazaari. Iubitul ei era şi el bazaari. Si i-au tăiat capul în faţa moscheii. Bărbaţii au bătut-o pe ea cu pietre. Puteau şi femeile să arunce pietre, dacă vroiau, dar n-au făcut-o. N-am văzut nici o femeie făcând-o. A durat multă vreme, cu pietrele. Şi ani de zile am mai auzit ţipetele...

- Adulterul este un mare păcat şi trebuie pedepsit, oricine ar fi păcătosul, chiar şi ea. Coranul spune o sută de bice pentru bărbat.

- Mullahul este legea, nu noi, spuse kalandarul.

- Dar nu-i un mullah adevărat şi Imamul ne-a prevenit împotriva răului lor.
- Mullahul este mullah, legea este lege, spuse kalandarul întunecat, dorind în sufletul lui să-l vadă pe Han umilit şi femeia asta care strecurase gânduri noi, tulburătoare, în capetele copiilor lor, distrusă.
- Adunaţi pietre!

Mahmud stătea în zăpadă, ignorând frigul şi sătenii şi sabotorul care înjura şi gemea şi se zbătea înnebunit în legături şi femeia inertă lângă perete.

În dimineaţa aceea, înainte de răsăritul soarelui, venind să preia baza, auzise că sabotorul şi ea ar fi fiind în sat. Ea, cea din saună, îşi zisese, simţind mânia ridicându-se în el. Ea, care se destrăbăla, împăunându-se cu trupu-i gol. Prăsilă nobilă a blestematului Han care se pretinde stăpânul nostru, dar care ne-a trădat pe noi şi pe mine, deja punând la cale o încercare de asasinare a mea, noaptea trecută - o rafală de pistol automat, în faţa moscheii, după ultima rugăciune, care a ucis pe mulţi, dar nu şi pe mine. Hanul a încercat să mă ucidă pe mine, care sunt apărat de cuvântul sacru că Islamul împreună cu Marx-Lenin este singura cale de a ajuta lumea să se ridice.

Îi privi picioarele lungi înveşmântate în pantalonii albaştri de schi, părul fluturând liber, sânii împungând jacheta albastru cu alb. Târfă, se gândi, urând-o pentru că îl ispitea. Unul dintre oamenii săi aruncă chadorul peste ea. Ea gemu puţin, dar nu ieşi din starea de prostraţie.
- Sunt gata, spuse măcelarul, trecându-şi degetul peste lama cuţitului.
- Mai întâi mâna dreaptă! spuse Mahmud către oamenii săi. Legaţi-l deasupra încheieturii!

Legară fâşii de pânză de sac, rupte din pânza de la fereastră, strâns, sătenii înghesuindu-se mai în faţă, să vadă bine, şi Ross îşi folosi toate puterile ca să-şi stăpânească groaza ce sta să se reverse, văzând numai faţa ciupită de vărsat pe deasupra cuţitului de măcelărie, mustaţa şi barba slinoasă, ochii goi, degetul mare al omului încercând absent lama. Apoi, brusc, mai văzu ceva. O văzu pe Azadeh ieşindu-şi de sub vrajă şi-şi aminti.
- Grenada! ţipă. Azadeh, grenada!

Femeia-l auzi limpede şi bâjbîi după ea în buzunarul pantalonilor, iar el ţipa întruna, descumpănindu-l pe măcelar, atrăgând atenţia tuturor asupra lui. Măcelarul înainta blestemându-l, înşfacă strâns mâna sa dreaptă, fascinat de ea, se mişcă puţin într-o parte şi în cealaltă cu cuţitul pregătit, hotărându-se să taie printre tendoanele încheieturii, dându-i lui Azadeh îndeajuns timp să se ridice şi să se arunce peste distanţa mică ce-i despărţea, să-l îmbrâncească în spate, făcându-l să se rostogolească pe jos şi să scape cuţitul în zăpadă, apoi să se-ntoarcă spre Mahmud, trăgând cuiul, şi să rămână acolo tremurând, cu levierul grenadei strâns în mâna-i mică.

- Dă-te la o parte de lângă el, ţipă, la o parte!

Mahmud nu se mişcă. Toţi ceilalţi se-mprăştiară, călcându-se în picioare, alergând să se pună la adăpost dincolo de piaţă, înjurând şi strigând.

- Repede, aici, Azadeh, o chemă Ross. Azadeh!

Îl auzi ca prin ceaţă şi se supuse, trăgându-se cu spatele înapoi către el, privindu-l pe Mahmud cu urme de spumă la colţurile gurii. Apoi Ross îl văzu pe Mahmud întorcându-se şi pornind cu paşi mari şi rari către unul din oamenii săi, ieşind din raza de acţiune a grenadei, şi gemu, ştiind ceea ce avea să se întâmple acum.

- Repede, taie-mi legăturile, spuse, ca să-i atragă atenţia. Nu lăsa levierul. O să am eu grijă de el. În spatele ei îl văzu pe mullah luând arma de la unul dintre oameni, ridicând piedica şi întorcându-se către ei. Acum ea prinsese cuţitul măcelarului şi se-ntinse după legăturile mâinii drepte şi ştia că glonţul avea s-o ucidă sau s-o rănească, grenada se va rostogoli, patru secunde de aşteptare şi apoi Neantul, pentru amândoi. Dar repede şi curat şi fără murdării.

- Te-am iubit întotdeauna, Azadeh, şopti şi zâmbi în timp ce ea-l privea uluită, răspunzând zâmbetului său.

Focul de armă bubui, inima i se opri, apoi un altul şi un altul, dar nu veneau de la Mahmud, ci din pădure şi Mahmud ţipa şi se zvârcolea în zăpadă, apoi o voce luă locul împuşcăturilor:

- Allah-u akbar. Moarte tuturor duşmanilor lui Allah! Moarte tuturor celor de stânga! Moarte duşmanilor Imamului.

Cu un muget de furie unul dintre mujhadini porni în fugă spre pădure şi muri. Îndată ceilalţi se împrăştiară în goană, îmbrâncindu-se şi împiedicându-se unul de celălalt, în panică. În câteva secunde, în piaţa satului nu mai rămăseseră decât Mahmud urlând bolborosit, fără turban pe cap.

Din pădure, conducătorul celor patru tudehi din echipa de şoc care-l urmăriseră din zori îl aduse la tăcere cu o rafală de pistol mitralieră, apoi toţi patru se retraseră la fel de tăcuţi cum sosiseră.

Ross şi Azadeh se uitară prostiţi la pustietatea satului.

- Nu poate să fie, nu poate să fie... mormăi ea încă aiurită.

- Nu lăsa să scape levierul, spuse el răguşit. Nu lăsa levierul. Repede. Taie-mi legăturile, repede!

Cuţitul era foarte ascuţit. Mâinile ei tremurau şi erau încete şi îl tăie o dată, dar nu rău. În momentul în care rămase liber, el înşfacă grenada cu mâinile încă amorţite dureros, dar ţinu levierul apăsat, începând din nou să respire. Intră clătinat în colibă, îşi găsi kukriul care fusese rătăcit în pătură în lupta de la început, îl puse în teacă şi-şi săltă carabina. În uşă se opri.

- Azadeh, repede, ia-ţi chadorul şi sacul şi vino după mine!

Ea rămase uitându-se prostită la el.

- Repede!

Se supuse ca un automat şi el o porni înaintea ei, ducând-o afară din sat, în pădure, grenada în mâna dreaptă şi arma în stânga. După ce alergară împleticindu-se un sfert de oră, se opri şi ascultă. Nu-i urmărea nimeni. Azadeh gâfâia alături de el. Luase sacul, dar uitase chadorul. îmbrăcămintea ei albastru deschis se vedea limpede pe fondul copacilor şi al zăpezii. Porni din nou grăbit înainte. Ea se împletici după el, incapabilă să scoată o vorbă, încă o sută de metri şi nici un necaz. Nu exista un loc unde să te opreşti. Merse mai departe mai încet, stăpânit de o durere violentă în coaste, aproape să-i vină să verse, cu grenada încă pregătită, Azadeh clătinându-se şi mai rău. Găsi cărarea care ducea înapoi către bază. Nici un urmăritor. Se opri lângă colina din spatele cabanei lui Erikki, aşteptând-o pe Azadeh, apoi stomacul lui se răzvrăti, se clătină, se prăbuşi în genunchi şi vomită. Se ridică slăbit şi urcă colina. Când Azadeh i se alătură, pieptul lui tresaltă adânc, iar ea gâfâia sacadat, înghiţind aerul cu lăcomie. Se nărui în zăpadă lângă el, icnind. Jos, lângă hangar, se zărea unul dintre mecanici spălând un 206.

Bun, îşi zise. Poate e pregătit pentru zbor.

Trei revoluţionari înarmaţi erau ghemuiţi pe o verandă în apropiere, sub pergola unei rulote, la adăpostul adierii de vânt, fumând. Nici un semn de viaţă în întreaga bază, deşi fumul se ridica din coşul cabanei lui Erikki, din cea în care locuiau mecanicii şi din bucătărie. Putea să vadă până la drum. Bariera era încă acolo, oamenii încă o păzeau, nişte camioane şi maşini erau oprite lângă ea. Îşi întoarse privirile către oamenii de pe verandă şi se gândi la Gueng şi cum fusese aruncat cadavrul său ca un sac de oase vechi în murdăria camionetei, sub picioarele lor. Poate aceşti oameni, sau poate nu. Capul îl durea de furie. Trase cu coada ochiului la Azadeh. Îşi depăşise spasmele, era încă mai mult sau mai puţin în stare de şoc, părea să nu-l vadă cu adevărat. Un firicel de salivă şi o urmă de vomă i se scurgea pe obraz. Îi şterse faţa cu mâneca.

- Acum e bine! Odihneşte-te puţin şi după aia plecăm.

Ea încuviinţă din cap și se prăbuşi la loc în patru labe, încă o dată în lumea ei. Îşi îndreptă atenţia către bază. Trecură zece minute. Puţine schimbări. Deasupra, norii formau o pătură murdară, ameninţând cu ninsoarea. Doi dintre bărbaţii înarmaţi intrară în birouri şi-i putea vedea din vreme-n vreme prin ferestre. Cel de-al treilea nu dădea prea multă atenţie elicopterului. Nici o altă mişcare. Apoi un bucătar ieşi din bucătărie, urină în zăpadă şi se întoarse din nou înăuntru. Mai trecu timp. Una dintre gărzi ieşi afară din birouri şi porni păşind greoi Prin zăpadă către baraca mecanicilor, cu un Ml6 atârnat de umăr. Deschise uşa şi intră înăuntru. După o clipă ieşi din nou. Îl însoţea un european înalt, în echipament de zbor, şi un alt bărbat. Ross îl recunoscu pe pilotul Nogger Lane şi pe celălalt mecanic. Mecanicul spuse ceva către Lane, făcu un semn din mână şi se întoarse în rulotă. Santinela şi pilotul se îndreptară către elicopter.

- Îi am pe toţi, zise Ross, cu inima bătând.

Îşi verifică neîndemânatic carabina, grenada din mâna dreaptă împiedicându-l în mişcări, apoi puse ultimele două încărcătoare de rezervă şi ultima grenadă din raniţă într-un buzunar. Dintr-o dată teama îl invada şi ar fi vrut să fugă - Doamne, ajută-mă! Să fugă departe, să se ascundă, să plângă, să fie în siguranţă, acasă, departe, oriunde!

- Azadeh, acum o să cobor, se forţă să rostească. Pregăteşte-te să fugi spre elicopter când îţi fac semn sau strig. Gata?

Ea îl privi şi mişcă buzele şi buzele rostiră da, dar nu eră sigur că înţelesese.

O spuse din nou şi-i zâmbi încurajator.

- Nu-ţi face griji! Dădu din cap tăcută.

Îşi pregăti pumnalul şi trecu peste colină ca o fiară sălbatică pornită după pradă. Se strecură pe lângă cabana lui Erikki, acoperit de saună. Înăuntru se auzeau glasurile unor copii şi al unei femei. Îşi simţea gura uscată şi grenada caldă în mână. Se strecură din adăpost în adăpost, butoaie uriaşe sau grămezi de ţevi, fierăstraie şi piese pentru lucrările forestiere, din ce în ce mai aproape de rulota birourilor. Aruncă o privire prudentă pe desupra lor, ca să vadă santinela şi pilotul apropiindu-se de hangar, omul de pe verandă privindu-i leneş. Uşa biroului se deschise, o altă santinelă ieşi şi lângă el un alt bărbat, mai în vârstă, mai voinic, proaspăt ras, posibil un european, purtând haine de o calitate mai bună şi înarmat cu un pistol mitralieră Sten. Pe cureaua groasă de piele din jurul mijlocului se afla un kurkri în teaca sa. Ross eliberă levierul. Grenada fâsâi. Unu, doi, trei şi ieşi de la adăpost, aruncă grenada către bărbaţii de pe verandă la patruzeci de metri mai departe, şi se ghemui din nou în spatele rezervorului, pregătind încă una. Îl văzuseră, pentru o clipă rămaseră împietriţi, apoi, în timp ce se aruncau la pământ ca să se adăpostească, grenada explodă, aruncând în aer cea mai mare parte a verandei şi pergolei, ucigându-l pe unul dintre ei, ameţindu-l pe celălalt şi rănindu-l pe cel de-al treilea. În aceeaşi clipă Ross ţâşni în spaţiul liber cu carabina coborâtă, noua grenadă ţinută strâns în mâna dreaptă, degetul arătător pe trăgaci. Nici o mişcare pe verandă, dar jos, lângă uşa hangarului, mecanicul şi pilotul se aruncară cuprinşi de panică în zăpadă şi-şi puseră braţele pe deasupra capetelor, santinela o rupse la fugă spre hangar şi pentru o clipă rămase descoperit. Ross trase şi nu nimeri. Se năpusti spre hangar, observă o uşă în spate şi ocoli către ea. O deschise încetişor şi sări înăuntru. Duşmanul era descoperit lângă unul dintre motoare, cu puşca îndreptată către cealaltă uşă. Ross îi zbură capul, focul de armă stârnind ecouri printre pereţii de tablă ondulată, apoi alergă către cealaltă uşă.

Prin ea îi putu vedea pe mecanic şi pe Nogger Lane trântiţi în zăpadă lângă 206. rămânând la adăpost, strigă la ei:
- Repede. Câţi duşmani mai sunt aici? Nici un răspuns.
- Pentru Dumnezeu, răspunde! Nogger Lane îşi ridică faţa albă ca varul.
- Nu trage! Suntem civili, englezi! Nu trage!
- Câţi alţi duşmani mai sunt aici?
- Erau... erau cinci. Cinci. Ăsta de-aici şi restul în birouri...

Ross alergă spre uşa din spate, se aruncă la podea şi privi cu atenţie la nivelul solului. Nici o mişcare. Biroul era la cincizeci de metri mai departe, singurul loc ferit în spatele camionului. Sări în picioare şi ţâşni către el. O rafală de gloanţe şuieră izbindu-se de metal. Se trăsese de la una dintre ferestrele sparte ale biroului. În spatele camionului era un mic unghi mort şi acolo se afla un şanț puţin adânc ce ducea în afara razei de acţiune a armei. Dacă stau ascunşi sunt ai mei, dacă ies afară, aşa cum ar trebui, ştiind că sunt singur, şansele sunt de partea lor.

Se târî înainte pe burtă, după pradă. Totul era liniştit. Păsările, vântul, duşmanul, totul aştepta. Ajunse în şanţ. Înainta încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Glasuri şi o uşă scârţâind. Tăcere din nou. Încă un metru şi încă unul. Acum! îşi pregăti genunchii, îşi înfipse vârfurile cizmelor în zăpadă, eliberă minerul grenadei, numără până la trei, săltă în picioare, alunecă, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul şi aruncă grenada prin fereastra spartă, pe lângă omul care stătea acolo cu arma îndreptată către el, şi se aruncă în zăpadă.

Explozia întrerupse rafala, aproape îi sparse timpanele şi încă o dată se afla în picioare atacând rulota, trăgând din mers. Sări peste un cadavru şi intră înăuntru încă trăgând. Arma i se opri pe neaşteptate şi-şi simţi stomacul ghem până când reuşi să smulgă încărcătorul gol şi să-l înfigă pe cel nou. Ucise trăgătorul puştii mitralieră şi se opri. Tăcere, apoi un urlet în apropiere. Prudent, izbi uşa spartă cu piciorul şi ieşi pe verandă. Cel care țipa era un trup fără picioare, înnebunit, dar încă în viaţă. În jurul brâului avea cureaua de piele şi kukriul lui Gueng. Furia îl orbi pe Ross şi i-l smulse din teacă.
- Ai luat asta de la barieră! strigă în farsi.
- Ajută-mă! Ajută-mă!

O izbucnire de cuvinte într-o limbă străină, apoi:

- Cine eşti? Cine... Ajută-mă!

Bărbatul continuă să urle şi amestecat cu urletele se auzea: ajută-mă ajută-mă da eu l-am ucis pe sabotor ajută-mă!

Cu un urlet care îngheţa sângele în vine, Ross izbi cu lama în jos şi când ochii i se limpeziră privea faţa capului pe care-l ţinea ridicat de păr în mâna stingă. Revoltat, îl lăsă să cadă şi se depărta.

Un moment nu-şi dădu seama unde se află, apoi gândurile i se limpeziră, nările i se umplură, cu mirosul sângelui şi al corditei şi se regăsi în resturile rulotei şi privi în jur. Baza îngheţase, dar dinspre ea veneau alergând nişte oameni. Lângă elicopter, Lane şi mecanicul stăteau încă nemişcaţi în zăpadă. Alergă spre ei. Văzându-l venind, Nogger Lane şi mecanicul intrară în panică, fedainul, mujhadinul, nomadul maniac, cu ochi nebuni, cu părul încâlcit, cu barba nerasă, care vorbea perfect englezeşte, ale cărui mâini şi mâneci erau pătate de sângele ţâşnit din capul pe care cu numai câteva minute în urmă îl văzuseră retezându-l cu o singură lovitură şi un ţipăt dement, cu pumnalul ca o sabie scurtă, însângerată, încă în mână, un altul în teacă şi carabina în cealaltă mână. Săriră în genunchi cu mâinile sus.

- Nu ne ucide! Suntem prieteni, civili... Nu ne ucide!

- Taci din gură! Pregăteşte-te să decolezi. Repede! Nogger Lane rămase prostit.

- Ce?

- Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te, spuse Ross înfuriat de privirea de pe chipurile lor, nefiind conştient de înfăţişarea lui. Tu, arătă către mecanic cu kukriul lui Gueng, tu, vezi ridicătura aia de acolo?

- Da, da, sir, hârîi Arberry.

- Du-te acolo cât de repede poţi. E o doamnă acolo. Ad-o aici!

Se opri văzând-o pe Azadeh ieşind la marginea pădurii şi începând să alerge în josul dealului către ei. Lasă, du-te şi adu-l pe celălalt mecanic. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu! Ticăloşii de la barieră or să fie aici într-un minut. Du-te, grăbeşte-te!

Arberry o rupse la fugă înspăimântat, dar şi mai înspăimântat de oamenii pe care-i vedea coborând pe drum. Ross se răsuci brusc spre Nogger Lane.

- Ţi-am spus să porneşti!

- Da, da, domnule! Dar cine e femeia aceea? Nu e Azadeh? Azadeh a lui Erikki?
- Da. Ţi-am spus să porneşti!

Niciodată nu pornise Nogger Lane mai repede un elicopter şi nici mecanicii nu se mişcaseră mai iute ca acum. Azadeh încă mai avea o sută de metri de parcurs şi deja duşmanii erau aproape, aşa că Ross se ghemui sub palele care se răsuceau şi se aşeză între ea şi ei, golind încărcătorul către ei.

Se aruncară cu capetele înainte la pământ şi se împrăştiară şi el aruncă încărcătorul gol înspre ei, ţipând un blestem. Câteva capete se ridicară. O altă rafală şi o alta, economisind muniţia, ţinându-i la pământ. Azadeh se apropiase, dar încetinise paşii. Reuşi să facă totuşi un ultim efort şi trecu de el, clătinându-se ca beată, căţărându-se pe locul din spate, pe jumătate trasă sus de către mecanici.

Ross mai slobozi încă o rafală scurtă, retrăgându-se, se urcă pe bâjbâite în scaunul din faţă şi în aceeaşi clipă fură în aer, depărtându-se.

CAPITOLUL 44

Baza aeriană Kowiss; ora 5,20 după-amiază. Starke săltă cartea pe care o ceruse şi se uită la ea. Era asul de pică. Mormăi, superstiţios ca cei mai mulţi dintre piloţi, dar totuşi îl strecură plin de importanţă printre celelalte cărţi.

Erau cinci în bungalowul său şi jucau poker: Freddy Ayre, Doc Nutt, Tăticu Kelly şi Tom Lochart - care sosise cu o zi în urmă de la Zagros Trei cu altă încărcătură de piese, continuând evacuarea, prea târziu ca să se-ntoarcă. Din pricina ordinului care interzicea zborurile în acea zi, Zi Sfântă, erau ţinuţi la sol până a doua zi în zori.

În cămin ardea un foc de lemne, după-amiaza fiind rece. În faţa lor se aflau grămezi de riali, cea mai mare în fata lui Kelly, cea mai mică în faţa doctorului Nutt.
- Câte cărţi, Tăticu? întrebă Ayre.
- Una, spuse Kelly fără şovăială, aruncând o carte, şi le aşeză pe cele patru pe care le ţinea în mână cu faţa în jos pe masă dinaintea lui.

Era un bărbat înalt, slăbănog, cu o faţă boţită, cu părul cânepiu, rar, fost pilot RAF, abia trecut de patruzeci de ani. I se zicea Tăticu pentru că avea şapte copii şi încă unul pe drum.

Ayre îi servi cartea foarte ceremonios. Kelly se holbă ia ea pentru moment, apoi, fără s-o întoarcă, o amestecă încetişor cu celelalte, după care, cu foarte mare atenţie şi ceremonie, le ridică şi aruncă o privire furişă fiecărui colţişor drept, carte după carte - şi oftă vesel.

- Căcat! spuse Ayre.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Lochart, care privea posac cărţile. Starke se încruntă îngrijorat pentru el, dar bucuros că era acolo, alături de ei. Era vorba despre scrisoarea secretă a lui Gavallan pe care John Hogg o adusese cu avionul.

- O mie de riali deschiderea, spusese Doc Nutt, şi toată lumea se uită la el.

De obicei punea cel mult o sută de riali. Lochart îşi filă absent cărţile, neinteresat de joc, cu mintea la Zagros şi Şeherazada. Noaptea trecută BBC-ul raportase ciocniri violente în timpul Marşului de Protest al Femeilor din Teheran, Isfahan şi Meshek, şi alte demonstraţii programate pentru azi şi mâine.

- Prea mult pentru mine, spuse şi zvârli cărţile.

- Să de văd, Doc, mai pun câteva mii, spuse Starke, şi încrederea doctorului se topi. Trăsese două cărţi; Starke una, Ayre trei. Kelly se uită la cărţile sale: patru, cinci, şase, şapte, opt - o chintă.

- Două mii ale voastre, Duke, şi încă trei.

- Mă arunc, spuse Ayre imediat, aruncând două perechi - regi şi decari.

- Mă arunc, spuse şi Doc Nutt cu un oftat de uşurare, uimit că putuse să fie atât de nesăbuit la început, şi aruncă cele trei dame pe care le primise, convins că Starke are o chintă, culoare sau full.

- Trei ale tale, Tăticu, şi încă treizeci de mii, spuse Starke dulce, simţindu-se foarte bine.

Renunţase la un şase dintr-o pereche ca să păstreze patru cupe, mergând la culoare. Asul de pică făcea o chintă foarte spartă, dar totuşi câştigătoare - dacă ar fi putut să-l păcălească pe Kelly şi să-l facă să renunţe.

Toţi ochii îl fixau pe Kelly. Încăperea era tăcută. Chiar şi Lochart devenise dintr-o dată interesat.

Starke aştepta răbdător, supraveghindu-şi faţa şi mâinile, destul de neliniştit de aerul încrezător al lui Kelly şi întrebându-se ce-ar face dacă acesta ar licita din nou, întrebându-se, de asemenea, ce-ar zice Manuela dac-ar afla că e gata să pună câştigul pe-o săptămână pe o chintă spartă.

Ar fi în stare să-mi spargă rulmenţii, îşi zise şi zâmbi.

Kelly asudase. Văzuse zâmbetul neaşteptat al lui Starke. Îl mai prinsese o dată la o cacialma, dar asta fusese cu săptămâni în urmă şi nu pentru treizeci de mii, ci numai pentru patru.
Nu-mi pot permite să pierd plata pe-o săptămână, totuşi. Afurisitul ar putea să încerce o cacialma. Ceva îmi spune că bătrânul Duke încearcă să mă păcălească. Şi mi-ar prinde bine un plus de salariu. Îşi mai trecu o dată în revistă cărţile, ca să se asigure că chinta lui era chiar o chintă - sigur că e o afurisită de chintă, pentru Dumnezeu, iar Duke mă şmechereşte. Îşi simţi gura pornind să zică "să-ţi văd alea treizeci de mii", dar se opri şi în loc de asta spuse:
- Pe mă-ta, Duke!

Azvârli cărţile şi toată lumea râse, cu excepţia lui Starke, care culese potul, îşi strecură cărţile în pachet şi le amestecă, pentru a se asigura că nimeni nu le poate vedea.
- Pun pariu că mergeai la cacialma, Duke, spuse Lochart şi rânji.
- Eu? Eu, cu o chintă royală? spuse Starke, inocent, în mijlocul strigătelor ironice.

Aruncă o privire la ceas.
- Trebuie să fac rondul. Hai s-o lăsăm după cină, ei? Tom, vrei să vii cu mine?
- Sigur.

Lochart îşi puse pufoaica şi-l urmă afară.

În vremuri normale, acesta era pentru ei momentul cel mai frumos al zilei: cu puţin înainte de apusul soarelui, toate zborurile încheiate, toate elicopterele spălate şi realimentate, gata pentru a doua zi, un pahar de băutură care-i aştepta, ceva timp pentru citit, scris câteva scrisori, ascultat muzică, mâncat, un telefon acasă şi-apoi patul.

Baza se prezenta grozav.
- Hai s-o luăm un pic pe jos, Tom, spuse Starke. Când te-ntorci la Teheran?
- Ce-ar fi la noapte?
- Prost, nu?

- Mai rău! Ştiu că Şeherazada a fost la marşul femeilor, deşi i-am spus să n-o facă şi restul îl ştii.

Noaptea trecută, Lochart îi povestise despre tatăl ei şi în amănunt despre cum fusese pierdut HBC. Starke rămăsese cu gura căscată şi încă mai era tulburat şi încă o dată îşi binecuvântase norocul că nu ştiuse când fusese luat la întrebări de Hussain şi Gărzile sale Verzi.

- Mac s-o fi îngrijit el de Şeherazada până acum, Tom! O să aibă el grijă ca totul să fie okay.

Când sosise Lochart, luaseră legătura prin radio cu McIver şi din întâmplare recepţia fusese minunată şi-l rugaseră să se intereseze dacă fata e teafără.

În câteva minute aveau să aibă din nou legătura lor zilnică cu Teheranul.

- E restricţie numai până revenim la normal. Acum o să luaţi legătura de câte ori vreţi. Asta s-ar putea întâmpla din zi în zi, zisese maiorul Changhiz, comandantul bazei.

Şi deşi erau urmăriţi de peste drum, din turnul principal al aerodromului, legătura le păstra sănătatea mintală şi dădea o aparenţă de normalitate.

Starke spuse:

- După ce o să fie golit sîmbătă Zagros Trei şi-o să fiţi cu toţii aici, de ce nu iei un 206, la prima oră? O să aranjez eu cu Mac.

- Mulţumesc, asta ar fi trăsnet!

Acum, când propria sa bază era închisă, Lochart se afla nominal sub comanda lui Starke.

- Te-ai gândit s-o ştergi dracu de-aici cu un 212, în locul lui Scot? Odată ce pleacă din Zagros, ar trebui să fie okay. Sau şi mai bine, plecaţi amândoi. Am să vorbesc cu Mac.

- Mulţumesc, dar Şeherazada nu poate să-şi lase familia tocmai acum.

Mai merseră o vreme. Noaptea cobora iute, rece, dar limpede, aerul mirosind greu a petrol de la uriaşa rafinărie din apropiere, aproape complet închisă şi în cea mai mare parte cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva coşuri înalte în care ardeau gazele. La baza lor, luminile erau deja aprinse în cele mai multe bungalowuri, în hangare şi-n bucătărie: aveau propriile lor generatoare pentru cazul în care curentul electric care alimenta baza ar fi fost întrerupt. Maiorul Changhiz îi

spusese lui Starke că nu există posibilitatea ca cineva să se amestece în sistemul electric al bazei lor.
- Revoluţia s-a terminat, căpitane! Imamul a preluat conducerea.
- Şi ăştia de stânga?
- Imamul a ordonat lichidarea lor dacă nu se supun Statului nostru Islamic, spusese maiorul Changhiz cu voce dură şi ameninţătoare. Cei de stânga, kurzii, bahaii, străinii, orice duşman. Imamul ştie ce să facă.

Imamul. Fusese la fel şi când îl chemaseră în faţa komitehului lui Hussain. De parcă ar fi fost semidivin. Hussain fusese judecătorul şef şi acuzator, iar încăperea, o parte a moscheii, fusese plină cu oameni ostili de toate vârstele, toţi din Gărzile Verzi, şi cinci judecători. Şi nici un martor.
- Ce ştii de evadarea duşmanilor Islamului din Isfahan, cu elicopterul?
- Nimic.

Imediat, unul din ceilalţi patru judecători, toţi tineri, duri şi cu desăvârşire analfabeţi, spusese:
- E vinovat de crime împotriva lui Allah, împotriva Iranului, ca fiind exploatator în favoarea sataniştilor americani. Vinovat!
- Nu, spusese Hussain. Aceasta este o curte legală după legea coranică. Este aici să răspundă la întrebări, nu pentru crime. Nu încă. Nu este acuzat de nici o crimă. Căpitane, te rog spune-ne tot ce ai auzit despre crima de la Isfahan.

Aerul din încăpere era fetid. Starke nu văzuse nici un chip prietenos, totuşi toţi ştiau cine e. Toţi ştiau de bătălia împotriva fedalnilor de la Bandar-e Delam. Teama lui fusese ca o durere surdă, ştiind că e de unul singur, la mila lor.

Trăsese adânc aer în piept si-si alese cu grijă cuvintele.
- În numele lui Allah cel Milostiv, începând aşa cum începeau toate surâsurile din Coran, şi o tresărire de surpriză străbătuse încăperea- eu însumi nu ştiu nimic, n-am fost martor la nimic care să aibă de-a face cu asta, nici măcar în parte. Am fost în Bandar-e Delam la vremea aceea. Din câte ştiu eu, nici unul dintre oamenii mei n- a avut de-a face cu asta. Ştiu doar ce mi-a spus Zatak din Abadan când s-a întors de la Isfahan. Şi-a spus exact aşa: "Am auzit că marţi nişte sprijinitori ai Şahului, toţi ofiţeri, au fugit spre sud într-un elicopter pilotat de un american".

- Allah să-i blesteme pe toţi sataniştii!
- Asta-i tot ce-a spus. Asta-i tot ce ştiu;
- Eşti un închinător al lui Satan! spusese unul dintre ceilalţi judecători, întrerupându-l triumfal. Eşti american. Eşti vinovat!
- Sunt un Om al Cărţii şi-am dovedit deja că nu sunt închinător al Satanei. Dacă n-aş fi fost eu, mulţi de-aici ar fi fost morţi.
- Dacă am fi murit la bază, am fi în Paradis acum, spusese furios un membru al Gărzilor Verzi din spatele încăperii. Împlinim lucrarea lui Allah. N-avem nimic de-a face cu tine, necredinciosule!

Strigăte de încuviinţare. Pe neaşteptate, Starke lăsase să-i scape un muget mânios.
- Pe Allah şi Profetul Său, sunt din Poporul Cărţii şi Profetul ne-a lăsat privilegii anume şi ne-a apărat!

Tremura de furie. Teama-i dispăruse. Ura acel tribunalul ad-hoc, îngustimea vederilor lor şi prostia, ignoranţa şi bigotismul.
- În Coran se zice: "O, Popor al Cărţii nu treceţi peste mulţimea adevărurilor din religia voastră, nici nu urmaţi dorinţele celor care deja au pornit pe calea rătăcirii şi au făcut pe mulţi alţii să se abată de la drumul cel drept". Eu n-am făcut-o, adăugase brutal, strângându-şi pumnii şi Allah să-i blesteme pe cei care spun altfel.

Cu toţii se holbaseră uluiţi la el, chiar şi Hussain. Unul dintre judecători sparse tăcerea:
- Tu... tu ai citat din Coran. Citeşti araba tot aşa cum vorbeşti farsi?
- Nu, nu... Eu nu, dar...
- Atunci ai avut un învăţător, un mullah.
- Nu, nu... am citit...
- Atunci eşti un vrăjitor! strigase cineva. Cum poţi să cunoşti Coranul dacă n-ai avut nici un învăţător şi nici nu citeşti araba, limba sfântă a Coranului?
- Am citit în engleză, limba mea. Fusese privit cu şi mai mare uimire şi neîncredere până când vorbise Hussain:
- E-adevărat ce spune. Coranul e tradus în multe limbi străine.

Mai multă mirare. Un tânăr cu faţa spuzită se uitase miop la el prin ochelari cu lentile groase, crăpate.
- Dacă e tradus în alte limbi, Excelenţă, atunci de ce nu este şi în farsi? Ca să citim şi noi, dacă am putea citi.

Hussain spusese:
- Limba Sfântului Coran este araba. Ca să cunoască cum se cuvine Sfântul Coran, drept-credinciosul trebuie să ştie să citească în arabă. Mullahii din toate ţările învaţă araba pentru acest motiv. Profetul, fie-i numele lăudat, a fost arab. Allah i-a vorbit în această limbă, ca alţii s-o poată scrie. Ca să cunoşti într-adevăr Cartea Sfântă, trebuie s-o citeşti aşa cum a fost scrisă.
Hussain îşi întorsese ochii negri spre Starke.
- O traducere e întotdeauna mai puţin decât originalul, nu-i aşa?
Starke îi surprinsese expresia ciudată a privirii.
- Da, zisese, intuiţia spunându-i că trebuie să confirme. Da. Așa este. Mi-ar plăcea să pot să-l citesc în original.
Din nou tăcere. Tânărul cu ochelari reluase:
- Dacă cunoşti Coranul atât de bine încât poţi cita din el în faţa noastră ca un mullah, de ce nu eşti mahomedan? De ce nu eşti drept-credincios?
Încăperea fusese străbătută de-un val de foşnete. Starke şovăise aproape în panică, fără să ştie ce să răspundă, dar sigur că răspunsul greşit avea să însemne moartea. Tăcerea se adâncise, apoi se auzise spunând:
- Pentru că Allah nu a luat încă vălul de pe urechile mele, nu încă, şi nici nu mi-a deschis pe deplin spiritul.
Adăugase apoi involuntar:
- Nu mă împotrivesc şi aştept. Aştept răbdător. Atmosfera din cameră se schimbase. Tăcerea devenise plină de înţelegere. Hussain spusese în şoaptă:
- Mergi la Imam şi aşteptarea ta va lua sfârşit. Imamul îţi va deschide spiritul către Slava lui Allah. Imamul îţi va deschide sufletul, ştiu. Am stat la picioarele Imamului. L-am auzit pe Imam predicând Cuvântul, dînd Legea, împărţind liniştea lui Allah.
Un oftat trecuse prin încăpere şi atenţia tuturor se îndreptase către mullah, urmărindu-i ochii şi lumina din adâncul lor, ascultând prospeţimea care-i răzbătea din voce şi extazul ce se înălţa din ea. Starke era îngheţat şi-n acelaşi timp uşurat.
- N-a venit Imamul ca să deschidă sufletul lumii? N-a apărut Imamul printre noi ca să purifice Islamul de rău şi să răspândească Islamul în lume, să poarte mesajul lui Allah, aşa cum a fost făgăduit? Imamul este.

Cuvântul rămăsese atârnând în aerul încăperii. Toţi înţeleseseră. Şi Starke.

Mahdi, îşi zise, ascunzându-şi uluirea. Hussain vrea să spună că Khomeini este în realitate Mahdi, cel de-al doisprezecelea Imam legendar, dispărut cu secole în urmă şi despre care şiiţi cred că este doar ascuns de vederea lumii. Nemuritor. Cel despre care Allah a făgăduit că va reapărea într-o zi ca să conducă o lume perfectă.

Îi văzuse pe toţi privind nemişcaţi la mullah. Mulţi încuviinţau din cap, cu lacrimile alunecându-le pe obraji. Toţi, toţi, ca purtaţi de vrajă şi mulţumiţi şi nici unul îndoindu-se.

Dumnezeule mare, îşi zisese prostit, dacă iranienii îi acordă lui Khomeini şi titlul ăsta, puterea lui n-o să aibă margini. Vor fi douăzeci-treizeci de milioane de bărbaţi, femei şi copii, disperaţi să-i împlinească poruncile, care se vor arunca fericiţi în moarte la cel mai mic semn al lui. Si de ce nu? Mahdi garantează un loc în Paradis, îl garantează.

Cineva spusese.

- Allah e mare!

Alţii îi preluaseră cuvintele ca un ecou şi începuseră să vorbească între ei, Hussain conducând discuţia, uitând de Starke. În cele din urmă îl băgaseră în seamă şi-l lăsaseră să plece, spunând:

- Du-te la Imam. Du-te şi crede! Întorcându-se la bază pe jos, păşise ciudat de uşor şi-şi aminti că niciodată nu-i păruse aerul mai bun, niciodată nu se simţise mai plin de bucuria vieţii. Poate din pricină c-am fost atât de aproape de moarte! se gândi. Eram un om mort şi cumva m-am întors la viaţă. De ce? Şi Tom. De ce a scăpat din Isfahan, de la Barajul Dez şi HBC? E vreun motiv sau doar norocul?

Şi-acum, în lumina asfinţitului, îl urmărea pe Lochart profund îngrijorat pentru el. Era groaznic ce aflase de HBC, de tatăl Şeherazadei, groaznic că Tom şi Şeherazada se aflau într-o situaţie fără ieşire. Curând vor trebui amândoi s-aleagă: exilul împreună - poate niciodată nu se vor mai putea întoarce aici - sau să se despartă - probabil pentru totdeauna.

- Tom, e ceva special, foarte secret, doar între noi. John Hogg a adus o scrisoare de la Andy Gavallan.

Erau la o distanţă bună de bază, păşind de-a lungul drumului de centură, pe lângă gardul întocmit din opt şiruri de

sârmă ghimpată, şi nu se temeau c-ar fi putut să-i audă cineva. Totuşi continuă cu voce scăzută.

- În principiu, Andy e teribil de deprimat de viitorul nostru aici şi spune că se gândeşte să evacueze ca să-si reducă pierderile.

- Nu-i nevoie de asta! spuse dintr-o suflare Lochart cu un neaşteptat ton muşcător în glas. Lucrurile or să se întoarcă la normal. Trebuie să se întâmple asta. Andy va trebui să îndure toate astea. Noi putem îndura, poate si el.

- Asudă din plin, Tom! Astea-s probleme economice, ştii asta la fel de bine ca oricine. De luni de zile nu suntem plătiţi pentru munca pe care-o facem, n-avem îndeajuns de lucru pentru păsărele şi piloţii de aici, pe care el îi plăteşte din fondurile de la Aberdeen, Iranul e în ruine şi noi o luăm pe cocoaşă întruna.

- Vrei să spui că din pricină că Zagros Trei a fost închis o să se anuleze o mulţime de plăţi? N-am nici o vină, afurisenia...

- Ia-o încetişor, Tom! Andy a auzit zvonuri că toate companiile străine de aviaţie, societăţile mixte sau oricare dracu altele, în special cele cu elicoptere, vor fi naţionalizate ca dracu cât de curând.

Lochart era plin de speranţe neaşteptate. Nu mi-ar da asta o scuză perfectă să rămân? Dacă fură -naţionalizează - păsărelele noastre, tot au nevoie de piloţi experimentaţi. Pot să vorbesc farsi, aş putea să pregătesc iranieni, ceea ce trebuie să fie planul lor şi... Cum rămâne cu HBC? înapoi la HBC, îşi zise neputincios, întotdeauna înapoi la HBC.

- De unde ştie Duke?

- După cum a zis-o Andy, era o sursă neîndoielnică. Ce ne-ntreabă pe noi - pe tine, pe Scrag, pe Rudi şi pe mine - e că dacă el şi Mac pot veni cu un plan ce poate fi dus la capăt, noi şi oricât de mulţi piloţi ar fi nevoie am scoate aparatele pe cerul liber, dincolo de Golf?

Lochart rămase cu gura căscată.

- Iisuse, vrei să spui... să decolăm pur şi simplu, fără nici o aprobare, fără nimic?

- Sigur, da nu ridica vocea!

- E nebun! Cum putem să coordonăm Lengeh, Bandar-e Delam, Kowiss şi Teheran? Toată lumea vă trebui sa decoleze în acelaşi timp şi distanţele se vor aduna!

- Cumva trebuie s-o facă, Tom! Andy spune că aşa sau închide prăvălia!

- Nu cred! Compania are lucrări în toată lumea.
- La fel spune că dacă pierdem Iranul, ne-am dus.
-Uşor pentru el, spuse amar Lochart. Nu pierde decât banii! Uşor să ne forţeze mâna când stă bine mersi la adăpost şi tot ce riscă sunt banii. El zice că dacă se mulţumeşte să scoată personalul şi părăseşte restul S-G, se dă cu burta în sus?
- Da, asta vrea să spună.
- Nu cred o iotă!

Starke ridică din umeri. La urechile lor ajunsese un vaiet slab, tânguitor şi se-ntoarseră, privind dincolo de bază, către capătul cel mai îndepărtat din porţiunea lor de teren. În lumina slabă, abia putură să-l vadă pe Freddy Ayre şi cimpoiul său, aşezat pe locul unde, prin acordul tuturor, avea voie să exerseze.
- Drace! spuse Starke acru. Zgomotul ăla mă scoate din minţi!

Lochart îl ignoră.
- Sigur că n-ai de gând să sprijini o blestemată de deturnare pentru că... Asta o să fie de fapt! în nici un caz eu nu merg la treaba asta.

Starke ridică din umeri.
- Ce spun ceilalţi?
- Ei nu ştiu şi n-o să-i întreb încă. Aşa cum am spus, asta este între noi, pentru moment.

Starke aruncă o privire la ceas.
- E aproape vremea sa-l chemăm pe Mac.

Lochart fu străbătut de un fior. Vântul purta până la ei plânsetul cimpoiului.
- Să fiu al dracului dacă înţeleg cum poate cineva să pretindă că asta e muzică! Ideea lui Andy merită chibzuită, Tom. Ca ultimă soluţie.

Lochart nu-i răspunse. Se simţea prost, amurgul i se părea urât, totul mergea rău. Chiar şi aerul mirosea urât poluat de rafinăria din apropiere, şi-şi dori să fie înapoi la Zagros, sus, aproape de stele, unde aerul şi pământul nu erau poluate, tot trupul lui dorind cu disperare să fie în Teheran, unde era chiar şi mai poluat, dar era şi ea acolo.
- Nu te baza pe mine. M-am gândit. Eu nu merg. E-o nebunie toată ideea! Imediat ce-ai să te gândeşti şi tu lai asta, ai să vezi că-i o trăsnaie a unui ţicnit.
- Sigur, bătrâne!

Starke se întrebă când avea să înţeleagă prietenul său că dintre toţi el, Lochart, era cel pe care se punea cel mai mare preţ - într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 45

La Hotelul Internaţional Al Shargaz; ora 6,42 seara.

-...Poţi s-o faci, Scrag? întrebă Gavallan când soarele era gata să apună.
- Ar fi uşor pentru mine s-o şterg din Lengeh cu cele cinci păsări şi băieţii mei, Andy, zise Scragger. Ar trebui aleasă ziua potrivită şi va trebui să ne strecurăm pe sub radarul de la Kish, dar am putea-o face, dacă flăcăii vor să ia parte la ghiduşie. Dar şi cu toate piesele, nu se poate!
- Ai face-o, dac-ar fi posibil? întrebă Gavallan. Sosise cu zborul din ziua aceea de la Londra, aducând numai veşti proaste în legătură cu afacerile de la Aberdeen: Imperial Air făcea presiuni, lucrând mult sub preţurile lor în Marea Nordului, companiile petroliere storceau, Linbar convocase o întâlnire extraordinara a Consiliului de conducere ca să investigheze posibila proastă conducere a S-G. Ai face-o, Scrag?
- Să ţin eu totul în mână? Să scot pe toată lumea teafără afară de-aici? Ca din puşcă!
- Ar face-o flăcăii tăi?

Scragger se gândi un moment şi luă o înghiţitură de bere. Stăteau la masă pe una dintre terasele imaculate ce înconjurau piscina celui mai nou dintre hotelurile din măruntul şeicat, o mulţime de clienţi răspândiţi pe la mesele celelalte, dar nici unul în apropiere, aerul parfumat şi în jur de 35° C, iar o briză uşoară, atât cât să facă să tremure frunzele late ale palmierilor, aşezate ca nişte pămătufuri, promitea ca seara să fie perfectă.
- Ed Vossi ar face-o. Rânji.
- Are destulă şmechereală australiană şi chef de ducă yankeu. Nu cred că Willy Neurchtreiter ar face-o. Ar fi greu pentru el să încalce o grămadă de reguli când nu-i pielea lui în joc şi nu-l ameninţă nimic. Ce spune Duke Starke? Dar Tom Lochart şi Rudi?

- Nu ştiu încă. I-am trimis miercuri o scrisoare lui Duke, prin Johnny Hogg.
- Asta-i cam primejdios, nu?
- Şi da şi nu. Johnny Hogg este un curier sigur. E o mare problemă să avem comunicaţii sigure. Tom Lochart o să fie curând în Kowiss. Ai auzit de Zagros?
- Ba bine că nu. S-au ţicnit toţi acolo, la munte! Ce face bătrânul Rudi?
- Nu ştiu cum să ajung la el pe-o cale sigură. Poate că Mac o să aibă vreo idee. Sosesc dimineaţa cu avionul, la Teheran şi-o să stăm de vorbă la aeroport. După care mă-ntorc drept aici şi am loc reţinut pentru zborul de noapte spre Londra.
- Tragi cam tare, nu-i aşa, bătrâne?
- Am câteva probleme, Scrag.

Paula apăru strălucind ca nişte giuvaeruri în lumina soarelui. Îşi şterse picioarele şi braţele şi umerii şi din nou picioarele îmbrăcând un halat de baie uşor ca o păpădie, pe deplin conştientă şi foarte bucuroasă că nu exista un singur bărbat în preajmă care să nu aprecieze apariţia ei şi nici o femeie care să nu fie invidioasă.
- Eşti un fustangiu afurisit, Scrag! Scragger râse şi-şi îngroşă accentul.
- E singura mea bucurie în viaţă, bărbate. Sigur Paula asta e doar ca o privelişte.

Gavallan o cântări din priviri.
- Ei, da, italiencele au, în general, ceva deosebit în ce le priveşte. Deşi această tânără doamnă nu-ţi taie răsuflarea ca Şeherazada şi nu are misterul exotic al lui Azadeh, sunt de acord, Paula e ceva deosebit.

Ca toţi ceilalţi din jurul lor, o urmăriră trecând printre mese, înconjurată de dorinţă şi invidie, până când dispăru în uriaşul hol al hotelului. Aveau să ia masa mai târziu cu toţii: Paula, Genny, Manuela, Scragger, Gavallan, Sandor Petrofi şi John Hogg. Avionul Alitalia al Paulei era din nou la Dubai, la câţiva kilometri de mers pe autostradă, aşteptând aprobarea să plece la Teheran după încă un grup de cetăţeni italieni, iar Genny McIver dăduse peste ea din întâmplare la cumpărături. Scragger oftă.
- Andy, bătrâne, tare mi-ar plăcea să-i trag una, fii sigur!
- Nu ţi-ar prinde bine deloc, Scrag!

Gavallan chicoti şi comandă un alt whisky cu sifon chelnerului pakistanez zîmbitor, îmbrăcat fără cusur, care sosise instantaneu. O parte dintre ceilalţi oaspeţi erau deja elegant şi scump îmbrăcaţi pentru seara care se anunţa încântătoare, ultima modă de la Paris, multe decolteuri, smokinguri de seară, albe, scrobite, alături de haine de croială comună, dar din materiale foarte scumpe.

Gavallan purta un costum tropical de culoarea tabacului, foarte bine croit, Scragger uniforma regulamentară - cămaşă albă cu mânecă scurtă, cu epoleţi si barete, pantaloni şi pantofi negri.

- Bere, Scrag?

- Nu, mulţumesc, colega. Mă îngrijesc de ăsta şi mă pregătesc pentru zglobia de Paula.

- Visătorule!

Gavallan se întoarse către apus, simţindu-se mai bine, înviorat de cuvintele vechiului său prieten. Soarele era aproape sub orizont, nicicând mai minunat, amintindu-i ele apusurile din China, din vremurile de demult, purtându-l înapoi la Hong Kong, şi la Kathy şi Dan şi la râsetele din Casa cea Mare de pe Peak, toată familia simţindu-se minunat şi puternică, propria lor casă pe un promontoriu la Shek. O, erau foarte tineri şi încă împreuna. Melinda şi Scot copii încă, amahi tropăind prin jur, şampanele şi joncile şi navele de toate dimensiunile plutind departe sub ei, către apus, pe o mare liniştită.

Geana soarelui dispăru sub mare. Cu multă solemnitate, Gavallan bătu fără zgomot din palme.

- De ce faci asta, Andy?

- Oh, iartă-mă, Scrag! Pe vremuri obişnuiam să aplaudam soarele - Katy şi cu mine - chiar în secunda când dispărea. Ca să-i mulţumim c-a fost acolo, pentru spectacolul unic şi pentru că suntem în viaţă şi că ne putem bucura de el. E ultima dată când poți să vezi acest anume apus de soare, din seara asta. N-ai să-l mai vezi niciodată.

Gavallan luă o înghiţitură de whisky, privind nimbul lăsat în urmă de astrul zilei.

- Prima persoană care mi-a strecurat ideea a fost un tip încântător. Am devenit buni prieteni şi încă mai suntem. Un bărbat grozav, nevastă-să e şi ea trăsnet. Am să-ţi povestesc odată despre ei.

Se întoarse către vest şi se aplecă înainte.
- Lengeh, crezi că-i posibil?
- O, da, dacă am fi numai noi la Lengeh. Dar trebuie să punem totul la cale foarte amănunţit. Radarul de la Kish e mai iritabil ca niciodată, dar am putea să ne strecurăm pe dedesubt într-o zi potrivită. Marea problemă e că personalul nostru de sol şi funcţionarii iranieni, laolaltă cu komitehul nostru, în prezent prietenos, dar foarte zelos, şi fraţii cei noi, deloc amabili de la IranOil, or să afle în câteva minute că le-am tras clapa, n-au cum să nu-şi dea seama, cu toate păsările sus, depărtându-se. Or să behăie cu toţii după Controlul de Trafic şi or să dea alarma prin radio la toate serviciile din Dubai, Abu Dhabi, aici - de fapt de la Oman până în Arabia Saudită şi din Kuweit până la Bagdad - cerându-le să ne aresteze la sosire. Şi chiar dacă ajungem cu toţii aici... ei bine, bătrânul şeic e un tip grozav, liberal şi prietenos, da drace, nu poate să se pună contra Iranului când au dreptate. Ar putea să se aleagă cu o încăierare cu Iranul, are un procent serios de şiiţi printre suniţii săi, nu atât de rău ca alţii din Golf, dar mai rău ca mulţi alţii.

Gavallan se duse până la marginea terasei privind în jos, la vechiul oraş, cândva un magnific port de pescuitori de perle, cuib de piraţi, centru comercial şi piaţă de sclavi, şi - asemeni portului Sohar din Oman - numit Portul Chinei. Din vremuri străvechi, Golful era nepreţuita legătură maritimă între Mediterana - centrul lumii - şi Asia. Marinarii-negustori fenicieni care proveneau, la origine, din Oman, dominau această incredibil de bogată rută de negoţ, debarcând bunurile Asiei şi Indiei la Shat-el-Arab şi transportându-le de-acolo pe uscat, cu caravanele, către pieţele lor, ca mai târziu să-şi ridice din apele mării un imperiu mediteranean, înălţând oraşe - stat cum fusese Cartagina şi ameninţând însăşi Roma. Vechiul oraş înconjurat de ziduri era minunat în lumina care murea - acoperişuri plate, neatinse de vreme şi om, apărate de clădirile moderne, dominate de fortul şeicului.

În decursul anilor, Gavallan ajunsese să-l cunoască pe bătrânul şeic şi să-l admire. Şeicatul era înconjurat de emirate - o enclavă independentă, suverană, abia de vreo treizeci de kilometri lăţime, cu circa unsprezece kilometri de ţărm. Dar în interior şi în afară, spre largul mării, cale de o sută de mile către apele iraniene, se afla o pungă de petrol de multe miliarde de

barili, uşor de forat. Deci Al Shargazul avea un oraş vechi şi un oraş nou, separat, cu o duzină de hoteluri moderne şi zgârie-nori şi un aeroport care putea să primească şi un Jumbo Jet. Nu se putea compara în bogăţie cu emiratele sau cu Arabia Saudită sau Kuweitul, dar avea îndeajuns din toate, dacă aceste "toate", orice ar fi fost ele, erau alese cu înţelepciune.

Şeicul era la fel de înţelept ca şi străbunii lui fenicieni, care purtaseră cu ei înţelepciunea lumii, la fel de neobosit luptător pentru independenţă şi, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie, fiii săi absolviseră cele mai bune universităţi de pe Pământ. El, familia şi tribul lui stăpâneau totul, cuvântul său era lege, era sunit, nu fundamentalist, şi tolerant cu supuşii săi, cu străinii şi oaspeţii – dacă se purtau cum se cuvine.

- Îi detestă pe Khomeini şi pe toţi fundamentaliştii, Scrag.

- Da, dar tot nu îndrăzneşte să se ia de piept cu Khomeini şi asta n-o să ne-ajute.

- Asta n-o să ne facă rău. Gavallan se simţea purificat de apus.

- Mă bate gândul să închiriez o pereche de aerocargouri Jumbo şi, când ajung aici elicopterele noastre, le scoatem rotoarele, le înghesuim în cale şi o rupem la fugă. Viteza e cheia - şi planificarea.

Scragger fluieră.

- Chiar vrei s-o faci?

- Chiar vreau să văd dacă pot s-o fac, Scrag, şi dacă sunt şanse. Aici e aici. Dacă pierd toate aparatele noastre din Iran, echipamentul şi piesele, închidem băcănia. Nici un fel de asigurare nu ne acoperă în cazul ăsta şi încă va trebui să plătim ceea ce datorăm. Eşti partenerul meu, unul dintre ei, poţi să te uiţi peste cifre în noaptea asta. Le-am adus pentru tine şi pentru Mac.

Scragger se gândi la locul său în companie, la acţiunile pe care le avea, la Nell şi copii şi copiii acestora aflaţi departe, la Sydney şi la ferma Baldon, unde familia sa crescuse vreme de un secol oi şi vaci, dar pe care o pierduseră în marea secetă şi pe care nu o scăpa din ochi, de ani şi ani, ca s-o cumpere pentru ei.

- Nu-i nevoie să mă uit la cifre, Andy. Dacă spui că-i aşa de rău, aşa e.

Privi desenele alcătuite de nori pe cer.

- Să-ţi spun ceva. O să mă-ngrijesc de Lengeh dacă poţi să născoceşti un plan şi dacă ceilalţi merg şi ei. După cină poate discutăm vreun ceas ceva logistică şi completăm la micul dejun. Kasigi nu se-ntoarce din Kuweit până la nouă. O scoatem la capăt.
- Mulţumesc, Scrag.

Gavallan îl bătu pe umăr, ridicându-se.
- Sunt al dracului de bucuros că mă aflu aici, al dracului de bucuros că ai fost cu noi toţi anii ăştia. Pentru prima dată cred c-avem o şansă şi nu visez.
- Cu o condiţie, camarade, adăugă Scragger. Gavallan se puse brusc în gardă.
- Nu pot să te trec de controlul medical dacă nu e corect până la ultima linie. N-am cum să...
- Vrei să asculţi? Scragger era stânjenit.
- Nu are nimic de-a face cu Dirty Duncan şi controalele mele. Asta o să iasă bine până o să fac 73 de ani. Nu, condiţia este că la cină tu stai lingă zglobia de Paula, Genny de cealaltă parte a ei, Manuela lângă mine, şi fustangiul ăla ungur de Sandor departe, la celălalt capăt, cu Johnny Hogg.
- S-a făcut!
- Grozav! Acum nu-ţi face griji, colega! Eu am muşcat de buci o groază de generali în cinci războaie, ca să nu fi învăţat ceva. E vremea să ne schimbăm pentru cină. Lengeh începuse să devină plictisitor, fără îndoială.

Se depărta suplu, drept şi vioi. Gavallan îi întinse cartea de credit zâmbitorului chelner pakistanez.
- Nu-i nevoie de asta, sahib. Vă rog, doar semnaţi nota, spuse omul, apoi adăugă încet: Dacă-mi îngăduiţi să vă sugerez, efendi, când plătiţi nu folosiţi American Express, costă prea mult conducerea.

Amuzat, Gavallan lăsă un bacşiş şi plecă.

De cealaltă parte a terasei, doi bărbaţi îl urmăriră plecând. Amândoi erau bine îmbrăcaţi şi trecuţi de patruzeci de ani, unul american, celălalt oriental. Amândoi purtau mici proteze auditive. Bărbatul cu trăsături orientale se juca cu un stilou demodat şi când Gavallan trecu pe lângă un arab bine îmbrăcat şi o foarte atrăgătoare europeancă, adânciţi în conversaţie, curiozitatea lui crescu, îndreptă stiloul către ei şi rămase cu el aşa. Instantaneu, amândoi putură auzi vocile în căşti.

- Draga mea, cinci sute de dolari americani e mult peste preţul pieţei, spunea bărbatul.
- Depinde ce domenii ale pieţei te interesează, dragul meu, replică femeia cu un foarte plăcut accent european, şi o văzură zâmbind agreabil. Taxa include cea mai fină lenjerie de mătase, pe care poţi să o rupi bucăţele, şi ancheta pe care o pretinzi introdusă la momentul adevărului. Experţii sunt experţi şi serviciile speciale necesită atenţii speciale şi dacă orarul tău îţi îngăduie numai mâine între şase şi opt după-amiază...

Bărbatul răsuci capacul şi vocile dispărură. Puse stiloul pe masă cu un zâmbet ciudat. Era un bărbat atrăgător, cu piele măslinie, educat în America, exportator de covoare fine, ca generaţii întregi de înaintaşi ai săi. Se numea Aaron ben Aaron, principala sa ocupaţie; maior, Serviciul Israelian de Spionaj.
- Nu mi-aş fi închipuit niciodată că Abdu bin Talak e aşa de pervers, spuse sec.

Celălalt mârîi:
- Toţi sunt perverşi. Nu mi-aş fi închipuit că fata e la agăţat.

Degetele lungi ale lui Aaron se jucară cu stiloul, nevenindu-i să-l lase din mână.
- Grozavă jucărie, Glen. Economiseşte atâta timp! Aş vrea s-o fi avut cu mulţi ani în urmă.
- KGB-ul a scos un model nou anul ăsta. Bate până la o sută de metri distanţă. Nu e tot atât de mic, dar e eficace.

Glen Wesson luă o gură de bourbon cu gheaţă. Era american, un vechi comerciant de petrol, profesia, adevărată: ofiţer CIA de carieră.
- Poţi să ne faci rost de câteva?
- E mai uşor pentru tine. Pune-i pe ai tăi să ceară de la Washington.

Îl văzură pe Gavallan dispărând în hol.
- Interesant. Ce crezi? întrebă Aaron.
- C-am putea să aruncăm o companie britanică de elicoptere lupilor lui Khomeini oricând vrem, odată cu toţi piloţii lor. Asta o să-l facă pe Talbot şi pe Robert Armstrong şi tot MI6 să dea în dambla, ceea ce nu-i o idee prea rea.

Wesson râse încetişor.
- Talbot are nevoie de câte o scuturătură din când în când. Care-i problema cu S-G? Crezi că sunt acoperirea vreunei operaţiuni a MI6?

- Nu suntem siguri ce pun la cale, Glen. Suspectăm că e chiar pe dos. De-asta m-am gândit că ar fi bine să asculţi şi tu. Prea multe coincidenţe. La suprafaţă sunt legali - şi totuşi au pilot francez, Sessone, care întreţine o curieră OEP cu foarte multe relaţii, Sayada Bertolin, cu care se culcă; un finlandez, Erikki Yokkonen, foarte apropiat lui Abdullah Han, care e cu siguranţă agent dublu, aplecat mai mult spre KGB decât spre partea noastră şi făţiş şi violent antisemit. Yokkonen e foarte apropiat finlandezului de la contrainformaţii, Christian Tollonen, care-i suspect prin definiţie. Legăturile familiei Yokkonen din Finlanda l-ar desemna ca fiind un perfect agent sovietic, foarte bine plasat, şi am auzit un zvon că acum ar fi sus, în Sabalan, cu elicopterul său, ajutându-i pe sovietici să dezmembreze posturile voastre secrete de radar de acolo.
- Iisuse, eşti sigur?
- Am spus un zvon. Îl verificăm. După asta, canadianul Lochart. Nevasta lui Lochart provine dintr-o foarte cunoscută familie aebazaari, antizionistă. în apartamentul lui locuiesc chiar acum agenţi OEP.
- Da, dar am auzit că a fost confiscat şi nu uita că a încercat să-i ajute să evadeze pe ofiţerii care-l sprijineau pe Şah - şi Israelul...
- Dar ăştia au fost doborâţi, sunt toţi morţi acum şi, curios, el nu. Valik şi generalul Seladi ar fi fost fără îndoială în sau foarte aproape de orice guvern în exil. Am pierdut alte două piese foarte importante. Lochart e suspect, nevasta şi familia ei îl sprijină pe Khomeini - ceea ce înseamnă că sunt împotriva noastră.

Aaron zâmbi sardonic.

- Nu suntem noi Marele Satan, după voi? Şi apoi americanul Starke ajută la respingerea unui atac fedain la Bandar-e Delam, devine foarte bun prieten cu un alt extremist care se opune cu turbare Şahului şi Israelului, Zataki, care...
- Cine?
- Unul dintre cei care au luptat împotriva Şahului. Intelectual, mahomedan sunit, care a organizat grevele din câmpul petrolier Abadan, a aruncat în aer trei posturi de poliţie şi acum conduce komitehul revoluţionar din Abadan şi n-o să mai petreacă multă vreme pe pământul ăsta. Bei?
- Sigur. Mulţumesc. La fel. Ai zis de Sayada Bertolin -o avem şi pe ea pe listă. Crezi c-ar putea să fie "întoarsă"?

- Nu m-aş încrede în ea. Cel mai bun lucru este s-o urmărim şi să vedem unde ne duce. Îi urmărim legătura - nu putem să-l identificăm încă.

Aaron comandă pentru Wesson şi o vodcă pentru el.

- Înapoi la S~G. Deci Zataki e duşman. Starke vorbeşte farsi ca şi Lochart. amândoi sunt în tovărăşie proastă. După asta Sandor Petrofi, dizidentul ungur, cu familia încă în Ungaria, un alt potenţial infiltrat KGB, sau cel puţin unealta KGB-ului. Rudi Lutz, german cu strânse legături de familie peste Cortina de Fier, veşnicul suspect. Neurchtreiter, din Lengeh, la fel.

Făcu un semn cu capul în direcţia unde fusese Scragger.

- Bătrânul, doar un ucigaş antrenat. Un mercenar care poate fi îndreptat asupra noastră, asupra ta, asupra oricui, cu acelaşi rezultat. Gavallan? Ar trebui să-i pui pe oamenii tăi din Londra să-l purice puţin. Nu uita că el i-a ales pe ceilalţi. Nu uita că e englez. E destul de posibil ca întreagă această operaţiune a lui să fie o acoperire pentru KGB.

- Nici vorbă, spuse Wesson, brusc iritat.

La dracu, se gândi, de ce-s tipii ăştia atât de paranoici? Chiar şi bătrânul Aaron, care-i cel mai bun dintre ei?

- E prea cusută cu aţă albă. Nici vorbă.

- De ce nu? Ar putea să vă prostească. Englezii sunt de multă vreme meşteri la asta. Ca Philby, Maclean, Blake şi tot restul.

- Ca Cross.

Buzele lui Wesson se transformară într-o linie subţire.

- Aici ai dreptate, bătrâne.

- Cine?

- Roger Cross. Acum exact zece ani. Maestru spion, s-au îngropat şi acoperit cu toată priceperea pe care o au englezii din Clubul Bătrânilor, cei mai împuţiţi trădători.

- Cine a fost Cross?

- Fostul şef şi prieten al lui Armstrong, din Special Branch, la Hong Kong, pe vremuri. Oficial, un director adjunct minor al MI6, dar în realitate vârful celei mai bune operaţii a lor. Trădător. împuşcat de KGB la cererea lui, cu puţin înainte ca noi să-l prindem.

- Aveţi dovezi? De asta l-au terminat?

- Sigur! Săgeată otrăvită de la distanţă mică, asta l-a luat de pe lumea noastră. Îl înghesuisem,   n-avea cum să scape ca ceilalţi. Îl mirosisem. Agent triplu. La vremea aia aveam pe cineva

strecurat în Ambasada Sovietică din Londra. Un tip numit Brodnin. Ni l-a dat pe Cross şi după aia a dispărut, nefericitul. Cred că cineva a pus mâna pe el.
- Afurisiţi de englezi. La ei cresc spionii ca păduchii.
- Nu-i adevărat! Au avut şi nişte vânători grozavi. Toţi avem trădători.
- Noi nu!
- Nu pune mâna în foc, Aaron! spuse acru Wesson. Sunt trădători peste tot, Cu toate scăpările din Teheran, dinainte şi după plecarea Şahului, se pare că mai avem un trădător sus-pus pe partea noastră.
- Talbot sau Armstrong? Wesson clipi.
- Dacă e vreunul dintre ei, va trebui să ne dăm demisia.
- Asta vrea duşmanul să faci, să laşi pe altul, să te duci dracu din Orientul Mijlociu. Noi nu putem, aşa că noi gândim altfel, spuse Aaron.
Îl urmărea atent cu ochii întunecaţi şi reci, Cu obrazul neclintit.
- Vorbind de asta, de ce ar trebui ca prietenul nostru, colonelul Hashemi Fazir, să scape nepedepsit după uciderea noului călău al SAVAMA, generalul Janan?
Wesson icni.
- Janan e mort? Eşti sigur?
- Maşină-capcană. Luni noaptea. Ochii lui Aaron se îngustară.
- De ce-ţi pare atât de rău? Era unul dintre voi?
- Ar fi putut fi. Noi, hâm... negociam. Wesson şovăi, apoi oftă.
- Da. Hashemi e încă viu? Credeam că e pe lista de priorităţi a condamnaţilor Komitehului Revoluţionar.
- A fost, acum nu mai e. Am auzit că-n dimineaţa asta numele lui a fost şters şi gradul lui confirmat şi Contraspionajul Intern reconstituit. Se presupune că totul e aprobat de sus.
Aaron luă o înghiţitură de vodcă.
- Dacă e din nou la mare cinste, după tot ce a făcut pentru Şah şi pentru noi, trebuie să aibă un apărător sus-pus.
- Cine?
Wesson îl văzu pe celălalt ridicând din umeri cu ochii cutreierând terasa. Zâmbetul lui dispăru.
- Asta ar putea însemna c-a lucrat toată vremea pentru Ayatolah.
-Poate.

Aaron se jucă cu stiloul din nou.
- O altă curiozitate. Marţi, Hashemi şi Armstrong au fost văzuţi la aeroportul Teheran urcându-se într-un avion. S-au dus la Tabriz şi s-au întors în exact trei ore.
- Fir-aş al naibii!
- La ce-ar duce toate astea?
- Iisuse, nu ştiu, dar cred c-am face mai bine să aflăm. Wesson coborî şi mai mult vocea.
- Un lucru e sigur: ca Hashemi să-şi recâştige toate drepturile şi favorurile, trebuie să ştie unde sunt îngropate câteva cadavre foarte importante. Nu? O asemenea informaţie ar fi de mare valoare... De mare valoare, să zicem pentru Șah.
- Pentru Şah?
Aaron încercă să zâmbească şi se opri văzând expresia lui Wesson.
- Chiar crezi că Şahul are vreo şansă să se întoarcă?
- S-au întâmplat lucruri mai ciudate, bătrâne, spuse Wesson încrezător şi-şi isprăvi băutura.
De ce tipii ăştia nu înţeleg ce se întâmplă în lume? se întreba. E vremea să se deştepte, să nu mai fie atât de înguşti când e vorba de Israel, de OEP şi de întregul Orient Mijlociu, să ne lase loc să ne mişcăm. Sigur că Şahul are o şansă, deşi fiul lui are una mai bună. Imediat ce Khomeini o să moară şi o să fie îngropat, o să înceapă război civil. Armata o să preia puterea şi o să aibă nevoie de un conducător. Reza ar fi un monarh constituţional grozav.
Aaron ben Aaron reuşi cu multă greutate să nu-şi arate dezamăgirea pe faţă, nedumerit că Wesson putea să fie totuşi atât de naiv. După atâţia ani petrecuţi în Iran şi-n Golf, îşi zise, cum poţi să nu-nţelegi forţele explozive care sfâşie Iranul? Dacă ar fi fost un alt om, l-ar fi înjurat pe Wesson pentru prostia pe care o reprezenta, sutele de semnale de alarmă dispreţuite, munţii de rapoarte ale spionajului adunate cu atât de mult sânge, aruncate deoparte fără a fi citite, anii lor de rugăminţi pe lângă politicieni şi generali şi serviciile străine de spionaj, americane şi iraniene, pe care le avertizaseră de conflagraţia care se năştea. Şi toate fără nici un rezultat. De ani şi ani. Aşa vrea Dumnezeu, îşi zise. Dumnezeu nu vrea să ne fie uşor. Uşor? În toată istoria n-a fost niciodată uşor pentru noi. Niciodată, niciodată, niciodată! îl văzu pe Wesson privindu-l.

- Ce-i?
- Aşteaptă şi-ai să vezi. Khomeini e bătrân. N-o să reziste nici un an. E bătrân şi timpul e de partea noastră. Aşteaptă şi-ai să vezi!
- Aşa o să fac.

Aaron învinse tentaţia de a isca o ceartă violentă.
- Între timp, problema de faţă. S-G ar putea fi un paravan pentru celulele duşmanului: când te gândeşti la asta, piloţii de elicoptere specializaţi în zona lucrărilor petroliere sunt elemente de valoare pentru tot felul de sabotaje dacă treaba se împute.
- Sigur, dar Gavallan vrea să iasă din Iran, l-ai auzit!
- Poate că ştie că-l ascultam sau e o păcăleală pe care o pregăteşte.
- Haide, Aaron! Cred că-i kasher, Şi restul e coincidenţă.

Wesson oftă.
- Okay, am să pun o "coadă" după el. Nici n-o să se pişe fără să ştim. Da, la dracu, bătrâne, voi tipilor vedeţi duşmani şi sub pat, pe tavan şi sub covor!
- De ce nu? Sunt destui prin jur. Cunoscuţi, necunoscuţi, activi sau pasivi.

Aaron privea metodic de jur împrejur, verificând noii veniţi, aşteptând alţi duşmani, conştient de multitudinea agenţilor duşmani din Al Shargaz şi Golf. Şi cunoaştem duşmanii. Aici, afară, în oraşul vechi şi în cel nou, în sus spre Oman şi în jos spre Dubai şi Bagdad şi Damasc, până la Moscova şi Paris şi Londra, peste mări la New York, în sud până la ambele capuri şi-n nord către Cercul Polar, oriunde sunt oameni care nu sunt evrei. Numai un evreu nu e automat suspect şi chiar şi-atunci, în vremurile astea, trebuie să fii prudent. Sunt mulţi printre cei aleşi care nu vor Zionul, nu vor să meargă la război sau să plătească pentru război, nu vor să înţeleagă că Israelul atârnă în balanţă cu Şahul, singurul nostru aliat în Orientul Mijlociu şi singurul din OPEC care livrează petrol tancurilor şi avioanelor noastre, nu vor să ştie că stăm cu spatele la zidul Plângerii şi că va trebui să ne batem şi să murim ca să apărăm Pământul lui Israel cel dat de Dumnezeu, pe care l-am recucerit cu ajutorul lui Dumnezeu şi la un asemenea preţ!

Îşi ridică privirile către Wesson, care-i era simpatic, iertându-l pentru toate greşelile sale, admirându-l ca

profesionist, dar părându-i rău pentru el. Nu era evreu şi era, prin urmare, suspect.
- Mă bucur că m-am născut evreu, Glen! Asta face viata mult mai uşoară.
-Cum?
- Ştii unde ţi-e locul.

La Disco Tex, Hotelul Shargaz; ora 11,52 noaptea. Americani, englezi şi francezi dominau încăperea. Mai erau câţiva japonezi şi alţi asiatici. Europenii formau majoritatea, mult mai mulţi bărbaţi decât femei, variind ca vârstă între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, forţa de muncă străină a Golfului trebuind să fie tânără, puternică, de preferinţă necăsătorită, ca să supravieţuiască vieţii grele de celibatar. Câţiva beţivi, unii zgomotoşi. Urâţi şi nu prea urâţi, graşi şi nu prea graşi, cei mai mulţi supli, frustraţi şi vulcanici. Câţiva shargazi şi alţii din Golf, dar numai cei bogaţi, cei occidentalizaţi, sofisticaţi - şi bărbaţi. Cei mai mulţi dintre aceştia stăteau la balcon bând băuturi răcoritoare şi făcând ochi dulci femeilor, iar cei câţiva care dansau pe micul podium de dedesubt, dansau cu femei europene. Secretare, personal al ambasadei, stewardese, surori medicale sau altele din personalul hotelului. Parteneri de preţ. Nici o shargazi sau o femeie arabă nu se afla acolo.

Paula dansa cu Sandor Petrofi, Genny cu Scragger şi Johnny Hogg dansa obraz lângă obraz cu fata care fusese, prinsă în conversaţia de pe terasă, legănîndu-se la jumătate de ritm.
- Cât o să stai, Alexandra? murmură el.
- Săptămâna viitoare. Numai până săptămâna viitoare. După aia trebuie să-mi întâlnesc soţul la Rio.
- O, dar eşti atât de tânără ca să fii căsătorită! Şi eşti singură până atunci?
- Da, singură, Johnny. E trist, nu?

El nu-i răspunse, mulţumit s-o apropie ceva mai mult de el, binecuvântându-şi norocul că ridicase cartea pe care ea o scăpase în hol. Orga de lumini îl ameţi pentru o clipă, apoi îl observă pe Gavallan stând sprijinit de balustrada balconului, grav şi pierdut în gânduri şi din nou simţi o undă de compasiune pentru el. Mai devreme îi aranjase, fără tragere de inimă, un

zbor de noapte la Londra, încercând să-l convingă să se odihnească peste zi.
- Ştiu că zborurile astea vă întorc-pe dos, sir.
- Nici o problemă, Johnny, mulţumesc. Decolarea noastră spre Teheran rămâne pentru ora zece.
- Da. Aprobarea noastră are încă prioritate, ca şi charterul pentru Tabriz.
- Să sperăm că totul merge uns - drept acolo şi direct înapoi.

John Hogg simţea coapsele fetei lipite de el.
- Vrei să cinăm mâine? Ar trebui să mă întorc până la şase.
- Poate, dar nu înainte de nouă.
- Perfect!

Gavallan privea în jos la cei ce dansau, abia observându-i, apoi se întoarse şi coborî scările, ieşind pe terasa de la parter. Noaptea era minunată, luna uriaşă, nici un nor. De jur împrejur erau sute de metri pătraţi de grădini înconjurate de ziduri, minunat întreţinute şi delicat luminate; o parte dintre stropitoarele automate erau în funcţiune.

Shargaz era cel mai mare hotel din şeicat, cu o faţă spre mare, cealaltă în deşert, turnul său de optsprezece etaje adăpostind cinci restaurante, trei baruri, un hol pentru cockteiluri; cafenea şi discotecă, două bazine de înot, saune, terenuri de tenis, un centru de sănătate, un punct comercial cu o duzină de boutiques şi magazine de antichităţi, magazinul de covoare al lui Aaron, salon de coafură, bibliotecă video, patiserie, magazin de electronice, oficiu telex, birou de dactilografe, totul cuprins în aceeaşi clădire, ca în toate hotelurile moderne europene, toate camerele şi apartamentele având aer condiţionat, băi şi toalete, cu serviciu la cameră douăzeci, şi patru de ore din douăzeci şi patru - în cea mai mare parte pakistanezi zâmbitori - curăţătorie de urgenţă, serviciu de călcat, televizoare color în fiecare încăpere, cinematograf, canal de informaţii economice şi legătură telefonică prin satelit cu orice capitală din lume.

Adevărat, îşi zise Gavallan, dar totuşi un ghetou. Şi deşi ocârmuitorii Al Shargazului şi Dubaiului şi Sharjahului sunt liberali şi toleranţi şi deci străinii pot bea în hoteluri şi pot chiar să cumpere băutură, deşi Dumnezeu să te apere dacă ai vinde vreo sticlă vreunui musulman, femeile noastre pot să conducă maşina, să facă cumpărături şi să iasă la plimbare, nimic nu

garantează că asta o să dureze. La câteva sute de metri mai departe, shargazii trăiesc cum au trăit de secole, iar la câţiva kilometri depărtare, peste graniţă, băutura este interzisă, o femeie nu poate să conducă maşina sau să iasă pe stradă singură şi trebuie să-şi acopere părul şi braţele şi umerii şi să poarte pantaloni largi, iar şi mai departe, în adevăratul deşert, oamenii trăiesc un mod de viaţă neîndurător.

Cu câţiva ani în urmă luase un Range Rover şi o călăuză şi, împreună cu McIver şi Genny şi Maureen, cu care era proaspăt căsătorit, ieşiseră în deşert ca să petreacă noaptea într-una dintre oazele de la marginea lui Rub-al-Khali - Pustiul. Era o minunată zi de primăvară. La câteva minute după ce trecuseră de aeroport, drumul devenise o simplă pistă, care se topise repede printre nisipuri şi ei se treziseră zdruncinaţi pe întinderea pietroasă, sub bolta cerului. Făcuseră un picnic pe nisip, la prânz, apoi porniseră mai departe, câteodată pe nisip, câteodată pe pietre, în sălbăticia unde nu ploua niciodată şi nu creştea nimic, nimic. Tot mai departe. Când poposiseră şi opriseră motorul, tăcerea se aşternuse peste ei ca o prezenţă materială. Soarele ardea şi nemărginirea îi înghiţise.

În noaptea aceea cerul era de un albastru întunecat, stelele enorme, corturile minunate şi covoarele moi şi tăcerea şi mai adâncă. Nemărginirea şi mai nemărginită. atât de mult spaţiu, de neconceput.

- Îl urăsc, Andy, şoptise Maureen. Mă înspăimântă de moarte!

- Şi pe mine. Nu ştiu de ce, dar aşa e. Înconjurând palmierii oazei, deşertul se întindea către orizont în toate direcţiile, ameninţător şi nepământean.

- Imensitatea asta pare să-ţi soarbă viaţa. Închipuie-ţi ce este vara!

Ea se cutremurase.

- Mă face să mă simt mai neînsemnată decât un grăunte de nisip. Mă zdrobeşte, îmi tulbură echilibrul. Oh, băiete, o dată e de ajuns! Eu sunt pentru Scoţia, Londra în cel mai rău caz şi niciodată înapoi.

Şi nu se mai întorsese niciodată. Ca şi Nell a lui Scrag, îşi zise. Nu le învinovăţesc. E destul de greu în Golf pentru bărbaţi, darămite pentru femei.

Se răsuci pe călcâie. Genny ieşea pe uşile fereastră, făcându-şi vânt cu batista, părând mult mai tânără decât la Teheran.
- Hello, Andy. Esti deştept, e atât de sufocant acolo. Şi fumul! Oh!
- N-am prea fost niciodată dansator.
- Nu dansez decât atunci când nu e Duncan cu mine. El e ca un urs.
Şovăi.
- La zborul de mâine, crezi că pot...
- Nu, spuse el blând. Nu încă. Peste o săptămână... Sau lasă să se mai aşeze praful. . ,
Ea încuviinţă din cap fără să-şi ascundă nemulţumirea.
- Ce zicea Scrag?
- Da - dacă şi ceilalţi sunt de acord şi se poate face. Am stat de vorbă îndelung şi o să mai discutăm la micul dejun.
Gavallan îşi trecu un braţ peste umerii ei şi o îmbrăţişa.
- Nu te îngrijora în privinţa lui Mac. Am să m-asigur că e bine.
- Mai am o sticlă de whisky pentru el. Te deranjează?
- Am s-o pun în servietă - am primit o notă de la IATC să nu avem băutură printre proviziile aparatului -nici o problemă, o s-o duc eu.
- Atunci poate ar fi mai bine să n-o faci de data asta. Găsi gravitatea lui descumpănitoare, atât de
neobişnuită la el. Sărmanul Andy. Toată lumea poate să vadă că e înnebunit de grijă.
- Andy, pot să fac o sugestie?
- Desigur, Genny!
- Foloseşte-l pe colonelul ăsta şi pe Roberts, nu Armstrong, cel pe care trebuie să-l duci la Tăbriz. De ce nu le ceri să se întoarcă cu tine prin Kowiss, să zicem c-ai avea nevoie să ridici nişte motoare pentru reparaţii? Şi-atunci ai putea să vorbeşti cu Duke direct.
- Bună idee. Clasa întâi.
Se-ridică pe vârfuri şi-l sărută ca o soră.
- Nici tu nu eşti rău. Ei bine, eu mă întorc în cuptor. N-am mai fost atât de curtată din timpul războiului.
Râse şi râse şi el.
- Noapte bună, Andy.

Gavallan se întoarse la hotelul său, aflat puţin mai jos pe şosea. Nu băgă de seamă oamenii care îl urmăreau şi nici că încăperea lui fusese percheziţionată, hârtiile lui citite şi nici că era plină de microfoane şi telefonul supravegheat.

CAPITOLUL 46

Aeroportul Internationa Teheran; ora 11,58 dimineaţa. Uşa cabinei avionului se închise după Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir. Din carlingă, John Hogg ridică degetul mare în sus, către Gavallan şi McIver care stăteau pe tarmac lângă automobil şi porni rulajul, îndreptându-se către Tabriz.

Gavallan abia sosise de la Ai Shargaz şi era primul moment în care se afla singur cu McIver.

- Ce se-ntîmplă, Mac?

Vântul rece le flutura îmbrăcămintea de iarnă şi spulbera zăpada în jurul lor.

- Necazuri, Andy!

- Ştiu asta. Zi-mi iute! McIver se apropie mai mult.

- Am auzit că mai avem abia o săptămâna înainte de a fi blocaţi la sol până la naţionalizare.

- Ce? Gavallan rămase ca prostit.

- Talbot ţi-a spus?

- Nu, Armstrong, acum câteva minute când colonelul era la closet şi noi eram singuri.

Obrazul lui McIver se strâmbă. Era atât de îngrijorat încât nu-şi găsea cuvintele.

- Ticălosul mi-a zis, cu politeţea lui prefăcută: "N-aş paria pe mai mult de zece zile dacă aş fi în locul dumitale; o săptămâna ar fi mai sigur, şi au uita, domnule McIver, în gura închisă nu intră muşte!"

- Dumnezeule! Oare ştie că punem la cale ceva? O pală de vânt îi împroşcă cu zăpadă fină.

- Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu, Andy!

- Cum e cu HBC? A adus vorba de el?

- Nu, când am întrebat de documente, tot ce-a zis a fost: "sunt la loc sigur".

- A spus unde o să ne întâlnim astăzi? McIver scutură din cap.

- "Dacă mă întorc la timp, am să vă caut eu". . Ticălosul!

Smuci portiera maşinii. Tulburat, Gavallan scutură zăpada de pe umeri şi se strecură la căldură. Ferestrele erau îngheţate. McIver comută ventilatorul şi rezistenţele din ferestre la maximum, încălzirea interioară fiind deja pornită cu toată puterea, apoi băgă o casetă în aparat, dădu volumul la maximum, după care îl închise înjurând.
- Ce se mai întâmplă, Mac?
- O grămadă, explodă el. Erikki a fost răpit de sovietici sau de KGB şi e undeva sus, lângă graniţa turcă, făcând Dumnezeu ştie ce cu aparatul lui. Nogger crede că îl obligă să-i ajute la golirea posturilor secrete de ascultare americane. Nogger, Azadeh, doi dintre mecanicii noştri şi un căpitan britanic abia au scăpat cu viaţă din Tabriz. S-au întors ieri şi sunt la mine acasă, pentru moment. Cel puţin erau când am plecat în dimineaţa asta. Dumnezeule, Andy! Ar fi trebuit să vezi în ce hal erau când au ajuns! Căpitanul e acelaşi care l-a salvat pe Charlie la Doshan Tappeh şi pe care Charlie l-a lăsat la Bandar-e Pahlavi.
- Si ce-i cu el?
- A fost o operaţiune secretă. E căpitan gurka, îşi zice Ross, John Ross. El şi Azadeh erau cam incoerenţi. Nogger era şi el destul de agitat, dar cel puţin sunt teferi acum, acasă.
Glasul lui McIver începu să tremure.
- Îmi pare rău să-ţi spun, dar am pierdut un mecanic la Zagros, Jordon Porcărie. A fost împuşcat şi...
- Isuse Christoase, bătrânul Porcărie e mort?
- Da. Da, mi-e teamă că da şi fiul tău a fost atins... Nu prea rău.
Adăugă dintr-o suflare, căci Gavallan se albise:
- Scot e okay,
- Cât de grav?
- I-a trecut un glonţ prin muşchi, în umărul drept. N-a fost atins osul, doar carnea. Jean-Luc spune că au penicilină, medic şi că rana e curată. Scot n-o să fie în stare să piloteze elicopterul mâine către Al Shargaz, aşa că l-am rugat pe Jean-Luc s-o facă şi să-l ia pe Scot cu el şi după aia să se întoarcă la Teheran cu următorul avion şi-o să-l trimitem înapoi la Kowiss.
- Eşti sigur că Scot a fost doar atins?
- Da, Andy, sigur.
- Ce dracu s-a-ntâmplat?
- Nu ştiu exact. Am primit un mesaj de la Starke în dimineaţa asta, care mesaj tocmai îi sosise de la Jean-Luc. Se pare că

teroriştii acţionează în zona Zagros. Aceeaşi bandă care a atacat Bellissima şi Rosa. Trebuie că se ascund prin pădurile din jurul bazei. Jordon şi cu Scot încărcau piese de schimb în 212, imediat după răsăritul soarelui, dimineaţa, şi au fost împroşcaţi cu gloanţe. Săracul Porcărie a încasat cea mai mare parte, iar Scot doar unul.

Din nou, McIver adăugă grăbit, văzând expresia de pe faţa lui Gavallan:

- Jean-Luc m-a asigurat că Scot e-n regulă, Andy. Pe cinstea mea!

- Nu mă gândeam numai la Scot, spuse Gavallan greoi. Porcărie e cu noi, fir-ar să fie, de când am pornit-o. N-are trei copii?

- Da, aşa e. Groaznic.

- Cumplit!

McIver răsuci cheia şi porni încetişor maşina prin zăpadă, înapoi către birouri.

- Sunt toţi la şcoală, cred. O să fac ceva pentru ei imediat ce mă întorc. Zi-i mai departe despre Zagros.

- Nimic în plus. Tom nu era acolo. Vineri a trebuit să rămână peste noapte la Kowiss. Jean-Luc a spus că n-a văzut pe nici unul dintre atacatori. Nimeni nu i-a văzut. Gloanţele au ieşit pur şi simplu din pădure, baza e un haos oricum, cu aparatele care lucrează non-stop, aducând oameni de la toate celelalte sonde şi ducându-i în grupuri la Al Shargaz, toată lumea dându-se de ceasul morţii s-o şteargă de acolo înainte de termenul de mâine, la apusul soarelui.

- O să reuşească?

- Mai mult sau mai puţin. O să scoatem toţi găzarii noştri şi pe băieţi, cea mai mare parte a pieselor valoroase şi toate elicopterele şi le aducem la Kowiss. Structura de bază a sondelor va trebui să rămână, dar asta nu e în responsabilitatea noastră. Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple cu baza şi cu sondele, fără întreţinere.

- O să se sălbăticească.

- Aşa e. Afurisită risipă. Prostească, afurisit de prostească! L-am întrebat pe colonelul Fazir dacă ar putea face ceva. Ticălosul a zâmbit doar, cu zâmbetul ăla scârbos, subţire, al lui şi-a spus că e destul de greu să afle ce dracu se-ntâmplă în biroul de lângă el, din Teheran, darmite atât de departe în sud. L-am întrebat dacă ar putea face ceva cu komitehul de la aeroport.

- Ar putea să ne-ajute?
- A zis "nu". Komitehul n-are aproape nici o legătură cu oricine altcineva, nici chiar cu Teheranul. Ca să ţi-l .citez: "Sus, la Zagros, printre nomazi şi triburi semicivilizate, dacă n-ai arme sau nu eşti iranian, preferabil un ayatolah, e mai bine să faci ce ţi se spune".

McIver tuşi şi îşi suflă nasul nervos.

- Ticălosul nu râdea de noi, Andy, şi totuşi nici nu-i părea rău.

Gavallan era cuprins de disperare. Atât de multe întrebări la care trebuia să afle răspunsul, totul primejduit, aici şi acasă! Mai era o săptămâna până când totul avea să se prăbuşească. Slavă Domnului că Scot... Săracul Porcărie! Sfinte Dumnezeule, Scot împuşcat!

Înnegurat, privi prin parbriz şi văzu că se apropiau de zona de mărfuri.

- Opreşte maşina pentru o clipă, Mac. Mai bine să vorbim între patru ochi. Ei?
- Iartă-mă! Da. Nu prea gândesc limpede.
- Tu eşti bine? Vreau să spun cu sănătatea.
- Oh, cu asta stau grozav. Dacă aş putea scăpa de tusea asta... Doar asta mă supără, din păcate, spuse McIver plat, dar Gavallan simţi recunoaşterea faptului ca pe-o durere. Am scăpat controlul. Am pierdut deja un om, problema cu HBC atârnă încă asupra noastră, bătrânul Erikki e în primejdie, toţi suntem în primejdie, S-G şi tot ce am făcut până acum.

Se jucă o vreme cu volanul.

- Genny e bine?
- Da. Da, ea da, spuse răbdător Gavallan.

Era a doua oară când răspundea la întrebarea asta. McIver îl întrebase în clipa în care coborâse treptele avionului.

- E bine, Mac, spuse, repetând ce spusese mai devreme. Am o scrisoare de la ea. A vorbit şi cu Hamish şi cu Sarah, amândouă familiile sunt bine, iar tânărului Angus i-a ieşit primul dinte. Toată lumea e bine acasă, toţi în formă şi am o sticlă de Loch Vay în servietă, de la ea. A încercat să-l convingă pe Johnny Hogg s-o lase în avion, să o ascundă în toaletă, chiar după ce eu am zis nu.
- Iartă-mă.

Pentru prima dată observă urma unui zâmbet la McIver.

- Genny e afurisit de încăpăţânată, nu încape îndoială. Sunt bucuros că e acolo şi nu aici, foarte bucuros. Curios totuşi cât de tare ţi-e dor de ele.

McIver privi în gol.

- Mulţumesc, Andy.
- Pentru nimic.

Gavallan cugetă un moment.

- De ce să-l pui pe Jean-Luc să plece cu elicopterul? De ce nu poate Tom Lochart? N-ar fi mai bine să-l scoatem pe el?
- Sigur că da, dar n-o să părăsească Iranul fără Şeherazada şi mai e şi altă problemă.

Muzica de pe bandă se isprăvi şi el întoarse caseta.

- Nu pot să dau de ea. Tom era tare îngrijorat. M-a rugat să mă duc acasă la ea, lângă bazar, ceea ce am făcut. N-am primit nici un răspuns. Nu părea să fie nimeni acolo. Tom e sigur c-a fost la Marşul Femeilor.
- Christoase! Am auzit la HBC de încăierări şi arestări şi atacul unor săriţi asupra unora dintre femei. Crezi că e-n închisoare?
- Sper din tot sufletul să nu fie. Ai auzit de tatăl ei? Oh, desigur, ţi-am spus eu însumi data trecută când ai fost aici, nu-i aşa?

McIver şterse parbrizul fără să se gândească.

- Tu ce-ai vrea să faci? Să aştepţi aici până se întoarce păsărica?
- Nu.
- Hai să mergem la Teheran. Avem timp? Gavallan aruncă o privire iute la ceas. Arăta l2,25.
- Oh, da. Avem o mulţime de piese din stocul supranormativ de urcat la bord. O să avem timp dacă plecăm acum.
- Bun. Mi-ar plăcea să-i văd pe Azadeh şi pe Nogger. Şi pe omul ăsta, Ross. Şi în special pe Talbot. Am putea trece pe lângă casa Bakravan ca din întîmplare. Ei?
- Bună idee. Mă bucur că eşti aici, Andi, mă bucur foarte mult.

Porni motorul şi roţile derapară.

- Şi eu, Mac. Ca să-ţi spun drept, niciodată nu m-am simţit atât de deprimat.

McIver tuşi şi-şi drese glasul.

- Vesti proaste acasă?
- Da.

Cu dosul mănuşii, Gavallan şterse fără grabă picăturile de condens de pe fereastra portierei.

- Luni va avea loc o întâlnire extraordinară a Consiliului de Conducere al Struanilor. Va trebui să vin cu nişte răspunsuri la problema Iranului. Blestemată pacoste!
- Şi Linbar o să fie acolo?
- Da. Nemernicul o să ruineze Nobila Casă până la urmă. E o prostie să te extinzi în America de Sud când China e pe cale să se deschidă.
McIver se încruntă, simţind încordarea din glasul lui Gavallan, dar nu spuse nimic. De ani de zile cunoştea rivalitatea şi ura dintre ei, circumstanţele morţii lui David McStruan şi surpriza tuturor în Hong Kong că Linbar primise locul acela din vârf. Avea încă mulţi prieteni în colonie care-i trimiteau tăieturi din ziare sau îi scriau despre ultimele zvonuri şi bârfe - sângele Hong Kongului, despre Nobila Casă şi rivalii ei, dar nu le discuta niciodată cu vechiul său prieten.
- Iartă-mă, Mac! spuse Gavallan morocănos. Nu vreau să discut lucrurile astea, sau ce se întâmplă cu Ian. Quillan, Linbar sau oricine altcineva legat de Struani. Oficial, nu mai sunt în Nobila Casă. Hai s-o lăsăm aşa!
Destul de corect, se gândi McIver şi încercă să nu se neliniştească. Trase cu coada ochiului la Gavallan. Anii n-au lăsat urme asupra lui Andy, îşi zise. E un bărbat la fel de grozav ca întotdeauna, chiar cu toate necazurile astea!
- Nu-ţi face griji, Aridy, n-ai ce să faci!
- Aş vrea să cred asta chiar acum. Mac! Şapte zile prezintă o problemă uriaşă, nu?
- Asta este ceea ce...
Băgă de seamă că indicatorul de benzină arăta gol şi explodă:
- Cineva mi-a tras benzina din rezervor cât timp a fost parcată!
Se opri, ieşi din maşină o clipă şi se întoarse înapoi clăntind portiera.
- Ticăloşi afurisiţi, mi-au spart încuietoarea! Trebuie să fac plinul. Din fericire, încă mai avem câteva canistre de douăzeci de litri şi rezervorul subteran e încă pe jumătate plin cu combustibil de elicopter - pentru "situaţii speciale".
Tăcu, frământat de gândul la Jordon şi Zagros şi HBC şi cele şapte zile. Ce-o să mai pierdem? începu să blesteme în sinea lui, apoi auzi vocea lui Genny spunând: "Putem s-o facem dacă vrem, ştiu că putem, ştiu că putem!"

Gavallan se gândea la fiul său.

N-am să stau liniştit până când n-am să-l văd cu ochii mei. Mâine, dacă am noroc. Dacă Scot nu se întoarce mai înainte de a-mi pleca avionul spre Londra, am să amân zborul şi mă duc duminică. Şi cumva trebuie să-l văd pe Talbot. Poate ar putea să-mi dea ceva ajutor. Dumnezeule! Numai şapte zile!

Lui McIver nu-i trebui mult timp să alimenteze, apoi ieşi din aeroport amestecându-se în circulaţia de pe şosea. Un uriaş reactor de transport al Forţelor Aeriene Americane trecu jos, pe deasupra capetelor, către terenul de aterizare.

- Primesc cam cinci Jumbo pe zi, tot cu controlori militari de zbor şi supraveghetori din Gărzile Verzi, toată lumea dă ordine, le contramandează - şi oricum nimeni n-ascultă - spuse McIver. Ba mi-a promis trei locuri la fiecare dintre zborurile lor pentru conaţionalii noştri, cu bagaje. Speră să aducă aici un Jumbo la fiecare două zile.

- Au spus ce vor în schimb?

- Bijuteriile Coroanei, spuse McIver încercând să mai slăbească tensiunea în care se aflau, dar gluma suna sec. Nu, nimic, Andy. Managerul de la BA, Bill Shoesmith, e un flăcău formidabil şi-şi face grozav treaba.

Ocoli rămăşiţele unui autobuz aflat pe partea lor, jumătate de-a latul şoselei, de parcă ar fi fost parcat cu grijă.

- Femeile protestează iarăşi astăzi. Umblă zvonul că au de gând să continue tot aşa până când Khomeini renunţă.

- Dacă sunt unite, va trebui s-o facă.

- Nu ştiu ce să mai cred în zilele astea.

McIver conduse o vreme în tăcere, apoi arătă cu degetul mare pe fereastră, către trecătorii care umblau încolo şi-ncoace.

- S-ar zice că totul e-n regulă în lume. Moscheile sunt pline ochi, marşurile de sprijin pentru Khomeini sunt numeroase, Gărzile Verzi se bat netemătoare cu cei de stânga, care le ţin piept la fel de neînfricaţi.

Tuşi şuierat.

- Angajaţii noştri... ei bine, se mulţumesc să-mi servească obişnuitele complimente şi politeţuri persane şi nu ştii niciodată ce gândesc într-adevăr, doar că e sigur că ne vor afară.

Urcă pe trotuar ca să evite o ciocnire frontală cu o maşină ce venea pe contrasens, cu claxonul urlând şi cu viteză mult prea mare pentru drumul înzăpezit, apoi continuă:

- Ţicniţi afurisiţi! Dacă n-aş iubi-o pe bătrâna Lulu, aş schimba-o pentru o veche camionetă şi i-aş turti pe toţi afurisiţii ăştia!
Trase cu ochiul la Gavallan şi zâmbi.
- Andy, mă bucur tare mult că eşti aici! Mulţumesc. Mă simt mult mai bine acum! Iartă-mă!
- Nici o problemă! spuse calm Gavallan, dar sufletul pui era un vulcan. Cum rămâne cu "Vârtejul"? întrebă, fără să fie în stare să se mai abţină.
- Ei bine, că sunt şapte sau şaptezeci de zile... McIver viră ca să evite un alt accident aproape iminent. Răspunse cu gesturi obscene similare şi îşi continuă drumul.
- Hai să zicem că am căzut cu toţii de acord şi că putem să apăsam butonul, dacă vrem, în ziua Z, peste şapte zile.
- Nu. Armstrong a spus să nu contăm pe mai mult de o săptămână, aşa că să zicem şase, şase zile începând de azi. Vinerea următoare - o vineri ar fi oricum cea mai bună, nu-i aşa?
- Pentru că e ziua lor sfântă; da, m-am gândit şi eu.
- Apoi adaptând ce-am născocit până acum Charlie şi cu mine... Faza întâi: de azi înainte trimitem de aici orice cetăţean străin şi orice piesă putem, pe orice cale putem, cu avionul, cu camionul, în Irak sau Turcia sau bagaje şi surplus de bagaj cu BA. Cumva am să-l fac pe Bill Shoesmith să mărească rezervările noastre şi să ne dea prioritate la spaţiul de cargo. Avem deja două JR 212 afară pentru reparaţii şi cel de la Zagros este programat pentru mâine. Avem cinci păsărele lăsate aici, în Teheran, un 212, două 206 şi două : Alouette. Trimitem tot - în afară de 206 - la Kowiss, ostentativ, ca să satisfacă cererea lui Barosanu, deşi de ce le vrea, numai Dumnezeu ştie. Duke spune că aici ale lui nu sunt toate ocupate. Oricum, lăsăm elicopterele mici aici. Ca un fel de camuflaj.
- Le lăsăm?
- N-avem cum să scoatem toate elicopterele, Andy, Oricare ar fi ziua limită. Acum, Z-2, miercurea următoare: ultimii din oamenii noştri de la sediu, Charlie, Nogger, piloţii care mai rămân, mecanicii şi cu mine, ne urcăm în avion şi spălăm putina la Al Shargaz, dacă desigur nu putem să scoatem o parte dintre ei mai înainte cu BA.
- Nu uita că trebuie să pară că suntem aici cu toate forţele! Unul care vine pentru unul care pleacă! După asta, cum rămâne cu documentele, cu permisele de ieşire?

- Am să încerc să obţin documente în alb de la Aii Kia. O să am nevoie de nişte cecuri elveţiene în alb, înţelege ce înseamnă peşcheşul, dar, de asemenea, e şi membru în Consiliul de Conducere şi foarte inteligent, încins şi flămând, dar deloc dornic să-şi rişte pielea. Dacă nu putem, atunci pur şi simplu ne cumpărăm drumul cu peşcheşuri. Scuza noastră către parteneri, Kia sau cine o mai fi, când or să descopere că am plecat, e că ai organizat o conferinţă urgentă la Al Shargaz. E o scuză tâmpă, dar asta nu mai contează. Cu asta se sfârşeşte Faza întâi. Dacă suntem împiedicaţi să plecăm, atunci "Vîrtejul" se termină aici, pentru c-o să fim folosiţi ca ostateci pentru întoarcerea tuturor aparatelor şi ştiu că n-o să fii de acord să ne laşi de izbelişte. Faza a doua: Pregătim...
- Cum rămâne cu lucrurile din casă ale tuturor băieţilor care au apartamente sau case în Teheran?
- Compania va trebui să plătească compensaţii cinstite. Asta o să fie parte din câștigul si pierderea "Vârtejului". De acord?
- Cât o să însemne asta, Mac?
- Nu prea mult. N-avem altă ieşire decât să plătim compensaţia.
- Da, da, aşa e.
- Faza a doua. Deschidem prăvălia la Al Shargaz şi în timpul ăsta mai multe lucruri se vor fi întâmplat. Aranjezi pentru cargourile 747 să ajungă la Al Shargaz în după-amiaza zilei Z-l. Până atunci Starke va stoca cumva, pe ţărm, în taină, destule butoaie de două sute de litri ca să-i ducă peste Golf. Altcineva o să ascundă alt combustibil pe vreo insulă uitată de Dumnezeu, în afara ţărmurilor Arabiei Saudite sau a Emiratelor, în caz că o să aibă nevoie de ele Starke şi Rudi şi băieţii lui din Bandar-e Delam, cărora în mod sigur o să le trebuiască. Scrag n-are probleme cu combustibilul. Între timp aranjezi înregistrarea britanică pentru toate aparatele pe care ne gândim să le "exportăm" şi obţii permisiunea de zbor prin spaţiul aerian kuweitian, saudit şi-al Emiratelor. Eu sunt responsabil cu desfăşurarea operaţiilor "Vârtejului". În zorii zilei Z îmi spui: "pleacă" sau "nu pleca". Dacă e "nu pleca", cu asta s-a terminat. Dacă e "pleacă", pot să anulez ordinul dacă cred eu că e mai prudent, şi-atunci asta înseamnă terminat. Aşa e?
- Cu două amendamente, Mac. Te consulţi cu mine înainte de a abandona - aşa cum o să mă consult şi eu cu tine înainte de a

zice "pleacă" sau "nu pleca" - şi al doilea, dacă nu putem în ziua Z, încercăm din nou în Z+ l si Z + 2.
-Au right!
Mac răsuflă adânc.
- Faza a treia: în zorii zilei Z sau Z + l, sau Z 4- 2, trei zile e maximum de care ne putem îngădui să tragem - transmitem prin radio un mesaj codificat care spune "pleacă". Cele trei baze confirmă şi imediat toate aparatele care trebuie să plece se ridică în aer şi se îndreaptă spre Al Shargaz. S-ar putea să fie o diferenţă de patru ore între sosirea lui Skrag şi a ultimului, probabil a lui Duke, dacă totul merge bine. În momentul în care aparatele aterizează oriunde în afara Iranului, înlocuim numerele de înregistrare iraniene cu cele englezeşti şi asta ne aduce parţial, în legalitate. În momentul în care aterizează la Al Shargaz, se încarcă în 747 şi după aia decolează în înaltul cerului cu toată lumea la bord.
McIver răsuflă adânc.
- Simplu.
Gavallan nu răspunse imediat, cântărind planul sesizând fisurile nenumăratele primejdii.
- E bun, Mac.
- Nu e, Andy, nu e bun deloc.
- L-am văzut pe Scrag ieri şi-am stat mult de vorbă. Spune că lui i se pare posibil "Vârtejul" şi dacă el e cu noi atunci îi dăm drumul. A spus c-o să-i sune pe ceilalţi la sfârşitul săptămânii şi o să-mi dea de ştire, dar era sigur că la ziua potrivită poate să scoată păsărelele şi băieţii afară.
McIver dădu din cap, dar nu mai spuse nimic. Se mulţumi să conducă în tăcere pe şoseaua îngheţată şi periculoasă, strecurîndu-se pe străzile înguste ca să ocolească şoselele principale pe care le ştia congestionate cu maşini.
- Nu suntem prea departe de bazar acum.
- Scrag a spus că ar putea să ajungă în următoarele zile la Bandar-e Delam ca să-l vadă pe Rudi sau să-l sune, scrisorile-s prea riscante. Apropo, mi-a dat un bileţel pentru tine.
- Ce zice?
Gavallan scotoci la fundul servietei. Găsi plicul şi-şi puse ochelarii.
- E adresat: "Căpitanului D.D. McIver, esquire".

- Îi arăt eu într-o zi pentru afurisitul ăsta de "Dirty Duncan"! Citeşte-o!

Gavallan deschise-plicul, scoase două hârtii prinse între ele şi mormăi:

- Scrisoarea spune doar "Bagăţi-o!". De ea este prinsă o fişă medicală...

O cercetă cu atenţie.

-...Semnată de doctorul G. Gernin, Consulatul Australian din Al Shargaz. Afurisitu bătrân are colesterolul normal, tensiunea l3 cu 8,5, zahărul normal, totul e al dracului de normal - şi mai e un PS cu scrisul lui Scrag: "Am să zumzăi pe deasupra ta când o să-mplinesc 73 de afurisiţi de ani, gagiule!"

- Sper s-o facă, prăpăditul! Dar n-o să-i iasă, timpul nu e de partea lui. O să...

McIver frână prudent. Strada ducea într-o piaţă a moscheii bazarului, dar ieşirea era blocată de bărbaţi care vociferau, mulţi agitând arme. N-aveau cum să se întoarcă sau să tragă pe-o parte, aşa că McIver se mulţumi să încetinească şi opri maşina.

- Din nou femeile! spuse, prinzând o frântură din scurgerea demonstraţiei pe stradă.

De pe o parte şi de pe cealaltă violenţa strigătelor sporea. Traficul de pe ambele părţi ale străzii se opri brusc, ca la poruncă, claxoanele urlând furioase. Nu existau trotuare, doar obişnuitele şanţuri pline de mizerii şi zăpada strânsă troiene, câteva tarabe şi trecători înghesuiţi de ambele părţi. Trecătorii începură să se alăture celor din faţă, înghesuindu-se împrejurul automobilelor şi camioanelor. Printre ei erau vagabonzi şi tineri şi unul făcu un semn obraznic către Gavallan prin fereastra portierei, un altul trase un şut în aripă, apoi altul şi o rupseră la fugă râzând.

- Scârboşenii mărunte!

McIver îi putea zări în oglinda retrovizoare, alţi tineri se strângeau în jurul lor, alţi bărbaţi trecură pe lângă ei, alte privi ostile si o pereche izbi portiera neglijent, cu patul armelor. în faţa lor, corpul principal al demonstraţiei, dominat de strigăte de "Allah-u akbar", trecea de intersecţie. Un trosnet neaşteptat îi făcu să tresară când o piatră izbi maşina la mică distanţă de parbriz, apoi întreaga maşină începu să se clatine când tinerii şi

vagabonzii se năpustiră asupra ei, sărind pe barele de protecţie, făcând gesturi obscene.

Mânia lui McIver explodă şi smuci portiera, trântind pe câţiva dintre ei de-a rostogolul pe jos, apoi ţâşni afară şi se năpusti în grămada care se împrăştie imediat. Gavallan ieşi la fel de iute ca să-i atace pe cei care încercau să răstoarne maşina din spate. Îl izbi pe unul şi acesta o rupse la fugă. Ceilalţi, cei mai mulţi, se retraseră alunecând şi strigând, însoţiţi de blestemele trecătorilor, dar doi dintre tinerii mai voinici îl atacară pe Gavallan din spate. Îi văzu venind şi-l izbi pe unul în piept, trântindu-l, îmbrâncindu-l pe celălalt de un camion, ameţindu-l, şi şoferul camionului râse, bătând cu pumnul în portiera cabinei.

McIver răsufla greii. De partea lui tinerii se trăseseră la o distanţă sigură, strigând obscenităţi.

- Fereşte, Mac!

McIver se aplecă. Piatra trecu la mică distanţă de capul lui şi izbi portiera camionului şi tinerii - zece sau doisprezece - ţâşniră înainte. Mac n-avea unde să se retragă, aşa că le ţinu piept lângă aripa maşinii, iar Gavallan îşi sprijini şi el spatele de ea, la fel de încolţit. Unul dintre tineri ţâşni către Gavallan cu o bucată de lemn ridicată ca o bâtă, în timp ce alţi trei se repeziră la el din părţi. Se răsuci într-o parte, dar bâta îl izbi razant în umăr şi el icni. Se întinse după tânăr, îl lovi peste faţă dezechilibrându-l, dar alunecă şi se întinse în zăpadă. Haita sări asupra lui pentru lovitura de graţie. Pe neaşteptate zăpada dispăru, ca şi picioarele care-l izbeau, şi el se trezi ajutat să se ridice.

Îl sprijinea un membru înarmat al Gărzilor Verzi, tinerii se aflau adunaţi lângă perete sub ameninţarea armei altuia, în apropiere un mullah în vârstă striga înfuriat la ei, trecătorii înconjurându-i pe toţi. Ca prin ceaţă îl văzu pe McIver mai mult sau mai puţin neatins, lângă maşină, apoi mullahul se întoarse către el şi îi vorbi în farsi.

- Nam zaban-e shoma ra khoob namu danan, aga.

- Iartă-mă, nu-ţi vorbesc limba, Excelenţă! hârîi Gavallan cu pieptul străpuns de dureri.

Mullahul, un bătrân cu barbă albă, turban alb şi halat negru, se întoarse şi strigă pe deasupra îmbulzelii la privitori şi la oamenii din celelalte maşini. Fără prea mare enntuziasm, un

şofer din apropiere ieşi din maşină şi-l salută foarte politicos pe mullah, ascultă cele ce i se spuse, apoi îi vorbi lui Gavallan într-o engleză bună, deşi foarte rigidă.

- Mullahul vă informează că tinerii au greşit când v-au macat, aga, şi au încălcat legea, şi că este limpede că domnia voastră nu aţi încălcat legea şi nu i-aţi provocat.

Ascultă din nou cele spuse de mullah şi se întoarse din nou către Gavallan şi McIver.

- El doreşte să ştiţi că Republica Islamică se supune legilor nestrămutate ale lui Allah. Tinerii au încălcat legea care nu îngăduie să ataci străini neînarmaţi care-şi văd paşnici de treburile lor.

Bărbatul bărbos, de vârstă mijlocie, cu haine zdrenţuite, se întoarse către mullah, care acum se adresa cu glas tare mulţimii şi tinerilor şi cuvintele lui fură urmate de un val de aprobări şi încuviinţări.

- Trebuie să fiţi martori că legea este întărită, vinovaţii pedepsiţi şi dreptatea împlinită imediat. Pedeapsa este cincizeci de bice. Dar mai întâi tinerii vă vor cere iertare domniilor voastre şi tuturor celor din jur.

În mijlocul tumultului de la demonstraţia ce se desfăşura în apropiere, tinerii îngroziţi fură îmbrânciţi şi împinşi cu lovituri de picior dinaintea lui McIver şi Gavallan, unde căzură în genunchi şi cerşiră umili iertare. Apoi fură minaţi înapoi la perete şi biciuiţi cu biciuri oferite cu multă solicitudine de nişte catârgii din mulţimea curioasă, care striga încurajări batjocoritoare.

Mullahul, cei doi din Gărzile Verzi şi alţii, aleşi de mullah, aplicară legea. Fără milă.

- Dumnezeule! mormăi Gavallan îngreţoşat. Şoferul translator spuse tăios:

- Acesta este Islamul. Islamul are o singură lege pentru toţi oamenii, o singură pedeapsă pentru fiecare crimă şi dreptatea se aplică imediat. Legea este legea lui Allah. Neatinsă, veşnică, nu ca în Vestul vostru corupt, unde legea poate fi răsucită şi dreptatea răsucită şi întârziată, amânată spre folosul avocaţilor care se îngraşă din aceste ocolişuri şi corupţii şi viclenii sau din necazurile altora.

Ţipetele câtorva tineri îl întrerupseră.

- Fiii ăştia de căţea n-au nici mândrie! spuse bărbatul dispreţuitor, întorcându-se la camion.

Când pedepsirea luă sfârşit, mullahul îi admonesta blând pe acei tineri care nu-şi pierduseră încă simţirile, apoi le dădu drumul să plece şi se depărta însoţit de gărzile sale. Mulţimea se împrăştie, lăsându-i pe McIver şi Gavallan lângă maşină. Atacatorii lor erau acum grămezi patetice de zdrenţe inerte, pătate de sânge, sau tineri ce încercau să se târască în picioare gemând. Gavallan se duse să-l ajute pe unul dintre ei, dar acesta se zvârcoli înspăimântat, încercând să se ridice în picioare, aşa că se opri şi se întoarse înapoi.

Barele de protecţie erau deformate, vopseaua sărise în multe locuri unde fusese lovită de pietrele aruncate cu răutate de tineri. McIver părea mai bătrân ca înainte.

- N-aş putea spune că n-au meritat-o, cred, zise Gavallan.

- Am fi fost călcaţi în picioare şi al dracului de răniţi dacă n-ar fi venit mullahul, spuse răguşit McIver, nespus de bucuros că Genny nu fusese acolo. Ea s-ar fi simţit lovită de fiecare bici pe care-l primeau, îşi zise, simţind dureri în piept şi-n spate de la loviturile primite. Îşi desprinse ochii de la maşină şi-şi mişcă cu greu umerii îndureraţi. Apoi îl observă pe bărbatul care tradusese pentru ei într-o maşină din apropiere, încă prins în încurcătura circulaţiei şi-şi tîrî greoi picioarele prin zăpadă către el.

^139

- Mulţumesc, mulţumesc că ne-aţi ajutat, aga, îi spuse, strigând pe fereastră ca să acopere zgomotul din jur.

Maşina era veche, caroseria îndoită în multe locuri și patru alţi bărbaţi erau înghesuiţi înăuntru. Omul coborî geamul portierei.

- Mullahul a cerut un translator. L-am ajutat pe el, nu pe voi, spuse strâmbând din buze. Dacă n-aţi fi venit în Iran, proştii ăia tineri n-ar fi fost tentaţi de dezgustătoarea voastră expunere de bogăţie materială.

- Iartă-mă! Voiam doar să...

-...şi dacă n-ar fi fost filmele voastre la fel de dezgustătoare şi televiziunea, care glorifică bandele voastre de stradă fără nici un Dumnezeu şi şcolarii neascultători, pe care Şahul le-a importat la imboldul stăpânilor săi, ca să corupă tineretul nostru, pe propriul meu fiu şi rudele mele între alţii, aceşti

sărmani nebuni s-ar supune cu toţii sârguincioşi legilor. Ar fi mai bine pentru voi să plecaţi mai înainte de-a fi şi voi prinşi încălcând legea.

Ridică geamul şi izbi claxonul furios.

Apartamentul lui Lochart; ora 2,37 după-amiază. Degetele ei răpăiră scurt, codificat, la uşa apartamentului. Purta văl şi un chador pătat. Îi răspunseră o serie de ciocănituri. Bătu din nou de patru ori repede şi o dată încet. Uşa se întredeschise de un deget. Teymour era acolo, cu un pistol îndreptat spre faţa ei, şi ea râse.

- Nu mai ai încredere în nimeni, dragul meu, spuse în arabă, dialectul palestinian.

- Nu, Sayada, nici măcar în tine! răspunse el şi când se asigură că era într-adevăr Sayada Bertolin şi singură, deschise uşa mai larg, iar ea îşi smulse vălul şi baticul, intră şi se lăsă în braţele lui. El închise uşa cu piciorul şi o încuie.

- Nici chiar înainte. Apoi se sărutară flămânzi.

- Ai întârziat!

- Am venit la vreme, tu ai venit mai devreme!

Ea râse din nou şi se desprinse din îmbrăţişare! întinzându-i sacoşa.

- Cam jumătate e aici. Am să aduc restul mâine.

- Unde ai lăsat restul?

- Într-un dulap la French Club. Sayada Bertoliri îşi puse deoparte chadorul şi se transformă ca prin minune. Purta o scurtă de schi matlasata, un pulover călduros de caşmir, pe gât, o fustă de stofă scoţiană în pătrăţele şi cizme groase, îmblănite, totul de cea mai bună calitate.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă. Ochii lui zâmbiră.

- I-am trimis la plimbare..

- Ah, dragoste după-amiaza. Când se întorc?

- La apus.

- Perfect. Mai întâi un duş. Apa mai e caldă?

- Oh, da. Şi încălzirea centrală funcţionează, şi avem şi pătura electrică.

- Asemenea lux... Lochart şi nevasta lui ştiu să trăiască. Asta este o veritabilă., care-i cuvântul franţuzesc?... A, da, garsonieră de paşă!

Râsul ei îl încălzi.

- Habar n-ai ce peşcheş e un duş fierbinte, dragul meu. Mult mai minunat decât o baie. Fără să mai vorbim de restul.

Se aşeză pe un scaun ca să-şi tragă cizmele.

- Însă libidinosul bătrân, Bakravan, Jared Bakravan, nu Lochart, a fost cel care ştia cum să trăiască. La origine apartamentul ăsta a fost pentru o amantă.
- Tu? întrebă el fără răutate.
- Nu, dragul meu. El le voia tinere, foarte tinere. Eu nu sunt amanta nimănui, nici măcar a soţului meu. Şeherazada mi-a spus. Moş Jared ştia cum să trăiască. Păcat că n-a avut mai mult noroc în moarte!
- Şi-a atins ţelul.
- Nu aşa ar fi trebuit să sfârşească un astfel de om. E o prostie!
- Era cămătar cunoscut şi sprijinitor al Şahului, chiar dacă i-a dat din belşug şi lui Khomeini. încălcase legile lui Allah.
- Legile extremiştilor, dragul meu! Ale extremiştilor. Aşa cum tu şi cu mine încălcăm tot felul de legi, nu?

Se ridică şi-l sărută uşor, ieşi în coridor călcând pe minunatele covoare, trecu în dormitorul Şeherazadei şi-al lui Lochart, îl traversă intrând în baia luxos acoperită cu oglinzi şi dădu drumul la duş, aşteptând să se încălzească apa.

- Mi-a plăcut întotdeauna apartamentul ăsta. El se sprijini de canatul uşii.
- Superiorii mei îţi mulţumesc că le-ai sugerat. Cum a fost demonstraţia?
- Îngrozitoare. Iranienii sunt nişte animale. Strigau porcării şi aruncau cu murdării în noi, fluturându-şi penisurile. Şi totul pentru că vrem să fim puţin egale, vrem să ne îmbrăcăm aşa cum dorim, să încercăm să fim frumoase pentru atât de puţin timp, suntem tinere atât de puţină vreme...

Îşi puse din nou palma sub duş, încercând apa.

- Khomeini al vostru va trebui să renunţe. El râse.
- Niciodată. Şi numai unii sunt animale, Sayada, restul nu ştiu altceva. Unde este toleranţa ta de palestiniancă civilizată?
- Bărbaţii voştri de-aici au pus totul într-un closet, Teymour. Dacă ai fi femeie, ai înţelege.

Încercă din nou apa şi simţi că se încălzeşte.

- E vremea să mă întorc la Beirut. Niciodată nu m-am simţit curată aici. Nu m-am simţit curată de luni de zile.

- M-ar bucura să mă întorc şi eu. Acolo războiul s-a terminat. Dar nu în Palestina, Iordan sau Liban. Acolo au nevoie de luptători antrenaţi. Mai sunt încă evrei de omorât, blestemul Zionului de îndepărtat şi Pământul Sfânt de recucerit.
- Mă bucur că o să te întorci la Beirut, spuse ea, chemându-l cu privirea. Mi s-a spus şi mie să mă întorc acasă, peste câteva săptămâni, şi-mi convine perfect, mai pot să mai demonstrez până atunci. Marşul planificat pentru joi o să fie cel mai mare.
- Nu înţeleg ce-ţi pasă? Iranul nu e problema noastră, iar toate marşurile şi adunările de protest n-or să ducă la nimic.
- Greşeşti! Khomeini nu e prost. Iau parte la marşuri pentru acelaşi motiv pentru care lucrez pentru OEP, pentru casa noastră, pentru egalitatea femeilor Palestinei şi, da... pentru femeile de pretutindeni.

Ochii ei căprui aruncau flăcări şi n-o văzuse niciodată mai frumoasă.
- Femeile au pornit protestul, dragul meu, şi pe Dumnezeul părţilor, singurul Dumnezeu, şi pe Marx-Lenin, pe care-n taină îi admiri, zilele dominaţiei bărbaţilor s-au sfârşit.
- Aşa-i, spuse el imediat şi râse. râse laolaltă cu el.
- Eşti un şovinist. Tu care ai văzut atât de multe. Temperatura apei era perfectă. Îşi scoase jacheta de schi.
- Hai să facem un duş împreună.
- Bine. Spune-mi despre documente.
- După aia.

Se dezbrăcară fără ruşine, amândoi excitaţi, dar răbdători, pentru că aveau încredere unul într-altul şi erau mulţumiţi.

Erau amanţi de trei ani, în Liban, în Palestina şi aici, la Teheran, şi se săpuniră reciproc şi se jucară unul cu celălalt, jocul lor devenind din ce în ce mai intim şi mai senzual şi mai erotic, până când ea ţipă o dată şi încă o dată şi atunci, în clipa aceea, el o pătrunse şi se contopiră perfect, înfierbântându-se şi mai mult, implorând împreună, rămânând apoi liniştiţi până mai târziu, întinşi unul lângă celălalt în pat, încălziţi de pătura electrică.
- Ce oră e? întrebă ea somnoroasă, oftând adânc.
- Ora pentru, dragoste.

Fără o vorbă, ea se întinse spre el şi el tresări, nepregătit, şi se retrase protestând, apoi îi prinse mâna şi o trase aproape.

- Nu încă! Nici chiar tu, dragostea mea, spuse ea mulţumită în braţele sale.
- Cinci minute.
- Nici cinci ore, Teymour.
- O oră...
- Două ore, spuse ea zâmbind. În două ore, ai să fii gata din nou, dar până atunci n-am să mai fiu aici. Va trebui să-ţi urci în pat una dintre târfele tale soldat.

Îşi înăbuşi un căscat, apoi se-ntinse ca o pisică.
- Oh, Teymour, eşti un amant minunat. Apoi auzi un zgomot.
- Duşul?
- Da, l-am lăsat să curgă. Ce lux! Nu?
- Da, da, dar e risipă.

Se strecură din pat şi închise uşa băii, folosi bideul, apoi intră sub duş, cântând în timp ce-şi spăla părul. Îşi înfăşură un prosop fin în jurul trupului, îşi usca părul cu uscătorul electric şi se întoarse aşteptându-se să-l găsească dormind satisfăcut. Dar nu dormea. Zăcea în pat cu gâtul tăiat. Pătura care-l acoperea pe jumătate era îmbibată de sânge, organele genitale retezate erau aşezate cu grijă pe pernă lângă el şi tot acolo, lângă pat, stăteau doi bărbaţi; privind-o.

Amândoi erau înarmaţi cu revolvere cu amortizor. Prin uşa deschisă a dormitorului zări un alt bărbat de strajă lângă uşa de la intrare.
- Unde sunt restul hârtiilor? întrebă unul dintre ei într-o engleză cu accent curios, cu revolverul îndreptat către ea.
- La... la French Club.
- Unde la French Clubl
- Într-un dulap.

Era de prea mulţi ani în OEP ca agent secret şi prea versată în viaţă ca să intre în panică. Inima-i bătea rărişi încercă să se hotărască ce să facă înainte de a muri. În geantă avea un cuţit, dar lăsase geanta pe noptieră şi acum se afla pe pat, cu conţinutul împrăştiat şi cuţitul nu mai era acolo. N-avea nici o armă în apropiere, la îndemână, ca să se ajute. Nimic, doar timp. La apus, ceilalţi se vor întoarce. Şi apusul era încă departe.
- În toaleta doamnelor, adăugă.
- Care dulap?

- Nu ştiu. Nu sunt numere şi obiceiul e încredinţezi dai tot ce ai de păstrat garderobierei, îţi treci numele în registrul pe care ţi-l prezintă ea şi îţi dă înapoi ceea ce ai dat, când ceri. Dar numai ţie.

Bărbatul aruncă o privire către celălalt, care dădu scurt din cap. Amândoi aveau părul negru, ochii negri, purtau mustaţă şi nu reuşi să le definească accentul. Puteau fi iranieni, arabi sau evrei şi de oriunde. Din Egipt, din Siria sau din sud, către Yemen.

- Îmbracă-te! Dacă încerci ceva, n-ai să ajungi în Iad fără să suferi ca bărbatul acesta. Nu l-am trezit mai întâi. E limpede?

- Da.

Sayada se întoarse şi începu să se îmbrace. Nu încerca să se ascundă. Bărbatul de la uşă o urmărea atent, dar nu trupul ei îl interesa, ci mâinile.

Sunt profesionişti! îşi zise îngreţoşată.

- De unde ai hârtiile?

- De la cineva care îşi zice Aii. Nu l-am văzut niciodată până...

- Stai!

Cuvântul tăia ca o lamă, deşi era spus blând.

- Data viitoare când ai să minţi am să-ţi tai sfârcul acela minunat şi-am să te fac să-l mănânci, Sayada Bertolin! O minciună, de probă, ţi se iartă. Dar nu şi cealaltă. Dă-i drumul!

O cuprinse teama.

- Numele bărbatului e Abdullah bin Aii Siba şi în dimineaţa asta a fost cu mine la vechiul cămin de lângă Universitate. A luat-o înaintea mea către apartament şi am căutat unde ni s-a spus să căutăm şi...

- Cine v-a spus?

- Vocea. Vocea de la telefon. Nu-l cunosc decât ca o voce. Din... Din vreme-n vreme mă sună, cu instrucţiuni speciale.

- Cum îl recunoşti?

- Sigur că după voce. Şi întotdeauna un cod.

Îşi trase puloverul peste cap. Era îmbrăcată complet, cu excepţia cizmelor. Revolverul cu amortizor nu tremurase o clipă.

- Întotdeauna pomeneşte ziua precedentă într-un fel sau altul, în primele câteva minute.

- Continuă!

- Am căutat sub duşumea şi am găsit materialele, scrisorile, dosarele şi nişte cărţi. Le-am pus în geanta mea şi-am fost la

French Club şi... şi după asta, pentru că s-a rupt cureaua genţii, am lăsat jumătate acolo şi am venit aici.
- Unde te-ai întâlnit cu Dimitri Yazerov?
- Nicăieri, niciodată. Mi s-a spus doar să mă duc acolo cu Abdullah şi să mă asigur că nu ne urmăreşte nimeni, să găsesc hârtiile şi să i le dau lui Teymour.
- De ce Teymour?
- N-am întrebat: Nu întreb niciodată.
- Înţelept. Ce făcea Teymour?
- Nu ştiu exact. În afară de faptul că este... era iranian, pregătit ca fedain de către OEP.
- Ce ramură?
- Nu stiu.

În spatele omului se vedea dormitorul, dar se feri să privească patul, cu ochii aţintiţi pe acest bărbat care ştia prea multe. Prin felul în care puneau întrebările, puteau fi agenţi ai SA VAMA, KGB, CIA, MI6, Israel, Iordania, Siria, Irak, ba chiar şi ai unuia dintre grupurile extremiste ale OEP, care nu-l recunoştea pe Arafat drept conducător şi care ar fi dorit cu toţii să intre în stăpânirea conţinutului seifului Ambasadei Americane.
- Când se întoarce francezul, amantul tău?
- Nu ştiu, spuse imediat, lăsând să i se vadă surpriza.
- Unde-i acum?
- La baza lui din Zagros. Se numeşte Zagros Trei.
- Unde-i pilotul Lochart?
- Cred că tot la Zagros.
- Când se întoarce aici?
- Vrei să spui aici, în acest apartament? Nu cred să se mai întoarcă vreodată aici.
- La Teheran?

Privirea îi fu atrasă spre dormitor, oricât de mult încercase să reziste, şi-l văzu pe Teymour. Stomacul ei se răsuci, bâjbâi după toaletă şi vărsă violent. Bărbatul privi fără emoţie, satisfăcut că una dintre barierele ei era sfărâmată. Era obişnuit să vadă trupul reacţionând singur în faţa spaimei, totuşi rămase cu pistolul îndreptat către ea, urmărind-o prudent în caz că ar fi încercat ceva.

Când spasmele trecură, îşi curăţă gura cu puţină apă. Încercând să-şi stăpânească ameţeala, blestemându-l pe Teymour că fusese atât de idiot ca să-i trimită pe ceilalţi.

Tâmpitul! ar fi vrut să ţipe. E o prostie când ştii că eşti înconjurat de duşmani, în dreapta, în stânga sau în centru. M-a deranjat pe mine vreodată să fac dragoste când se aflau şi alţii prin preajmă câtă vreme uşa era închisă?! Se sprijini cu spatele de chiuvetă, cu faţa la duşmanii ei.
- Mai întâi mergem la French Club. Ai să iei restul materialului si-ai să mi-l dai. Limpede?
- Da.
- De-aici înainte ai să lucrezi pentru noi. În secret. Ai să lucrezi pentru noi. De acord?
- Am de ales?
- Da, poţi să mori. Cumplit.

Buzele bărbatului se subţiară şi mai mult şi privirea deveni vicleană
- După ce ai să mori, o să i se acorde atenţie unui copil cu numele de Yassar Bialik.

Toată culoarea îi dispăru din obraji.
- Ah, bine, deci îţi aminteşti de băieţelul tău care locuieşte cu familia unchiului tău pe strada Negustorilor de Flori din Beirut. Ei, îţi aminteşti?
- Da... desigur... spuse ea, abia putând să rostească cuvintele.

Era cu neputinţă ca ei să afle de dragul meu Yaser. Nici chiar soţul meu nu ştie.
- Ce s-a întâmplat cu tatăl băiatului?
- A... a fost ucis... A fost ucis.
- Unde?
- Pe... înălţimile Golan.
- E trist să pierzi un soţ atât de tânăr, când eşti căsătorită abia de câteva luni! spuse bărbatul ironic. Câţi ani aveai atunci?
- Şa... şaptesprezece.
- Memoria nu te-a lăsat. Bine. Acum ai de ales: lucrezi pentru noi, tu şi fiul tău şi unchiul şi familia lui sunt siguranţă; dacă nu ne asculţi cu desăvârşire, dacă încerci să ne trădezi sau să te sinucizi, băiatul Yassar nu va mai fi bărbat şi nu va mai vedea. E limpede?

Neajutorată, încuviinţă din cap, cu chipul pământiu.
- Dacă noi murim, alţii o să se asigure că suntem răzbunaţi. Nu te îndoi de asta. Acum, ce-ai ales?
- Am să vă slujesc.

Şi-am să îmi pun fiul la adăpost şi am să fiu răzbunată. Dar cum, cum, cum!
- Bun. Pe ochii, testiculele şi mădularul fiului tău, o să ne dai ascultare?
- Da! Vă rog... Vă rog, pe cine o să slujesc? amândoi bărbaţii zâmbiră fără veselie.
- Nu mai întreba vreodată şi nici nu încerca să afli. O să-ţi spunem, când va fi nevoie, dacă va fi nevoie. Limpede?
-Da.
Bărbatul înarmat deşurubă amortizorul şi-l puse împreună cu arma în buzunar.
- Vrem să aflăm imediat când se întorc fie francezul, fie Lochart. E de datoria ta să afli şi câte elicoptere au aici în Teheran şi unde. Limpede?
- Da. Cum iau legătura cu voi, vă rog?
- O să ţi se dea un număr de telefon. Ochii i se îngustară şi mai mult.
- Numai pentru tine. Limpede?
- Da.
- Unde locuieşte Armstrong, Robert Armstrong?
- Nu ştiu.
Semnale de alarmă începură să o străbată. Umbla zvonul că Armstrong era un asasin experimentat angajat de MI6.
- Cine e Talbot?
- Talbot e un oficial al Ambasadei Britanice.
- Ce oficial? Ce slujbă are?
- Nu ştiu. Doar un oficial.
- E vreunul dintre ei amantul tău?
- Nu. Ei... ei vin câteodată la French Club. Cunoştinţe.
- Ai să devii amanta lui Armstrong. Limpede?
- Am să... am să încerc.
- Ai două săptămâni. Unde e nevasta lui Lochart?
- Cred... cred că e în casa familiei Bakravan, de lângă bazar.
- Ai să te convingi de asta şi-ai să obţii cheia uşii din faţă.
Bărbatul o privi clipind şi-şi ascunse amuzamentul. Dacă asta e împotriva scrupulelor tale, îşi zise, n-are a face.
- Ia-ţi haina, acum plecăm. Genunchii îi tremurau şi traversă dormitorul către uşa din faţă. -Aşteaptă!
Bărbatul înghesui conţinutul genţii înapoi şi după aceea, ca străbătut de un gând neaşteptat, înfăşură nepăsător ceea ce

se afla pe pernă într-una dintre batistele ei de hârtie şi puse şi asta în geantă.
- Ca să-ţi amintească să ne asculţi.
- Nu, vă rog! Izbucni în lacrimi. Nu pot... Nu asta! Bărbatul îi strecură geanta în mână.
- Atunci scapă de ele!
Se clătină umilă înapoi către baie şi aruncă în toaletă şi vomă din nou, mai mult decât înainte.
- Grăbeşte-te!
Când putu să-şi pună picioarele în mişcare, se întoarse cu faţa către ei.
- Când ei or să se întoarcă şi-or să vadă că nu sunt aici... ei... or să ştie că sunt... că sunt cu cei care au făcut asta şi...
- Sigur. Ne crezi proşti? Crezi că suntem singuri? În momentul în care cei patru se întorc sunt morţi şi locul ăsta incendiat.
La apartamentul lui McIver; ora 4,20 după- amiază.
Ross spuse:
- Nu ştiu, domnule Gavallan, nu-mi amintesc prea multe după ce am lăsat-o pe Azadeh pe deal şi-am intrat în bază. Mai mult sau mai puţin până când am ajuns aici.
Purta una dintre cămăşile de uniformă ale lui Petikin şi un pulover negru şi pantaloni şi pantofi negri. Era bărbierit şi îngrijit, dar pe chipul său se vedea o sfârşeală cumplită.
- Dar înainte de asta totul s-a întâmplat aşa... aşa cum v-am spus.
- Îngrozitor, spuse Gavallan, dar îi mulţumim Domnului pentru prezenţa dumitale, căpitane! Dacă n-ai fi fost dumneata, ceilalţi ar fi morţi. Fără dumneata i-am fi pierdut pe toţi. Hai să bem ceva. E afurisit de frig. Avem ceva whisky.
Îi făcu un semn lui Petikin.
- Charlie!
Petikin se duse către dulap.
- Sigur, Andy!
- Eu nu, mulţumesc, domnule McIver, spuse Ross.
- Mi-e teamă că eu vreau şi soarele nu e mai sus de un cot pe cer, spuse McIver.
- Şi eu, adăugă Gavallan!
Cei doi sosiseră nu de multă vreme, încă tulburaţi de nenorocirea pe lângă care trecuseră la un fir de păr şi îngrijoraţi, pentru că acasă la Şeherazada bătuseră cu ciocanul de fier în

uşă de câteva ori fără nici un rezultat. Apoi veniseră aici. Ross dormita pe sofa şi, când uşa din faţă se deschisese, se trezise cu o tresărire violentă, cu kukriul ameninţător în mână.
- Iertaţi-mă! spusese tremurând şi băgase pumnalul în teacă.
- E-n regulă, se prefăcuse Gavallan, fără să-şi poată stăpâni sperietura. Sunt Andrew Gavallan. Salut, Charlie. Unde-i Azadeh?
- Încă mai doarme în dormitorul de oaspeţi.
- Iartă-mă că te-am speriat, spuse Gavallan. Ce s-a întâmplat la Tabriz, căpitane?

Şi Ross începuse să le spună, fragmentat, sărind înainte şi înapoi cu istorisirea, până când isprăvi.

Trezirea bruscă din somnul adânc îl ameţise. Îl durea capul, îl durea totul, dar era bucuros să spună ce se întâmplase, reconstruind, umplând treptat părţile albe, aşezând fiecare piesă la locul ei, cu excepţia lui Azadeh.

Nu, ei încă nu îi găsesc locul.

În dimineaţa aceea, când se trezise dintr-un coşmar cumplit - dormise agitat, străbătut de fiori de groază, totul amestecat în visurile lui, zgomotul motoarelor şi armelor şi pietrelor şi exploziilor şi frigul. Se holbase îndelung la mâinile sale ca să se convingă ce e vis şi ce realitate. Apoi văzuse un bărbat uitându-se la el şi ţipase:
- Unde-i Azadeh?
- Încă doarme, căpitane Ross! E în dormitorul celălalt, la capătul holului, spusese Petikin, liniştindu-l. Îţi aminteşti de mine? Charlie Petikin, Doshan Tappeh.

Îşi scruta memoria; locurile, amintirile, reveneau treptat. Amintiri hidoase. Pete mari albe, foarte mari. Doshan Tappeh. Ce-i cu Doshan Tappeh? Se dusese acolo să facă rost de un elicopter şi...
- A, da, căpitane! Ce mai faci?! Mă bucur să te văd. Doarme?
- Da. Ca un prunc.
- Cel mai bun lucru... Cel mai bun lucru pentru ea e somnul, spusese, mintea lui încă nefuncţionând cu uşurinţă.
- Mai întâi un ceai, după aia o baie, te bărbiereşti şi eu o să-ţi pregătesc nişte haine şi ceva de ras. Eşti cam de măsura mea. Ţi-e foame? Avem ouă şi nişte pâine. Pâinea e puţin cam veche.
- O, mulţumesc, nu, nu mi-e foame. Eşti foarte amabil.

- Am o datorie faţă de dumneata. Nu, cel puţin zece. Sunt al dracului de bucuros că te văd. Ascultă-mă, oricât de mult aş vrea să ştiu ce s-a-ntâmplat... ei bine, McIver s-a dus la aeroport să-l ia pe şeful nostru, Andrew Gavallan. O să se întoarcă repede, va trebui să le spui şi lor, aşa că o să aflu atunci. Deci nici un fel de întrebări până atunci. Trebuie să fii istovit.
- Da, mulţumesc. Totul e încă puţin... Nu-mi pot aminti când am lăsat-o pe Azadeh pe colină şi după aia aproape nimic, doar sclipiri, ca în vis, până m-am trezit acum câteva clipe. Cât timp am dormit?
- Ai dormit cam şaisprezece ore. Noi, asta înseamnă Nogger şi cei doi mecanici ai noştri, v-am târât până aici şi după asta aţi căzut amândoi laţi. V-am pus pe dumneata şi pe Azadeh în pat ca pe copilaşi, Mac şi cu mine. V-am dezbrăcat, am spălat o parte a mizeriei şi v-am dus la pat. Nu prea blând, că veni vorba, dar nu v-aţi trezit, nici unul dintre voi.
- Ea e bine?
- Azadeh? O, da! Am aruncat de câteva ori o privire în cameră, dar e încă turtită.
- Ce a...
- Iartă-mă, fără întrebări. Mai întâi rade-te şi baia! Mi-e teamă că apa e abia călâie, dar am pus, radiatorul electric în baie, aşa că nu-i prea rău.

Ross îl privea acum pe Petikin care îi întindea băutura lui McIver şi lui Gavallan.
- Sigur că nu vrei, căpitane?
- Nu, nu, mulţumesc!

Fără să-şi dea seama, îşi pipăi încheietura mâinii drepte şi o frecă. Nivelul energetic scădea rapid. Gavallan văzu oboseala de pe faţa bărbatului şi înţelese că n-avea prea mult timp.
- Despre Erikki nu-ţi poţi aminti nimic altceva, ca să ne dai vreo idee pe unde ar putea fi?
- Nu mai multe decât v-am spus. Azadeh ar putea să-l ajute. Numele sovieticului era cumva cam Certaga. Bărbatul cu care Erikki era obligat să lucreze acolo, la graniţă. Aşa cum am spus, o foloseau ca o ameninţare şi au fost şi nişte complicaţii cu tatăl ei şi un drum pe care trebuiau să-l facă împreună. Iertaţi-mă, nu-mi pot aminti. Celălalt om, cel care era prieten cu Abdullah Han... i se spunea Oleg Mzytryk.

Asta îi aminti lui Ross de mesajul codificat al lui Rosennt pentru Han, dar hotărî că nu era treaba lui Bavallan, şi nici să-i înşire toţi morţii, nici despre cum îl îmbrâncise pe bătrân în faţa camionului, pe deal, nici că într-o zi avea să se întoarcă înapoi în sat ca să îi reteze capul măcelarului şi kalandarului care, dacă n-ar fi fost mila Domnului sau a spiritului din Ţinuturile înalte, ar fi bătut-o cu pietre şi ar fi mutilat-o şi l-ar fi mutilat şi pe el. Avea să facă asta după ce avea să-i dea raportul lui Armstrong sau Talbot sau colonelului american, dar înainte de asta îi va întreba cine a trădat Operaţiunea Mecca. Căci cineva trădase. Pentru moment, gândul la Rosemont şi Tenzing şi Gueng îl orbi. Când ceaţa se limpezi, văzu ceasul de pe cămin.

- Trebuie să mă duc la o clădire de lângă Ambasada Britanică. E departe de aici?

- Nu. Am putea să te ducem noi, dacă doreşti, fi . Gavallan aruncă o privire către McIver.

- Mac, să mergem acum, poate că pot să-l prind pe Talbot. Încă mai avem timp să ne întoarcem să-i vedem pe Azadeh şi pe Nogger, dacă mai e aici.

- Bună. idee. Ar putea fi acum? Iartă-mă, dar mi-e teamă că o să leşin din nou dacă nu o fac repede.

Gavallan se ridică şi îşi puse paltonul. Petikin îi spuse lui Ross:

- Am să-ţi împrumut un pardesiu şi nişte mănuşi. Văzu ochii alunecându-i în jos, pe coridor.

- Vrei s-o trezesc pe Azadeh? Bine?

- Nu, mulţumesc... Am să... am să arunc doar o privire.

- Ea doua uşă pe stânga.

Îl urmăriră pornind pe coridor cu paşi tăcuţi, ca de pisică, deschizând în tăcere uşa şi stând acolo pentru un moment, apoi închizând-o din nou. Îşi ridică pistolul automat şi cele două kukriuri, al lui şi al lui Gueng. Se gândi o clipă, apoi îl puse pe al său pe cămin.

- În caz că nu mă întorc, spuse, spune-ţi-i că e un dar. Un dar pentru Erikki şi pentru ea.

CAPITOLUL 47

La palatul Hanului; ora 5,l9 după-amiază. Kalandarul din Abu Mard se afla în genunchi, îngheţat de spaimă.

- Nu, nu, înălţimea voastră. Jur că mullahul Mahmud ne-a zis...

- Nu-i un mullah adevărat, fiu de căţea! Toată lumea ştie asta! Pe Allah, tu aveai de gând să-mi baţi cu pietre fiica? urlă Hanul cu chipul injectat, răsuflând sacadat, în spasme adânci. Tu... ai hotărât... tu ai hotărât să-mi baţi cu pietre fiica mea?!

- El a fost, înălţimea voastră... şopti kalandarul. Mullahul care a hotărât... după ce a întrebat-o şi... ea a recunoscut adulterul cu sabotorul.

- Tu... fiu de căţea! Tu l-ai ajutat şi l-ai îndemnat pe acest fals mullah. Mincinosule! Ahmed mi-a spus ce s-a întâmplat!

Hanul se sprijini de pernele aşternutului. O strajă era lângă el, Ahmed şi alte santinele în apropierea kalandarului din faţa lui. Najoud, fiica lui cea mare, şi Aisha, tânăra-i soţie, erau aşezate într-o parte, încercând să-şi ascundă groaza în faţa furiei şi îngrozite că avea să se răsfrângă şi asupra lor.

Hakim, fratele lui Azadeh, stătea îngenuncheat lângă uşă, încă în hainele sale murdare de praful drumului şi pin de presimţiri rele. Abia sosit, fusese adus în grabă acolo, sub pază, la porunca Hanului, care ascultase cu aceeaşi furie istorisirea lui Ahmed despre cele petrecute în sat.

- Tu... fiu de căţea, strigă Hanul din nou, cu saliva curgându-i din gură, ai lăsat... ai lăsat cânele de... sabotor să scape! Ai lăsat să-mi târască fiica după el, un... tăinuitor de sabotori... şi... după aia... după aia... îndrăzneşti să-mi judeci pe cineva din familia mea, a mea. Şi ai bate-o cu pietre fără... să-mi ceri mie... mie, îngăduinţă?!

- Mullahul a spus! ţipă kalandarul, repetând iarăşi şi iarăşi cuvintele.

- Faceţi-l să tacă!

Ahmed îl izbi tare peste o ureche, ameţindu-l pentru o clipă, apoi îl săltă brutal înapoi în genunchi şi şuieră.

- Spune încă un cuvânt şi-ţi tai limba! Hanul încerca să-şi tragă sufletul.

- Aisha... dă-mi... dă-mi una dintre pilulele alea!

Ea înainta grăbită, rămânând în genunchi, deschise sticla, îi puse o pilulă în gură şi-i şterse buzele. Hanul păstră pilula sub limbă, aşa cum îi spusese doctorul, şi într-o clipă spasmul trecu, bubuitul din urechi scăzu şi încăperea îşi opri legănatul. Ochii săi

injectaţi se îndreptară din nou către bătrânul care scâncea şi tremura necontrolat.
- Fiu de căţea! Deci îndrăzneşti să muşti mâna Stăpânului! Tu, măcelarul şi satul tău scârbos... Ibrahim, se întoarse Hanul către unul dintre paznici, du-l înapoi la Abu Mard şi bate-l cu pietre... Pune satul să-l bată cu pietre. Pe el! Apoi taie-i mâinile măcelarului...

Ibrahim şi celălalt paznic îl traseră în picioare pe omul care urla, îl izbiră cu pumnii, aducându-l la tăcere, îii deschiseră uşa, oprindu-se când Hakim spuse sălbatic:
- Apoi daţi foc satului!

Hanul se întoarse către el, mijind ochii.
- Da... şi după asta daţi foc satului... îl îngână rămânând cu privirile asupra lui.

Hakim îi întoarse privirea, încercând să fie curajos. Uşa se închise şi tăcerea se aşternu şi mai grea, întreruptă numai de gâfâiala lui Abdullah.
- Najoud, Aisha, plecaţi! spuse.

Najoud şovăi, dorind să rămână, dorind să audă sentinţa pronunţată pentru Hakim, încântată că Azadeh fusese surprinsa în adulterul ei şi deci o aştepta pedeapsa oricând ar fi fost găsită. Bun, bun, bun. Cu Azadeh piereau şi cei doi: Hakim si Roşcatul cu Cuţitul.
- Am să vin de îndată ce mă chemi, înălţimea ta, spuse.
- Poţi să te duci înapoi în încăperile tale. Aisha, aşteaptă la capătul coridorului.

Amândouă femeile plecară. Ahmed închise uşa mulţumit, totul desfăşurându-se aşa cum fusese plănuit. Celelalte două străji aşteptară în tăcere. Hanul se mişcă greoi, făcându-le semn să se apropie.
- Aşteptaţi afară. Ahmed, tu rămâi.

Când plecară şi nu mai rămăseseră decât ei trei în încăperea mare şi rece, îşi întoarse din nou privirea străpungătoare către Hakim.
- "Daţi foc satului", ai zis. O idee bună... Dar asta nu-i o scuză pentru trădarea ta şi nici pentru a surorii tale.
- Nimic nu scuză trădarea împotriva unui tată, înălţimea ta, dar nici Azadeh, nici eu nu te-am trădat sau n-am complotat împotriva ta.

- Mincinosule! L-ai auzit pe Ahmed. Ea a recunoscut că s-a destrăbălat cu sabotorul! A recunoscut-o.

A recunoscut că l-a "iubit", înălţimea ta, cu ani şi ani în urmă. A jurat în faţa lui Allah că n-a comis niciodată adulter şi nu şi-a trădat niciodată bărbatul. În faţa cânilor ăia şi fiilor de căţea, şi mai rău, a acelui mullah de mâna stingă, ce-ar fi trebuit să spună fiica unui Han? N-a încercat ea să-ţi apere numele în faţa acelei grămezi de bălegar fără Dumnezeu?

- Tot răsuceşti cuvintele, tot aperi târfa! Chipul lui Hakim se făcu cenuşiu.

- Azadeh s-a îndrăgostit aşa cum şi mama s-a îndrăgostit. Dacă ea e o târfă, atunci şi mama mea e târfă!

Sângele năvăli din nou în obrajii Hanului.

- Cum îndrăzneşti să spui astfel de cuvinte?

- E adevărat! Te-ai culcat cu ea înainte de a fi căsătoriţi. Pentru că te iubea, te-a lăsat în taină în iatacul ei şi astfel a riscat moartea. A riscat moartea pentru că te iubea şi tu ai implorat-o. Oare nu mama l-a convins pe tatăl ei să te accepte şi l-a convins pe tatăl tău să-ţi îngăduie ţie să te căsătoreşti cu ea, în loc să fie dată fratelui tău mai mare, care o dorea pentru el ca a doua nevastă?

Vocea lui Hakim se frânse, amintindu-şi de ea pe patul de moarte. Avea atunci şapte ani, Azadeh şase, neînţelegând prea mult, doar că ea suferea cumplit de ceva care se numea "tumoare" şi afară, în curte, tatăl lor, Abdullah, se învârtea fără rost, doborât de durere.

- N-a stat ea întotdeauna alături de tine împotriva tatălui tău şi a fratelui tău mai mare şi, atunci când fratele tău mai mare a fost ucis şi-ai devenit moştenitor, nu a aranjat ea împăcarea cu tatăl tău?

- Nu poţi... nu poţi să ştii astfel de lucruri! Eraţi... eraţi prea mici!

- Ni le-a spus bătrâna doică Fatemeh. Ne-a spus înainte să moară; ne-a spus tot ce-şi putea aminti.

Hanul abia asculta, amintindu-şi şi el, amintindu-şi accidentul de vânătoare al fratelui său, pe care-l pusese la cale atât de abil, bătrâna doică ar fi putut să ştie şi ea de asta şi dacă ea ştia, atunci şi Hakim ştie şi Azadeh ştie, un motiv în plus ca să-i aducă la tăcere; amintindu-şi şi vremurile minunate pe care le petrecuse cu Naftala cea Bălaie, înainte şi după căsătoria lor şi în timpul acelor zile până când începuse suferinţa. Nu erau

căsătoriţi nici de un an când se născuse Hakim, de doi când apăruse Azadeh. Pe atunci Naftala abia avea şaisprezece ani - mărunţică, aproape după tiparul Aishei, dar de o mie de ori mai frumoasă, cu părul ei lung ca un caier de aur. Încă cinci ani dumnezeieşti; nu mai avuseseră alţi copii, dar asta nu mai contase. Avea deja un fiu, în cele din urmă, puternic şi voinic - căci primii trei fii de la prima sa soţie se născuseră toţi bolnăvicioşi, murind curând, cele patru fiice ale sale urâte şi cicălitoare - soţia-i abia împlinise douăzeci şi doi de ani, era sănătoasă, la fel de puternică şi minunată, la fel ca cei doi copii pe care îi născuse deja. Era îndeajuns timp şi pentru alţi fii. Apoi începuseră durerile şi suferinţa. Nici un ajutor din partea tuturor doctorilor din Teheran. Insha Allah, spuseseră. Nici o altă uşurare în afara medicamentelor, din ce în ce mai puternice, pe măsură ce ea se topea.

Allah i-a îngăduit pacea Paradisului şi-am s-o regăsesc acolo. Îl privea pe Hakim, văzând tiparul lui Azadeh, care era tiparul mamei sale, ascultându-l vorbind.

- Azadeh s-a îndrăgostit numai, înălţimea ta! Dacă îl iubea pe bărbatul acela, nu poţi s-o ierţi? Avea numai şaisprezece ani şi era exilată la şcoala din Elveţia. Aşa cum mai târziu am fost eu exilat la Kvoy.

- Pentru că aţi fost amândoi trădători! Nerecunoscători! Nişte otrăvuri! strigă Hanul, simţindu-şi din nou urechile bubuind. Ieşi afară! O să... o să stai departe de ceilalţi, sub pază, până când trimit după tine. Ahmed, ai grijă de asta, apoi întoarce-te!

Hakim se ridică aproape în lacrimi, ştiind ce avea să se întâmple şi nefiind în stare să împiedice desfăşurarea lucrurilor. Ieşi împleticindu-se. Ahmed dădu ordinele necesare străjilor şi se întoarse înapoi în cameră. Ochii Hanului erau închişi, faţa cenuşie, respiraţia mai greoaie ca înainte.

Te implor, Allah, nu-l lăsa să moară încă, se rugă Ahmed.

Hanul deschise ochii şi-l privi cu atenţie.

- Trebuie să hotărăsc în privinţa lui, Ahmed... Repede.

- Da, înălţimea ta, începu sfetnicul său, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu mai ai decât doi fii: Hakim şi sugarul. Dacă Hakim trebuie să moară sau... zâmbi ciudat, i se întâmplă să-şi piardă vederea şi e infirm, atunci Mahmud, soţul înălţimii sale Najoud, va fi regent până când...

- Prostul ăla? Pământurile noastre şi puterea s-ar duce într-un an!

Pete roşii se aprinseră pe obrajii Hanului şi găsea că-i e din ce în ce mai greu să gândească limpede.

- Mai dă-mi o pilulă!

Ahmed se supuse şi-i dădu apă de băut, liniştindu-l.

- Eşti în mâinile lui Allah, o să-ţi revii, nu-ţi face griji!

- Nu-mi fac griji, murmură Hanul, străpuns de o durere în piept. A fost voia lui Allah... că mullahul a murit... la vreme... Ciudat... Piotr Oleg s-a ţinut de partea lui de înţelegere... deşi el... mullahul... a murit prea repede... prea repede....

- Da, înălţimea ta!

Cu vremea, spasmul dureros trecu.

- Care... care ţi-e sfatul privitor la... Hakim? Ahmed se prefăcu că se gândeşte o clipă.

- Fiul tău Hakim este un bun mahomedan, ar putea fi pregătit. Ţi-a condus bine afacerile din Kvoy, şi n-a fugit, aşa cum poate ar fi putut s-o facă. Nu-i un om violent, decât ca să-şi apere sora, nu? Dar asta e foarte important, pentru că aici e cheia lui.

Veni mai aproape şi spuse în şoaptă.

- Fă-l moştenitorul tău, înălţimea ta!

- Niciodată!

- Dacă jură pe Allah să-şi protejeze tânărul frate, aşa cum o să-şi apere sora, dacă se dovedeşte că sora lui se întoarce imediat, de bună voie, la Tabriz... într-adevăr înălţimea ta, n-ai nici un fel de dovadă adevărată împotriva lor, doar vorbe. Îngăduie-mi mie să aflu adevărul de la el şi de la ea şi am să-ţi spun în taină.

Hanul se concentra, ascultând atent, deşi efortul îl costa.

- Ah, fratele e momeala să punem mâna pe soră... Aşa cum a fost ea momeala ca să înşfăcăm soţul şi aşa cum amândoi sunt momeală unul pentru celălalt.

- Da înălţimea ta! Sigur că te-ai gândit la asta înaintea mea. În schimbul repunerii fratelui în drepturile sale, ea trebuie să jure în faţa lui Allah că rămâne aici să-l ajute. O s-o facă, o, da, o s-o facă! Şi-atunci amândoi or să fie la mâna ta şi poţi să te joci cu ei după cum ţi-e voia, dând şi luând după cum doreşti, fie că sunt vinovaţi, fie că nu!

- Sunt vinovaţi.

- Dacă ar fi vinovaţi, şi-am să ştiu repede dacă îmi dai toate puterile ca să cercetez, apoi este voia lui Allah ca să moară

încet, ca tu să hotărăşti ca soţul Fazuliei să fie Han după tine - nu că ar fi mai bun decât Mahmud; dacă nu sunt vinovaţi, atunci lasă-l pe Hakim să rămână moştenitor, dacă ea rămâne aici. Şi dacă ar fi să se întâmple, din nou la voia lui Allah, ca ea să rămână văduvă, s-ar mărita cu oricine ai alege înălţimea ta, ca Hakim să rămână moştenitorul tău - chiar şi cu un sovietic, dacă ar scăpa din capcană, nu?

Pentru prima dată în ziua aceea Hanul zâmbi. În dimineaţa aceea, când Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir sosiseră ca să îl ia în stăpânire pe Piotr Oleg Mzytryk, se prefăcuseră a fi îngrijoraţi cum se cuvine de sănătatea Hanului, aşa cum şi el se prefăcuse a fi mai bolnav decât se simţea la acea vreme. Îşi păstrase glasul obosit şi şovăitor şi foarte coborât, aşa că amândoi trebuiseră să se aplece mult asupra lui ca să-l audă.

- Piotr... vine astăzi aici... Trebuia să mă întâlnesc cu el dar l-am rugat să vină aici... din pricină că sunt bolnav. I-am trimis vorbă... să vină aici şi-ar trebui să fie la graniţă p6 înserat... La Julfa... Dacă plecaţi imediat, aveţi destul timp. Se strecoară peste graniţă într-un mic elicopter sovietic militar şi aterizează lângă un drum lateral... care dă în şoseaua Julfa-Tabriz, unde îl aşteaptă maşina lui... N-aveţi cum să greşiţi. E singura răspântie... La câţiva kilometri nord de oraş... E singurul drum lateral... Un ţinut pustiu, ceva mai mult decât o cărare. Cum... cum o să puneţi mâna pe el, e treaba voastră şi... cum nu pot fi de faţă, o să-mi... o să-mi daţi o bandă a interogatoriului?

- Da, înălţimea ta, spusese Hashemi. Cum ne-ai sfătui să punem mâna pe el?

- Blocaţi drumul de ambele părţi ale intersecţiei cu câteva camioane vechi, încărcate... Lemne de foc... lăzi cu peşte.... Drumul e îngust şi şerpuitor şi plin de gropi şi aglomerat, aşa că o ambuscadă ar fi ceva uşor.... Dar aveţi grijă. Întotdeauna sunt maşini tudeh care se pot aşeza în faţa lui... E un om isteţ şi neînfricat... Are o capsulă de otravă în guler.

- În care?

- Nu ştiu... Nu ştiu... O să aterizeze spre apus. Nu puteţi greşi intersecţia, e singura.

Abdullah Han oftă pierdut în gânduri. De multe ori fusese luat de acelaşi elicopter ca să fie dus la casa din Tbilisi. Multe vremuri bune petrecuse acolo. Mâncare din belşug, femei tinere

şi supuse, cu buze pline şi dornice să placă - şi apoi, dacă era norocos, Vertinskaia, drăcoaica, pentru altă distracţie.

Ahmed îl privea.

- Sper ca Piotr să scape din capcană.
- Da. Ar fi bine pentru el să... să o aibă. Oboseala îl învălui.
- Am să dorm acum! Trimite-mi străjile înapoi și postații sub un şopron încropit, construit în grabă. După ce am să mănânc la noapte, adună-mi "devotata".

Ahmed se ridică în picioare. Hanul îi invidie trupul suplu şi puternic.

- Aşteaptă, mai e încă ceva! Hanul se gândi un moment, procesul gândirii fiind ciudat de obositor. Unde-i Roşcatul cu Cuţitul?
- Cu Cimtarga, sus, lângă graniţă, înălţimea ta. Cimtarga a spus că ar putea să lipsească vreo câteva zile. A plecat marţi noaptea.
- Marţi? Ce-i azi?
- Sâmbătă, înălţimea ta! răspunse Ahmed ascunzându-şi îngrijorarea.
- Ah, da, sâmbătă...

Încă un val de oboseală. Simţea o senzaţie ciudată în obraz şi ridică mâna să se frece, dar găsi că efortul e prea mare.

- Ahmed, află unde este... Dacă se întâmplă ceva, dacă mai am încă un atac şi o să... ei bine, vezi să fiu dus la Teheran, la Spitalul Internaţional, imediat. Imediat elicopterul lui trebuie să fie răscumpăraţi.

Poţi să ai răbdare, căpitane! Eşti liber să umbli prin oraș, înţelegi?

- Da, înălţimea ta!
- Află unde este şi pentru următoarele câteva zile ţine-l în apropiere. Treci peste Cimtarga! Ţine-l pe Roșcatul cu Cuţitul lângă tine.
- Da, înălţimea ta!

Când străjile reveniră în cameră, Hanul închise ochii şi se simţi prăvălindu-se în adâncuri.

- Nu e alt Dumnezeu decât Allah, murmură, foarte speriat.

Lângă granița de nord, la răsărit de Julfa; ora 6,05 seara. Se apropia asfinţitul şi elicopterul lui Erikki se afla prizionier.

- Stai în satul nostru cu un paznic liniştit, să-ţi meştereşti avionul, spuse scurt Baiazid, sau poţi să fii nerăbdător şi furios şi ai să fii legat şi o să ţi se pună un căluş ca unei fiare sălbatice. Nu caut necazul, căpitane, nu vreau nici un fel de necaz si nici ceartă. Vrem doar răscumpărare de la Abdullah Khan.
- Dar v-am spus că mă urăşte şi n-o să mă ajute să fiu răscumpărat!
- Dacă spune nu, o să căutăm răscumpărarea în altă parte. La firma ta din Teheran, sau la guvern. Poate la câinii tăi sovietici. Între timp, stai aici ca oaspete, mănânci ce mâncăm şi noi, dormi cum dormim si noi, împărţind cinstit ce avem, sau legat şi cu căluş şi flămând! - oricum rămâi până când se plăteşte răscumpărarea.
- Dar asta ar putea să ia luni şi...
- Insha Allahl

Toată ziua de ieri şi jumătate din noapte Erikkii încercase să se gândească la o cale de ieşire din capcană. Îi luaseră grenada, dar îi lăsaseră pumnalul, însă paznicii lui erau atenţi în permanenţă. În aceste zăpezi adânci ar fi fost imposibil pentru el să scape numai cu cizmele îmblănite şi fără îmbrăcăminte de iarnă, să coboare până în valea de jos, şi chiar şi atunci s-ar fi aflat în ţinut ostil. Tabriz era la nici treizeci de minute de zbor, dar pe jos...
- O să mai ningă şi la noapte, căpitane.

Erikki privi în jur. Baiazid se afla la un pas în urmă, Nu-l auzise apropiindu-se.
- Da, şi încă alte câteva zile în vremea asta şi pasărea mea, avionul meu, n-o să mai zboare. Bateria o să fie moartă şi cea mai mare parte a instrumentelor stricate. Va trebui s-o pornesc ca să încarc bateria şi să-i încălzesc motorul. Cine o să răscumpere un elicopter stricat între dealurile astea?

Baiazid se gândi o clipă.
- Cât de mult trebuie să se învârtă motoarele?
- Zece minute pe zi. Minimum absolut.
- E în regulă. Imediat după ce se lasă întunericul, în fiecare zi poţi s-o faci, dar mai întâi trebuie să mă întrebi. O-să te ajutăm să-l tragi. De ce vorbeşti întotdeauna ca despre o fiinţă?

Erikki se încruntă.
- Nu ştiu. Întotdeauna s-a considerat că navele au o viaţă a lor. Asta este o navă a cerului.

Ridică din umeri.
- Foarte bine. O să te-ajutăm s-o tragi la loc deschis şi-a s-o porneşti şi câtă vreme motoarele ei funcţionează or să fie cinci arme pe o rază de doi metri, dacă ai să ai vreo idee.
Erikki râse.
- Atunci n-o să am.
Baiazid zâmbise. Era un bărbat atrăgător, deşi cu dinţii stricaţi.
- Când îi trimiţi vorbă Hanului?
- Am făcut-o deja. Cu zăpezile astea, îţi ia o zi ca s-ă ajungi jos la drum, chiar şi călare, dar nu mult ca să ajungi laTabriz. Dacă Hanul răspunde favorabil, imediat, poate că aflăm mâine, poate poimâine, depinde de zăpezi.
- Poate niciodată. Cât de mult poţi s-aştepţi?
- Toţi oamenii din Nordul îndepărtat sunt atât de nerăbdători?
Obrazul lui Erikki tresărise.
- Zeii noştri străvechi erau foarte nerăbdători când erau reţinuţi împotriva voinţei lor şi ne-au transmis asta şi nouă. E rău să fi reţinut împotriva voinţei tale. Foarte rău.
- Suntem un popor sărman, şi în vremuri de război. Trebuie să luăm ce ne dă Allah cel Unic. Răscumpărarea e un obicei străvechi.
Zâmbi subţire.
- Am învăţat de la Saladin să ne purtăm cavalereşte cu prizonierii noştri. Spre deosebire de mulţi creştini. Creştinii nu prea sunt recunoscuţi pentru cavalerismul lor. Noi tratăm...
Urechile şi ochii lui erau mai buni decât ai lui Erikki.
- Acolo jos, în vale.
Auzi şi Erikki motoarele. Îi trebui un moment ca să desluşească elicopterul camuflat, zburând jos, apropiindu-se dinspre nord.
- Kajicikov l6, un aparat sovietic militar de sprijin... Ce face?
- Se îndreaptă spre Julfa. Şeicul scuipă pe pământ.
- Fiii ăştia de căţea vin şi pleacă cum vor.
- Se strecoară mulţi acum?
- Nu mulţi, dar unul e prea mult.
Lângă răspântia Julfa; ora 6,l5 seara. Drumul de ţară şerpuia prin pădure, acoperit cu zăpadă şi necurăţat cu câteva urme de camioane şi căruţe şi cele făcute de vechiul Chevrolet de teren, parcat sub nişte pini în apropierea lizierei, la câţiva

metri de drumul principal. Prin binoclu, Armstrong şi Hashemi puteau să vadă doi bărbaţi în haine călduroase şi cu mănuşi, aşezaţi pe locul din faţă, cu ferestrele deschise, ascultând atenţi.

- Nu prea are mult timp, mormăi Armstrong. Poate că de fapt nici nu vine.

Priveau de o jumătate de oră de pe o mică ridicătură, aflată între copaci, care dădea spre zona de aterizare.

Maşina lor şi cele ale oamenilor lui Hashemi erau parcate discret pe drumul principal, înaintea şi în urma lor. Era foarte linişte şi adia vântul.

- Aleluia! şopti Armstrong, înfierbântându-se. Unul dintre bărbaţi deschisese portiera laterală şi ieşise. Acum privea cerul către nord. Şoferul porni motorul, apoi pe deasupra zgomotului lui auziră elicopterul ce se apropia, îl văzură alunecând peste colină şi lăsându-se în vale, la rasul coroanelor copacilor, motorul cu piston sforăind plăcut. Efectua o aterizare perfectă într-un nor învolburat de zăpadă.

Zăreau pilotul şi un alt om, lângă el. Pasagerul, un bărbat mărunţel, ieşi afară şi se apropie de maşină.

Armstrong înjură.

- Îl recunoşti, Robert?

- Nu. Ăla nu-i Suslev - Piotr Oleg Mzytryk. Sunt sigur. Armstrong era profund dezamăgit.

- Chirurgie estetică?

- Nu. N-are nimic de-a face cu asta. E un nemernic spătos, înalt ca mine.

Îl urmăriră apropiindu-se de celălalt, apoi înmânându-i ceva.

- A fost o scrisoare? Ce i-a dat, Robert?

- Părea un pachet. Ar putea fi o scrisoare.

Armstrong mormăi o altă înjurătură, concentrându-se asupra buzelor lor.

- Ce spun?

Hashemi ştia că Armstrong putea să citească după mişcările buzelor.

- Nu ştiu. Nu e farsi şi nici engleză.

Hashemi înjură şi-şi regla binoclul deja perfect reglat.

- Mie-mi pare a fi o scrisoare.

Bărbatul rosti câteva cuvinte, apoi se întoarse la elicopter. Imediat pilotul trase maneta de gaze şi elicopterul se ridică. Celălalt o porni greoi prin zăpadă către Chevrolet.
- Şi acum? spuse exasperat Hashemi. Armstrong urmări cu binoclul omul îndreptându-se către maşină.
- Avem de ales. Interceptăm maşina aşa cum am plănuit şi vedem ce este - dacă am putea să-i neutralizăm pe cei doi ticăloşi mai înainte să distrugă lucrul acela - dar ăsta o să deconspire faptul că cunoaştem locul de sosire al şefului cel mare; sau doar ne ţinem de ei, presupunând că-i un mesaj pentru Han, care stabileşte o nouă întâlnire.
Îşi depăşise dezamăgirea că Mzytryk evitase capcana. Trebuie să ai noroc în jocul nostru, îşi reaminti. Nu face nimic. Data viitoare o să punem mâna pe el şi el o să ne ducă la trădătorul nostru, la al patrulea, la al cincilea şi la al şaselea om şi am să urinez pe gropile lor şi ale lui Suslev, sau oricum îşi spune Piotr Oleg Mzytryk - dacă am noroc.
- Nici n-avem nevoie să ne ţinem de ei. O să se ducă direct la Han.
- De ce?
- Pentru că e un pivot vital în Azerbaidjan, atât pentru sovietici cât şi împotriva lor, aşa că or să vrea să afle la prima mână cât de rău stă cu inima şi pe cine a ales el ca regent până ajunge sugarul la maturitate - sau până este înnobilat. Nu vine puterea odată cu titlul, odată cu pământurile şi bogăţia?
- Şi conturile secrete din băncile elveţiene - cu atât mai mult ar avea motive ca să vină imediat.
- Da, dar nu uita că s-ar fi putut întâmpla ceva serios la Tbilisi care să-l întârzie - sovieticii sunt la fel de acriţi şi agitaţi din pricina Iranului ca şi noi.
Îl văzură pe bărbat urcându-se la loc în Chevrolet şi începând să vorbească cu vervă. Şoferul băgă cheia în contact şi se îndreptă înapoi către şoseaua principală.
- Hai înapoi la maşină.
Coborârea de pe movilă fu destul de uşoară, şoseaua Julfa-Tabriz foarte aglomerată, câteva faruri erau deja aprinse, iar prada lor n-avea nici o şansă să scape din ambuscadă, dacă hotărau s-o declanşeze.
- Hashemi, o altă posibilitate ar fi ca lui Mzytryk să-i fi spus o păsărică cum c-a fost trădat de fiu-său şi a trimis un avertisment

Hanului, a cărui acoperire a fost şi ea distrusă. Nu uita că încă n-am aflat ce s-a-ntâmplat cu Rakoczy de când i-a dat drumul răposatul tău prieten, generalul Janan.
- Câinele ăla n-o să se descurce de unul singur! Hashemi zâmbi strâmb, reamintindu-şi imensa bucurie simţită când atinsese butonul telecomenzii şi văzuse explozia bombei capcană înlăturându-i duşmanul de pe faţa pământului, odată cu casa, viitorul şi trecutul.
- Asta ar fi putut să fie ordonată de Abrim Pahmudi.
- De ce?

Hashemi îşi cobori pleoapele, trăgând cu coada ochiului către Armstrong, dar nu putu să citească nici o urmă de viclenie pe faţa acestuia. Ştii prea multe secrete, Robert. Ştii de benzile lui Rakoczy şi, cel mai rău dintre toate, despre Grupul Patru şi că l-am ajutat pe Janan să ajungă in Infern, unde o să i se alăture în curând şj Hanul, apoi Talbot - peste câteva zile - şi tu, vechiul meu prieten, când o să vreau. Să-ţi spun că Pahmudi a ordonat ca Talbot să fie pedepsit pentru crimele sale împotriva Iranului? Să-ţi spun că sunt bucuros să mă supun? De ani de zile am vrut să-l înlătur pe Talbot, dar n-am îndrăznit niciodată să pornesc singur împotriva lui. Acum Pahmudi poartă vina, arde-l-ar Allah! Şi altă piedică va fi îndepărtată din calea mea. Ah, da. Şi Pahmudi însuşi, săptămâna care vine. Dar tu, Robert, tu eşti asasinul ales pentru asta, şi probabil o să pieri în cursul acţiunii. Pahmudi nu merită unul dintre adevăraţii mei asasini. Chicoti în sinea lui, coborând greu dealul, nesimţind frigul, îngrijorat că Mzytryk nu sosise.

Am griji mult mai importante, se gândea. Cu orice preţ trebuie să protejez asasinii Grupului Patru, garanţia mea pentru Paradisul pe Pământ, cu puteri chiar şi asupra lui Khomeini însuşi.
- Khomeini este singurul care ar fi putut ordona eliberarea lui Rakoczy, spuse. În curând am să ştiu de ce şi unde se află. E fie în Ambasada Sovietică, fie într-o casă conspirativă sovietică, fie într-o celulă de interogare a SAVAMA, fie în siguranţă, în afara ţării, până acum.
- Atunci e în siguranţă - mort. KGB-ul nu tolerează trădătorii.

Hashemi zâmbi sardonic.
- Pe ce pariezi?

Pentru moment Armstrong nu-i răspunse, descumpănit de o întrebare neobişnuită pentru Hashemi, care condamna jocurile de noroc, ca şi el - acum. Ultima dată când jucase fusese în Hong Kong, în '63, cu nişte bani de mită care fuseseră puşi în sertarul mesei sale, pe vremea când era superintendent CID. Patruzeci de mii de dolari Hong Kong, aproape şapte mii de dolari americanii pe vremea aceea. Împotriva tuturor principiilor sale, luase heung yau - uleiul parfumat, aşa cum era numit acolo din sertar şi la cursele din după-amiaza aceea îi pusese pe toţi pe capul unui cal numit Pilot Fish, într-o încercare nebunească de a-şi recupera toate pierderile la pariuri, curse de cai şi bursă. Fusese prima mită pe care-o luase vreodată în optsprezece ani de când lucra în poliţie, deşi erau întotdeauna disponibile din abundenţă. În după-amiaza aceea câştigase masiv, pusese la loc banii mai înainte ca sergentul de poliţie care-i dăduse să observe că fuseseră atinşi, rămânându-i mai mulţi decât de ajuns pentru datoriile sale. Totuşi era dezgustat de el însuşi că apelase la ei şi uimit de prostia sa. Nu mai jucase de-atunci şi nici nu se mai atinsese de heung yau, deşi ocaziile fuseseră nenumărate.

- Eşti un prost, Robert! spusese unul dintre colegii săi. Nu-i nici un rău, în a primi puţini bănuţi pentru pensie.

Pensie? Ce pensie? Christoase! Douăzeci de ani curcan în Hong Kong fără să se abată o iotă de la drumul drept, unsprezece ani aici, la fel, ajutându-i pe ticniţii ăştia setoşi de sânge, şi totul s-a dus de râpă! Slavă Domnului că nu trebuie să mă îngrijesc decât de mine. Nu mai am nevastă sau copii sau pe cineva apropiat. Doar eu. Dacă pun mâna pe ticălosul de Suslev care să mă ducă la ticăloşii noştri criminali sus-puşi, o să merite totul.

- Ca şi ţie, nici mie nu-mi place să pariez, Hashemi, dar dacă mi-ar plăcea...

Se întrerupse şi-i oferi pachetul de ţigări şi aprinseră câte una, mulţumiţi. Fumul se amestecă cu aerul rece, văzându-se limpede în lumina în scădere.

- Dacă mi-ar plăcea, aş spune că diferenţa este că Rakoczy a fost peşcheşul tău către Pahmudi pentru vreun VIP sovietic, aşa, pentru orice eventualitate.

Hashemi râse.

- Pe zi ce trece devii din ce în ce mai iranian. Va trebui să fiu mai grijuliu.

Ajunseseră aproape de maşină şi ajutorul său ieşi şi deschise portiera din spate.

- Mergem drept la Han, Robert.

- Cum rămâne cu Chevroletul?

- Îi lăsăm pe alţii să-l urmărească. Vreau să ajung mai întâi la Han.

Chipul colonelului se întunecă.

- Doar ca să mă asigur că trădătorul e mai mult de partea noastră decât de-a lor.

CAPITOLUL 48

La Baza aeriană Kowiss; ora 6,35 seara. Starke se holbă la Gavallan complet uluit.

- "Vârtejul" peste şase zile?

- Mi-e teamă că da, Duke.

Gavallan îşi trase fermoarul scurtei şi-şi puse pălăria în cuier.

- Vroiam să-ţi spun eu însumi. Îmi pare râu, dar asta e. Cei doi bărbaţi se aflau în bungalowul lui Starke care-l postase pe Freddy Ayre afară, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

- Am auzit în dimineaţa asta că toate păsările noastre or să fie oprite să zboare până la naţionalizare. Avem şase zile sigure ca să facem planul şî să executăm "Vârtejul" dacă vrem s-o facem. Asta înseamnă vinerea viitoare. Sâmbătă suntem deja dincolo de linia roşie.

- Iisuse!

Absent, Starke îşi trase fermoarul scurtei de zbor şi tropăi până la bufet, cizmele sale de zbor lăsând o urmă uşoară de zăpadă şi picături de apă pe covor. În fundul sertarului de jos era ultima sa sticlă de bere. Scoase dopul cu dinţii, turnă jumătate într-un pahar şi i-l întinse lui Gavallan.

- Sănătate! spuse bând din sticlă şi se aşeză pe canapea.

- Sănătate!

- Cine e cu noi, Andy?

- Scrag. Nu ştiu încă despre restul flăcăilor lui, dar o să aflu mâine. Mac vine cu un plan şi un orar, un plan în trei faze, acoperitor, care-i plin de găuri, dar e posibil. Să zicem că e posibil. Cum rămâne cu tine şi cu băieţii tăi?
- Care-i planul lui Mac? Gavallan îi spuse.
- Ai dreptate, Andy, e plin de găuri.
- Dacă ai vrea s-o ştergi, cum ai face-o tu, văzând de-aici? Ai cea mai lungă distanţă de străbătut.

Starke se duse până la harta de zbor de pe perete şi trasă o linie care pleca de la Kowiss, traversând câteva mile în Golf, până la o sondă.
- Sonda asta se cheamă Flotsam; unul dintre clienţii obişnuiţi, spuse, şi Gavallan observă cât de încordată îi devenise vocea. Ne trebuie cam douăzeci de minute ca să atingem coasta şi alte zece ca să ajungem până la sondă. Aş ascunde combustibil pe ţărm, lângă locul ăsta. Cred că s-ar putea face fără să provoace prea multă suspiciune, nu sunt decât dune de nisip şi nici un fel de aşezare pe kilometri de jur împrejur şi mulţi dintre noi obişnuiam să facem picnicuri aici. O aterizare de urgenţă ca să verificăm echipamentul de amerizare înainte de a ieşi în larg n-ar trebui să deranjeze prea tare radarul, deşi se fac zi în zi mai răi. Va trebui să pitim două butoaie de două sute de litri de fiecare elicopter ca să putem trece peste Golf şi va trebui să realimentăm în zbor cu mâna.

Se lăsase înserarea. Ferestrele dădeau către pistă şi, dincolo de ea, către baza militară aeriană. Avionul era parcat pe platou, aşteptând să sosească un camion cu combustibil. Gărzi Verzi oficiale nervoase îl înconjurau. Cu aprobarea prioritară pentru drumul mai departe către Al Shargaz, realimentarea nu era cu adevărat necesară, dar Gavallan îi ceruse lui John Hogg să o solicite oricum, ca să-i lase mai mult timp de vorbit cu Starke. Ceilalţi doi pasageri, Arberry şi Dibble, trimişi în concediu după fuga lor de la Tabriz, stăteau înghesuiţi între o încărcătură completă de lăzi şi piese ambalate la iuţeală pe care scria-n engleză şi farsi: "Pentru reparaţii imediate şi returnare la Teheran". Nu li se îngăduise să coboare nici măcar ca să-şi dezmorţească picioarele. Piloţilor li se permisese doar timpul necesar pentru o verificare rapidă la sol şi supravegherea realimentării când avea să sosească cisterna.

- Te-ai îndrepta către Kuweit? întrebă Gavallan, întrerupând tăcerea.
- Sigur, Kuweitul este cea mai bună şansă a noastră, Andy! Va trebui să realimentăm în Kuweit şi apoi s-o luăm în josul coastei către Al Shargaz. Dacă ar fi după nune, cred că aş stoca şi mai mult combustibil, pentru orice eventualitate.

Arătă o pată măruntă - o insulă în largul ţărmului Arabiei Saudite.
- Aici ar fi bine. E mai bine să ne menţinem în afara ţărmurilor sauditilor. Nu ştim ce-o să facă.

Privi scârbit la tot acel traseu lung.
- Insula se numeşte Jellet, Broasca, pentru că seamănă cu aşa ceva. Nici un fel de locuinţe, nimic, dar se pescuieşte grozav. Manuela şi cu mine am fost acolo o dată sau de două ori pe când eram în Bahrain. Am să duc combustibil acolo.

Îşi scoase şapca şi-şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte, apoi şi-o puse din nou pe cap. Obrazul îi era mai tras şi mai obosit ca de obicei, toate zborurile fiind mai obositoare ca până atunci, mereu anulate, apoi aprobate şi din nou anulate, Esvandiary mai împuţit ca niciodată, toată lumea nervoasă şi iritabilă, nici un fel de scrisori sau legătură cu cei de acasă de săptămâni. Cea mai mare parte a oamenilor săi, inclusiv el, trebuiau de mult să plece în concediu şi să fie înlocuiţi. Apoi se adăugase problema personalului ce venea de la Zagros Trei şi a aparatelor şi ce aveau să facă cu trupul lui Jordon Porcărie, când avea să ajungă a doua zi. Fusese prima întrebare a lui Starke când ieşise să-l întâmpine pe Gavallan lângă scările avionului.
- Am problema în mână, Duke, spusese greoi Gavallan, îngheţat de vântul de zece noduri. Am permisiunea ATC ca avionul să se întoarcă mâine şi va duce cadavrul. O să-l trimit înapoi în Anglia cu primul zbor. Groaznic! Am să vorbesc cu soţia lui imediat ce-ajung şi-am să fac tot ce pot. Împuţit ghinion.
- Slavă domnului că tânărul Scot e okay, nu?
- Da. împuţită treabă că a trebuit să fie cineva rănit, împuţită!

Ce-ar fi dac-ar fi fost cadavrul şi sicriul lui Scot? se gândise iarăşi Gavallan, întrebare care nu-l părăsise până atunci. Ce-ar fi dacă ar fi fost Scot? Ai putea la fel de uşor să respingi probabilitatea unei crime? Nu, desigur că nu.

Tot ce poţi să faci de data asta e să-ţi binecuvântezi norocul şi să acţionezi cit mai eficient.

- Curios, Teheran ATC şi komitehul de la aeroport erau la fel de uimiţi ca şi mine şi foarte săritori. Hai să mergem să stăm de vorbă. Nu prea am mult timp. Aici sunt nişte scrisori pentru o parte din băieţi şi una de la Manuela. Ea e bine. A spus să nu-ţi faci griji. Copiii sunt bine şi vor să rămână în Texas. Ai tăi de-acasă sunt şi ei bine. Mi-a spus să-ţi zic imediat ce te văd.

Apoi Gavallan îi livrase bomba cu cele şase zile şi mintea lui Starke era acum ca în ceaţă.

- Cu păsărelele de la Zagros aici, o să avem trei 212, patru Alouette şi trei 206, plus o încărcătură de piese, nouă, piloţi, inclusiv Tom Lochart şi Jean-Luc şi o duzină de faecanici. De departe prea mulţi pentru o glumă ca Vârtejul", Andy!

-Ştiu!

Gavallan privi afară pe fereastră. Camionul-cisterna se târa în lungul avionului şi-l văzu pe Johnny Hogg coborând treptele.

- Cât timp o să ia realimentarea?

- Dacă Johnny nu-i grăbeşte, trei sferturi de oră pe puţin.

- Nu-i prea multă vreme să punem la cale un plan. Gavallan privi din nou harta.

- Dar, de fapt, niciodată n-ar fi de-ajuns timp. Mai e vreo sondă închisă în apropiere de locul ăla gol?

- Duzini. Sunt duzini, părăsite cu uşile sudate, aşa cum le-au lăsat greviştii cu luni în urmă. E-o nebunie, nu? De ce?

- Scrag a spus că una dintre ele ar putea fi un punct ideal să stocăm benzină şi să realimentăm.

Starke se încruntă.

- Nu în zona noastră, Andy! El are nişte platforme mari. Ale noastre sunt nişte aşchii, cele mai multe.. N-avem nici una care ar putea ţine mai mult de un elicopter odată şi suntem siguri ca dracu că nimeni n-o să vrea să aştepte în jur. Ce-a zis bătrânul Scrag?

Gavallan îi spuse.

- Crezi c-o s-ajungă să-l vadă pe Rudi?

- A spus că în următoarele câteva zile. Nu mai pot să aştept atât de mult. Ai putea găsi o scuză ca să te duci până la Bandar-e Delam?

Ochii lui Starke se îngustară.

- Dacă am putea să trimitem câteva dintre aparatele noastre acolo... Să zicem că le distribuim. Ar fi mai bine să-i spunem lui

Barosanu că le-am împrumutat pentru o săptămâna. Am putea chiar să obţinem nişte aprobări din când în când, câtă vreme nemernicul e plecat.
- Nu mai putem să activăm prea multă vreme în Iran. Săracul Jordan, n-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat şi-mi pare al dracului de rău că n-am ordonat evacuarea cu săptămâni în urmă. Al dracului de rău!
- Ce i s-a întâmplat lui n-a fost vina ta, Andy!
- Într-un fel este. În orice caz va trebui s-o ştergem.
Cu sau fără aparate. Va trebui să încercăm să salvăm ce se poate, fără să mai primejduim oamenii.
- Orice ghiduşie încercăm o să fie al dracului de riscantă, Andy!
Vocea lui Starke era blândă.
- Ştiu. Aş vrea ca tu să-i întrebi pe băieţi dacă ar vrea să ia parte la "Vârtej".
- N-avem cum să scoatem toate aparatele noastre. Nu se poate.
- Ştiu. Deci îţi propun să ne concentrăm numai pe 212.
Starke îl privi curios.
- Mac a fost de acord. Ai putea să-ţi scoţi de aici cele trei 212?
Starke se gândi o vreme.
- Două, maximum, dacă aş putea să mă descurc. Avem nevoie de doi piloţi, cu... să zicem un mecanic de elicopter pentru urgenţă şi cineva care să se ocupe de butoaiele de rezervă pentru alimentarea în zbor. Asta ar fi minimum. O să fie riscant, dar dacă avem noroc...
Fluieră.
- Dacă am putea să-i trimitem celălalt 212 lui Rudi, la Bandar-e Delam... sigur, de ce dracu nu? Am să-i spun lui Barosanu că l-am împrumutat pentru zece zile. Ai putea să-mi trimiţi un telex de confirmare, cerând transferul. Dar, la dracu Andy, tot mai avem trei piloţi aici şi...
Interfonul bazei sună.
- Drace! spuse iritat, ridicându-se în picioare şi ducându-se să vadă ce e. Sunt atât de obişnuit ca telefoanele să nu meargă că, de fiecare dată când sună unul dintre ele, tresar ca o pisică speriată aşteptând ziua de apoi... Alo, aici Starke! Da,...
Gavallan îl privea - înalt, suplu, şi atât de puternic. Aş vrea să fiu la fel de puternic, îşi spuse.
- A, mulţumesc, spunea Starke. Okay, desigur! Mulţumesc, sergent! Cine?... Desigur. Dă-mi-l!

Gavallan observă schimbarea din glas şi-şi spori atenţia.
- Bună seara!... Nu, nu putem, nu acum. Nu! Nu putem. Nu acum, suntem ocupaţi! Puse receptorul jos, murmurând o înjurătură. Barosanu vrea să stea de vorbă cu noi. Împuţitul! "Vreau să veniţi amândoi în biroul meu, imediat".
Luă o gură de bere şi se simţi mai bine.
- Era Wazari, din turn; a raportat că ultima dintre păsărelele noastre abia a aterizat.
- Cine?
- Tăticu Kelly. A făcut un drum până la Flotsam. A dus câţiva găzari de la sondă la sondă. Acolo muncesc toţi de dau în brânci, cu excepţia grăsanilor din komiteh care sunt mult mai preocupaţi de, rugăciuni şi tribunale ad-hoc decât de pompat petrol.
Se cutremură.
- Ascultă ce-ţi spun, Andy, komitehurile astea sunt sponsorizate de Satana.
Gavallan reţinu expresia, dar nu spuse nimic.
- Da, Azadeh era cât pe-aci să fie ucisă. Cu pietre!
- Ce?
Gavallan îi povesti ce se întâmplase în sat şi despre fuga ei de acolo.
- Încă nu ştim unde dracu e bătrânul Erikki. Am vorbit cu ea înainte de a pleca şi era ca dusă. Da, cam ăsta e cuvântul. Încă nu trecuse de starea de şoc.
Faţa lui Starke se întunecă şi mai mult. Cu un efort îşi înăbuşi mânia.
- Să zicem că putem scoate toate 212 afară. Cum rămâne cu băieţii? Mai avem încă trei piloţi şi poate zece mecanici de scos înainte de a face mişcarea. Ce facem cu ei? Şi ce facem cu toate piesele?
- O să lăsăm trei 206 şi Alouette.
- Şi ce facem cu toate lucrurile din casă, mărunţişurile, şi conturile din bancă, apartamentele din Teheran şi toate lucrurile băieţilor? Drace, nu numai ale noastre, ci ale tuturor băieţilor pe care-i luăm în exod? Dacă o ştergem, totul o să fie pierdut. Totul!
- Compania o să acopere pierderile. Nu pot să le dau înapoi lucrurile, dar o să plătim tot ce era în cont şi-o să acoperim restul. Mai toate sunt la minimum, căci mai toţi dintre voi vă

ţineţi fondurile în Anglia şi le scoateţi când aveţi nevoie. În ultimele câteva luni, şi de când au intrat băncile în grevă, noi creditām toate plăţile şi indemnizaţiile de la Aberdeen. O să plătim ca să înlocuim mobila şi lucrurile personale. Mi se pare că oricum nu putem să scoatem cea mai mare parte a lucrurilor: porturile sunt încă blocate, practic nu sunt camionagii, căile ferate nu funcţionează, transportul aerian e aproape inexistent. Toţi or să fie despăgubiţi.

Starke dădu încet din cap. Scurse ultima picătură de bere din sticlă.

- Chiar dacă scoatem aparatele ai să intri la apă. Gavallan spuse răbdător:

- Nu. Fă socoteala: fiecare 212 valorează un milion de dolari americani, fiecare 206 o sută cincizeci de mii şi un Alouette cinci sute douăzeci de mii. Avem douăsprezece 212 în Iran. Dacă putem să le scoatem, o să fie okay, încă rămânem în afaceri şi pot să absorb pierderile din Iran. Chit pe chit. Cererile cresc în fiecare zi şi douăsprezece 212 or să ne ţină pe picioare. Orice piesă de schimb putem scoate de-aici o să reprezinte câştigul. Din nou ne-am putea concentra numai asupra pieselor de 212. Cu aparatele noastre rămânem în afaceri.

Încercă să-şi păstreze încrederea, dar se topea încetul cu încetul. Atât de multe obstacole de trecut, munţi de escaladat, hopuri de sărit. Da. Dar nu uita că un drum de zece mii de leghe începe cu un pas. Fii puţin chinez, îşi spuse. Aminteşte-ţi copilăria din Shanghai şi bătrâna doică Ah Soong şi cum te-a învăţat despre joss -în parte noroc, în parte karma.

- Joss e joss, tinere stăpân, bun sau rău. Câteodată poţi să te rogi pentru un joss bun şi să-l obţii, alteori nu. Dar ayeeyah, nu te încrede în zei prea mult! Zeii sunt ca oamenii. Dorm, se duc la masă, se îmbată, uită ce trebuie să facă, mint şi promit şi mint din nou. Roagă-te cui vrei, dar nu te lăsa în grija zeilor, numai a ta şi-a familiei, şi-atunci bazează-te numai pe dumneata. Aminteşte-ţi că zeilor nu le plac oamenii, tinere stăpân, pentru că oamenii le reamintesc de ei înşişi.

- Desigur c-o să-i scoatem pe băieţi de-aici, până la ultimul. Între timp ai vrea să întrebi dacă se oferă cineva voluntar să piloteze cele două păsărele ale tale dacă... dacă apăs butonul cu "Vârtejul"?

Starke se uită din nou la hartă, apoi spuse:

- Sigur. O să fiu eu şi fie Freddy, fie Tăticu Kelly. Celălalt poate să ducă elicopterul la Rudi şi să se alăture grupului lui. Ei n-au atât de mult de mers. Zâmbi strâmb. Okay!
- Mulţumesc, spuse Gavallan, simţindu-se foarte bine în sinea lui. Mulţumesc. Ai vorbit de "Vârtej" cu Tom Lochart, când a venit aici?
- Da, a spus să nu-l punem la socoteală, Andy!
- Oh!

Buna dispoziţie i se topi.
- Deci asta e. Dacă rămânem numai noi, nu putem merge mai departe.
- Merge, Andy! Fie că-i place, fie că nu, spuse Starke compătimitor. E obligat - cu sau fără Şeherazada, asta-i partea cea rea. Cu sau fără. Nu poate să scape de umbra acestui HBC, Valik şi Isfahan.

După un moment, Gavallan spuse:
- Cred că ai dreptate. Destul de necinstit, nu-i aşa?
- Da. Tom e băiat bun, o să înţeleagă până la urmă. Nu sunt atât de sigur în privinţa Şeherazadei. Mac şi cu mine o să încercăm să vorbim cu ea. Am fost la ea acasă şi am bătut zece minute. Nici un răspuns. Mac a fost şi ieri. Poate că pur şi simplu nu răspund la uşă.
- Nu-i felul de-a fi al iranienilor.

Starke îşi scoase jacheta de zbor şi o atârnă în cui, pe micul coridor de la intrare.
- Imediat ce se întoarce mâine Tom, dac-o să mai rămână suficientă lumină, am să-l trimit la Teheran. Cel mai târziu luni dimineaţă. Vroiam s-o lămuresc cu Mac la noapte, la discuţia noastră obişnuită.
- Bună idee!

Gavallan trecu la următoarea problemă.
- Zău dacă ştiu ce să fac şi cu Erikki! Am vorbit cu Talbot şi-a zis c-o să vadă ce poate să facă, şi-apoi am fost la Ambasada Finlandeză şi-am vorbit cu un prim-secretar numit Tollonen şi i-am spus şi lui. Părea foarte îngrijorat şi la fel de neputincios. "Asta-i o ţară cam sălbatică, iar graniţa e incontrolabilă la fel ca şi revoltele, insurecţiile şi luptele ce se mai desfăşoară acolo. Dacă e vârit KGB-ul..." A lăsat-o în aer, Duke! Pur şi simplu! "Dacă e vârit KGB-ul..."
- Cum e cu Azadeh? N-ar putea tăticul ei, Hanul, să ne ajute?

- Se pare că a fost un mare scandal. Era foarte tulburată. Am rugat-o să lase naibii documentele iraniene şi să se urce în avion şi să-l aştepte pe Erikki la Al Shargaz. Dar parcă am vorbit la pereţi. Nu se mişcă până nu apare Erikki. I-am arătat că Hanul face legea cum vrea. Poate să trimită până la Teheran după ea şi s-o răpească, dacă vrea. A zis lnsha Allah.
- Erikki o să scape teafăr. Fac pariu. Străvechii lui zei o să-l păzească.

Starke era foarte încrezător.
- Să sperăm.

Gavallan îşi păstrase scurta pe el. Chiar şi aşa îi era foarte frig. Pe fereastră putea vedea operaţiunea de realimentare continuând.
- Ce-ai zice de o ceaşcă înainte de plecare?
- Sigur.

Starke intră în bucătărie. Deasupra chiuvetei se afla o oglindă, iar deasupra aragazului, în partea opusă, o veche şi uzată cusătură de mână montată într-o ramă, pe care un prieten din Falls Church i-o dăduse lui Manuela ca dar de nuntă: "La dracu cu bucătăreala". Zâmbi când îşi amintise cum o primiseră, apoi îl observă în oglindă pe Gavallan privind întunecat harta.

E-o nebunie, îşi zise, să tot numeri zilele şi elicopterele! Cum dracu o s-o ştergem din bază şi încă să rămânem întregi? Pentru că Andy are dreptate, într-un fel sau altul am terminat-o aici. Mi-am pierdut minţile că m-am oferit voluntar. Dar ce dracu, nu poţi să ceri asta unuia dintre, băieţi dacă n-o faci şi tu. Da, dar…

La uşa din faţă se auzi o ciocănitură şi se deschise imediat. Freddy Ayre îi spuse în şoaptă:
- Barosanu vine încoace cu cineva din Gărzile Verzi.
- Intră, Freddy, şi închide uşa, spuse Starke.

Aşteptară în tăcere. Un ciocănit poruncitor. Deschise uşa, văzu zâmbetul batjocoritor şi arogant al lui Esvandiary, recunoscând îndată pe tânărul din Gărzile Verzi ca pe unul dintre oamenii mullahului Hussain şi de asemenea membru al komitehului în faţa căruia se prezentase.
- Salaam! spuse politicos.
- Salaam, aga! spuse tânărul cu ochelari cu lentile groase, crăpate, haine zdrenţuite şi un Ml6, zâmbind timid.

Pe neaşteptate, Starke nu mai putu răbda şi se auzi spunând:
- Domnule Gavallan, cred că-l cunoaşteţi pe Barosanu.
- Numele meu e Esvandiary, domnul Esvandiary, spuse bărbatul furios. De câte ori trebuie să ţi se spună?! Gavallan, ar fi de mare folos pentru lucrările voastre de aici dacă ai scăpa de omul ăsta mai înainte să-l aruncăm noi afară ca pe un indezirabil!

Gavallan roşi în faţa grosolăniei.
- Haide, stai puţin, căpitanul Starke e cel mai bun căpitan...
- Eşti Barosanu şi ticălos, explodă Starke strângînd pumnii, dintr-o dată atât de primejdios încât Ayre şi Gavallan tresăriră surprinşi, Esvandiary se trase un pas înapoi, iar tânărul din Gărzile Verzi rămase cu gura căscată. Ai fost întotdeauna Barosanul şi-am să-ţi spun Esvandiary sau orice alt afurisit de nume vrei, dacă nu i-ai fi făcut ce i-ai făcui căpitanului Ayre. Eşti un ticălos fricos şi ai nevoie de o lecţie şi mai înainte de a îmbătrâni prea mult, o s-o capeţi.
- Am să te chem înaintea komitehului, mâine!
- Eşti un fricos, mâncător de balegă de cămilă, aşa că şterge-o şi scoate-o pe partea ailaltă!

Dispreţuitor, Starke se întoarse către tânărul din Gărzile Verzi care rămăsese cu gura căscată la el şi, fără să şovăie o clipă, trecu pe farsi cu un glas politicos şi plin de respect:
- Excelenţă, am spus acestui câine, arătă dispreţuitor cu degetul mare peste umăr către Esvandiary, că-i un mâncător de balegă de cămilă fără curaj, că are nevoie de bărbaţi cu arme ca să-l apere în timp ce ordonă altor bărbaţi să bată şi să ameninţe membri neînarmaţi şi paşnici ai tribului meu, nesocotind legile, care nu o să...

Sufocându-se de mânie, Esvandiary încercă să-l întrerupă, dar Starke nu-l băgă în seamă.
-...Care n-o să aibă curajul să stea în faţa mea ca bărbat - cu cuţitul, cu sabia, cu puşca sau cu pumnii - după obiceiul beduinilor, ca să îndeplinim o răzbunare de sânge, şi după obiceiul meu, de asemenea.
- Răzbunare de sânge? Ai înnebunit! în numele lui Allah, ce răzbunare de sânge? Răzbunările de sânge sunt împotriva legii! strigă Esvandiary şi continuă să zbiere în farsi.

Gavallan şi Andy îi priveau neajutoraţi, neînţelegând farsi şi complet descumpăniţi de izbucnirea lui Starke. Dar tânărul din

Gărzile Verzi îşi astupă urechile la cele spuse de Esvandiary, apoi ridică mâna, încă uimit de Starke şi cunoştinţele lui, ba chiar invidios.
- Vă rog, Excelenţă Esvandiary! spuse el, cu ochii măriţi de grosimea lentilelor vechi şi crăpate, şi când fu linişte i se adresă lui Starke: Cereţi străvechiul drept al răzbunării de sânge împotriva acestui om?
Starke îşi simţea inima bătând şi se auzi spunând "da" cu glas ferm, ştiind că e un joc primejdios, dar trebuia să-şi asume riscul.
- Dar cum poate un necredincios să ceară un astfel de drept? spuse furios Esvandiary. Aici nu e deşertul saudit, legile noastre nu îngăduie...
- Cer acest drept!
- Voia lui Allah! spuse tânărul revoluţionar şi privi către Esvandiary. Poate că acest om nu este un necredincios. Nu cu adevărat. Acest om poate să ceară ce doreşte, Excelenţă!
- Ai înnebunit? Sigur că e un necredincios. Şi nu ştii că răzbunările de sânge sunt împotriva legii? Tu, prostule, e împotriva legii! E...
- Nu eşti mullah, spuse tânărul înfuriindu-se. Nu eşti mullah ca să spui ce e lege şi ce nu este! Taci din gură! Nu sunt un ţăran analfabet, ştiu să scriu şi să citesc şi sunt membru al komitehului, pus să păstrez pacea aici şi acum tu ameninţi această pace!
Se uită încruntat la Esvandiary care se trase înapoi încă o dată.
- Am să întreb komitehul şi pe mullahul Hussain, îi spuse lui Starke. Nu prea ai şanse ca ei să încuviinţeze, dar cum o vrea Allah! Sunt de acord că legea e lege şi că un bărbat n-are nevoie de alţi bărbaţi cu arme ca să bată nevinovaţi neînarmaţi, nesocotind legea ori chiar ca să pedepsească răul, oricare rău, ci numai puterea dată de Allah. Te las în grija lui Allah!
Se întoarse să plece.
- Un moment, aga! spuse Starke.
Se întinse şi luă o pufoaică de schimb care atârna de un cârlig lângă uşa încă deschisă.
- Uite, spuse întinzându-i-o, vă rog primiţi acest mic dar.
- E cu neputinţă! spuse tânărul cu ochii mari şi plini de dorinţă.

- Vă rog, Excelenţă! Este atât de neînsemnat, că nici nu poate fi remarcat.

Esvandiary începu să spună ceva, dar se opri când tânărul îl privi încruntat peste umăr, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Starke.

- N-aş putea primi... E atât de scumpă şi ar fi cu neputinţă s-o accept de la Excelenţa voastră!

- Vă rog, spuse Starke răbdător, continuând formalităţile şi în cele din urmă îi ţinu haina tânărului ca acesta s-o poată îmbrăca.

- Bine, dacă insistaţi, spuse tânărul prefăcându-se convins.

Îi dădu lui Ayre carabina şi îşi puse pufoaica pe el, ceilalţi neştiind prea bine ce se întîmpla, cu excepţia lui Esvandiary care privea şi aştepta, jurând răzbunare.

- E minunată, spuse tânărul, trăgându-i fermoarul până sus, simţindu-se încălzit pentru prima dată de multe luni.

N-avusese niciodată până atunci o asemenea haină.

- Mulţumesc, aga!

Văzu privirea de pe chipul lui Esvandiary şi dezgustul pentru el crescu. Nu primea oare un peşcheş, aşa cum era dreptul său?

- Am să încerc să conving komitehul să vă acorde dreptul pe care Excelenţa voastră îl cere, spuse, apoi ieşi mulţumit în lumina înserării.

Starke se răsuci brusc către Esvandiary.

- Şi-acum, ce dracu' vrei?

- Multe din licenţele piloţilor şi vizele de rezidenţă sunt expirate şi...

- Nici o licenţă englezească sau americană nu e expirată, numai cele iraniene, şi astea sunt automat valabile dacă celelalte sunt okay. Sigur că sunt expirate. N-au fost închise luni de zile birourile voastre? Scoate-ţi capul din bălegar!

Esvandiary se roşi ca focul şi în clipa în care se porni să răspundă. Starke se întoarse cu spatele, uitându-se la Gavallan pentru prima dată.

- E limpede, e cu neputinţă să mai lucrăm aici, domnule Gavallan. Aţi văzut chiar dumneavoastră, suntem mereu hărţuiţi. Freddy, aici de faţă, a fost bătut, se trece mereu peste hotărârile noastre şi e cu neputinţă să mai lucrăm în porcăria

asta. Cred c-ar trebui să-nchideţi baza pentru câteva luni. Imediat, adăugă.

Gavallan înţelese dintr-o dată.

- Sunt de acord, spuse, preluând iniţiativa.

Starke oftă uşurat, trecu pe lângă el şi se aşeză cu prefăcută supărare, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Închid acum baza. O să trimitem toate elicopterele şi personalul nostru în altă parte! Freddy, ia cinci oameni dintre cei care trebuie să plece în concediu şi urcă-i acum la bordul avionului, cu tot bagajul. Chiar acum...

- Nu poţi să închizi baza! lătra Esvandiary. Nu poţi!

- E închisă! Pe Dumnezeul meu! spuse Gavallan, străduindu-se să se înfurie cât mai mult. Sunt aparatele mele şi personalul meu şi n-o să mai îndurăm toată hărţuiala şi bătăile. Freddy, cine trebuia să plece?

Alb, Ayre începu să înşire nume şi Esvandiary rămase interzis.

Închiderea bazei nu-i convenea deloc. Ministrul Aii Kia trebuia să vină în vizită marţi şi el se pregătea să-i ofere un peşcheş extraordinar. Dacă baza era închisă, asta avea să-i năruie toate planurile.

- Nu poţi să iei elicopterele noastre, din zona asta, fără aprobarea mea! spuse. Sunt proprietate iraniană.

- Sunt proprietatea societăţii mixte, când o să fie achitate! strigă la rândul lui Gavallan, foarte impozant în mânia lui.

- O să mă plâng autorităţilor pentru imixtiune în ordinul direct al Imamului de-a aduce producţia înapoi la normal. Sigur că da! Ţi se interzice să închizi baza! O să cer komitehului să-l arunce pe Starke în închisoare pentru rebeliune...

- Fleacuri. Starke, îţi ordon să închizi baza. Barosanule, se pare că uiţi că avem legături sus-puse. Am să mă plâng direct ministrului Aii Kia! Acum el e consilierul Consiliului nostru de Conducere şi-o să se ocupe el de tine şi de IranOil.

Esvandiary icni.

- Ministrul Kia e, este... e în Consiliu?

- Da, este.

Pentru o fracţiune de secundă, Gavallan fu descumpănit. Folosise numele lui Kia ca singurul pe care-l ştia în guvernul actual şi rămase uimit de impactul pe care-l avea asupra lui

Esvandiary. Dar, străduindu-se să nu arate urmă de şovăială, continuă să cîştige avantaj.
- Bunul meu prieten Aii Kia o să se ocupe de toate astea! Şi de tine! Eşti un trădător al Iranului! Freddy, urcă cinci oameni la bordul avionului, chiar acum. Şi... Starke, trimite toate aparatele pe care le avem la Bandar-e Delam, la prima rază de soare.
- Da, domnule!
- Aşteaptă! spuse Esvandiary văzându-şi planurile ruinate. Nu-i nevoie să închideţi baza, domnule Gavallan. S-ar putea să fi fost neînţelegeri... Multe din pricina lui Petrofi şi a acelui om, Zataki. Nu sunt vinovat pentru bătaia aia. Nu am fost eu...

Se strădui să capete o nuanţă rezonabilă în glas, dar în sinea lui ar fi vrut să strige de furie şi să-i trimită pe toţi la închisoare, biciuiţi şi ţipând după îndurare - pe care n-ar fi primit-o niciodată.
- N-aveţi motiv să închideţi baza, domnule Gavallan. Zborurile pot continua normal.
- E închisă! spuse imperios Gavallan, trăgând cu coada ochiului la Starke după alte idei. Oricât n-aş fi de acord cu asta.
- Da, domnule, aveţi dreptate.

Starke era foarte respectuos.
- Desigur că puteţi închide baza. Putem redistribui elicopterele, sau să le punem la păstrare. Bandar-e Delam are nevoie imediat de un 212 pentru contractul Iran-Toda. Am putea să le trimitem unul de-al nostru şi să le închidem pe celelalte.

Esvandiary interveni imediat:
- Domnule Gavallan, lucrurile revin la normal pe zi ce trece. Revoluţia e victorioasă şi s-a sfârşit, Imamul a preluat puterea, komitehurile or să dispară curând... Or să fie toate contractele Guerney de deservit de un număr dublu de 212. Cât despre reînnoirea licenţelor expirate, Insha Allah. O să aşteptăm treizeci de zile. Nu-i nevoie să opriţi zborurile. Nu trebuie să vă grăbiţi, domnule Gavallan, aţi fost la baza asta de multă vreme, aveţi multe investiţii aici...
- Ştiu care sunt investiţiile noastre! se răsti Gavallan, de data asta furios într-adevăr, urând milogeala. Foarte bine, căpitane Starke, am să-ţi urmez sfatul şi, pe Allah şi pe Dumnezeu, ar fi bine să ai dreptate! Uite pune doi oameni în avion în noaptea asta, or să fie schimbaţi săptămâna viitoare. Trimite un 212 la Bandar-e Delam mâine. Pentru câtă vreme e împrumutul?

- Şase zile, sir. Se întoarce sâmbăta următoare.
- Se întoarce dacă situaţia de-aici se îmbunătăţeşte!
- 212 este al nostru. Face parte din echipamentul acestei baze, domnule Gavallan, se corectă imediat Esvandiary. Îl avem trecut în documentele noastre. Va trebui să se-ntoarcă. cât despre personal, regula spune că mai întâi sosesc piloţii şi mecanicii de schimb ca să-i înlocuiască pe cei care pleacă...
- Atunci o să schimbăm regula, domnule Esvandiary, sau închid baza acum, spuse scurt Gavallan. Starke, urci doi oameni la noapte în avion şi restul în zborul de marţi şi laşi aici doar minimum de personal necesar şi-o să trimitem aparatul înapoi, cu toată echipa, vineri, dacă situaţia o să revină la normal.

Starke observă că Esvandiary stătea gata să izbucnească din nou, aşa că spuse dintr-o suflare:
- N-avem voie să zburăm de Ziua Sfântă, sir. Echipa va trebui să se întoarcă sâmbătă dimineaţă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Esvandiary.
- Nu eşti de acord?

Esvandiary simţea că o să explodeze, furia adunată aproape covârşindu-i hotărârea.
- Dacă... dacă-ţi ceri... dacă-ţi ceri iertare pentru cuvintele urâte şi purtările proaste!

Urmă o tăcere îndelungată. Uşa rămăsese deschisă, camera era friguroasă, dar Starke simţi sudoarea pe spate, îşi cântări răspunsul. Obţinuseră atât de mult... Dacă "Vârtejul" avea să pornească... Dar Esvandiary nu era prost şi o retragere prea grăbită avea să-l facă suspicios, iar un refuz ar putea să primejduiască ceea ce câştigase.
- Nu-ţi cer iertare pentru nimic. Dar pe viitor am să-ţi spun domnule Esvandiary, spuse.

Fără un cuvânt, Esvandiary se întoarse pe călcâie şi ieşi ca o furtună. Starke închise uşa, simţindu-şi cămaşa, pe sub pulover, lipită de piele, udă leoarcă.
- Ce dracu au fost toate astea, Duke? se repezi Ayre furios. V-aţi pierdut minţile?
- Doar o clipă, Freddy, interveni Gavallan. Duke, o ă ţină chestia asta cu Barosanu?
- Eu... Nu ştiu, spuse Starke aşezându-se jos, cu genunchii tremurând. Iisuse!

- Dacă ţine... dacă ţine... Duke, ai fost magnific! A fost o idee strălucită! Strălucită!
- Tu ai prins mingea, Andy! Tu ai marcat - dacă am marcat!

Gavallan îşi şterse sudoarea din sprâncene. Începu să-i explice lui Ayre, întrerupându-se când sună telefonul.
- Alo, aici e Starke. Sigur, stai aşa! Andy, e turnul. McIver te cheamă la emiţător. Wazari întreabă dacă vrei să te duci acolo imediat sau să-l chemi mai târziu. McIver spune să-ţi transmită că are un mesaj de la un tip numit Avisyard.

În camera de control, Gavallan atinse butonul emiţătorului, aproape bolnav de îngrijorare, Wazari şi un alt membru al Gărzilor Verzi, care vorbea engleza, urmărindu-l atenţi.
- Da, căpitane McIver.
- Bună seara, domnule Gavallan! Mă bucur că v-am prins. Vocea lui McIver era acoperită de paraziţi şi prudentă. Cum mă auziţi?
-Trei pe cinci, căpitane McIver. Dă-i drumul!
- Am primit chiar acum un telex de la Liz Chen. Spune: "Vă rog transmiteţi-i domnului Gavallan următorul telex, datat l5 februarie, abia sosit. Cererea voastră este aprobată. (Semnat) Masson Avisyard. O copie a fost trimitsă la Al Shargaz. Sfârşitul mesajului.

Pentru moment lui Gavallan nu-i veni să-şi creadă urechilor.
- Aprobat?
- Da, repet: "Cererea voastră este aprobată". Textul e semnat "Masson Avisyard". Ce trebuie să răspund?

Gavallan se străduia din răsputeri să-şi ascundă strălucirea de bucurie de pe chip. Masson era numele prietenului său de la biroul de înregistrare a Aparatelor de Zbor din Londra, iar cererea era de a trece toate elicopterele lor din Iran înapoi sub înregistrare britanică.
- Confirmă doar, căpitane McIver. Putem să continuăm după cum a fost stabilit. Da, sunt de acord. Plec peste câteva minute. Mai e şi altceva?
- Nu, până una alta, doar rutină. Am să-l informez pe căpitanul Starke de toate problemele la zi, în noaptea asta, la ora potrivită. Mă bucur de Masson. Zbor plăcut!
- Mulţumesc, Mac, şi ţie!

Gavallan apăsă butonul şi înmână microfonul tânărului Wazari. Observase vânătăile, nasul spart şi că o parte dintre dinţi lipseau, dar nu spuse nimic. Ce era de spus?
- Mulţumesc, sergent!
Wazari făcu un semn spre fereastră, către platoul de sub ei, unde echipa de realimentare începuse să înfăşoare furtunul cel lung.
- S-a făcut plinul... se opri brusc înainte de-a pronunţa automat cuvântul. Nu avem... n-avem nici un fel de lumini pentru piste, aşa că e cel mai bine să urcaţi la bord cât mai repede.
- Mulţumesc!
Gavallan simţea că pluteşte în timp ce se îndrepta spre scări. Emiţătorul bazei trosni, intrând în funcţiune.
- Aici comandantul bazei. Daţi-mi-l pe domnul Gavallan.
Wazari apăsă imediat butonul emiţătorului.
- Da, domnule!
Îi dădu microfonul lui Gavallan, a cărui atenţie se încorda din nou.
- E maiorul... iertaţi-mă, acum e colonel, colonelul Changhiz.
- Da, colonele! Andrew Gavallan.
- Străinilor le este interzis să folosească emiţătorul pentru mesaje codificate. Cine e Masson Avisyard?
- Un inginer proiectant, spuse Gavallan.
Era primul gând care-i trecuse prin minte. Ai grijă, ticălosul e deştept!
- Sigur că nu-ncercam să...
- Care a fost cererea şi cine este... Urmă o pauză scurtă şi o voce înfundată:
- Cine e Liz Chen?
- Liz Chen e secretara mea, domnule colonel. Cererea mea a fost să...
Să ce? îi veni să strige. Apoi, dintr-o dată, răspunsul îi apăru limpede în minte.
-...să confirme rearanjarea configuraţiei de şase rânduri de câte două locuri de fiecare parte a culoarului unui nou elicopter, X63. Constructorii vor o configuraţie diferită, dar inginerii noştri cred că acest şase pe patru va îmbunătăţi siguranţa zborului şi ar asigura o ieşire mult mai rapidă în caz de urgenţă. Ar economisi de asemenea bani şi...

- Da, foarte bine, îl întrerupse colonelul supărat. Repet, emiţătorul nu trebuie folosit decât cu aprobare prealabilă până când starea de urgenţă ia sfârşit şi în mod cert nu pentru transmisiuni codificate. Realimentarea e terminată, aveţi permisiune de decolare imediată. Aterizarea programată mâine ca să ridice cadavrul celui de la Zagros nu este aprobată. ETLL poate să aterizeze luni între unsprezece şi doisprezece, dacă o să existe confirmare-de la comandament care să fie trimisă radarului din Kish. Noapte bună!
- Dar avem deja aprobarea oficială a Teheranului, sir. Pilotul meu a dat-o responsabilului cu zborurile în momentul în care a sosit.

Vocea colonelului se aspri şi mai mult.
- Aprobarea de luni e valabilă numai după confirmarea de la Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene. Comandamentul Forţelor Aeriene Iraniene. Aceasta este o bază a Forţelor Aeriene Iraniene, trebuie să vă supuneţi legilor Forţelor Aeriene Iraniene, regulamentelor şi disciplinei şi le veţi respecta. înţelegeţi?

După o pauză, Gavallan spuse:
- Da, domnule înţeleg, dar suntem un zbor civil.
- Sunteţi în Iran, pe o bază a Forţelor Aeriene Iraniene şi prin urmare sub incidenţa regulamentelor şi disciplinei Forţelor Aeriene Iraniene!

Transmisia încetă. Nervos, Wazari îşi aranja lucrurile, deja meticulos înşirate pe birou.

CAPITOLUL 49
DUMINICĂ 25 februarie l979

Zagros, sonda Bellisima;ora ll,05 dimineaţa. În frigul tăios, Tom Lochart îl privea pe Jesper Almqvist, expertul în foraj, manevrând uriaşul dop suspendat de un cablu deasupra găurii de foraj descoperite. De jur împrejur se găseau resturile sondei şi ale rulotelor rămase de la atacul terorist cu bombe incendiare, deja pe jumătate acoperite de zăpada proaspătă.
- Mai jos! strigă tânărul suedez.

Imediat, ajutorul său din cabina mică, închisă cu sticlă, porni macaraua. Luptându-se cu vântul stânjenitor, Jesper ghidă

dopul în jos, pe coloana de metal a sondei. Dopul consta dintr-o încărcătură explozivă, aşezată deasupra a două emisfere metalice fixate împrejurul unui inel de cauciuc.

Lochart putea să vadă cât de obosiţi erau amândoi oamenii. Era a cincisprezecea sondă pe care o închideau în ultimele trei zile şi mai aveau încă cinci. Termenul de la apusul soarelui era la şapte ore distanţă, fiecare puţ de sondă însemnând o muncă de două sau trei ore în condiţii normale, din momentul în care ajungeau la faţa locului.

- Ale dracului condiţii! murmură Lochart la fel de obosit. Zburase prea mult de când Gărzile Verzi din komiteh hotărâseră termenul, avusese prea multe probleme pe cap, alergând de colo-colo să închidă cele unsprezece amplasamente ale câmpului petrolifer, alergând la Shiraz să-l ia pe Jesper, ducând echipajele la Shiraz şi piese de schimb la Kowiss, din zori şi până în seară, hotărând ce să ia şi ce să lase - imposibil să faci totul într-un termen atât de scurt. Apoi moartea lui Jordon şi rănirea Scot.

-Ţine-o aşa! Asta e! strigă Jesper, apoi se grăbi înapoi prin zăpadă, către cabină.

Lochart îl privi verificând adâncimea, apoi lovind cu degetul în buton. Se auzi o explozie înfundată şi din gaura sondei ieşi un nor de fum. Ajutorul său ridică imediat bucata de cablu rămasă şi Jesper se întoarse, luptându-se să împingă resturile ţevii mai aproape de gaură, şi totul fu terminat.

- Încărcătura explozivă împinge cele două emisfere laolaltă, îi explicase mai târziu Jesper. Asta împinge inelul de cauciuc în părţi, proptindu-l în pereţii de oţel, şi totul e închis. Rezistă câţiva ani. Când vrei să deschizi, ne întoarcem şi, cu altă sculă specială, găurim dopul şi e ca nouă. Poate.

Îşi şterse faţa cu mâneca.

- Hai s-o ştergem dracului, Tom!

Porni chinuit prin zăpadă către maşină, închise comutatorul electric, îşi înghesui toate listingurile de computer într-o servietă, închise şi încuie uşa.

- Cum rămâne cu echipamentul?

- Rămâne! Cabina e-n regulă! Hai la bord, am îngheţat ca dracu.

Jesper se îndreptă către elicopterul JR 206 parcat pe platformă.

- Imediat ce ne întoarcem la Shiraz mă duc la IranOil şi-i fac să ne aprobe să ne întoarcem aici şi să ridicăm cabina asta şi pe celelalte. Unsprezece cabine sunt o investiţie a dracului de mare ca să le lăsăm să zacă pe-aici fără să facă treabă. Altfel, ţin un an de zile încuiate. Sunt proiectate să reziste la vreme rea, deşi nu la vandalisme.

Făcu un semn către scheletele din jurul lor.

- O prostie!

- Da.

- Idioţenie. Tom, ar fi trebuit să-i vezi pe cei de la IranOil când le-am spus că ţi s-a ordonat s-o ştergi şi domnul Sera închide câmpul!

Jesper rânji. Păr blond, ochi albaştri.

- Urlau ca porcii castraţi şi se jurau că nu exista vreun ordin dat komitehului să oprească producţia.

- Tot nu văd de ce n-au venit cu tine aici, să le dea peste nas ticăloşilor ăştia.

- I-am invitat şi-au spus că săptămâna viitoare. Ăsta e Iranul. N-o să vină niciodată.

Privi înapoi la amplasament.

- Numai puţul ăsta singur ar fi putut da şaisprezece mii de barili pe zi.

Se urcă pe locul din stânga, de lângă Lochart. Ajutorul lui, un breton taciturn, se caţără în spate şi trase uşa. Lochart porni motorul.

- Următoarea, sonda Maria! Okay! Jesper se gândi o clipă.

- Mai bine s-o lăsăm la urmă. Sonda Rosa e mai importantă.

Îşi stăpâni un căscat.

- Avem de astupat două în producţie şi una care se forează. Nefericiţii ăştia n-au avut nici măcar vremea să scoată două mii trei sute de metri de țeavă, asa că va trebui s-o astupăm cu toate astea înăuntru. Împuţită risipă!

Îşi puse centura de siguranţă şi se ghemui mai aproape de radiator.

- Şi după asta ce se-ntâmplă?

- Rutină! râse tânărul. Când vrei s-o deschizi, tragem o gaură în dop, îl dăm afară şi după aia începem să pescuim ţeava după ţeava. Încet, greu şi scump.

Încă un căscat imens. Închise ochii şi adormi aproape imediat.

Mimmo Sera întâmpină elicopterul la sonda Rosa. Un 212 se afla şi el pe platformă, cu motorul în ralanti, cu Jean-Luc la comenzi, oamenii încărcând bagaje şi urcându-se la bord.
- Buon giorno, Tom!
- Salut, Mimmo! Cum merge? Lochart îşi flutură mâna către Jean-Luc.
- Ăştia-s ultimii dintre oamenii mei, cu excepţia unui băiat care să-l ajute pe Jesper.
Mimmo Sera era palid de oboseală.
- N-a fost vreme să scoatem ţeava din Trei.
- Nici o problemă. Înfundăm aşa.
- Si.
Un zâmbet obosit.
- Mă gândesc la toţi banii pe care-o să-i faceţi când o să destupaţi.
Jesper râse.
- Două mii cinci sute nouăzeci şi doi de metri de țeavă, la... Poate o să-ţi facem un preţ special.
Binevoitor, bătrânul făcu un expresiv gest italian. Lochart spuse:
- Vă las să vă ocupaţi voi doi. când vreţi să mă-ntorc să vă iau?
Jesper se uită la ceas. Era aproape de amiază.
- Vino la patru şi jumătate, okay!
- Patru jumate punct. Soarele-apune la 6,37.
Lochart se îndreptă către 212. Jean-Luc se încotoşmănise zdravăn ca să se apere de frig, dar tot reuşea să arate elegant.
- Duc încărcătura asta direct la Shirhaz. Sunt ultimii. Cu excepţia lui Mimmo şi a echipei tale.
- Bun. Cum e jos?
- Haos.
Jean-Luc înjură înfierbântat.
- Miros nenorocire. Alte nenorociri.
- Tu aştepţi nenorocirile toată vremea, cu excepţia momentelor când eşti cu cineva în pat. Nu te îngrijora, Jean-Luc.
- Ba mă îngrijorez.
Jean-Luc urmări câteva clipe încărcarea aproape terminată - valize, truse de scule, doi câini, două pisici şi toţi oamenii aşteptând nerăbdători - apoi se întoarse îşi cobori vocea şi spuse serios:
- Tom, cu cât ieşim mai repede din Iran, cu atât mai bine.

- Nu. Zagros e doar un caz izolat. Oricum, încă mai sper că Iranul o să meargă.

HBC ieşi din nou la suprafaţa gândurilor lui Lochart şi Şeherazada şi "Vârtejul". Nu spusese nimănui de aici despre "Vârtej" şi despre ce discutase cu Starke.

- Las asta în grija ta, Duke! spusese înainte de plecare. Poţi să pledezi cazul mai bine decât mine. Eu sunt total împotriva lui.

- Sigur. Ăsta-i dreptul tău. Mac a aprobat drumul tău la Teheran. Luni.

- Mulţumesc. A văzut-o pe Şeherazada?

- Nu, Tom. Nu încă.

Unde dracu este? îşi zise, simţind o strângere de inimă.

- Ne vedem la bază, Jean-Luc. Drum bun!

- Vezi ca Scot şi Rodrigues să fie gata când mă întorc. Voi fi nevoit să mă întorc iute dacă trebuie să ajung la Al Shargaz în noaptea asta.

Uşa cabinei se trânti, Jean-Luc aruncă o privire iute înjur şi ridică degetul mare în sus. Tom încuviinţă, apoi se-ntoarse din nou către el.

- Eu plec. Vezi ca Scot să se strecoare la bord în linişte, da? Nu vreau să fiu împuşcat în zbor. Tot mai cred că Scot a fost ţinta lor, nu altcineva.

Lochart încuviinţă posomorât, îndreptându-se către 206. Erau pe drumul de întoarcere de la Kowiss când se întâmplase dezastrul, ieri în zori. Jean-Luc se pregătea de decolare la ora stabilită şi, printr-un noroc, privea afară pe fereastră. Cei doi, Jordon şi Scot erau foarte aproape unul de celălalt, ducând o ladă de piese de schimb, încărcând HTV.

- N-am văzut primele focuri, doar le-am auzit - îi spuse Jean-Luc imediat ce aterizase - dar l-am văzut pe Jordon clătinându-se şi ţipând, lovit în cap, şi pe Scot privind către copacii din în spatele hangarului, şi după aia Scot s-a aplecat şi a încercat să-l ajute pe Jordon. Am văzut destui oameni împuşcaţi ca să ştiu că sărmanul Porcărie era mort înainte de-a atinge zăpada. Apoi au urmat şi alte focuri de armă, trei sau patru, dar nu era un pistol mitralieră, părea mai repede un Ml6, sau un revolver. De data asta Scot a primit un glonţ în umăr şi asta l-a făcut să se răsucească şi a căzut în zăpadă lângă Jordon, pe jumătate acoperit de el, Jordon fiind între el şi copaci. Apoi gloanţele au început să şuiere din nou - spre Scot. Sunt sigur de asta, Tom.

- Cum poţi să fii sigur, Jean-Luc?
- Sunt sigur. Porcărie era direct în linia de foc. Direct. El le-a luat pe toate. Atacatorii nu trăgeau asupra bazei.

Ocheau doar în Scot. Mi-am înşfăcat pistolul Verey şi-am ieşit afară. N-am văzut pe nimeni, dar am tras oricum în direcţia copacilor. Când m-am dus la Scot, el era în stare de şoc şi Jordon era plin de sânge, lovit, probabil, de opt ori. L-am dus pe Scot la doctor. El e-n regulă, Tom. O rană în umăr, l-am urmărit când îl pansa. Rana e curată şi glonţul a trecut fără probleme prin carne.

Lochart plecase imediat să-l vadă pe Scot în rulota pe care o numeau infirmerie. Kevin O'Sweeney, medicul, îi spusese:
- E okay, căpitane.
- Da, îl îngânase Scot, cu chipul alb şi încă în stare de şoc. Chiar okay, Tom!
- Lasă-mă să vorbesc cu Scot o clipă, Kevin! când rămăseseră singuri, îi spusese în şoaptă:
- Ce s-a întâmplat câtă vreme am fost plecat, Scot? Ai vorbit cu Nitchak Han? Cu cineva din sat?
- Nu, cu nimeni.
- Şi n-ai spus nimănui ce s-a-ntâmplat în piaţă?
- Nu, nu. Deloc. De ce? De ce toate astea, Tom?
- Jean-Luc crede că tu ai fost ţinta, nu Jordon sau baza. Tu singur.
- O, Christoase! Bătrânul Porcărie a încasat-o din pricina mea!?

Lochart îşi aminti ce tulburat fusese Scot. Baza fusese învăluită de tristeţe, totuşi toată lumea lucrase frenetic, punând piesele în lăzi, încărcând cele două 212, un 206 şi un Alouette pentru astăzi, ultima zi la Zagros. Singurul moment luminos de ieri fusese cina: pulpă la grătar, proaspătă, de capră sălbatică, pe care Jean-Luc o pregătise cu un delicios orez şi horisht iranian din belşug.
- Grozav grătar, Jean-Luc! spusese.
- Fără usturoi franţuzesc şi priceperea mea, asta ar fi arătat a carne veche de berbec englezesc. Uh!
- Bucătarul l-a cumpărat în sat?
- Nu, a fost un dar. Tânărul Darius, cel care vorbeşte engleză, mi-a adus o capră întreagă, vineri, ca dar din partea soţiei lui Nitchak Han.

Brusc, îmbucătura căpătase un gust amar.

- Soţia lui?
- Da. Tânărul Darius a spus că a împuşcat-o în dimineaţa aia. Dumnezeule! Nu ştiam că vânează aşa bine! Tu ştiai?... Ce s-a-ntâmplat Tom?
- Era... a fost un dar... Pentru cine? Jean-Luc se încruntase.
- Pentru mine şi pentru cei din bază. De fapt, Darius a zis: "Asta este din partea kalandaranei pentru bază şi ca mulţumire pentru ajutorul acordat de Franţa Imamului, Allah să-l apere. De ce?
- Aşa, spusese Lochart, dar mai târziu îl luase pe Scot deoparte. Erai acolo când Darius a adus capra?
- Da, eram. S-a întâmplat să fiu în birou şi i-am mulţumit şi... culoarea dispăruse din obrajii lui Scot. Acum, dacă mă gândesc la asta, Darius a spus, când pleca: "E mare noroc că kalandarana este o bună ţintaşă, nu-i aşa?" şi cred, cred că am zis: "Da, fantastic". Asta ar fi o recunoaştere chioară, nu-i aşa?
- Da. Dacă adaugi asta la scăparea mea, care acum... acum cred c-a fost o capcană deliberată, şi pe mine m-au tras pe sfoară. Aşa că Nitchak Han trebuie să ştie că sunt doi dintre noi care am putea depune mărturie împotriva satului.

Noaptea trecută şi toată ziua Lochart se întrebase ce să facă, cum să-l scoată pe Scot - şi pe el însuşi - din asta şi nu găsise nici o soluţie. Absent, se urcă în 206, aşteptă până când Jean-Luc se depărta şi decola.

Acum zbura peste Râpa Cămilelor Zdrobite. Drumul care ducea către sat era încă îngropat sub tonele de zăpadă pe care le adusese o avalanşă. N-au să dezgroape niciodată asta, îşi zise. Pe platoul de deasupra se zăreau ciopoare de capre şi oi cu păstorii lor; în faţa lui era satul Yazdeh. Îl ocoli. Şcoala era ca o cicatrice pe pământ, neagră în mijlocul albului. Câţiva săteni erau în piaţă şi se uitară în sus, scurt, apoi îşi văzură de treburile lor.

N-o să-mi pară rău dacă plec, îşi zise. Nu cu Jordon ucis aici. Zagros Trei n-o să mai fie niciodată la fel.

Baza era un haos, oamenii agitându-se în toate părţile, ultimii dintre cei aduşi de la celelalte sonde pregătindu-se să plece la Shiraz şi deci afară din Iran. Înjurând, mecanici istoviţi încă mai împachetau piese de schimb, îngrămădind cutii şi bagaje pentru a fi duse la Kowiss. Înainte de-a putea ieşi din carlingă sosi cisterna de alimentare cu Freddy Ayre aşezat şmechereşte pe capota motorului.

Ieri, la sugestia lui Starke, Lochart îl adusese pe Ayre şi-un alt pilot, Claus Schwartenegger, ca înlocuitori pentru Scot.
- O preiau eu acum, Tom, spuse Ayre. Du-te şi mănâncă!
- Mulţumesc, Freddy. Cum merge?
- Ca dracu! Claus a mai dus o altă încărcătură de piese la Kowiss şi-o să se întoarcă la vreme pentru ultima. Mai spre asfinţit o să plec cu Alouette. E încărcat până la tavan sau chiar mai mult. Pe ce vrei să zbori?
- Pe 212. O să-l am pe Jordon la bord. Claus poate să ia un 206. Pleci la Shiraz?
- Da. Mai avem de dus încă trei tipi acolo. Mă gândeam... mă gândeam să iau cinci pasageri în loc de patru, ca să fac numai două drumuri. Ei?
- Dacă sunt îndeajuns de mici, fără bagaj şi câtă vreme nu te văd eu...
- Okay!
Ayre râse, frigul făcând vânătăile să-i pară şi mai palide.
- Sunt toţi foarte nerăbdători să plece, aşa că nu cred că o să le pese prea mult de bagaj. Unul dintre băieţii de la sonda Măria a zis că a auzit împuşcături în apropiere.
- Probabil vânează vreunul dintre săteni. Spectrul femeii la vânătoare, cu carabina ei cu bătaie lungă - sau dacă avea importanţă, oricare dintre Kashkai, toţi trăgători de elită - îl umplu de presimţiri rele. Suntem al dracului de neajutoraţi! îşi zise, dar nu lăsă să se vadă asta.
- Drum bun, Freddy!
Intră în bucătărie şi-şi luă nişte horisht fierbinte.
- Aga, spuse bucătarul nervos, celelalte patru ajutoare înghesuindu-se în jurul lui, mi se datorează plata pe două luni. Ce-o să se întâmple cu plata noastră şi cu noi?
- V-am spus deja, Aii. În după-amiaza asta vă duc înapoi la Shiraz, de unde veniţi. Vă plătim acolo tot şi imediat ce pot, vă trimit şi plata pe luna în curs pe care v-o datorăm. Ţinem legătura prin IranOil, ca de obicei. Când ne întoarcem, vă primiţi slujbele înapoi.
- Mulţumesc, aga.
Bucătarul era cu ei de un an de zile. Era un bărbat subţiratic, palid, suferind de ulcer.
- Nu vreau să rămân printre barbarii ăştia, spuse nervos. când în după-amiaza asta?

- Înainte de apusul soarelui. La ora patru începeţi să faceţi curat şi puneţi totul în ordine.
- Dar, aga, ce rost mai are? Dacă plecăm, păduchioşii din Yazdeh or să vină şi-or să fure totul.
- Ştiu, spuse obosit Lochart. Dar o să lăsaţi totul curat, şi am să încui uşa şi poate n-or să vină.
- Voia lui Allah, aga! Dar o să vină.

Lochart îşi isprăvi masa şi plecă spre birouri. Scot Gavallan era acolo, cu chipul tras şi cu braţul într-o eşarfă. Uşa se deschise şi intră Rod Rodrigues, cu cearcăne în jurul ochilor şi cu chipul cenuşiu.
- Salut, Tom! N-ai uitat? întrebă îngrijorat. Nu sunt pe listă.
- Nici o problemă, Scot. Rod se duce cu HGX. Merge cu tine şi Jean-Luc la Al Shargaz.
- Grozav. Dar eu sunt teafăr, Tom. Cred că m-aş duce mai degrabă la Kowiss. Bătrânul Doc Nutt...
- Pentru Dumnezeu! Te duci la Sharhaz şi am terminat cu treaba asta!

Scot roşi în faţa accesului de furie.
- Da, e-n regulă, Tom.

Ieşi. Rodrigues sparse tăcerea:
- Tom, ce vrei să trimitem cu HGX?
- De unde dracu să ştiu? Lochart se opri.
- Iartă-mă, încep să obosesc. Îmi pare rău.
- Lasă asta, Tom. Toţi suntem obosiţi. Poate îl trimitem gol. Ei?

Cu un efort, Lochart îşi depăşi oboseala.
- Nu. Pune motorul de rezervă la bord şi toate celelalte piese de 212 până îl încarci complet.
- Sigur, asta ar fi minunat.

Uşa se deschise şi Scot intră repede.
- Nitchak Han. Priviţi pe fereastră!

Douăzeci de bărbaţi sau mai mulţi coborau pe drumul dinspre sat. Toţi erau înarmaţi. Alţii se împrăştiau deja prin bază. Nitchak Han se îndrepta către rulota birourilor. Lochart se uită pe fereastra din spate şi o deschise.
- Scot, du-te la cabana mea şi ţine-te departe de fereastră. Nu-i lăsa să te vadă şi nu te mişca până nu vin eu să te iau. Grăbeşte-te!

Greoi, Scot se caţără pe fereastră şi o rupse la fugă. Lochart închise fereastra. Uşa se deschise. Lochart se ridică.

- Salaam, kalandar.
- Salaam. Au fost văzuţi trei oameni în pădurea din apropiere, s-or fi întors teroriştii, aşa c-am venit să vă apăr!

Ochii lui Nitchak Han erau duri.
- Voia lui Allah, dar mi-ar părea rău să fie şi alte morţi până plecaţi. O să rămânem aici până la apus.

Plecă.
- Ce-a zis? întrebă Rodrigues, care nu înţelegea farsi. Lochart îi spuse şi-l văzu tremurând.
- Nici o problemă, spuse, ascunzându-şi propria teamă. N-aveau cum să decoleze sau să aterizeze fără să treacă peste pădure, jos, încet, o ţintă uşoară. Terorişti? Prostii! Nitchak Han ştie totul despre Scot, ştie despre mine şi îmi pun viaţa la bătaie că are ţintaşi buni plasaţi peste tot prin preajmă. Şi dacă stăm aici până la apus, n-avem cum să ne strecurăm, or să ştie în care elicopter suntem. Insha Allah. Insha Allah, dar între timp ce dracu ai de gând să faci?
- Nitchak Han cunoaşte ţinutul! spuse evaziv.

Nu vroia să-l înspăimânte pe Rod. Plutea şi aşa destulă teamă în cuprinsul bazei, fără să fie nevoie să mai adauge şi el.
- Or să ne apere, Rod, dacă-s aici. Motorul de rezervă e în ladă?
- Cum? Sigur, Tom, sigur, e în ladă.
- Ai grijă de încărcare! Ne vedem mai târziu! Nu-ţi face griji.

Lochart privi îndelung, nemişcat, peretele. Când sosi vremea să se întoarcă la sonda Rosa, se duse să-l găsească pe Nitchak Han.
- S-ar putea să doreşti să vezi dacă sonda Rosa a fost închisă cum trebuie, kalandar. Nu e pe pământul vostru?

Şi deşi bătrânul şovăia, spre marea sa uşurare reuşi, cu multe complimente, să-l convingă să-l însoţească. Cu Hanul la bord, ştia că avea să fie în siguranţă pentru o vreme. Până acum e-n regulă! îşi zise. Va trebui să fiu ultimul care pleacă. Până când o să fim departe, Scot şi cu mine va trebui să fim foarte vicleni. Prea multe sunt de pierdut acum. Scot, băieţii, Şeherazada, totul.

La sonda Rosa; ora 5 după-amiază. Jesper îşi conducea camionul iute pe drumul mărginit de pini care ducea către ultimul puţ ce trebuia astupat. Lângă el se afla Mimmo Sera, un muncitor şi ajutorul său erau în spate şi el îngâna un

cântec, mai mult ca să se ţină treaz. Platoul era lat, aproape un kilometru între puţuri, ţinutul minunat şi sălbatic.
- Suntem în întârziere, spuse Mimmo obosit, uitându-se la soarele care cobora. Stronzo.
- O să-i tragem tare! zise Jesper.

În buzunarul lateral avea ultima dintre bucăţile sale de ciocolată energizantă. O împărţi.
- Arată aproape ca în Suedia, spuse Jesper, ocolind o curbă, înfierbântat de viteză.
- N-am fost niciodată în Suedia. Uite-o! zise Mimmo. Puţul era într-un luminiş, deja legat la conductă şi producând cam doisprezece mii de barili pe zi, întregul câmp fiind nespus de bogat. Deasupra puţului se afla o coloană gigantică de ţevi şi robineţi, numită Pomul de Crăciun, care o lega de conducta centrală.
- Asta a fost prima pe care am forat-o aici, spuse el absent. Înainte de-a veni tu.

Când Jesper opri motorul, se lăsă o tăcere stranie. Nici un zgomot. Aici nu era nevoie de pompe care să tragă petrol la suprafaţă, gazele de sondă închise în punga de petrol la mii de metri dedesubt creau presiune îndeajuns pentru asta şi aveau s-o facă ani şi ani.
- N-avem vreme s-o căpăcim cum trebuie, domnule Sera, decât dacă vrei să rămânem peste limita de timp.

Bătrânul clătină din cap şi îşi trase căciulită de lână peste urechi.
- Cât o să ţină robineţii? Jesper ridică din umeri.
- Ar putea ţine atât de mult cât vrei, dar fără întreţinere sau câte o inspecţie din vreme în vreme... nu ştiu. La nesfârşit. Doar dacă nu avem o scăpare de gaze. Sau dacă unul dintre robineţi nu e defect.
- Stronzo!
- Stronzo! spuse binevoitor Jesper, făcând semn ajutorului său şi celuilalt muncitor, şi înainta. O s-o închidem fără dop.

Zăpada trosnea sub picioare. Vântul clătina vârfurile copacilor şi apoi auziră apropiindu-se dinspre bază sunetul motorului unui elicopter.
- Să-i dăm drumul.

Erau ascunşi de platforma de aterizare şi de clădirea principală a Rosei, aflată la o jumătate de milă distanţă. Nervos

Mimmo îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de capota motorului, privindu-i pe cei trei bărbaţi lucrând răbdători, luptându-se cu robinetele, unele înţepenite, muncindu-se cu uriaşa cheie ca să le degripeze. Apoi glonţul ricoşa de Pomul de Crăciun şi trosnetul care-i urmă stârni ecouri prin pădure. Îngheţară cu toţii. Aşteptară. Nimic.
- Ai văzut de unde-a venit? murmură Jesper. Nimeni nu-i răspunse. Aşteptară din nou. Nimic.
- Hai să terminăm! spuse şi se lăsă din nou cu toată greutatea pe cheie.
Ceilalţi înaintară să-l ajute. Imediat se auzi o altă împuşcătură şi glonţul trecu prin parbrizul camionetei, făcu o gaură în peretele cabinei, sparse ecranul unui computer şi nişte echipamente electrice înainte de a ieşi pe partea cealaltă. Tăcere. Nici o mişcare, nicăieri. Doar vântul şi puţină zăpadă răscolită de vânt; sunetul motoarelor elicopterului, gemând la aterizare. Mimmo Sera strigă în farsi:
- Excelenţelor! Noi doar închidem puţul! Să-l asigurăm. Îl închidem şi-apoi plecăm!
Din nou aşteptară. Nici un răspuns.
- Nu facem decât să asigurăm puţul. Să-l asigurăm pentru Iran, nu pentru noi. Pentru Iran şi Imam. E petrolul vostru, nu al nostru!
Aşteptă din nou şi nici un sunet. Doar zgomotele pădurii. Crengi trosnind. Undeva, departe, un animal urlă prelung.
- Mamma mia! spuse Mimmo.
Răguşise din pricina strigatului, apoi se aplecă şi ridică cheia şi glonţul şuieră pe lângă obrazul lui, atât de aproape încât îl simţi trecând. Rămase împietrit. Cheia îi scăpă din mâinile înmănuşate.
- Toată lumea în camion! Plecăm!
Se trase înapoi cu spatele şi se urcă pe locul din faţă. Ceilalţi îl urmară, cu excepţia lui Jesper care recupera cheia şi când văzu dezastrul pe care glonţul rătăcit îl provocase în cabina lui, în echipamentul lui, faţa i se întunecă, furia explodă şi aruncă cheia neputincios către pădure, cu o înjurătură. Rămase o clipă cu picioarele uşor depărtate, ştiind că era o ţintă uşoară, dar dintr-o dată fără să-i pese.
- Forbannades shitdjaulerrrr!
- Urcă în maşină! strigă Mimmo.

- Forbannades shitdjauler! murmură Jesper, obscenitatea suedeză uşurându-l, apoi se urcă pe locul şoferului.

Camionul se întoarse pe drumul pe care venise şi când dispăru din vedere, o ploaie de gloanţe, venind din ambele părţi ale pădurii, izbi Pomul de Crăciun, smulgând aşchii sau îndoind părţi de metal, ricoşând prelung în zăpadă sau în aer; tăcere. Apoi cineva râse şi strigă:

- Allahhhh-u akbarrrr!

Strigătul stârni ecouri, apoi se pierdu.

La Zagros Trei; ora 6,38 seara. Soarele atinse orizontul. Ultima dintre piese şi ultima boccea se afla la bord. Toate patru elicopterele erau aliniate: două 212, un 206 şi un Alouette, piloţii pregătiţi. Jean-Luc tropăia în sus şi-n jos, plecarea fiind amânată de Nitchak Han care, ceva mai devreme, hotărâse de unul singur că toate aparatele trebuiau să plece împreună, ceea ce făcea imposibil ca Jean-Luc să ajungă la Al Shargaz în noaptea aceea, numai la Shiraz, şi să înnopteze acolo, zborurile de noapte fiind interzise în spaţiul aerian iranian.

- Explică-i din nou, Tom, spuse furios Jeari-Luc.

- Ţi-a spus deja nu. Mi-a spus şi mie la fel, aşa că e nu şi e prea tîrziu, firar al dracului, oricum! Sunteţi gata cu toţii, Freddy?

- Da, strigă nervos Ayre. Aşteptăm de-o oră şi ceva. Mohorât, Lochart, se îndreptă către Nitchak Han care sesizase supărarea şi nervozitatea din glas şi observa eu plăcere ascunsă nemulţumirea străinilor. Lângă el stătea tânărul din Gărzile Verzi pe care Lochart îl credea a face parte din komiteh şi câţiva săteni. Ceilalţi se făcuseră nevăzuţi în cursul după-amiezei. În pădure, îşi zise, simţindu-şi gura uscată. .

- Kalandar, suntem aproape gata.

- Voia lui Allah.

- Freddy, ultima încărcătură, acum!

Îşi scoase şapca şi ceilalţi făcură la fel, în timp ce Ayre, Rodrigues şi cei doi mecanici transportară sicriul încropit la repezeală afară din hangar, pe zăpadă, şi-l încărcară cu grijă în elicopterul 212 al lui Jean-Luc. Când totul fu gata, Lochart păşi într-o parte.

- Echipa de Shiraz, la bord.

Strânse mâinile lui Mimmo, Jesper, muncitorului şi ajutorului lui Jesper, în timp ce aceştia urcau la bord, aşezându-

se printre bagaje, piese de schimb şi sicriu. Tulburaţi, Mimmo Sera şi însoţitorul său italian îşi făcură cruce, apoi îşi puseră centurile de siguranţă. Jean-Luc se urcă pe locul pilotului, Rodrigues lângă el. Lochart se întoarse către restul oamenilor.
- Toată lumea la bord!
Urmăriţi atent de Nitchak Han şi de tânărul din Gărzile Verzi, cei rămaşi se urcară la bord, Ayre pilotând micul Alouette, Claus Schwartenegger un JR 206, toate locurile pline, rezervoarele pline, cala de mărfuri plină, pale de elice de rezervă legate de patinele trenului de aterizare. Elicopterul lui Lochart era plin ochi şi peste greutatea admisă.
- Până ajungem la Kowiss o să consumăm o grămadă de combustibil, aşa că o să fim în limite legale. Oricum, e la vale tot drumul, le spusese tuturor piloţilor la pregătire, ceva mai devreme.
Acum stătea singur în zăpada bazei Zagros Trei, toată lumea cu centurile puse şi uşile închise.
- Porniţi motoarele! ordonă, din ce în ce mai încordat.
Îi spusese lui Nitchak Han că se hotărâse să fie responsabilul cu decolarea. Nitchak Han şi tânărul se apropiara de Lochart.
- Tânărul pilot, cel care a fost rănit, unde e?
- Cine? O, Scot? Nu-i aici. E-n Shiraz, kalandar, spuse Lochart şi văzu mânia pe chipul bătrânului şi tânărul rămânând cu gura căscată. De ce?
- Asta nu-i cu putinţă! spuse tânărul.
- Nu l-am văzut urcând la bord, aşa că trebuie să fi plecat cu un zbor mai înainte.
Lochart fu nevoit să strige ca să se facă auzit peste zgomotul din ce în ce mai puternic al motoarelor, toate elicele prinzând acum viteză.
- Cu alt zbor, mai devreme, când eram la sonda Rosa sau Măria, kalandar. De ce?
- Asta nu-i posibil, kalandar repetă tânărul înspăimântat, în timp ce bătrânul se întoarse către el. Am urmărit totul cu grijă!
Lochart se aplecă pe sub elicele care se roteau şi se duse la fereastra aparatului lui Jean-Luc, scoţând un plic gros, alb.
- Uite, Jean-Luc. Bonne chance! spuse şi i-l dădu. Decolează.
Pentru o clipă văzu sclipirea unui zâmbet. Mai înainte de a ajunge în fugă la o depărtare sigură, Jean-Luc trăsese maneta

de gaze la maximum, execută o decolare rapidă şi se ridică, depărtându-se greoi, vârtejul de aer produs de elice fluturând hainele lui şi ale sătenilor, motoarele acoperind ceea ce striga Nitchak Han. În aceeaşi clipă, şi de asemenea aranjat dinainte, Ayre şi Schwartenegger ambalară motoarele, depărtându-se unul de celălalt înainte de-a se ridica legănat, într-o urcare greoaie, pe deasupra copacilor. Lochart continuă să spere şi atunci tânărul furios îl apucă de mâneca hainei şi-l răsuci spre el.

- Ai minţit! strigă. L-ai minţit pe kalandar! Tânărul pilot n-a plecat mai devreme, l-aş fi văzut, am urmărit totul cu grijă! Spune-i kalandarului c-ai minţit!

Pe neaşteptate, Lochart îşi smulse mâneca din mâna tânărului, ştiind că fiecare secundă însemna încă vreo câţiva metri de altitudine, alţi câţiva metri spre libertate.

- De ce-aş fi minţit? Dacă tânărul pilot nu e-n Shiraz, atunci e încă aici. Cercetaţi baza, cercetaţi aparatul meu, haide! Să cercetăm mai întâi aparatul meu.

Porni cu paşi mari către elicopterul său şi rămase în uşa deschisă, zărindu-l cu coada ochilor pe Jean-Luc trecând de marginea pădurii, Ayre atât de supraîncărcat încât abia reuşi să se ridice peste copaci şi celălalt 206 încă urcând.

- Pe toate numele lui Allah, să căutăm, spuse încercând să le atragă atenţia asupra lui, abătându-i de la elicopterele care se depărtau, dorind să-i facă să percheziţioneze aparatul şi tabăra. Cum ar putea un om să se ascundă aici? Imposibil! Cum rămâne cu birourile şi rulota? Poate se ascunde...

Tânărul îşi smulse arma de pe umăr şi o îndreptă către el.

- Spune-i kalandarului că ai minţit sau mori!

Fără nici un efort, Nitchak Han smulse furios arma din mâinile tânărului şi-o aruncă în zăpadă.

- Eu sunt legea în Zagros, nu tu! Întoarce-te în sat. Înspăimântat, tânărul din Gărzile Verzi se supuse imediat. Sătenii priveau şi aşteptau. Chipul lui Nitchak Han era împietrit şi ochii săi mici alergau de la elicopter la elicopter. Erau departe acum, nu însă în afara bătăii armelor celor pe care-i aşezase împrejurul bazei, care trebuiau să tragă numai la semnul lui. Numai al lui.

Unul dintre elicopterele mai mici se clătina, încă urcând repede, înconjurând baza într-un cerc larg. Ca să ne

supravegheze, se gândi Nitchak Han, să vadă ce-o să se mai întâmple. Voia lui Allah!
- E primejdios să dobori maşinile zburătoare, spusese soţia lui. Asta o să aducă blestemul asupra noastră.
- Teroriştii or s-o facă, nu noi! Tânărul pilot ne-a văzut. Şi pilotul kalandar, vorbitor de farsi, ştie. Ei nu trebuie să scape. Teroriştii n-au milă. Lor nu le pasă de lege şi de ordine. Şi cum ar putea fi ascunsă existenţa lor? Nu sunt munţii ăştia, încă din vechime, ascunzători pentru briganzi? Nu i-am vânat noi pe aceşti terorişti până la marginea hotarelor? Ce putem face ca să prevenim o tragedie? Nimic.

Şi-acum în faţa lui se afla ultimul dintre necredincioşi, principalul său duşman, cel care îl trăsese pe sfoară, mininţise şi îi ajutase pe ceilalţi diavoli să dispară. Cel puţin acesta n-o să scape, îşi zise.

Ultima geană de soare întârzia deasupra orizontului, în timp ce-o privea, dispăru.
- Pacea fie cu tine, pilotule!
- Şi cu tine, kalandar! Allah să te apere, spuse apăsat Lochart. Acel plic pe care i l-am dat pilotului meu francez, m-ai văzut dândui-l?
- Da, da.
- Era adresat Komitehului Revoluţionar din Shiraz cu o copie către kalandarul iranian din Dubai, dincolo de Apa cea Mare, semnată de tânărul pilot - cu mine ca martor - spunând exact ce s-a întâmplat în piaţa satului, ce a fost făcut, de cine, cui, cine a fost împuşcat, numărul bărbaţilor legaţi în camionul Gărzilor Verzi înainte ca acesta să fie prăvălit în Râpa Cămilelor Zdrobite, felul în care a fost asasinat Nasiri, tero...
- Minciuni! Toate sunt minciuni! Pe Profet! Ce-i cu cuvântul ăsta, "asasinat"? Asasinat? Ăsta-i pentru bandiţi! Omul a murit. A fost Voia lui Allah! spuse bătrânul iritat, conştient de sătenii care căscau gura la Lochart. Era un sprijinitor cunoscut al Şahului Satan, pe care desigur c-o să-l întâlneşti curând în Iad.
- Poate da, poate nu. Poate servitorul meu credincios, ucis aici de fiii laşi de căţea, a spus deja Unicului Dumnezeu care ştie cine spune adevărul...
- Nu era drept-credincios, nu era slujitorul Islamului!
-...dar era creştin şi creştinii sunt slujitorii Dumnezeului cel Unic. Iar oamenii tribului meu au fost ucişi de laşi, din ascunzători, fii

de căţea fără curaj, care împuşcă stând ascunşi, mâncători de bălegar şi oameni ai mâinii stângi şi blestemaţi. Adevărul este că a fost ucis, ca şi celălalt creştin de la sondă. Pe Allah şi Profetul lui Allah, morţile lor vor fi răzbunate!

Nitchak Han ridică din umeri.

-Teroriştii! izbucni foarte înspăimântat. Teroriştii au făcut asta! Sigur c-au fost teroriştii! cât despre scrisoare, e toată numai minciuni! Minciuni. Pilotul a fost un mincinos. Ştim toţi ce s-a întâmplat în sat. Tot ce a spus sunt numai minciuni!

- Cu atât mai mult scrisoarea n-ar trebui să fie predată.

Lochart îşi alegea cuvintele cu foarte mare grijă.

- Prin urmare, te rog, apără-mă de terorişti câtă vreme mă depărtez. Numai eu pot să împiedic ca scrisoarea să fie predată.

Inima-i bătea apăsat, urmărindu-l pe bătrân scoţând o ţigară, cântărind argumentele pro şi cele contra şi aprinzându-şi ţigara cu bricheta lui Jordon. Se întreba din nou cum ar fi putut răzbuna uciderea lui Jordon, încă o parte nerezolvată a planului care până atunci se desfăşurase perfect - îndepărtarea de preavigilentul Nitchak Han, Scot Gavallan strecurându-se în sicriul încropit ca să fie dus la bordul elicopterului lui Jean-Luc, trupul lui Jordon înfăşurat în giulgiu pus dinainte într-o ladă lungă, care odată adăpostise rotoarele elicelor anticuplu, încărcat în elicopterul său, apoi scrisoarea şi cele trei elicoptere decolând împreună, totul perfect aşa cum fusese plănuit. Şi acum venise vremea să termine.

Elicopterul se rotea deasupra bazei, mult în afara bătăii armelor.

- Salaam, kalandar. Dreptatea lui Allah fie cu tine, spuse şi se îndreptă spre carlingă.

- Nu pot să-i controlez pe terorişti!

Pentru că Lochart nu se opri, Nitchak Han strigă mai tare:

- De ce ai împiedica predarea acelor minciuni? Ei? Lochart urcă în carlingă, dorind să fie departe, urând acum acest loc şi pe bătrân.

- Pentru că, în faţa lui Allah, îmi displac minciunile.

- În faţa lui Allah! Ai să împiedici predarea acelor minciuni?

- Jur înaintea lui Allah, o să am grijă ca scrisoarea să fie arsă. Dreptatea lui Allah fie cu tine, kalandar! Şi cu Yazdeh!

Apăsă butonul de start. Primul motor porni. Deasupra lui, palele elicei începură să se rotească. Alte comutatoare. Al doilea motor porni şi în tot timpul acesta îl privea pe bătrân.

Să putrezeşti în Infern, bătrâne, îşi zise, pătat de sângele lui Jordon şi-al lui Gianny. Sunt sigur, deşi n-am să pot niciodată dovedi. Poate şi-al meu.

Aştepta. Toate indicatoarele pe verde. Decolarea!

Nitchak Han privi elicopterul ridicându-se vibrând, şovăind, apoi întorcându-se încet şi depărtându-se.

Atât de simplu să ridic mâna, îşi zise şi în curând necredinciosul şi monstrul acela urlător ar deveni un rug funerar prăvălindu-se din ceruri. Cât despre scrisoare, minciuni, toate numai minciuni. Doi bărbaţi morţi - toată lumea ştie că a fost numai vina lor c-au murit. I-am chemat noi aici? Nu. Au venit să ne exploateze pământul. Dacă n-ar fi venit, ar mai fi încă în viaţă, aşteptându-şi locul în Iad, care le este hărăzit fără putinţă de scăpare.

Ochii lui nu părăsiră maşina zburătoare. Avea încă destul timp. Fuma încet, bucurându-se imens de ţigară, bucurându-se de conştiinţa faptului că ar putea să prăvălească o astfel de maşină enormă doar ridicând mâna. Dar n-o făcu. Îşi aminti sfatul kalandaranei şi aprinse o altă ţigară de la chiştocul celeilalte şi o fumă şi pe aceasta, aşteptând răbdător.

Curând sunetul detestat al motoarelor era departe, scăzând repede şi după aceea, deasupra lui, văzu cea mai mică dintre maşinile zburătoare întrerupându-şi rotirile şi îndreptându-se către sud-vest. Când sunetele maşinilor necredincioşilor se depărtară de tot, hotărî că pacea revenise încă o dată în Zagrosul său.

- Incendiaţi baza, spuse celorlalţi.

În curînd, flăcările se ridicară înalte. Aruncă bricheta în flăcări fără urmă de regret şi, mulţumit, porni cu paşi mari către casă.

CAPITOLUL 50

Lângă Baza aeriană Bandar-e Delam; ora 9,l6 dimineaţa. Cu ştergătoarele lucrând din plin sub ploaia

torenţială, dubița Subaro cu însemnele Iran-Toda pe uşi alerga grăbită pe şoseaua plină de hârtoape şi inundată pe unele porţiuni. Şoferul era iranian.

Scragger şedea neliniştit lângă el, cu centura de siguranţă bine strânsă, iar în spate, un tehnician radio japonez se ţinea cât putea de bine. În faţa lor, printre torentele de apă, Scragger întrezări un străvechi autobuz legănându-se greoi pe mijlocul drumului şi, nu departe, apropiindu-se, o coloană de maşini.

- Minoru, spune-i să încetinească! Iar n-are minte! Repetase asta de nenumărate ori până atunci.

Tânărul japonez se aplecă înainte şi vorbi tăios în farsi. Şoferul încuviinţă din cap fără să-l bage în seamă, îşi propti palma în claxon, fără s-o mai ridice, virând aproape de marginea opusă a drumului, chiar pe buza şanţului, ocoli autobuzul accelerând când ar fi trebuit să frâneze,

derapa, recâştigă controlul maşinii şi abia reuşi să treacă prin spaţiul îngust dintre autobuz şi maşina care se apropia, toate trei vehiculele urlând din claxoane. Scrager murmură o înjurătură. Zâmbitor, şoferul, un tânăr bărbos, îşi luă privirile de la drum şi spuse ceva în farsi, lăsînd dubita să salte într-o groapă adâncă, plină cu apă. Minoru traduse:

- Spune că, cu ajutorul lui Allah, o să ajungem la aeroport în câteva minute, căpitane Scargger

- Cu ajutorul lui Allah, să ajungem acolo într-o singură bucată, nu în cincizeci!

Scragger ar fi preferat să conducă el, dar nu i se îngăduise, aşa cum nu i se îngăduise nici unuia dintre angajaţii de la Iran-Toda.

- Am descoperit că-i o politică bună, căpitane Scragger, drumurile şi iranienii fiind aşa cum sunt, spusese Atanabe, inginerul şef. Dar Mohamed e unul dintre cei ai buni şoferi ai noştri şi foarte de încredere. Ne vedem deseară!

Spre uşurarea lui, Scragger văzu aerodromul în faţa. Gărzile Verzi păzeau poarta. Şoferul nu le dădu nici atenţie, trecu ca glonţul printre ele şi trase într-un nor e stropi în faţa clădirii cu un singur etaj.

- Allah-u Akbar! spuse mândru. Scragger răsuflă uşurat.

- Allah-u Akbar să fie, zise, desfăcându-şi centura de siguranţă şi pregătindu-şi umbrela, în timp ce privea în jur, căci se afla pentru prima dată acolo.

Platforma mare de beton, un turn scund, clădirea părăginită a birourilor, cu multe ferestre sparte, altele acoperite cu scânduri, rulotele S-G, hangare bune, acum închise din pricina furtunii, găuri de gloanţe peste tot, chiar şi în pereţii rulotelor.

Fluieră amintindu-şi ce i se spusese despre luptele care se duseseră aici între Gărzile Verzi şi mujhadini.

Trebuie să fi fost mult mai rău decât s-a scăpat Duke, îşi zise. Două bireactoare de pasageri ale Royal Iran Air erau parcate la întâmplare - cuvântul Royal tăiat primitiv cu vopsea neagră - cu roţile dezumflate, parbrizele carlingii sparte, fuzelajele lăsate pradă ruginii.

- Sacrilegiu, murmură, văzând ploaia curgând în carlingi. Minoru, fiule, spune-i lui Mohamed ăsta să nu mişte un deget până nu suntem gata de plecare. Okay?

Minoru făcu ce i se ceruse, apoi îl urmă pe Scragger afară în ploaie. Scragger rămase lângă maşină, neştiind încotro să se îndrepte. Atunci uşa uneia dintre rulote se deschise.

- Mein Gott, Scrag! Mă gândeam că eşti tu - ce dracu cauţi aici?

Era Rudi Lutz, cu gura până la urechi; apoi îl văzu pe Starke alături de Rudi şi inima lui îşi iuţi bătăile.

- Salut, copilaşi!

Le strânse călduros mâinile amândoura, trezindu-se toţi trei vorbind în acelaşi timp.

- Ei bine, Duke, ce surpriză plăcută! Ce dracu cauţi aici, Scrag?

- Toate lucrurile pe rând, fiule! Acesta-i Minoru Fuyama, tehnician radio la Iran-Toda. Emiţătorul meu şi-a făcut de cap pe drum încoace - sunt cu un zbor închiriat de Iran-Toda, de la Lengeh. Minoru a scos cutia şi e în maşină. Poţi s-o înlocuieşti?

- Nici o problemă. Hai cu mine, domnule Fuyama! Rudi se duse să-l caute alături pe Fowler Joines ca să aranjeze totul.

- Sunt al dracului de bucuros că te văd, Scrag! Avem o grămadă de vorbit, spuse Starke. Cum ar fi starea vremii si vârtejurile de aer.

- Da, da. Aş zice că starea vremii a fost permanent în mintea mea.

Starke părea mai bătrân, ochii îi alergau întruna în cuprinsul bazei, potopul şi mai înteţit ca înainte, ziua caldă şi înăbuşitoare.

- Am văzut-o pe Manuela la Al Shargaz. E ca de obicei - frumoasă ca o cadra, neliniştită, dar teafără.

Rud li se alătură, plescăind din cizmele de ploaie, şi-i conduse înapoi către rulota care îi slujea de birou.

- N-ai să zbori în mizeria asta, Scrag! N-ai vrea o bere?

- Nu, mulţumesc, colega, dar mi-ar prinde bine un ceai, răspunse Scragger automat.

Simţea o monumentală poftă de-o bere rece, dar chiar de la primul său control medical cu doctorul Nutt, imediat după ce vânduse Sheik Aviation lui Gavallan, doctorul spusese:

- Scrag, dacă nu te laşi de fumat şi nu mai reduci din bere, peste câţiva ani ai să rămâi jos.

Era mai mult decât îngrijorat. Afurisitul are dreptate, îşi zise. Fără tutun, fără băutură, fără mâncare, da o grămadă de gagici.

- Încă mai aveţi rezerve, Rudi? La Lengeh e din ce în ce mai greu. N-a mai rămas decât Plessey cu vinul lui.

- Am făcut rost de pe un petrolier care-i ancorat jos, în port, strigă Rudi din mica bucătărie, pregătind ceainicul. CASEVAC. Un marinar cu faţa făcută zob. Căpitanul zicea că a căzut, dar părea mai degrabă o bătaie urâtă. Nu e totuşi prea surprinzător: hurdubaia-i îngheţată la ancoră de trei luni. Meingott, Scrag, ai văzut îngrămădeala din port când ai venit? îngrămădeala? Trebuie să fie o sută de vase care aşteaptă descărcarea sau să încarce petrol.

- La fel la Kharg şi peste tot de-a lungul coastei, Rudi. Peste tot e blocat. Cheiurile sunt pline ochi cu lăzi, baloturi şi Dumnezeu ştie mai știe, toate lăsate să putrezească în soare sau ploaie. De-ajuns cu asta. Ce faci aici, Duke?

- Am adus un 212 de la Kowiss, ieri. Dacă n-ar fi fost vremea asta, aş fi plecat în zori. Mă bucur acum că n-am plecat.

Scragger auzi nota precaută din glasul lui şi privi în jur. N-asculta nimeni şi nu vedea pe nimeni.

- Probleme?

E văzu pe Starke scuturând din cap. Rudi dădu drumul la casetofon. Wagner. Scragger ura Wagner.

- Care-i treaba?

- Doar prudenţă. Afurisiţii ăştia de pereţi sunt prea subţiri, şi-am prins unul dintre angajaţi trăgând cu urechea. Cred că cea mai mare parte a lor sunt iscoade. Apoi avem un nou manager al

bazei, Numir. Numir Afurisitul îi spunem. E liber azi, altfel ai explica de ce eşti aici pe trei formulare.

Rud îşi coborî glasul şi mai mult.

- Sunt nişte vârtejuri de discutat, Scrag. Dar ce faci aici? De ce nu ne-ai chemat?

- Am venit ieri la Iran-Toda cu un charter pentru un tip căruia-i zice Kasigi, care-i mare cumpărător de petrol la Siri şi mare mahăr la Iran-Toda. Bătrânul Georges de Plessey a aranjat. Sunt aici toată ziua, plec mâine în zori, devreme. Andy m-a rugat să dau de tine sau să te sun şi-acum am izbuti s-o fac. N-am putut să te prind pe radio când am venit. Poate din cauza furtunii. Abia am reuşit să vin la vreme. N-am putut să obţin permisiunea să zbor până aici, aşa că am smuls o sârmă din drăcărie, pentru orice eventualitate, şi-am avut "urgentă nevoie de-o reparaţie". Duke, Andy ţi-a spus ce-am vorbit în Al Shar.

- Da, da. Mi-a zis. Şi-ar fi bine să afli că s-a mai schimbat ceva. Andy mi-a spus c-o să fim ţinuţi la sol până la naţionalizare şi mai avem doar cinci zile - numai cinci zile ca limită de siguranţă. Dacă e s-o facem, cel mai târziu ar trebui să fie vineri.

- Sfinte Iisuse Christoase!

Scragger simţi o gheară strângându-i pieptul.

- Duke, n-avem cum să ne pregătim până vineri.

- Andy spune să scoatem numai elicopterele mari. Ei?

Starke explică ce se întâmplase la Kowiss şi cum sperau să se întâmple dacă Andy "apăsa butonul".

- Trebuie să reuşim - nu dacă, ci când. Andy trebuie s-o facă. Întrebarea este: ne vârâm capul în chestia asta? Starke râse.

- Ai făcut-o deja. Am spus că sunt cu voi dacă mai sunt şi ceilalţi - cu doua 212 eu mă pot descurca. Şi-acum că... ei bine, acum că păsărelele noastre sunt reînscrise din nou în Anglia, odată ce ieşim treaba devine legală.

- Pe dracu! Nu-i deloc legală. Ţi-am spus noaptea trecută şi Kelly a fost de acord. Scrag, cum...

- Tăticu e-aici?

- Sigur, spuse Starke. A venit cu mine. Le explică de ce, apoi adăugă:

- Barosanu a aprobat împrumutul, avem doi băieţi afară cu avionul şi restul programaţi pentru joi, dar nu sunt atât de sigur de asta. Colonelul Changiz a spus că în viitor toate mişcările de personal vor trebui aprobate de el, nu numai de Barosanu.

- Cum te-ntorci?
- O să iau un 206.

Starke privi pe fereastră la ploaia de-afară.
- Afurisită vreme.
- O să se termine până la noapte, Duke, afirmă încrezător Scrag.

Rudi spuse:
- Cum ai să scoţi oamenii de-aici, Scrag? Ei?
- Dacă sunt doar cele două 212 ale mele, asta face lucrurile mult mai uşoare. Mult.

Rudi înghiţi o parte din berea sa rece ca gheaţa. Pe cutie sclipeau picături de apă şi Scragger se simţi şi mai însetat.
- Vineri o să fie o zi bună pentru şmechereală, pentru că iranienii or să fie la rugăciune sau pe acolo.
- Nu sunt prea sigur, Scrag, spuse Rudi. Vinerea radarul încă lucrează. Trebuie să ştie că ceva se-ntâmplă cu cele patru aparate ale mele care-o şterg peste Golf. Fără să mai vorbim de-ale tale trei şi ale lui Duke două.
- Abadanul e sensibil ca dracu când e vorba de elicoptere, în special după HBC.
- Au mai fost şi alte investigaţii în legătură cu treaba asta, Rudi?
- Da, săptămâna trecută a dat pe la noi Abbasi. El e pilotul care l-a doborât. Aceleaşi întrebări. Nimic în plus.
- Ştie că fratele său era pilotul pe HBC?
- Nu încă. Tom Lochart a fost al dracului de norocos, al dracului de norocos!
- Toţi am fost până acum al dracului de norocoşi, zise Starke. Cu excepţia lui Erikki.

Îl aduse pe Scragger la zi cu puţinul pe care-l ştiau.
- Christoase! Şi după asta ce mai vine? Cum o să mai lansăm "Vârtejul" cu el încă în Iran?
- Nu putem, Scarg. Asta-i ceea ce cred eu, spuse Rudi. Nu putem să-l lăsăm aici.
- Asta aşa e, dar poate...

Starke luă o gură de cafea, neliniştea făcându-l să-şi simtă gura amară.
- Poate că Andy n-o să apese pe buton. Între timp, sperăm din tot sufletul că Erikki o şterge sau i se dă drumul înainte de vineri. Atunci Andy ar putea....
- Drace! Dacă ar fi după mine, numai după mine, să fiu al dracului dac-aş risca "Vârtejul".

- Nici eu.
Rudi era la fel de îngreţoşat.
- Dacă ar fi toate aparatele voastre şi firma voastră şi viitorul vostru, pun pariu c-aţi face-o. Ştiu c-aţi face-o!
Scragger zâmbi.
- Eu... eu sunt pentru "Vârtej". Trebuie să fiu pentru el, amice. Nici o afurisită de companie n-o să mă mai angajeze la vârsta mea, aşa că trebuie să-l ţin pe Dirty Dunkan şi pe Andy şi pe Gav în treabă dacă am de gând să mai zbor.
Ceainicul începu să fluiere. Îl ridică.
- Îl fac eu, Rudi. Tu cum stai? Eşti cu noi sau nu?
- Eu... eu merg dacă şi voi doi mergeţi şi dacă e posibil. Dar nu-mi place câtuşi de puţin. Şi vă spun cinstit că am să duc numai pe ale mele patru dacă într-adevăr eu socotesc că avem o şansă. Am vorbit cu ceilalţi piloţi azi-noapte, Scrag - Marc Dubois şi Tăticu Kelly au spus e-or să meargă. Block şi Forsyth au spus "mulţumesc, dar nu, mulţumesc", aşa c-avem trei piloţi pentru patru 212. L-am rugat pe Andy să-mi trimită un voluntar.
Chipul lui Rudi oglindea nemulţumirea.
- ,Scheissen mit reissen! Oricum, o să fie patru de ridicat în aer, toate în acelaşi timp, când se zice că trebuie s-avem aprobare şi pentru pornitul motoarelor, cu Gărzile Verzi peste tot în preajmă, cu operatorul nostru radio, Jahan, care nu-i un idiot, şi pe urmă mai e şi Afurisim de Numir.
Ridică din sprinceană.
- N-ai nici o problemă, hodorog bătrân, spuse Scragger delicat. Spune-le că ai de gând să faci un zbor pe deasupra Abadanului ca să saluţi victoria lui Khomeini.
- Dute-n mă-ta, Scrag!
Muzica se termină şi Rudi întoarse caseta de la capăt. Apoi faţa lui deveni serioasă.
- Dar sunt de acord cu tine că Andy o să apese pe buton şi momentul ăsta o să fie vineri. Eu zic că dacă unul dintre noi abandonează, abandonăm toţi - de-acord?
Scragger sparse tăcerea.
- Dacă Andy spune "Plecăm", eu plec. Trebuie.
Portul Bandar-e Delam; ora 3,l7 după-amiază. Microbuzul lui Skragger viră de pe şoseaua principală a oraşului întins şi zgomotos pe o stradă secundară, merse puţin de-a lungul ei, apoi intră într-o piaţă din faţa unei moschei, Mohamed

conducând ca de obicei aproape fără să ridice degetul de pe claxon.

Ploaia se domolise apreciabil, dar ziua era încă mizerabilă. Pe locul din spate, Minoru moţăia îmbrăţişând emiţătorul de schimb. Skragger privea înainte absent, având prea multe lucruri la care să se gândească: planuri, coduri şi Erikki.

Săracul nefericit, dar dacă o să reuşească cineva, el o să fie ăla. Zău aşa, bătrânul Erikki o s-o scoată el la capăt cumva. Să zicem că n-o face, sau Andy nu dă ordin de plecare. Cum ai să faci rost de o slujbă? O să mă gândesc la asta săptămâna viitoare.

Nu văzu maşina de poliţie ţâşnind dintr-o stradă laterală; derapând pe suprafaţa lunecoasă şi izbindu-i în spate. Era imposibil ca Mohamed să fi putut evita accidentul, iar viteza maşinii de poliţie, adăugată la cea a dubitei, îi răsuci de-a curmezişul drumului, rostogolindu-i peste o tarabă în mulţime, omorând o bătrână, decapitând o alta şi rănind mulţi, după care roţile nimeriră în şanţ şi forţa de inerţie rostogoli maşina peste cap, izbindu-i de pereţii într-un zgomot cumplit de fierărie.

Instinctiv, Scragger îşi acoperise faţa cu mâinile, dar ultima izbitură îi strivi fruntea de portieră, ameţindu-l pentru moment, centura de siguranţă salvându-l de la răni mai profunde. Şoferul ieşise prin parbriz şi-acum era pe jumătate în afara maşinii, rănit grav. În spate, Minoru fusese apărat de spătarul scaunului şi fu primul care-şi reveni, cu radioul ţinut proteguitor în braţe. În mijlocul ţipetelor şi al învălmăşelii, se luptă să deschidă uşa şi ţâşni afară, acoperit de înghesuiala trecătorilor şi răniţilor, nebăgat în seamă, japonezii de Iran-Toda fiind un lucru obişnuit pe străzile de-acolo.

În clipa aceea, ocupanţii maşinii de poliţie, răsucită pe jumătate în mijlocul drumului, cu partea din faţă zdrobită, dădură buzna peste ei. Îşi croiră drum până la dubită, aruncară o privire şoferului, apoi smuciră portiera şi îl traseră afară pe Scragger.

Strigăte furioase de "Amerikan!", ţipete şi zgomot. Scragger era încă pe jumătate ameţit.

- Mulţumesc... Mulţumesc... mi-e bine acum.... Sunt okay!

Îl înşfăcară zdravăn, strigând la el.

- Pentru Dumnezeu, gâfîi el, nu conduceam eu!... Ce dracu s-a...

În jurul lor se ridică un tumult de cuvinte în farsi, şi panică şi furie şi unul dintre poliţişti îi puse cătuşele, apoi îl târâră brutal către cealaltă maşină, îl îmbrânciră pe locul din spate şi urcară şi ei, înjurându-l întruna. Şoferul porni maşina.

De cealaltă parte a drumului, Minoru încerca fără succes să-şi facă loc prin mulţime, să-l ajute pe Scragger. Se opri descurajat când maşina porni zdrăngănind în josul străzii.

CAPITOLUL 5l

Lângă Doshan Tappeh; ora 3,30 după-amiază. McIver conducea maşina de-a lungul drumului pustiu de centură, aflat dincolo de gardul de sârmă ghimpată al aerodromului militar. Barele de protecţie erau îndoite rău şi burduşelile se îndesiseră. Unul dintre faruri era spart şi lipit grosolan cu bandă adezivă, stopul roşu de la unul dintre semnalizatoarele de pe o aripă din spate lipsea, dar motorul încă suna dulce şi cauciucurile speciale pentru zăpadă călcau ferm suprafaţa drumului.

Zăpada era troienită la marginea şoselei. Nici o rază de soare nu străpungea pătura de nori aflată la nici patru sute de metri deasupra şi care întuneca toată zona, cu excepţia poalelor îndepărtate ale munţilor dinspre nord. Era frig şi întârziase.

Pe interiorul parbrizului era lipit un permis mare şi verde la vederea căruia, grupul pestriţ al Gărzilor Verzi şi al santinelelor militare aflate lângă poartă îi făcură semn să treacă, pentru ca apoi să se înghesuie din nou în jurul focului la care se încălziseră până atunci. Se îndreptă către hangarul S-G. Înainte să ajungă acolo, Tom Lochart îi ieşi în întâmpinare pe o uşă laterală.

- Salut, Mac! spuse, apropiindu-se repede.

Purta echipamentul şi geanta de zbor şi abia se întorsese de la Koviss.

- Ce face Şeherazada?
- Iartă-mă că a durat atât de mult. Circulaţia a fost îngrozitoare.
- Ai văzut-o?
- Nu, nu încă. îmi pare rău.

Îl văzu pe Lochart încordându-se imediat.

- Am fost din nou azi-dimineaţă devreme. A răspuns un servitor la uşă, da nu părea să înţeleagă ce spun. Te duc acolo imediat ce pot.

Dădu drumul motorului şi se întoarse spre poartă.

- Cum a fost la Zagros?

- Împuţit. Îţi povestesc imediat, spuse Lochart în grabă. Mai înainte de a pleca trebuie să ne prezentăm comandantului bazei.

- O, de ce? McIver frînă.

- N-au zis de ce. Au lăsat uri mesaj la funcţionarul nostru, ca atunci când vii astăzi să te prezinţi comandantului bazei.

- Vreo problemă?

- Nu de care să ştiu eu.

McIver frână şi viră din nou. Acum ce-o mai fi, se gândi, stăpânindu-şi neliniştea. Ar putea fi HBC? Să sperăm că nu.

- Ce s-a întâmplat cu Lulu? Te-ai ciocnit?

- Nu. Nişte derbedei, pe stradă, spuse McIver cu gîndurile la HBC. Pe zi ce trece e din ce în ce mai greu. Vreo veste de la Erikki?

- Nimic. Pur şi simplu a dispărut. Azadeh e destul de neliniştită. Stă lângă telefon toată ziua, în birou.

- Încă stă cu tine?

- Nu, s-a întors în apartamentul ei, sâmbătă. La mine... ei bine, e puţin cam înghesuit.

McIver se îndreptă către clădirile de pe partea cealaltă a pistei, conducând prudent printre resturile recentei bătălii, încă împrăştiate prin jur, caroserii arse de camioane, un tanc răsturnat pe-o parte, hangare şi clădiri ciuruite de gloanţe.

- Spune-mi despre Zagros.

Ascultă fără să facă vreun comentariu până când Lochart isprăvi.

- Ce ticălos!

- Da. Dar Nitchak Han n-a dat semnalul să mă împuşte pe mine sau pe ceilalţi. N-am fi putut face nimic. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi reuşit. A fost al dracului de greu să-i demontez teoria cu "teroriştii". Cred că o scotea la capăt şi cu asta, Mac! Oricum. Când am ajuns la Kowiss, Duke şi cu Andy avuseseră un frecuş cu Barosanul.

Lochart îi istorisi şi despre asta.

- Dar gluma noastră pare să ţină. Ieri, Duke şi Tăticu i-au dus un 212 lui Rudi şi-n dimineaţa asta, EcoTango-LimaLima a venit după trupul lui Jordon.
- Groaznic. Mă simt foarte responsabil pentru bătrânul Porcărie.
- Cred că toţi ne simţim aşa.

În faţa lor se zărea clădirea comandamentului, cu santinele în faţă.
- Ne-am înşirat toţi afară şi-am urcat sicriul la bord. Tînărul Freddy a cântat ceva plângăreţ la cimpoi. N-am putut face mare lucru. Ciudat, colonelul Changiz a trimis o gardă de onoare militară şi ne-a dat un sicriu ca lumea.

Iranienii sunt atât de ciudaţi. Atât de ciudaţi. Păreau într-adevăr profund afectaţi.

Lochart vorbea automat, bolnav de grijă din pricina întârzierilor. Trebuise să aştepte la Kowiss, apoi zborul până aici şi controlul de zbor îl hărţuise tot drumul, apoi nu găsise nici un mijloc de transport şi aşteptase la nesfârşit ca să sosească McIver şi acum altă întârziere. Ce s-o fi întâmplat cu Şeherazada?

Se aflau în apropierea clădirii birourilor, care adăpostea şi locuinţa comandantului bazei şi popota ofiţerilor, unde amândoi petrecuseră multe momente plăcute pe vremuri. Doshan Tappeh fusese o bază de elită. Şahul ţinea aici o parte din aparatele sale particulare cu reacţie şi acum pereţii clădirii cu două etaje erau plini de găuri de gloanţe şi spărturi provocate de obuze, cele mai multe ferestre lipseau, iar unele erau acoperite cu scânduri. În faţa lor, câteva Gărzi Verzi şi aviatori şlampeţi pierdeau vremea prin jur, făcând de santinelă.
- Pacea fie cu voi. Excelenţele McIver şi Lochart s-au prezentat la comandantul bazei, spuse Lochart în farsi.

Unul dintre revoluţionari le făcu semn să intre.
- Unde e biroul, vă rog?
- Înăuntru.

Urcară treptele către uşa principală, înconjuraţi de mirosul greu de fum, cordită şi canalizare stricată. În clipa în care ajunseră pe ultima treaptă, uşa se izbi de perete lăsând să iasă un mullah grăbit, însoţit de câteva Gărzi Verzi, târând după ei doi tineri ofiţeri piloţi cu mâinile legate şi uniformele sfâşiate şi murdare. Lochart rămase cu gura căscată, recunoscând pe unul dintre ei.

- Karim! izbucni el şi McIver îl recunoscu la rândul lui pe tânăr: Karim Peshadi, mult-preţuitul văr al Şheherazadei, omul pe care-l rugase să obţină din turnul de control registrul cu aprobarea de zbor pentru HBC.
- În numele lui Allah, spune-le că nu sunt spion sau trădător, strigă Karim în engleză. Tom, spune-le!
- Excelenţă, se adresă Lochart în farsi mullahului, fără îndoială că s-a petrecut vreo greşeală. Acest bărbat este căpitanul pilot Peshadi, un sprijinitor credincios al aiatolahului, un...
- Cine eşti, dumneata Excelenţă, întrebă mullahul cu ochi negrii, scund şi lat în spate. American?
- Numele meu este Lochart, Excelenţă. Canadian, pilotez pentru IranOil. Şi acesta este conducătorul grupului nostru din partea cealaltă a aerodromului, căpitanul McIver.
- Cum de-l cunoşti pe trădătorul ăsta?
- Excelenţă, sunt sigur că e o greşeală. E cu neputinţă să fie un trădător. Îl cunosc pentru că e un văr al soţiei mele şi...
- Soţia ta e iraniană?
- Da, Excelenţă!
- Eşti mahomedan?
- Nu, Excelenţă!
- Ar fi mai bine ca ea să divorţeze şi astfel să-şi salveze sufletul de murdărire. Voia lui Allah. Nu-i nici o greşeală în privinţa trădătorilor ăştia. Vezi-ţi de treaba ta, Excelenţă.

Mullahul făcu semn Gărzilor Verzi. Imediat aceştia coborâră mai departe scările, pe jumătate târând cei doi tineri ofiţeri care strigau şi protestau, pledându-şi nevinovăţia, apoi se-ntoarse către uşă.
- Excelenţă, strigă Lochart grăbit, alergând după el. Vă rog, în numele lui Allah cel Unic, îl cunosc pe tânărul ăsta ca pe un om loial, credincios Imamului. Un bun musulman. Un patriot. Ştiu asta din faptul că a fost unul dintre cei care a luptat împotriva Nemuritorilor, aici, la Doshan Tappeh, şi a ajutat revoluţia...
- Opreşte-te!

Ochii mullahului deveniră şi mai duri.
- Aceasta nu este treaba ta, străine. Nu ne mai conduc străinii sau legile străine sau un Şah dominat de străini. Nu eşti iranian, nici judecător şi nici legiuitor. Aceşti oameni au fost judecaţi şi condamnaţi.

- Vă implor s-aveţi răbdare, Excelenţă! Trebuie să fie o greşeală. Trebuie...

Lochart, se răsuci brusc când o rafală de împuşcături trosni în apropiere. Santinelele de jos se uitau peste drum, către nişte clădiri. Din locul său, de pe trepte, nu putea să vadă ce vedeau ei. Apoi Gărzile Verzi reapărură din spatele uneia dintre barăci, aşezându-şi armele pe umăr. Tropăiră înapoi în sus pe scări. Mullahul le făcu semn să intre înăuntru.

- Legea-i lege! spuse mullahul, privindu-l pe Lochart. Erezia trebuie îndepărtată. Deoarece îi cunoşti familia, poţi să le spui să cerşească îndurare lui Allah că au crescut un astfel de fiu.

- De ce se presupune c-a fost vinovat?

- Nu "se presupune", Excelenţă, spuse mullahul cu o umbră de nervozitate în glas. Karim Peshadi a recunoscut c-a furat un camion şi-a părăsit baza fără aprobare, a recunoscut că s-a alăturat unor demonstraţii interzise, s-a declarat pe faţă împotriva viitorului nostru Stat Islamic, s-a opus pe faţă antiislamicei Legi a Căsătoriei, a susţinut activităţi contrare legii islamice, a fost prins în cursul unui act suspect de sabotaj, nu recunoaşte adevărul absolut al Coranului şi neagă dreptul Imamului de-a fifaquira, el, care este deasupra legii şi ultimul judecător al ei.

Îşi trase halatul mai aproape de trup ca să se apere de frig.

- Pacea fie cu tine!

Intră în clădire. Pentru moment, Lochart nu fu în stare să scoată o vorbă, apoi îi explică lui McIver ce se spusese.

- Acte suspecte de sabotaj? Tom a fost prins în turn?

- Ce mai contează, spuse amar Lochart. Karim e mort, "pentru crime împotriva lui Allah".

- Nu, flăcăule, spuse blând McIver, nu împotriva lui Allah, ci împotriva versiunii lor de adevăr, susţinută în numele unui dumnezeu pe care n-or să-l cunoască niciodată.

Îşi îndreptă umerii şi intră primul în clădire.

În cele din urmă găsiră biroul comandantului bazei şi fură poftiţi înăuntru. În spatele biroului se afla un maior. Mullahul şedea alături de el. Deasupra lor atârna singura podoabă a încăperii mici şi neîngrijite: o fotografie mare a lui Khomeini.

- Sunt maiorul Detami, McIver, spuse bărbatul repede în engleză. Acesta este mullahul Tehrani.

Apoi se uită la Lochart şi trecu pe farsi.
- Cum Exelenţa sa Tehrani nu vorbeşte engleza, ai să traduci ce spun. Numele, te rog.
- Lochart, căpitan Lochart.
- Vă rog luaţi loc, amândoi. Excelenţa sa spune că eşti căsătorit cu o iraniancă. Numele ei de fată?
Lochart, se încruntă.
- Viaţa mea particulară este viaţa mea particulară, Excelenţă!
- Nu şi pentru un pilot de elicopter străin, aflat în mijlocul Revoluţiei noastre Islamice pornită împotriva dominaţiei străine, spuse maiorul furios. Şi nici pentru cineva care cunoaşte trădători ai statului. Ai ceva de ascuns, căpitane?
- Nu, desigur că nu!
- Atunci, te rog răspunde-mi la întrebare.
- Eşti de la poliţie? Cu ce drept... Mullahul spuse:
- Sunt membru al komitehului Doshan Tappeh. Preferi o convocare oficială, acum, în clipa asta?
- Prefer să nu-mi fie puse întrebări despre viaţa mea particulară.
- Dacă n-ai nimic de ascuns, poţi să răspunzi la întrebări. Te rog alege.
- Bakravan.
Numele era cunoscut celor doi. Stomacul i se strânse şi mai tare.
Jared Bakravan, zaraful din bazar? Una dintre fiicele sale?
- Da.
- Numele ei, te rog.
Lochart îşi stăpâni furia care îl înnebunea, încă obsedat de uciderea lui Karim. Este crimă, ar fi vrut să strige, orice aţi spune voi.
- Excelenţa sa Şeherazada. McIver îl privea atent.
- Ce-i cu toate astea, Tom?
- Nimic, nimic. Am să-ţi spun mai târziu. Maiorul lua note pe o bucată de hârtie.
- Care-s legăturile tale cu trădătorul Karim Peshadi?
- Îl ştiu de aproape doi ani. A fost unul dintre studenţii mei la şcoala de pilotaj. Este primul văr al soţiei mele - a fost primul văr al soţiei mele - şi pot doar să repet este de neconceput ca el să fie un trădător al Iranului sau al Islamului.
Maiorul mai făcu o însemnare pe hârtie. Creionul scârţâi ascuţit.

- Unde locuieşti, căpitane?
- Eu... nu prea ştiu... Stăteam în casa familiei Bakravan, lângă bazar. Apartamentul nostru a fost confiscat.

Tăcerea se lăsă în încăpere, aproape sufocantă. Maiorul isprăvi de scris, apoi ridică o altă hârtie plină de însemnări şi se uită direct la McIver.

- Mai întâi: nici un elicopter străin nu poate fi deplasat în interiorul sau în afara spaţiului aerian al Teheranului fără aprobarea Comandamentului Forţelor Aeriene.

Lochart traduse şi McIver dădu din cap vag. Nu era nimic nou, exceptând doar faptul că komitehul de la Aeroportul Internaţional Teheran abia emisese instrucţiuni oficiale, scrise în numele atotputernicului Komiteh Revoluţionar, că numai acesta putea să autorizeze şi să semneze astfel de aprobări. McIver primise aprobarea să-şi trimită la Kowiss singurul 212 care mai rămăsese acolo şi unul dintre Alouette, ca un fel de împrumut pe termen scurt. Chiar la timp, se gândi posomorât, concentrându-se asupra celor spuse de maior, dar întrebându-se ce însemna schimbul violent de cuvinte în farsi, cu Lochart.

- Al doilea: e necesară o listă completă a tuturor elicopterelor aflate în prezent sub controlul vostru, unde se află ele în Iran, matricolele, seria motoarelor, cantitatea şi felul pieselor de schimb pe care le aveţi.

Lochart văzu ochii lui McIver lărgindu-se, propriile sale gânduri nedezlipindu-se de la Şeherazada şi la întrebarea de ce voiau să ştie unde locuieşte şi legăturile ei cu Karim, abia ascultând cuvintele pe care le traducea dintr-o limbă în cealaltă.

- Căpitanul McIver spune: foarte bine; o să-mi ia ceva timp din pricina legăturilor radio, dar am să vi le aduc cât de curând cu putinţă.
- Ar fi bine să fie mâine.
- Dacă pot să le obţin până atunci, Excelenţă, fiţi sigur că o să le aveţi. O să le aveţi cât de curând cu putinţă.
- Al treilea: toate elicopterele voastre din zona Teheran vor fi adunate aici începând de mâine şi de acum înainte vor opera numai de aici.
- Fiţi sigur c-am să-mi informez de îndată superiorii de la IranOil de cererea voastră, domnule maior.

Chipul maiorului se înăspri.

- Forţele Aeriene hotărăsc asta.

- Desigur. Am să-mi informez superiorii imediat. Asta e tot, domnule maior?

Mullahul spuse:

- În privinţa elicopterului...

Se uită pe o notă de pe birou în faţa sa.

-...HBC. Noi am...

McIver îngădui panicii sale să izbucnească, transformând-o într-o furie reală cu care Lochart abia reuşi să ţină pasul.

- HBC! Paza este responsabilitatea Forţelor Aeriene la fiecare bază şi cum au putut să fie atât de neglijenţi ca să permită să fie furat HBC, nu înţeleg! Ne-am plâns întruna de neglijenţa asta, santinelele nu apăreau niciodată, nu existau străji noaptea! Un furt de un milion de dolari! De neînlocuit! Am să înaintez o plângere împotriva neglijenţei Forţelor Aeriene şi...

- N-a fost vina noastră, începu maiorul furios, dar McIver nu-i dădu atenţie şi continuă ofensiva, neîngăduindu-i să răsufle, şi Lochart îl seconda, transformând tirada lui McIver în cuvinte şi fraze iraniene potrivite pentru un atac şi mai tăios la adresa perfidiei Forţelor Aeriene.

- Incredibilă neglijenţă! Aş putea spune trădare deliberată şi conspiraţie cu alţi ofiţeri, ca să permită unui american necunoscut să intre în hangarul nostru chiar pe sub nasul presupuşilor noştri paznici, să se dea autorizaţia de zbor chiar de către presupuşii noştri protectori şi-apoi să li se îngăduie să-l distrugă, afectând marele stat iranian! De neiertat! Sigur c-a fost trădare. Fără îndoială c-a fost trădare şi încă premeditată de persoane necunoscute, cu grad de ofiţeri, şi trebuie să insist...

- Cum îndrăzneşti să implici...

- Sigur că totul trebuie să se fi făcut cu complicitatea Forţelor Aeriene, cine controlează baza? Cine controlează transmisiile radio? Cine stă în turn? Noi facem responsabile Forţele Aeriene şi o să prezint plângere la cel mai înalt nivel, la IranOil, cerând despăgubire, iar săptămâna viitoare... săptămâna viitoare am să solicit o compensaţie ilustrului Komiteh Revoluţionar şi însuşi Imamului, Allah să-l apere! Acum, Excelenţă, dacă o să ne îngăduiţi, o să plecăm la treburile noastre. Pacea fie cu voi!

McIver se îndreptă către uşă, urmat de Lochart, amândoi supraîncărcaţi de adrenalină, McIver simţindu-se groaznic, cu pieptul străbătut de o durere cumplită.

- Aşteaptă! porunci mullahul.
- Da, Excelenţă?
- Cum îţi explici că trădătorul Valik, care se întâmplă să fi fost partener al companiei voastre şi rudă a cămătarului şi sprijinitorului Şahului, Bakravan, a sosit la Isfahan în elicopterul ăsta, ca să ia de acolo alţi trădători, printre care unul era generalul Seladi, altă rudă a lui Jared Bakravan, socrul unuia dintre piloţii voştri?

Gura lui Lochart era foarte uscată când rosti cuvintele rău-prevestitoare, dar McIver nu şovăi şi se întoarse înapoi la atac.
- Nu l-am numit eu pe generalul Valik în Consiliul nostru de conducere. A fost numit de iranieni sus-puşi, în concordanţă cu legea voastră, în vigoare atunci. Nu am căutat noi parteneri iranieni, legea iraniană ne cerea să-i avem. Ne-au fost impuşi, n-are nimic de-a face cu mine. Cât despre rest, Insha Allah. A fost voia lui Allah.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, deschise uşa şi ieşi cu paşi mari. Lochart isprăvi traducerea cu un "Salaam" şi porni după el.
- O să mai auziţi de asta! strigă după ei maiorul.

În apropierea Universităţii, ora 6,07 seara. Şeherazada şi Ibrahim Kyabi stăteau întinşi unul lângă celălalt pe covoare moi, în faţa focului de lemne care ardea vesel în încăperea plăcută. Nu se atingeau. Priveau doar focul, ascultând muzica bună, modernă, de la casetofon, pierduţi în gînduri, fiecare prea conştient de celălalt.
- Tu, dar al universului, murmură el. Tu, cea cu buze rubinii şi respiraţia ca vinul, tu limbă a Paradisului...
- O, Ibrahim, râse ea. Ce e asta, "limbă a Paradisului"? El se ridică într-un cot şi privi în jos către ea, binecuvântând soarta care-i îngăduise s-o salveze de extremistul nebun de la Marşul Femeilor, aceeaşi soartă care avea în curând să-l îndrume către Kowiss, să răzbune uciderea tatălui său.
- Citam din Rubaiyat, spuse zâmbindu-i.
- Nu cred un cuvânt, ai născocit-o acum.

Ea îi răspunse la zâmbet, apoi îşi acoperi ochii ferindu-şi-i de strălucirea ochilor lui şi privi din nou cărbunii.

După marşul de protest de acum şase zile, discutaseră din nou, până seara tîrziu, comentând revoluţia şi descoperind o cauză comună în uciderea tatălui ei şi a tatălui său. amândoi

copii ai singurătăţii, mamele lor neînţelegând, mulţumindu-se să plângă şi să rostească Insha Allah şi nesimţind nevoia de răzbunare. Vieţile lor erau răscolite, asemeni ţării în care trăiau. Ibrahim nu mai era un drept-credincios. Nu mai credea în puterea şi ţelul Poporului. Crezurile ei erau zdruncinate, îşi punea pentru prima dată întrebări, cum putea Allah să îngăduie asemenea răutate şi toate celelalte răutăţi care se petrecuseră, decăderea ţării şi a sufletelor.
- Aşa e, Ibrahim, ai dreptate! N-am scăpat de un despot ca să aducem altul. Ai dreptate! Despotismul mullahilor devine pe zi ce trece mai limpede, spusese. Dar de ce oare se opune Khomeini drepturilor pe care Şahul ni le-a dat? Drepturi rezonabile, drepturile tale inalienabile ca fiinţă umană?
- Nu sunt date de Şah şi de nimeni. Aşa cum şi trupul tău e al tău, nu un câmp de arat.
- Dar de ce se opune Imamul!
- Nu este Imam, Şeherazada. Este doar un ayatolah, un om şi-un fanatic. Totul e din pricină că face ceea ce preoţii au făcut întotdeauna de-a lungul istoriei: foloseşte varianta lui de religie ca să ameţească oamenii până la pierderea-conştiinţei de sine; să-i facă dependenţi, nu educaţi, să asigure puterea mullahilor. Nu vrea el ca numai mullahii să răspundă de educaţie? Nu pretinde el că mullahii singuri înţeleg legea, studiază legea, cunosc legea, de parcă numai ei singuri ar avea toată învăţătura
- Nu m-am gândit niciodată astfel la lucruri. Le-am acceptat, atât de multe, atât de prea multe... Dar ai dreptate. Ibrahim. Faci totul să pară atât de limpede. Ai dreptate. Mullahii cred numai ceea ce scrie în Coran. De parcă ce a fost drept pentru zilele Profetului, pacea fie cu El, s-ar aplica şi astăzi. Refuz să fiu obiect fără drept de vot şi fără dreptul de-a alege.

Găsiseră atât de multe subiecte de discuţie, el un om modern, educat la universitate, ea dorind să fie modernă, dar nesigură de drumul ei, împărţind taine şi dorinţe, înţelegându-se unul pe celălalt într-o clipă, folosind aceleaşi nuanţe, aparţinând aceleiaşi moşteniri; el, atât de asemănător lui Karim în vorbă şi privire, încât ar fi putut să fie fraţi.

Noaptea aceea dormise adânc şi liniştit şi în dimineaţa următoare se strecurase afară devreme ca să se întâlnească din nou cu el, bând cafea într-o cafenea micuţă, ea acoperită cu chadorul pentru siguranţă şi tăinuire, râzând împreună pentru

nici un motiv şi pentru toate motivele, câteodată serioşi, amândoi conştienţi de atracţia lor, fără să fie nevoie să vorbească despre asta. Apoi cel de-al doilea marş de protest, mai mare decât primul, mai bine organizat şi cu mai puţină opoziţie.
- Când trebuie să te-ntorci, Şeherazada?
- I-am spus mamei că o să întârzii. Că o să vizitez o prietenă, de partea cealaltă a oraşului.
- Am să te duc acum acolo, repede şi poţi să pleci repede, iar după asta, dacă vrei, putem să mai stăm de vorbă sau, chiar mai bine, am un prieten care are un apartament şi nişte înregistrări nemaipomenite.

Asta se întâmplase cu cinci zile în urmă. câteodată prietenul său, un alt lider tudeh, era şi el acolo, câteodată veneau şi alţi studenţi, tineri şi tinere, nu toţi comunişti, dar cu idei noi, schimburi libere de păreri, idei ameţitoare despre viaţă, despre dragoste şi despre libertate. Din când în când erau singuri. Zile paradisiace, protestând alături, vorbind, râzând şi ascultând înregistrările, nopţi pline de linişte acasă, lângă bazar.

Victoria de ieri. Khomeini anunţase public cum că femeile nu erau obligate să poarte chador dacă îşi acopereau părul şi se îmbrăcau modest. Noaptea trecută celebraseră victoria în apartamentul acela, dansând de bucurie, îmbrăţişându-se, toţi tineri, apoi se-ntorsese din nou acasă. Dar noaptea visele ei fuseseră numai despre el şi ea - împreună. Erotice. Rămăsese întinsă, pe jumătate adormită, toată dimineaţa, temătoare şi totuşi atât de înfierbântată.

Caseta se sfârşi. Era una a Carpenterilor, lentă, romantică. O întoarse pe cealaltă faţă. Şi mai bine.

Să îndrăznesc, se întrebă visătoare, simţindu-i ochii asupra ei. Printr-o crăpătură a perdelelor putea să vadă cerul care se întuneca.
- E aproape vremea să plec, spuse fără să se mişte, cu un tremur în glas.
- Jari poate să aştepte, spuse el tandru. Jari, slujnica, împărtăşea taina vizitelor lor.
- Mai bine să nu ştie, spusese el în cea de-a doua zi. Nici chiar ea.

- Ea trebuie să ştie, Ibrahim. Alfel nu pot să ies niciodată singură. N-am să te mai pot vedea. N-am nimic de ascuns, dar sunt căsătorită şi e...

Nu era nevoie să pronunţe "periculos". Primejdia era în fiecare clipă în care erau singuri. Aşa că el, ridicase din umeri şi rugase soarta s-o apere, aşa cum făcea şi ea acum.

- Jari poate să aştepte.
- Da, da, poate, dar mai întâi trebuie să facem nişte cumpărături şi dragul meu frate Meshang n-o să... în seara asta trebuie să luăm masa cu el şi Zarah.

Ibrahim rămase uluit.

- Ce mai vrea? Nu cumva te bănuieşte?
- O, nu, doar probleme de familie. Doar atât. Îl privi languros.
- Cum rămâne cu treaba ta de la Kowiss? Ai să mai aştepţi încă o zi sau ai să te duci mâine?
- Nu e urgent, spuse el nepăsător.

Amânase şi amânase întruna, deşi legătura sa tudeh spusese că fiecare zi în plus în care rămânea la Teheran era primejdioasă:

- Ai uitat ce i s-a întâmplat tovarăşului Yazernov? Am auzit că e amestecat contraspionajul intern. Trebuie să te fi văzut intrând în clădire cu el, sau ieşind din ea.
- Mi-am ras barba, nu m-am dus acasă şi evit să merg la Universitate. Apropo tovarăşe, e mai bine să nu ne mai întâlnim pentru o zi sau două. Cred că mă urmăreşte cineva.

Zâmbi în sinea lui, amintindu-şi graba cu care celălalt bărbat, un vechi simpatizant tudeh, dispăruse după colţul străzii.

- De ce zâmbeşti, dragul meu?
- Nimic. Te iubesc, Şeherazada! spuse simplu, cuprinzându-i sânii şi sărutând-o.

Ea îi răspunse, dar nu pe deplin. Pasiunea lui se înteţi, a ei de asemenea şi, deşi ea încercase să se stăpânească, simţea că va rupe zăgazurile, mâinile mângâietoare aprinzând flăcări în urma lor.

-Ţe iubesc, Şeherazada. Iubeşte-mă!

Ea n-ar fi vrut să se depărteze de căldură sau de mâinile sale sau de apăsarea trupului său sau de tunetele inimii ei. Dar o făcu, fără să ştie de ce.

- Nu acum, dragul meu, murmură şi răsuflă adânc. Şi după aceea, când inima îşi încetini bătăile, privi în sus către el, căutându-i ochii. Văzu dezamăgire, dar nu supărare.
- Eu... nu sunt încă pregătită. Nu pentru dragoste... Nu acum. Dragostea este...
- Eşti în siguranţă, Şeherazada, dragostea ta va fi apărată cu mine.
- Ştiu, o da, ştiu, dar... se încruntă, neînţelegându-se, ştiind doar că acum greşea. Trebuie să fiu sigură de ceea ce fac. Acum nu sunt.

El se luptă o clipă cu sine însuşi, apoi se apleacă asupra ei şi o sărută fără s-o forţeze, destul de încrezător că în curând avea să fie iubita lui.
- Mâine sau poimâine.
- Eşti înţeleaptă ca întotdeauna, spuse. Mâine o să avem apartamentul numai pentru noi. Îţi promit. Hai să ne întâlnim ca de obicei, să bem cafeaua la locul obişnuit!

Se ridică şi-o ajută să se ridice. Ea rămase lângă el. Îl sărută şi-i mulţumi şi el descuie uşa. Îşi înfăşură tăcută chadorul în jurul trupului, îl mai sărută o dată şi plecă, lăsând o undă de parfum în urma ei. Apoi şi aceasta se topi.

Încuie uşa, se întoarse în cameră şi-şi puse pantofii. Ridică gânditor carabina aşezată într-un colţ, verifică percutorul şi încărcătorul.

Departe de vraja ei, nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa primejdiilor sau, realităţilor vieţii sale şi a unei morţi premature. Înflăcărarea lui crescu. Moartea, se gândi. Martiriul. Să-mi dau viaţa pentru o cauză justă, îmbrăţişând liber moartea, primind-o cu braţele deschise. O, am s-o fac! Am s-o fac! Nu pot să conduc o armată ca Martirul Martirilor, dar pot să mă ridic împotriva sataniştilor care-şi spun mullahi şi să aduc răzbunarea asupra mullahului Hussain din Kowiss pentru că mi-a ucis tatăl în numele unor zei mincinoşi şi pentru că a pângărit Revoluţia Poporului. Extazul crescu, la fel ca şi celălalt, mai puternic decât celălalt. O iubesc cu tot sufletul meu, dar trebuie să plec mâine. Nu am nevoie de o echipă alături de mine. Singur am să fiu mai sigur. Pot uşor să prind un autobuz. Ar trebui să plec mâine. Ar trebui, dar nu pot. Nu încă. După ce-o să facem dragoste!

Aeroportul Al Shargaz, ora 6,l7 seara. La aproape o mie cinci sute de kilometri mai departe către sud-est, dincolo de

Golf, Gavallan stătea în incinta heliportului, urmărind un 212 ce venea la aterizare. Seara era plăcută; soarele ajunsese puţin deasupra orizontului. Putea să-l zărească pe Jean-Luc la comenzi, unul dintre ceilalţi piloţi lângă el, nu Scot, aşa cum crezuse şi sperase.

Neliniştea lui crescu. Făcu un semn cu mâna şi, când patinele atinseră solul, alergă nerăbdător către uşa cabinei.

Se dădu într-o parte. Îl văzu pe Scot desfăcându-şi centura cu o singură mână, celălalt braţ într-o eşarfă, cu chipul tras şi palid, dar întreg.

- O, fiule, spuse, inima bătându-i uşurată, pregătindu-se să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze, dar rămânând pe loc şi aşteptând până când Scot coborî treptele şi se află pe tarmac lângă el. O, băiete, eram atât de îngrijorat!

- N-aveai de ce să te îngrijorezi, tată! Sunt teafăr. Scot îl cuprinse strâns cu braţul sănătos pe după umeri, stabilind contactul liniştitor, atât de necesar amîndurora.

- E-n regulă, tată! Eu, ă... eu... mi-ar prinde bine o aspirină. Recunosc că mă simt cam ameţit. Drumul a fost cam zdruncinat. Tu, ă... Pleci cu cursa de noapte? când te întorci?

- cât de repede pot. într-o zi sau două. E bine? Scot şovăi; un muşchi al fetei tresărea.

- Poate poţi să vii cu mine. Aş putea să-ţi povestesc despre Zagros. Ai avea timp?

- Sigur. A fost rău?

- Şi da, şi nu. Am scăpat cu toţii, cu excepţia lui Jordon. Dar el a fost împuşcat din pricina mea, tată. A fost...

Lacrimile îi umplură ochii, deşi vocea îi rămase fermă şi controlată.

- Nu pot să fac nimic. Nu pot.

Îşi şterse lacrimile şi mormăi o înjurătură apoi îl luă de braţ cu mâna teafără.

- Nu pot să fac nimic. Nu ştiu cum să...

- N-a fost vina ta, Scot, spuse Gavallan, cu inima frântă de disperarea fiului său şi temându-se pentru el. Haide. Hai să începem!

Strigă către Jean-Luc:

- Îl iau pe Scot pentru o radiografie. Mă întorc imediat.

La Teheran, apartamentul lui McIver, ora 6,35 seara. Charlie Petikin şi Paula stăteau la masă, ciocnind un

pahar de vin în lumina luminărilor cu Sayada Bertolin. Pe masă era o sticlă mare de Chianti, deschisă, platouri cu două salamuri mari, unul pe jumătate mâncat, o bucată uriaşă de caş încă neatinsă şi două pâini lungi, franţuzeşti, baguettes, pe care Sayada le adusese de la French Club, una aproape terminată.
- Ar putea să fie război, spuse ea cu veselie forţată când sosise pe neaşteptate cu o jumătate de oră în urmă, dar, orice s-ar întâmpla, francezii trebuie să aibă pâine ca lumea. Vive la France!
- Şi viva Italial spusese Petikin invitând-o înăuntru fără prea mare entuziasm, nedorind s-o împartă pe Paula cu nimeni.
De când interesul Paulei pentru Nogger Lane dispăruse, el se repezise să umple golul cu o speranţă nebună.
- Paula a venit cu zborul din după-amiaza asta şi a adus toată marfa asta de contrabandă cu riscul vieţii ei şi nu arată superissimă?
Paula râse.
- E vorba de caş, Sayada. Charlie mi-a zis că e plăcerea lui.
- Nu-i cea mai bună brânză din lume? Nu tot ce-i italian e cel mai bun lucru din lume?
Paula scoase tirbuşonul şi i-l dădu, ochii ei cu reflexe verzui trimiţându-i un fior pe şira spinării.
- Pentru tine, Carol.
- Magnifico! Oare toate tinerele doamne de pe Alitalia sunt la fel de grijulii, curajoase, frumoase, eficiente, drăgăstoase, zâmbitoare, tandre şi ă... agile?
- Desigur. Hai să petrecem, Sayada.
Când se apropiase o văzuse mai bine şi sesizase ciudăţenia comportării ei.
- Te simţi bine?
- O, da, n-am nimic.
Sayada era bucuroasă că lumina venea de la luminări şi se putea ascunde în spatele lor.
- Eu... ei, mulţumesc... n-am să rămân. Eu... îmi era dor de Jean-Luc. Vroiam să văd când se întoarce. Mă gândeam că v-ar face plăcere o pâine.
- Suntem încântaţi c-ai venit. N-am avut o bucată decentă de pâine de săptămâni. Mulţumesc, dar rămâi totuşi! Mac s-a dus la Doshan Tappeh să-l ia pe Tom. Tom ştie ceva de Jean-Luc. Ar trebui să se-ntoarcă din clipă-n clipă.

- Cum e la Zagros?
- A trebuit să-l închidem.

În timp ce el se agita preocupat, aducând pahare şi aranjând masa ajutat de Paula, care de fapt făcea cea mai mare parte din treabă, el le spuse de ce şi despre atacul terorist asupra sondei Belissima, Giani omorât, apoi mai târziu Jordon, iar Scot Gavallan rănit.

- Afurisită treabă. Dar asta e!
- Groaznic, spusese Paula. Asta explică de ce am fost trimişi prin Shiraz, cu instrucţiuni să păstrăm patruzeci de locuri libere. Trebuie să fie pentru conaţionalii noştri din Zagros.
- Ce ghinion împuţit, spuse Sayada.

Se întreba dacă ar trebui să transmită informaţia asta mai departe. Lor şi lui. Vocea o sunase cu o zi în urmă, devreme, întrebând-o la ce oră plecase de la Teymour sâmbătă.

- Pe la cinci. Poate cinci şi un sfert. De ce?
- Blestemata de clădire a luat foc imediat după căderea serii undeva la etajul al treilea şi cei de deasupra au rămas blocaţi acolo. Toată clădirea e o ruină, au fost mulţi oameni răniţi şi nu e urmă de Teymour sau de ceilalţi. Bineînţeles că pompierii au sosit prea târziu.

Nu fusese greu să izbucnească în lacrimi adevărate şi să lase durerea şi suferinţa să se vadă. Mai târziu, în cursul zilei, Vocea o sunase din nou.

- I-ai dat lui Teymour hârtiile?
- Da, da, i le-am dat.

Se auzise o înjurătură înfundată.

- Treci pe la French Club mâine după-amiază. Am să-ţi las instrucţiuni în cutia ta.

Dar nu găsise nici un mesaj. Reuşise să smulgă cu multe rugăminţi, de la bucătărie, cele două pâini şi venise aici, neavând unde să se ducă în altă parte, încă foarte de înspăimântată.

- E atât de trist, spunea Paula.
- Da, dar ajunge cu asta, zise Petikin, blestemându-se că le spusese.

Nu era problema lor.

- Hai să mâncăm, să bem şi să ne veselim
- Căci mâine vom muri, spuse Sayada.
- Nu.

Petikin ridică paharul zâmbind către Paula.
- Căci mânie o să trăim. Sănătate!

Atinse paharul de-al ei, apoi de-al Saydei şi se gândi: ce pereche trăsnitoare fac, dar Paula e mult mai presus şi de departe cea mai...

Sayada se gândea: Charlie e îndrăgostit de vrăjitoarea asta care o să-l mănânce bucăţică cu bucăţică şi o să scuipe resturile fără măcar să râgâie. Dar de ce vor ei - noii mei stăpâni, oricine ar fi ei - de ce vor să ştie de Jean-Luc şi Tom şi vor să fiu amanta lui Armstrong şi cum de ştiu de fiul meu? Afurisiţii!

Paula se gândea: Urăsc oraşul ăsta împuţit, unde toată lumea e atât de mohorâtă şi bântuită de presimţiri sumbre şi dărâmată - ca sărmana femeia asta, care desigur c-a intrat iarăşi în obişnuita încurcătură cu bărbaţii - când există Roma şi soarele şi Italia şi viaţa minunată cu care s-o sorbi până la ameţeală, vinul şi râsetele şi dragostea de care să te bucuri, copii de crescut alături de soţul tău, de care să te bucuri, dar numai atâta vreme cât afurisitul se poartă cum trebuie. De ce sunt toţi bărbaţii nişte împuţiţi şi de ce-mi place bărbatul ăsta, Charlie, care-i prea bătrân şi totuşi nu, prea sărac şi totuşi nu, prea masculin şi totuşi....

Spuse, vinul făcându-i buzele şi mai umede:
- Charlie, amore. Trebuie să ne întâlnim la Roma. Teheranul este atât de deprimare... scuză-mă, deprimant...
- Nu când eşti şi tu în preajmă, spuse el.

Sayada îi văzu zâmbindu-şi unul celuilalt şi-i invidie.
- Cred c-am să mă întorc mai târziu, spuse, ridicându-se. Înainte ca Petikin să poată spune ceva, o cheie se răsuci în uşă şi intră McIver.
- Oh, hello, spuse şi încercă să-şi lepede oboseala. Salut, Paula, salut, Sayada! Ce surpriză plăcută!

Apoi observă masa.
- Ce-i asta, Crăciunul?

Îşi scoase paltonul şi mănuşile.
- Paula le-a adus - iar Sayada pâinea. Unde e Tom? întrebă Petikin, sesizând imediat că ceva nu e în regulă.
- L-am lăsat la Bakravani, lângă bazar.
- Ce face ea? întrebă Sayada. N-am văzut-o din ziua marşului, primul marş.

- Nu ştiu, fetiţo! Eu l-am lăsat doar acolo şi-am venit. McIver primi un pahar de vin, privindu-l cu subînţeles pe Petikin.
- Circulaţia a fost împuţită. Mi-a luat o oră să ajung până aici. Sănătate, Paula! Eşti o binecuvântare pentru ochi. Rămâi la noapte?
- Dacă se poate. Trebuie să plec mâine de dimineaţă. N-am nevoie de maşină, caro, cineva din echipaj m-a lăsat aici şi-o să mă ia la întoarcere. Genny zicea c-aş putea folosi camera de oaspeţi. Zicea c-ar fi trebuit făcută puţină ordine, dar pare în regulă. Da, arată perfect.

Paula se ridică şi amândoi bărbaţii fură pe dată vrăjiţi de senzualitatea mişcărilor ei. Sayada o blestemă, invidiind-o, întrebându-se în ce consta farmecul ei. Desigur nu în uniforma care era destul de severă, deşi minunat croită, ştiind că ea însăşi era mult mai frumoasă şi mai bine îmbrăcată. Dar nu de aceeaşi rasă. Vaca!

Paula strecură mâna în geantă şi scoase cele două scrisori pe care i le dădu lui McIver.
- Una de la Genny şi una de la Andy.
- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.
- Eu tocmai plecam, Mac, spuse Sayada. Vroiam doar să te-ntreb când o să se-ntoarcă Jean-Luc.
- Poate miercuri. Duce un 212 la Al Shargaz. Ar trebui să ajungă acolo azi şi să se-ntoarcă miercuri.

McIver aruncă o privire scrisorilor.
- Nu trebuie să pleci, Sayada, scuză-mă o clipă.

Se aşeză într-un scaun pliant lângă radiatorul electric, pus la jumătate din putere, şi aprinse o veioză. Lumina alungă o mare parte din romantismul încăperii.

Scrisoarea lui Gavallan spunea: "Salut, Mac, scriu în fugă ca să-ţi trimit scrisoarea asta prin bunăvoinţa Zânei Zânelor. Îl aştept pe Scot, după care plec cu cursa de noapte la Londra - dacă el se simte bine - dar mă întorc în două zile, trei cel mult. L-am extras delicat pe Duke din Kowiss până la Rudi, în caz că Skrag întârzie. Ar trebui să se întoarcă marţi. La Kowiss e încurcată rău. Am avut scandal mare cu Masson şi la fel e şi la Zagros. Am vorbit chiar acum c-un mason de-aici şi totu-i gata, aşa că dau liber cum am planificat. S-a făcut. Ne vedem miercuri. Îmbrăţişeaz-o pe Paula pentru mine - Genny spune să nu îndrăzneşti".

Privi îndelung scrisoarea, apoi se lăsă pe spate in scaun, abia ascultând o istorioară pe care o povestea Paula despre zborul lor către Teheran. Deci să apăsam pe buton. Nu încerca să te minţi, Andy, ştiu că l-ai fi apăsat din prima clipă. De-asta am spus e-n regulă, am prevăzut că pot să opresc "Vârtejul" dacă am să consider că-i prea riscant, iar decizia mea e definitivă. Cred că trebuie să apeşi oricum pe buton. N-ai nici o altă alternativă dacă vrei ca S-G să supravieţuiască.

Vinul avea un gust foarte bun. Isprăvi paharul, apoi deschise scrisoarea lui Genny. Erau doar ştiri despre casă şi copii, toţi sănătoşi şi la locul lor, dar o cunoştea prea bine ca să nu citească printre rânduri îngrijorarea: "Să nu-ţi faci griji, Duncan, şi să nu te frământi întruna din pricina furtunilor, oricare ar fi ele. Să nu-ţi închipui că plănuiesc o căsuţă acoperită cu trandafiri, în Anglia. Pentru noi rămâne kasbahul, iar mieyashmakul şi exersez dansul din buric, aşa că ar fi bine să te grăbeşti. Cu dragoste, Gen!"

Mac zâmbi, se ridică şi-şi mai turnă vin, mai liniştit acum.

- Un toast pentru femei. Dumnezeu să le binecuvânteze!

Ciocni paharul cu Petikin.

- Trăsnitor vin, Paula. Andy îţi trimite o îmbrăţişare. Ea zâmbi imediat şi întinse mâna, atingându-l, şi el îşi simţi braţul străbătut de ceva asemănător curentului electric. Ce dracu e cu ea? se întrebă tulburat şi spuse dintr-o suflare Sayadei:

- Ţi-ar fi trimis şi ţie dacă ar fi ştiut că eşti aici.

O luminare de pe consola căminului începu să pâlpâie.

- Mă ocup eu de ea, Ceva mesaje?

- Unul de la Talbot: face tot ce poate ca să-l găsească pe Erikki. Duke e reţinut la Bandar-e Delam de o furtună, dar ar trebui să se întoarcă la Kowiss mâine.

- Şi Azadeh?

- E mai bine azi. Paula şi cu mine am dus-o până acasă. E bine, Mac. Ar fi bine să mănânci ceva. Sunt nişte resturi pe-aici pentru cină.

Sayada spuse:

- Ce-ar fi să mâncăm la French Club? Mâncarea e încă acceptabilă.

- Mi-ar plăcea, spuse Paula zâmbind şi Petikin înjură în gând. Ce idee minunată, Sayada. Charlie?

- Minunat.

- Mac?
- Sigur. Dacă plătesc eu şi nu te deranjează să staţi târziu.

McIver ridică paharul în dreptul luminii admirând culoarea vinului.

- Charlie, aş vrea să duci un 212 până la Kowiss - treaz şi devreme. Nogger o să ia Alouette. Puteţi să-l ajutaţi pe Duke pentru câteva zile. Am să-l trimit pe Shoesmith cu un 206 să vă aducă înapoi sâmbătă. E-n regulă?
- Sigur, spuse Petikin, întrebându-se de ce acea schimbare de plan care cerea ca McIver, Nogger şi cu el să plece cu avionul miercuri, doi alţi piloţi ducându-se a doua zi la Kowiss. De ce? Poate scrisoarea lui Andy? Vârtejul? Renunţă Mac?

În mahalalele Jalonului, ora 6,50 seara. Un automobil vechi opri pe alee. Din el coborî un bărbat care privi înjur. Aleea era pustie; ziduri înalte; într-o parte, o rigolă deschisă, de multă vreme îngropată sub zăpadă şi resturi. Peste drum de locul unde oprise maşina, abia vizibil în penumbra creată de lumina farurilor, se afla un scuar părăsit. Bărbatul bătu în capotă. Farurile se stinseră, şoferul ieşi şi se duse să dea ajutor celuilalt, care deschise portbagajul. Scoaseră un trup înfăşurat şi legat într-o pătură neagră şi îl duseră până în scuar.

- Aşteaptă un moment, spuse şoferul în ruseşte.

Îşi scoase lanterna şi o aprinse pentru scurt timp. Cercul de lumină descoperi în peretele înalt spărtura pe care o căutau.

- Bun, spuse celălalt, şi trecură prin ea, oprindu-se apoi încă o dată ca să se orienteze.

Se aflau acum într-un cimitir vechi, aproape părăsit. Lumina trecu de la piatră la piatră, descoperind înscrisurile - o parte în ruseşte, altele cu litere romane - şi groapa proaspăt săpată. În mormanul de pământ era înfiptă o lopată. Înaintară şi se opriră pe buza gropii. Bărbatul mai înalt spuse:

- Gata?
- Da.

Lăsară trupul să cadă în groapă. Şoferul îndreptă mâna către el.

- Aranjează-l puţin!
- Da ce-i pasă! spuse celălalt şi apucă lopata. Era lat în umeri şi puternic şi începu să umple groapa.

Șoferul îşi aprinse o ţigară, aruncând nervos chibritul este cadavru.

- Poate ar fi trebuit să spui o rugăciune pentru el. Celălalt râse.
- Marx-Lenin n-or să fie de acord şi nici bătrânul Stalin.
- Curvarul ăla? Putrezească-n Iad! Uite ce-a făcut din Mama Rusia.
- Ne-a făcut un imperiu. Cel mai mare din lume. Şi-a bătut joc de englezi, i-a păcălit pe americani, a ridicat cea mai mare şi mai bună armată pe uscat, pe apă şi în aer şi-a făcut KGB-ul atotputernic.
- Cu preţul fiecărei ruble pe care am primit-o şi a douăzeci de milioane de vieţi. Vieţi de ruşi.
- Fără importanţă. Gunoaie, proşti, scursorile societăţii. Sunt o grămadă. Au mai rămas încă destui.

Bărbatul începuse să asude şi dădu cazmaua celuilalt.
- Ce dracu-i cu tine? Ai fost întors pe dos toată ziua.
- Obosit. Sunt doar obosit, iartă-mă.

Toată lumea e obosită. Ai avea nevoie de câteva zile libere. Cere un liber la Al Shargaz. Am petrecut acolo trei zile grozave. Nici nu-mi venea să mă întorc. Am cerut transferul acolo. Avem o operaţie destul de extinsă, creşte pe zi ce trece. Israelienii şi-au înmulţit şi ei activitatea - ca şi CIA. Ce s-a mai întâmplat de când am plecat?
- Azerbaidjanul se încinge frumos. Umblă zvonul că bătrânul Abdullah Han e mort sau pe moarte.
- Secţiunea l6/a?
- Nu, infarct. Toate celelalte sunt obişnuite. Chiar te-ai distrat bine?

Celălalt râse.
- E acolo o secretară a Inturistului care-i foarte amabilă.

Se scarpină între picioare amintindu-şi.
- Cine-i amărâtul ăsta?
- N-avea numele trecut pe listă, spuse şoferul.
- Niciodată nu e. Deci cine era?
- Un agent numit Yazernov. Dimitri Yazernov.
- Nu-mi spune nimic. Ţie?
- Un agent de la Dezinformare, în zona Universităţii. Am lucrat cu el pentru scurtă vreme, cu un an în urmă. Un deştept, genul de universitar plin de rahat ideologic. Se pare c-a fost prins de Contraspionajul Intern şi interogat serios.
- Ticăloşii. L-au ucis, ei?
- Nu.

Bărbatul mai înalt se opri pentru o clipă şi aruncă o privire în jur. N-avea cine să-i audă, dacă nu credea în fantome sau Dumnezeu sau în orice altceva în afară de Partid şi KGB, vârful de lance al Partidului. Dar, oricum, nu-i plăcea locul. Îşi coborî vocea.

- Când a fost scos, acu aproape o săptămâna, arăta rău. Era în nesimţire. N-ar fi trebuit mişcat din loc. Nu în halul ăla. SAVAMA l-a scos de la Contraspionajul Infern. Directorul crede că cei de la SAVAMA l-au lucrat şi ei puţin înainte de a ni-l da înapoi. Se sprijini o clipă de cazma.

- SAVAMA ni l-a dat cu menţiunea că cred că a fost curăţat până la nivelul al treilea. Directorul a zis să aflăm cine era, repede, dacă avea acces la secrete, dacă era un spion intern sau implantat de mult mai sus, sau ce dracu le-o fi spus şi cine dracu era. În registrele noastre nu e trecut altfel decât ca agent în zona Universităţii.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi începu din nou să sape.

- Am auzit că echipa a aşteptat şi-a tot aşteptat să-şi revină, apoi astăzi şi-a pierdut răbdarea şi-a încercat să-l trezească.

- O greşeală. Cineva i-a dat prea mult?

- Cine ştie? Amărâtu-i mort.

- Ăsta-i lucrul care mă înspăimântă, spuse celălalt cutremurându-se. Când se pompează prea mult în tine, nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Nu s-a trezit deloc? N-a spus nimic?

- Nu. Nici o vorbuliţă. Prostia e c-a fost prins şi gata. A fost vina lui. Nenorocitul lucra pe cont propriu.

Celălalt înjură.

- Şi cum s-a strecurat aşa?

- Să mă ia dracu dacă ştiu. Mi-l amintesc ca pe unul dintre cei care cred că le ştiu pe toate şi-şi bat joc de ce-au învăţat.

- Deştept?

- La dracu! Ticăloşii ăştia ne fac mai multe necazuri decât merită.

Bărbatul mai înalt muncea cu osârdie şi fără pauză. Când obosi, celălalt îl schimbă. În curând groapa fu umplută. Omul bătători pământul, respirând greu.

- Dacă amărâtul a fost prins, noi de ce ne facem atâtea probleme?

- Dacă trupul nu poate fi repatriat, un tovarăş are dreptul la o îngropăciune cumsecade. Aşa scrie la carte. Ăsta-i un cimitir rusesc, nu-i aşa?
- Sigur. Sigur că e, da, fir-aş al dracului, nu mi-ar plăcea să fiu îngropat aici.

Îşi şterse murdăria de pe mâini, se întoarse şi se uşura lângă cea mai apropiată piatră de mormânt. Bărbatul mai înalt smulse de la locul ei o lespede.
- Dă-mi o mână de ajutor.

Împreună ridicară micul monument funerar şi-l replantara la capul gropii pe care abia o astupaseră.

Afurisitul-ăsta tânăr a murit, îşi zise, blestemându-l. Nu-i vina mea c-a murit. Ar fi trebuit să reziste la doză. Împuţiţii de doctori. Ar fi trebuit să ştie! N-am avut de ales, ticălosul era pe ducă şi erau prea multe întrebări la care trebuia să răspundă. Cum ar fi: de ce era atât de important el, ca să se ocupe de interogatoriu însuşi ticălosul-ticăloşilor, Hashemi Fazir, împreună cu nemernicul ăla de Armstrong. Doi profesionişti de clasă nu-şi pierd vremea cu peştişorii mărunţi. Şi de ce a zis Yazernov "Feodor" chiar înainte de a-şi da duhul? Ce-o fi însemnând asta?
- Hai să mergem acasă, spuse celălalt. Locul ăsta nu-mi place şi pute. Pute mai mult decât de obicei.

Luă cazmaua şi se depărta greoi în noapte. Abia atunci înscrisul de pe piatră îi atrase atenţia şoferului, dar era prea întuneric ca să citească. Aprinse pentru o clipă lanterna. Pe piatră sta scris: "Contele Alexei Pokenov, ambasador plenipotenţiar la curtea Şahului Nasirud din, l830-l862.
- Lui Yazernov i-ar fi plăcut asta, îşi zise cu un zâmbet strâmb.

La casa familiei Bakravan, lângă bazar; ora 7,l5 seara. Uşa de la intrare se deschise larg.
- Salaam, înălţimea voastră. Servitorul o urmări cu privirea pe Şeherazada care trecu veselă pe lângă el, urmată de Jari, în curtea interioară, îşi smulse chadorul şi îşi ciufuli părul, umflându-l cu vârfurile degetelor, ca să stea frumos.
- Soţul vostru s-a întors, înălţimea voastră. A sosit imediat după asfinţit.

Pentru o clipă Şeherazada îngheţă în lumina lămpilor cu ulei care pâlpâiau în curtea acoperită de zăpadă.

Atunci s-a sfârşit, se gândi. S-a sfârşit înainte de a începe. Aproape începuse astăzi. Eram gata şi totuşi nu. Şi acum, acum

sunt salvată de la... de la pofte sau dragoste? Asta încercam să hotărăsc? Nu ştiu. Nu ştiu, dar... dar mâine o să-l văd pentru ultima dată. Trebuie să-l mai văd o dată. Trebuie. Doar... doar încă o dată... doar să-i spun la revedere. Lacrimile îi umplură ochii şi intră alergând în casă, trecând în fugă prin camere şi saloane, în sus pe scări, către apartamentul ei, aruncându-se în braţele lui.
- O, Tommy, ai lipsit atât de mult! cât de dor mi-a fost de tine! Unde-ai fost?
- Nu plânge, draga mea! Nu trebuie să plângi!
Braţele lui o înconjurau şi ea simţi mirosul slab, familiar, de ulei si benzină care venea de la hainele sale de zbor agăţate pe un cuier. Fără să-i lase o clipă de răgaz, se ridică pe vârfuri, îl sărută şi îi spuse dintr-o suflare:
- Am veşti atât de minunate! Sunt însărcinată! O, da, e-adevărat şi-am fost la un doctor şi mâine o să primesc rezultatul testului, dar eu ştiu. Zâmbetul ei era larg şi sincer. O, Tommy, continuă dintr-o suflare, simţindu-i braţele înconjurând-o şi mai strâns. Ai să te însori cu mine? Te rog, te rog, te rog!
- Dar suntem căsătoriţi!
- O, spune-o, te rog, spune-mi!
Privi în sus către el şi observă că era încă palid şi zâmbea doar foarte puţin, dar asta era îndeajuns pentru moment. Îl auzi spunând:
- Desigur c-o să mă însor cu tine.
- Nu, spune aşa cum trebuie: Am să te iau de soţie, pe tine, Şeherazada Bakravan. Am să te iau, am să te iau, am să te iau...
Îl auzi rostind cuvintele şi asta făcu aşa încât totul fu perfect.
- Perfect, spuse şi îl îmbrăţişa la rândul ei, apoi îl îndepărtă şi alergă până la oglindă ca să-şi aranjeze fardul. Prinse cu coada ochiului în oglindă imaginea unui Lochart cu chip sever şi tulburat.
- Ce e?
- Eşti sigură, sigură... în privinţa copilului? Ea râse.
- O, sunt sigură. Dar doctorul are nevoie de dovezi. Bărbaţii au nevoie de dovezi. Nu-i asta minunat?
- Da, este... este.
Îşi puse mâinile pe umerii ei.
- Te iubesc!

În mintea ei auzi celălalt "te iubesc", rostit cu atâta pasiune şi-dorinţă şi se gândi cit era de ciudat că, deşi dragostea soţului ei era certă şi dovedită, cea a lui Ibrahim nu era. Şi totuşi cred că el era sincer, câtă vreme, chiar şi după această veste minunată, soţul meu mă priveşte în continuare încruntat.
- Anul şi-o zi a trecut, Tommy! Anul şi-o zi, pe care-l vroiai, spuse ea blând şi se ridică de la măsuţa de toaletă.
Îşi aruncă braţele după gâtul lui, zâmbind în sus către el, ştiind că de ea depindea să-l ajute.
"Străinii nu sunt ca noi, prinţesă, îi spusese Jari. Se poartă diferit, educaţia lor e diferită, dar nu îţi face griji; fii tu însăţi, minunată, aşa cum eşti de obicei, şi el o să fie ca lutul în mâinile tale".
Tommy o să fie cel mai bun tată care a existat vreodată, îşi promise, neputându-şi stăpâni fericirea de a nu se fi topit în după amiaza asta, că îi dăduse vestea şi-acum aveau să trăiască fericiţi o veşnicie.
- Aşa o să facem, Tommy, nu?
- Ce?
- O să trăim fericiţi o veşnicie.
Pentru un moment bucuria ei acoperi suferinţa provocată de Karim Peshadi şi grija despre ce şi cum să facă. O ridică în braţe şi se aşeză într-un fotoliu, ţinând-o pe genunchi.
- O, da, o, da! Aşa o să facem. Avem atâtea de vorbit... Ciocănitul lui Jari îi întrerupse.
- Intră, Jari.
- Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele voastre, dar Excelenţa Sa Meshang şi înălţimea Sa au sosit şi aşteaptă, dorind să aibă plăcerea să stea de vorbă cu domniile voastre, când o să doriţi.
- Spune-i Excelenţei Sale că o să coborâm imediat ce ne schimbăm.
Lochart nu văzu uşurarea lui Jari când Şeherazada dădu din cap şi zâmbi.
- Am să vă pregătesc baia, Înălţimea voastră, spuse Jari, intrând în baie. Nu e minunată vestea înălţimii sale, Excelenţă? O, multe felicitări, Excelenţă! Multe felicitări.
- Mulţumesc, Jari, spuse Lochart fără s-o asculte, gândindu-se la copilul care avea să vină şi la Şeherazada, pierdut în griji şi fericire.

- E-atât de complicat acum, atât de dificil.
- Nu-i dificil, spuse Meshang după cină. Conversaţia cu Meshang fusese plictisitoare, acesta conducând-o, aşa cum făcea întotdeauna de când devenise capul familiei, Şeherazada şi Zarah abia scoţând o vorbă, Lochart vorbind şi el puţin, n-avea sens să vorbească despre Zagros căci pe Meshang nu-l interesaseră niciodată părerile sau sau munca sa. De două ori fusese cât pe-aci să izbucnească şi să le spună despre Karim, dar n-avea nici un motiv să o facă încă, se gândise, ascunzându-şi disperarea. De ce să fiu purtătorul veştilor proaste?
- Nu mai găseşti dificilă viaţa în Teheran, acum? spuse.

Meshang se plânsese de toate noile legi şi regulamente aruncate asupra bazarului.
- Viaţa este întotdeauna dificilă, spuse Meshang, dar dacă eşti iranian şi negustor încercat, cu grijă şi înţelegere, cu muncă grea-şi logică, chiar şi Komitehul Revoluţionar poate fi domolit. întotdeauna am domolit fiscul şi stăpânirea, şahii, comisarii, yankeii sau paşalele engleze.
- Sunt foarte bucuros s-aud asta. Foarte bucuros.
- Şi eu sunt foarte bucuros că te-ai întors. Vroiam să-ţi vorbesc. Sora mea ţi-a spus despre copilul...
- Da, da. Mi-a zis. Nu e minunat?
- Da, este. Allah fie lăudat. Care-ţi sunt planurile? Ce ai de gând?
- Ce vrei să spui?
- Unde ai să locuieşti? Cum ai să plăteşti pentru toate, acum?

Se lăsă o tăcere adâncă.
- O să ne descurcăm, începu Lochart. Intenţionez...
- Nu pot... nu văd cum ai putea, logic. Am trecut prin cheltuielile anului trecut şi..

Meshang se opri când Zarah se ridică.
- Nu cred că e vremea potrivită să vorbim despre cheltuieli, spuse ea, cu chipul dintr-o dată alb.
Şeherazada se albise şi ea.
- Ba eu cred, spuse aspru Meshang. Cum o să trăiască sora mea? Stai jos, Zarah, şi ascultă! Stai jos! Şi când am să spun, pe viitor, că n-ai să te duci la un marş de protest sau orice altceva, ai să te supui sau am să te biciuiesc. Stai jos!

Zarah se supuse, surprinsă de proastele purtări şi violenţa sa. Şeherazada era uluită, întreaga ei lume se prăbuşea. Îşi văzu fratele întorcându-se către Lochart.

- Acum, căpitane, cheltuielile tale de anul trecut, cele achitate de tatăl meu, fără să le pun la socoteală pe cele pe care le datorezi şi urmează să fie achitate, sunt substanţial mai mari decât salariul tău. Aşa este?

Faţa Şheherazadei ardea de ruşine şi furie şi mai înainte ca Lochart să poată răspunde, spuse la iuţeală, cu cea mai dulce voce a ei.

- Dragă Meshang, ai destulă dreptate să te îngrijorezi în privinţa noastră, dar apartamentul...

- Te rog să taci. Trebuie să vorbesc cu soţul tău, nu cu tine. Este problema lui, nu a ta! Ei bine, căpitane...

- Dar, dragă Meshang...

- Taci din gură! Ei bine, căpitane, este adevărat sau nu?

- Da, este adevărat, răspunse Lochart, căutând disperat o cale de scăpare din abis. Dar ai să-ţi aminteşti că Excelenţa Sa ne-a dat apartamentul, de fapt clădirea şi celelalte chirii, care au acoperit cheltuielile, iar restul era o dotă care i-a fost dată Şeherazadei - fapt pentru care i-am fost veşnic recunoscător. Cât despre viitor, o să mă îngrijesc de Şeherazada, desigur c-o să mă îngrijesc.

- Cu ce? Ţi-am citit hotărârea de divorţ şi e limpede că, cu plăţile pe care trebuie să le faci fostei soţii şi copilului, ai puţine şanse să-mi ţii sora ferită de lipsuri.

Lochart se sufoca de mînie. Şeherazada se mişca în scaun şi Lochart îi văzu teama şi îşi stăpâni nevoia de a-l izbi pe Meshang cu capul de masă.

- E-n regulă, Şeherazada. Fratele tău are dreptul să întrebe. E cinstit. Are dreptul ăsta.

Putea să ghicească încântarea în spatele obrazului chipeş şi împietrit şi ştia că se încleştase în luptă.

- O să ne descurcăm, Meshang. Eu o să mă descurc. Apartamentul nostru n-o să fie confiscat pe vecie. Sau putem să ne luăm altul.

- Nu există nici un apartament sau clădire. A ars până în temelii sâmbătă. S-a dus totul. Totul.

Rămaseră cu gura căscată la el, Şeherazada cea mai cutremurată dintre toţi.

- O, Meshang, eşti sigur? De ce nu mi-ai spus?

- Ai atât de multe proprietăţi încât să nu te interesezi de ele din când în când? S-a dus în întregime!

- O, Christoase, murmură Lochart.
- Ar fi bine să nu blestemi, spuse Meshang, străduindu-se din greu să nu îşi arate bucuria. Deci nu există nici un apartament, nici o clădire, nimic n-a mai rămas. Insha Allah. Acum, cum intenţionezi să-ţi plăteşti cheltuielile?
- Asigurarea! explodă Lochart. Trebuie să fie...

Un hohot de râs îl acoperi. Şeherazada răsturnă un pahar cu apă, dar nimeni nu observă.
- Crezi că o să ţi se plătească vreo asigurare? îl luă în râs Meshang. Acum? Chiar dac-ar fi vreuna? Nu eşti în toate minţile! Nu există nici o asigurare. Niciodată n-a fost. Deci, căpitane,, multe datorii, nici un ban, nici capital, nici clădire. Nu c-ar fi fost măcar legal a ta, mai degrabă un fel de a nu te face de ruşine de către tatăl meu şi a-ţi pune la dispoziţie un mijloc de a te putea îngriji de Şeherazada.

Ridică o bucată de halva şi o aruncă în gură.
- Aşadar, ce propui?
- O să mă descurc.
- Cum? Te rog să-mi spui şi Şeherazadei, desigur. Şi ea are dreptul legal să ştie. Cum?

Şeherazada murmură:
- Am bijuterii, Tommy. Pot să le vând.

Meshang lăsă cuvintele să atârne crud în aer, încântat ca Lochart era încolţit, umilit, neajutorat. Necredincios murdar, dacă n-ar fi fost Loharţii în lumea noastră, străinii lacomi, exploatatorii Iranului, am fi scăpaţi de Khomeini şi mullahii lui, tata ar trăi încă, iar Şeherazada ar fi măritată cum se cade.
- Ei bine, ce propui? spuse Lochart, nevăzând nici o cale de ieşire.
- Ce propui tu?
- Nu ştiu.
- Între timp, n-ai casă, datorii substanţiale şi în curând ai să rămâi şi fără slujbă: mă îndoiesc că o să i se îngăduie companiei tale să mai lucreze aici multă vreme. Pe bună dreptate, companiile străine sunt persona nongrata.

Meshang era încântat că îşi amintise expresia latinească.
- Nu mai avem nevoie de ele, nu le mai vrem şi nu ne mai sunt necesare.
- Dacă asta o să se întâmple, o să demisionez şi o să mă ofer să pilotez elicopterele pentru companiile iraniene. Ei or să aibă

nevoie imediată de piloţi. Pot să vorbesc farsi, sunt expert în pilotaj şi pregătire. Khomeini... Imamul vrea producţia de petrol adusă la normal şi deci cu siguranţă o să aibă nevoie de piloţi experimentaţi.

Meshang râse în sinea lui. Ieri ministrul Aii Kia venise în bazar, cuviincios de umil şi străduindu-se să-i intre în voie, aducând un peşcheş deosebit - nu trebuia reînnoit curând comisionul său de consultant? - şi îi spusese de planurile de-a obţine toate aparatele partenerilor străini şi a îngheţa toate conturile din bancă.

- Nu vom avea nici o problemă să strângem toţi mercenarii de care avem nevoie să ne piloteze elicopterele noastre, Excelenţă Meshang, spusese el. Or să se înghesuie, la jumătate din salariile obişnuite.

Da, ei da - dar nu tu, bărbat temporar al surorii mele. Nici măcar pentru a zecea parte din salariu.

- Îţi sugerez să fii mai practic.

Meshang îşi examina unghiile, minunat îngrijite, cu care în după amiaza aceea mângâiase adolescenta de paisprezece ani pe care i-o dăruise Aii Kia.

- Prima dintre multe altele, Excelenţă.

Era o circaziană cu o minunată piele albă. Căsătoria temporară pentru după-amiaza aceea pe care el o extinsese bucuros pentru toată săptămâna fusese aranjată atât de uşor.

- Conducătorii actuali ai Iranului sunt xenofobi, în special în privinţa americanilor.

- Sunt canadian.

- Mă îndoiesc că asta contează. E logic să presupunem că n-o să ţi se îngăduie să rămâi.

Îi aruncă o privire tăioasă Şeherazadei.

- Sau să te-ntorci.

- Presupuneri, spuse Lochart printre dinţi, văzându-i privirea.

- Căpitane, opera de binefacere a răposatului meu tată nu mai poate fi continuată. Vremurile sunt grele. Vroiam să ştiu cum ai de gând să o întreţii pe sora mea şi copilul care urmează să vină, unde intenţionezi să locuieşti şi cum?

Lochart se ridică pe neaşteptate, uluindu-i pe toţi ceilalţi.

- Ai fost destul de limpede, Excelenţă Meshang. O să-ţi răspund mâine.

- Vreau un răspuns acum. Obrazul lui Lochart se înăspri.

- Mai întâi am să discut cu soţia mea şi după aceea am să-ţi vorbesc domniei tale. Mâine. Haide, Şeherazada!

Ieşi cu paşi mari. Scăldată în lacrimi, ea porni împleticindu-se după el şi închise uşa. Meshang zâmbi sardonic, ridică o altă bucăţică de halva şi începu s-o mănânce. Zarah trase aer în piept, înfuriată.

- Ce, în numele lui Allah...

El se întinse şi o izbi cu dosul palmei peste faţă.

- Taci din gură!

Nu era pentru prima dată când o lovea, dar niciodată până atunci cu asemenea violenţă.

- Taci din gură, sau am să divorţez de tine! Am să divorţez de tine, auzi? Am de gând oricum să-mi iau altă nevastă. Una tânără, nu o scorpie uscată, bătrână şi cicălitoare ca tine. Nu înţelegi că Şeherazada e în primejdie? Suntem toţi în primejdie din pricina omului ăsta! Du-te şi cere-i iertare lui Allah pentru proasta ta purtare! Ieşi afară!

Ea dispăru în fugă. El aruncă o ceaşcă după ea.

În suburbiile din nord, ora 9,l4 seara. Azaden trecea în automobilul cu caroserie deformată şi plină de lovituri, pe strada mărginită de case şi blocuri splendide, multe dintre ele întunecate, câteva sparte şi jefuite. Conducea cu viteză, cu claxonul urlând, cu farurile aprinse cu nepăsare pe faza lungă, orbindu-i pe cei care veneau din faţă. Frână, derapa, traversă periculos fluxul de trafic de pe strada intens circulată, evitând la un fir de păr un accident, şi intră în garajul uneia dintre clădiri, în scârţâitul frânelor. Garajul era întunecat. În buzunarul portierei se afla o lanternă. O aprinse, coborî şi încuie maşina.

Pardesiul ei era bine croit şi călduros, purta fustă, mănuşi de blană, căciuliţă şi cizme şi părul lăsat liber pe umeri. De cealaltă parte a garajului erau scările şi comutatorul pentru lumină. Când apăsă pe comutator, becul cel mai apropiat plesni şi muri. Urcă încet scările. Patru apartamente pe fiecare palier. Apartamentul pe care tatăl ei îl închinase pentru ea şi Erikki se afla la al treilea etaj, cu faţa către stradă.

Astăzi era luni. Era acolo de sâmbătă.

- Nu e riscant, Mac, spusese ea când anunţase că pleacă şi el încercase s-o convingă să rămână în apartamentul lui. Dar dacă tatăl meu vrea să mă întorc la Tabriz, nu mă ajută deloc să stau aici cu tine. În apartamentul meu am telefon, sunt doar la opt

sute de metri mai departe şi pot să merg pe jos foarte bine. Acolo am îmbrăcăminte şi un servitor. Am să trec pe-aici în fiecare zi şi am să vin la birou şi-am să aştept. Asta-i tot ce pot să fac.

Nu spusese că prefera să stea departe de el şi de Charlie Petikin. Ţin foarte mult la amândoi, dar sunt destul de bătrâni şi pedanţi şi nu seamănă deloc cu Erikki sau cu Johnny.

Ah, Johnny, ce să fac cu tine? Să îndrăznesc să te întâlnesc din nou?

Cel de-al treilea etaj era întunecat, dar avea lanterna. Îşi găsi cheia şi o vârî în broască. Simţi pe cineva privind-o şi se întoarse speriată. Vagabondul oacheş, nebărbierit, avea pantalonii desfăcuţi şi îşi flutura către ea membrul în erecţie.

- Te aşteptam, prinţesa tuturor târfelor, şi Allah mi-e martor că e pregătit pentru tine! Cu faţa, cu spatele, sau cum vrei...

Înainta bolborosind obscenităţi şi ea se trase lipindu-se cu spatele de uşă, înspăimântată. înşfacă cheia, o întoarse şi izbi uşa de perete. Dobermanul de pază era acolo. Bărbatul îngheţă. Un mârîit ameninţător, apoi câinele atacă. Cuprins de panică, bărbatul ţipă şi încercă să respingă câinele, apoi o rupse la fugă în jos pe scări, câinele mârâind, lătrând şi muşcându-l de picioare şi de fese, sfâşiindu-i hainele, iar Azadeh strigă după el:

- Acum mai arată-mi-l o dată!

- Oh, înălţimea Voastră, nu v-am auzit bătând! Ce s-a întâmplat? spuse bătrânul servitor, năpustindu-se din bucătărie.

Îşi şterse furioasă sudoarea de pe faţă.

- Blestemat să fii, Aii! Ţi-am spus de zeci de ori să mă aştepţi jos, la intrare, cu câinele. Vin la timp. Întotdeauna vin la timp. Te-ai prostit?

Bătrânul îşi ceru iertare, dar o voce aspră din spatele ei îl întrerupse.

- Du-te si adu câinele.

Ea se răsuci pe călcîie. Simţi o strângere de inimă.

- Bună seara, înălţimea voastră!

Era Ahmed Dursak, înalt, bărbos, cu privirea îngheţată, stând în uşa sufrageriei. Insha Allah, îşi zise. Aşteptarea a luat sfârşit şi-acum totul începe din nou.

- Bună seara, Ahmed.

- Înălţimea Voastră, vă rog să mă iertaţi, nu-i înţeleg pe oamenii din Teheran, altfel aş fi aşteptat jos eu însumi. Aii, adu câinele.

Temător şi încă murmurând scuze, servitorul o porni tropăind pe scări.

Ahmed închise uşa şi o urmări pe Azadeh folosind un descălţător de fier ca să-şi scoate cizmele, strecurându-și picioarele micuţe în papuci curbaţi, turceşti. Trecu pe lângă ei in sufrageria confortabilă, mobilată occidental, şi se aşeză jos, cu inima bătându-i puternic. Focul pâlpâia în cămin. Covoare nepreţuite erau aşternute pe jos sau întinse pe pereţi. Lângă ea se afla o măsuţă. Pe măsuţă, kukriul pe care i-l lăsase Ross.

- Ai ştiri de la tatăl meu şi de la soţul meu?
- Înălţimea Sa Hanul este bolnav, foarte bolnav şi...
- Ce boală? întrebă Azadeh sincer îngrijorată.
- Un infarct. Allah să-l apere.
- Când s-a întâmplat asta?
- Joia trecută.

Părea să-i citească gândurile.

- A fost ziua în care... Domnia voastră şi agentul eraţi în satul Abu Mard, nu-i aşa?
- Cred că da. În ultimele câteva zile am fost foarte tulburată, spuse ea rece. Ce face tata?
- Infarctul de joi a fost destul de slab, mulţumită lui Allah. Chiar înainte de miezul nopţii, sâmbătă, a avut un altul. Mult mai rău.

O privea atent.

- Cât de rău? Te rog, nu te juca cu mine! Spune-mi totul, imediat!
- Ah, iertaţi-mă, înălţimea voastră. Nu vroiam să mă joc cu domnia-voastră.

Îşi păstră vocea politicoasă şi evită să-i privească picioarele, admirându-i înflăcărarea şi mândria şi dorind foarte mult să se joace cu ea.

- Doctorii au numit asta "un atac" şi-acum toată partea stângă a înălţimii sale este aproape paralizată. Poate încă să vorbească, cu ceva greutate, dar mintea-i e încă la fel de puternică. Doctorul a spus că şi-ar reveni mult mai repede la Teheran, dar călătoria încă nu-i cu putinţă.
- O să-şi revină?
- Nu ştiu, înălţimea voastră. Cum vrea Allah! Mie-mi pare foarte bolnav. Doctorul... nu prea dau mulţi bani pe el. Tot ce-a spus a fost că şansele înălţimii sale ar fi mult mai bune dacă ar fi aici, în Teheran.

- Atunci adu-l aici cât de curând posibil!
- Aşa o să fac, înălţimea voastră, nu vă temeţi. Între timp am un mesaj pentru înălţimea voastră. Hanul, tatăl vostru, spune: "Vreau să te văd imediat. Nu ştiu cât de mult am să trăiesc şi trebuie făcute şi confirmate anumite aranjamente. Fratele tău Hakim e acum cu mine şi..."
- Allah să-l apere! explodă Azadeh. S-a împăcat tata cu Hakim?
- Înălţimea sa l-a făcut moştenitorul său, dar...
- O, asta-i minunat! Minunat! Allah fie lăudat! Dar...
- Vă rog aveţi răbdare şi lăsaţi-mă să isprăvesc mesajul său...."Fratele tău Hakim e acum cu mine şi l-am făcut moştenitorul meu, cu unele condiţii pentru tine şi pentru el".

Ahmed şovăi şi Azadeh ar fi vrut să-l grăbească, plină de fericire, dând la o parte orice prevedere. Mândria o opri.
-..."Este deci nevoie să te întorci imediat cu Ahmed". Acesta este sfârşitul mesajului, înălţimea voastră.

Uşa din faţă se deschise. Aii o încuie şi dădu drumul câinelui din lesă. Acesta intră dintr-un salt în sufragerie şi-şi puse capul în poala lui Azadeh.
- Foarte bine, Reza, spuse ea, bătându-l uşurel pe cap, mulţumită de întreruperea care îi îngăduia să-şi adune gândurile. Şezi. Haide, şezi. Şezi!

Câinele se supuse fericit şi se întinse la picioarele ei, supraveghind uşa şi pe Ahmed care stătea în apropiere, pe cealaltă canapea. Absentă, se juca cu minerul pumnalului, atingerea lui dându-i încredere. Într-un fel Ahmed era conştient de el şi de semnificaţia lui.
- În faţa lui Allah, mi-ai spus adevărul?
- Da, înălţimea voastră, Allah mi-e martor.
- Atunci plecăm imediat. Se ridică.
- Ai venit cu maşina?
- Da, înălţimea voastră. Am adus o limuzină şi şoferul. Dar mai sunt şi alte veşti. Bune şi rele. O cerere de răscumpărare a ajuns sâmbătă la înălţimea sa. Excelenţa sa, soţul domniei voastre, este în mâinile bandiţilor. Triburi nomade...

Ea încercă să-şi menţină chipul neclintit, dar genunchii îi cedară.
-...Undeva lângă graniţa sovietică. Şi el, şi elicopterul. Se pare că aceşti bandiţi pretind a fi kurzi, dar Hanul se îndoieşte. L-au surprins pe rusul Cimtarga şi pe oamenii lui şi i-au ucis pe toţi,

capturând-o pe Excelenţa sa şi elicopterul joi dimineaţă, aşa pretind ei. După aceea au zburat la Rezaiyeh, unde a fost văzut şi părea neatins, înainte de-a decola din nou.
- Slavă lui Allah, fu tot ceea ce mândria ei îi îngădui să spună. Soţul meu a fost răscumpărat?
- Mesajul de răscumpărare a sosit sâmbătă târziu, prin intermediari. De îndată ce înălţimea sa şi-a recăpătat cunoştinţa, ieri, mi-a dat mesajul acesta şi m-a trimis aici să vă aduc.

Ea auzi "să vă aduc" şi înţelese seriozitatea, dar Ahmed se făcu că nu bagă de seamă şi îşi strecură mâna în buzunar.
- Înălţimea sa Hakim mi-a dat asta pentru domnia voastră.

Îi înmână plicul sigilat. Ea îl rupse cu o mişcare bruscă, făcând câinele să tresară.

Biletul era acoperit cu scrisul lui Hakim: "Draga mea, înălţimea Sa m-a făcut moştenitorul lui şi ne recunoaşte pe amândoi - cu anumite condiţii, condiţii minunate, uşor de împlinit. Grăbeşte-te să te întorci. E foarte bolnav şi n-o să se ocupe de răscumpărare până când nu te vede. Salaam."

Cuprinsă de fericire, ieşi grăbită, îşi umplu o geantă aproape într-o clipită, scrise la iuţeală un bileţel pentru McIver, spunându-i lui Aii să i-l trimită a doua zi.

Ca şi cum gândul i-ar fi venit abia la sfârşit, ridică pumnalul şi ieşi ţinându-l în braţe. Ahmed nu spuse nimic, mulțumindu-se s-o urmeze tăcut.

CAPITOLUL 52
MARŢI 27 februarie l979

Bandar-e Delam; ora 8,l5 dimineaţa. Kasigi se grăbea în urma ofiţerului de poliţie încruntat, prin coridoarele aglomerate şi mizere ale spitalului, tehnicianul radio Minoru la câţiva paşi în spatele lui.

Bolnavi şi răniţi, bărbaţi, femei şi copii, se aflau întinşi pe tărgi, şedeau pe scaune sau în picioare, sau pur şi simplu întinşi pe podea, aşteptând să vină cineva să-i ajute, cei foarte bolnavi amestecaţi cu cei mai puţin bolnavi, unii uşurându-se, unii mâncând şi bând din proviziile aduse de rudele care-i vizitau şi

care roiau peste tot - şi toţi cei care aveau putere se văitau cu glas tare.

Surori hărţuite şi nervoase şi doctori intrau şi ieşeau din saloane. Toate femeile purtau chador, cu excepţia câtorva surori din Ordinul Reginei Alexandra, englezoaice, a căror îmbrăcăminte şi acoperământ pentru cap erau aproape echivalentul chadorului şi, prin urmare, acceptate.

În cele din urmă, poliţistul găsi uşa pe care-o căuta şi-şi croi drum cu umerii şi coatele în salonul plin. De-o parte şi de alta a uşii era câte un şir de paturi, iar între ele un altul, toate ocupate de pacienţi, familiile care-i vizitau pălăvrăgind sau văicărindu-se, copiii jucându-se şi, într-un colţ, o bătrână gătea ceva pe o lampă cu gaz.

Scragger avea o încheietură a mâinii şi o gleznă prinse în cătuşe de un pat vechi de fier. Era întins pe salteaua de paie, îmbrăcat şi încălţat, cu un bandaj în jurul frunţii, nebărbierit şi murdar. Când îi văzu pe Kasigi şi Minoru în spatele poliţaiului, ochii i se luminară.

- Salut, colega! spuse răguşit.

- Cum te mai simţi, căpitane? spuse Kasigi, descumpănit la vederea cătuşelor.

- Dacă aş putea să fiu liber, m-aş simţi grozav.

Nervos, poliţistul îi întrerupse răstit - în farsi, ca să poată înţelege şi ceilalţi.

- Acesta este bărbatul pe care doreaţi să-l vedeţi?

- Da, Excelenţă, răspunse Minoru în locul lui Kasigi.

- Acum l-aţi văzut. Puteţi să raportaţi guvernului vostru sau oricui doriţi că se vede limpede că a fost îngrijit. O să fie judecat de komitehul de circulaţie.

Se întoarse fălos, dând să plece.

- Dar nu conducea căpitanul pilot, spuse Kasigi răbdător în engleză, Minoru traducând pentru el.

Spusese acest lucru cea mai mare parte a nopţii şi, în aceeaşi dimineaţă, diferiţilor poliţişti de diferite grade, obţinând de fiecare dată felurite variante ale aceluiaşi răspuns:

- Dacă străinul n-ar fi fost în Iran, accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Sigur că e de vină! Nu contează că nu conducea el. Tot e responsabil pentru asta, spuse poliţistul furios, vocea lui stârnind ecouri între pereţi. De câte ori trebuie să vi se spună? Răspundea pentru maşină, el a comandat-o! Dacă n-ar fi

comandat maşina, accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Au fost răniţi oameni şi ucişi şi sigur că e de vină.
- Dar, repet, ajutorul meu, aici de faţă, a fost martor şi-o să depună mărturie că accidentul a fost cauzat de cealaltă maşină.
- Minciunile spuse în faţa komitehului vor fi privite cu multă seriozitate, spuse încruntându-se omul - unul dintre cei aflaţi în maşina poliţiei.
- Nu minciuni, aga, mai sunt şi alţi martori, spuse Kasigi asprindu-şi glasul - fără să aibă de fapt alţii. Insist ca bărbatul să fie eliberat. Este un angajat al guvernului meu, care a investit miliarde de dolari în complexul petrochimic Iran-Toda spre folosul Iranului şi în special al tuturor locuitorilor din Bandar-e Delam. Dacă nu este eliberat îndată, am să ordon tuturor japonezilor să părăsească fabrica şi să oprească lucrul.

Gustul amar din gură se accentua, pentru că nu avea autoritatea s-o facă şi nici n-ar fi dat un asemenea ordin,
- Totul se va opri.
- În numele Profetului, nu mai suntem supuşi şantajului străinilor! izbucni omul şi se întoarse cu spatele. Va trebui să discutaţi asta cu komitehul.
- Dacă nu este eliberat îndată, tot lucrul se opreşte şi n-o să mai existe locuri de muncă. Nici unul!
- În timp ce Minoru traducea, Kasigi observă o schimbare în atmosfera şi atitudinea celor din jur. Chiar şi ofiţerul de poliţie, conştient că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui, sesiză brusca ostilitate. Un tânăr din apropiere, purtând o banderolă verde pe pijamaua jegoasă, spuse gros:
- Vrei să ne primejduieşti slujbele, ai? Cine eşti? De unde ştim că nu eşti omul Şahului? Ai fost verificat de komiteh?
- Sigur c-am fost! Pe Allah cel Unic, am fost cu Imamul de ani de zile, răspunse bărbatul furios, dar un val de teamă îl străbătu. Am ajutat revoluţia, toată lumea ştie! Tu, se întoarse el către Kasigi, înjurându-l în sinea lui pentru că îi producea toate necazurile astea, vino cu mine.

Îşi croi drum printre privitori.
- O să mă întorc, căpitane Scragger, nu te îngrijora. Kasigi şi Minoru porniră în fugă în urma ofiţerului.

Acesta îi conduse în jos pe nişte scări, în lungul unui coridor, apoi în jos pe alte scări, toate aglomerate. Nervozitatea lui Kasigi creştea pe măsură ce se adânceau mai mult în

labirintul spitalului. Poliţistul deschise o uşă pe care se afla o inscripţie în farsi.

Kasigi se simţi învăluit de o sudoare rece. Se aflau la morgă. Plăci de marmură pe care erau întinse cadavre acoperite cu pânze cenuşii. Nenumărate. Miros de chimicale şi sânge uscat şi resturi şi excremente.

- Aici! spuse ofiţerul de poliţie şi dădu la o parte o pânză.

Sub ea se afla cadavrul fără cap al unei femei. Capul, cu ochii deschişi, era aşezat obscen lângă corp,

- Maşina voastră a cauzat moartea ei! Ce facem cu ea şi familia ei?

Kasigi auzi "voastră" şi un curent îngheţat îl străbătu.

-...şi-aici!

Smulse altă pânză. O femeie zdrobită rău, de nerecunoscut.

- Ei bine?

- Nouă ne pare tare rău... suntem profund îndureraţi, desigur, că cineva a fost rănit. Profund îndureraţi. Dar asta este karma, Insha Allah, nu e vina noastră sau vina pilotului de la etaj!

Kasigi se lupta din greu să-şi stăpânească greaţa.

- Profund îndureraţi...

Minoru traduse în timp ce ofiţerul de poliţie sta sprijinit insolent de placa de marmură. Apoi răspunse şi ochii tânărului japonez se măriră.

- El spune... el spune cauţiunea... amenda ca să-l elibereze imediat pe domnul Scragger, este un milion de riali. Imediat. Ce hotărăşte komitehul n-are de-a face cu asta.

Un milion de riali însemna aproape douăsprezece mii de dolari.

- Asta nu-i cu putinţă, dar am putea desigur să plătim o sută de mii de riali... într-o oră.

- Un milion! strigă bărbatul, înşfacă de păr capul femeii şi-l ridică în faţa lui Kasigi, care se strădui să nu se clatine.

- Cum rămâne cu copiii ei, care sunt acum condamnaţi să nu-şi mai vadă niciodată, mama? Nu merită o recompensă? Ei?

- Nu sunt... nu sunt atâţia bani în toată fabrica, îmi pare rău!

Poliţaiul înjură şi continuă să se tocmească, dar uşa se deschise. Intrară angajaţi ai spitalului cu o masă pe rotile, urmaţi de un alt grup de oameni care-i priviră curioşi. Pe neaşteptate, poliţistul spuse:

- Foarte bine, mergem imediat în biroul vostru. Merseră şi luară suma pe care o oferise Kasigi ultima dată - două sute cincizeci de mii de riali, cam opt mii de dolari - fără nici o chitanţă, doar încuviinţarea verbală că Scragger putea să plece.

Neîncrezându-se în poliţai, Kasigi îi dădu jumătate la birou si puse restul într-un plic pe care-l băgă în buzunar. Se întoarseră la spital. Acolo aşteptă în maşină în timp ce Minoru şi omul intrară înăuntru. Aşteptarea păru interminabilă, dar în cele din urmă Minoru şi Scragger coborâră scările, însoţiţi de poliţist. Kasigi ieşi şi-i dădu plicul. Omul înjură toţi străinii şi se depărta încruntat.

- Aşa deci! spuse Kasigi şi-i zâmbi lui Scragger.

Îşi strânseră mâinile, Scragger mulţumindu-i profund, cerându-şi scuze pentru toate necazurile, amândoi blestemând şi binecuvântând în acelaşi timp soarta. Urcară repede în maşină. Şoferul iranian ieşi în şosea, înjură tare când o maşină trecu prin faţa lor - după cum avea de altfel dreptul - aproape izbindu-i, şi apăsă claxonul.

- Spune-i să meargă mai încet, Minoru, spuse Kasigi. Minoru se supuse şi şoferul dădu din cap, zâmbi şi se supuse. "Mersul mai încet" dură câteva secunde.

- Te simţi bine, căpitane?

- O, da. Mă doare capul cumplit, dar în rest e okay. Cel mai rău a fost că vroiam să mă uşurez.

- Ce?

- Ticăloşii m-au ţinut legat de pat şi nu m-au lăsat la toaletă. Pur şi simplu n-am putut să-mi dau drumul în pantaloni sau în pat şi abia azi de dimineaţă o soră mi-a adus o ploscă. Christoase! Credeam c-o să-mi plesnească băşica!

Scragger îşi frecă ochii obosiţi.

- Nu-s probleme, amice! Îţi rămân dator, plus răscumpărarea. Cât a fost?

- Nimic. Pentru tine, nimic. Avem un fond pentru întâmplări din astea.

- Nu-i nici o problemă. Andrew Gavallan o să plătească. O, asta mi-a amintit că a zis că l-a cunoscut pe şeful tău acum câţiva ani. Toda. Hiro Toda.

-Ah so desu ka!

Kasigi era într-adevăr surprins.

- Gavallan are elicoptere în Japonia?

- O, nu. A fost pe vremea când era negustor în China, prin jurul Hong Kongului, unde lucra pentru Struani.

Numele iscă un clopoţel de avertizare în mintea lui Kasigi, dar se strădui să nu lase să se vadă.

- Ai auzit de ei?

- Da, o companie grozavă. Toda face sau a făcut afaceri cu Struanii, spuse Kasigi ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit, dar puse deoparte informaţia pentru a fi studiată mai profund în viitor.

Nu era Linbar Struan cel care, unilateral, anulase cinci contracte pentru nişte vase, în urmă cu doi ani de zile, gata să ne aducă la faliment? Poate că Gavallan ar fi un instrument ca să recuperăm într-un fel sau altul.

- Îmi pare rău c-ai avut asemenea necazuri.

- Nu-i vina ta, amice. Andy o să vrea să plătească răscumpărarea. De cât te-a jecmănit?

- N-a fost foarte modest. Te rog, hai să fie un dar. Mi-ai salvat vasul.

După o pauză, Scragger spuse:

- Atunci îţi sunt şi mai dator, bătrîne.

- Noi am ales şoferul. A fost vina noastră.

- Unde-i... Unde-i Mahommed?

- Îmi pare rău. E mort. Scragger înjură.

- N-a fost vina lui. Sub nici o formă.

- Da, da. Ştiu. Am dat o compensaţie familiei sale şi o să facem acelaşi lucru pentru victime.

Kasigi încerca să ghicească cât de tulburat era Scragger, dorind foarte mult să ştie când ar fi în stare să piloteze şi profund nemulţumit de întârzierea de o zi. Era absolut necesar să se înapoieze cât mai curând la Al Shargaz şi de-acolo acasă, în Japonia. Îşi isprăvise treaba aici.

Inginerul Watanabe era acum pe deplin de partea sa, copii ale rapoartelor lui particulare aveau să întărească poziţia corporaţiei sale şi să-l ajute enorm pe el şi pe Hiro Toda, oferindu-le posibilitatea de a convinge guvernul să declare Iran-Toda Proiect Naţional.

Nu posibilitatea, siguranţa, îşi zise, mai încrezător decât fusese vreodată. Am scăpat de faliment, o să ne îngropăm duşmanii, Mitsuwari şi Gyokotomo, şi n-o să avem decât de câştigat - cinste şi profituri, profituri uriaşe!

Oh, da. Pe lângă asta, elementul de noroc - Kasigi îşi îngădui un zâmbet cinic - nespus de importanta copie a raportului decedatului inginer şef Kasusakâ, raportul personal către Gyokotomo, datat şi semnat, pe care Watanabe îl "găsise" ca prin minune într-un dosar uitat, în vreme ce eu eram la Al Shargaz. Va trebui să fiu foarte atent cum îl folosesc. O, foarte atent, într-adevăr. Din pricina lui este cu atât mai important să ajung acasă cât mai repede.

Străzile şi aleile erau înţesate cu maşini. Deasupra lor cerul era încă acoperit, dar furtuna trecuse şi ştia că vremea era bună de zbor.

Ah, cât aş vrea să am avionul meu propriu, se gândi. Să zicem un Lear Jet. Răsplata pentru toată munca mea de-aici va trebui să fie substanţială. Îşi lăsă gîndurile să rătăcească vesel, bucurându-se de măsura realizărilor şi puterii sale.

- Se pare că de-acum vom fi în stare să începem construcţia foarte curând, căpitane.

- Ah?

- Da, şeful noului komiteh ne-a asigurat de cooperarea lor. Se pare că îl cunoaşte pe unul dintre piloţii voştri, un căpitan, Starke. Îi zice Zataki.

Scragger îi aruncă o privire tăioasă.

- El e acela pe care Duke, Duke Starke, l-a salvat din mâna celor de stânga şi l-a dus în zbor la Kowiss. Dacă aş fi în locul tău, amice, eu... ăăă... aş sta cu ochii pe el.

Îi istorisi lui Kasigi cât de instabil era omul.

- E de-a dreptul nebun.

- Nu părea aşa, chiar deloc. Curios, iranienii sunt foarte, foarte ciudaţi. Dar cel mai important - cum te simţi?

- Ca nou.

Scragger exagera destul de mult. Ziua ce trecuse şi noaptea nu-i priiseră absolut deloc. Toate blestemele şi strigătele şi faptul că fusese ţinut legat, fără să fie în stare să se facă înţeles de cineva, înconjurat din toate părţile de priviri ostile, pierdut şi înspăimântat, durerea crescând întruna, timpul trecând agonizant de încet, speranţa din ce în ce mai slabă. Fusese convins că Minoru şi şoferul erau răniţi sau morţi, aşa că nimeni n-avea să ştie unde era sau ce se-ntîmplase.

- N-am nimic care să nu poată fi dres cu o ceaşcă bună de ceai. Dacă vrei să plecăm imediat, e-n regulă. Doar o baie la iuţeală şi o ceaşcă şi ceva haleală şi o să pornim veseli la drum.
- Excelent! Atunci o să plecăm în clipa în care eşti gata. Minoru a instalat radioul şi l-a verificat.

Tot drumul spre rafinărie şi în timpul zborului înapoi la Lengeh, Kasigi fu într-o stare de spirit excelentă. În apropiere de Kharg crezură că îl zăriseră pe uriaşul rechin cap-de-ciocan, de care amintise cândva Scrag. Zburară la mică altitudine şi aproape de ţărm, plafonul de nori încă era jos şi dens, ici şi colo câte un nimbus ameninţându-i cu străfulgerarea unui fulger, dar nu era rău. Ceva scuturături din când în când. Supravegherea radar şi aprobările erau eficiente şi rapide, ceea ce accentua presimţirile rele ale lui Scragger.

Două zile până la "Vârtej", fără să socotim ziua de azi, nu-i mai ieşea din minte. Dacă pierd o zi, totul se încurcă şi mai rău, îşi zise îngrijorat.
- Ce s-a întâmplat de când am plecat?

După ce trecu de Kharg, ateriza ca să realimenteze şi să-şi tragă sufletul. Stomacul îl durea încă rău şi observă puţin sânge în urină. N-ai de ce să te îngrijorezi, îşi zise, desigur că trebuie să fie un pic de hemoragie după un accident ca ăsta. Bat în lemn, dar am fost norocos.

Se aflau pe un banc de nisip, isprăvind un prânz rece: orez rece şi bucăţi de peşte şi murături. Scragger avea un coltuc mare de pâine iraniană pe care îl şterpelise din bucătăria imaculată a concernului şi un morman de felii de carne rece de pui - yakatori - şi sos de soia, care-i plăceau foarte mult. Kasigi bea bere japoneză pe care Scragger o refuzase.
- Mulţumesc, dar băutura şi pilotajul nu se-mpacă. Kasigi mâncă puţin, Scragger cu poftă şi repede.
- Bună haleală, zise.
- Deîndată ce eşti gata am putea pleca.
- Am terminat. În curând erau din nou în aer.
- O să fie vreme să mă duci astăzi la Al Shargaz sau Dubai?
- Nu, dacă mergem la Lengeh. Scragger îşi potrivi uşor căştile.
- Să-ţi spun ceva. Când intrăm în zona Controlului Aerian Kish o să întreb dacă pot să mă abat până-n Bahrain. Ai putea lua de acolo un zbor local sau internaţional. Va trebui să realimentăm

la Lavan, dar o să aprobe dacă cei de-aici sunt de acord. După cum am spus, îţi datorez o groază.
- Nu ne datorezi nimic. Kasigi zâmbi în sinea lui.
- La întâlnirea de ieri cu komitehul, acest Zataki a întrebat cât de repede o să avem flota de elicoptere la capacitate maximă. I-am promis să acţionez imediat. După cum ştii, Guerney nu ne mai deserveşte. Ce-aş vrea, ar fi trei JR 2l2 şi două 206 pentru următoarele trei luni, după care să negociem un contract anual, depinzând de nevoile noastre, care să fie reînnoit anual. Cu tine la conducere. Ar fi posibil?

Scragger şovăi, fără să ştie ce să răspundă. De obicei o astfel de ofertă ar face să sune clopote de veselie până la Aberdeen, Gavallan ar telefona personal şi toată lumea ar căpăta o primă uriaşă. Dar cu "Vârtejul" programat, Guerney ieşit din joc şi nimeni altcineva disponibil, n-avea cum să-l ajute pe Kasigi.
- Când... ăăă... când ai avea nevoie de păsărele ca să începi? întrebă, ca să-şi dea timp de gândire.
- Imediat.

Kasigi continuă vioi, privind un petrolier pe deasupra căruia treceau:
- I-am garantat lui Zataki şi komitehului său că, dacă cooperaţi, o să pornim acţiunea imediat. Mâine sau poimâine cel mai târziu. Poate am putea să cerem de la sediul vostru ca să mute temporar o parte din elicopterele Staţionate la Bandar-e Delam şi care nu-s folosite la întreaga lor capacitate.
- Da, sigur, am să întreb imediat ce-o să aterizăm.
- Vreme de o săptămâna, sau cam aşa ceva, avem nevoie de un pod aerian cu Kuweitul, ca să aducem şi să înlocuim echipele. Zataki a spus că komitehul de aici o să aranjeze astăzi cu komitehul aeroportului Abadan ca până la sfârşitul săptămânii să-l deschidă pentru folosinţa noastră.

Scragger asculta doar pe jumătate planurile încrezătoare ale omului care îi devenise prieten şi fără de care ar fi fost şi acum încătuşat de pat. Alegerea sa era simplă: îi spui despre "Vârtej" sau îl laşi în rahat. Dar dacă îi spui, trădezi o încredere mult mai mare şi cu bătaie mai lungă. Kasigi ar putea lăsa să-i scape ceva. Cu siguranţă o să-i spună lui de Plessey. Întrebarea este cât de mult pot să am încredere în el - şi în de Plessey.

Profund tulburat, aruncă o privire pe fereastră şi verifică poziţia.
- Iartă-mă că te întrerup, dar trebuie să raportez. Apăsă butonul.
- Kish radar, aici Hotel SierraTango. Mă auzi?
- HST, aici radarul Kish, te auzim patru pe cinci. Dă-i drumul.
- HST. Zbor charter de la Iran-Toda în interior, către baza Lengeh. Mă apropii de Lavan la trei sute cincizeci. Un pasager la bord. Cer permisiunea să realimentez la Lavan şi să mă abat către Bahrain ca să-mi las pasagerul care are afaceri urgente în beneficiul Iranului.
- Cerere refuzată. Menţineţi trei sute cincizeci şi direcţia actuală.
- Pasagerul meu e japonez, şeful Iran-Toda, şi are nevoie urgentă să consulte guvernul japonez... în numele guvernului iranian care doreşte să-şi reia lucrările imediat. Cer să acordaţi o atenţie deosebită aceastei situaţii.
- Cerere refuzată. Nu sunt autorizate nici un fel de zboruri peste Golf fără o aprobare prealabilă, cu douăzeci şi patru de ore înainte. Întoarce la zero-nouă-cinci grade, direct către Lengeh, raportează înainte de Kish şi nu deasupra Kishului. Mă auzi?

Scragger aruncă o privire iute către Kasigi, care putea si el să audă schimbul de cuvinte.
- Îmi pare rău, colega.

Viră pe noua direcţie.
- HST, recepţie. Cer aprobare pentru Al Shargaz mâine în zori, cu un pasager.
- Aşteaptă Unu.

Paraziţii trosniră în căşti.

Spre dreapta, podul maritim de petroliere continua, Lenind şi plecând de la sau către terminalele din Golf ale Arabiei Saudite, Emiratelor, Bahrainului, Kuweitului şi irakului. Nici unul nu încărca la Kharg sau Abadan, unde erau deservite în mod obişnuit o duzină odată, în timp ce altă duzină aştepta în larg. Acum nu se vedea decât un furnicar de nave aşteptând, unele de peste două luni. Cerul era încă acoperitei urât.
- HST, aici Kish. În condiţiile prezentate, cererea voastră este aprobată. Zbor de la Lengeh la Al Shargaz mâine, miercuri 28, plecarea la amiază. Până la noi ordine, toate, repet, toate zborurile peste Golf trebuie comunicate cu douăzeci şi patru de ore înainte şi toate, repet, toate pornirile motoarelor au nevoie de aprobare. Mă auzi?

Scragger înjură, apoi confirmă.
- Ce e? întrebă Kasigi.
- Niciodată până acum n-a trebuit să cerem aprobare ca să pornim motoarele! Ticăloşii încep într-adevăr să devină nervoşi.
Scragger se gândea la ziua de vineri şi la cele două 212 ale sale care trebuiau pornite şi la Kishul prea iritat Şi prea eficient.
-Ticniţii naibii!
- Da. Ai să poţi să conduci grupul de elicoptere de care avem nevoie?
- Sunt o mulţime de tipi mai buni ca mine.
- Da, iartă-mă, dar pentru mine ar fi important să ştiu că activitatea e în mâini bune.
Din nou Scragger şovăi.
- Mulţumesc. Dacă am să pot, am s-o fac... Sigur sigur c-am s-o fac.
- Atunci e aranjat. Am să cer oficial domnului Gavallan.
Kasigi trase cu coada ochiului la Scragger. Ceva s-a schimbat, îşi zise. Ce? Acum, dacă mă gândesc la asta pilotul n-a reacţionat cu entuziasmul la care m-am aşteptat când am anunţat contractul. Ar înţelege sigur valoarea contractului care i se oferă. Ce ascunde?
- Ai putea să iei legătura cu Bandar-e Delam prin baza voastră de la Kowiss, să îi rogi să ne ofere mâine măcar un 212? întrebă, începând să sondeze.
- Da, da, sigur. Imediat ce sosim.
Ah, îşi zise Kasigi ascultându-l şi privindu-l foarte atent, am avut dreptate. Ceva este într-adevăr foarte diferit acum. Prietenia a dispărut. De ce? N-am spus sigur nimic ca să-l supăr. Nu poate să fie contractul, e prea bun pentru oricare companie de elicoptere. Sănătatea lui?
- Te simţi bine?
- O, grozav, bătrâne! Mă simt bine.
Zâmbetul a fost sincer de data asta şi vocea ca de obicei. Atunci trebuie să aibă legătură cu elicopterele.
- Dacă n-o să mă ajuţi tu, lucrurile vor fi foarte dificile pentru mine.
- Da, ştiu. Eu... mie mi-ar plăcea să te ajut cât pot. Ah, zâmbetul a dispărut şi vocea a devenit serioasă din nou. De ce? Şi de ce acel eu... mie mi-ar plăcea să te-ajut, de parcă el ar vrea să

m-ajute, de parcă altcineva nu-i îngăduie să mă ajute. Gavallan? Ar putea fi... Oare ştie că din pricina Struanilor Gavallan n-o să ne ajute?

Mult timp Kasigi cântări tot felul de combinaţii, dar nu putu să obţină un răspuns satisfăcător. Apoi se reîntoarse la singura manevră infailibilă care putea n folosită cu un străin ca acesta.

- Prietene, spuse, folosindu-şi cel mai sincer glas, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Te rog, spune-mi ce este?

Văzu chipul lui Scragger devenind mult mai solemn şi aplică le coup degrăce:

- Mie poţi să-mi spui. În mine poţi să ai încredere, sunt într-adevăr prietenul tău.

- Da, da, ştiu asta, colega.

Kasigi scrută chipul lui Scragger şi aşteptă, urmărind peștele zbătându-se în cârligul legat de o strună atât de subţire şi atât de puternică, ce se întindea înapoi până la o elice ciobită, o strângere de mână, primejdia întâmpinată umăr la umăr la bordul lui Rikomaru, un război comun şi respectul comun pentru camarazii morţii - atâţia dintre noi morţi, atât de tineri. Da, se gândi cu o furie bruscă, dacă am fi avut o zecime din avioanele lor, din armamentul lor şi din navele lor şi a douăzecea parte din petrolul şi materiile prime, am fi fost invincibili şi împăratul nu ar fi trebuit să încheie războiul aşa cum a făcut-o. Am fi fost invincibili - dar bomba... Cele două bombe. Facă toţi zeii ca cei vinovaţi pentru inventarea bombei care i-a zdrobit voinţa să se chinuie pe vecie în Infern.

- Ce e?

- Eu, ă... nu pot să-ţi spun. Nu încă! Iartă-mă. Semnale de alarmă trecură prin gândurile lui Kasigi.

- De ce, prietene? Credeam că ai încredere în mine.

- Da... Da, dar- nu depinde numai de mine. Mâine, la Al Shargaz, ţin-te de mine, vrei?

- Dacă este atât de important, ar trebui să ştiu acum, nu-i aşa?

Kasigi aşteptă din nou. Cunoştea valoarea răbdării şi tăcerii într-un moment ca acesta. Nu era nevoie să-i aducă aminte celuilalt de "îţi sunt dator". Încă.

Scragger îşi amintea. La Bandar-e Delam, Kasigi mi-a salvat capul ăsta afurisit, nu-i nici o îndoială în privinţa asta. Pe bordul petrolierului, la Siri, şi-a dovedit bărbăţia şi astăzi s-a

dovedit un bun prieten, nu trebuie să se grăbească înaintea atâtor necazuri. Imediat, mâine sau poimâine, nu conta pentru el.

Ochii îi alergau peste instrumente şi pe fereastră afară, fără să vadă vreo primejdie aici sau acolo. Kishul avea să apară foarte curând în dreapta. Aruncă o privire iute către Kasigi. Acesta privea drept înainte, cu chipul neclintit, cu obrazul său sever, plăcut, uşor încruntat.

Drace! Bătrâne, dacă nu faci ceva, Zataki o să-şi iasă din fire. Dar nu poţi să faci nimic. Nu poţi, bătrâne! Şi-i aşa de greu când te văd stând pur şi simplu acolo, fără să-mi aduci aminte ce-ţi datorez...

- Kish, aici HST pe direcţia Kish la trei sute cincizeci.

- Kish, menţine trei sute cincizeci! Aveţi trafic către est la trei mii cinci sute.

- Le am la vedere.

Erau două avioane de vânătoare. I le arătă lui Kasigi, care nu le văzuse.

- Sunt Fl4. Probabil de la Bandar-e Abbas. Kasigi nu-i răspunse. Se mulţumi doar să dea din cap

şi asta-l făcu pe Scragger să se simtă şi mai neplăcut. Minutele treceau târându-se, apoi Scragger se hotărî, detestând însă că trebuia s-o facă.

- Iartă-mă, spuse posomorât, dar va trebui să aştepţi până la Al Shargaz. Andrew Gavallan poate să te ajute, eu nu.

- El poate să mă ajute? În ce fel? Care-i necazul?

- Dacă cineva poate să te-ajute, el e acela. Hai s-o lăsăm aşa, amice.

Kasigi înţelese finalitatea hotărârii, dar nu o acceptă şi o vreme lăsă lucrurile aşa cum erau. Mintea lui zumzăia de noi semnale de primejdie.

Acest Scragger, care nu căzuse în capcana lui ca să-i spună secretul, îl făcea să-l respecte şi mai mult. Dar asta nu-i dă dreptul la iertare, îşi zise, înfuriindu-se. Mi-a spus de-ajuns ca să mă avertizeze. Acum depinde de mine să aflu restul. Deci Gavallan e cheia. La ce? Îşi simţea capul gata-gata să crape. Nu i-am promis nebunului de Zataki că o să începem imediat treaba? Cum îndrăznesc oamenii ăştia să primejduiască întregul nostru proiect? Proiectul nostru naţional? Fără elicoptere, nu

putem începe. Ar putea fi considerată o trădare a Japoniei! Oare ce pun la cale? Cu un efort uriaş, îşi păstră chipul neclintit.
- O să mă întâlnesc cu siguranţă cu Gavallan de îndată ce o să fie posibil. Să sperăm că o să conduci noua noastră lucrare. Ei?
- Orice spune Andrew Gavallan. Numai de el depinde.
Nu fi prea sigur, se gândea Kasigi, pentru-că, orice se va întâmpla, o să am elicoptere imediat. Ale voastre, ale lui Guerney, nu-mi pasă ale cui. Dar pe strămoşii mei samurai, Iran-Toda n-o să mai treacă prin vreo cumpănă. Nici ea şi nici eu.

CAPITOLUL 53

Tabriz, palatul Hanului; ora l0,50 dimineaţa. Azadeh îl urmă pe Ahmed în încăperea mobilată occidental până la patul cu baldachin. Se afla din nou între pereţii care-i făceau ca pielea să i se încrânceneze de frică. Chiar lângă pat stătea o soră medicală într-o uniformă albă ca laptele, cu o carte pe jumătate deschisă în poală, privindu-i curioasă prin ochelari. Perdele de brocart vechi, mucegăite, acopereau ferestrele împotriva curentului. Luminile erau reduse. Şi în aer plutea mirosul unui om bătrân. Ochii Hanului erau închişi, faţa albă ca varul şi răsuflarea gâtuită. Vena de la încheietura mâinii era legată la o pungă cu soluţie salină, atârnată lângă pat. Pe un scaun din apropiere stătea pe jumătate adormită Aisha, ghemuită cu genunchii la gură, micuţă, cu părul în dezordine şi obrazul înlăcrimat.
Azadeh încercă să zâmbească, compătimind-o, apoi se adresă surorii cu p voce ce părea să nu fie a sa:
- Cum se simte înălţimea sa, te rog?
- Aşa şi-aşa, dar nu trebuie să se agite sau să se tulbure, spuse aceasta în şoaptă, într-o turcească Şovăitoare.
Azadeh o privi şi văzu că era europeancă, trecută de cincizeci de ani, cu părul vopsit şaten şi cu o cruce roşie cusută pe mîneca.
- O, sunteţi englezoaică sau franţuzoaică?
- Scoţiancă, răspunse femeia în engleză, cu evidentă uşurare şi cu accent uşor.
Vorbea cu glasul coborât, privind întruna către Han.

- Sunt sora Bain de la spitalul din Tabriz şi pacientul se simte bine, atât cât ne aşteptam, considerând că n-o să facă ce i se spune. Şi cine-ai putea fi dumneata, te rog?
- Sunt fiica lui, Azadeh. Abia am sosit de la Teheran. A trimis după mine. Am... am călătorit toată noaptea.
- A, da, spuse ea, surprinsă că o femeie atât de frumoasă putea fi creaţia unui bărbat atât de urât. Dacă aş putea să-ți sugerez, fetiţo, ar fi mai bine să-l laşi să doarmă. Îndată ce se trezeşte am să-i spun că eşti aici şi-am să trimit după dumneata. Ar fi mai bine să doarmă.

Ahmed întrebă nervos:
- Te rog, unde este straja înălţimii sale?
- Nu e nevoie de bărbaţi înarmaţi în camera unui bolnav. I-am trimis de aici.
- Întotdeauna o să fie o strajă aici până când Hanul -sau eu - îi porunceşte să plece,

Furios, Ahmed se întoarse şi plecă. Azadeh spuse:
- E doar un obicei, soră.
- A, e foarte bine, da ăsta-i altul dintre obiceiurile fără de care putem trăi.

Azadeh îşi întoarse privirea către tatăl ei, abia recunoscându-l, încercând să-şi domolească groaza care o stăpânea. Chiar şi aşa, se gândi, chiar şi aşa poate încă să ne distrugă, pe Hakim şi pe mine. Încă îl mai are pe câinele său supus, Ahmed.
- Te rog, spune-mi cinstit, cum îi merge? Cutele de pe faţa surorii se adânciră şi mai mult.
- Facem tot ce putem.
- Ar fi mai bine pentru el să fie la Teheran? Dacă are un alt atac?
- Da. Ar fi.

Sora Bain îi luă pulsul în timp ce vorbea.
- Dar n-aş recomanda să-l mişcăm acum. Deloc. Nu încă.

Făcu o notă pe o fişă, apoi se uită din nou la Aisha.
- A putea să-i spui doamnei de aici că nu-i nevoie sa stea. Ar fi necesar să se odihnească şi ea ca lumea, sărmana copilă!
- Iartă-mă, dar n-ar trebui să mă amestec. Iartă-mă, dar şi ăsta este un obicei. S-ar putea... s-ar putea să mai aibă un atac?
- N-ai cum ştii, fetiţo! Asta e-n mâna lui Dumnezeu. Sperăm să fie bine.

Se întoarseră când uşa se deschise. Acolo stătea Hakim, cu faţa numai zâmbet. Ochii lui Azadeh se luminară şi-i spuse surorii:
- Te rog trimite după mine în clipa în care se trezeşte înălţimea sa, apoi străbătu grăbită camera, ieşi pe coridor, închise uşa şi-l îmbrăţişa.
- O, Hakim, dragul meu, a trecut atâta vreme de când nu te-am văzut! spuse ea dintr-o suflare.
- O, adevărat?
- Da, da, aşa e. Dar cum...
Hakim se opri, auzind paşi. Ahmed şi un străjer înarmat dădură colţul pe coridor şi se apropiară de ei.
- Mă bucur ca te-ai întors, Ahmed, spuse politicos, înălţimea sa se va bucura şi el.
- Vă mulţumesc, înălţimea voastră. S-a întâmplat ceva în lipsa mea?
- Nu. Doar că în dimineaţa asta a venit colonelul Fazir să-l vadă pe tata.
Ahmed îngheţă.
- I s-a îngăduit să intre?
- Nu. A lăsat instrucţiuni că nimeni nu trebuie să fie primit fără permisiunea personală a înălţimii sale - el dormea la vremea aceea şi a dormit aproape toată vremea. Am verificat oră de oră şi sora spune că starea lui nu s-a schimbat.
- Bun, mulţumesc. Colonelul a lăsat un mesaj?
- Doar că se duce astăzi la Julfa, aşa cum a aranjat cu partenerul său. Îţi spune ceva asta?
- Nu, înălţimea voastră, minţi Ahmed liniştit.
Se uită de la unul la celălalt, dar înainte de-a rosti ceva, Hakim spuse:
- O să fim în salonul albastru, te rog cheamă-ne în momentul când tatăl meu se trezeşte!
Ahmed îi urmări depărtându-se braţ la braţ pe coridor, tânărul înalt şi chipeş, sora mlădioasă şi atrăgătoare.
Trădători? N-am prea mult timp să obţin dovezile, se gândi.
Se întoarse în camera bolnavului şi văzu paloarea de pe chipul Hanului, nările lui răzvrătindu-se în faţa mirosului. Se aşeză pe vine, nepăsător la privirea dezaprobatoare a surorii, şi-şi începu veghea.

Ce vroia fiul ăla de căţea, Fazir? se întrebă. Sâmbătă seara, când Hashemi Fazir şi Armstrong se întorseseră de la Julfa fără Myztryk, colonelul ceruse furios să-l vadă pe Han. Ahmed fusese prezent când Hanul îi primise, declarându-se la fel de uimit ca şi ei că Myztryk nu se afla în elicopter.

- Veniţi mâine. Dacă omul acela îmi aduce vreo scrisoare, o puteţi citi, spusese Hanul.

- Mulţumesc, dar o să aşteptăm. Chevroletul nu poate să fie prea departe în urma noastră.

Aşa că aşteptaseră, Hanul fierbând de mânie, dar incapabil să facă altceva, oamenii lui Hashemi împrăştiaţi prin tot palatul, gata de-o ambuscadă. O oră mai târziu sosise Chevroletul. El însuşi dăduse drumul înăuntru şoferului, în timp ce Hashemi şi necredinciosul care vorbea farsi se ascunseseră în încăperea de alături.

- Am un mesaj personal pentru înălţimea sa, spusese rusul şi odată intrat în încăperea bolnavului, continuase: înălţimea ta, trebuie să îţi dau asta domniei tale când eşti singur.

- Dă-mi-o acum! Ahmed e cel mai de încredere sfetnic al meu. Dă-mi-o.

Şovăitor, omul se supuse şi Ahmed îşi aminti roşeaţa care cuprinsese brusc faţa Hanului din clipa în care începuse să-l citească.

- E vreun răspuns? întrebase sovieticul arogant. Sufocat de furie, Hanul scuturase din cap dându-i
drumul omului să plece, şi-i înmânase scrisoarea lui Ahmed. Spunea: "Prietene, am fost uimit aflând de boala ta şi-aş fi cu tine acum, dar trebuie să rămân aici pentru probleme urgente. Am veşti proaste pentru tine. S-ar putea ca grupul tău de agenţi să fi fost trădat către Contraspionajul Intern sau SVAMA. Ştiai că aventurierul acela, Abrim Pahmudi, conduce acum această nouă versiune a SAVAK? Dacă eşti trădat în beneficiul lui Pahmudi, pregăteşte-te să fugi imediat sau ai să vezi degrabă cum arată pe dinăuntru o cameră de tortură. Am alertat oamenii noştri să te ajute dacă e nevoie. Dacă îţi pare sigur, am să vin miercuri pe înserat. Noroc!"

Hanul n-avusese de ales şi trebuise să arate mesajul celor doi bărbaţi.

- E adevărat ce scrie despre Pahmudi?

- Da. E un vechi prieten de-al tău, nu-i aşa? spusese Fazir ironic.

- Nu, nu este! Ieşiţi afară!
- Desigur, înălţimea voastră. Între timp acest palat se află sub supraveghere. N-aveţi de ce să fugiţi. Vă rog, nu faceţi nimic care să stea în calea sosirii lui Myztryk miercuri, nu faceţi nimic ca să încurajaţi o altă revoltă în Azerbaidjan. cât despre Pahmudi şi SAVAMA, ei nu pot acţiona aici fără aprobarea mea. Eu sunt legea în Tabriz acum. Supuneţi-vă şi-o să vă apăr sau, dimpotrivă, nu vă supuneţi şi-o să fiţi peşcheşul lui.

Apoi cei doi bărbaţi plecaseră şi Hanul explodase mai înfuriat decât îl văzuse Ahmed vreodată. Mânia crescuse din ce în ce mai mult şi dintr-o dată încetase: Hanul zăcea pe podea şi el se aplecase asupra lui, aşteptându-se să-l vadă mort, dar nu se-ntâmplase aşa. Doar o paloare de ceară şi tremurături şi respiraţie întretăiată.
- Voia lui Allah, murmură Ahmed, nevrând să retrăiască noaptea aceea.

În Salonul Albastru; ora 11,l5 dimineaţa. Când fură într-adevăr singuri, Hakim o ridică pe Azadeh în braţe.
- Oh, e minunat, e minunat, e minunat să fim din nou împreună, începu ea, dar el îi şopti:
- Vorbeşte în şoaptă mereu, Azadeh! Sunt urechi peste tot şi cu siguranţă că cineva o să interpreteze iarăşi greşit lucrurile şi se vor spune din nou minciuni.
- Najoud fie blestemată şi numai pentru că...
- Ssst! Draga mea, nu poate să ne mai facă rău acum. Eu sunt moştenitorul oficial.
- Hai, spune-mi ce s-a întâmplat, spune-mi totul!

Se aşezară pe canapeaua lungă, acoperită cu perne şi Hakim începu pe nerăsuflate:
- Mai întâi despre Erikki. Răscumpărarea este de zece milioane de riali, pentru el şi pentru elicopter. Tata poate să se tocmească, să coboare preţul şi să plătească. Poate cu siguranţă să plătească - apoi să-i găsească şi să-i facă bucăţele. Da, da, fără îndoială că poate s-o facă şi mi-a spus de faţă cu Ahmed că imediat ce-o să te-ntorci o să se ocupe de asta şi-i adevărat că m-a făcut moştenitorul lui dacă jur pe Allah să mă îngrijesc de micul Hassan aşa cum m-aş îngriji de tine. Bineînţeles că am făcut-o deîndată, bucuros, şi a spus că ai să juri şi tu pe Allah să faci acelaşi lucru, că amândoi o să jurăm să rămânem în Tabriz,

eu să învăţ cum să-i urmez şi tu să fii aici să mă ajuţi şi oh, o să fim atât de fericiţi!
- Asta-i tot ce trebuie să facem? întrebă ea neîncrezătoare.
- Da, da, asta-i tot! M-a făcut moştenitor în faţa întregii familii. Arătau de parcă stăteau să moară. Dar asta nu contează. Tata a spus condiţiile în faţa lor. Am încuviinţat deîndată, desigur, ca şi tine. De ce n-am încuviinţa?
- Desigur, desigur. Orice. Allah ne veghează.

Îl îmbrăţişa din nou, îngropându-şi faţa în umărul lui, astfel ca lacrimile de bucurie să se şteargă. Tot drumul de la Teheran - o călătorie urâtă, Ahmed necomunicativ - se gândise îngrozită care ar fi putut fi condiţiile. Dar acum...
- E de necrezut, Hakim! E ca o vrajă. Sigur c-o să ne îngrijim de micul Hassan şi-o să-i dai Hanatul lui sau moştenitorilor lui, dacă asta este dorinţa tatei. Allah să ne apere şi să-l apere pe el şi pe Erikki. Şi Erikki poate să zboare oricât de mult o să-i placă.
- De ce nu?
- O, o să fie minunat, îşi şterse ochii.
- Oh, trebuie să arăt îngrozitor.
- Arăţi minunat. Acum spune-mi ce ţi s-a întâmplat. Ştiu doar c-ai fost prinsă în sat cu sabotorul britanic şi după aceea, cumva, ai reuşit să scapi.
- A fost un alt miracol. Numai cu ajutorul lui Allah, Hakim. Dar la vremea aceea a fost groaznic. Mullahul ăla îngrozitor... nu pot să-mi amintesc cum am scăpat, doar ce mi-a zis Johnny... Johnny Ochi-frumoşi, Hakim.

Ochii lui se măriră.
- Johnny din Elveţia?
- Da, da, el a fost! El era ofiţerul britanic.
- Dar cum... pare imposibil!
- Mi-a salvat viaţa, Hakim. Şi... o, sunt atât de multe de spus...
- Când tata a auzit despre sat... ah, ştii că mullahul a fost împuşcat de Gărzile Verzi, nu-i aşa?
- Nu-mi amintesc, dar mi-a spus Johnny.
- Când tata a auzit de cele întâmplate în sat, l-a pus pe Ahmed să-l târască pe kalandar până aici, l-a luat la întrebări şi l-a trimis înapoi; a pus să-l bată cu pietre, să se taie mâinile măcelarului şi apoi să se dea foc satului. Să dea foc satului a fost ideea mea. Câinii!

Azadeh era profund cutremurată. Distrugerea întregului sat era o răzbunare prea groaznică. Dar Hakim nu îngădui să-i întrerupă euforia.
- Azadeh, tata a îndepărtat străjile şi pot să mă duc peste tot. Ba chiar am luat o maşină şi m-am dus la Tabriz singur, astăzi. Toată lumea se poartă cu mine aşa cum se cuvine cu un moştenitor, toată familia, chiar şi Najoud, deşi ştiu că scrâşneşte din dinţi şi trebuie să ne păzim de ea. Ei, nu e ce m-aşteptam.

Îi spuse cum fusese târât aproape cu forţa din Khvoy, aşteptându-se să fie ucis sau mutilat.
- Îţi aminteşti când am fost alungat? M-a blestemat şi a jurat că Şahii Abbas știu cum să se poarte cu fiii trădători.

Ea se cutremură, amintindu-şi coşmarul acela. Blestemele şi furia, atât de nedrepte, amândoi fiind nevinovaţi.
- Oare ce l-a făcut să se schimbe? De ce-a trebuit să se schimbe în privinţa ta, în privinţa noastră?
- Voia lui Allah! Allah i-a deschis ochii! Trebuie că a înţeles că i se apropie ceasul şi trebuie să se pregătească... El e Hanul, poate că e înspăimântat şi vrea să îndrepte lucrurile. Nu ne-am făcut vinovaţi cu nimic împotriva lui. Şi ce mai contează motivul? Mie nu-mi pasă. Am scăpat de jug. Suntem în sfârşit liberi!

În camera bolnavului; ora 11,l6 noaptea. Ochii Hanului se deschiseră. Fără să-şi mişte capul, se uită de jur împrejur. Ahmed, Aisha şi straja. Nici o soră. Apoi se uită la Ahmed care stătea pe podea.
- Ai adus-o?

Alcătuia cuvintele cu greutate.
- Da, înălţimea voastră. Acum câteva minute. Sora apăru în câmpul lui de vedere.
- Cum vă simţiţi, Excelenţă? spuse în engleză, aşa cum îi poruncise, pretinzând că turceasca ei e proastă.
- La el.
- Să vă aşez mai confortabil.

Cu multă grijă, atenţie şi putere, ea îl ridică, îndreptă pernele şi netezi patul.
- Aveţi nevoie de ploscă, Excelenţă? Hanul se gândi o vreme.
-Da.

Ea o aduse şi îl ajută şi el se simţi prost că era ajutat la o astfel de treabă de o necredincioasă, dar de când sosise

înţelesese că era deosebit de eficientă, foarte înţeleaptă şi foarte bună. Cea mai bună din Tabriz. Ahmed se îngrijise de asta. Atât de superioară Aishei, care se dovedise a fi total nefolositoare. O văzu pe Asha zâmbindu-i şovăitoare, cu ochii mari, ochi speriaţi.

Mă întreb dac-o s-o mai pătrund vreodată, sus, până la capăt, tare ca piatra, ca prima dată, lacrimile şi zvârcolirile îmbunătăţind lucrurile - pentru moment.

- Excelenţă!

Primi pilula şi înghiţitura de apă şi se bucură de răcoarea mâinilor care sprijineau paharul. Apoi îl văzu din nou pe Ahmed şi-i zâmbi. Bucuros că sfetnicul său de taină se întorsese.

- Bună călătoria?

- Da. Înălţimea voastră.

- De bună voie sau... cu forţa?

Ahmed zâmbi.

- A fost cum aţi plănuit, înălţimea voastră. Aşa cum aţi plănuit.

- Nu cred că ar trebui să vorbiţi atât, Excelenţă, spuse sora.

- Pleacă!

Îl bătu binevoitoare pe umăr.

- Ați vrea să mâncati ceva? Poate puţin horishf.

- Halva!

- Doctorul a spus că dulciurile nu-s bune pentru domnia voastră.

- Halva.

Sora Bain oftă. Doctorul le interzisese, apoi adăugase:

- Dar dacă insistă, poţi să-i dai oricâte vrea, ce mai contează acum? Insha Allah.

Aduse şi îi strecură în gură o bucată, ştergându-i saliva, şi el o mestecă cu bucurie - cu nucă, dar moale şi atât de dulce.

- Fiica domniei tale a venit de la Teheran, Excelenţă, spuse. Mi-a cerut să-i spun în momentul în careva treziţi.

Abdullah Han găsea foarte curios felul în care vorbea, încerca să rostească propoziţiile, dar gura nu se deschidea aşa cum era de aşteptat să se deschidă şi cuvintele rămâneau în minte pentru multă vreme şi după aceea, când o formă simplificată a ceea ce vroia să spună scăpa afară, cuvintele nu erau bine închegate, deşi ar fi trebuit să fie. De ce oare? Nu fac nimic deosebit faţă de ce făceam înainte... înainte de ce? Nu-mi amintesc. Doar un nesfârşit întuneric şi sângele care urla şi năpădit de ace arzătoare ca focul şi neputând respira. Acum pot

să respir perfect şi văd perfect şi mintea îmi lucrează perfect şi e plină cu planuri, la fel de zdravănă ca şi până acum. Doar când trebuie să scot ceva afară din minte...
- Cum? Ce anume, Excelenţă? Din nou aşteptarea.
- 'Um să vo'be'c mai 'ine?
- Ah, spuse ea, înţelegând îndată, având o largă experienţă a atacurilor cerebrale. Nu vă faceţi griji. O să fie doar un piculeţ mai dificil la început. Pe măsură ce-o să vă înzdrăveniţi, o să vă recâştigaţi controlul. Trebuie să vă odihniţi cât puteţi. Asta-i foarte important. Odihnă şi medicamente şi răbdare şi-o să fiţi la fel de bun ca înainte. E-n regulă?
- Da.
- Vreţi să trimit după fiica dumneavoastră? Era foarte nerăbdătoare să vă vadă. O fată atât de drăguţă!

Aşteptarea.
- Mai tâ'ziu. Văd mai tâ'ziu. Plecaţi... 'oată 'urnea. Nu A'med.

Sora Bain şovăi, apoi îl bătu din nou, binevoitoare, pe mână.
- Vă dau zece minute, dacă promiteţi să vă odihniţi după asta. E bine asa?
- Da.

Când rămaseră singuri, Ahmed se apropie şi mai mult de pat.
- Da, înălţimea voastră?
- Cât... ceasul?

Ahmed se uită la ceasul de la încheietura mâinii. Era de aur şi bătut cu pietre şi-l admira foarte mult.
- E aproape unu si jumătate, miercuri.
- Piot'?
- Nu ştiu, înălţimea voastră.

Ahmed îi spuse ceea ce-i istorisise Hakim.
- Dacă Piotr vine astăzi la Julfa, Fazir o să-l aştepte.
- Insha Allah. Azadeh ?
- Era într-adevăr îngrijorată de sănătatea voastră şi-a acceptat imediat să vină. Cu câteva clipe mai înainte i-am văzut împreună. Sunt sigur c-o să încuviinţeze orice lucru care l-ar ajuta pe el, aşa cum ar face şi el ca s-o apere.

Ahmed încerca să spună totul limpede şi concis, nedorind să-l obosească.
- Ce vreţi să fac?

- Totul.

Tot ce-am discutat cu tine şi ceva mai mult, se gândi Hanul cu mulţumire, înfierbântându-se. Acum că Azadeh s-a întors, taie-i gâtul mesagerului venit după răscumpărare, aşa ca nomazii, înfuriaţi, să facă acelaşi lucru cu pilotul. Află dacă sunt trădători pe orice cale doreşti şi dacă sunt, scoate-i ochii lui Hakim şi pe ea trimite-o în nord, lui Piotr. Dacă nu sunt, ciopârţeşte-o încetişor pe Najoud şi ţine-i pe ei bine supravegheaţi aici până ce pilotul moare - indiferent din ce motiv - apoi trimite-o în nord. Şi pe Pahmudi. Acum pun un preţ pe capul lui care-o să tenteze şi pe Satana. Ahmed, oferă-l mai întâi lui Fazir şi spune-i că vreau răzbunare. Îl vreau pe Pahmudi tras pe roată, otrăvit, jupuit, mutilat, castrat. Inima începu să-i pocnească, palpitând, şi ridică mâna ca să-şi frece pieptul, dar mâna nu se mişcă, nici măcar un centimetru. Chiar şi când privi în jos la ea, cum zăcea întinsă pe cuvertură, dorind s-o mişte, nu se petrecu nici o mişcare. Nimic. Nici măcar nu o simţea. Nici palma, nici braţul. În urechi auzea zgomotul valurilor. Frica îl învălui, îşi aminti disperat că sora îi spusese să nu se teamă. Ai avut un atac, asta-i tot. Nu unul rău, a spus doctorul şi a mai zis că mulţi oameni au atacuri. Şi bătrânul Komargi a avut unul, cu un an sau cam aşa ceva în urmă, şi e încă în viaţă şi activ şi pretinde că poate încă să se mai culce cu tânăra lui nevastă. Cu tratamentul modern... eşti un bun musulman şi-ai să te duci în Paradis şi n-ai de ce să te temi, n-ai de ce să te temi...N-am de ce să mă tem, dacă mor mă duc în Paradis.

Nu vreau să mor! ţipă. Nu vreau să mor! ţipă din nou, dar asta se întâmpla doar în capul lui şi nici un sunet nu ieşi afară.

- Ce este, înălţimea voastră?!

Văzu neliniştea lui Ahmed şi asta-l linişti puţin.

Îi mulţumesc lui Allah pentru Ahmed. Pot să mă încred în Ahmed, își zise, asudând. Acum, ce vrea de la el?

- Fam'lia... Toată a...ici, mai tâ'ziu. Mai 'tâi Azadeh... 'Akim... Na'ud... În'elegi?

- Da, înălţimea voastră. Să confirme succesiunea?

- Da.

- Am îngăduinţa voastră s-o înteroghez pe înălţimea sa?

Hanul încuviinţa din cap, cu pleoapele ca de plumb, aşteptând ca durerea din piept să scadă. În timp ce aştepta, încercă să-şi mişte picioarele, simţind furnicături în tălpi, dar

nimic nu se mişcă. Nu de prima dată. Abia a doua oară şi atunci numai cu un mare efort. Spaima îl invada din nou. Îngrozit, se răzgândi.
- Plăte'te 'ăscumpă'a... 'epede... adu pilot aici... E'kkj aici... eu la Te'e'an... în'elegi?
Îl văzu pe Ahmed încuviinţând din cap.
- 'Epede!
Articula numai din buze, fără sunet, şi-i făcu un semn să plece, dar mâna lui stingă tot nu se mişcă. Înspăimântat, încercă mâna dreaptă şi reuşi, nu uşor, dar se mişcă. O parte din panica lui scăzu.
- Plăte'te 'ăscumpă'a'ea... acum. Păs'ează 'ec'etul... Adu so'a.
La răspântia Julfa; ora 6,25 seara. Hashemi Fazir şi Armstrong se aflau încă o dată în ambuscadă sub copacii încărcaţi de zăpadă. Jos aştepta Chevroletul - cu luminile stinse, ferestrele deschise şi doi bărbaţi pe locurile din faţă ca şi mai înainte.
În josul pantei, în spatele lor, de ambele părţi ale drumului Julfa-Tabriz, se aflau plasaţi cincizeci de membri ai grupărilor paramilitare, gata pentru interceptare. Soarele dispăruse dincolo de munţi şi cerul începuse să se întunece perceptibil.
- Nu prea mai are mult timp, mormăi din nou Hashemi.
- A sosit pe înserat ultima dată. încă nu s-a înserat.
- Îl bag în mă-sa pe el şi pe strămoşii lui! Am îngheţat tun.
- Nu mai e mult, Hashemi bătrâne!
Dac-ar fi fost după el, Armstrong ştia c-ar fi aşteptat o veşnicie să-l prindă pe Myztryk, alias Suslev, alias Brodnin, tot aşa cum spusese că ar fi aşteptat la Tabriz după ratarea de sâmbătă şi confruntarea cu Hanul.
- Lasă-mi mie oamenii, Hashemi! O să conduc eu ambuscada miercuri. Tu te întorci la Teheran. Ştiu că ai un milion de lucruri de făcut. Am să te-aştept aici, şi-am să-l prind şi-am să ţi-l aduc.
- Nu, plec imediat şi mă întorc miercuri devreme. Poţi să rămâi aici.
"Aici" era o locuinţă conspirativă, un apartament care dădea în piaţa Moscheii Albastre, călduros şi plin de cotloane şi bine aprovizionat cu whisky.
- Chiar e adevărat ce i-ai spus lui Abdullah Khan, Hashemi? Că acum tu eşti legea aici şi SAVAMA şi Pahmudi sunt neputincioşi fără sprijinul tău?

- Da, o, da! Pahmudi trebuie să-l fi ars tare pe Abdullah. Asta l-a pus pe jar.
- Despre ce e vorba?
- Pahmudi l-a izgonit pe Abdullah din Teheran.
- Christoase! De ce?
- Duşmănii vechi, care îşi au originea cu mulţi ani de zile în urmă, înainte de vremea noastră. Chiar de când Abdullah a devenit Han, în '53, a sfătuit foarte insistent pe câţiva prim-miniştri şi oficiali de la Curte să fie cu mare grijă în privinţa reformelor politice şi a aşa-zisei modernizări. Pahmudi, de viţă nobilă, intelectual educat în Europa, îl dispreţuia şi a fost întotdeauna împotriva lui, încercând mereu să-i împiedice accesul în preajma Şahului. Din nefericire pentru acesta, Pahmudi era cel care avea încrederea Şahului.
- Ca să-l trădeze până la urmă.
- O, da, Robert, poate chiar de la bun început. Prima dată când Abdullah Han şi Pahmudi s-au ciocnit pe faţă a fost în '63, asupra reformelor propuse de Şah - dreptul femeilor la vot, dreptul de a fi aleşi pentru nemahomedani şi îngăduind ca nemahomedanii să-fie aleşi în Majlis. Desigur că Abdullah, ca toţi iranienii cu scaun la cap, ştia că asta avea să stârnească imediat protestul tuturor conducătorilor religioşi, în special din partea lui Khomeini, care atunci abia urca în şa.
- E aproape de necrezut că nimeni n-a putut să ajungă la Şah ca să-l avertizeze.
- Mulţi au făcut-o. Dar nici unul nu avea destulă influenţă. Cei mai mulţi dintre noi eram de acord cu Khomeini - pe faţă sau în secret. Eu, spre exemplu. Abdullah a pierdut repriză după repriză în meciul cu Pahmudi. În ciuda tuturor sfaturilor noastre, Şahul a schimbat calendarul de la cel islamic, la fel de sacru pentru mahomedani cum este pentru creştini cel care împarte istoria în înainte şi după Christos, şi a încercat să forţeze o numărătoare falsă până înapoi la Cirus cel Mare... Desigur că asta i-a scos din minţi pe toţi mahomedanii şi, după ce era aproape să izbucnească o revoluţie, a fost retras.

Hashemi îşi isprăvi băutura şi-şi mai turnă un pahar.

-...După care, în public, Pahmudi i-a spus lui Abdullah să spele putina - literalmente, am dovezi scrise -batjocorindu-l că e prost, înapoiat, trăind în Evul Mediu - "nu e de mirare, doar vii din Azerbaidjan" - şi să stea departe de Teheran până când avea să

fie chemat - sau arestat. Mai rău, şi-a bătut joc de el relativ la o anumită capacitate importantă a lui şi a pus să fie publicate în presă caricaturi deocheate.
- Nu l-am crezut niciodată pe Pahmudi atât de prost, spuse Armstrong ca să-l încurajeze să continue, întrebându-se dacă avea să dezvăluie ceva de valoare.
- Slavă lui Allah că e - şi de asta zilele lui sunt numărate.

Armstrong îşi aminti ciudata încredere care-l stăpânea pe Hashemi şi cât de tulburat fusese. Acest simţământ îl stăpânise toată vremea cât îl aşteptase să se întoarcă la Tabriz, fiind neînţelept să cutreiere străzile încă pline cu grupuri rivale care încercau să le ia în stăpânire. În timpul zilei, armata şi poliţia loialistă menţineau pacea în numele Ayatolahului; noaptea era mult mai dificil, dacă nu imposibil, să împiedici micile grupuri de fanatici înclinaţi spre violenţă de a teroriza unele părţi ale oraşului.
- Putem totuşi să-i înlăturăm cu uşurinţă dacă diavolul ăla bătrân, Abdullah, ne ajută, spusese Hashemi furios.
- Abdullah Han are încă atât de multă putere, chiar şi aşa, pe jumătate mort?
- O, da, râmâne conducătorul ereditar al unui trib foarte mare, bogăţia lui ascunsă şi cea cunoscută poate rivaliza cu a unui Şah, nu a lui Mohammed Reza Şah, dar cu siguranţă a tatălui său.
- O să moară în curând - şi dup-aia?
- Moştenitorul lui o să aibă aceeaşi putere, presupunând că amărâtul ăla de Hakim rămâne în viaţă ca s-o folosească. Ţi-am spus că l-a făcut moştenitor?
- Nu. Ce-i ciudat în privinţa asta?
- Hakim este fiul său cel mai mare şi a fost alungat la Khvoy, ani de zile, în dizgraţie. A fost adus înapoi şi repus în drepturi.
- De ce? De ce-a fost alungat?
- Ca de obicei. A fost prins punând la cale suprimarea tatălui lui. Aşa cum a făcut şi Abdullah cu taică-su.
- Eşti sigur?
- Nu, dar, în mod ciudat, tatăl lui Abdullah a murit la dasha lui Myztryk al tău, la Tbilisi.

Hashemi zâmbi sardonic Ia efectul acestei informaţii ..de apoplexie.
- De câtă vreme ştiai asta?

- De mult timp. O să-l întrebăm pe Myztryk al tău dacă-i adevărat, când îl prindem. O să-l prindem, deşi ar fi fost desigur mai uşor dacă Abdullah era viu.

Chipul lui Hashemi se întunecă.

- Sper să trăiască îndeajuns de mult ca să poruncească să fim sprijiniţi să punem capăt luptelor. După asta poate să putrezească. Îl urăsc pe bătrânul ăsta viclean, cu două feţe, care ne foloseşte pe toţi pentru scopurile lui. De-asta l-am înţepat atunci, cu Pahmudi. Sigur că-l urăsc, deşi nu l-aş da niciodată pe mâna lui Pahmudi, e prea patriot, chiar în felul lui murdar. Ei bine, plec la Teheran, Robert, ştii unde să mă găseşti. Ai vreo companie la pat?

- Doar apă rece şi fierbinte la robinet.

- Ar trebui să faci o experienţă. Încearcă un băiat, aşa, pentru schimbare. O, pentru numele lui Allah, nu fi aşa de stânjenit! De multe ori mă dezamăgeşti. Nu ştiu de ce sunt atât de răbdător cu tine.

- Mulţumesc.

- Voi, englezii, sunteţi atât de depravaţi şi suciţi în ceea ce priveşte sexul... Prea mulţi dintre voi sunteţi homosexuali pe faţă sau pe ascuns - oameni pe care ceilalţi îi găsesc dezgustători şi păcătoşi, unul dintre cele mai mari pericole, împotriva legilor lui Dumnezeu. Ceea ce nu e aşa. Şi totuşi, în Arabia - unde legăturile între bărbaţi sunt normale şi obişnuite încă din negurile istoriei, pentru că prin lege nu poţi să pui mâna pe-o femeie dacă nu eşti căsătorit cu ea, altfel o păţeşti - homosexualitatea aşa cum o înţelegi tu nu e cunoscută. Deci un bărbat preferă sodomia. Şi ce dacă? Asta n-are nici o legătură cu masculinitatea lui, aici. Oferă-ţi o nouă experienţă, viaţa e scurtă, Robert! între timp, ea o să fie aici la voia ta, dacă doreşti. Nu mă insulta încercând s-o plăteşti!

Ea fusese o caucaziană creştină, atrăgătoare, şi-o luase fără nevoie sau pasiune, doar din politeţe, şi-i mulţumise şi-o lăsase să doarmă în pat şi să rămână şi ziua următoare să facă curăţenie şi să gătească şi să-l ajute să-i treacă timpul şi după aceea, înainte ca el să se trezească în dimineaţa aceea, fata dispăruse.

Acum Armstrong privea cerul către vest. Era mai întunecat ca înainte şi lumina se topea repede. Aşteptară încă o jumătate de oră.

- Pilotul n-o să mai fie în stare să vadă acum, Robert. Hai să plecăm.
- Chevroletul încă nu s-a mişcat.

Armstrong îşi scoase revolverul şi-i verifică mecanismul.
- O să plec când pleacă şi Chevroletul, okay? Iranianul îndesat îl privi lung, cu obrazul neclintit.
- O să te-aştepte o maşină mai jos; parcată cu faţa spre Tabriz. O să te ducă la casa noastră conspirativă. Aşteaptă-mă acolo! Eu mă întorc acum la Teheran. Sunt nişte lucruri importante care nu pot s-aştepte, mai importante decât fiul ăsta de căţea. Cred că ştie că-l urmărim. Dar când o să te-ntorci aici?
- Mâine. Rămâne în continuare problema Hanului.

Ieşi cu paşi apăsaţi şi dispăru în întuneric, înjurând.

Armstrong îl urmări plecând; bucuros să rămână singur. Hashemi devenea din ce în ce mai dificil, mai primejdios ca de obicei, gata să izbucnească oricând, nervii prea întinşi, prea întinşi pentru şeful Contraspionajului Intern, cu atât de multă putere şi cu o bandă personală de asasini antrenaţi în taină.

Robert, e timpul să începi să te retragi! Nu pot. Nu pot. Nu încă. Haide, Myztryk, lumina lunii ajunge pentru aterizare, pentru Dumnezeu!

Imediat după ora zece, luminile Chevroletului se aprinseră. Cei doi bărbaţi ridicară geamurile portierelor şi se depărtară în noapte. Grijuliu, Armstrong îşi aprinse o ţigară, acoperind mărunta flacără a brichetei cu mâna înmănuşată ca s-o apere de vânt. Fumul îi făcu mare plăcere. când isprăvi, aruncă mucul în zăpadă şi îl strivi, apoi plecă şi el.

Lângă graniţa iraniano-sovietică; ora 11,05 noaptea. Erikki se prefăcea că doarme în mica şi grosolana colibă. Era nebărbierit. Un fitil primitiv plutea în ulei într-o veche ceaşcă de pământ, ciobită, pâlpâind şi aruncând umbre ciudate. Cărbunii din vatra grosolană de Piatră străluceau în curenţii de aer. Deschise ochii şi privi 'n jur. Nu mai era nimeni altcineva în colibă. Alunecă fără zgomot de sub pături şi pieile de animale. Era complet îmbrăcat. Îşi puse cizmele, se asigură că pumnalul e la centură, se duse la uşă şi o deschise încetişor.

Pentru moment rămase acolo ascultând, cu capul uşor întors într-o parte. Şiruri de nori de mare înălţime acopereau luna, iar vântul mişca crengile mai uşoare ale pinilor. Satul era tăcut sub plapuma lui de zăpadă. Nu putea să vadă nici o

santinelă, nici o mişcare în apropierea şopronului unde era parcat elicopterul. Mişcându-se ca un vânător, se strecură pe lângă colibe, îndreptându-se într-acolo. Elicopterul era parcat acolo, cu piei şi pături aşternute pe unde era mai multă nevoie de ele şi toate uşile închise. Printr-o fereastră laterală a cabinei zări doi nomazi înfăşuraţi în pături, întinşi cât erau de lungi pe banchetă, sforăind. Armele se aflau lângă ei. înainta uşor. Omul de strajă din carlingă îşi ţinea arma pe braţe şi era treaz. Nu-l văzuse încă pe Erikki. Simţi mirosul de capră şi oaie şi tutun prost, înainte de a auzi paşii uşori apropiindu-se.
- Ce e, pilotule? întrebă în şoaptă tânărul şeic Baiazid.
- Nu ştiu.

Santinela îi auzi şi se uită pe fereastra carlingii. Făcu un semn de salut către căpătenie şi întrebă ce se întâmplase.
- Nimic, şi-i făcu semn să treacă înapoi în timp ce scrută gânditor noaptea cu privirile.

În cele câteva zile de când străinul se afla în sat, ajunsese să-l placă şi să-l respecte ca bărbat şi vânător. Astăzi îl luase în pădure ca să-l încerce şi apoi, tot ca să-l încerce şi pentru propria lui plăcere, îi dăduse o puşcă. Cu prima împuşcătură, Erikki doborâse o capră de munte aflată la o distanţă dificilă, la fel de curat cum ar fi făcut-o şi el. Se simţise excitat dându-i puşca; se întrebase ce-ar fi făcut dacă străinul, prosteşte, ar fi încercat s-o întoarcă asupra lui sau, şi mai prosteşte, să fugă printre copaci, unde puteau să-l vâneze cu mare plăcere. Dar Roşcatul cu Cuţitul se mulţumise să vâneze şi-şi păstrase gândurile pentru el, deşi cu toţii puteau să ghicească violenţa care se strângea în el.
- Ai simţit ceva? Primejdie? întrebă.
- Nu ştiu.

Erikki privi în noapte şi peste tot prin jur. Nici un alt sunet în afară de cel al vântului, câteva animale de noapte vânând, nimic altceva. Totuşi era tulburat.
- Nici o veste?
- Nu. Nimic în plus.

În după-amiaza aceea se întorsese unul dintre mesageri.
-Hanul e foarte bolnav, aproape pe moarte, spusese omul. Dar a promis un răspuns curând.

Baiazid îi transmisese toate, cinstit, lui Erikki.
- Pilotule, ai răbdare, spusese, nedorind necazuri.

- De ce-i bolnav Hanul?
- Bolnav. Mesagerul a zis că i s-a spus că e bolnav. Foarte bolnav. Bolnav.
- Dacă moare, ce se-ntâmplă atunci?
- Moştenitorul lui o să plătească sau n-o să plătească. Insha Allah.

Şeicul schimbă greutatea armei automate pe umăr.
- Hai la adăpost, e frig!

De la marginea colibei puteau zări până departe în vale. Linişte şi pace câteva, scânteieri ale unor faruri, din vreme în vreme, pe şoseaua aflată departe, departe, dedesubt. Abia treizeci de minute până la palat şi Azadeh, se gândea Erikki şi nici o cale de scăpare. De fiecare dată când pornea motoarele ca să reîncarce bateriile şi să recircule uleiul, asupra lui erau îndreptate cinci arme. Din când în când pornea pe jos până la marginea satului sau, ca în noaptea asta, se ridica gata să fugă şi să-şi încerce şansele pe jos, dar niciodată nu se ivea vreo ocazie. Santinelele erau prea atente.

În timpul vânătorii fusese tare tentat să încerce s-o rupă la fugă - fără folos, desigur, ştiind că ei se jucau doar cu el.
- Nu-i nimic, pilotule! Întoarce-te şi dormi, spuse Baiazid. Poate mâine o să avem veşti bune. Voia lui Allah!

Erikki nu spuse nimic, încercând să străpungă cu ochii întunericul, nefiind în stare să alunge presimţirile negre. Poate că Azadeh e-n primejdie, sau poate nu-i nimic şi doar îmi pierd minţile din pricina aşteptării şi îngrijorării. Şi ce-o să se întâmple? Oare Ross şi soldatul au reuşit să se strecoare? Şi ce rămâne cu Piotr Myztryk şi Abdullah?
- Voia lui Allah, da. Sunt de acord, dar vreau să plec. A sosit vremea.

Bărbatul celălalt zâmbi, arătându-şi dinţii stricaţi.
- Atunci va trebui să te leg. Erikki zâmbi la fel de nepăsător.
- O să aştept până mâine şi până mâine noapte, apoi în zori o să plec...
- Nu.
- O să fie mai bine şi pentru tine şi pentru mine. Putem să mergem până la palat cu oamenii tăi, eu pot să aterizez...
- Nu. Aşteptăm.
- Pot să aterizez în curte şi să vorbesc cu el şi o să primiţi răscumpărarea.

- Nu, aşteptăm. Aşteptăm aici. Nu e sigur acolo.
- Plec, fie cu tine, fie singur. Şeicul ridică din umeri.
- Ai fost avertizat, pilotule.

La palatul Hanului; ora 11,38 noaptea. Ahmed îi mâna pe Najoud şi pe soţul ei, Mahmud, pe coridor, în faţa lui, ca pe vite. Amândoi erau somnoroşi şi încă în veşmintele cu care dormiseră, amândoi înspăimântaţi, Najoud scăldată în lacrimi. Aveau două santinele în urma lor, iar Ahmed încă mai ţinea pumnalul în mină.

Cu o jumătate de oră în urmă dăduse buzna în camerele lor, urmat de străji, îi târâse jos de pe saltele spunând că Hanul, în cele din urmă, aflase că minţiseră în privinţa lui Hakim şi Azadeh, complotând împotriva lui, pentru că în noaptea aceea unul dintre servitori recunoscuse că auzise aceeaşi conversaţie şi nu se spusese nimic rău.

- Minciuni! gâfâise Najoud, lipită de covoarele patului, pe jumătate orbită de lanterna pe care una dintre străji o îndreptase asupra feţei ei, cealaltă santinelă ţinând puşca la tâmpla lui Mahmud. Toate-s numai minciuni.

Ahmed îşi trăsese din teacă pumnalul cu vârful ascuţit ca un ac şi i-l aşezase sub ochiul stâng.

- Nu-s minciuni, înălţimea voastră. Sunteţi sperjură în faţa Hanului şi-a lui Allah, aşa că sunt aici la porunca Hanului ca să vă iau vederea.

Îi atinse pielea cu vârful lamei şi ea ţipă.

- Nu, te rog, te implor, te implor, te rog, nu, aşteaptă, aşteaptă!
- Recunoşti c-ai minţit?
- Nu, n-am minţit niciodată, îngăduie-mi să-l văd pe tata, el niciodată n-ar porunci aşa ceva fără să vorbească mai întâi cu mine!
- N-ai să-l mai vezi niciodată. De ce ar trebui să te vadă el? Ai minţit mai înainte şi minţi din nou.
- Eu n-am minţit niciodată, niciodată n-am... Buzele lui se strâmbaseră într-un zâmbet. În toţi anii
aceştia ştiuse că minte. Până atunci nu contase pentru el, dar acum conta.
- Ai minţit în faţa lui Allah.

Vârful pumnalului înţepase pielea. Femeia, cuprinsă de panică, încercase să ţipe. Ahmed îşi ţinuse mâna peste gura ei şi fusese tare ispitit să apese pumnalul încă o jumătate de

centimetru, apoi să-l tragă afară şi din nou în partea cealaltă şi afară şi totul se isprăvea. Se isprăvea pentru totdeauna.
- Mincinoaso!
- Îndurare, hârâise ea, îndurare, în numele lui Allah! El îşi slăbise strânsoarea, dar nu ridicase vârful pumnalului.
- Nu pot să-ţi promit îndurare. Cere îndurare lui Allah. Hanul te-a condamnat.
- Aşteaptă, aşteaptă, spusese ea înnebunită, simţind muşchii încordându-se pentru apăsare. Te rog, lasă-mă să mă duc la Han, lasă-mă să-i cer îndurare, sunt fiica lui.
- Recunoşti c-ai minţit?
Ea şovăi. Ochii alergau înnebuniţi, odată cu inima. Imediat, vîrful pumnalului apăsă încă o idee şi ea gâfâise.
- Recunosc, recunosc că am exagerat.
- În numele lui Allah! Ai minţit sau n-ai minţit? lătrase Ahmed.
- Da, da, am făcut-o. Te rog, lasă-mă să-l văd pe tata, te rog.
Lacrimile se revărsaseră şi el şovăise, prefăcându-se nesigur, apoi îşi întorsese privirea tăioasă către bărbatul ei, care zăcea în apropiere pe covor, tremurând înspăimântat de groază.
- Eşti la fel de vinovat!
- N-am-ştiut nimic despre asta, nimic, bâlbâise Mahmud. Nimic! Deloc! Nu l-aş fi minţit niciodată pe Han, niciodată, niciodată! Nu ştiu nimic!
Ahmed îi împinse pe amândoi în faţa lui. Santinelele deschiseră uşa camerei unde zăcea Hanul. Azadeh şi Hakim şi Aisha se aflau deja acolo, chemaţi într-o clipă, şi ei în ţinută de noapte, toţi înspăimântaţi, sora la fel, Hanul treaz şi mohorât şi cu ochii injectaţi.
Najoud se prăbuşi în genunchi şi începu să bolborosească cum că ea exagerase în privinţa lui Hakim şi-a lui Azadeh şi când Hakim se apropie şi mai mult, izbucni dintr-o dată:
- Am minţit am minţit am minţit te rog iartă-mă tată iartă-mă te rog iartă-mă! Îndurare! Îndurare! într-o bolboroseală încurcată.
Mahmud gemea şi plângea, spunând că nu ştia nimic despre asta sau ar fi spus, sigur c-ar fi spus, înaintea lui Allah, sigur c-ar fi spus, amândoi cerşind îndurare, toată lumea ştiind că n-aveau să o capete. Hanul îşi drese glasul zgomotos.
- Tăcere!
Toţi ochii se îndreptară spre el, gura lui se mişcă, dar nu lăsă să iasă nici un sunet. Sora şi Ahmed veniră mai aproape.

- Ahmed 'ămâne... şi Ha'im... Azadeh. Restul 'leacă. Ei... păziţi.
- Înălţimea voastră, spuse sora blând, nu poate să aştepte până mâine? V-aţi obosit foarte mult. Vă rog, vă rog, lăsaţi până mâine!

Hanul se mulţumi să clatine din cap.
- Acum!

Sora era foarte obosită.
- Nu-mi asum nici o responsabilitate, Excelenţă Ahmed! Vă rog să fie cât mai scurt cu putinţă!

Exasperată, ieşi. Două străji îi traseră pe Najoud şi pe Mahmud în picioare şi-i târâră de-acolo. Aisha îi urmă tremurând. Hanul închise ochii, adunându-şi puterile. Acum numai respiraţia sa grea, gâtuită, întrerupea tăcerea. Ahmed şi Hakim şi Azadeh aşteptau. Trecură douăzeci de minute. Hanul deschise ochii. Pentru el trecuseră câteva secunde.
- Fiul meu, să ai înc'ede' în Ahmed ca... p'imul sfetnic.
- Da, tată!
- Ju'ă pe Allah... amândoi.

Ascultă atent când amândoi rostiră într-un glas:
- Jur pe Allah c-am să mă încred în Ahmed ca-n primul sfetnic.

Mai devreme, întreaga familie jurase acelaşi lucru şi tot ce le mai ceruse - să-l îngrijească şi să-l ocrotească pe micul Hassan, Hakim să-l facă pe Hassan moştenitorul său, cei doi să rămână în Tabriz, Azadeh să rămână cel puţin doi ani în Iran fără să plece.
- În acest fel, înălţimea voastră, explicase mai devreme Ahmed, nici un străin, nici o influenţă străină din afară, ca cea a soţului ei, n-ar putea s-o îndepărteze de-aici mai înainte de a fi trimisă în nord, indiferent dacă-i vinovată sau nevinovată.

Asta-i înţelept, se gândise Hanul, dezgustat de Hakim şi de Azadeh care îngăduiseră ca minciuna lui Najoud să stea îngropată atâţia ani şi o lăsaseră nepedepsită atâta vreme. Dispreţuindu-i pe Najoud şi pe Mahmud că erau atât de slabi, nici curaj, nici putere. Ei bine, şi Hakim şi ea or să înveţe. Dac-aş avea măcar ceva mai mult timp...
- Azadeh!
- Da, tată?
- Najoud. Ce pedea'să?

Ea şovăi înspăimântată, ştiind cum lucra mintea lui, simţind cum se închide capcana.

- Alungă-i! Pe ea, pe bărbatul şi familia ei. Proasto! N-ai să zămisleşti niciodată un Han al Gorgonilor, se gândi, dar era prea obosit ca s-o mai spună, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap şi-i făcu semn să plece. Înainte de a ieşi, Azadeh se apropie de pat, se apleca şi îi sărută mâna.
- Fii îngăduitor te rog, fii îndurător, tată.

Se strădui să zâmbească, îl atinse din nou şi plecă. O urmări închizând uşa.

Hakim sesizase şi el capcana şi era înspăimântat c-ar fi putut să-şi nemulţumească tatăl, dorind răzbunare, dar nu chiar sentinţa neiertătoare pe care Hanul ar fi rostit-o.
- Alungă-i din familie pentru totdeauna, fără un ban, spuse. Lasă-i să-şi câştige propria pâine în viitor şi alungă-i clin sânul tribului.

Ceva mai bine, se gândi Abdullah. De obicei, asta ar fi o pedeapsă groaznică, dar nu şi dacă eşti Han, iar ei o ameninţare continuă. Din nou îşi mişcă mâna, îndepărtându-l. Ca şi Azadeh, Hakim sărută mâna tatălui său, urându-i un somn liniştit.

Când rămaseră singuri, Abdullah spuse:
- Ahmed? Mâine alungă-i în ţinuturile pustii din nordul Meshedului, fără un ban, sub pază. Peste un an şi-o zi, când or să fie siguri c-au scăpat cu viaţă, când or să încropească ceva din care să-şi câştige pâinea, pune foc avutului lor, iar pe ei dă-i morţii - cu cei trei copii ai lor.

Hanul zâmbi.
- Bun! Fă-o.
- Da, înălţimea ta!

Ahmed îi zâmbi foarte satisfăcut.
- Acum dormi. Somn uşor, înălţimea ta.

Ahmed văzu pleoapele închizându-se şi chipul descompunându-se. Peste câteva secunde, bolnavul sforăia cumplit.

Ahmed ştia că acum trebuia să fie foarte atent. Deschise uşa in tăcere. Ahmed şi Azadeh aşteptau pe coridor, cu sora. Îngrijorată, sora trecu pe lângă el, luă pulsul Hanului, uitându-se îndeaproape la el.
- E bine? întrebă Azadeh din usă.
- Cine poate să spună, fetiţo? S-a obosit prea mult, s-a obosit rău de tot. Ar fi bine să plecaţi acum.

Nervos, Hakim se întoarse către Ahmed.

- Ce-a hotărât?
- Să fie alungaţi pe pământurile de la nord de Meshed, mâine la prima rază de lumină, fără un ban şi izgoniţi din trib. O să v-o spună el însuşi, mâine, înălţimea voastră!
- Voia lui Allah, spuse Azadeh, simţind o mare uşurare că ce era mai rău nu fusese poruncit.

Hakim strălucea de mândrie că sfatul său fusese urmat.
- Sora mea şi cu mine o să... nu ştim cum să-ţi mulţumim că ne-ai ajutat, Ahmed, şi... ei bine, că ai scos adevărul la iveală în cele din urmă.
- Vă mulţumesc, înălţimea voastră, dar eu mă supun numai Hanului. când o să vină vremea, am să vă servesc aşa cum l-am servit şi pe înălţimea sa. M-a făcut s-o jur. Noapte bună!

Ahmed zâmbi în sinea lui, închise uşa şi se întoarse înapoi la pat.
- Cum se simte?
- Nu prea bine, agat

O durea spatele şi îi era rău de oboseală.
- Trebuie să mă înlocuiască cineva mâine. Ar trebui s-avem două surori şi încă un infirmier de ajutor. Iartă-mă, dar nu pot continua singură.
- Orice doreşti o să ai - dacă rămâi. Înălţimea sa apreciază foarte mult grija pe care i-o arăţi. Dacă doreşti, am să-l priveghez eu o oră sau două. În camera de alături e o sofa şi pot să te chem în caz că se-ntâmplă ceva.
- O, asta e foarte amabil din partea dumitale, sunt sigură. Mulţumesc. Mi-ar prinde bine o fărâmă de somn, dar trezeşte-mă dacă se deşteaptă şi oricum peste două ore.

Aşteptă să intre în camera de alături, îi spuse santinelei să-l înlocuiască peste trei ore şi îi dădu drumul să plece. Apoi începu veghea.

O jumătate de oră mai târziu aruncă cu grijă o privire în camera ei. Era adânc cufundată în somn. Se întoarse înapoi în încăperea bolnavului şi încuie uşa, trase adânc aer în piept, îşi ciufuli părul şi se repezi la pat, scuturându-l
- Înălţimea voastră, şuieră cu voce speriată, treziţi-vă! Treziţi-vă!

Hanul se trezi din somnul de plumb, neştiind unde se află sau ce se-ntâmplă, sau dacă are din nou coşmaruri.
- Ce... ce?

Apoi ochii i se deschiseră şi-l zări pe Ahmed părând înspăimântat, ceea ce era de neînchipuit. Sufletul său se cutremură.
-Ce?
- Repede! Trebuie să vă ridicaţi, Pahmudi e jos, Abrim Pahmudi cu călăii de la SAVMA a venit după domnia voastră!
Ahmed gâfîia.
- Cineva le-a deschis uşa! Sunteţi trădat, un trădător v-a trădat, Hashemi Fazir v-a dat lui Pahmudi şi SAVAMA ca peşcheş. Repede, ridicaţi-vă! Au doborît toate gărzile şi vin să vă ia!
Îl văzu pe Han deschizând înspăimântat gura, cu ochii aproape să iasă din cap, şi continuă pe nerăsuflate:
- Sunt prea mulţi, nu pot fi opriţi, grăbiţi-vă! Trebuie să fugiţi!
Îndemânatic, desfăcu perfuzorul si sfâșie aşternuturile, ajutându-l să se ridice pe bărbatul înnebunit care tot încerca să mişte din buze, după care îl îmbrânci brusc înapoi în pat şi se holbă la uşă.
- Prea târziu, gâfîi, ascultaţi, au venit, au venit! Pahmudi e în frunte, au venit!
Cu pieptul tresăltând greoi, Hanul avu impresia că le aude paşii. Îl vedea pe Pahmudi, chipul său slab rânjind fericit şi instrumentele de tortură afară în coridor, ştiind că n-avea să existe nici o îndurare şi-aveau să-l ţină în viaţă ca să-şi urle durerea. Ieşit din minţi, strigă la Ahmed:
- Repede, ajută-mă! Pot să ajung până la fereastră. Putem să coborâm pe-acolo dacă mă ajuţi. În numele lui Allah, Ahmed...
Dar nu reuşi să facă cuvintele să se alcătuiască, încercă din nou, dar gura nu se supuse creierului, deşi muşchii gâtului erau încordaţi de efort şi venele umflate. I se părea că urla şi ţipa de-o veşnicie la Ahmed, care doar stătea acolo privind la uşă fără să-l ajute, paşii apropiindu-se din ce în ce mai mult.
- Ajutor! reuşi să gâfâie, zbătându-se să iasă din pat, cearceafurile şi pătura apăsându-l, împiedicându-i mişcările, înecându-l, durerea din piept din ce în ce mai puternică, crescând întruna, monstruoasă acum, ca şi zgomotul.
- Nu-i nici o scăpare! Sunt aici! Trebuie să-i las să intre. La capătul puterilor, îl văzu pe Ahmed pornind spre uşă. Cu ultimele rămăşiţe de putere, strigă la el să se oprească, dar tot ceea ce se auzi fu un hârâit ciudat, gâtuit, apoi simţi ceva răsucindu-se în creier şi altceva trosni. O scânteie ţâşni prin

firele creierului şi izbi în adâncurile acestuia, declansând o reacţie în lanţ. Durerea încetă, sunetul încetă. Zări zâmbetul lui Ahmed. Urechile sale auziră tăcerea coridorului şi tăcerea palatului şi ştiu că era într-adevăr trădat. Cu un ultim şi atotcuprinzător efort, se întinse după Ahmed, flăcările din creier luminându-i drumul în jos în adâncul fântânii, roşie si caldă îmbrăţişa întunericul.

Ahmed se asigură că Hanul e mort, bucuros că nu trebuise să folosească perna ca să-l liniştească. În grabă, legă din nou perfuzorul, verifică dacă nu rămăseseră picături prin jur, îndreptă puţin aşternutul şi apoi, cu multă grijă, cercetă încăperea.

Nimic din cele ce vedea n-ar fi putut să-l trădeze. Respira greu, capul îi bubuia şi era nespus de uşurat. O a doua verificare, apoi se duse până la uşă, o descuie pe tăcute şi se întoarse fără zgomot înapoi lângă pat. Hanul zăcea cu capul pe pernă, cu ochii goi, sângele curgându-i din nas, şi din gură.

- Înălţimea ta! urlă. Înălţimea ta, apoi se aplecă înainte şi-l înşfacă o clipă, îi dădu drumul, apoi sări de-a curmezişul camerei şi dădu uşa de perete. Soră! strigă, năvălind în camera alăturată, smulgând-o pe femeie din somnul adânc şi, pe jumătate purtând-o, pe jumătate târând-o, o aduse înapoi lângă Han.

- O, Dumnezeule, murmură ea, slăbită de uşurarea că nu se-ntâmplase câtă vreme fusese doar ea singură, ca să poată fi acuzată de acest străjer violent, cu pumnal, sau de aceşti oameni nebuni ce ţipau şi spumegau.

Pe deplin trează acum, îşi şterse fruntea şi îşi aşeză părul în ordine, simţindu-se goală fără bonetă. Făcu la repezeală ceea ce avea de făcut şi-i închise ochii, auzindu-l pe Ahmed gemând întruna, doborât de suferinţă.

- Nu s-ar mai fi putut face nimic, aga, spuse ea. S-ar fi putut întâmpla oricum. Suferea foarte mult, îi venise ceasul. E mai bine aşa. Mai bine decât să trăiască ca o legumă.

- Da, da, cred ca da.

Lacrimile lui Ahmed erau reale. Lacrimi de uşurare. Insha Allah. Insha Allah.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu... eu moţăiam şi el a oftat şi a început sa sângereze pe nas şi pe gură.

Ahmed îşi şterse lacrimile, lăsând vocea să tremure.
- L-am... m-am repezit la el şi l-am prins, căci se răsturnase din pat şi dup-aia, nu ştiu. Am... a leşinat şi... şi-am venit după dumneata.
- Nu-ţi face griji, aga, nimeni nu putea face nimic. Câteodată e brusc şi iute, alteori nu. Mai bine să fie iute, e o binecuvântare.
Oftă şi-şi aranja uniforma, bucuroasă că totul se terminase şi-acum putea să părăsească locul ăsta.
- El, ă... ar trebui să fie curăţat înainte de-a fi chemaţi ceilalţi.
- Da, vă rog lăsaţi-mă să ajut. Vreau să ajut. Aş dori să ajut. Ahmed o ajută să îndepărteze sângele cu un burete şi să-l facă prezentabil şi toată vremea se gândea: Najoud şi Mahmud vor fi alungaţi înainte de amiază, restul pedepsei lor la un an şi-o zi de azi înainte. Să aflăm dacă Fazir l-a prins pe Piotr Oleg, să ne asigurăm că gâtlejul mesagerului cu răscumpărarea va fi retezat în după-amiaza asta, aşa cum am ordonat în numele Hanului.
Prostule! spuse el către cadavru. Ce prost ai fost să crezi că aş aranja să plătesc răscumpărarea, să aduc înapoi pilotul ce te-ar fi putut duce la Teheran să-ţi salveze viaţa. De ce să salvezi o viaţă pentru câteva zile în plus, sau o lună? E primejdios să fii bolnav si neajutorat, cu boala ta, mintea devine tulbure; o, da, doctorul mi-a spus la ce să mă aştept: ţi-ai fi pierdut din ce în ce mai mult minţile, ai fi devenit mai răzbunător ca niciodată, mai primejdios ca niciodată, de-ajuns de primejdios ca, poate, să te răzbuni pe mine, să te descarci pe mine. Dar acum, acum succesiunea e asigurată, pot să stăpânesc căţelandrul si cu ajutorul lui Allah să mă însor cu Azadeh sau s-o trimit în nord. Gaura ei e ca oricare alta.
Sora îl urmărea pe Ahmed din vreme în vreme, mâinile sale puternice, îndemânatice şi blânde, pentru prima dată bucuroasă de prezenţa lui, fără să se mai teamă de el, urmărindu-l cum pieptăna barba.
Oamenii sunt atât de ciudaţi, îşi zise. Trebuie să-l fi iubit foarte mult pe diavolul ăsta bătrân.

CAPITOLUL 54
MIERCURI
28 februarie l979

Teheran, ora 6,55 dimineaţa. McIver continuă să selecteze dosarele şi hârtiile pe care le scosese din marele seif al biroului, punând în servietă numai pe cele care erau vitale. Începuse treaba de la cinci şi jumătate dimineaţa şi acum îl dureau capul şi spatele, iar servieta era aproape plină.

Atât de multe ar mai trebui să iau, îşi zise, lucrând cât de repede putea. Într-o oră, poate chiar mai puţin, aveau să sosească angajaţii lui iranieni şi va trebui să se oprească.

Afurisiţi oameni! îsi zise iritat. Niciodată nu-s aici când avem nevoie de ei. În afara ultimelor câteva zile - când nu pot să scap de ei. Slugarnici afurisiţi! "O, nu, Excelenţă, vă rog îngăduiţi-mi să încui eu în locul domniei voastre. Vă implor să-mi acordaţi cinstea" sau "o, nu, Excelenţă, o să deschid eu biroul în locul domniei voastre. Insist, aceasta nu este o treabă pentru Excelenţa voastră". Poate că devin paranoic, dar parcă m-ar spiona, parcă li s-a poruncit să ne urmărească, iar asociaţii sunt mai băgăreţi ca niciodată. Aproape ca şi cum cineva ne-ar supraveghea continuu.

Şi totuşi, până acum - să bat în lemn - totul merge ca un avion bine întreţinut: noi o să fim plecaţi astăzi la prânz, sau ceva mai târziu; Rudi e deja pregătit pentru vineri, când toţi băieţii lui şi întreaga încărcătură de piese vor fi plecaţi din Bandar-e Delam pe şosea, la Abadan, unde s-a strecurat un Trident aprobat de prietenul lui Duke, Zataki, ca să evacueze sondorii englezi; până acum, Duke a depozitat probabil combustibilul de rezervă la Kowiss şi toţi băieţii lui sunt pe lista de aprobări, gata să plece mâine cu avionul companiei - să mai batem o dată în lemn - trei camioane încărcate cu piese au ajuns deja la Bushire, gata pentru traversarea la Al Shargaz; Barosanu, colonelul Changhiz şi afurisitul ăla de mullah Hussain încă se poartă ca lumea - să batem de cincizeci de ori în lemn; la Lengeh, Scrag n-o să aibă probleme, sunt o mulţime de nave costiere disponibile pentru piesele lui şi n-are altceva de făcut decât s-aştepte ziua Z - nu, nu ziua Z, ziua V.

Singura pată neagră, Azadeh şi Erikki. De ce dracu nu mi-a spus ea nimic mai înainte să pornească la vânătoarea asta nebunească după sărmanul Erikki? Dumnezeule, scapă din Tabriz numai cu pielea de pe ea şi după aia se întoarce şi-şi bagă căpşorul drăgălaş înapoi în laţ! Femeile sunt toate nişte

nebune. Răscumpărare? Prostii! Mă prind că-i altă capcană pregătită de tatăl ei, împuţitul ăla de ticălos bătrân. Şi în acelaşi timp e cum a zis Tom: "S-ar fi dus oricum, Mac. Si, de altfel, i-ai fi spus despre "Vârtej"?"

Stomacul începu să-l ardă. Chiar dacă noi toţi ieşim, rămâne în continuare problema lui Erikki şi a fetei ăsteia. Apoi mai sunt săracul Tom şi Şeherazada. Cum dracu să-i punem la adăpost pe ăştia patru? Trebuie să născocesc ceva. Mai avem două zile. Poate până...

Se răsuci brusc, uimit, căci nu auzise uşa deschizându-se. În cadrul uşii stătea şeful său de birou, Gorani, înalt şi cu un început de chelie, un şiit devotat care era cu ei de ani de zile.

- Salaam, aga!

- Salaaml Ai venit aşa devreme?

McIver înţelese surprinderea sinceră a omului în faţa întregii dezordini. De obicei, McIver era deosebit de îngrijit, până la meticulozitate, şi se simţi de parcă ar fi fost prins cu mâinile în cutia cu ciocolată.

- Voia lui Allah, aga. Imamul a ordonat revenirea la normal şi toată lumea să treacă la lucru din greu pentru succesul Revoluţiei. Pot să vă ajut?

- Ăăă... Ei bine, nu... Nu, mulţumesc. Eu doar... Sunt doar cam grăbit. Am o mulţime de făcut astăzi. Mă pregăteam să plec la ambasadă.

McIver ştia că vocea îl trăda, dar nu era în stare să se controleze.

- Am... Am nişte întâlniri toată ziua şi trebuie să ajung la aeroport după-amiază. Trebuie să pregătesc ceva pentru komitehul de la Doshan Tappeh. N-o să mă întorc la birou de la aeroport, aşa că poţi să închizi mai devreme şi să-ţi iei după-amiaza liberă. De fapt, ai putea să-ţi iei liberă toată ziua.

- Oh, mulţumesc, aga, dar biroul ar trebui să rămână deschis până când...

- Nu, o să închidem în ziua în care plec. Mă duc direct acasă şi o să fiu acolo dacă-i nevoie. Te rog să te întorci peste zece minute, Vreau să trimit nişte telexuri.

- Da, aga, desigur aga.

Omul plecă. McIver ura să răstălmăcească adevărul. Ce-o să se întâmple cu Gorani, se întrebă din nou, cu el şi cu restul oamenilor noştri de peste tot în Iran, unii dintre ei minunaţi, cu

ei şi cu familiile lor? Tulburat, isprăvi cât de bine putu. Mai rămăseseră încă o sută de mii de riali în caseta cu bani. Lăsă nişte bilete, încuie seiful şi trimise nişte telexuri lipsite de importanţă. Pe cel important îl trimisese la cinci şi jumătate în aceeaşi dimineaţă, la Al Shargaz, şi o copie la Aberdeen, în caz că Gavallan întârziase: "Trimitem la Al Shargaz pe calea aerului cele cinci lăzi cu piese de schimb, pentru reparaţii, aşa cum e planificat. Tradus, codul însemna că Nogger, Petikin el şi ultimii doi mecanici pe care nu putuse să-i scoată din Teheran se pregăteau să urce la bordul avionului astăzi, aşa cum se plănuise, şi era încă verde pentru toate acţiunile.
- Ce lăzi sunt astea, aga?
Cine ştie cum, Gorani găsise copiile telexului.
- Sunt de la Kowiss. Or să plece cu avionul de săptămâna viitoare.
- O, foarte bine. O să verific pentru domnia voastră. Mai înainte de a pleca aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, când se-ntoarce elicopterul nostru? Cel pe care l-am împrumutat la Kowiss.
- Săptămâna viitoare. De ce?
- Dorea să ştie Excelenţa sa, ministrul şi director al Consiliului de Conducere, Ali Kia, aga.
McIver îngheţă.
- Oh, de ce?
- Probabil are un contract pentru el, aga. Secretarul lui a venit aici noaptea trecută, după ce aţi plecat şi m-a întrebat. Ministrul Kia doreşte de asemenea un raport asupra progresului reparaţiilor celor trei elicoptere trimise pentru reparaţii, eu, ă... am spus că o să i-l dau astăzi. Vine în dimineaţa asta, aşa că nu pot să închid biroul.
Nu discutaseră niciodată despre cele trei aparate sau despre deosebit de marele număr de piese de schimb pe care le trimiteau din ţară cu camionul, maşina sau ca bagaj personal, nefiind nici un pic de spaţiu disponibil pentru mărfuri. Era mai mult ca posibil ca Gorani să ştie că cele trei elicoptere nu aveau nevoie de reparaţii. Ridică din umeri şi speră să fie bine.
- O să fie gata aşa cum s-a planificat. Lasă-i un bilet pe uşă.
- O, da, dar asta ar fi foarte nepoliticos. Am să transmit mesajul ăsta. A spus că o să se întoarcă mai înainte de rugăciunea de amiază şi a solicitat în mod special o întâlnire cu domnia

voastră. Are un mesaj foarte personal din partea ministrului Kia.
- Ei bine, mă duc la ambasadă. McIver cugetă un moment.
- Am să mă-ntorc imediat ce pot.

Ridică nervos valiza şi o porni grăbit în jos pe scări, înjurându-l pe Aii Kia si adăugind încă o înjurătură pentru Aii Baba.

Ali Baba, numit astfel pentru că-i amintea lui McIver de cei patruzeci de hoţi, era jumătatea specialistă în linguşeli din cuplul de servitori care locuise la ei în ultimii doi ani, dar care dispăruse la începutul tulburărilor. Ieri, în zori, Ali Baba se întorsese strălucind de zâmbet şi purtându-se ca şi cum lipsise un sfârşit de săptămână, în loc de aproape cinci luni, insistând plin de voioşie să-şi reia vechea cameră.
- Ah, aga, casa trebuie să fie cum nu se poate mai curată şi pregătită pentru întoarcerea înălţimii sale. Săptămâna viitoare o să se întoarcă aici soţia mea ca să facă asta, dar între timp am să vă aduc ceai şi pâine prăjită, la iuţeală, aşa cum v-a plăcut întotdeauna. Poate că m-am sacrificat pentru domnia voastră, dar m-am tocmit grozav astăzi în piaţă pentru pâine proaspătă şi lapte, la nişte preţuri atât de rezonabile, ah, cele mai rezonabile, numai pentru mine, dar hoţii de negustori pretind de cinci ori preţul de anul trecut... Vă rog să mă iertaţi, dar daţi-mi banii acum. Şi, imediat ce se deschide banca, puteţi să-mi plătiţi salariu din urmă.

Afurisitul de Aii Baba! Revoluţia nu l-a schimbat câtuşi de puţin. E în continuareo felie pentru noi şi cinci pentru el, dar nu contează. A fost grozav să servesc ceaiul şi pâinea prăjită în pat - dar nu şi în ziua în care o s-o ştergem de-aici. Cum dracu' o să ne luăm bagajele, eu şi cu Charlie, cu el mişunând în jur ca un şobolan flămând?

În garaj îşi descuie maşina.
- Lulu, bătrânica mea, spuse, îmi pare rău, dar n-am ce-ţi face. A sosit vremea pentru marea despărţire. Nu prea ştiu cum am să fac, dar n-am să te las ofrandă vreunui afurisit de iranian. Ar fi ca un viol.

Talbot îl aştepta în biroul spaţios şi elegant.
- Dragul meu domn McIver, eşti proaspăt şi punctual. Am auzit toate aventurile tânărului Ross. Pe onoarea mea, am fost toţi foarte norocoşi, nu crezi?

- Da, da, am fost. Cum se simte?
- O să treacă şi peste asta. Băiat bun, a făcut o treabă al dracului de bună. Mă întâlnesc cu el la prânz şi-l scoatem de aici astăzi, cu zborul BA, asta în caz că a fost luat la ochi de careva. Nici o precauţie nu-i de lepădat. Vreo ştire de la Erikki? S-au interesat de la Ambasada Finlandeză, cerând ajutor.

McIver îi spuse de biletul lui Azadeh.

- Afurisită prostie! Talbot îşi împleti degetele.
- "Răscumpărare" nu-mi sună prea bine. Este, hâm... umblă un zvon că Hanul este într-adevăr foarte bolnav. Infarct.

McIver se încruntă.

- Asta ar ajuta-o sau le-ar face rău lui Azadeh si Erikki?
- Dacă crapă, ei bine, asta cu siguranţă c-o să schimbe balanţa puterii în Azerbaidjan, pentru o vreme. Lucru care cu siguranţă c-o să-i încurajeze pe nechibzuiţii noştri prieteni de la nord de graniţă să se agite mai mult ca de obicei, fapt care o să-i facă pe Carter şi voinicii lui să tragă nişte aghioase răsunătoare.
- Ce dracu face acum?
- Nimic, bătrâne, bate câmpii cu graţie, ăsta-i necazul! Şi-a împrăştiat alunele şi s-a udat pe el.
- Mai e ceva nou cu naţionalizarea noastră? Armstrong spunea că e iminentă.
- S-ar putea foarte bine ca pierderea controlului aparatelor voastre să fie într-adevăr iminentă, spuse Talbot cu o grijă studiată şi atenţia lui McIver se încorda. Este, ă... s-ar putea să fie mai degrabă o achiziţie personală din partea părţilor interesate.
- Vrei să spui Aii Kia şi partenerii? Talbot ridică din umeri
- Asta nu e problema noastră, nu?
- E oficial?
- Dragul meu amic, Doamne, nu! Talbot era destul de revoltat.
- Doar o observaţie personală, neoficială. Ce pot să fac pentru tine?
- Neoficial, la instrucţiunile lui Andrew Gavallan, e-n regulă?
- Hai s-o facem oficial.

McIver cântări chipul rozaliu lipsit de veselie şi se ridică uşurat.

- Nici gând, domnule Talbot, a fost ideea lui Andy să vă ţin la curent, nu a mea.

Talbot oftă cu exersată elocvenţă.

- Foarte bine, neoficial.
McIver se aşeză.
- Noi, ă… noi ne transferăm sediul la Al Shargaz. Astăzi.
- Foarte înţelept. Şi?
- Plecăm azi. Tot personalul străin, cu avionul nostru.
- Foarte înţelept. Şi?
- Noi, ă... încheiem toate operaţiile din Iran. Vineri. Talbot oftă obosit.
- Fără personal, aş spune că asta e axiomatic. Şi? McIver găsea foarte greu cuvintele cu care să spună ceea ce ar fi dorit.
- Noi, ă… ne luăm toate aparatele vineri. Vinerea asta.
- Fir-aş al naibii! spuse Talbot cu o admiraţie deschisă. Felicitări! Cum Dumnezeu aţi reuşi să-l înghesuiţi pe împuţitul ăla de Kia să vă dea permisele? Cred că i-aţi promis un loc pe viaţă în loja regală la Ascot.
- A, nu, nu. Nici pe departe. Am hotărât să nu cerem permise de ieşire. Pierdere de vreme.
McIver se ridică.
- Ei bine, ne vedem...
Zâmbetul lui Talbot păru să alunece de pe faţă.
- Fără vize?
- Fără. Ştii şi dumneata că păsările noastre or să ne fie săltate, naţionalizate, furate, preluate. Oricum ai vrea s-o spui, n-avem cum să obţinem viză de ieşire, aşa că pur şi simplu plecăm.
Adăugă inocent:
- Vineri golim hulubăria.
- Oh, pe onoarea mea!
Talbot scutura viguros din cap, degetele lungi jucându-se cu un dosar de pe birou.
- Fir-aş al naibii! Foarte, foarte neînţelept, foarte, foarte, al naibii de neînţelept!
- Nu e nici o altă alternativă. Ei bine, domnule Talbot, asta-i tot. Distracţie plăcută! Andy dorea să vă avertizăm dinainte, asa ca să puteţi face ce aţi vrea să faceţi.
- Ce dracu-i asta?! explodă Talbot. Cum dracu să ştiu eu…
McIver era la fel de exasperat.
- Se zice c-ar trebui să vă protejaţi conaţionalii. Dar n-am de gând să fiu scos din afaceri şi cu asta basta!
Degetele lui Talbot băteau nervos darabana pe masă.

- Cred că am nevoie de-o ceaşcă de ceai. Apăsă butonul interfonului.
- Celia, două ceşti din alea bune şi cred c-ar fi bine să strecori o modestă cantitate de Nelson's Blood în conţinut.
- Da, domnule Talbot, spuse o voce fonfănită şi strănută.
- Sănătate! zise automat Talbot.

Degetele îşi opriră darabana. Îi zâmbi dulce lui McIver:
- Sunt nespus de bucuros că nu mi-ai spus nimic despre nimic, bătrâne!
- Şi eu.
- Fii fără grijă, dacă vreodată am s-aud c-ai intrat la zdup încercând să... care-i expresia? A, da, să faci mişculaţii, am să fiu bucuros să te vizitez în numele guvernului Majestăţii Sale şi să încerc să te scot din necaz.

Sprâncenele lui Talbot se ridicară până pe frunte.
- Mare escrocherie, pe onoarea mea, dar mult noroc, bătrâne!

În apartamentul lui Azadeh; ora 8,l0 dimineaţa. Bătrâna servitoare purta o tavă grea de argint în lungul coridorului. Patru ouă fierte, pâine prăjită, unt şi marmeladă, două minunate ceşti de cafea, un ibric ce scotea aburi şi cele mai fine şerveţele egiptene de bumbac. Aşeză tava jos şi ciocăni la uşă.
- Intră!
- Bună dimineaţa, înălţimea voastră! Salaam!
- Salaam, spuse morocănoasă Şeherazada.

Era sprijinită de multele perne ale patului aşternut direct pe covor, cu faţa buhăită de lacrimi. Uşa băii era dată de perete şi se auzea zgomotul apei ce curgea.
- Poţi s-o pui aici, pe pat!
- Da, înălţimea voastră.

Bătrâna se supuse. Cu coada ochiului, aruncă o privire în baie, apoi plecă tăcută.
- Dejunul, Tommy, strigă Şeherazada, încercând să pară veselă.

Nici un răspuns. Ridică din umeri mai mult pentru ea. Suspină puţin, alte lacrimi gata să izbucnească în curând. Ridică privirile când Lochart se întoarse în dormitor. Era proaspăt ras şi îmbrăcat în echipamentul de zbor pentru iarnă: cizme, pantaloni, cămaşă şi un pulover gros.
- Cafea? întrebă cu o încercare de zâmbet, urându-i chipul împietrit şi aerul de dezaprobare pe care îl avea.

- Într-o clipă, spuse fără entuziasm.
- Mulţumesc.
- Am... am poruncit totul aşa cum îţi place.
- Arată bine. Nu m-aştepta.

Se duse la birou şi începu să îşi lege cravata.

- N-a fost într-adevăr minunat din partea lui Azadeh să ne împrumute apartamentul cât e plecată? Nu-i aşa? E mult mai drăguţ decât acasă.

Lochart o privi în oglindă.

- N-ai spus asta atunci.
- O, Tommy, sigur că ai dreptate, dar te rog, hai să nu ne certăm!
- Nu mă cert. Am spus tot ce-aveam de spus, şi tu la fel. Am făcut-o, se gândi nemulţumit, ştiind că ea se simţea la fel de mizerabil ca şi el, dar fără să fie în stare să facă ceva în privinţa asta.

Când Meshang îl provocase în faţa ei şi-a lui Zarah, cu două nopţi în urmă, începuse coşmarul care continua chiar şi acum, sfâşiindu-i, împingându-l în pragul nebuniei. Două zile şi două nopţi de lacrimi amare şi el spunând întruna: "N-ai de ce să te îngrijorezi. O să ne descurcăm cumva, Şeherazada!" şi-apoi discutând viitorul. Care viitor, îşi întrebă imaginea din oglindă, simţindu-se încă o dată gata să explodeze.

- Uite-ţi cafeaua, dragă Tommy!

O luă morocănos, se aşeză cu faţa la ea pe un scaun, fără s-o privească. Cafeaua era fierbinte şi excelentă, dar nu-i îndepărtă gustul amar din gură, aşa că o lăsă aproape neatinsă, ducându-se să-şi ia scurta de zbor.

Slavă Domnului că am zborul de astăzi la Kowiss, se gândi. La dracu cu totul!

- Când am să te revăd, dragul meu? când ai să te-ntorci? Se văzu ridicând din umeri şi se urî, dorind s-o ia în braţe şi să-i spună cât de profundă era dragostea lui, dar trecuse prin suferinţa aceea de patru ori în ultimele două zile şi era la fel de neînduplecată şi inflexibilă ca şi fratele ei.
- Să plec din Iran? Să plec de-acasă pentru totdeauna? ţipase. O, nu, nu pot! Nu pot!
- Dar n-o să fie pentru totdeauna, Şeherazada! O să petrecem o vreme la Al Shargaz, apoi o să mergem în Anglia. O să-ţi placă Anglia şi Scoţia şi Aber...

- Dar Meshang spune...
- Tu-l în cur pe Meshang! strigase şi văzuse teama de pe chipul ei şi asta nu făcuse decât să-i exacerbeze furia. Meshang nu e Dumnezeu Atotputernicul, Isuse Christoase! Ce afurisenia dracului ştie el?

Ea începuse să suspine ca un copil înspăimântat, îndepărtându-se de el.
- O, Şeherazada, iartă-mă! O luase în braţe, murmurându-i cuvinte drăgăstoase la ureche şi ea se cuibări în braţele sale.
-Tommy, ascultă-mă, dragul meu. Aveai dreptate şi am greşit. A rost vina mea, dar ştiu ce trebuie să fac. Mâine am să mă duc la Meshang şi-am să-l conving să ne lase un venit şi... ce s-a-ntâmplat?
- N-ai ascultat nici măcar un cuvânt din ce ţi-am spus.
- O, ba da, da, într-adevăr, am ascultat cu foarte mare grijă, te rog, nu te înfuria din nou, e desigur drept să te superi, dar ascultă-mă!

Izbucnise din nou.
- N-ai auzit ce-a spus Meshang? N-avem nici un ban. Cu banii s-a terminat. Clădirea s-a terminat. Are controlul total asupra banilor familiei. To.tal. Şi până când nu i te supui lui şi nu mie, n-ai să mai primeşti nimic. Dar asta nu e important. Pot să câştig de-ajuns pentru noi! Pot!

Problema este să plecăm din Teheran. Să plecăm pentru... pentru o vreme.
- Dar n-am nici un act! Nu am, Tommy! Şi nu pot să obţin altele încă. Şi Meshang are dreptate când spune că dacă plec fără acte, n-o să mă lase niciodată să mă întorc. Niciodată! Niciodată!

Alte lacrimi şi altă ceartă şi nu fusese în stare s-o convingă. Alte lacrimi, apoi se culcaseră, încercaseră să doarmă şi nici unul nu reuşise.
- Poţi să rămâi aici, Tommy. De ce nu poţi să rămâi aici, Tommy?
- O, pentru Dumnezeu, Şeherazada! Meshang a arătat asta foarte limpede. Nu sunt dorit şi toţi străinii sunt izgoniţi. O să mergem undeva, în altă parte, în Nigeria sau la Aberdeen. în altă parte. Pregăteşte-ţi o valiză. O să te urci în avion şi-o să ne întâlnim la Al Shargaz. Ai paşaport canadian. Eşti canadiancă!

- Dar nu pot să plec fără documente, începuse ea să se văicărească şi să suspine şi aceleaşi argumente întruna şi alte lacrimi.

Apoi, cu o zi în urmă, detestându-se, lăsase la o parte mândria şi se dusese în bazar să ajungă la o înţelegere cu Meshang, să-l facă să se răzgândească. Pregătise cu multă suferinţă şi durere tot ceea ce avea de gând să spună, dar se izbise de un zid la fel de înalt. Înalt până la cer. Şi mai departe.

- Tatăl meu deţinea acţiuni suficiente ca să controleze asocierea la IHC, acţiuni pe care, desigur, le-am moştenit.

- O, asta-i minunat! Asta schimbă totul, Meshang.

- Nu schimbă nimic. Problema este cum intenţionezi să-ţi plăteşti datoriile? Să plăteşti fosta ta soţie, să plăteşti pentru sora mea şi copilul ei, fără un mare exces de caritate?

- O slujbă nu e o faptă caritabilă, Meshang, nu e o faptă caritabilă! Ar putea fi teribil de profitabilă pentru amândoi. Nu-ţi sugerez o asociere, nimic de genul ăsta. O să lucrez pentru tine. Nu cunoşti nimic din ceea ce ţine de elicoptere. Eu da, pe de rost. Aş putea să mă ocup de noua asociere pentru tine şi s-o fac imediat profitabilă. Cunosc piloţii şi ştiu cum să mă ocup de asta. Cunosc tot Iranul şi cea mai mare parte a exploatărilor. Asta ar rezolva totul pentru amândoi. Aş lucra din răsputeri ca să apăr interesele familiei şi am sta în Teheran. Şeherazada ar putea avea copilul aici şi...

- Statul Islamic o să ceară numai piloţi iranieni. Ministrul Kia m-a asigurat. Sută la sută.

Înţelesese dintr-o dată. Universul lui se spărsese în ţăndări.

- A, acum înţeleg. Nici o excepţie, nu? în special pentru mine!

Îl văzuse pe Meshang ridicând dispreţuitor din umeri.

- Sunt ocupat. Ca să fiu direct, nu mai poţi rămâne în Iran. N-ai nici un viitor în Iran. în afara Iranului şi alături de tine, Şeherazada n-are nici un viitor de oarecare valoare şi ea n-o să se exileze permanent, ea singură, de bunăvoie, niciodată; iar dacă pleacă fără permisiunea mea şi fără hârtiile potrivite, o aşteaptă exilul. Prin urmare, trebuie să divorţezi.

-Nu.

- Trimite-o înapoi de la apartamentul Hanului, după-amiaza asta - apartamentul este alt gest de milă, apropo - şi părăseşte

imediat Teheranul. Căsătoria ta n-a fost mahomedană, deci nu contează. Ceremonia civilă canadiană o să fie anulată...
- Şeherazada n-o să încuviinţeze niciodată!
- Oare? Să fii la mine acasă la şase după-amiază şi o să isprăvim cu problema asta. După ce o să pleci, am să-ţi acopăr datoriile în Iran. Nu pot să las ca datoriile să-mi păteze bunul nume. La şase după amiază fix! Bună ziua.

Nu-şi amintise cum se întorsese la apartament, dar îi spusese, şi izbucniseră alte lacrimi şi apoi merseseră la casa familiei Bakravan şi Meshang repetase ceea ce spusese, înfuriat de rugăminţile umile ale Şeherazadei.
- Nu te umili, Şeherazada! Termină cu urletele! Asta-i spre binele tău. Spre binele fiului tău şi spre binele familiei! Dacă pleci cu paşaport canadian, fără documentele iraniene potrivite, n-o să ţi se îngăduie niciodată să te întorci! Să locuieşti în Aberdeen? Allah să te apere! Ai muri de frig într-o lună, ca şi fiul tău! Doica Jari n-o să meargă cu tine, ca să nu mai vorbim că ăsta n-ar putea s-o plătească. Ea nu-i nebună, n-o să-şi părăsească Iranul şi familia niciodată. N-ai să ne mai poţi vedea vreodată. Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la fiul tău!

Mereu şi mereu, până când rugăminţile Şeherazadei fuseseră reduse la un şir de cuvinte incoerente şi Lochart la carne vie.
- Tommy!

Tresări din gândurile sale.
- Da, spuse, auzind vechea notă în glasul ei.
- Tu mă părăseşti pentru totdeauna? spuse ea în farsi.
- Nu pot să rămân în Iran, spuse liniştit acum, acest tu ajutând foarte mult. când o să se oprească activitatea companiei, n-o să mai existe slujbă pentru mine aici, n-am bani şi chiar dacă n-ar fi ars casa, ei bine, eu n-am putut niciodată să stau degeaba.

Privirea lui era nevinovată.
- Meshang are dreptate în multe privinţe. N-ar fi cine ştie ce viaţă cu mine şi ai dreptate să rămâi. Desigur, fără acte ar fi periculos să pleci şi trebuie să te gândeşti la copil. Ştiu asta. Şi încă... Nu, lasă-mă să termin, spuse blând, întrerupând-o. Şi mai e HBC.

Asta-i aminti de vărul ei Karim. Încă o grozăvie care avea să vină. Sărmana Şeherazada.
- Tu, tu ai să mă părăseşti pentru totdeauna?

- Astăzi plec la Kowiss. Am să rămân acolo câteva zile, apoi mă duc la Al Shargaz. Am să te aştept acolo. Am să te aştept o lună. Asta o să-ţi dea timp să te gândeşti la ceea ce vrei. O să-mi poţi trimite o scrisoare sau un telex prin intermediul celor de la Aeroportul Al Shargaz. Dacă vrei să vii cu mine, Ambasada Canadiană o sa aranjeze imediat, cu prioritate. Am aranjat deja asta şi desigur o să ţin legătura.
- Prin Mac?
- Prin el sau altcumva.
- Tu, tu ai să divorţezi?
- Nu, niciodată. Dacă vrei asta sau... lasă-mă s-o spun altfel, dacă crezi că e necesar să apere copilul nostru sau pentru orice alt motiv, atunci am să fac orice vrei tu.

Tăcerea se adânci şi îl privi cu o căutătură ciudată în ochii săi mari, întunecaţi, într-un fel mai bătrână decât înainte şi totuşi atât de tânără şi atât de fragilă, cămaşa de noapte translucidă subliniind auriul pielii ei, părul revărsându-se peste umeri şi sâni. Lochart era mistuit de neputinţă, murea înlăuntrul său, dorindu-şi să rămână şi ştiind că nu mai avea nici un motiv să o facă. Totul fusese spus şi acum totul depindea de ea. Dacă aş fi în locul ei, n-aş ezita. Aş divorţa. Nu m-aş fi căsătorit niciodată, de la bun-început.

- Tu, spuse el în farsi, îţi spun adio, iubito!
- Şi ţie, iubitule!

Îşi luă scurta de zbor şi plecă. Peste câteva clipe ea auzi uşa închizându-se. Pentru o vreme privi după el, apoi, gânditoare, îşi turnă cafea şi o bău cu înghiţituri mici, fierbinte şi tare şi dulce, dătătoare de viaţă.

Voia lui Allah, îşi spuse, mai liniştită. Fie că se va întoarce sau nu. Fie că Meshang o să renunţe sau nu. Oricum, trebuie să fiu puternică şi să mănânc pentru doi si să mă gândesc la lucruri bune cât timp îmi împlinesc fiul.

Decapita primul ou. Era fiert perfect şi avea un gust delicios.

La apartamentul lui McIver; ora 11,50 dimineaţa. Petikin intră în sufragerie târând după el o valiză şi fu surprins să-l vadă pe servitor, Aii Baba, lustruind cu sârguinţă ostentativă bufetul.

- Nu te-am auzit întorcându-te! Am crezut că ţi-am dat zi liberă, spuse iritat, aşezând jos valiza.

- O, da, aga, dar este cel mai foarte mult de făcut. Locul... ea este plin de mizerie şi bucătăria...

Sprâncenele lui stufoase castanii se ridicară către ceruri.

- Da, da, asta-i adevărat, dar poţi să începi de mâine. Petikin îl văzu privind valiza şi înjură.

Imediat după micul dejun îl trimisese pe Aii Baba de-acasă, toată ziua, cu instrucţiuni să se întoarcă la miezul nopţii, ceea ce de obicei ar fi însemnat că n-avea să se întoarcă până a doua zi dimineaţă.

- Acum şterge-o!

- Da, aga. Plecaţi în vacanţă sau în concedii?

- Nu. O să... O să stau cu unul dintre piloţi pentru câteva zile, aşa că vezi ca dormitorul meu să fie curat mâine. Ah, da. Şi-ar fi bine să-mi dai cheia. Am rătăcit-o pe-a mea.

Petikin întinse mâna, blestemându-se că nu se gândise la asta mai înainte. Cu o şovăială ciudată, Ai Baba îi dădu cheia.

- Căpitanul McIver vrea apartamentul numai pentru el. Are treabă de făcut şi nu vrea să fie tulburat. Ne vedem curând. La revedere.

- Dar, aga...

- La revedere!

Se asigură că Aii Baba îşi luase haina, deschise uşa şi aproape îl îmbrânci afară, închizând-o după el. Nervos, aruncă din nou o privire la ceas. Aproape prânzul şi McIver încă nu sosise şi ar fi trebuit să fie deja la aeroport. Intră în dormitor, băgă mâna în dulap după cealaltă valiză, de asemenea pregătită, apoi se-ntoarse şi o puse alături de prima, lângă uşa din faţă.

Două valijoare şi o geantă de voiaj, se gândi. Nu-i prea mult de arătat după atâţia ani în Iran. N-are a face! Prefer să călătoresc cu bagaje puţine şi poate de data asta o să fiu norocos şi am să fac mai mulţi bani sau o să încep o afacere legată de asta. Şi-apoi mai e şi Paula. Cum dracu să-mi permit să mă însor din nou? Să mă însor? Eşti nebun? O legătură e aproape tot ceea ce-ţi poţi îngădui. Da, dar, fir-ar să fie, aş vrea să mă însor cu ea şi... Telefonul sună şi, speriat, fu gata să sară înapoi, atât de neobişnuit cu sunetul lui. Îl ridică cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Alo?

- Charlie, eu sunt, Mac! Slavă Domnului, blestemăţia funcţionează! Am încercat-o din întâmplare. Am fost reţinut.
- Ai probleme?
- Nu ştiu, Charlie, dar trebuie să plec şi să mă întâlnesc cu Aii Kia. Ticălosul şi-a trimis afurisitul de secretar şi pe cineva din Gărzile Verzi ca să mă ia.
- Ce dracu vrea şi Kia acum?

Afară, muezinii din întreg oraşul începură să cheme credincioşii la rugăciunea de amiază şi, pentru o clipă, îi abătură atenţia.
- Nu ştiu. Întâlnirea este peste o jumătate de oră. Mai bine te-ai duce la aeroport, iar eu o să ajung acolo cât de repede pot. Spune-i lui Johnny Hogg să întârzie.
- Okay, Mac! Cum rămâne cu lucrurile tale? Sunt în birou?
- Le-am strecurat dis-de-dimineaţă, în timp ce Aii Baba sforăia, şi sunt în portbagajul lui Lulu. Charlie, mai e una dintre cusăturile lui Genny în bucătărie: "Jos cu plăcinta cu carne!" înghesui-o în valiza ta. Faci asta pentru mine, te rog? îmi face maţele jartiere dacă o s-o uit. Dacă am timp, o să mă întorc şi-o să mă asigur că totul e okay.
- Să închid gazul sau electricitatea?
- Christoase, nu ştiu. Las-o aşa, okay?
- E-n regulă. Sigur nu vrei să te-aştept?

Vocile metalice din difuzoare ale muezinilor îi sporeau starea de nelinişte.
- Nu mă deranjează să aştept. Ar putea să fie mai bine aşa, Mac.
- Nu, tu du-te. O să fiu acolo cât de repede. La revedere.
- La revedere!

Petikin se încruntă, apoi, având ton, formă numărul biroului lor de la aeroport. Spre uimirea lui, legătura se făcu imediat.
- Iran Helicopters, alo?

Recunoscu vocea responsabilului lor de mărfuri.
- Bună dimineaţa, Adwani. Aici căpitanul Petikin, a sosit avionul?
- A, căpitane, da. Face turul şi ar trebui să aterizeze din clipă în clipă.
- Căpitanul Lane e acolo?
- Da, doar un moment, vă rog. Petikin aşteptă, întrebându-se ce-o fi vrut Kia.
- Salut, Charlie! Nogger la telefon. Ai prieteni sus-puşi?

- Nu, telefonul a început pur şi simplu să funcţioneze, poţi să vorbeşti între patru ochi?
- Nu, nu-i cu putinţă. Ce se coace?
- Sunt încă în apartament. Mac a fost reţinut. Trebuie să se ducă să se întâlnească cu Aii Kia. Eu plec acum spre aeroport, iar el o să vină direct de la biroul lui Kia. Eşti gata să încarci?
- Da, Charlie. Trimitem motoarele la reparaţii şi recondiţionare, aşa cum a ordonat căpitanul McIver. Totul cum s-a ordonat.
- Bun. Mecanicii-s acolo?
- Da. Şi piesele alea sunt gata pentru încărcat.
- Bun. Nici o problemă?
- Nu se întrevede încă nimic la orizont, amice.
- Ne vedem acolo.

Petikin puse receptorul în furcă. Privi în jur prin apartament pentru ultima dată, acum în mod ciudat întristat. Vremuri şi bune şi rele, dar cele mai bune când rămânea acolo Paula. Observă afară pe fereastră, în depărtare, un fir de fum deasupra Jalehului şi auzi, pe măsură ce vocile muezinilor se stingeau una câte una, obişnuitele focuri rare de arme.
- Să-i ia dracu pe toţi, murmură.

Se ridică şi ieşi cu bagajul şi încuie grijuliu uşa. când ieşi din garaj, îl văzu pe Aii Baba ascunzându-se în umbra unei arcade de peste drum. Alături de el se aflau alţi doi bărbaţi pe care nu-i mai întâlnise până atunci.

Ce dracu pregăteşte nemernicul ăsta? se gândi neliniştit.

La Ministerul Transporturilor; ora 1,07 după amiază. Încăperea uriaşă era ca o gheţărie, în ciuda focului de buşteni, iar ministrul Aii Kia purta o şubă grea scumpă, de astrahan şi o căciulă asortată, şi era furios.
- Repet, am nevoie de un mijloc de transport la Kowiss mâine şi-ţi cer să mă însoţeşti!
- Nu pot mâine. Îmi pare rău, spuse McIver, făcând din greu eforturi ca să nu lase să i se vadă nervozitatea pe faţă. Aş fi bucuros să mă alătur domniei voastre săptămâna viitoare. Să zicem, luni.
- Sunt uimit ca după toată "cooperarea" pe care v-am acordat-o să fie necesar chiar să ne certăm! Mâine căpitane, sau... sau o să anulez toate aprobările pentru avionul vostru. De fapt, am să-l ţin la sol astăzi, am să-l sechestrez astăzi, până la noi cercetări.

McIver stătea în picioare în faţa uriaşului birou, Kia aşezat de partea cealaltă, într-un scaun mare, sculptat, care îl făcea să pară un pitic.
- N-ar putea să fie astăzi, Excelenţă? Avem un Alouette de dus la Kowiss. Căpitanul Lochart pleacă...
Kia se înroşi şi mai mult.
- Mâine, nu astăzi! Ca director al Consiliului de Conducere, îţi ordon; o să vii cu mine şi-o să plecăm împreună la ora zece. Înţelegi?
McIver dădu din cap mohorât, încercând să găsească o cale de scăpare din capcană. Reuşi să alcătuiască din bucăţele un plan.
- Unde vreţi să ne întâlnim?
- Unde-i elicopterul?
- La Doshan Tappeh. Avem nevoie de aprobare. Din nefericire, acolo e un oarecare maior Delami şi un mullah şi amândoi sunt destul de dificili, aşa că nu văd cum am putea s-o facem.
Chipul lui Kia se încruntă şi mai mult.
- Primul ministru a dat noi ordine care-i privesc pe mullahi şi amestecul cu guvernul legal, şi Imamul a încuviinţat totul. Amândoi ar face bine să se poarte cum trebuie. O să ne întâlnim mâine la zece şi...
În momentul acela se auzi afară o explozie puternică.
Alergară la fereastră, dar nu putură vedea decât un nor de fum învolburându-se de după colţul străzii spre cerul rece.
- Pare o altă maşină-capcană, spuse McIver îngreţoşat.
În ultimele zile avuseseră loc câteva tentative de asasinat şi atacuri cu maşini-capcană, organizate de extremiştii de stingă, cele mai multe asupra ayatdlahilor marcanţi din guvern.
- Terorişti împuţiţi, arde-le-ar Allah părinţii şi pe ei! Kia era vizibil înspăimântat, ceea ce-i făcu plăcere lui McIver.
- Preţul gloriei, domnule ministru, spuse cu vocea plină de îngrijorare. Cei sus-puşi, ca domnia voastră, sunt evidente ţinte.
- Da, da, ştim.., ştim... Terorişti împuţiţi!
McIver zâmbi tot drumul de întoarcere la maşină. Deci Kia vrea să meargă la Kowiss. Am să mă îngrijesc ca afurisitul să ajungă la Kowiss şi "Vârtejul" să continue după cum am stabilit.
După colţ, drumul principal era parţial blocat cu dărâmături, o maşină încă ardea, altele fumegau şi în asfalt era o gaură acolo unde explodase maşina-capcană, aruncând în aer

toată faţada unui restaurant şi spărgând obloanele băncii străine de lângă el. Cioburi de sticlă de la ferestrele acestor două clădiri şi de la ferestrele celorlalte magazine erau împrăştiate peste tot. Mulţi răniţi, morţi sau pe moarte. Durere şi panică şi mirosul cauciucului care ardea.

Circulaţia era blocată în ambele sensuri. Nu mai era nimic de făcut decât s-aştepte. După o jumătate de oră sosi o ambulanţă, nişte Gărzi Verzi şi un mullah care începu să dirijeze circulaţia. După o vreme i se făcu semn să treacă înainte şi demară într-o avalanşă de înjurături. Trecând încet pe lângă dărâmături, printre toate maşinile care claxonau şi şoferi furioşi, nu observă trupul descăpăţânat al lui Talbot, pe jumătate îngropat sub ruinele restaurantului, şi nici nu-l recunoscu pe Ross, îmbrăcat în civil, zăcând în nesimţire alături, în parte proptit de zid, cu haina sfâşiată şi cu sânge curgându-i din nas şi din urechi.

În holul aeroportului Al Shargaz, de cealaltă parte a Golfului; ora 2,05 după-amiază. Scot Gavallan se afla în mulţime, aşteptând dincolo de bariera Vămii şi Biroului de Imigrări, cu braţul drept într-o eşarfă. Din difuzor se revărsau anunţuri în arabă şi engleză referitoare la zboruri, iar marele tabel cu sosiri şi plecări clănţănea, stabilind orare şi porţi de ieşire, întregul terminal zumzăind ca un stup prosper. Îşi zări tatăl intrând pe uşile verzi, chipul i se lumină şi se repezi în întâmpinarea lui.

- Salut, tată!

- O, Scot băiete! spuse Gavallan nespus de fericit şi-l îmbrăţişa cu grijă, protejându-i umărul. Ce mai faci?

- Minunat, tată, zău. Ţi-am spus, acum e bine.

- Da, se vede asta.

De când plecase, luni, Gavallan vorbise de multe ori cu fiul său la telefon. Dar vorbitul la telefon nu-i acelaşi lucru, îşi zise.

- Eram atât de îngrijorat...

N-ar fi vrut să plece deloc, dar doctorul englez de la spital îl asigurase că Scot se pusese pe picioare, iar el avea probleme de afaceri urgente în Anglia şi trebuise să se ocupe de întâlnirea amânată a Consiliului.

- Pe radiografie nu se vede nici o fractură, domnule Gavallan. Glonţul a trecut prin muşchi, rana e urâtă, dar vindecabilă.

Lui Scot, doctorul îi spusese:

- O să doară zdravăn şi n-ai să zbori două luni sau chiar mai mult. cât despre lacrimi, n-ai de ce să-ţi faci griji. E doar o reacţie normală în urma împuşcăturii. Zborul de la Zagros nu ţi-a priit nici el prea tare. Ai fugit într-un sicriu, spuneai. Asta-i destul ca să-ţi facă pielea de găină, fără să mai vorbim de împuşcătură. Şi mie mi s-ar întâmpla asta. O să te ţinem o zi aici.
- E necesar, doctore? M-aş simţi... m-aş simţi mult mai bine...
Scot se ridicase în picioare, genunchii îl lăsaseră şi ar fi căzut dacă Gavallan nu ar fi fost atent.
- Mai întâi trebuie să te reparăm. Un somn bun o să fie ca ploaia de vară, domnule Gavallan. Îţi promit.
Doctorul îi dăduse un sedativ şi Gavallan rămăsese el, liniştindu-l în privinţa morţii lui Jordon.
- Dacă e cineva responsabil, eu sunt acela, Scot. Dacă aş fi ordonat evacuarea înainte de plecarea Şahului, Jordon ar fi încă în viaţă.
- Nu, asta nu-i drept. Gloanţele erau pentru mine... Gavallan aşteptase până când fiul său adormise. Pierduse avionul, dar prinsese zborul de miezul nopţii şi ajunsese la Londra la vreme.
- Ce dracu o să se întâmple în Iran? întrebase Linbar ca preambul.
- Cum rămâne cu ceilalţi? îl întrerupsese aspru Gavallan.
Doar unul dintre ceilalţi directori se afla în încăpere, Raul Choy, poreclit "Profitabilul", care venise cu avionul in Hong Kong. Gavallan îl respecta enorm pentru abilitatea lui în afaceri. Singurul nor întunecat între ei era implicarea strânsă a lui Choy în accidentul mortal al lui David McStruan şi succesiunea lui Linbar.
- Ar trebui să-i aşteptăm, nu crezi?
- Nu mai vine nimeni! se răstise Linbar. Eu le-am anulat sosirea şi n-am nevoie de ei. Sunt taipan şi pot să ce vreau!
- Nu, cu S-G Helicopters nu poţi! Aspru, Gavallan privise peste el către Choy.
- Propun sa amânăm.
- Sigur că putem, spusese îndată Profitabilul Choy. La dracu, Andy, am venit aici special şi noi trei suntem statutari dacă vrem să votăm.
- Eu votez! spusese Linbar. De ce dracu ţi-e frică?
- Nimic, dar...

- Bun, atunci suntem statutari. Acum, ce-i cu Iranul? Gavallan se stăpânise.
- Vineri e ziua Z, dacă îngăduie vremea. "Vârtejul" este pregătit cât de bine putem.
- Sunt sigur de asta, Andy.

Zâmbetul Profitabilului Choy era prietenos.
- Linbar spune că ai hotărât să încerci să scoţi numai elicopterele JR 2l2.

Era un bărbat plăcut la înfăţişare, nemaipomenit ele bogat, aproape de patruzeci de ani, de mulţi ani unul din directorii Casei Struan şi al multelor sale consilii subsidiare, având multe acţiuni în afara Struanilor, în societăţi de navigaţie, de medicamente, în Hong Kong, Japonia şi China. Cum rămâne cu celelalte, 206 şi Alouette?
- Va trebui să le părăsim. E cu neputinţă să le scoatem. N-avem cum.

O tăcere grea urmă după explicaţia lui. Profitabilul Choy spuse:
- Care e ultima variantă a "Vârtejului"?
- Joi la ora şapte, dacă îngăduie vremea, o să transmit prin radio codul care va declanşa "Vârtejul". Toate aparatele se ridică în aer. Avem patru 212 poziţionate la Bandar-e Delam cu Rudi la comandă; ele or să se îndrepte spre Bahrain, o să realimenteze, apoi mai departe, până la Al Shargaz; cele două 212 de la Kowiss vor trebui să realimenteze pe coastă, apoi să se îndrepte către Kuweit pentru altă realimentare, apoi spre Jelet - o mică insulă în afara coastei saudite, unde am ascuns combustibil - de aici către Bahrain şi Al Shargaz. Cele trei de la Lengeh, cu Scragger, n-ar trebui să aibă vreo problemă. Se îndreaptă pur şi simplu direct către Al Shargaz. Erikki iese prin Turcia. Imediat ce sosesc, începem să le demontăm şi le încărcăm într-un 747 pe care l-am închiriat deja şi plecăm de-acolo cât de repede putem.
- Ce şanse ai calculat ca să nu pierdem vreun om sau vreun elicopter? întrebă Profitabilul Choy, cu ochii dintr-o dată duri.

Era un jucător faimos şi proprietar de cai de curse şi membru al Jockey Clubului din Hong Kong. Umblau zvonuri că era, de asemenea, membru al Sindicatului Jocurilor din Macao.
- Nu fac de obicei pariuri, dar şansele sunt bune. Altfel nici măcar nu m-aş fi gândit la aşa ceva. McIver a reuşit deja să scoată afară trei 212, salvând prin asta mai, bine de trei

milioane. Dacă scoatem toate elicopterele mari şi cea mai mare parte a pieselor, S-G va fi în formă bună.
- Împuţită formă, spuse brutal Linbar.
- Mai bună decât cea în care o să fie Struanii anul ăsta! Linbar roşi.
- Ar fi trebuit să fii pregătit pentru catastrofa asta. Tu şi afurisitul de McIver! Orice prost putea să înţeleagă că Şahul îşi trăia ultimele zile.
- De-ajuns cu asta, Linbar! izbucni Gavallan. Nu m-am întors ca să mă cert, doar ca să-mi prezint raportul, asa că hai să isprăvim si să iau avionul înapoi. Ce mai e, Profitabile?
- Andy, chiar dacă le scoţi din ţară, cum rămâne cu Imperial, care lucrează în Marea Nordului sub preţurile tale, luându-ţi douăzeci de contracte? Apoi se mai pune problema predării celor şase X63.
- O hotărâre afurisit de idioată şi prost venită! spuse Linbar

Gavallan îşi luă ochii de la Linbar şi se concentra. Choy avea dreptul să întrebe şi el nu avea nimic de ascuns.
- Câtă vreme am câteva JR 2l2, pot să revin la normal. E imens de lucru pentru ele. Săptămâna viitoare am să încep negocierile cu Imperial. Sunt convins că pot recâştiga o parte din contracte. Restul lumii e înnebunită după petrol, aşa că ExTex o să vină cu noile contracte din Arabia Saudită, Nigeria şi Malaysia şi când o să primească raportul nostru asupra noului X63, o să-şi dubleze afacerile cu noi. Ca şi toate celelalte companii importante. O să fim în stare să le oferim servicii mai bune ca niciodată, mai sigure în orice condiţii de vreme, la un cost mai mic pe kilometru şi pe pasager. Piaţa e uriaşă. Curând China o să se deschidă şi...
- Vis de opioman! spuse Linbar. Tu şi afurisitul de Dunross umblaţi cu capul în nori.
- China n-o să ne folosească la nimic, spuse Profitabilul Choy cu o privire curioasă. Sunt de acord cu Linbar.
- Eu nu.

Gavallan observase ceva ciudat în comportarea lui Choy, dar furia îl purta nestăpânită.
- O să aşteptăm! China trebuie să aibă pe undeva petrol din abundenţă. Ca să isprăvim, sunt în formă, o formă grozavă. Profiturile anului trecut au crescut cu cincizeci la sută şi anul ăsta o să fie la fel, dacă nu mai bine. Săptămâna viitoare o să...

Linbar îl întrerupse.
- Săptămâna viitoare ai să ieşi din afaceri. Zilele astea or să hotărască într-un fel sau altul.
Gavallan îşi împinse bărbia înainte.
- Vă propun să ne reîntâlnim lunea viitoare. Asta o să-mi dea timp să mă întorc.
- Paul şi cu mine ne întoarcem la Hong Kong duminică. O să ne întâlnim acolo.
- Asta nu-i posibil pentru mine şi...
- Atunci va trebui să mergem mai departe fără tine. Linbar îşi ieşi din fire.
- Dacă "Vârtejul" nu reuşeşte, s-a terminat cu tine. S-G Helicopters o să fie lichidat, O nouă companie, Nord Sea Helicopters - deja formată, ca să ştii - o să-i achiziţioneze patrimoniul şi mă îndoiesc c-o să plătesc o jumătate de cent la dolar.
Gavallan roşi.
- Ăsta-i jaf!
- Doar preţul insuccesului. Pentru Dumnezeu! Dacă S-G se prăbuşeşte, s-a terminat cu tine şi, în ceea ce mă priveşte, era şi timpul. Şi dacă nu poţi să-ţi îngădui să-ţi cumperi bilet de avion la întâlnirile Consiliului de Conducere, n-o să-ţi ducem lipsa!
Gavallan făcea eforturi supraomeneşti să-si stăpânească furia, dar rezistă. Apoi, la un gând brusc, privi peste masă la Profitabilul Choy.
- Dacă "Vârtejul" reuşeşte, o să m-ajuţi să finanţez o cumpărare de la Struani?
Mai înainte ca Choy să poată răspunde, Linbar urlă:
- Pachetul de control nu-i de vânzare!
- Poate ar trebui, Linbar, spuse gânditor Profitabilul Choy. Asta ar putea să te mai scoată din rahatul în care te afli. De ce să nu scapi de o sursă de iritare? Voi doi vă mușcaţi toată vremea. Şi pentru ce? De ce să nu terminăm odată, nu?
Linbar Spuse printre dinţi:
- Ai finanţa cumpărarea?
- Poate. Da, poate! Dar numai dacă încuviinţezi, Linbar, numai atunci. Asta-i o problemă de familie.
- N-am să fiu niciodată de acord. Profitabile! Obrazul lui Linbar se strâmbă şi se întoarse holbat către Gavallan.

- Vreau să te văd putrezind, pe tine şi pe afurisitul de Dunross.
Gavallan se ridică.
- Ne vedem la întâlnirea viitoare a Consiliului Intern. O să vedem ce-o să zică.
- O să facă ceea ce am să le spun eu să facă. Eu sunt taipan. Că veni vorba, îl fac membru pe Profitabil.
- Nu poţi, e împotriva regulilor lui Dirk!
Dirk Struan, fondatorul companiei, stabilise că membrii Consiliului Intern puteau fi numai din familie, oricât de depărtaţi ar fi fost, şi creştini.
- Ai jurat în faţa lui Dumnezeu să te supui lor.
- La dracu cu regulile lui Dirk! se răsti Linbar. Nu eşti parte la toate sau la moştenirea lui Dirk. Numai un taipan este, pentru Dumnezeu! Şi ce-am jurat e treaba mea! Crezi că eşti atât de afurisit de deştept? Nu eşti! Profitabil a devenit anglican anul trecut, a divorţat şi în curând o să se căsătorească în familie cu una dintre nepoatele mele, cu binecuvântarea mea. O să fie mult mai în familie decât eşti tu!
Izbucni într-un hohot de râs.
Gavallan nu râse şi nici Profitabilul Choy. Se priviră unul pe celălalt. Zarurile fuseseră aruncate.
- Nu ştiam c-ai divorţat, spuse Gavallan. Ar fi trebuit să te felicit pentru... pentru noua viaţă şi numire.
- Da, mulţumesc, fu tot ce spuse duşmanul său.
Scot se aplecă să ridice valiza tatălui său. Alţi pasageri trecură grăbiţi, înghiontindu-i. Gavallan refuză:
- Nu, mulţumesc, Scot, pot să mă descurc. O ridică singur.
- Mi-ar prinde bine un duş şi câteva ore de somn. Nu-mi place să zbor noaptea.
- Genny are maşina afară.
Scot sesizase din prima clipă oboseala tatălui său.
- Ai avut o vreme grea acasă?
- Nu. Nu, deloc. Mă bucur că eşti teafăr. Care-s veştile aici?
- Totul e grozav, tată. Merge conform planului, ca ceasul.
În suburbiile nordice al Teheranului; ora 2,35 după-amiază. Jean-Luc cobori din taxi, arătos ca întotdeauna, în costumul său de zbor şi cizme de comandă. După cum promisese, scoase o bancnotă de o sută de dolari şi o rupse grijuliu în două.
- Voilă!

Şoferul examina îndeaproape jumătatea sa de bancnotă.
- Numai o oră, aga! în numele lui Allah, aga, nu mai mult!
- O oră şi jumătate, aşa cum ne-am înţeles, şi-apoi degrabă înapoi la aeroport. O să am nişte bagaje.
- Insha Allah.

Şoferul se uită nervos înjur.
- Nu pot aştept aici. Prea mulţi ochi. O oră şi jumătate de oră, eu după colţ, acolo.

Arătă cu degetul înainte şi demară. Jean-Luc urcă scările şi descuie uşa apartamentului 4A ale cărui ferestre dădeau către şoseaua mărginită de copaci şi spre miazăzi. Era apartamentul lui, deşi îl găsise şi-l aranjase pentru el soţia sa, Marie-Christine, şi unde locuia în rarele ei vizite la Teheran. Un dormitor cu un pat mare, jos, dublu, o bucătărie bine dotată, o sufragerie cu o sofa adâncă, o combină muzicală de bună calitate cu pick-up HiFi.
-...Ca să-ţi distrezi prietenele, chéri, câtă vreme nu importi vreuna în Franţa.
- Éu, chérie? Eu sunt amant, nu importator! Zâmbi în sinea lui, bucuros să fie acasă, dar puţin iritat că trebuia să părăsească atât de multe. Combina era cea mai bună, discurile minunate, canapeaua seducătoare, patul... o, atât de elastic, vinul atât de greu strecurat în ţară, şi apoi mai era bucătăria, ustensilele sale de gătit.
- Espèce de con, spuse cu glas tare intrând în dormitor şi încercând telefonul.

Nu funcţiona. Scoase o valiză din biroul încastrat în perete şi începu să împacheteze repede şi eficient, pentru că se gândise mult la lucrul ăsta. Mai întâi cuţitele sale favorite şi tigaia de omletă, apoi cele şase sticle din cele mai bune vinuri, restul de patruzeci aveau să rămână noului proprietar - un proprietar temporar, în caz că se va întoarce vreodată - care închinase de la el întregul apartament începând de a doua zi, cu plata în franci francezi buni, lunar, plătiţi în avans în Elveţia, şi o altă sumă bună drept garanţie pentru stricăciuni, de asemenea în avans. Înţelegerea se cocea dinainte de a pleca în concediul de Crăciun.

Câtă vreme toată lumea purta ochelari de cal, pufni el, eu am fost cu mult înaintea lor. Desigur, însă, că am un avantaj deosebit asupra celorlalţi: sunt francez.

Mulţumit, continuă să împacheteze. Noul proprietar era de asemenea un francez, un prieten mai în vârstă din ambasadă, care de săptămâni avea nevoie imperioasă de o garsonieră bine echipată pentru amanta lui, o adolescentă georgian-circaziană, care jura să-l părăsească dacă nu se descurcă.

- Jean-Luc, dragul meu prieten, cel mai bun prieten, închiriază-mi-o pentru un an, pentru şase luni, pentru trei! Îţi spun din tot sufletul: curând, singurii rezidenţi europeni de-aici vor fi diplomaţii! Nu spune nimănui altcuiva, dar am aflat-o de la cea mai înaltă autoritate din cercul lui Khomeini, la Neauphle-le-Château. Pe cinstite, ştim tot ce se întâmplă. Nu sunt mulţi dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui vorbitori de franceză şi pregătiţi la universităţile franceze? Te rog, te implor, trebuie pur şi simplu să mulţumesc lumina vieţii mele!

Sărmanul meu prieten, se gândi trist, slavă Domnului că n-a trebuit niciodată să mă târăsc pe lângă nici o femeie. Ce norocoasă e Marie-Christine că s-a căsătorit cu mine, care pot, cu înţelepciune, să mă îngrijesc de averea ei!

Ultimele lucruri pe care le împacheta fură instrumentele de zbor şi o jumătate de duzină de ochelari de soare. Toate hainele le pusese deoparte într-un dulap încuiat. Desigur c-o să mă despăgubească compania şi-am să-mi cumpăr altele noi. Cine are nevoie de haine vechi?

Acum isprăvise. Totul era îngrijit aranjat. Se uită la ceas. Îi trebuiseră numai douăzeci şi două de minute. Perfect. Sticla de La Doucette din frigider se răcise. Frigiderul încă mai funcţiona, în ciuda frecventelor opriri ale curentului electric. Deschise sticla şi gustă. Perfect.

Trei minute mai târziu auzi o bătaie în uşă. Perfect.

- Sayada, draga mea, ce minunată eşti, spuse cald şi-o sărută, dar gândi: Nu arăţi deloc bine, obosită şi îngrijorată. Ce mai faci, chérie?

- Am răcit. N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse.

În dimineaţa aceea observase în oglindă riduri şi cearcăne şi ştia că Jean-Luc avea să bage de seamă.

- Nimic serios, am terminat acum. Dar tu, chéri?

- Astăzi minunat, mâine,...

Ridică din umeri. O ajută să-şi scoată pardesiul, o ridică uşor în braţe şi se cufundară în îmbrăţişarea canapelei. Era

foarte frumoasă şi îi părea rău să o părăsească. Pe ea şi Iranul. Ca şi Algerul, se gândi.
- La ce te gândeşti, Jean-Luc?
- În '63 am fost izgonit din Alger. A fost exact ca acum, în Iran, într-un fel. Am fost forţaţi să plecăm, ca şi acum.

O simţi tresărind în braţele sale.
- Ce s-a întâmplat?
- Lumea e atât de îngrozitoare câteodată... Sayada nu-i spusese nimic despre viaţa ei reală.
- atât de nedreaptă, spuse scârbită, amintindu-şi războiul din '67 din Gaza şi moartea părinţilor săi, apoi fuga, povestea vieţii ei foarte asemănătoare cu a lui, amintindu-şi şi mai pregnant catastrofala ucidere a lui Ţeymour şi o cuprinse greaţa când şi-l imagină pe micul Yassar şi ceea ce i s-ar fi putut întâmpla fiului ei dacă nu se supunea.

Măcar dac-aş putea să aflu cine sunt ei.

Jean-Luc turnă vinul pe care-l aşezase pe masa din faţa lor.
- E rău să fim serioşi, chérie! N-avem prea mult timp. Sante!

Vinul avea un gust răcoros, delicat şi primăvăratec.
- Cât timp ai? Nu rămâi?
- Trebuie să plec într-o oră.
- La Zagros?
- Nu chérie, la aeroport, apoi la Kowiss.
- Când ai să te-ntorci?
- N-am să mă întorc, spuse şi o simţi tresărind.

O reţinu ferm şi peste o clipă ea se relaxa din nou şi el continuă. N-avea nici un motiv să nu aibă încredere în ea.
- Între noi fie vorba, Kowiss este temporar. Ne retragem din Iran, întreaga firmă. E evident că nu suntem doriţi. Nu putem să mai operăm liber de-aici înainte, compania nu e plătită. Am fost izgoniţi din Zagros, unul dintre mecanicii noştri a fost ucis de terorişti acum câteva zile şi tânărul Scot Gavallan a fost la un fir de păr de a fi ucis si el, așa că ne retragem. Cest fini.
- Când?
- Curând. Nu ştiu exact.
- Eu... o să-mi fie dor. O să-mi fie dor de tine, Jean-Luc, spuse şi se ghemui mai aproape.
- Şi mie o să-mi fie, chérie, spuse blând, observându-i lacrimile care-i curgeau liniştit pe obraji.

- Cât de mult mai rămâi în Teheran?
- Nu știu.

Se strădui să nu-i răzbată durerea în glas.

- Am să-ţi dau o adresă la Beirut. Acolo o să ştie unde poţi să mă găseşti.
- Poţi să dai de mine prin Aberdeen.

Rămaseră acolo, pe canapea, ea în braţele lui, ceasul-de pe cămin ticăind - de obicei încetişor, dar acum atât de tare - amândoi conştienţi de timpul care trecea şi de finalul care se apropia, nu din dorinţa lor.

- Hai să facem dragoste, murmură ea, nedorind asta, dar ştiind că era aşteptată în pat.
- Nu, spuse el galant.

Se prefăcu tare pentru amândoi, ştiind ce se aştepta de la el: patul. Şi după asta aveau să se îmbrace şi-or să fie francezi şi sensibili şi de bun simţ acum, la sfârşitul legăturii lor. Trase cu ochiul la ceas. Mai rămăseseră patruzeci şi trei de minute.

- Nu mă doreşti?
- Mai mult ca oricând.

Îi cuprinse sânul în palmă şi buzele îi mângâiară gâtul.

Parfumul ei era uşor şi plăcut, iar trupul gata să înceapă.

- Mă bucur, murmură ea cu aceeaşi voce dulce şi mă bucur atât de mult că ai spus "nu". Te doresc pentru ceasuri întregi, dragul meu, nu pentru câteva minute. Nu acum. Ar strica totul dacă am face-o în grabă.

Pentru moment rămase surprins, neaşteptându-se la gambitul ăsta în jocul pe care-l jucau. Dar acum, cuvintele fiind rostite, era şi el bucuros. Câtă putere din partea ei să treacă peste o asemenea plăcere, se gândi, iubind-o profund. E mult mai bine să-ţi aminteşti vremurile grozave decât să cucereşti în grabă. Asta mă scuteşte de o grămadă de sudoare şi efort şi nici n-am verificat dacă există apă fierbinte. Acum putem să stăm şi să pălăvrăgim şi să ne bucurăm de vin, să plângem puţin şi să fim fericiţi.

- Da, aşa e. Şi eu gândesc la fel.

Din nou buzele sale îi mângâiară gâtul. O simţi tresărind şi pentru o clipă fu tentat să o înfierbânte, dar se hotărî să n-o facă. Sărmana de ea, de ce s-o chinuiesc?

- Când pleci, dragul meu?
- O să plecăm împreună. Cu ceilalţi, în zbor. Vin?

- Da, da, te rog. E-atât de bun.

Sorbi încetişor din vin, îşi uscă obrajii şi pălăvrăgi cu el, încercând să pătrundă mai adânc această extraordinară retragere.

Şi ei şi Vocea vor găsi asta foarte interesant. Poate chiar mă va ajuta să descopăr cine sunt ei. Până acum ştiu dacă nu pot să-mi apăr fiul. O, Doamne, ajută-mă să aflu cine sunt ei.

- Te iubesc atât de mult, chéri, spuse.

La aeroportul Teheran; ora 6,05 seara. Johnny Hogg, Petikin şi Nogger se holbau aiuriţi la McIver.

- Rămâi? Nu pleci cu noi? bolborosi Petikin.

- Nu, v-am spus, spuse McIver tăios. Trebuie să-l însoţesc pe Kia mâine, la Kowiss.

Se aflau lângă maşina lui, în parcare, departe de urechi străine, avionul la capătul pistei, muncitorii încărcând ultimele câteva lăzi şi inevitabilul grup de Gărzi Verzi şi un mullah, privind.

- Mullahul e unul pe care nu l-am mai văzut până acum, spuse Nogger nervos ca şi ceilalţi, deşi încerca s-o ascundă.

- Bun. E toată lumea gata să urce la bord?

- Da, Mac, cu excepţia lui Jean-Luc. Petikin era foarte neliniştit.

- Nu crezi c-ar fi mai bine să rişti şi să-l laşi baltă pe Kia?

- Asta ar fi chiar o nebunie, Charlie! N-ai de ce să-ţi faci griji! Tu poţi să pregăteşti totul la aeroportul din Al Shargaz, cu Andy. Am să fiu acolo mâine. Am să mă urc în avion mâine la Kowiss, cu restul băieţilor.

- Dar, pentru Dumnezeu, ei au viză, tu nu, spuse Nogger.

- Pentru Dumnezeu, Nogger, nimeni de aici nu are viză de plecare, pentru numele lui Dumnezeu, adăugă McIver râzând. Cum dracu o să fim siguri de băieţii noştri de la Kowiss până când n-o să fie în aer, în afara spaţiului aerian al Iranului? N-ai de ce să-ţi faci griji! Mai întâi şi mai întâi trebuie să săltăm în aer partea asta a spectacolului.

Se întoarse să privească taxiul care opri cu un scârtâit de frâne. Din el coborî Jean-Luc, îi dădu şoferului cealaltă jumătate de bancnotă si înainta către èi, purtând în mână o valiză.

-Alors, mes amis, spuse cu un zâmbet mulţumit, ça marche"!

McIver oftă.

- Foarte frumos din partea ta c-ai dat de veste că pleci în vacantă, Jean-Luc.

- Ce?
- Nu contează!

Lui McIver îi plăcea de Jean-Luc pentru îndemânarea lui, felul în care gătea şi modul absolut personal în care gândea. Când Gavallan îi spusese lui Jean-Luc despre "Vârtej", Jean-Luc spusese îndată:
- În ce mă priveşte, puteţi fi siguri c-o să pilotez un 212 de la Kowiss, dacă pot să fiu în zborul de miercuri către Teheran şi să rămân la Teheran pentru câteva ceasuri.
- Ce să faci acolo?
- Mon Dieu! Ca să spun adieu Imamului poate.

McIver îi zâmbi francezului.
- Cum a fost la Teheran?
- Magnifique, rânji Jean-Luc drept răspuns.

În sinea lui îşi zise: Nu l-am văzut pe Mac arătând atât de tânăr de ani de zile. Cine o fi doamna?
- Et toi, mon vieux?
- Bine.

În spatele lui McIver îl văzu pe Jones, copilotul, coborând treptele avionului două deodată şi îndreptându-se către ei. Pe tarmac nu mai era nici o ladă de încărcat şi cei din echipa de sol iraniană porniseră cu paşi mari înapoi către birou.
- Totul e gata la bord?
- Totul e gata, căpitane, cu excepţia pasagerilor, spuse Jones cu voce plată. Controlul de zbor începe să se enerveze şi zice că întârziem. cât de repede puteţi, allright.
- Încă avem permisiunea de a opri la Kowiss?
- Da, nici o problemă. McIver răsuflă adânc.
- E-n regulă, îi dăm drumul aşa cum am stabilit, cu excepţia că eu iau hârtiile, Johnny.

Johnny Hogg i le înmână şi toţi trei, McIver, Hogg și Jones, porniră înainte drept către mullah, sperând să-i distragă atenţia. Aşa cum fusese aranjat dinainte, cei doi mecanici erau deja la bord, străduindu-se să pară nişte încărcători.
- Bună ziua, aga, spuse McIver şi îi întinse ostentativ mullahului documentele, poziţia lor blocând vederea către trepte.

Nogger, Petikin şi Jean-Luc le urcară fără şovăire şi dispărură înăuntru.

Mullahul răsfoi documentele, evident neobişnuit cu ele.
- Bun, acum inspectăm, spuse, cu accent greoi.

- Nu-i nevoie de asta, aga. Ev...

McIver se întrerupse. Mullahul şi cele două Gărzi Verzi porniseră deja către trepte.

- Imediat ce urci la bord porneşte motoarele, Johnny, spuse în şoaptă şi îi urmă.

Cabina era încărcată până sus cu lăzi, pasagerii erau deja aşezaţi, cu centurile puse. Toţi ochii îl evitară cu foarte multă grijă pe mullah. Mullahul îi privi lung.

- Cine bărbaţii? McIver spuse vioi:

- Echipele de înlocuire, de schimb, aga.

Deveni şi mai nervos când motoarele începură să urle. Făcu un semn la întâmplare către Jean-Luc.

- Pilotul de schimb pentru Kowiss, aga! Apoi şi mai grăbit:

- Komitehul din turn doreşte ca avionul să decoleze acum. Ne grăbim, da?

- Ce în lăzi?

Mullahul îşi ridică ochii către carlingă, de unde Johnny Hogg strigă într-o farsi desăvârşită:

- Iertaţi-mă că vă întrerup, Excelenţă, voia lui Allah, dar turnul ne ordonă să decolăm imediat. Cu îngăduinţa voastră, desigur.

- Da, da, desigur, Excelenţă pilot. Mullahul zâmbi.

- Vorbiţi farsi foarte bine, Excelenţă.

- Mulţumesc, Excelenţă, Allah să vă aibă în pază şi binecuvântările Sale Imamului.

- Mulţumesc, Excelenţă pilot, Allah să vă ajute!

Mullahul plecă. În drum către scară, McIver se aplecă şi băgă capul în carlingă:

- Ce-a fost asta, Johnny? Nu ştiam că vorbeşti farsi!

- Nici nu vorbesc, îi răspunse Hogg sec, adăugind în engleză ceea ce-i spusese mullahului. Am învăţat doar frazele astea. M-am gândit că o să-mi folosească.

McIver zâmbi.

- Eşti prima-ntâi. Apoi coborî vocea:

- Când ajungi la Kowiss, fă-l pe Duke să aranjeze cu Barosanul, oricum poate, să le dea drumul băieţilor cât mai devreme mâine dimineaţă. Nu vreau ca Kia să fie acolo când o să decoleze. Să-i scoată de acolo cit mai devreme, cum o putea, okay?

- Da, desigur. Uitasem de asta. Foarte înţelept.

- Zbor plăcut. Ne vedem la Al Shargaz.

Mac ridică zâmbitor degetul mare în sus şi ei se îndepărtară.

În secunda în care fură în aer, Nogger explodă cu un strigăt:

-Am reuşit!

Şi toată lumea îl reluă ca un ecou, cu excepţia lui Petikin care bătu în lemn şi a lui Jean-Luc care-şi făcu cruce superstiţios şi zise:

- Merele, aşteptaţi cu uralele, Nogger. Aţi putea fi reţinuţi la sol în Kowiss. Păstraţi-vă strigătele pentru vineri. Mai e multă apă de curs prin Golf până atunci!

- Mare dreptate ai, Jean-Luc, spuse Petikin aşezat la fereastră lângă el, privind aeroportul care se îndepărta. Mac era bine dispus. Nu l-am văzut atât de fericit de luni de zile şi azi-dimineaţa era fiert. Ciudat cum se pot schimba oamenii.

- Da, ciudat. Eu aş fi într-adevăr fiert dacă ar interveni o astfel de schimbare în plan.

Jean-Luc se aşeză cât mai confortabil şi se lăsă pe spate, gândindu-se la Sayada şi la despărţirea lor care fusese deosebită şi străbătută de o tristeţe dulce. Trase cu ochiul la Petikin si-i văzu încruntarea.

-Ce-i?

- Mă întrebam cum o să ajungă Mac la Kowiss.

- Cu elicopterul, desigur. Sunt două 206 şi un Alouette lăsate...

- Tom a dus acel Alouette la Kowiss astăzi şi n-a mai rămas nici un pilot.

- Aşa că o să se ducă cu maşina, desigur. De ce?

- Nu crezi c-o să fie îndeajuns de nebun să-l piloteze el însuşi pe Kia? Ce zici?

- Eşti nebun? Sigur că nu, nu-i atât de nebun... Sprâncenele lui Jean-Luc se ridicară până la cer.

- Merele! E atât de nebun!

La sediul Contraspionajului Intern; ora 6,30 seara. Hashemi Fazir stătea la fereastra vastului său birou, privind minaretele şi acoperişurile oraşului, domuri uriaşe de moschei printre clădiri şi hoteluri moderne, ridicate în înălţimi, ultimele chemări ale muezinilor la rugăciunea de la asfinţitul soarelui stingându-se încet. câteva lumini mai mult decât de obicei în oraş. Focuri depărtate de armă.

- Fii de căţea! mormăi, apoi, fără să se întoarcă, mârâi furios: Asta-i tot ce-a spus?
- Da, Excelenţă, în câteva zile. Spunea că e suficient de sigură că francezul nu ştia exact când o să plece.
- Ar fi trebuit să se asigure. A fost delăsătoare. Agenţii delăsători sunt primejdioşi. Numai 212, eh?
- Da, era sigură de asta. Şi eu zic c-a fost delăsătoare şi-ar trebui pedepsită.

Hashemi auzi plăcerea maliţioasă din voce, dar nu îi îngădui să-i tulbure buna dispoziţie. Îşi lăsă gândurile să rătăcească, hotărând ce să facă cu Sayada Bertolin şi informaţia ei.

Era foarte mulţumit de el. Ziua de astăzi fusese excelentă. Unul dintre asociaţii săi secreţi fusese numit al doilea în SAVAMA după Abrim Pahmudi. La amiază, un telex de la Tabriz confirmase moartea lui Abdullah Han. Imediat transmisese înapoi un telex ca să aranjeze o întâlnire particulară, a doua zi, cu Hakim Han şi rechiziţionase unul dintre avioanele uşoare, bimotoare, ale SAVAMA. Sprijinul acordat lui Talbot ca să ajungă în Iad fusese desăvârşit şi nu găsise nici un fel de urmă a celor responsabili - o echipă a Grupului Patru - când inspectase zona; pentru că, desigur, fusese chemat instantaneu. Cei din apropiere nu văzuseră pe nimeni în parcare:
- Acum era pacea lui Allah şi peste o clipă furia lui Satan, aga!

Cu o oră în urmă, Abrim Pahmudi îl chemase personal, evident ca să-l felicite. Dar el evitase capcana şi negase cu grijă că explozia avea ceva de-a face cu el. Mai bine să nu atragă atenţia asupra asemănării cu prima maşină capcană care îl făcuse bucăţi pe generalul Janan, mai bine să-l ţină pe Pahmudi în nesiguranţă şi descumpănit şi sub presiune. Îşi ascunsese zâmbetul şi spusese grav:
- Voia lui Allah, Excelenţă. Dar e limpede că acesta a fost un alt blestemat de atac terorist al celor de stânga. Talbot n-a fost ţinta, deşi dispariţia lui oportună elimină problema asta. Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar atacul a fost din nou împotriva celor ce se bucură de favorurile Imamului.

Dând vina pe terorişti şi afirmând că atacul a fost împotriva ayatolahilor şi mullahilor care frecventau restaurantul, avea să-i înspăimânte, îndepărtându-i de pista ce ducea la Talbot, aşa că putea să evite o posibilă răzbunare britanică,

desigur din partea lui Robert Armstrong dacă el avea să descopere, şi strivise câţiva scorpioni cu o singură piatră.

Hashemi se întoarse şi privi la bărbatul cu trăsături dure, Suliman al Wiali, conducătorul echipei Grupului Patru care plasase maşina capcană de astăzi, acelaşi bărbat care o prinsese pe Sayada Bertolin în dormitorul lui Teymour.

- În câteva minute plec laTabriz. O să mă întorc mâine sau poimâine. O să meargă cu mine un englez înalt, Robert Armstrong. Numeşte unul dintre oamenii tăi să-l urmărească, asigură-te că omul ştie unde locuieşte Armstrong, apoi spune-i să-l termine undeva pe străzi, după căderea întunericului. Nu, să n-o faci tu!

- Da, Excelenţă! când?

Hashemi se gândi, trecu încă o dată în revistă planul si nu găsi nici o scăpare.

- De Ziua Sfântă.

- Acesta-i acelaşi bărbat cu care doreaţi să se destrăbăleze femeia Sayada?

- Da. Dar acum m-am răzgândit.

Robert nu mai are nici un fel de valoare, se gândi. Şi mai mult decât atât, i-a sosit vremea.

- Mai aveţi şi altă treabă pentru ea, Excelenţă?

- Nu. Am spart cercul Teymoun

- Voia lui Allah. Pot să fac o sugestie?

Hashemi îl cântări. Suleiman era cel mai eficient, de încredere şi ucigător comandant de Grup Patru, cu o slujbă de acoperire ca agent minor al Contraspionajului Intern, raportându-i direct lui. Suleiman pretindea că la origine provenea din munţii Shrift, la nord de Beirut, mai înainte ca familia să-i fie ucisă şi el să fie alungat de acolo de miliţiile creştine. Hashemi îl momise cu cinci ani în urmă, după ce-l scosese prin mită dintr-o închisoare siriană, unde fusese condamnat la moarte pentru omoruri şi atacuri banditeşti de ambele părţi ale graniţei, singura sa apărare fiind: "Am ucis numai evrei şi necredincioşi, aşa cum a poruncit Allah, aşa că am împlinit lucrarea Lui. Sunt un Răzbunător!"

- Ce sugestie? întrebă.

- Este un curier OEP obişnuit, nu unul prea bun, şi în starea prezentă e primejdioasă şi o posibilă ameninţare. Uşor de "întors" de către evrei sau CIA şi folosită împotriva noastră. Ca

buni fermieri, ar trebui să plantăm seminţele acolo unde putem să culegem o recoltă viitoare.

Suliman zâmbi.

- Sunteţi un fermier înţelept, Excelenţă. Sugestia mea e să-i spunem că e vremea să se întoarcă la Beirut, că noi, cei doi care am prins-o in dezmăţul ei, vrem acum sa lucreze pentru noi acolo. O vom mai lăsa să ne audă vorbind între patru ochi şi ne vom preface că suntem o ...parte dintr-o celulă a Miliţiilor Creştine din sudul Libanului, acţionând sub ordinul Israelului pentru stăpânii lor de la CIA.

Bărbatul râse fără zgomot, văzând surpriza şefului său.

- Şi după asta?

- Ce-ar transforma o coptă palestiniancă, moderată anti-Israel, într-o diavoliţă fanatică, năzuind veşnic să se răzbune?

Hashemi îl privi.

- Ce?

- Să zicem că cineva din aceleaşi "Miliţii Creştine, acţionând sub ordinele Israelului pentru stăpânii lor de la CIA" îi vor face rău copilului ei, foarte rău, înainte ca ea să ajungă acasă, apoi vor dispărea. N-ar face din ea un duşman neîndurător al duşmanilor noştri?

Hashemi îşi aprinse o ţigară ca să-şi ascundă dezgustul.

- Sunt de acord că nu ne mai e utilă, spuse şi văzu o umbră de iritare.

- Ce valoare are copilul ei, şi ce viitor? spuse Suliman dispreţuitor. Cu o astfel de mamă şi trăind cu rude creştine, o să rămână creştin şi-o să ajungă în Iad.

- Israelul este aliatul nostru. Nu te băga în afacerile Orientului Mijlociu sau ei or să te mănânce. E interzis.

- Dacă spuneţi că e interzis, e interzis, stăpâne! Suliman se plecă adânc şi încuviinţă.

- Pe capul copiilor mei.

- Bun, te-ai descurcat foarte bine astăzi, mulţumesc! Se duse la seif şi luă un pachet de dolari uzaţi din raftul de acolo. Văzu chipul lui Suliman luminându-se.

- Aici e un premiu pentru tine şi oamenii tăi.

- Mulţumesc, mulţumesc, Excelenţă! Allah să vă apere! Bărbatul acela, Armstrong, poate fi socotit mort.

Foarte recunoscător, Suliman se înclină din nou şi plecă.

Rămas singur, Hashemi descuie un sertar şi-şi turnă un whisky.

O mie de dolari este o avere pentru Suliman şi cei trei oameni ai săi, dar e o investiţie înţeleaptă, se gândi mulţumit. O, da, mă bucur c-am hotărât în privinţa lui Robert. Robert ştie prea multe, suspectează prea multe. N-a fost el cel care a dat numele echipelor melé?

- Echipele Grupului Patru trebuie folosite pentru lucruri bune, nu rele, Hashemi! spusese cu acea binecunoscută voce a lui. Te previn doar, puterea lor ar putea să fie năvalnică, dar s-ar putea întoarce împotriva ta. Aminteşte-ţi de Bătrânul de pe Munte. Ei?

Hashemi râsese ca să-şi ascundă surpriza că Armstrong îi citise cel mai ascuns gând al său.

- Ce are Al-Sabbah şi asasinii lui cu mine? Noi trăim în secolul douăzeci, iar eu nu sunt un fanatic religios. Ba, şi mai important, Robert, nu am un castel Alamut!

- Există încă haşişul - ba chiar mai bine.

- N-am nevoie de drogaţi sau de asasini, doar de oameni în care mă pot încrede.

- Asasin e un cuvânt derivat din "hashashin", cel ce ia haşiş. Legendele spun că în secolul al unsprezecelea, la Alamut - fortăreaţa de nepătruns a lui Hassan ibn al-Sabbah, din munţii de lângă Qazvin - acesta avea grădini secrete alcătuite exact după Grădinile Paradisului descrise în Coran, unde vinul şi mierea curgeau din fântâni şi găseai fecioare minunate şi supuse. Aici erau aduşi în taină cei mai devotaţi oameni ai săi, drogaţi cu haşiş şi li se dădea să guste din fericirea promisă, eternă şi erotică ce-i aştepta după moarte în Paradis. Apoi, într-o zi, două sau trei, Binecuvântatul îi aducea înapoi pe Pământ, garantându-le o întoarcere grabnică în schimbul absolutei supuneri. Din Alamut, bandele fanatice ale zeloşilor săi. Asasinii, terorizau Persia, ajungând curând în cea mai mare parte a Orientului Mijlociu. Aceasta a continuat aproape două secole, până în l256. Atunci, un nepot al lui Genghis-Han, Ulugu Han, a coborât în Persia şi şi-a pornit hoardele împotriva Alamutului, dărâmându-l piatră cu piatră de pe vârfurile munţilor şi transformând Ghilda Asasinilor în pulbere.

Buzele lui Hashemi erau o linie subţire.

Ah, Robert, cum ai reuşit oare să străpungi vălul şi să înţelegi planul meu secret de a moderniza ideea lui Al-Sabbah?

E atât de uşor s-o faci acum, când Şahul s-a dus şi pământul este în clocot, atât ele uşor cu drogurile psihedelice, halucinogene şi mulţimea fără număr de inşi nu prea isteţi, deja pătrunşi de dorinţa martiriului, care trebuie doar să fie puşi pe direcţia potrivită ca să înlăture pe oricine doresc eu - ca Janan şi Talbot. Ca tine. Dar cu ce stârvuri trebuie să mă adun pentru gloria nepieritoare a domeniului meu! Cum pot oamenii să fie atât de cruzi? Cum pot să se bucure pe faţă de asemenea cruzime nechibzuită şi fără rost, cum ar fi tăierea organelor genitale ale omului ăla? Sau să iei în considerare rănirea unui copil? Este oare doar pentru că sunt din Orientul Mijlociu, au trăit în Orientul Mijlociu şi nu aparţin nici unui alt loc? Ce groaznic că n-au putut să înveţe de la noi, că n-au putut beneficia de civilizaţia noastră străveche! Imperiul lui Cirus şi Darius trebuie să se întemeieze din nou. Pe Allah, în privinţa asta Şahul avea dreptate. Asasinii mei vor deschide drumul. Chiar până la Ierusalim dacă e nevoie.

Sorbi din whisky foarte mulţumit de înfăptuirile acelei zile. Băutura avea un gust excelent. Îi plăcea fără gheată.

CAPITOLUL 55
JOI
1 martie l979

Într-un sat lângă graniţa de nord; ora 5,30 dimineaţa. În lumina de dinaintea zorilor, Erikki îşi trase cizmele. Acum avea jacheta de zbor pe el, pielea veche, bine îngrijită şi moale foşnind, pumnalul în teacă şi aceasta în mânecă. Deschise încetişor uşa colibei. Satul dormea sub plapuma de zăpadă. Nu se vedea nici o santinelă. În şopronul sub care se odihnea elicopterul domnea liniştea, dar ştia că aparatul era totuşi prea bine păzit ca să încerce.

Încercase în mai multe momente în cursul zilei şi al nopţilor. De fiecare dată, santinelele din cabină şi carlingă îi zâmbiseră, atente şi politicoase.

N-avea cum să-i doboare pe toţi trei şi să decoleze. Singura şansă era pe jos şi plănuia asta de când avusese confruntarea cu şeicul Baiazid, alaltăieri. Simţurile lui pipăiră întunericul. Stelele erau ascunse de nori subţiri. Acum.

Cu paşi siguri, se strecură pe uşă şi de-a lungul şirului de colibe, îndreptându-se către copaci, şi se trezi înfăşurat în plasa care păru să apară din senin şi se zbătu din răsputeri. Patru nomazi ţineau de fiecare capăt al plasei, folosită pentru capturarea şi domesticirea caprelor sălbatice. O răsuciră cu îndemânare din ce în ce mai strâns în jurul lui şi el urla furios şi puterea lui uriaşă rupse câteva dintre funii. În curând se zvârcolea neajutorat în zăpadă.

Pentru un moment rămase întins acolo, gâfâind, apoi încercă din nou să-şi rupă legăturile, senzaţia de neputinţă făcându-l să urle. Dar cu cât se rotea mai mult, cu atât funiile păreau să se strângă mai tare. În cele din urmă încetă să se zbată şi rămase întins pe spate, încercând să-şi tragă sufletul, privind în jur. Era înconjurat. Tot satul era treaz, îmbrăcat şi înarmat. Evident, îl aşteptau. Niciodată nu văzuse şi nu simţise atât de multă ură. Trebuiră cinci oameni să-l ridice şi să-l ducă - jumătate pe sus, jumătate târându-l - până la coliba adunării satului şi să-l arunce brutal pe podeaua de pământ, dinaintea şeicului Baiazid, care stătea cu picioarele încrucişate pe blănuri de animale, la locul său de onoare, lângă foc. Coliba era mare, înnegrită de fum şi plină cu oamenii tribului.

- Aşa, deci, spuse şeicul. Deci îndrăzneşti să nu mi te supui?!

Erikki zăcea nemişcat, adunându-şi puterile. Ce era de spus?

- Azi-noapte, unul din oamenii mei a venit de la palatul Hanului.

Baiazid tremura de furie.

- Ieri după-amiază, la ordinele Hanului, gâtul mesagerului meu a fost tăiat, împotriva tuturor legilor cavalereşti. Ce zici de asta? Cu gâtul tăiat ca un câine, ca un câine!

- Eu... eu nu pot să cred că Hanul ar face asta, spuse Erikki neajutorat. Nu pot să cred!

- Pe toate numele lui Allah, i-au tăiat gâtul! E mort şi noi suntem dezonoraţi. Cu toţii! Eu! Făcuţi de ruşine din pricina ta!

- Hanul este un diavol, îmi pare rău, dar eu nu...

- Am tratat cu Hanul onorabil. Şi pe tine te-am tratat onorabil. Ai fost pradă de război de la duşmanii Hanului şi ai noştri. Tu eşti căsătorit cu fiica lui şi el e bogat, cu mai multe pungi de aur decât are o capră fire de păr. Ce înseamnă zece milioane de riali pentru el? O căcărează de capră. Mai rău! El ne-a dezonorat. Moartea lui Allah pluteşte asupra lui!

Un murmur trecu printre cei care priveau şi aşteptau, neînţelegând engleza, dar înţelegând ghimpii ascuţiţi ai mâniei. Din nou se auzi şuieratul veninos.
- Insha Allah! Acum o să-ţi dăm drumul, aşa cum ai dorit, pe jos, şi după asta o să te vânăm. N-o să te ucidem cu gloanţe şi nici tu n-ai să vezi apusul deasupra capului, iar capul tău va fi un dar pentru Han.
Şeicul reluă pedeapsa hotărâtă pe limba lui şi făcu un semn din mină. Oamenii înaintară.
- Aşteptaţi, aşteptaţi! strigă Erikki, căruia teama îi dăduse idei.
- Vrei să cerşeşti îndurare? spuse Baiazid dispreţuitor. Credeam că eşti bărbat, de asta n-am poruncit să ţi se taie capul în somn.
- Nu îndurare, răzbunare! Apoi Erikki mugi:
- Răzbunare!
Urmă o tăcere uluită.
- Pentru voi şi pentru mine! Nu meritaţi să răzbunaţi o astfel de dezonoare?
Bărbatul mai tânăr şovăi.
- Încerci să ne păcăleşti?
- Pot să v-ajut să vă recâştigaţi cinstea. Eu singur. Haideţi să jefuim palatul Hanului şi astfel amândoi o să ne răzbunăm pe el!
Erikki se rugă la zeii săi străvechi să-i facă gura aurită.
- Eşti nebun?
- Hanul este duşmanul meu mai mult decât al vostru. Care ar fi altul motivul pentru care ne-a făcut de râs pe amândoi, dacă nu să vă înfurie pe voi împotriva mea? Cunosc palatul. Pot să te duc pe tine şi cincisprezece oameni înarmaţi în curtea interioară într-o fracţiune de secundă şi...
- Nebunie! pufni ironic şeicul. Să ne aruncăm cu capul înainte, ca nişte nebuni intoxicaţi cu haşiş? Hanul are prea multe santinele!
- Cincizeci şi trei angajate în interiorul zidurilor. Nu mai mult de patru sau cinci de serviciu în oricare parte a zilei. Sunt războinicii tăi atât de slabi că nu se pot lupta cu cincizeci şi trei? Vom avea surpriza de partea noastră. Un atac de comando neaşteptat, din cer, un asalt nemilos ca să-ţi recâştigi onoarea. Aş putea să vă duc şi să vă iau de acolo, la fel, în câteva minute. Abdullah Han este bolnav, foarte bolnav, străjile n-or să fie pregătite şi nici cei din casă. Cunosc drumul înăuntru, unde doarme, totul.

Erikki îşi auzi vocea înfierbântându-se, ştiind că planul putea fi dus la îndeplinire. Saltul brusc peste ziduri şi aterizarea neaşteptată, ţâşnind din elicopter, conducând asaltul, luând-o în fruntea lor pe trepte, intrând în clădire, în susul scărilor, pe palier, de-a lungul coridorului, tăbărând pe Ahmed şi pe oricine i-ar fi stat în cale în încăperea Hanului, apoi dându-se la o parte pentru ca Baiazid şi oamenii săi să facă ce vor, ajungând cumva în aripa de nord la Azadeh şi, dacă nu era acolo sau era rănită, atunci să ucidă, să ucidă Hanul, străjile, pe oamenii ăştia, pe toată lumea. Ideea pusese stăpânire pe el.

- N-ar rămâne numele vostru o mie de ani, din pricina îndrăznelii voastre? Şeicul Baiazid, cel care a îndrăznit să-l umilească, să-l înfrunte pe Han, Hanul Gorgonilor, în chiar bârlogul său, pentru o problemă de onoare? Nu vor cânta barzii cântece despre tine, la nesfârşit, la focurile de tabără ale tuturor kurzilor? Nu asta ar fi făcut Saladin-kurdul?

În lumina flăcărilor le vedea ochii strălucindu-le altfel acum. Îl văzu pe Baiazid ezitând, tăcerea adâncindu-se, îl auzi vorbind în şoaptă oamenilor săi, apoi un bărbat râse şi strigă tare ceva, la care ceilalţi se alăturară şi apoi, într-un singur glas, urmă un tunet de aprobare.

mâini binevoitoare îi tăiară legăturile. Bărbaţii se luptară îndârjiţi pentru privilegiul de a lua parte la raid. Degetele lui Erikki tremurau când apăsară butonul de start.

Primul dintre motoare bubui, trezindu-se la viaţă.

În palatul Hanului; ora 6,35 dimineaţa. Hakim se trezi din somn brusc. Straja sa de lângă uşă îl privea uimită.

- Ce se întâmplă, înălţimea voastră?

- Nimic, nimic, Istar. Am, am visat doar.

Acum era treaz de-a binelea. Hakim se culcă pe spate şi se întinse după pofta inimii, pregătit pentru noua zi.

- Adu-mi cafeaua! După baie, dejunul aici. Şi roag-o pe sora mea să vină.

- Da, înălţimea voastră, îndată!

Straja îl părăsi. Îşi întinse din nou trupul vânjos, încordat. Zorii erau întunecaţi. Camera era decorată bogat, largă, plină de curenţi reci de aer şi răcoroasă, dar era dormitorul Hanului. În uriaşul cămin ardea un foc strălucitor, întreţinut de strajă în timpul nopţii, nimeni altcineva nefiind îngăduit înăuntru, straja aleasă de el personal, din cei cincizeci şi trei din palat, până

avea să hotărască viitorul lor. Unde să-i găseşti pe cei în care să ai încredere, se întrebă, apoi ieşi din pat, înfăşurându-se mai strâns în cămaşa de noapte călduroasă din brocart, una din cele cincizeci pe care le găsise în garderobă.

Se întoarse cu faţa către Mecca şi către Coranul deschis din nişa decorată cu plăcuţe de ceramică, îngenunche şi spuse prima rugăciune a zilei. Când isprăvi, rămase acolo cu ochii pe străvechiul Coran, imens, acoperit cu pietre scumpe, caligrafiat de mână şi nepreţuit. Coranul Hanilor Gorgoni, Coranul său.

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, se gândi. Atât de multe încă de învăţat, atât de multe încă de făcut. Dar am făcut deja un început minunat.

Nu mult după miezul nopţii, ieri, în faţa tuturor membrilor familiei adunaţi în casă, luase inelul de aur cu smarald şlefuit, simbolul străvechiului Hanat, din degetul arătător al mâinii drepte a tatălui său şi îl pusese pe al său. Fusese nevoit să forţeze inelul să treacă peste o cută de grăsime şi să se străduie să nu simtă mirosul morţii care plutea în încăpere. Înfierbântarea sa învinsese repulsia şi acum era într-adevăr Hanul. Apoi toţi membrii prezenţi ai familiei îngenuncheaseră şi îi sărutaseră mâna cu inelul, jurându-i supunere, Azadeh, mândră, cea dintâi, apoi Aisha, tremurând înspăimântată, apoi şi ceilalţi, Najoud şi Mahmud ostentativ umili, binecuvântându-l pe Allah în sinea lor pentru amânarea pedepsei. Apoi jos, în Sala Mare, cu Azadeh stând lângă el, Ahmed şi gărzile juraseră de asemenea supunere şi credinţă, restul familiei răspândite urmând să sosească mai târziu, împreună cu alţi conducători tribali, servitori şi membri ai casei şi personal de serviciu.

Dăduse de îndată ordine pentru funeralii şi apoi îngăduise ochilor săi s-o vadă pe Najoud.

- Deci, înălţimea voastră, spusese Najoud mieros, din toate inimile noastre, în faţa lui Allah, vă felicităm şi jurăm să vă servim cu toată puterea noastră.

- Mulţumesc, Najoud. Mulţumesc. Ahmed, care a fost sentinţa pe care Hanul a hotărât-o în legătură cu sora mea şi familia ei înainte de a muri?

Brusc, marea încăpere fu cuprinsă de tensiune.

- Alungarea fără bani către pustiul de la nord de Meshed, înălţimea voastră, sub pază, imediat.

- Regret, Najoud. Tu şi toată familia ta o să plecaţi în zori, aşa cum s-a hotărât.

Îşi amintise cum ea şi Mahmud se făcuseră cenuşii la faţă şi se clătinaseră.

- Dar, înălţimea voastră, acum sunteţi Han, cuvântul vostru este lege. Nu m-aştept... Sunteţi Han acum!

- Dar Hanul, tatăl nostru, a dat ordinul când el era legea, Najoud. Nu e corect să trecem peste cuvântul lui.

- Dar voi sunteţi legea acum, spusese Najoud cu un zâmbet bolnav. Voi faceţi ce e drept!

- Cu ajutorul lui Allah, am să încerc. Cu siguranţă, Najoud! Nu pot să nesocotesc hotărârea luată de tatăl meu pe patul de moarte.

- Dar, înălţimea voastră... Najoud se apropiase.

-...Vă rog, putem... putem discuta asta între patru ochi?

- Mai bine aici, în faţa întregii familii, Najoud. Ce vrei să spui?

Ea şovăise şi venise şi mai aproape şi-l simţise pe Ahmed încordându-se, îi văzuse mână pregătită pe pumnal şi părul de pe ceafă zbârlit.

- Doar pentru că Ahmed spune că Hanul a dat un astfel de ordin nu înseamnă că... Nu-i aşa? Încercase Najoud să şoptească, dar cuvintele ei stârniseră ecouri între pereţi.

Răsuflarea şuierase pe buzele lui Ahmed:

- Allah să mă ardă în veci dac-am minţit!

- Ştiu că n-ai făcut-o, Ahmed, spusese trist Hakim. N-am fost şi eu acolo când a hotărât Hanul? Am fost acolo, Najoud. Ca şi înălţimea sa, sora mea. Regret că...

- Dar poţi să fii îndurător, ţipase Najoud. Te implor, te implor, fii îndurător!

- O, dar sunt, Najoud. Eu te iert, dar pedeapsa a fost pentru c-ai minţit în numele lui Allah, spusese el grav. Pedeapsa n-a fost pentru c-ai spus minciuni despre mine şi sora mea, provocându-ne ani de suferinţă şi făcându-ne să pierdem dragostea tatălui nostru. Desigur că noi te iertăm pentru asta, nu-i aşa, Azadeh?

- Da, da, desigur, asta este iertat.

- Asta este iertat faţă de toată lumea, dar minciuna în numele lui Allah... Hanul a luat o hotărâre. Eu nu pot să merg împotriva ei.

Mahmud izbucnise, acoperindu-i cuvintele:

- Nu ştiu nimic despre asta, înălţimea voastră, nimic. Jur în faţa lui Allah! Am crezut în minciunile ei. O să divorţez de ea oficial pentru că te-a trădat! N-am ştiut niciodată nimic despre minciunile ei!

În Sala Mare, toată lumea îi privea târându-se, unii urându-i, alţii dispreţuindu-i pentru că nu reuşiseră atunci când aveau puterea.

- În zori, Mahmud. Eşti alungat, tu şi familia ta, spusese el nespus de trist. Fără un ban, sub pază, cită vreme voi dori eu. Cât despre divorţ, acesta este interzis în casa mea. Dacă doreşti s-o faci la nord de Meshed, Insha-Allah. Eşti totuşi alungat acolo cât îmi va face mie plăcere.

O, ai fost perfect, Hakim, îşi spuse pe deplin mulţumit, pentru că desigur toată lumea ştia că a fost prima ta încercare. Ai fost perfect. Nici măcar o dată nu ai lăsat să se vadă cât de mult te desfătai şi nu ţi-ai dezvăluit adevăratul scop, nici măcar o dată nu ţi-ai ridicat glasul, păstrându-l calm şi blând şi grav, de parcă ai fi fost într-adevăr întristat de sentinţa tatălui tău, dar pe bună dreptate nu era cu putinţă să treci peste ea. Si nevinovata, dulcea promisiune "câtă vreme voi dori eu"! Voi dori să fiţi cu toţi alungaţi definitiv şi dacă aud doar de o singură, neînsemnată ameninţare a vreunui complot, am să vă sting pe toţi la fel de uşor ca pe un muc de lumânare. Pe Allah şi pe Profetul Său, fie-i numele lăudat, am să fac ca spiritul tatălui meu să fie mândru de acest Han al tuturor Gorgonilor, răsuci-s-ar în Iad pentru că a crezut asemenea minciuni sfruntate ale unei cotoroanţe răutăcioase!

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, îşi zise, fermecat de flăcările ce străluceau în nestematele Coranului. Toţi anii ăştia cât ai fost alungat te-au învăţat să-ţi tăinuieşti dezamăgirea şi trădarea. Acum ai de întărit puterea ta, Azerbaidjanul de apărat, o lume de cucerit, neveste de găsit, fii de zămislit şi o nouă dinastie de ridicat. Fie ca Najoud şi puii ei de căţea să putrezească.

În zori plecase cu Ahmed să privească "întristat" plecarea lor. Sentimental, insistase ca nimeni din restul familiei să nu mai fie prezent. "De ce să mărim durerea, a lor şi a mea?" îl urmărise pe Ahmed răvăşind împreună cu străjile - la instrucţiunile sale precise - muntele de bagaje, îndepărtând orice putea avea vreo valoare, până când nu mai rămăsese

decât o valiză pentru fiecare dintre ei şi cei trei copii ai lor care priveau împietriţi de spaimă.
- Bijuteriile tale, femeie! spusese Ahmed.
- Ai luat totul... totul... Te rog... Hakim, înălţimea voastră, vă rog! suspinase Najoud.

Săculeţul ei special cu bijuterii, ascuns într-un buzunar al valizei ei, fusese deja adăugat grămezii de valori. Brusc, Ahmed se întinsese şi-i smulsese pandantivul de la gât şi-i sfâşiase gulerul rochiei. O duzină de coliere îl îngreunau - diamante, rubine, smaralde şi safire.
- De unde ai astea? întrebase Hakim uimit.
- Sunt... sunt ale mele. Sunt... mama, ale mamei mele... şi ale mele... Le-am cumpărat în decursul anilor.

Najoud se întrerupsese când Ahmed dăduse la iveală pumnalul.
- Bine, bine.

Grăbită, îşi trăsese tremurând lanţurile peste cap, îşi desfăcuse restul colierelor şi i le dăduse.
- Acum ai totul.
- Cercei!
- Dar... înălţimea voastră, lăsaţi-mi ceva!

Ţipase când Ahmed, nerăbdător, îi apucase un deget ca să-l taie cu inelul încă pe el; se trăsese înapoi, îşi smulsese inelele de pe degete şi brăţările ascunse sus, în mâneci, urlând de durere şi amărăciune, şi le aruncase pe podea.
- Acum ai totul!
- Acum ridică-le şi dă-i-le înălţimii sale, în genunchi! şuierase Ahmed şi, fiindcă ea nu se supusese îndată, o înşfăcase de păr şi o aruncase cu faţa la podea şi ea se târa supusă.

Ah, asta a fost într-adevăr o desfătare, se gândi Hakim, amintindu-şi fiecare secundă a umilirii lor. După ce o să moară, Allah o să-i ardă în flăcările Iadului.

Mai făcu o temenea, îl puse pe Allah deoparte până la următoarea rugă de amiază şi sări în picioare, plin de energie. O slujnică era deja acolo, în genunchi, turnând cafeaua şi îi ghici teama din ochi şi fu foarte mulţumit.

În momentul în care devenise Han ştiuse că era vital să acţioneze repede şi să preia frâiele puterii. Cu o zi în urmă, dimineaţa, inspectase palatul. Bucătăria nu i se păruse destul de curată, aşa că pusese să fie bătut până la leşin bucătarul şef şi

azvârlit dincolo de ziduri, apoi îl înaintase pe ajutorul său în locul lui, cu avertismente crâncene. Patru străji fuseseră alungate pentru că dormiseră prea mult, două slujnice biciuite pentru că arătau neîngrijit.
- Dar, Hakim, dragul meu, spusese Azadeh când rămăseseră singuri, simt sigură că nu era nevoie să fie biciuiţi.
- Peste o zi sau două n-o să mai fie. Între timp, palatul se va schimba în felul în care vreau eu.
- Desigur că știi mai bine, dragul meu. Cum rămâne cu răscumpărarea'?
- A, da, îndată!
Şi trimisese după Ahmed.
- Regret, înălţimea voastră! Hanul, tatăl vostru, a poruncit să i se taie gâtul mesagerului ieri după-amiază.
Şi el şi Azadeh rămăseseră uluiţi.
- Dar asta e groaznic! Ce se mai poate face acum? ţipase ea.
Ahmed spusese:
- Am să încerc să iau legătura cu nomazii. Poate pentru că acum Hanul, tatăl vostru, este mort, o să... o să discute din nou cu domniile voastre. Am să încerc.
Stând acolo, în locul Hanului, Hakim observase încrederea, siguranţa nevinovată a lui Ahmed şi sesizase capcana în care se afla. Îl năpădise frica, urcând din măruntaie. Degetele se jucau cu inelul cu smarald de pe deget.
- Azadeh, vino peste o jumătate de oră, te rog.
- Desigur, spusese ea ascultătoare.
Când rămăsese singur cu Ahmed, îl întrebase:
- Ce arme ai?
- Un cuţit şi un revolver, înălţimea voastră.
- Dă-mi-le!
Îşi aminti cum îi bătuse inima şi că simţise o uscăciune neobişnuită în gură, dar trebuise să facă asta, şi singur. Ahmed şovăise, apoi se supusese, evident displăcându-i să fie dezarmat. Dar Hakim se prefăcuse că nu bagă de seamă, se mulţumise să cerceteze percutorul pistolului şi să-l armeze gânditor.
- Acum ascultă atent, sfetnicule! N-o să încerci să iei legătura cu nomazii; ai s-o faci foarte repede şi ai să aranjezi întoarcerea soţului surorii mele, teafăr. Pe capul tău, pe Allah şi pe Profetul lui Allah!

- Eu... desigur, înălţimea voastră!

Ahmed încercase să nu-şi lase mânia să se vadă pe chip. Leneş, Hakim îndreptase arma către capul lui.

- Am jurat pe Allah să te cinstesc ca prim sfetnic şi-am s-o fac - câtă vreme trăieşti. Zâmbise strâmb. Chiar dacă se-ntâmplă să fii rănit, să rămâi fără o mână sau un picior, ba chiar să-ţi pierzi bărbăţia, sau să fii orbit de duşmanii tăi. Ai duşmani, Ahmed Dursak Turcomanul?

Ahmed râsese uşurat, mulţumit de bărbatul care devenise Han şi nu căţelandrul pe care şi-l închipuise. E mult mai uşor să te descurci cu un bărbat, îşi zise, recăpătându-si încrederea.

- Mulţi, înălţimea voastră, mulţi. Nu este obiceiul să masori un bărbat după importanţa duşmanilor săi? Insha Allah. Nu ştiam că ştiţi să umblaţi cu armele.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Ahmed, spusese cu satisfacţie întunecată, simţind că câştigase o victorie importantă.

Îi înapoiase pumnalul, dar nu şi pistolul.

- Timp de un an şi-o zi să nu apari în prezenţa mea înarmat.

- Atunci... cum pot să vă apăr, înălţimea voastră?

- Cu înţelepciune.

Lăsase să se vadă o mică măsură din violenţa pe care-o ţinuse ascunsă în el de ani de zile.

- Va trebui să faci dovada măsurii tale. Mie, numai mie. Ce i-a plăcut tatălui meu, nu e obligatoriu să-mi placă şi mie. Aceasta este o eră nouă, cu alte posibilităţi şi alte pericole. Aminteşte-ţi, pe Allah, că sângele tatălui meu curge prin vinele mele.

Restul zilei, până târziu seara, primise bărbaţi importanţi din Tabriz şi Azerbaidjan şi le pusese întrebări despre ei, despre insurecţie şi despre cei de stânga, despre mujhadini şi fedaini şi alte facţiuni. Sosiseră negustori din bazar, mullahi şi doi ayatolahi, comandanţi ai armatei locale şi vărul său, şeful poliţiei, Iarel confirmase numirea acestuia.

Toţi aduseseră peşcheşurile potrivite. Şi aşa se cuvenea, se gândi foarte satisfăcut, amintindu-şi dispreţul lor din trecut, cunoscut de toată lumea, când fusese lipsit complet de noroc şi alungat la Khvoy.

Dispreţul lor o să fie foarte costisitor, pentru fiecare, Până la ultimul.

- Baia voastră este pregătită, înălţimea voastră, iar Ahmed aşteaptă afară!
- Adu-l aici, Ishtar. Tu rămâi! Uşa se deschise.

Ahmed era obosit şi cu hainele în neorânduială.
- Salaam, înălţimea voastră!
- Cum e cu răscumpărarea?
- Târziu, noaptea trecută i-am găsit pe nomazi. Erau doi. Le-am explicat că Abdullah Han e mort şi că noul Han mi-a poruncit să le dau imediat jumătate din răscumpărarea cerută, ca o dovadă de cinste, promiţându-le restul când pilotul va fi teafăr înapoi. I-am trimis spre nord într-una dintre maşinile noastre, cu un şofer de încredere, şi o altă maşină care să-i urmeze în taină.
- Ştii cine sunt? Unde e satul lor?
- Mi-au spus că sunt kurzi. Unul se numeşte Ishmud, iar celălalt Alilah, şeful lor al-Drah, iar satul lor este Copacul Frânt, în munţi, la nord de Khvoy. Sunt sigur că toate-s minciuni, înălţimea voastră, şi ei nu sunt kurzi, deşi pretindeau că sunt. Aş spune că sunt doar nomazi, mai mult bandiţi.
- Bun. De unde ai luat banii să-i plăteşti?
- Hanul, tatăl vostru, mi-a dat în păstrare douăzeci de milioane de riali, pentru situaţii de urgenţă.
- Adu restul la mine, înainte de asfinţit.
- Da, înălţimea voastră!
- Eşti înarmat? Ahmed era uluit.
- Numai cu pumnalul, înălţimea voastră.
- Dă-mi-l! spuse, ascunzându-şi plăcerea că Ahmed căzuse în capcana pe care i-o pregătise.

Primi pumnalul cu minerul înainte.
- Nu ţi-am spus să nu vii în prezenţa mea înarmat timp de un an şi-o zi?
- Dar... dacă mi-aţi dat pumnalul înapoi, am crezut... am crezut că pumnalul...

Ahmed se opri, văzându-l pe Hakim ridicându-se în picioare în faţa lui, cu pumnalul ţinut corect, ochii întunecaţi şi duri, după tiparul tatălui său. În spatele lui, straja Ishtar privea cu gura căscată. Firele de păr de pe ceafa lui Ahmed se zbârliră.
- Vă rog să mă iertaţi, înălţimea voastră! Am crezut că am îngăduinţa voastră, spuse, înspăimântat cu adevărat.

Pentru un moment, Hakim Han se mulţumi să-l privească neclintit, cu pumnalul pregătit în mână. Apoi izbi în sus. Mânuit

cu multă îndemânare, numai vârful pumnalului trecu prin haina lui Ahmed, atingând pielea, dar numai atât cit să o zgârie, apoi reveni în poziţia perfectă pentru ultima lovitură. Dar Hakim nu o făcu, deşi ar fi vrut să vadă sângele revărsându-se, iar momentul, era potrivit. Dar nu era totuşi momentul cel mai bun. Încă mai avea nevoie de Ahmed.

- Îţi dau înapoi... îţi dau înapoi trupul...

Alesese cuvântul şi tot ceea ce implica, cu mare atenţie.

-..Intact! Numai de data asta!

- Da, înălţimea voastră, vă mulţumesc, înălţimea voastră! murmură Ahmed, uimit că era încă în viaţă, şi se prăvăli în genunchi. Eu... n-o să se mai întâmple niciodată... Nu, n-o să se mai întâmple.

- Rămîi acolo! Aşteaptă afară, Ishtar!

Hakim Han se aşeză înapoi pe perne şi se jucă cu pumnalul, aşteptând să scadă adrenalina, amintindu-şi că răzbunarea e un fel de mâncare care e mai bun rece.

- Spune-mi tot ce ştii despre sovietic, despre acest om numit Mzytryk,cu ce-l avea el la mână pe tatăl meu şi tatăl meu pe el.

Ahmed se supuse. Îi spuse ce zisese Hashemi Fazir în avion, ce-i spusese Hanul în taină, în decursul anilor, despre vila din Tbilisi pe care o vizitase şi el, cum îl contacta Hanul pe Mzytryk, codurile lor, ce spusese şi ce ameninţări aruncase Hashemi Fazir, ce era în scrisoarea lui Mzytryk. ce auzise si la ce fusese martor cu câteva zile in urmă.

Răsuflarea lui Hakim devenise şuierătoare.

- Tatăl meu trebuia să o ia pe sora mea şi să o ducă... avea de gând să o ducă la această vilă si să i-o dea lui Mzytryk?

- Da, înălţimea voastră! Ba chiar mi-a ordonat s-o duc în nord dacă... dacă ar fi trebuit s-o lase aici când pleca la spital la Teheran.

- Trimite după Mzytryk. Urgent, Ahmed. Acum, Imediat!

- Da, înălţimea voastră, spuse Ahmed şi tremură în faţa agresivităţii reţinute. Dar, în acelaşi timp, cel mai bine ar fi să-i reamintim de promisiunile pe care le-a făcut lui Abdullah Han şi că vă aşteptaţi să le împlinească.

- Bine, foarte bine. Mi-ai spus totul?

- Tot ce pot să-mi amintesc acum, îi răspunse sincer Ahmed. Ar putea să mai fie şi alte lucruri. Cu vremea am să vă spun tot

felul de taine, Han al tuturor Gorgonilor. Şi jur din nou în faţa lui Allah să vă servesc cu credinţă.

Am să-ţi spun totul, îşi zise înfierbântat, totul în afară de felul în care a murit Hanul şi că acum, mai mult ca niciodată, o vreau pe Azadeh de nevastă. Am să găsesc o cale să te fac să accepţi. Ea ar fi singura mea apărare adevărată împotriva ta, odraslă a Satanei!

Aproape de periferia Tabrizului; ora 7,20 dimineaţa. Elicopterul lui Erikki trecu peste colina împădurită, îndreptându-se către oraş cu maximum de viteză. Tot drumul, Erikki se menţinuse la nivelul vârfurilor copacilor, evitând drumurile şi aerodroamele, oraşele şi satele, gândurile sale fixate ca un magnet asupra lui Azadeh şi asupra răzbunării împotriva lui Abdullah Han, uitând orice altceva. Apărut pe neaşteptate în faţa lor, oraşul se repezea spre ei. La fel de brusc, o uriaşă nelinişte îl împresură.

- Unde-i palatul, pilotule? strigă vesel șeicul Baiazid. Undee?

- Dincolo de muchie, aga, spuse în laringofon, o parte din el vrând să adauge: Ar fi bine să ne mai gândim puţin, să hotărâm dacă atacul e un lucru înţelept, cealaltă parte strigând: Asta-i singura şansă pe care o ai, Erikki, nu poţi să schimbi planul.

Dar cum dracu ai să scapi cu Azadeh din palat şi de adunătura asta de maniaci?

- Spune oamenilor tăi să-şi lege centurile de siguranţă şi să aştepte până când patinele ating solul, să nu-şi ridice piedicile de la armă până când nu ajung pe pământ şi să se împrăştie imediat după asta, spune ca doi dintr-e ei să păzească elicopterul şi să-l apere cu vieţile lor. O să număr invers de la zece, până la aterizare, şi o să conduc atacul.

- Unde-i palatul? Nu-l văd.

- Dincolo de creastă. La un minut de aici. Spune-le! Copacii păreau nişte fantasme şterse când el trecu aproape de ei, iar ochii lui nu se dezlipeau de pe despicătura din creasta muntelui, orizontul părând că se răsuceşte.

- Vreau o armă, spuse îngreţoşat de ceea ce putea să anticipeze.

Baiazid îşi dezveli dinţii.

- Nici o armă până nu stăpânim palatul!

- Atunci n-o să mai am nevoie, spuse cu un blestem. Va trebui să...

- Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie! Unde-i palatul ăsta al Gorgonilor?
- Acolo.

Erikki arătă către creasta aflată exact deasupra lor.
- Zece... nouă... opt...

Hotărâse să se apropie dinspre est, acoperit în parte de păduri, cu oraşul mult înspre dreapta, protejat de despicătura stâncii. Cincizeci de metri de mers. Stomacul i se strânse. Stâncile se repeziră către ei. Mai mult îl simţi decât îl văzu pe Baiazid ţipând şi ridicându-şi braţele să se apere de izbitura ce părea inevitabilă, apoi Erikki se strecură prin ravină şi se năpusti în jos, drept spre ziduri. Exact în ultimul moment tăie toată puterea motorului şi cobori elicopterul la câţiva centimetri distanţă peste muchia zidului, trecând la iuţeală prin procedura de urgenţă a opririi motoarelor; se aplecă uşor spre curtea interioară şi aşeză aparatul ca picat din cer, amortizând căderea perfect şi aşezându-se pe lespezile de piatră, lăsându-l să alunece înainte câţiva metri cu un scârţîit Pprelung, apoi se opri.

Cu mâna dreaptă smulse siguranţele electrice, stingă deschise centura de siguranţă şi împinse portiera carlingii şi ajunse cu mult înaintea tuturor pe sol, alergând către treptele intrării. În spatele lui venea Baiazid; uşa cabinei se deschiseră şi oamenii se revărsară afară, căzând unul peste celălalt în exaltarea lor, palele elicei încă învârtindu-se, dar motorul reducându-şi rotaţiile.

Când ajunse la uşa din faţă şi o dădu de perete, văzu servitorii şi o santinelă uluită alergând în întâmpinarea lor, să vadă ce-i cu tot zgomotul şi agitaţia. Smulse pistolul mitralieră din mâinile omului de strajă şi îl izbi, lăsându-l fără simţiri. Servitorii se împrăştiară şi o rupseră la fugă, câţiva recunoscându-l. Pentru moment, coridorul din faţa lui fu liber.
- Haide! strigă. Apoi când Baiazid şi câţiva dintre ceilalţi i se alăturară, o rupse la fugă în lungul culoarului, în sus, pe scări, către palierul etajului întâi.

Un străjer scoase capul peste balustrada scării, coborî arma, dar nomazii îl împroşcară cu gloanţe. Erikki sări peste cadavru şi îşi continuă goana. O uşă se deschise în faţa lui. Altă santinelă ieşi cu arma scuipând flăcări. Erikki simţi gloanţele trecând prin pufoaică, dar el scăpă neatins. Baiazid îl izbi pe om

de canatul uşii şi împreună trecură pe lângă el către încăperile Hanului.

Odată ajuns acolo, Erikki lovi uşa cu piciorul. îl întâmpină un foc susţinut de armă, dar nici el, nici şeicul nu fură nimeriţi, însă omul de lângă el fu atins şi se răsuci, gata să cadă. Ceilalţi se împrăştiară căutând adăpost, iar nomadul grav rănit înainta către cel ce trăsese, încasând alte şi alte gloanţe, dar trăgând întruna - chiar şi după ce muri.

Vreme de o secundă sau două urmă o pauză, apoi, spre surpriza lui Erikki, Baiazid scoase cuiul unei grenade şi o aruncă pe uşă. Fumul năvăli îh vălătuci mari în coridor. Baiazid sări îndată înăuntru, cu arma coborâtă, şi imediat în spatele lui Erikki.

Încăperea era distrusă, ferestrele sparte, draperiile sfâşiate, patul, alcătuit din covoare moi, răscolit şi trupul santinelei prăvălit lângă un perete. În alcovul de la capătul îndepărtat al uriaşei încăperi, pe jumătate acoperit de dormitorul principal, se zărea o masă răsturnată, o servitoare ce gemea şi două trupuri inerte, pe jumătate îngropate sub faţa de masă şi cioburile farfuriilor. Inima lui Erikki se opri când o recunoscu pe Azadeh. Cuprins de panică, se repezi către ea, îndepărtând totul în cale şi, în trecere, observă că cealaltă persoană era Hakim. O ridică în braţe. Părul ei se revărsă, atîrnând liber. O purtă la lumină. El însuşi nu îndrăzni să respire până când nu se asigură că era încă în viaţă - în nesimţire, numai Dumnezeu ştie dacă şi cât de rănită, dar în viaţă. Purta un halat de casă lung, din caşmir albastru, care-o ascundea cu totul, dar promitea orice. Nomazii care se revărsau în încăpere erau ameţiţi de frumuseţea ei. îşi scoase scurta de zbor şi o înfăşură, fără să-i bage în seamă.

- Azadeh, Azadeh!
- Cine-i ăsta, pilotule?

Erikki îl văzu pe Baiazid ca prin ceaţă, printre lucrurile răvăşite, distruse.

- Acela-i Hakim, fratele soţiei mele. E mort?
- Nu.

Baiazid privi furios în jur. Nicăieri nu se vedea un loc unde s-ar fi putut ascunde Hanul. Oamenii săi se înghesuiau pe uşă şi el îi înjură poruncind unora să ia poziţii de apărare la ambele capete ale coridorului, iar altora să iasă afară, în larga curte

interioară, şi să o păzească şi pe aceasta, apoi se repezi la Erikki şi Azadeh şi privi faţa lipsită de sânge şi sânii şi picioarele care se conturau sub caşmir.

- Soţia ta?
- Da.
- Nu e moartă. Bun.
- Dar numai Dumnezeu ştie dacă e rănită. Trebuie să fac rost de-un doctor..
- Mai târziu. Mai întâi trebuie să...
- Acum! Ar putea să moară. .
- Voia lui Allah, pilotule, spuse Baiazid, apoi strigă furios: Ai spus că știi tot! Unde e Hanul, în numele lui Allah, unde e?
- Acestea erau camerele lui, aga! Numai ale lui. N-am văzut pe nimeni altcineva aici. N-am mai auzit pe nimeni altcineva să fie pe-aici. Chiar şi soţia lui putea să vină aici numai chemată şi...

O rafală de armă automată de afară îl întreupse.

- Trebuie să fie aici dacă Azadeh şi Hakim sunt aici.
- Unde, unde s-ar putea ascunde?

Răscolit, Erikki privi în jur, aşezând-o pe Azadeh cât de bine putu, apoi se repezi la fereastră. Avea gratii. Hanul n-ar fi putut să scape pe acolo. De aici, un colţ uşor de apărat al palatului, nu putea vedea curtea interioară sau elicopterul, dar avea cea mai bună priveliște a grădinilor şi livezilor şi către sud, dincolo de ziduri, spre oraş, un kilometru sau doi mai jos. Nici o altă strajă nu-i ameninţa încă.

Când se întoarse, prinse cu coada ochiului o mişcare în alcov, văzu pistolul mitralieră, îl îmbrânci pe Baiazid la o parte din calea glonţului care l-ar fi ucis şi se aruncă asupra lui Hakim, care zăcea întins printre resturi. Mai înainte ca ceilalţi nomazi să poată reacţiona, îl imobiliza pe tânăr, îi luă pistolul din mână şi strigă la el, încercând să-l facă să înţeleagă:

- Eşti în siguranţă, Hakim! Sunt eu, Erikki, am venit să te salvăm pe tine şi pe Azadeh din mâinile Hanului! Am venit să te salvăm!"
- Să mă salvaţi... Să mă salvaţi de la ce?

Hakim se holba aiurit la el, încă ameţit, încă nefiind în stare să se mişte, încă neînţelegând, sângele şiroindu-i dintr-o rană mică de la cap.

- Să mă salvaţi?
- Din mâinile Han...

Erikki văzu groaza năvălindu-i în priviri, se răsuci şi prinse patul pistolului mitralieră al lui Baiazid chiar la timp.
- Aşteaptă, aga, aşteaptă. Nu-i vina lui. E ameţit. Aşteaptă! Ochea... ochea in mine, nu în tine. O să ne ajute. Aşteaptă.
- Unde-i Abdullah Han?! strigă Baiazid, înconjurat de oamenii săi cu armele încărcate şi pregătite să ucidă. Grăbeşte-te şi spune-mi sau sunteţi amândoi morţi!
Şi cum Hakim nu-i răspunse imediat, Erikki se răsti:
- Pentru Dumnezeu, Hakim, spune-i unde este sau suntem cu toţii morţi!
- Abdullah Han e mort... E mort. A murit noaptea trecută... Nu, noaptea dinaintea acesteia... A murit alaltăieri noapte, aproape de miezul nopţii, spuse slab Hakim şi cu toţii se holbară la el neîncrezători.
Îşi revenea încet în simţiri, dar tot nu putea înţelege de ce zăcea întins acolo, cu capul bubuind şi cu picioarele ca de plumb, Erikki ţinându-l de braţe, când Erikki fusese răpit de nomazi, în timp ce el dejuna cu Azadeh, apoi bubuiseră arme şi sărise să se adăpostească, străjile trăgeau, apoi explozia şi jumătate din răscumpărare deja plătită...
Dintr-o dată, mintea i se limpezi.
- În numele lui Allah, gâfâi.
Încercă să se ridice în picioare şi nu reuşi.
- Erikki, în numele lui Allah, de ce ai dat buzna aici... jumătate din răscumpărare a fost plătită. De ce?
Erikki se ridică înfuriat.
- Nu e nici o răscumpărare! Gâtul mesagerului a fost tăiat. Abdullah Han a pus să i se taie gâtul.
- Dar răscumpărarea... jumătate a fost plătită, Ahmed a făcut asta noaptea trecută.
- Plătită? Plătită cui?! se răsti Baiazid. Ce minciuni sunt astea?
- Nu sunt minciuni. Jumătate a fost plătită noaptea trecută, jumătate, plătită de noul Han, ca... ca o dovadă de încredere pentru... greşeala în privinţa mesagerului. În faţa lui Allah jur, jumătate e plătită!
- Minciuni, pufni Baiazid si îndreptă arma către el. Unde-i Hanul?
- Nu sunt minciuni! Aş minţi în faţa lui Allah? îţi spun în faţa lui Allah, în faţa lui Allah! Trimite după Ahmed. Trimite după omul Ahmed. El a plătit.
Unul dintre nomazi strigăt ceva.

Hakim se albi la faţă şi repetă în turceşte:
- În numele lui Allah, jumătate din răscumpărare a fost deja plătită. Abdullah Han e mort... e mort şi jumătate din răscumpărare a fost plătită.
Un murmur de uimire trecu prin încăpere.
- Trimiteţi după Ahmed. O să vă spună adevărul! De ce vă bateţi aici? N-avem nici un motiv să ne batem.
Erikki se repezi.
- Dacă Abdullah Han e mort şi jumătate din răscumpărare a fost plătită, aga, cealaltă jumătate promisă, onoarea ta este spălată! Aga, te rog, fă cum spune Hakim. Trimite după Ahmed - o să vă spună cine a plătit şi cum!
În încăpere, teama atinsese apogeul, Baiazid şi oamenii săi detestând spaţiul închis, dorind să se afle în aer liber, în munţi, departe de oamenii ăştia vicleni şi de locul rău, simţindu-se trădaţi.
- Dar dacă Abdullah e mort, şi jumătate e plătită... pilotule, du-te şi adu-l pe omul ăsta, Ahmed, spuse Baiazid. Şi nu uita, dacă mă înşeli, ai să-ţi găseşti nevasta fără-nas.
Smulse revolverul din mâna lui Erikki.
- Du-te după el.
- Da... da, desigur.
- Erikki, mai întâi ajută-mă să mă ridic, spuse Hakim cu voce răguşită şi slabă.
Ridicându-l cu uşurinţă, Erikki încerca neputincios să înţeleagă ceva din toate acestea, apoi îşi croi drum printre oamenii care se înghesuiau în apropiere şi îl aşeză pe pernele canapelei, lângă Azadeh. Amândoi îi observară chipul palid, dar şi respiraţia regulată.
- Slavă lui Allah! Murmură Hakim.
Apoi Erikki se trezi încă o dată într-un fel de coşmar, ieşind din încăpere neînarmat, spre capul scărilor, strigând după Ahmed să nu_tragă.
- Abmed, Ahmed, trebuie să vorbesc cu tine! Sunt singur.
Ajunse jos şi era încă singur şi încă nu trăgea nimeni. Strigă din nou după Ahmed, dar cuvintele sale stârniră ecouri între pereţi şi el rătăci prin încăperi; nimeni prin preajmă, toată lumea dispărută şi apoi se trezi cu o armă în faţă şi alta în spate. Erau Ahmed şi un străjer, amândoi nervoşi.

- Ahmed, repede, izbucni el, e adevărat că Abdullah -e mort şi că e un Han nou şi că jumătate din răscumpărare e plătită?

Ahmed rămase cu gura căscată la el.

- Pentru Dumnezeu, e adevărat?
- Da, da, asta e adevărat, dar...
- Repede, trebuie să le spui.

Simţi o imensă uşurare, căci îl crezuse doar pe jumătate pe Hakim.

- Repede, o să-l ucidă şi pe el şi pe Azadeh, haide!
- Atunci... atunci nu sunt morţi?
- Nu, sigur că nu. Haide!
- Aşteaptă! Ce... ce a spus exact înălţimea sa?
- Ce dracu diferenţă...

Arma se propti de obrazul lui Erikki,

- Ce a spus, EXACT?

Erikki îşi scotoci memoria şi-i spuse cât de bine putu, apoi adăugă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, acum haide! Pentru Ahmed, timpul se opri. Dacă mergea cu necredinciosul probabil avea să moară, Hakim Han avea să moară, sora lui avea să moară şi necredinciosul, care era vinovat pentru toate aceste necazuri, avea probabil să scape cu diavolii de nomazi. Dar atunci, se gândi, dacă aş putea să-i conving să-l lase pe Han şi pe sora lui în viaţă, să-i conving să părăsească palatul, am să-mi dovedesc valoarea dincolo de orice închipuire, şi Hanului şi ei, şi pot să-l ucid pe pilot mai târziu, sau pot să-l ucid acum şi pot să fug uşor şi să trăiesc, dar numai ca un fugar, dispreţuit de toți, ca unul care si-a trădat Hanul. Insha Allah.

Obrazul lui se încreţi într-un zâmbet. Cum vrea Allah.

Îşi scoase cuţitul şi i-l dădu, împreună cu arma străjii care avea faţa albă ca varul, şi trecu pe lângă Erikki!

- Aşteaptă, spuse Erikki, spune-i străjii să trimită după un doctor. Urgent! Hakim şi soţia mea ar putea să fie răniţi.

Ahmed îi spuse omului să o facă şi porni în lungul coridorului, apoi prin hol şi în sus pe scări. La palierul primului etaj, nomazii îl percheziţionară brutal, căutând arme, apoi îl însoţiră în încăperea Hanului, înghesuindu-se după el, împingându-l în spaţiul uriaş şi gol. Pe Erikki îl ţinură la uşă cu un pumnal în gât şi când Ahmed văzu că Hanul său era într-

adevăr în viaţă, stând prostit pe perne lângă Azadeh, care era încă în nesimţire, murmură "Lăudat fie Allah" şi zâmbi.
- Înălţimea voastră, spuse el liniştit, am trimis după un doctor.
Apoi îl descoperi pe Baiazid.
- Sunt Ahmed Dursak Turcomanul, spuse el mândru, vorbind turceşte foarte ceremonios. În numele lui Allah, este adevărat că Abdullah Han e mort, că am plătit jumătate din răscumpărare - cinci milioane de riali -noaptea trecută, în numele noului Han, celor doi mesageri ai căpeteniei Al-Drah din satul Copacul Frânt, ca un act de încredere, din pricina nedoritei dezonorări a mesagerului vostru, poruncite de Abdullah Han, acum mort. Numele lor erau Ishmud şi Alilah şi i-am pornit în grabă către nord, într-o maşină frumoasă.
Un murmur de uimire trecu prin încăpere. Nu putea fi nici o greşeală, căci toţi ştiau aceste nume false, folosite pentru a apăra satul şi tribul.
- Le-am spus în numele noului Han că a doua jumătate avea să fie plătită în momentul în care pilotul şi maşina lui zburătoare aveau să fie eliberaţi nevătămţi.
- Unde e acest nou Han, dacă există? pufni ironic Baiazid. Să vorbească el însuşi!
- Sunt Hanul tuturor Gorgonilor, spuse Hakim şi se aşternu brusc tăcerea. Hakim Han, fiul cel mai mare al lui Abdulkih Han.
Toţi ochii se îndreptară de la el către Baiazid, care observă uimirea sinceră de pe chipul lui Erikki. Pufni nesigur.
- Doar pentru că o spui nu înseamnă că...
- Mă faci mincinos în propria mea casă?
- Am spus doar către acest bărbat, şi Baiazid arătă cu degetul către Ahmed, că doar pentru că el a zis că a plătit răscumpărarea nu înseamnă că a plătit-o şi că n-a pus cumva să-i atace prin surprindere şi să-i ucidă, ca şi pe celălalt mesager al meu. Pe Allah!
Ahmed spuse veninos:
- Ţi-am spus adevărul în faţa lui Allah şi-ţi spun din nou, în faţa lui Allah, că i-am trimis către nord, teferi, cu banii. Ia un cuţit şi-am să-ţi arăt ce poate să facă un turcoman celui care îl face mincinos.
Nomazii erau îngroziţi că şeful lor se pusese într-o asemenea poziţie proastă.
- Mă faci pe mine şi pe Hanul meu mincinoşi?

În tăcerea ce se lăsase, Azadeh se mişcă şi gemu, atrăgându-le atenţia. Imediat Erikki porni către ea, dar pumnalul nu se clinti, nomadul mârâi un blestem şi el se opri. Încă un suspin, un geamăt uşor care aproape îl scoase din minţi, apoi îl văzu pe Hakim trăgându-se greoi mai aproape de sora sa şi apucându-i mâna şi asta îl ajută puţin.

Hakim era speriat, îl durea tot corpul, ştia că era fără apărare, ca şi ea, şi că avea nevoie urgentă de un doctor, că Ahmed era înconjurat, Erikki neputincios, propria sa viaţă ameninţată şi Hanatul în ruine. Totuşi îşi adună curajul. Nu m-am arătat mai viclean decât Abdulah Han şi Najoud şi Ahmed ca să las victoria acestor câini. Hotărît, ridică privirile către Baiazid.

- Ei bine, îl faci mincinos pe Ahmed? Da sau nu?

O spuse aspru, în turceşte, ca să poată fi înţeles de toţi, şi Ahmed îl îndrăgi pentru curajul său. Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lui Baiazid.

- Un bărbat trebuie să răspundă acestei întrebări. Îl faci mincinos?

- Nu, mârâi Baiazid. A vorbit adevărul. Îl recunosc ca fiind adevărul.

Cineva spuse Insha Allah, degetele slăbiră pe trăgaciuri, dar nervozitatea nu dispăru din încăpere.

- Voia lui Allah, spuse Hakim, ascunzându-si uşurarea, şi continuă dintr-o suflare, cu fiecare clipă ce trecea, mai stăpân pe situaţie. Continuarea luptei n-ar duce la nimic. Deci jumătate din răscumpărare este deja plătită şi cealaltă jumătate promisă va fi achitată când pilotul va fi eliberat teafăr.

Se opri, căci ameţeala ameninţa să-l cuprindă din nou, dar o domină, mai uşor de data asta decât mai înainte.

- Pilotul e aici, e nevătămat şi aşa este şi maşina lui. Deci am să plătesc restul imediat.

Văzu lăcomia din ochii lor şi îşi promise să se răzbune pe toţi.

- Ahmed, acolo lângă masă. Săculeţul lui Najoud e undeva pe-acolo.

Îl urmări pe Ahmed făcându-şi arogant loc cu umerii printre nomazi ca să înceapă să scotocească după punga de piele moale pe care i-o arătase lui Azadeh chiar înainte de a începe atacul, spunându-i fericit că bijuteriile erau moştenirea

familiei, moştenire pe care Najoud recunoscuse că o furase şi, cuprinsă de căinţă, i le dăduse înainte de a pleca.
- Mă bucur că nu te-ai lăsat înduplecat, Hakim! Foarte mult mă bucur, spusese Azadeh. N-ai fi fost niciodată în siguranţă cu ea şi prăsila ei prin preajmă.

N-am să mai fiu niciodată în siguranţă, se gândi fără teamă, concentrându-se asupra lui Ahmed. Mă bucur că l-am lăsat întreg pe Ahmed, îşi zise, şi mă bucur că am avut înţelepciunea, Azadeh şi cu mine, să rămânem în alcov, la adăpostul peretelui, la primul foc de armă. Dacă am fi fost aici, în mijlocul camerei... Insha Allah.

Îi prinse încheietura mâinii şi căldura îi făcu plăcere. Respiraţia ei era în continuare regulată.
- Allah fie lăudat! murmură, apoi observă bărbatul ce-l ameninţa pe Erikki. Tu, arătă cu degetul poruncitor către el, dă-i drumul pilotului!

Stupefiat, bărbatul bărbos se uită la Baiazid, care încuviinţă din cap. Imediat Erikki trecu printre ei către Azadeh, aranjându-şi puloverul gros, îndepărtându-l de corp ca să-i permită să ajungă mai uşor la pumnalul aflat în mijlocul spatelui, apoi îngenunche, îi apucă mâna şi se întoarse către Baiazid, acoperindu-i cu trupu-i masiv pe ea şi pe Hakim.
- Înălţimea voastră... Ahmed îi dădu lui Hakim Han punga. El o deschise alene, răsturnând. giuvaerurile în palmă. Smaralde, diamante şi safire, coliere, brăţări de aur încrustate cu nestemate, medalioane. Un oftat adânc străbătu încăperea. Cu multă cumpănire, Hakim alese un colier de rubine valorând zece-cincisprezece milioane de riali, prefăcându-se că nu observă că toţi ochii erau concentraţi asupra lui. Simţea aproape fizic mirosul lăcomiei care cuprinsese încăperea. Lăsă brusc să cadă rubinele şi alese un pandantiv valorând de trei ori mai mult.
- Uite, spuse, vorbind tot turceşte. Aici este plata întreagă. Ridică medalionul bătut în diamante.

Baiazid, fermecat de flăcările ce străluceau din solitarul uriaş, înainta cu mâna întinsă. Dar înainte s-o poată apuca, Hakim închise pumnul.
- În faţa lui Allah, îl primeşti ca plată întreagă?
- Da, da, ca plată întreagă, în faţa lui Allah, mormăi Baiazid, nevenindu-i să creadă că Allah îi îngăduia atât de multă bogăţie,

îndeajuns să cumpere turme şi arme şi grenade şi mătăsuri şi haine călduroase.

Întinse mâna.

- Jur în faţa lui Allah!

- Si-ai să pleci de-aici îndată, în pace, în fata lui Allah?

Baiazid îşi desprinse gândurile de la asemenea bogăţie.

- Mai întâi va trebui s-ajungem în satul nostru, aga. Avem nevoie de aparat şi de pilot.

- Nu, pe Allah. Răscumpărarea este pentru întoarcerea pilotului, teafăr, şi a maşinii. Nimic în plus.

Hakim îşi desfăcu palma, fără să-şi desprindă ochii ue pe Baiazid care acum vedea numai piatra.

- În faţa lui Allah!

Baiazid şi oamenii săi priveau ţintă focul lichid din palma neclintită.

- Ce mă poate împiedica să iau totul? spuse întunecat. Ce mă poate împiedica să te ucid? Să te ucid şi să dau foc palatului şi s-o iau pe ea ostatică şi să-l silesc pe pilot?

- Nimic. Doar onoarea. Sunt oare kurzii lipsiţi de onoare?

Vocea lui Hakim era tăioasă şi el se gândea: Ce excitant este: viaţa premiul şi moartea pentru cazul când dai greş!

- Acesta valorează mai mult decât plata cuvenită.

- Eu îl primesc în faţa lui Allah ca plată întreagă pentru pilot şi pentru maşină.

Baiazid, îşi desprinse ochii de pe nestemată.

- Pentru pilot şi pentru maşină. Dar pentru tine, pentru tine şi pentru femeie?

Sudoarea îi curgea pe fată. atât de multă bogăţie acolo, strigau gândurile lui, atât de multă, atât de uşor de luat, atât de uşor! Dar mai este onoarea. O, da, foarte multă onoare este amestecată în asta.

- Pentru tine şi femeie trebuie să fie o răscumpărare cinstită.

Afară o maşină porni motorul. Oamenii se repeziră la ferestrele sparte. Maşina gonea către poarta principală şi în timp ce priveau trecu de ea, îndreptându-se către oraşul de jos.

- Grăbeşte-te, spuse Baiazid către Hakim. Hotărăşte-te!

- Femeia nu preţuieşte nimic, spuse Hakim, temându-se pentru minciună, conştient că trebuia să se tocmească sau erau încă pierduţi.

Degetele aleseră o brăţară cu rubine şi o întinseră.

- De acord?
- Pentru tine femeia poate să n-aibă valoare, dar nu şi pentru pilot. Brăţara şi colierul acela. împreună cu brăţara cu pietre verzi.
- Pe Allah! Asta-i prea mult! explodă Hakim. Brăţara asta e mai mult decât de ajuns! Asta-i mai mult decât valoarea pilotului şi elicopterului! Fiu de căţea!
- Asta, colierul şi brăţara cealaltă, aceea cu pietre verzi!

Se certară o vreme, din ce în ce mai furioşi, toată lumea ascultând cu încordare, cu excepţia lui Erikki care era încă prins în Iadul său şi îngrijorat doar de Azadeh şi unde ar fi putut fi doctorul şi cum putea să o ajute, pe ea si pe Hakim. Mâinile îi mângâiau părul, nervii gata să plesnească, întinşi de vocile furioase ale celor doi bărbaţi care urcau în crescendo, insultându-se din ce în ce mai violent. Apoi Hakim gândi că sosise momentul potrivit şi lăsă să-i scape un vaiet care făcea de asemenea parte din jocul tocmelii.
- Eşti un negociator prea bun pentru mine, pe Allah! Ai să mă sărăceşti. Uite, ultima ofertă!

Puse brăţara de diamante şi cel mai mic colier de smaralde şi brăţara grea de aur pe covor.
- Ne înţelegem?

Era un preţ cinstit acum, nu atât de mare pe cât ar fi vrut Baiazid, dar mult mai mare decât se aşteptase.
- Da, spuse, adunând în căuşul palmelor comoara şi mulţumirea umplu încăperea.
- Juri pe Allah să nu ne urmăreşti şi să nu ne ataci?
- Da, da, în faţa lui Allah.
- Bun. Pilotule, am nevoie de tine acum, să ne duci acasă, spuse Baiazid în engleză de data asta şi, vâzând furia invadând obrazul lui Hakim, adăugă în grabă: Te rog nu-ţi poruncesc, aga! Uite!

Îi întinse lui Erikki brăţara de aur. Doresc să cumpăr serviciile tale. Această plată...

Se opri şi privi în sus când unul dintre oamenii săi ce păzea curtea interioară strigă grăbit:
- Se apropie o maşină dinspre oraş. Baiazid asuda mult.
- Pilotule, jur pe Allah că n-o să-ţi fac nici un rău.
- N-am destulă benzină.
- Atunci, nu tot drumul. Jumătate, numai jumătate.

- Nu am destul benzină.
- Atunci ia-ne şi lasă-ne în munţi. Doar puţin. Un drum scurt. Te rog, nu e un ordin, spuse Baiazid, apoi adăugă cu o intonaţie stranie: Pe Profet! Te-am tratat cinstit şi pe tine şi pe el, cinstit şi... şi n-am lovit-o pe ea Te rog.

Înţeleseseră cu toţii ameninţarea ascunsă din voce poate ameninţare, poate nu, dar Erikki ştia fără tăgadă că fragila coajă a onoarei sau acel "în faţa lui Allah" avea să dispară la primul glonţ, că totul depindea de el acum, să încerce să îndrepte dezastrul în care se transformase atacul în urmărirea unui Han deja mort, răscumpărarea deja pe jumătate plătită, iar acum Azadeh zăcea acolo cu Dumnezeu ştie ce răni şi Hakim aproape ucis...

Cu chipul împietrit, o atinse pentru ultima dată, trase cu coada ochiului către Han, încuviinţă din cap mai mult pentru sine, apoi, smulgând brusc pistolul mitralieră Sten din mâinile celui mai apropiat nomad, rosti:
- Îţi primesc cuvântul în faţa lui Allah şi-am să te ucid dacă mă înşeli. Vă las la nord de oraş, în munţi. Toată lumea în elicopter. Spune-le!

Baiazid detesta ideea armei în mâinile acestui monstru mocnind de furie şi răzbunare. Nici unul dintre noi n-a uitat că am aruncat grenada care, poate, i-a ucis această hurie, îşi zise. Insha Allah. Ordonă la iuţeală retragerea. Luând trupul tovarăşului mort cu ei, oamenii săi se supuseră.
- Pilotule, o să plecăm împreună. Mulţumesc, aga Hakim Han! Allah fie cu tine! spuse şi se trase cu spatele către uşă, cu arma ţinută nepăsător în mână, dar pregătită.

Erikki îşi ridică mâna în semn de adio către Hakim, frământat de nelinişte faţă de ceea ce avea să se întâmple.
- Iartă-mă!
- Allah fie cu tine, Erikki, şi întoarce-te teafăr! strigă Hakim după el şi Erikki se simţi mai bine după asta. Ahmed, du-te cu el! Nu poate să piloteze şi să folosească în acelaşi timp o armă! Vezi să se întoarcă teafăr.

Da, se gândi, mai am încă să mă socotesc cu el pentru atacul asupra palatului meu, îşi zise el rece.
- Da, înălţimea voastră. Mulţumesc, pilotule! Ahmed luă arma de la Erikki, verifică percutorul şi
încărcătorul, apoi zâmbi strâmb către Baiazid.

- Pe Allah şi Profet, fie-i numele lăudat, să nu mă înşele nimeni!

Politicos, îi făcu semn lui Erikki să pornească, apoi îl urmă. Baiazid ieşi cel din urmă.

La poalele dealului, lângă palat; ora 11,05 dimineaţa. Maşina poliţiei gonea în sus pe drumul ce şerpuia către porţi, urmată de alte maşini şi un camion militar plin cu trupe. Hashemi Fazir şi Armstrong se aflau pe bancheta din spate a maşinii din frunte, care intră scârţâind din frâne în curtea interioară, unde se mai aflau deja parcate alte maşini şi o ambulanţă. Coborâră şi urmară santinela în Sala Mare. Hakim Han îi aştepta pe locul său de onoare, palid şi tras la faţă, dar cu o ţinută regală, înconjurat de Gărzi Verzi. Această parte a palatului era neatinsă.

- Înălţimea voastră, Allah fie lăudat că nu sunteţi rănit! Abia acum am auzit despre atac. Pot să mă prezint? Sunt colonelul Hashemi Fazir de la Contraspionajul Intern şi acesta este superintendentul Armstrong care ne-a sprijinit ani de zile şi expert în anumite domenii, care ar putea să vă ajute. Vorbeşte farsi, ca să ştiţi. Aţi vrea să ne spuneţi ce s-a întâmplat, vă rog?

Ascultară atenţi cât timp Hakim le relată versiunea sa despre atac - auziseră deja zvonuri amănunţite -amândoi impresionaţi de comportamentul său. Hashemi venise pregătit. Înainte de-a pleca ieri seara din Teheran, răsfoise cu multă atenţie dosarele lui Hakim. De ani de zile şi el şi SAVAK îl supravegheau la Khvoy.

- Ştiu cât datorează şi cui, Robert. Şi ce favoruri şi cui, ce-i place să mănânce şi să citească, cât de bine sau rău se descurcă cu o armă, pianul sau cuţitul, fiecare femeie pe care a urcat-o în pat şi fiecare băiat.

Armstrong râsese.

- Cum rămâne cu politica?

Nu-l interesează. De necrezut, dar adevărat. Este iranian din Azerbaidjan şi totuşi nu s-a alăturat nici unui Enip, nu a luat partea nimănui. A nimănui. Nici măcar nu a spus nimic cât de cât subversiv, măcar la adresa lui

Abdullah Han, iar Khvoyul a fost întotdeauna o colcăială de aspide. De religie şiit, dar calm, conştient, ortodox, nici de dreapta, nici de stânga. De când a fost alungat... Nu, asta nu prea e adevărat... De la şapte ani, de când mama lui a murit şi el şi cu sora lui au mers să locuiască în palat, a fost ca un fulg

purtat de cea mai uşoară răsuflare a tatălui lui, aşteptând cu teamă inevitabila catastrofă. Voia lui Allah, dar e un miracol că e Han, un miracol că afurisitul ăsta de fiu de căţea a murit înainte să-i facă rău lui şi surorii sale. Ciudat! Capul lui era pe tăietor şi când colo controlează bogăţii neştiute, puteri necunoscute şi eu trebuie să mă ocup de el.
- Asta ar trebui să fie uşor dacă ceea ce spui e adevărat.
- Eşti suspicios! întotdeauna suspicios. Asta-i puterea englezilor?
- Doar lecţia pe care un bătrân curcan a învăţat-o de-a lungul anilor.
Hashemi zâmbise în sinea lui şi acum o făcu din nou, concentrându-se asupra tânărului Han al tuturor Gorgonilor, privindu-l cu atenţie, căutând indicii ascunse. Care-ți sunt tainele? Trebuie să ai taine.
- Înălţimea voastră, când a plecat pilotul? întrebă Armstrong.
Hakim aruncă o privire iute la ceas.
- Cam acum două ore şi jumătate.
- A spus cât combustibil avea la el?
- Nu, numai că o să-i ducă puţin şi apoi o să-i lase. Hashemi şi Robert Armstrong stăteau în faţa podiumului, aşternut cu bogate covoare şi perne. Hakim Han era îmbrăcat oficial, în brocarturi călduroase, purtând în jurul gâtului un şirag de perle cu un pandantiv în care era montat un diamant de patru ori mai mare decât cel pe care îl oferise în schimbul vieţilor lor.
- Poate, spuse Hashemi delicat, poate, înălţimea voastră, pilotul a fost într-adevăr în cârdăşie cu nomazii kurzi şi n-o să se mai întoarcă.
- Nu. Şi nu erau kurzi, deşi pretindeau că sunt. Doar bandiţi - şi-l răpiseră pe Erikki şi-l forţaseră să-i ducă împotriva Hanului, tatăl meu.
Tânărul Han se încruntă, apoi spuse hotărât.
- Hanul, tatăl meu, n-ar fi trebuit să ucidă mesagerul lor. Trebuia să se tocmească pentru preţul răscumpărării, coborându-l, apoi trebuia să plătească şi după aceea să pună să-i ucidă pentru impertinenţa lor.
Hashemi puse deoparte ideea.
- O să mă îngrijesc să fie vânaţi cu toţii şi toate bunurile mele recuperate.
- Desigur. Este oare ceva, orice, pe care eu sau departamentul meu să-l putem face pentru înălţimea voastră?

Îl urmări pe tânăr îndeaproape şi văzu sau crezu că vede o străfulgerare de amuzament sardonic şi asta îl cutremură. În clipa aceea se deschise uşa şi intră Azadeh.

N-o mai întâlnise până atunci, deşi o văzuse de multe ori. Ar trebui să aparţină unui iranian, îşi zise, nu unui împuţit de străin. Cum poate ea să stăpânească monstrul ăla? Ñu-l observă pe Hakim scrutându-l la fel de atent. Armstrong însă băgă de seamă, privindu-l pe Han fără să se vadă că-l priveşte.

Azadeh era îmbrăcată în haine europene de un verde cenuşiu care îi evidenţia ochii verzui, şosete şi pantofi moi, obrazul foarte palid şi uşor fardat. Păşea încet şi oarecum chinuit, dar se înclină în faţa fratelui său cu un zâmbet dulce.

- Iartă-mă că te întrerup, înălţimea ta, dar doctorul m-a rugat să-ţi reamintesc să te odihneşti. Se pregăteşte de plecare. Doreşti să îi vorbeşti din nou?

- Nu, nu, mulţumesc. Te simţi bine?

- O, da, spuse ea si se strădui să zâmbească. Spune că sunt teafără.

- Pot să ţi-i prezint pe colonelul Hashemi Fazir şi pe domnul Armstrong, superintendentul Armstrong: înălţimea sa, sora mea Azadeh.

O salutară şi ea le răspunse.

- Superintendentul Armstrong? spuse în engleză cu o încruntătură uşoară. Nu-mi amintesc când, domnule superintendent, dar ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

- Da, înălţimea voastră, o dată la French Club, anul trecut. Eram cu domnul Talbot de la Ambasada Britanică şi cu un prieten al soţului domniei voastre de la Ambasada Finlandeză: Christian Tollonen. Cred că era ziua de naştere a soţului domniei voastre.

- Aveţi o memorie bună, domnule superintendent. Hakim Han zâmbi ciudat.

- Asta este o caracteristică a MI6, Azadeh.

- Doar fost poliţist, înălţimea voastră, spuse fără să clipească Armstrong. Sunt doar un consultant al Contraspionajului Intern. Apoi către Azadeh: Colonelul Fazir şi cu mine am fost amândoi atât de uşuraţi că nici domnia voastră, nici Hanul n-aţi fost răniţi...

- Mulţumesc.

Capul şi urechile încă o dureau rău şi spatele îi dădea probleme. Doctorul spusese: "Va trebui să aşteptăm câteva

vreme, înălţimea voastră, deşi o să vă facem la amândoi câte o radiografie cât de curând cu putinţă. Cel mai bine ar fi să mergeţi la Teheran, amândoi. Au echipament mai bun. Cu o explozie ca asta, nu ştii niciodată, înălţimea voastră. Cel mai bine ar fi să mergeţi. N-aş vrea să fiu făcut responsabil..."

Azadeh reluă:

- Vă rog să mă iertaţi că v-am întrerupt...

Se opri brusc, ascultând, cu capul uşor aplecat într-o parte. Ascultară şi ei. Doar vântul ce se întărea şi zgomotul unei maşini în depărtare.

- Nu încă, spuse blând Hakim.

Ea încercă să zâmbească şi murmură:

- Cum vrea Allah.

Apoi plecă. Hashemi întrerupse scurta tăcere:

- Ar trebui să plecăm şi noi, înălţimea voastră, spuse politicos, din nou în farsi. Vă mulţumim că aţi binevoit să ne primiţi astăzi. Poate am putea să ne întoarcem mâine?

Tânărul Han îşi desprinse ochii de pe uşă şi îl privi pe sub sprâncenele-i negre. Chipul plăcut era destins, degetele jucându-se cu pumnalul ornamental, bătut în nestemate, de la centură.

Pare făcut din gheaţă, îşi zise aşteptând politicos să fie lăsat să plece. Dar în loc de asta Hakim Han îşi trimise de acolo toate străjile, cu excepţia uneia, pe care o aşeză la uşă într-un loc de unde nu putea să audă şi îi chemă mai aproape pe cei doi bărbaţi.

- Acum o să vorbim englezeşte. Ce doriţi de fapt să-mi cereţi? întrebă în şoaptă.

Hashemi oftă, convins că Hanul ştia deja, şi mai mult decât convins că acum aveau acolo un adversar valoros sau un aliat.

- Ajutor în două probleme, înălţimea voastră. Influenţa voastră în Azerbaidjan ar putea să ne dea un ajutor nepreţuit să înlăturăm elementele rebele, ostile, răsculate împotriva statului.

- Care este al doilea?

Auzise nuanţa de nerăbdare şi îl amuză.

- Al doilea este cumva delicat. Priveşte un sovietic numit Piotr Oleg Mzytryk, o cunoştinţă a tatălui vostru care, de ani de zile, din vreme în vreme, vizitează acest loc. Aşa cum şi Abdullah Han a vizitat un sat dinTbilisi. Mzytryk poza în prietenul lui

Abdullah Han şi al Azerbaidjanului, în realitate este un ofiţer KGB de rang înalt şi foarte ostil nouă.
- Nouăzeci şi opt din fiecare sută de sovietici care vin în Iran sunt de la KGB şi deci duşmani, iar ceilalţi doi sunt de la GRU şi deci duşmani. Ca Han, tatăl meu a trebuit să aibă de-a face cu toate felurile de duşmani...
Din nou zâmbetul sardonic, fugar, pe care-l observase Hashemi.
-...Tot felul de prieteni si mulţi între aceste două Poziţii. Şi?
- Am dori foarte mult să stăm de vorbă cu el.
Hashemi aşteptă o reacţie oarecare, dar nu se întâmplă nimic şi admiraţia sa pentru tânăr crescu.
- Înainte de a muri, Abdullah Han a acceptat să ne ajute. Prin el am auzit că omul intenţiona să treacă graniţa în secret sâmbăta trecută şi din nou marţi, dar de ambele daţi nu şi-a făcut apariţia.
- Cum trecea?
Hashemi îi spuse, nu prea sigur despre cât de multe ştia Hakim Han, pipăindu-şi drumul cu mare atenţie.
- Credem că omul ar putea să ia legătura cu domnia voastră. Şi dacă-i aşa, aţi vrea, vă rugăm, să ne daţi de ştire în secret?
Hakim Han hotărî că era vremea să-i pună la locul lor pe aceşti duşmani tehrani şi pe cânele slugarnic englez. Fii de căţea, sunt oare atât de naiv să nu ştiu ce se întâmplă?
- În schimbul a ce? spuse brusc, fără ocol. Hashemi fu la fel de direct.
- Ce doriţi?
- Mai întâi, toţi ofiţerii importanţi din SAVAK şi poliţie, din Azerbaidjan, să fie suspendaţi imediat până la confirmarea lor de către mine, iar toate numirile viitoare să fie în funcţie de aprobarea mea prealabilă.
Hashemi roşi. Nici chiar Abdullah Han nu primise asta.
- Care-i al doilea? întrebă sec. Hakim Han râse.
- Bine, foarte bine, aga. Al doilea va aştepta până mâine sau poimâine şi aşa va aştepta şi al treilea şi poate al patrulea. Dar în privinţa primului punct... Mâine la zece dimineaţa aduceţi-mi cererile referitoare la cum aş putea să opresc toate luptele din Azerbaidjan şi cum ai face-o domnia ta personal, dac-ai avea puterea. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Cum ne-ai apăra de duşmanii din afară şi de duşmanii dinăuntru.

Îşi îndreptă atenţia către Armstrong.

Armstrong sperase că schimbul de cuvinte avea să dureze la nesfârşit, extaziat că avea ocazia să fie martor cu propriii ochi la înfruntarea dintre noul Han şi un; adversar înrăit ca Hashemi. Fulgere şi tunete! Dacă nemernicul ăsta mic poate să se poarte cu atâta încredere la două zile după ce a devenit Han, după ce aproape a fost trimis în faţa Judecăţii de Apoi acum câteva ceasuri guvernul Majestăţii Sale ar fi bine să-l pună undeva în capul listei cu persoane primejdioase. Îi zări ochii îndreptându-se spre el. Cu un efort, îşi menţinu expresia imobilă, gemând în sinea lui. Acum e rândul tău.

- Sunteţi un expert, în care anume domenii care ar putea să mă intereseze?

- Ei bine, înălţimea voastră, eu, ă... am fost... în Special Branch şi înţeleg câte ceva despre spionaj şi ă... contraspionaj. Desigur că ă... informaţii bune, informaţii secrete sunt vitale pentru cineva aflat în poziţia dumneavoastră. Dacă doriţi, poate aş putea, împreună cu colonelul Fazir, să vă sugerez căi de îmbunătăţire a situaţiei în folosul domniei voastre.

- Un gând bun, domnule Armstrong. Vă rog prezentaţi-mi părerile voastre în scris, cât de curând cu putinţă.

- M-ar bucura s-o fac. Armstrong se hotărî să rişte.

- Mzytryk s-ar putea să vă ofere repede o mulţime de răspunsuri de care aţi avea nevoie; cea mai mare parte a răspunsurilor importante de care aveţi nevoie în problemele interne şi externe, pe care le-aţi menţionat, în special dacă colonelul Fazir ar putea ă... discuta puţin cu el intre patru ochi.

Cuvintele atârnară în aer. Lângă el, Hashemi se foi nervos. Pun pariu pe viaţa mea că ştii mai multe decât laşi să se vadă, Hakim flăcăule, şi-mi pun bărbăţia la bătaie că n-ai petrecut toţi anii ăia ca un simplu fulg afurisit. Christoase, mi-ar prinde bine o ţigară!

Ochii îl străpungeau şi i-ar fi plăcut să aprindă ţigara. Şi să spună nevinovat: "Pentru Dumnezeu, opriţi toată prosteala asta şi isprăviţi odată! Şi du-te de te deşartă!" Apoi şi-l imagină pe Hanul tuturor Gorgonilor aşezat pe vine pe un scaun de closet, cu toate cele atârnând, şi trebui să tuşească ca să îşi stăpânească râsul.

- Iertaţi-mă, spuse încercând să pară umil. Hakim Han se încruntă.

- Cum aş avea acces la informaţii? spuse şi amândoi bărbaţii ştiură că îl prinseseră.
- Oricum aţi dori, înălţimea voastră, spuse Hashemi. Oricum aţi dori.

Încă o scurtă tăcere.
- Am să mă gândesc la...

Hakim Han se opri ascultând. Auziră cu toţii apropiindu-se păcănitul rotoarelor şi sunetul elicelor. Amândoi bărbaţii se îndreptară către ferestrele înalte.
- Aşteptaţi, spuse Hakim. Unul dintre dumneavoastră, ajutaţi-mă!

Uimiţi, cei doi îl ajutară să se ridice în picioare.
- Mulţumesc, spuse cu o grimasă. Aşa-i mai bine. E vorba de spatele meu. În timpul exploziei cred că mi-am sucit ceva.

Hashemi prelua o parte din greutatea lui şi între ei doi Hanul şchiopată spre ferestrele înalte care dădeau în curtea interioară.

Elicopterul se apropia încet, venind într-o parte la aterizare. Când se apropie mai mult îl recunoscură pe Erikki şi pe Ahmed pe locurile din faţă, dar Ahmed era prăbuşit în scaun, evident rănit. Câteva găuri de gloanţe în fuzelaj şi o bucată mare de plastic lipsea dintr-o fereastră laterală. Îngrijorarea crescu. Aparatul ateriza perfect. Imediat motoarele îşi încetiniră turaţiile. Zăriră sângele pătând gulerul alb şi mâneca lui Erikki.
- Christoase! mormăi Armstrong
- Aga, spuse Hakim cam grăbit către Hashemi, vedeţi dacă puteţi să-l opriţi pe doctorul care pleacă.

Hashemi o rupse la fugă imediat. De unde se aflau puteau vedea treptele din faţă. Uşa imensă se deschise şi Azadeh ieşi în fugă. Rămase acolo un moment, ca o statuie, ceilalţi strângându-se în spatele ei, gărzi şi servitori şi o parte din familie. Erikki deschise uşa din partea lui şi coborî greoi. Se îndreptă obosit către ea, dar păşea ferm şi drept, apoi ea se aruncă în braţele lui.

CAPITOLUL 56

În oraşul Kowiss, ora 12,10 după-amiază. Ascuns în piaţa aglomerată, Ibrahim Kyabi aştepta nerăbdător ca mullahul

Hussain să iasă din moschee. Stătea pe vine, sprijinit de fântâna aflată în faţa uriaşei uşi, ţinând în braţe geanta de pânză care-i camufla carabina încărcată. Avea ochii injectaţi de oboseală şi tot trupul îl durea din pricina călătoriei de şase sute de kilometri. Amorţit, observă în mulţime un european înalt. Bărbatul mergea în urma unui revoluţionar din Gărzile Verzi şi purta haine de culoare închisă, o scurtă matlasată şi o şapcă cu cozoroc, îi urmări trecând de moschee şi dispărând într-o alee de lângă ea.

În apropiere se afla intrarea bazarului. Întunericul, căldura şi siguranţa ce le reprezenta îl tentau să plece din frig.

- Insha Allah! murmură automat.

Îşi aminti nemulţumit că trebuia înceteze să folosească expresia asta. Trase vechiul pardesiu mai aproape în jurul lui şi se aşeză mai confortabil, sprijinindu-se de fântâna, care, când gheaţa iernii avea să dispară, avea să înceapă din nou să susure pentru ca trecătorii să poată bea sau să-şi spele ritual mâinile şi feţele înainte de a se duce la rugăciune.

- Cum arată mullahul ăsta Hussain? îl întrebase pe vânzătorul ambulant care îi întinsese într-un polonic o porţie aburindă de horisht de fasole, scos dintr-un cazan aşezat pe cărbuni.

Era dimineaţă atunci şi el abia ajunsese după nesfârşite întârzieri, cu cincisprezece ore mai târziu decât fi trebuit.

- Cum arată?

Bărbatul era bătrân şi fără dinţi şi ridicase din umeri.

- Un mullah.

Un alt client din apropiere îl înjurase.

- Lua-te-ar naiba! Nu-l asculta, străine! Mullahul Hussain este un adevărat conducător al Poporului. Un om al lui Allah, care nu are altceva decât o armă şi muniţie ca să-i ucidă pe duşmanii lui Allah.

Alţi clienţi îi reluaseră spusele, ca un ecou, adresându-se tânărului nebărbierit, şi-i istorisiseră despre ocuparea bazei aeriene.

- Mullahul nostru este un adevărat urmaş al Imamului O să ne conducă în Paradis, pe Allah!

Lui Ibrahifn îi venise aproape să ţipe de furie. Hussain şi toţi mullahii merită moartea, pentru că îi alimentează pe aceşti sărmani ţărani cu asemenea absurdităţi. Paradisul, mâncăruri şi vin şi patruzeci de veşnic fecioare pe divanuri de mătase! N-am

să mă gândesc la dragoste, n-am să mă gândesc la Şeherazada. Nu încă.

Palmele mângâiară duritatea ascunsă a armei. Asta îi potoli în parte senzaţia de foame şi oboseală, dar nu şi pe cea de profundă singurătate.

Şeherazada. Acum făcea parte dintr-un vis. Mai bine aşa, mult mai bine. O aşteptase la cafenea când Jari se apropiase de el şi mormăise: "În numele lui Allah, soţul s-a întors. Ceea ce nu a început, s-a sfârşit pentru totdeauna". Apoi dispăruse în mulţime.

Plecase imediat, îşi luase arma şi mersese pe jos tot drumul până la staţia de autobuz. Acum aştepta să devină martir, răzbunându-se în numele Maselor împotriva tiraniei oarbe. Atât de aproape... Curând, în întuneric sau în lumină, uitare sau înţelegere, singur sau cu ceilalţi -profeţi, imami, diavoli, cine?

Închise ochii extaziat. În curând o să ştiu ce se întâmplă când murim şi unde mergem. O să aflu în sfârşit răspunsul la marea ghicitoare? A fost Mohamed ultimul profet al lui Allah sau un nebun? E Coranul adevărat? Există Allah?

Pe aleea de lingă moschee, revoluţionarul care-l conducea pe Starke se opri şi făcu semn către o colibă. Starke păşi peste şanţul împuţit şi bătu la uşă. Uşa se deschise.

- Pacea fie cu tine, Excelenţă Hussain, spuse în farsi, încordat şi atent. Aţi trimis după mine?

- Salaam, căpitane! Da, răspunse mullahul Hussain în engleză şi-i făcu semn să intre.

Starke trebui să se aplece ca să intre. În coliba cu o singură încăpere doi copilaşi dormeau adânc pe saltelele lor de paie aşezate direct pe podeaua de pământ. Un băieţel se holba la el cu mâinile încleştate pe o puşcă veche şi recunoscu în el pe acelaşi copil care asistase la bătălia dintre oamenii lui Hussain şi ai lui Zajaki. Un AK 47 bine întreţinut era sprijinit de perete. Într-o parte, lângă chiuvetă, o bătrână neliniştită, într-un chador negru, pătat, şedea pe un scaun şubred.

- Aceştia sunt copiii mei şi aceasta este soţia mea, spuse Hussain.

- Salaam!

Starke îşi ascunse uimirea, neaşteptându-se să fie atât de bătrână. Apoi privi mai îndeaproape şi văzu că vârsta nu ţinea de ani.
- Am trimis după domnia ta pentru trei motive. Mai întâi ca să vezi cum trăieşte un mullah. Sărăcia este una dintre primele îndatoriri ale unui mullah.
- Şi învăţătura, conducerea şi împărţirea dreptăţii. Asta în plus, aga. Ştiu că sunteţi sută la sută sincer în crezul vostru. ...Şi prins în capcană de el, ar fi vrut Starke să adauge, urând încăperea urât mirositoare, neputinţa, cumplita şi nemăsurata sărăcie pe care o reprezenta, de care ştia că nu este nevoie, dar care avea să existe tot restul vieţilor lor acolo şi în nenumărate alte case, de toate religiile, în toată lumea.
Dar nu în familia mea, slavă Domnului! Slavă Domnului că m-am născut texan, slavă Domnului de zece miliarde de ori că ştiu ce trebuie să fac şi copiii mei nu vor trebui, pe Dumnezeu, nu vor trebui să locuiască în murdărie ca aceste sărmane creaturi. Cu un efort, încetă să mai alunge muştele, dorindu-şi să-l poată înjura pe Hussain pentru că îndura un lucru ce nu era nevoie să fie îndurat.
- Aţi spus trei motive, aga!
- Al doilea, de ce este prevăzut ca mai toţi oamenii, afară de câţiva, să plece astăzi?
- De multă vreme trebuiau să plece, aga. Se munceşte puţin la bază şi este momentul perfect.
Neliniştea lui Starke crescu. În dimineaţa aceea, înainte de a fi chemat acolo, sosiseră alte trei telexuri şi două telefoane pe înaltă frecvenţă de la sediul lor din Teheran, ultimul de la Siamaki, acum membru cu drepturi depline în Consiliul de Conducere, cerând să afle unde erau Petikin, Nogger Lane şi ceilalţi. Foarte conştient de curiozitatea manifestată de Wazari, îl amăgise spunând că McIver o să-l sune imediat ce sosea cu ministrul Kia. El fusese primul care auzise de vizita lui Aii Kia. Charlie Petikin, în timpul scurtei sale opriri în drum către Al Shargaz, îi spusese ce se întâmplase cu McIver şi temerile lor în privinţa lui.
- Iisuse! fusese tot ce putuse să murmure.
Dar ieri nu-i mersese rău chiar toată ziua. John Hogg adusese planul provizoriu al lui Gavallan pentru "Vârtej", cu

coduri şi orare şi coordonatele punctelor de realimentare pregătite de cealaltă parte a Golfului.
- Andy mi-a zis să vă spun că toate au fost trecute în sarcina lui Scrag la Lehgeh şi a lui Rudi la Bandar-e Delam şi-o să ţină seama de problemele tuturor celor trei baze, îi spusese Hogg. Două cargouri 747 sunt închiriate la Al Shargaz; sunt programate să aterizeze vineri. Asta o să ne dea destul timp, spusese Andy. Am să aduc un alt raport la zi când mă întorc după băieţi, Duke. Butonul final nu trebuie apăsat până la şapte dimineaţa, vineri, sau la aceeaşi oră sâmbătă ori duminică. După asta nu mai merge.

Nici unul dintre spionii lui Esvandiary nu fusese prin jur, aşa că Starke reuşise să strecoare la bordul avionului o altă ladă de dispozitive preţioase pentru 212. Şi alt noroc: toate vizele de ieşire ale personalului lor erau încă valabile, îndeajuns de multe butoaie de combustibil de două sute de litri fuseseră ascunse pe ţărm şi Tom Lochart venise de la Zagros la vreme, acum un pilot pentru "Vârtej".
- De ce schimbarea asta, Tom? Credeam că erai împotrivă, hotărât definitiv, spusese tulburat de purtarea lui, dar prietenul său ridicase pur şi simplu din umeri şi el lăsase lucrurile aşa.

Şi totuşi, gândul la elicopterele lor într-un zbor furişat îl îngrijora cel mai tare. N-avea nici un plan adevărat, doar câteva posibilităţi. Se concentra cu efort, încăperea părându-i din ce în ce mai sufocantă.
- Iertaţi-mă, aga, ce-aţi spus?
- Când o să se... când o să vină schimbul lor?
- Sâmbătă, atunci e programat.
- Esvandiary spune că aţi expediat multe piese de schimb.
- Piesele au nevoie sa fie înlocuite şi verificate din vreme în vreme, aga.

Hussain îl cercetă atent, apoi dădu din cap gânditor.
- Ce-a produs accidentul care era aproape să-l ucidă pe Esvandiary?
- A alunecat încărcătura. E o operaţie delicată, încă o scurtă tăcere.
- Cine este acest om - Kia, Aii Kia?

Starke nu se aştepta la nici una dintre aceste întrebări şi se întreba dacă era din nou supus unui test şi cât de mult știa mullahul.

- Mi s-a spus cădeşte unul din miniştrii primului ministru Bazargan. Într-un tur de inspecţie. Şi de asemenea că a fost sau este consultant la societatea noastră mixtă, IHC, poate chiar director, dar nu prea cunosc lucrurile astea.
- Când o să sosească?
- Nu prea sunt sigur. Directorului nostru, căpitanul McIver, i s-a ordonat să-l însoţească.
- Ordonat?
- Ordonat. Aşa am înţeles.
- De ce ar fi un ministru consultantul unei companii particulare?
- Îmi închipui că va trebui să-l întrebaţi pe el, aga.
- Da, aşa-i.

Faţa lui Hussain se înăspri.
- Imamul ajurat că va stârpi corupţia. O să mergem împreună la bază.

Îşi ridică pistolul mitralieră şi-l agăţă de umăr.
- Salaam! spuse familiei sale.

Starke şi tânărul din Gărzile Verzi îl urmară pe Hussain pe alee, către o uşă laterală a moscheii. Acolo mullahul îşi aruncă pantofii din picioare, se apleacă, îi ridică si intră înăuntru. Starke şi tânărul făcură acelaşi lucru, exceptând faptul că Starke îşi scoase şi şapca. Trecură printr-un pasaj şi printr-o altă uşă, apoi ajunseră în moscheea propriu-zisă: o singură încăpere sub dom, aşternută cu covoare şi fără alte ornamente decât plăcuţele de ceramică decorativă aşezate ici şi colo, cu minunate înscrisuri în farsi - citate din Coran; un pupitru cu un Coran deschis, lângă un casetofon modern şi difuzoare cu fire atârnate neglijent, becurile electrice rare şi slabe. Din difuzoare se auzea slab vocea cântată a unui bărbat citind din Coran. Oamenii se rugau, bârfeau, dormeau. Cei care îl văzură pe Hussain îi zâmbiră şi ei le răspunse la zâmbet, îndreptându-se către un alcov alcătuit de coloane. Acolo se opri, îşi aşeză pantofii şi arma şi-i făcu semn tânărului să se îndepărteze.
- Căpitan, te-ai mai gândit la ceea ce-am discutat atunci, în faţa komitehului?
- La ce anume, aga?

Atenţia lui Starke spori şi stomacul i se strânse.
- În privinţa Islamului, în privinţa Imamului, pacea lui Allah fie cu el! În privinţa acelui drum pentru a te duce să-l întâlneşti.
- Nu-i cu putinţă să-l întâlnesc, chiar dac-aş vrea.

- Poate aş putea să aranjez asta. Dacă-l-ai vedea pe Imam, l-ai urmări vorbind, l-ai asculta, ai găsi acea pace a lui Allah pe care-o cauţi. Şi adevărul.

Starke era mişcat de evidenta sinceritate a mullanului.

- Dacă aş avea şansa, cu siguranţă că aş urma-o, dac-aş putea. Ai spus trei lucruri, aga.

- Acesta a fost al treilea. Islamul. Fă-te mahomedan! Nu-i nici un moment de pierdut. Supune-te lui Allah, acceptă că există numai un singur dumnezeu şi că Mahomed este Profetul Său, acceptă asta şi viaţa veşnică în Paradis este a ta!

Ochii erau negri şi pătrunzători. Starke îi mai cunoscuse şi înainte şi îi găsea aproape hipnotici.

- Eu... eu ţi-am spus deja, aga. Poate că o s-o fac. Cu vremea... când o vrea Allah.

Îşi desprinse ochii şi simţi forţa dominatoare scăzând.

- Dacă ne întoarcem... Ar fi mai bine să plecăm acum. Nu vreau să pierd plecarea băieţilor mei. Părea că nici nu rostise vreun cuvânt.

- Nu este Imamul cel mai sfânt dintre oameni? Cel mai neînfricat, cel mai neobosit luptător împotriva oprimării? Imamul este, căpitan! Deschide-ţi ochii şi spiritul către el!

Starke simţi accentul rostit cu fervoare şi încă o data sacrilegiul îl tulbură.

- Am să aştept. Cu răbdare.

Privi din nou în ochii ce păreau să se uite prin el, prin pereţi, în infinit.

- Dacă plecăm, ar fi mai bine s-o facem acum, spuse pe cât de blând putea.

Hussain oftă. Lumina dispăru din ochii săi. Îşi luă arma la umăr şi porni înainte. La uşa principală îşi puse pantofii în picioare, aşteptându-l pe Starke să facă acelaşi lucru. Încă patru Gărzi Verzi i se alăturară.

- Mergem la bază, le spuse Hussain.

- Am parcat maşina lângă piaţă, spuse Starke, nespus de uşurat că se afla din nou la loc deschis şi departe de magia acestui om. E o furgoneta. Putem încăpea toţi. Dacă vreţi.

- Bine, unde e?

Starke arătă cu mână şi porni înainte, strecurându-se printre tarabe. Era cu aproape un cap mai înalt decât marea majoritate a mulţimii şi mintea îi zumzăia de gânduri pro şi

contra, ci mărind cele spuse de mullah şi încercând să hotărască ce avea de făcut cu "Vârtejul".
- La naiba! murmură pătruns de înţelegerea primejdiei.
Sper că Rudi abandonează. Atunci am s-o fac şi eu, orice ar face Scrag. Inconştient, ochii îi alergau de colo cólo, aşa cum făcea în cabină, şi observă o agitaţie în faţă, lângă fintână. Din pricina înălţimii sale, fu primul care văzu tânărul cu armaşi mulţimea care se împrăştia. Se opri fără să-şi creadă ochilor. Hussain veni lângă el, dar nu se înşela. Tânărul nebun ţâşnise urlând printre oameni, direct către el.
- Asasin! gâfâi el.
Bărbaţii şi femeile din faţa lui se împrăştiau îngroziţi alergând, împiedicându-se, căzând unii peste alţii trăgându-se din calea tânărului, şi acum drumul era liber! Alb la faţă, îl văzu pe tânăr oprindu-se brusc şi îndreptând arma drept către el.
- Fereşte!
Dar înainte să se poată arunca la pământ, la adăpostul unei tarabe, impactul primului glonţ îl răsuci, izbindu-l de unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi. Alte gloanţe, cineva din apropiere ţipă, apoi o altă armă deschise focul, asurzindu-l. Era Hussain.
Avusese reflexe foarte bune. Înţelesese imediat că atacul asasin era împotriva lui şi momentul de răgaz pe care i-l oferise Starke fusese de ajuns. Cu o singură mişcare continuă, îşi smulsese arma de pe umăr, ochise şi apăsase pe trăgaci, strigându-i. "Nu e alt dumnezeu decât...". Ţintise cu sânge rece şi precis şi-l ciuruise pe Ibrahim Kyabi, alungind viaţa din el, smulgând arma din mâinile moarte şi trântindu-l în praf.
Ameţit, mullahul încetă să mai tragă şi descoperi că era încă în picioare, nevenindu-i să creadă că nu fusese atins. Cu neputinţă ca asasinul să fi greşit, imposibil să nu fie martir şi în drum către Paradis. Tremurând, privi înjur la toată învălmăşeala şi tumultul, zări răniţii, alţii văitându-se şi blestemând, unul dintre tinerii săi revoluţionari la pământ, mort, cu mâinile şi picioarele răşchirate, mulţi trecători răniţi. Starke era năruit la pământ, pe jumătate ghemuit sub o tarabă.
- Lăudat fie Allah, Excelenţă Hussain! Sunteţi neatins! strigă un tânăr din Gărzile Verzi.

- Voia lui Allah... Allah e mare... Hussain se apropie de Starke şi îngenunche lângă el. Văzu sângele picurând din mâneca stingă şi chipul alb.
- Unde eşti lovit?
- Sunt... nu prea sunt sigur... este... cred că e umărul sau pieptul.

Era prima dată când Starke era rănit. Când glonţul îl aruncase înapoi, izbindu-l de pământ, nu simţise nici o durere, dar mintea lui ţipa: Sunt mort, ticălosul m-a ucis, n-am s-o mai văd vreodată pe Manuela! N-am să mă mai întorc vreodată acasă, n-am să-i mai văd pe copii! Sunt mort! Apoi simţise o nevoie oarbă s-o rupă la fugă - să fugă de propria-i moarte. Ar fi vrut să sară în picioare, dar durerea îi luase puterile şi acum îl vedea pe Hussain îngenuncheat lângă el.
- Lasă-mă să te ajut, spuse Hussain, apoi către Gărzile Verzi: Luaţi-l de celălalt braţ!

Ţipă când îl întoarseră şi încercară să-l ajute să se ridice în picioare.
- Aşteptaţi, pentru Dumnezeu!

Când durerea trecu, descoperi că nu putea să mişte deloc braţul stâng, dar cel drept era neatins. Cu braţul drept se pipăi, îşi mişcă picioarele. Nici o durere acolo. Totul părea să fie în stare de funcţionare, cu excepţia braţului stâng şi a umărului, iar capul îi era ca în ceaţă. Strângând din dinţi, îşi deschise scurta şi-şi trase cămaşa într-o parte. Dintr-o gaură aflată exact în mijlocul umărului izvora sânge, dar nu puternic şi nu întâmpina nici o dificultate când respira, doar o durere străpungătoare dacă se mişca neprevăzător.
- Nu cred că e-n plămâni.
- Fiu de căţea, pilotule, spuse tânărul din Gărzile Verzi cu un hohot de râs. Uite, încă o gaură în spatele scurtei! Sângerează şi asta. Glonţul trebuie c-a trecut prin tine.

Încercă să-şi vâre un deget murdar în gaură şi Starke îl blestemă violent.
- Blesteamă-te pe tine, necredinciosule! spuse bărbatul. Blesteamă-te pe tine, nu pe mine. Poate că Allah, în mila lui, ti-a dat înapoi viata, deși de ce-ar face Allah asta…

Dădu din umeri şi se ridică în picioare, privindu-şi tovarăşul mort în apropiere şi ceilalţi răniţi. Ridică din nou din

umeri şi se îndreptă agale către Ibrahim Kyabi care zăcea în praf ca o grămadă de zdrenţe şi începu să-l caute prin buzunare.

Mulţimea din piaţă se înghesuia înconjurându-i, așa că Hussain se ridică în picioare şi îi izgoni.

- Allah e mare! Allah e mare! Daţi-vă înapoi! Ajutaţi-i pe cei răniţi!

Când se făcu din nou loc, îngenunche lângă Starke.

- Nu te-am avertizat că timpul e scurt? Allah te-a apărat de data asta ca să-ţi mai dea o şansă.

Dar Starke abia îl auzea. Îşi găsise batista şi o apăsa pe rană, încercând să oprească sângele, simţind picăturile calde alunecând de-a lungul spatelui, mormăind blesteme, depăşind teroarea aceea întunecată, dar nu şi spaima că avea să se facă de ruşine rupând-o la fugă.

- De ce dracu încerca ticălosul ăla să mă omoare? mormăi. Lua-l-ar dracu, nebun afurisit!

- Încerca samă omoare pe mine, nu pe dumneata! Starke se holbă la el.

- Fedain, mujhadin sau tudeh.

- Ce contează? A fost un duşman al lui Allah. Allah l-a omorât.

Încă un junghi dureros străpunse pieptul lui Starke. Îşi stăpâni un blestem, urând toată vorbăria asta despre Dumnezeu şi nevrând să se gândească la asta, ci numai la copii şi la Manuela, la lucruri normale şi la ieşit dracului de-acolo. M-am săturat până peste cap de toată nebunia asta şi de omorurile în numele îngustei lor versiuni despre Dumnezeu.

- Lua-i-ar dracu, murmură, înconjurat de zgomotul care înghiţea cuvintele.

Îşi simţea umărul pulsând şi durerea răspândindu-se. Împături batista cât putu de bine, folosind-o ca pe un pansament, şi-şi îmbrăcă pufoaica mormăind obscenităţi.

- Ce dracu pot să mai fac acum? Pentru Dumnezeu! Ticălos afurisit, cum dracu o să mai pilotez acum?

Îşi schimbă uşor poziţia. Durerea îi smulse un alt geamăt involuntar şi el o blestemă din nou, dezgustat de el şi încercând să fie stoic. Hussain ieşi din reverie, nemulţumit că Allah hotărâse să-l lase din nou în viaţă când din nou ar fi putut fi martir.

De ce? De ce sunt atât de blestemat? Şi acest american... Cu neputinţă ca rafala de gloanţe să nu-l fi ucis şi pe el. De ce a fost lăsat şi el în viaţă?
- Acum mergem la baza ta. Poţi să te ţii pe picioare?
- Eu...sigur, doar un moment.   Starke se pregăti.
- Okay, cu grijă... Ah, sfinte Iisuse!
Totuşi se ridică în picioare, clătinându-se uşor, ameţit de durere.
- Unul dintre oamenii domniei tale poate să conducă?
- Da.
Hussain strigă după unul din Gărzile Verzi îngenuncheat lângă Kyabi.
- Grăbiţi-vă!
Ascultător, omul se întoarse.
- Numai monezile astea în buzunare, şi asta. Ce spune?
Hussain le examina cu atenţie.
- Este un carnet obişnuit de student la Universitatea din Teheran.
Fotografia arăta un tânăr chipeş zâmbind aparatului.
- Ibrahim Kyabi, anul al treilea, secţia Ingineri. Data naşterii: l2 martie l955.
Hussain aruncă o privire iute pe spatele carnetului.
- Aici e o adresă din Teheran.
- Împuţite unviersităţi, spuse un alt revoluţionar. Cloaca Satanei şi a răului occidental.
- Când Imamul o să le deschidă, să-i dea Allah pace, mullahii or să se ocupe de asta. O să ştergem pentru totdeauna toate ideile occidentale antiislamice. Daţi carnetul komitehului Fivouz! Pot să-l trimită la Teheran. Komiteturile din Teheran o să-i interogheze familia şi prietenii şi or să se ocupe de ei.
Hussain îl observă pe Starke privindu-i.
- Da, căpitane.
Starke văzuse fotografia.
- Mă gîndeam doar. În câteva zile împlinea douăzeci şi patru de ani. Un fel de risipă, nu-i aşa?
- Allah pedepseşte răul. Acum este în focul Iadului.
La nord de Kowiss; ora 4,10 p.m. Elicopterul JR 206 zbura plăcut, cu viteză de croazieră, pe deasupra coastelor munţilor Zagros, cu McIver la comenzi, Aii Kia moţăind lângă el. McIver se simţea foarte bine. De când hotărâse să-l ducă el

însuşi pe Kia, fusese cuprins de-o ameţeală plăcută. E o soluţie perfectă. Singura. Şi ce dacă n-am mai făcut de mult un control medical? Ce dacă! Suntem în stare de război, trebuie să ne asumăm riscuri şi încă sunt cel mai bun afurisit de pilot din companie. Privi către Kia. Dacă n-ai fi un dobitoc atât de mare, te-aş îmbrăţişa că mi-ai oferit scuza asta. Zâmbi şi apăsă butonul emiţătorului.
- Kowiss, aici Hotel TangoX-ray, la l000; pe direcţia l85 de grade, de la Teheran, cu ministrul Aii Kia la bord.
- HTX, menţine direcţia, raportează la primul marker.
Zborul şi realimentarea la Aeroportul Internaţional Isfahan decurseseră fără evenimente deosebite, cu excepţia celor câteva minute după aterizare, când Gărzi Verzi, strigând înfierbântate, înconjuraseră ameninţătoare elicopterul, deşi el avusese aprobarea de aterizare şi realimentare.
- Dă drumul la radio şi insistă ca responsabilul bazei să vină imediat! îi spuse Kia, fierbând de furie. Reprezint guvernul!
McIver se supusese. .
- Turnul, ă... turnul spune că dacă nu realimentăm şi plecăm într-o oră, komitehul o să ne confişte aparatul, adăugă dulce, încântat să transmită mesajul. Ei, ă... au spus: piloţii străini şi aparatele străine nu sunt binevenite, la Isfahan şi nici cânii slugarnici ai guvernului Bazargan dominat de străini.
- Barbari, ţărani analfabeţi, spusese Kia dezgustat, dar numai când se aflaseră din nou în siguranţă, în aer.
McIver se simţise extrem de uşurat că li se îngăduise intrarea în aeroportul civil şi nu trebuise să folosească baza aeriană militară unde realimentase Lochart.
Putea vedea acum întreaga bază aeriană Kowiss. În celălalt capăt al câmpului, lângă complexul lor, zări avionul companiei şi inima lui tresări. I-am spus lui Starke să-i scoată pe băieţi mai devreme, se gândi nemulţumit.
- Controlul IHC, HTX de la Teheran cu ministrul Kia la bord.
- Aici controlul IHC. HTX, aterizează pe Platforma 2. Vântul e 30-35 noduri la l35 de grade.
McIver zărea Gărzile Verzi de la poarta principală, câteva pe platformă, cu Esvandiary şi personalul iranian. Un grup de mecanici şi piloţi se aduna de asemenea în apropiere. Comitetul meu de recepţie, se gândi, recunoscându-i pe John Hogg, Lochart, Jean-Luc şi Ayre. Nici o urmă de Starke încă. Deci sunt

ilegal. Ce-ar putea să-mi facă? Sunt mai mare în grad decât ei, dar dacă află ICAA, s-ar putea înfuria al dracului. Îşi pregătise deja discursul pentru cazul ăsta. "îmi cer iertare, dar specificul ordinului ministrului Kia a necesitat o hotărâre imediată. Sigur că n-o să se mai întâmple altă dată". Nu s-ar fi întâmplat deloc dacă n-ar fi fost "Vârtejul". Se apleca şi-l scutură pe Kia, trezindu-l.

- Aterizăm peste câteva minute, aga.

Kia îşi frecă obrajii ca să-şi alunge oboseala, aruncă o privire la ceas, apoi îşi îndreptă cravata, îşi pieptănă grijuliu părul şi îşi reaşeză căciula de astrahan. Cercetă oamenii de jos, hangarele ordonate si toate elicopterele aliniate cu grijă. Două 212, trei 206 şi trei Alouette. Elicopterele mele, se gândi cu o undă de bucurie.

- De ce-am zburat atât de încet? întrebă răstit.

- Suntem în orar, domnule ministru. Am avut un pic de vânt din faţă.

McIver se concentra asupra manevrei de aterizare, sunt obligat să reuşească foarte bine - si reuşi. Esvandiary smuci uşa din partea lui Kia.

- Excelenţa domnule ministru, sunt Kuram Esvanlary, şeful IranOil în această zonă. Bine ați venit la Kowiss. Aga manager Siamaki m-a sunat să se asigure că suntem pregătiţi pentru domnia voastră. Bine aţi venit!

- Mulţumesc!

Kia se întoarse ostentativ către McIver:

- Pilotule, pregăteşte-te să decolezi la zece dimineaţa, mâine. S-ar putea să doresc să trec în revistă câteva exploatări, cu Excelenţa Esvandiary, înainte de a mă întoarce. Nu uita: trebuie să fiu la Teheran pentru întâlnirea cu primul ministru de la şapte după-amiază!

Ieşi şi fu dus cu multă zarvă să inspecteze elicopterele. Imediat, Ayre, Lochart şi ceilalţi se aplecară pe sub palele elicei şi veniră iute sub fereastra lui McIver. El nu luă în seamă mutrele pe care le făceau şi le zâmbi.

- Salut! Cum merge şmecheria?

- Lasă-mă să termin eu procedura, Mac! spuse Ayre. Sunt în...

- Mulţumesc, dar sunt perfect capabil, spuse încordat McIver, apoi în microfon: HTX, opresc motoarele.

Văzu faţa lui Lochart şi oftă din nou.

- Ei şi? Sunt uşor ieşit de pe fix. Ei şi?
- Nu-i asta, Mac, spuse Lochart dintr-o suflare. Duke a fost împuşcat.
McIver ascultă cu gura căscată când Lochart îi istorisi ceea ce se întâmplase.
- E la infirmerie acum. Doc Nutt spune că s-ar putea să-i fi fost atins plămânul.
- Sfinte Dumnezeule, atunci urcă-l în avion. Dă-i drumul, Johnny!
- Nu poate, Mac! îl întrerupse Lochart cu aceeaşi grabă. Barosanul a amânat plecarea până după inspecţia fui Kia. Ieri, bătrânul Duke a încercat în toate chipurile să obţină aterizarea şi decolarea înainte de sosirea ta, dar Barosanu e un ticălos... şi asta nu-i totul. Cred că Teheranul ne-a mirosit.
Lochart îi istorisi despre telexuri şi despre apelurile radio.
- Siamaki îl trage pe Barosanu de urechi, punându-l la treabă. Am primit eu ultimul mesaj al lui Siamak. Duke plecase la mullah şi era furios ca un nebun. I-am spus acelaşi lucru ca şi Duke şi l-am dus cu vorba spunând că o să-l chemi tu când ajungi, dar, Iisuse, ştia că tu şi cu Charlie v-aţi golit apartamentul.
- Ali Baba! A fost pus să tragă cu ochiul!
McIver îşi simţea capul învârtindu-se, apoi observă micul medalion de aur cu Sfântul Cristofor, pe care, ca de obicei, îl atârna de busolă când zbura. Era un dar de la Genny, primul dar, un dar de război, imediat după ce se-ntîlniseră, el pilot RAF, ea înrolată în WAAF. "Ca să nu te pierzi, băiete, spusese ea, nu prea eşti în stare să spui unde-i nordul".
Zâmbi şi o binecuvântă.
- Mai întîi o să vorbesc cu Duke.
Esvandiary şi Kia se zăreau trecând agale de-a lungul liniei de elicoptere.
-Tom, tu şi cu Jean-Luc vedeţi dacă puteţi să-l duceţi cu vorba pe Kia. Înmuiaţi-l pe nemernic, gâdilaţi-i mândria. O să vin şi eu cât de repede pot.
Plecară imediat.
- Freddy, împrăştie vorba că în momentul în care primim okay-ul pentru avion, toată lumea trebuie să urce iute şi în linişte. Toate bagajele-s la bord?
- Da, dar cum rămâne cu Siamaki?

- Nu-mi fac eu griji de nemernicul ăsta. Şterge-o! McIver plecă grăbit. John Hogg strigă după el:
- Mac, o vorbuliţă când poţi! Urgența din glas îl făcu să se oprească din drum.
- Ce e, Johnny?
- Urgent şi confidenţial de la Andy: Dacă vremea se înrăutăţeşte s-ar putea să amâne "Vârtejul" de mâine până sâmbătă. Vântul s-a schimbat. O să bată din fată acum, în foc de din spate.
- Vrei să zici că nu stiu să deosebesc sud-estul de nord-vest?
- Iartă-mă. Andy a mai spus că, odată ce eşti aici, nu poate să-ţi mai ofere vetoul pe care ţi l-a promis.
- E-n regulă, să i-l treacă lui Charlie."Ce altceva?
- Restul poate să aştepte. Nu le-am spus-o celorlalţi.

Doc Nutt se afla în infirmerie cu Starke. Acesta zăcea întins pe o pătură cu braţul într-o eşarfă şi umărul bandajat din belşug.
- Salut, Mac! Ai avut un zbor plăcut? spuse el cu voce tremurată.
- Nu-ncepe iar. Salut, doc! Duke, o să te scoatem cu avionul.
- Nu, mai e ziua de mâine.
- ''Mâine" o să aibă singură grijă de ea şi între timp tu o să urci în avion. Pentru Dumnezeu! spuse McIver iritat.

Uşurarea de a fi terminat zborul în regulă şi de a-l vedea pe Starke în viaţă îl făcu să-şi piardă controlul.
- Nu te purta de parc-ai fi Deadeye Dick la Alamo!
- N-a fost la afurisitul de Alamo, se răsti Starke furios, şi cine dracu eşti tu ca să te porţi ca Chuck Yeager?

Doc Nutt interveni blând:
- Dacă n-o lăsaţi mai moale amândoi, o să dau ordin să vă facă câte o afurisită de injecţie!

Amândoi bărbaţii izbucniră brusc în râs şi Starke icni când durerea îl străfulgera.
- Pentru Dumnezeu, doctore! Nu mă face să râd! McIver spuse:
- Duke, Kia a insistat să-l însoţesc. N-am putut să-i spun să mă lase în pace.
- Sigur. Starke mormăi.
- Cum a fost?
- Grozav.
- Şi vântul?
- Nu prea ne ajută mâine, spuse cu grijă McIver. S-ar putea schimba la fel de repede. Dacă rămâne aşa, e un vânt de

treizeci de noduri din faţă sau mai rău şi nu putem să trecem peste Golf. N-avem cum să ducem de ajuns combustibil.
- Da.
- Doctore, ce noutăţi ai?
- Duke ar trebui să facă o radiografie cât mai curând posibil. Omoplatul e mişcat din loc şi câteva tendoane şi muşchi sunt afectaţi. Rana e curată. Ar putea să fie vreo aşchie sau două în plămânul stâng, a pierdut un sfert de litru de sânge sau cam aşa ceva şi, una peste alta, a fost al dracului de norocos.
- Mă simt okay, doctore! Pot să mă mişc, spuse Starke. O zi în plus n-o să schimbe cine ştie ce lucrurile. Încă mai pot să plec mâine!
- Îmi pare rău, asule, dar eşti încă în stare de şoc. Gloanţele fac asta. S-ar putea să nu simţi acum, dar peste o oră sau două o să simţi, îţi garantez.

Doc Nutt era foarte bucuros că pleca în ziua aceea cu avionul. Nu vreau să mai ajut pe nimeni, îşi spuse. Nu vreau să mai văd minunate trupuri tinere găurite de gloanţe şi mutilate. Mi-a ajuns! Da, dar trebuie s-o mai ţin aşa încă vreo câteva zile. Vor mai fi şi alţii de cârpăcit, pentru că "Vârtejul" pur şi simplu n-o să funcţioneze. N-o să funcţioneze, o simt în oase.
-...Iartă-mă, dar ai fi o piedică în orice operaţie, chiar şi una de mică anvergură,
- Duke, spuse McIver, e mai bine să pleci imediat. Tom poate să ia unul, Freddy pe celălalt, nu-i nevoie ca Jean-Luc să rămână. Şi ce dracu-ţi închipui c-o să facem?

McIver zâmbi cu toată faţa.
- Cât despre mine, eu am să fiu pasager. Între timp sunt doar afurisitul de pilot particular al afurisitului de Kia.

În turn; ora 4,50 după-amiază.
- Repet, domnule Siamaki, spuse McIver aspru în microfon. Este o conferinţă specială la Al Shargaz.
- Şi eu repet, de ce n-am fost informat imediat?
- Vocea din difuzor era ascuţită şi iritată. Degetele lui McIver se albiseră pe microfon din pricina strânsorii. Era urmărit atent de o santinelă din Gărzile Verzi şi de Wazari, a cărui față era încă umflată de la bătaia pe care-o administrase Zataki.
- Repet, aga Siamaki, răspunse cu voce limpede, căpitanii Petikin şi Lane sunt necesari pentru o conferinţă urgentă la Al Shargaz şi n-am avut timp să vă anunț.

- De ce ? Sunt aici, în Teheran. De ce n-a fost informat biroul? Unde sunt vizele lor de ieşire? Unde?

McIver se prefăcu uşor exasperat.

- V-am spus deja, aga, că n-a rost vreme. Telefoanele din Teheran nu funcţionează şi am rezolvat ieşirile lor cu komitehul de la aeroport, personal cu Excelenţa sa mullahul de serviciu, responsabil.

Omul din Gărzile Verzi căscă plictisit, nefiind vorbitor de engleză, şi tuşi zgomotos.

- Acum, vă rog să mă iertaţi...

- Dumneata şi căpitanul Petikin v-aţi luat toate lucrurile de valoare din apartament. Aşa este?

- Mai degrabă o precauţie spre a îndepărta tentaţiile pentru mujhadini şi fedaini, hoţi şi bandiţi, câtă vreme suntem plecaţi, spuse McIver inocent, foarte conştient de atenţia lui Wazari şi sigur că turnul şi baza monitorizau conversaţia. Vă rog să mă scuzaţi, acum ministrul Kia are nevoie de mine.

-A, ministrul Kia. A, da.

Nervozitatea lui Siamaki se îndulci puţin.

- Ce, ă... la ce oră o să ajungeţi la Teheran, mâine?

- Depinde de vânt...

McIver privi aproape cruciş din pricina efortului de a-şi stăpâni dorinţa bruscă, copleşitoare, de a spune totul dintr-o suflare despre "Vârtej". Trebuie că mi-a sărit o doagă, îşi zise. Făcu un efort să se concentreze.

- Depinde de ministrul Kia, de vânt şi de timpul în care realimentăm, cândva după-amiază.

- O să v-aştept. S-ar putea chiar să vă aştept la aeroport, dacă o să aflăm ETA. Sunt nişte cecuri de semnat şi multe aranjamente noi de discutat. Vă rog, transmiteţi-i ministrului Kia cele mai bune urări din partea mea şi că-i doresc o şedere plăcută la Kloviss. Salaam!

Transmisia se întrerupse: McIver oftă şi pase microfonul jos.

- Sergent, câtă vreme sunt aici aş vrea să vorbesc cu Bandar-e Delam şi Lengeh.

- Va trebui să întreb baza, spuse Wazari.

- Dă-i drumul!

McIver privi pe fereastră. Vremea se deteriora, vântul de sud-est făcea să trosnească mâneca de vânt şi fluiera in

cablurile antenei de radio; treizeci de noduri cu rafale de treizeci şi cinci din faţă. Prea mult, îşi zise. Rezervorul de noroi care zdrobise acoperişul se afla la numai câţiva metri distanţă. Îi zărea pe Hogg şi Gordon așteptând răbdători în carlinga avionului, uşa cabinei deschisă îmbietor. Prin celelalte ferestre îi zări pe Kia şi pe Esvandiary care isprăviseră inspecţia şi se îndreptau spre el, către birourile aflate dedesubt. În treacăt văzu conectorul antenei principale de pe acoperiş fluturând liber, apoi observă cablul aproape desprins.

- Sergent, ar fi bine să fixezi aia la iuţeală. Ai putea să pierzi toate transmisiile.

- Iisuse, sigur, mulţumesc.

Wazari se ridică şi se opri. În difuzor se auzi:

- Aici turnul Kowiss. Cererea de a chema Bandar-e Delam şi Lengeh aprobată.

El confirmă, comută frecvenţele şi execută apelul.

- Aici Bandar-e Delam. Dă-i drumul, Kowiss. Recunoscând vocea lui Rudi Lutz, McIver îşi simţi
inima bătând mai repede. Wazari îi înmână microfonul lui McIver, fără să părăsească din ochi legătura defectuoasă.

- Ticăloşii, murmură.

Culese din mers câteva scule, deschise uşa care dădea pe acoperiş şi ieşi. Era încă la o distanţă de la care putea auzi uşor. Santinela căscă, privind fără interes.

- Salut, căpitane Lutz. McIver. Înnoptez aici, spuse McIver cu voce obişnuită, alegându-şi cuvintele foarte atent. Trebuie să însoţesc un VIP, ministrul Kia de la Teheran. Cum stau lucrurile la Bandar-e Delam?

- Cinci pe cinci. Dar dacă...

Vocea se întrerupse. McIver auzi răsuflarea îngrijorată, iute stăpânită. Aruncă o privire lui Wazari, care stătea ghemuit lângă contacte.

- cât, ă... cât de mult rămâi, Mac?

- O să fiu pe drum mâine, cum e planificat, dacă vremea se menţine, adăugă cu atenţie.

- Înţeleg, nu-ţi face griji.

- Nu-mi fac griji. Toate sistemele funcţionează şi-o s-o ţină aşa un an lung şi fericit. Ce mai faci?

Încă o pauză.

- Totul cinci cu cinci. Toate sistemele or să funcţioneze un an lung şi fericit şi viva Imamul!
- Ai dreptate. Motivul pentru care te-am chemat este că sediul de la Aberdeen doreşte informaţii urgente despre dosarul la zi cu comentarii.

Era codul pentru pregătirile "Vârtejului".
- E gata?
- Da, e gata. Unde să-l trimit?

Era codul lor pentru: "Mergem tot la Al Shargaz?"
- Gavallan este într-o inspecţie la Al Shargaz. Aşa că trimite-l acolo. E important să faci un efort deosebit ca să ajungă acolo urgent. Am auzit la Teheran că mâine se aşteaptă un zbor la Abadan. Pune-l în avionul pentru Al Shargaz, mâine. Mă auzi?
- Tare şi limpede. Am lucrat la amănunte toată ziua.
- Excelent. Cum stai cu înlocuirea echipajelor?
- Grozav. Echipele care trebuiau să plece au plecat. Cele care trebuie să le schimbe vin sâmbătă, duminică cel mai târziu. Totul e pregătit pentru sosirea lor. Eu plec cu schimbul următor.
- Bun. Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Cum e vremea?

O pauză.
- Cam furtunoasă. Acum plouă. Avem vânt din sud-est.
- La fel şi aici. Nu-ţi face-griji.
- Apropo, Siamaki a vorbit cu Numir, administratorul nostru de la IranOil, de câteva ori.
- Despre ce?
- Verifica baza, a spus Numir.
- Bun, zise McIver cu grijă. Mă bucur că se interesează de lucrările noastre. O să te chem mâine. Totul e rutină. Zboruri uşoare.
- Şi ţie la fel. Mulţumesc că ai chemat.

McIver închise, blestemându-l pe Siamaki. Ticălosul! Iscoadă ticăloasă! Privi afară. Wazari încă stătea cu spatele către el, îngenuncheat la baza antenei, lângă luminatorul birourilor de dedesubt, profund concentrat, așa că-l lăsă sa-şi vadă de treabă şi chemă Lengehul. Scragger veni imediat la aparat.
- Salut, amice! Da, am auzit că faci un zbor de rutină Imun VIP. Andy nc-a chemat la Al Shargaz.
- Pentru ce?

- Rutină. Totul e cum a fost planificat. Sediul de la Aberdeen are nevoie de informaţii asupra dosarului cu comentarii la zi. E gata?
- Gata ca întotdeauna. Unde să-l trimit?
- La Al Shargaz. Dacă nu ţi-e greu. Poţi să-l trimiţi mâine?
- S-a făcut, batrâne. O să mă gândesc la asta. Cum e vremea?
- De la sud-est treizeci la treizeci şi cinci de noduri. Johnny spune că s-ar putea să fie mai bine mâine. Tu?
- Aproape la fel. Să sperăm că mai scade. Nici o problemă pentru noi.
- Bine, o să te chem şi mâine. Zboruri plăcute.
- La fel şi ţie. Apropo, ce face Lulu?

McIver înjură în sinea lui pentru că, în fierbinţeala schimbărilor din plan şi trebuind să-l însoţească pe Kia, uitase complet de promisiunea făcută maşinii de a o pune la adăpost de o soartă crudă. O lăsase pur şi simplu într-unui dintre hangare, cu o indicaţie suplimentară către personalul iranian de acolo că avea să se întoarcă a doua zi.
- Minunat, spuse. Ce-ţi fac controalele medicale?
- Minunat. Da ale tale, bătrâne?
- Ne vedem curând, Scrag!

Rânjind strâmb, McIver închise emiţătorul. Se simţea obosit. Se întinse şi se ridică in picioare. Observă că omul din Gărzile Verzi plecase şi că Wazari stătea acum în pragul uşii din acoperiş cu o privire ciudată.
- Ce s-a întâmplat?
- Nimic, domnule căpitan.

Tânărul închise uşa înfrigurat şi rămase surprins văzând turnul gol, numai cu ei doi.
- Unde este santinela?
- Nu ştiu.

Wazari verifică la iuţeală casa scărilor, apoi se întoarse către el şi coborî vocea.
- Ce se întâmplă, domnule căpitan? Oboseala lui McIver dispăru.
- Nu înţeleg.
- Toate aceste chemări de la Siamaki, telexuri, inși care pleacă din Teheran fără permise, toţi băieţii care pleacă de-aici, piesele de schimb care sunt expediate afară pe furiş...

Făcu un semn cu degetul mare către luminator.
-...Ministrul înjură toată vremea.

- Echipele au nevoie de înlocuire. Piesele au devenit supranormative. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

McIver încercă să-l ocolească, dar Wazari i se aşeză în cale.

- Parcă toată lumea a înnebunit. Poţi să-mi spui... Auzi paşi de pe scări.

- Ascultă, domnule căpitan, şopti grăbit. Sunt de partea voastră. Am o înţelegere cu căpitanul Ayre. El o să mă ajute.

Santinela păşi tropăind în încăpere şi îi spuse ceva în farsi lui Wazari ai cărui ochi se măriră.

- Ce-a spus? întrebă McIver.

- Esvandiary vrea să cobori.

Wazari zâmbi sardonic, apoi se întoarse din nou pe acoperiş şi se aşeză cu picioarele încrucişate lângă conexiuni, jucându-se cu ele.

În biroul lui Esvandiary, ora 5,40 după-amiază. Tom Lochart şi McIver priveau, împietriţi de furie.

- Dar permisele noastre de ieşire sunt valabile şi avem aprobare să trimitem personalul astăzi, chiar acum.

- Cu aprobarea ministrului Kia, permisele sunt reţinute până când sosesc schimburile, spuse scurt Esvandiary.

Şedea în spatele biroului, lângă Kia; Lochart şi McIver în faţa lor. De partea cealaltă pe masă se aflau o grămadă de permise şi paşapoarte. Era aproape de apusul soarelui.

- Aga Siamaki a încuviinţat şi el. Kia era amuzat şi mulţumit de nemulţumirea lor. Străini afurisiţi.

- Nu-i nevoie de atâta grabă, căpitane. Mult mai bine ar fi să facem lucrurile in ordine. Mult mai bine.

- Zborul este în ordine, domnule ministru Kia, spuse McIver printre buzele strânse. Avem aprobare. Insistăm ca avionul să plece aşa cum a fost planificat.

- Acesta este Iranul, nu Anglia! pufni Esvandiary, ironic. Ba chiar şi acolo mă-ndoiesc că ai putea insista aşa.

Era foarte mulţumit de el însuşi. Ministrul Kia fusese încântat de peşcheşul său - venitul de la o viitoare sondă - şi-i oferise imediat un loc în consiliul IHC. Apoi, spre marele său amuzament, Kia explicase că permisele de ieşire ar fi trebuit să aibă anexate taxe. "Lasă-i pe străini să asude", adăugase ministrul. "până sâmbătă vor fi mai mult decât dornici să-ţi

ofere, de bună voie, să zicem... trei sute de dolari americani in numerar, de persoană".
- După cum spune ministrul, spuse plin de importanţă, ar trebui să facem ordine. Acum sunt ocupat. Bună ziua.
Uşa se dădu de perete şi Starke intră în micul birou, cu obrazul acoperit de pete roşii, cu pumnul mâinii sănătoase strâns şi cu braţul stâng într-o eşarfă.
- Ce dracu te-a apucat, Esvandiary? Nu poţi să anulezi permisele!
McIver izbucni:
- Pentru Dumnezeu, Duke! N-ar trebui să fii aici!
- Permisele sunt amânate. nu anulate. Amânate. Faţa lui Esvandiary se strâmbă.
- Şi de câte ori trebuie să vă spun, prost-crescuţilor, sa bateţi la uşă? Bateţi! Ăsta nu e biroul vostru, este al meu. Eu conduc baza asta şi nu voi. Si ministrul Kia şi suntem într-o şedinţă pe care aţi întrerupt-o cu toţii. Acum ieşiţi afară. Ieşiti afară cu toţii!
Se întoarse către Kia de parcă ei doi ar fi fost singuri şi spuse în farsi, pe un alt ton:
- Domnule ministru, vă cer iertare pentru toate astea. Vedeţi cu ce trebuie să mă ocup aici?! Vă recomand serios să naţionalizăm toate avioanele străine şi să folosim propriii noştri...
Starke îşi strânse pumnul.
- Ascultă, ticălosule...
- Ieşi afară!
Esvandiary strecură mâna în sertar, unde se afla un revolver, dar nu apucă să-l scoată afară: Mullahul Hussain intră pe uşă însoţit de Gărzi Verzi. O tăcere bruscă invada, camera.
- În numele lui Allah, ce se întâmplă aici? spuse Hussain în englezeşte, cu ochi reci şi duri aţintiţi asupra lui Esvandiary şi Kia.
Esvandiary se ridică imediat în picioare şi începu să explice vorbind farsi. Starke îl întrerupse cu varianta lor şi în curând amândoi bărbaţii vorbeau din ce în ce mai taré.
Nerăbdător, Hussain ridică mâna.
- Mai întâi domnia ta, aga Esvandiary. Te rog, vorbeşte farsi, astfel ca komitehul meu să poată înţelege.

Ascultă impasibil îndelungatul discurs în farsi, cei patru însoţitori ai săi înghesuindu-se în uşă. Apoi îi făcu semn lui Starke.
- Căpitane?
Starke, atent, fu scurt şi dur. Hussain făcu un semn din cap către Kia.
- Acum, domnia voastră, Excelenţă ministru! Pot să văd documentul care vă îngăduie să treceţi peste autoritatea din Kowiss şi să anulaţi permisele de ieşire?
- Să trec, Excelenţă mullahl Să amân? Nu eu, spuse Kia, nevinovat. Eu sunt mai degrabă un servitor al Imamului, pacea fie cu el, şi al primului ministru, numit personal de acesta, şi al guvernului său.
- Excelenţa sa Esvandiary a spus că aţi aprobat amânarea.
- Mai degrabă am acceptat dorinţa sa pentru o planificare ordonată a personalului străin. Hussain privi în jos către masă.
- Acestea sunt permisele de ieşire, cu paşapoartele? Gura lui Esvandiary se uscă. Hussain le adună cu amândouă mâinile şi i le înmână lui Starke.
- Oamenii şi avionul vor pleca imediat.
- Mulţumesc Excelenţă, spuse Starke, extenuat de efortul de a sta în picioare.
- Dă-mi voie să te ajut.
McIver îi luă paşapoartele şi permisele.
- Mulţumesc, aga, spuse către Hussain, uşurat de victorie.
Ochii lui Hussain erau la fel de reci şi duri ca întotdeauna.
- Imamul a spus: dacă străinii vor să plece, lăsaţi-i să plece! Nu avem nevoie de ei!
- Ă... da, mulţumesc, spuse McIver, neplăcându-i deloc să se afle în aproapierea acestui om.
Ieşi urmat de Lochart. Starke spunea în farsi:
- Mi-e teamă că va trebui să plec şi eu cu avionul, Excelenţă.
Îi comunică cele spuse de doctorul Nutt, adăugind în engleză:
- Nu vreau să plec, dar asta este. Insha Allah. Hussain încuviinţă la rândul lui din cap.
- N-ai nevoie de un permis de ieşire. Urcă la bord! Am să explic komitehului. Am să urmăresc plecarea avionului.
Ieşi afară şi urcă în turn ca să îl informeze pe Colonelul Changiz de hotărârea sa. Nu fu nevoie de mai mult de câteva

clipe ca avionul să se umple. Starke fu ultimul pe scară. Îi tremurau picioarele. Doc Nutt îi dăduse destule analgezice ca să-l poată urca la bord.
" Mulţumesc. Excelenţă, spuse către Hussain pe deasupra zgomotelor motoarelor, încă   temându-se de el și lotuşi simpatizându-l.
- Pacea lui Allah fie cu domnia ta! Deasupra lui Hussain plutea acum o umbră ciudată.
- Corupţia şi înşelăciunea sunt împotriva legilor lui Allah, nu?
- Da, da... desigur.
Starke observă nehotărârea lui Hussain, apoi momentul trecu.
- Pacea lui Allah fie cu tine, căpitane!.
Hussain se întoarse şi porni cu paşi mari. Vântul se întări uşor. Slăbit, Starke urcă scările, folosindu-se de mâna cea bună ca să se sprijine, dorindu-şi să stea drept. La capătul lor, se apucă de bara uşii şi se întoarse un moment, cu tâmplele pulsând şi cu pieptul străbătut de dureri mari.
Atât de multe aveau de lăsat aici. Atât de multe. Prea multe. Nu numai elicoptere şi piese şi lucruri materiale. Mult mai mult. Fir-ar să fie! Ar trebui să rămân, nu să plec! Slăbit, făcu un semn de adio celor care rămâneau în urmă şi ridică degetul mare în sus, dureros de conştient că e recunoscător că nu se află printre ei.
În birou, Esvandiary şi Kia urmăriră avionul îndepărtându-se. Allah să-i blesteme! Să ardă cu toţii în Iad pentru că s-au amestecat! se gândi Esvandiary, apoi îşi stăpâni furia, concentrându-se asupra grandioasei petreceri pe care o aranjaseră prieteni aleşi care aveau neapărată nevoie să-l întâlnească pe ministrul Kia -prietenul său şi director ca şi el. O distracţie cu dansatori şi dansatoare, apoi căsătoriile temporare...
Uşa se deschise. Spre surpriza lui, intră Hussain, palid de furie, cu Gărzile Verzi înghesuindu-se după el. Esvandiary se ridică.
- Da, Excelenţă, ce pot să...
Se opri când unul dintre revoluţionari îl trase brutal într-o parte ca să-i permită lui Hussain să se aşeze în spatele biroului. Kia rămase unde stătea, perplex.
Hussain spuse:

- Imamul, pacea lui Allah fie cu el, a poruncit komitetelor să înlăture corupţia, oriunde va fi găsita. Acesta este komitetul bazei aeriene Kowiss. Sunteţi acuzaţi amândoi de corupţie.

Kia şi Esvandiary se albiră şi amândoi începură să orbească dintr-o dată, pretinzând că asta e ridicol şi că sunt acuzaţii mincinoase. Hussain se întinse şi smuci brăţara ceasului de aur de pe încheietura mâinii lui Esvandiary.

- Când ai cumpărat asta şi cu ce ai cumparat-o?

- Cu economiile, economiile mele şi...

- Mincinosule! Peşcheş pentru două slujbe! Komitehul ştie. Acum, ce poţi să spui despre planul tău de a fura statul, oferind în secret veniturile viitoare de pe urma petrolului, ca să corupi oficialii pentru viitoare servicii?

- Ridicol, Excelenţă! Minciuni, toate sunt minciuni! strigă Esvandiary, cuprins de panică

Hussain privi către Kia, care devenise şi el cenuşiu.

- Care oficiali, Excelenţă? întrebă Kia, păstrându-şi glasul calm, sigur că duşmanii săi îi aranjaseră această capcană departe de zona lui de influenţă.

Siamaki, Siamaki trebuie să fie. Hussain făcu semn unuia dintre revoluţionari care ieşi şi îl aduse pe operatorul radio Wazari.

- Spune-le, în faţa lui Allah, ce mi-ai spus mie! porunci.

- Aşa cum v-am spus mai devreme, eram pe acoperiş, Excelenţă, spuse nervos Wazari. Verificam una dintre legăturile antenei noastre şi am auzit prin luminator. L-am auzit făcând oferta.

Arătă cu un deget bont către Esvandiary, încântat de ocazia de a se răzbuna. Dacă n-ar fi fost Esvandiary, n-aş fi fost niciodată ales de nebunul de Zataki, niciodată bătut şi rănit, aproape ucis.

- Vorbeau englezeşte şi el a spus: "Pot să aranjez să deturnez veniturile de pe petrolul de la noile sonde. Pot sa nu trec sondele pe listă si să deturnez fondurile către domnia ta."

Esvandiary era consternat. Avusese grijă să trimită tot personalul iranian afară din clădirea birourilor, ba mai mult, pentru siguranţă, vorbise englezeşte. Acum era condamnat.

Îl auzi pe Wazari isprăvind şi Kia începând să vorbească cu voce scăzută, calm, evitând întreaga complicitate, spunând că el doar încercase să-l descoasă pe acest om corupt şi rău.

- Mi s-a cerut să fac o vizită aici exact în scopul acesta Excelenţă. Am fost trimis aici de guvernul Imamului, Allah să-l apere, exact pentru acest scop, să smulg din rădăcină corupţia, acolo unde există. Pot să vă felicit că sunteţi atât de zelos. Dacă-mi îngăduiţi, în momentul în care am să mă întorc la Teheran am să vă recomand direct Komitehulul Revoluţionar şi, desigur, primului ministru.

Hussain privi către Gărzile Verzi.

- Esvandiary e vinovat sau nu?
- Vinovat, Excelenţă!
- Este bărbatul Kia vinovat sau nevinovat?
- Vinovat, strigă Esvandiary înainte ca ei să apuce să răspundă.

Unul dintre cele patru revoluţionari ridică din umeri.

- Toţi tehranii sunt mincinoşi. Vinovat.

Ceilalţi încuviinţară din cap şi răspunseră ca un ecou. Kia spuse politicos:

- Mullahli şi ayatolahii din Teheran nu sunt mincinoşi, Excelenţelor! Cei din Komitehul Revoluţionar nu sunt mincinoşi şi nici Imamul, Allah să-l apere, care ar putea fi socotit tehrani pentru că locuieşte acolo acum. Se întâmplă doar să locuiesc şi eu acolo. Am fost născut în Qomul Sfânt, Excelenţelor, adăugă, binecuvântând acest lucru pentru prima dată în viaţa sa.

Una dintre Gărzile Verzi sparse tăcerea.

- Ce spune e adevărat, Excelenţă, nu-i aşa?

Se scărpina în creştet.

- Despre toţi tehranii? Că nu toţi tehranii sunt mincinoşi?
- Da, asta este adevărat.

Hussain privi din nou către Kia, la fel de nesigur.

- În faţa lui Allah, eşti vinovat sau nu?
- Sigur că nu sunt vinovat, Excelentă, în faţa lui Allah!

Privirea lui Kia era nevinovată. Proştilor, credeţi că mă puteţi prinde cu asta? Taquiah îmi dă dreptul să mă apăr dacă-mi consider viaţa ameninţată de falşi mullahi.

- Cum explicaţi că sunteţi ministru în guvern, dar de asemenea şi director al companiei de elicoptere?
- Ministrul responsabil...

Kia se opri, căci Esvandiary bolborosea cu glas tare tot felul de acuzaţii.

- Iertaţi-mă, Excelenţelor, voia lui Allah, dar acest zgomot... e greu să vorbeşti fără să strigi.

- Luaţi-l afară! Esvandiary fu târât de acolo.
- Ei bine, ministrul responsabil cu aviaţia civilă mi-a cerut să mă alătur Consiliului de Conducere al IHC ca reprezentant al guvernului, spuse Kia, spunând adevărul deformat, de parcă împărtăşea un secret de stat, adăugind alte exagerări, cu un glas la fel de important. Nu suntem siguri de loialitatea directorilor. Aş putea, de asemenea, să vă spun foarte confidenţial, Excelenţă, că în câteva zile toate companiile străine de avioane vor fi naţionalizate.

Le vorbi ca unor apropiaţi, modulându-şi glasul pentru un mai mare efect şi, când socoti că sosise momentul potrivit, se opri şi oftă.
- În faţa lui Allah, mărturisesc că sunt neatins de corupţie ca şi domnia voastră, Excelenţă, şi, deşi lipsit de marele vostru har, mi-am dedicat si eu viața servind poporul.
- Allah să vă apere, Excelentă, izbucni unul dintre revoluţionari.

Ceilalţi încuviinţară şi chiar şi Hussain îşi simţea îndoielile risipite în cea mai mare parte. Era gata să mai scotocească încă puţin când auziră un muezin departe de bază chemând la rugăciunea de seară si se certă că se lăsase abătut de la drumul lui Allah.
- Mergi cu Allah, Excelenţă.
- Mulţumesc, Excelenţă, fie ca Allah să vă păstreze pe domnia voastră şi pe toţi mullahii, ca să ne salvaţi pe noi şi marea noastră naţiune islamică de la lucrările lui Satan.

Hussain ieşi înaintea lor. Afară, urmându-l curăţară ritual cu toţii, se întoarseră către Mecca se rugară. Kia, Gărzile Verzi, funcţionarii, muncitorii de la bucătărie, toţi bucuroşi şi mulţumiţi că, încă o dată puteau să-şi exprime deschis supunerea fiecăruia în fața lui Allah şi a Profetului lui Allah.

Doar Esvandiary plânse în timpul rugilor sale umile.

Apoi Kia se întoarse în birou. În tăcere, se aşeză in spatele biroului şi-şi îngădui pe ascuns un oftat şi mai pe ascuns, multe felicitări. Cum îndrăzneşte acest fiu de căţea să mă acuze? Pe mine, ministrul Kia? Să-l ardă Allah în Iad pe el şi pe toţi duşmanii statului!

Afară se auzi o rafală de armă. Calm, scoase o ţigară şi o aprinse. Cu cât părăsesc mai degrabă grămada asta de bălegar, cu atât mai bine, se gândi.

O rafală de vânt cutremură clădirea. Picături de apă împroşcară ferestrele.

CAPITOLUL 57

Lengeh; ora 6,10 seara. Apusul era rău prevestitor, norii acoperind cea mai mare parte a cerului, grei, tiviţi cu negru.

- O să fie acoperit până dimineaţă, Scrag, spuse pilotul american Ed Vossi, cu părul negru şi cârlionţat fluturat de vântul care sufla dinspre Hormuz către Golf, către Abadan. Afurisit vânt.
- O să fie okay, amice! Dar Rudi, Duke şi ceilalţi? Dacă ţine aşa, sau se înrăutăţeşte, or să fie în rahat până la gât - şi fără scară.
- Afurisit vânt! De ce a ales ziua de azi ca să-şi schimbe direcţia? Parcă ar râde zeii de noi.

Cei doi bărbaţi stăteau lângă catargul steagului lor, pe promontoriul care se înălţa deasupra Golfului! Valurile erau cenuşii şi - departe, în mijlocul strâmtorii - înspicate cu alb. În spatele lor se găseau baza şi aerodromul, încă umed din pricina aripii de ploaie care trecuse în dimineaţa aceea. Dedesubt şi către dreapta se aflau plaja şi pluta de pe care se scăldau. Din cauza rechinului, nimeni nu se mai aventurase acolo, mulţumindu-se să stea aproape de mal, la apă mică, în caz că îi mai pândea vreunul. Vossi murmură:

- O să fiu al dracului de fericit când toată chestia asta o să se termine.

Scragger încuviinţa absent, gândurile colindându-i printre hărţi meteorologice, încercând să înţeleagă ce avea să se întâmple în următoarele 12 ore, întotdeauna dificil în acest sezon când zona Golfului, de obicei atât de placidă, erupea cu neaşteptată şi monstruoasă violenţă. Timp de trei sute şaizeci şi trei de zile pe an, vântul bătea predominant din nord-vest. Acum venise tocmai una dintre celelalte zile. Baza era tăcută. Mai rămăseseră doar Vossi, Willi Neurchtreiter şi doi mecanici. Toţi ceilalţi piloţi şi mecanici şi managerul englez al bazei plecaseră cu două zile în urmă, marţi, în timp ce el era pe drumul de întoarcere de la Bandar-e Delam, cu Kasigi. Willi îi scosese pe toţi de acolo, expediindu-i la Al Shargaz pe mare.

- N-am avut nici o problemă, Scrag, pe cinstea mea, îi spusese Willi încântat când aterizase. Planul tău a mers. Ideea de a-i trimite cu barca a fost foarte inteligentă. Mai bine decât cu elicopterul şi mai ieftin. Komitehul a ridicat doar din umeri şi a preluat una dintre rulote.
- Dorm la bază acum?
- Câţiva dintre ei, Scrag. Trei sau patru. M-am asigurat că le dăm îndeajuns orez şi horisht. Nu sunt o gaşcă rea. Masoud încearcă să păstreze si registrele în ordine.

Masoud era managerul din partea IranOil.
- De ce-ai rămas, Willi? Ştiu ce gândeşti despre șmecheria asta. Ti-am spus să fii în barcă, n-am nevoie de tine!
- Sigur că da, Scrag. Pe cinstea mea. Dar o să ai nevoie de un pilot ca lumea cu tine. Ai putea să te pierzi!

Bun băiat bătrânul Willi, se gândi Scragger. Mă bucur c~a rămas şi-mi pare rău.

De când se întorsese de la Bandar-e Delam, marţi, Scragger fusese întruna neliniştit, fără nici o pricină anume, doar cu un sentiment că elementele asupra cărora nu avea nici un control se pregăteau să-i joace festa. Durerea din partea de jos a stomacului se domolise întrucâtva, dar din vreme în vreme tot mai apărea o urmă de sânge în urină. Faptul că nu-l avertizase pe Kasigi asupra "Vârtejului" şi a retragerii planificate nu făcuse decât să-i sporească sentimentul de frustrare. La dracu, îşi zise. Nu puteam să risc asta, să împrăştii vestea despre "Vârtej". Am făcut tot ce-am putut spunându-i lui Kasigi să se ducă joi la Gavallan. Miercuri, Vossi îl dusese pe Kasigi dincolo de Golf. Îi dăduse lui Vossi o scrisoare confidenţială pentru Gavallan, explicându-i ce se întâmplase la Bandar-e Delam şi dilema în care se afla, lăsându-l pe Gavallan să hotărască ce să facă. Îi dăduse de asemnea amănunte despre întâlnirea sa cu Georges de Plessey, care era profund îngrijorat că tulburările aveau să cuprindă din nou întregul complex Siri. "Distrugerile la sistemele de pompare şi transport al petrolului de la Siri sunt mai grave decât m-am gândit la început şi nu cred că ei or să pompeze luna asta. Kasigi e legat de mâini şi de picioare şi are trei petroliere programate la Siri pentru încărcare în următoarele trei săptămâni, pe baza înţelegerii pe care a avut-o cu Georges. E încurcată rău, Andy, şi nu putem face nimic. Sunt puţine şanse de a evita sabotajul dacă teroriştii se

hotărăsc într-adevăr să le-o facă. Desigur că nu i-am spus nimic lui Georges. Fă ce poţi pentru Kasigi şi ne vedem curând. Scrag."

În dimineaţa aceea, în comunicarea obişnuită de la Al Shargaz, Gavallan spusese numai că îi primise raportul şi se ocupa de el. Altfel nu hotărâse nimic. Scragger nu amintise de McIver şi nici de Gavallan.

Zâmbi. Mi-aş fi pus gâtul că Dirty Dune va pilota acel 206. Nici prin gând nu i-ar fi trecut lui Moş Ca-La-Carte că McIver o s-o facă. Şi totuşi pun pariu că se scăpase pe el de fericire. Şi nu mă mir. As fi făcut la fel.

- Scrag!

Se uită în jur. O singură privire spre faţa lui Willi îi fu de-ajuns.

- Ce se întâmplă?

- Am descoperit abia acum că Masoud a dat toate paşapoartele noastre jandarmilor. Până la ultimul.

Vossi şi Scragger rămaseră cu gurile căscate la el. Vossi spuse:

- De ce dracu a făcut-o? Scragger comentă mult mai vulgar.

- Asta s-a întâmplat marţi, Scrag, când ceilalţi au plecat cu barca. Desigur că acolo era şi un jandarm ca să-i numere când s-au urcat la bord-şi ăsta l-a întrebat pe Masoud de paşapoartele noastre. Aşa că Masoud i le-a dat. Dacă aş fi fost eu, aş fi făcut acelaşi lucru.

- Şi de ce dracu le vroia? Willi spuse răbdător:

- Ca să le reînnoiască vizele de rezidenţă în numele lui Khomeini, Scrag! Vroia să fim legali. Ne-a cerut-o de nenumărate ori, nu-i aşa?

Scragger înjură un minut întreg fără să folosească acelaşi cuvânt de două ori.

- Pentru Dumnezeu, Scrag, trebuie să le luăm înapoi, spuse tremurând Vossi. Trebuie să le luăm înapoi sau "Vârtejul" s-a dus.

- Ştiu asta, amice!

Aiurit, Scrager cîntărea variantele.

- Poate am putea să obţinem unele noi la Al Shargaz sau la Dubai. Să zicem că le-am pierdut.

- Pentru Dumnezeu, Willi, pentru Dumnezeu! Ne bagă la zdup atât de repede că nici n-o să apucăm să zicem "pîs" Îţi aduci aminte de Masterson?

În urmă cu câţiva ani, unul dintre mecanicii lor uitase să-şi reînnoiască permisul la Al Shargaz şi încercase să păcălească ofiţerii de la Oficiul de Emigrări. Deşi viza lui era expirată numai de patru zile, altfel paşaportul fiind perfect valabil, ofiţerul îl dusese imediat la închisoare, unde zăcuse foarte inconfortabil şase săptămâni, apoi i se dăduse drumul, dar fără a mai avea dreptul să intre vreodată în tară.

- La dracu! spusese rezidentul britanic. Eşti al dracului de norocos că ai ieşit aşa de uşor. Ştii legea! V-am tot spus-o până am făcut scurtă la limbă.

- Să mă ia dracu dacă o să plec fără al meu, spuse Vossi. Nu pot. Al meu e plin de afurisite de vize pentru toate ţările Golfului, Nigeria şi Anglia, pină la dracu şi înapoi. O să-mi ia luni întregi să fac rost de altele noi. Luni, dacă vreodată... şi cum rămâne cu Al Shargaz, ei? E un loc nemaipomenit, dar fără un afurisit de paşaport şi viza lor valabilă, zdupul ne paşte.

- Foarte corect, Ed! Fir-ar să fie! Şi mâine e Ziua Sfântă, când toate-s închise mai ceva ca haznaua împăratului.

- Willi, îţi aminteşti cine era jandarmul? Era unul dintre cei obişnuiţi sau din Gărzile Verzi?

După un moment, Willi spuse:

- Nu era din Gărzile Verzi, Scrag, era unul obişnuit. Cel bătrân. Era cu părul cărunt.

- Qeshemi, sergentul?

- Da, Scrag. Da, el era. Scragger înjură din nou.

- Dacă bătrânul Qeshemi spune că trebuie să aşteptăm până sâmbătă sau sâmbăta cealaltă, aşa rămâne.

În zona aceea, jandarmii încă mai activau aşa cum o făcuseră întotdeauna, ca parte a armatei, atât doar că îşi scoseseră insignele Şahului şi purtau pe braţ banderole cu numele lui Khomeini scris pe ele.

- Nu m-aşteptaţi la supă!

Scragger ieşi cu paşi apăsaţi în lumina apusului.

La postul de poliţie Lengeh; ora 7,32 seara. Caporalul de jandarmi căscă şi scutură politicos din cap, vorbind în farsi cu operatorul de radio al bazei, Aii Pash, pe care Scragger îl adusese cu el ca să traducă. Scragger aşteptă

răbdător, prea obişnuit cu felul de a fi al iranienilor ca să-i întrerupă. Se aflau deja acolo de jumătate de oră:
- O, vroiai să întrebi de paşapoartele străinilor? Paşapoartele sunt în seif, unde ar trebui să fie, spunea jandarmul. Paşapoartele sunt foarte preţioase şi le-am încuiat.
- Pe buna dreptate, Excelenţă, dar căpitanul străinilor vrea să le primească înapoi, vă rog. Spune că are nevoie pentru schimbarea echipei.
- Sigur c-o să le aibă înapoi. Nu sunt ale lui? N-au pilotat ei şi oamenii lui multe zboruri binefăcătoare pentru oamenii noştri, în cursul anilor? Cu siguranţă, Excelenţă. De îndată ce se deschide seiful.
- Vă rog, ar putea fi deschis acum? Străinul ar aprecia bunăvoinţa voastră foarte mult.

Aii Pash era la fel de politicos şi calm, aşteptând ca jandarmul să ofere de la sine informaţia pe care o dorea. Era-un tehrani arătos de aproape treizeci de ani, pregătit la şcoala americană de radio-transmisiuni de la Isfahan şi lucra pentru IHC la Lengeh de trei ani.
- Ar fi cu siguranţă un gest de bunăvoinţă.
- Desigur, dar nu poate să şi le primească până nu apare cheia.
- A, pot să îndrăznesc să întreb unde este cheia, Excelenţă?

Caporalul de jandarmi îşi flutură palma mare către seiful demodat care trona în celălalt birou.
- Priviţi, Excelenţă, puteţi vedea şi domnia voastră! Cheia nu este pe cui. Mai mult ca sigur c-a luat-o sergentul în păstrare.
- Cât de înţelept şi de corect, Excelenţă. Probabil că Excelenţa sa sergentul este acum acasă .
- Excelenţa sa o să fie aici dimineaţă.
- De Ziua Sfântă? Pot să-mi exprim părerea că suntem foarte norocoşi că jandarmeria noastră are un asemenea înalt simţ al datoriei ca să lucreze cu atâta hărnicie? îmi imaginez că n-o să fie prea devreme.
- Sergentul este sergent. Dar biroul se deschide la 7,30 dimineaţa, deşi desigur că postul de politie e deschis-zi şi noapte.

Jandarmul îşi stinse ţigara.
- Veniţi dimineaţă!
- Ah, vă mulţumesc, Excelenţă! N-aţi dori o altă ţigară câtă vreme îi explic căpitanului?

- Mulţumesc, Excelenţă! Rareori primesc una străină. Mulţumesc!

Ţigările erau americane şi foarte mult apreciate, dar nici unul dintre ei nu rosti un cuvânt despre asta.

- Pot să vă ofer un foc, Excelenţă?

Aii Pash şi-o aprinse pe-a lui şi apoi îi spuse lui Scragger ce se discutase.

- Întreabă dacă sergentul este acasă acum, Aii Pash.

- Am făcut-o căpitane. Spune că Excelenţa sa o să fie aici dimineaţă.

Aii Pash îşi ascunse oboseala, fiind prea politicos ca să-i spună lui Scragger că el înţelesese din primele clipe că omul ăsta nu ştie nimic şi n-ar face nimic şi întreaga conversaţie şi vizită erau o totală pierdere de vreme. Şi desigur că jandarmii ar prefera să nu fie tulburaţi noaptea în privinţa unei probleme atât de neînsemnate. Ce contează? Au pierdut ei vreodată vreun paşaport? Sigur că nu. Ce schimbare de echipaj?

- Dacă aş putea să vă dau un sfat, aga... dimineaţa... Scragger oftă. Dimineaţa putea să însemne mâine sau în ziua următoare. N-avea sens să sape mai departe, se gândi iritat.

- Mulţumeşte-i din partea mea şi spune-i că am să fiu aici mâine de dimineaţă, cu noaptea în cap. Dis-de-dimineaţă.

Aii Pash se supuse.

- Voia lui Allah! zise jandarmul obosit, flămând şi îngrijorat că trecuse încă o săptămâna şi tot nu primiseră leafa, nu fuseseră plătiţi de luni de zile deja, şi cămătarii din bazar insistau să li se restituie împrumuturile şi iubita lui familie stă să moară de foame.

- Shab be khayr, aga, spuse către Scragger. Noapte bună!

- Shab be khayr. Scragger aşteptă, ştiind că plecarea lor trebuia să ne fie la fel de politicos prelungită ca şi discuţia. Afară, pe drumul îngust care slujea de stradă principală oraşului portuar, se simţi mai bine. Trecători curioşi, toţi bărbaţi, înconjuraseră vechea şi uzata sa furgoneta cu simbolul S-G cu aripi pe uşă.

- Salaam, spuse vesel şi câţiva îl salutară.

Piloţii din bază erau populari, baza şi platforma petrolieră fiind sursa principală de locuri de muncă foarte avantajoase, misiunile lor de binefacere în orice condiţii de vreme bine cunoscute şi- Scragger uşor de recunoscut.

- Ăsta-i şeful piloţilor, şopti vecinului său un bătrân atoateştiutor. Este cel care l-a ajutat pe tânărul Abdullah Turik să fie internat în spitalul de la Bandar-e Abbas, unde numai cei sus-puşi intră de obicei. A fost chiar să-i viziteze satul, la marginea Lengehului. A fost chiar şi la înmormântarea lui.
- Turik?
- Abdullah Turik. Fiul fiului surorii mele. Tânărul care a căzut de pe platforma petrolieră şi a fost mâncat de rechini.
- A, da, îmi amintesc! Tânărul de care unii spun c-a fost ucis de cei de stânga.
- Nu atât de tare, nu atât de tare! Nu ştii niciodată cine ascultă! Pacea fie cu tine, pilotule! Salutări, pilotule!

Scragger le făcu vesel semn cu mâna şi porni motorul.
- Dar baza e în cealaltă parte, căpitane! Unde mergem? întrebă Aii Pash.
- Să-l vizităm pe sergent, desigur.

Începu să fluiere printre dinţi, neţinând cont de vădita dezaprobare a lui Aii Pash.

Casa sergentului se afla pe colţul unei străzi murdare, nepavată, încă plină de noroi de la ploaia din aceeaşi dimineaţă. În peretele înalt ce mărginea şanţul se zărea o uşă ca toate celelalte. Începuse să se întunece şi Scragger lăsă farurile aprinse şi cobori din maşină. Nici un semn de viaţă pe toată strada. Doar câteva ferestre de la etaj erau luminate slab. Sesizând nervozitatea lui Aii Pash spuse:
- Tu rămâi în maşină. Nu-i nici o problemă, am mai fost aici!

Folosi viguros ciocănelul de fier, simţind ochi pretutindeni.

Prima dată fusese acolo cu un an şi ceva în urmă, când adusese un coş cu mâncare, două oi tăiate, câţiva saci cu orez şi cutii cu fructe, ca dar din partea bazei pentru sergentul "lor", căruia Şahul îi dăduse medalia de bronz Sepah pentru curaj în lupta împotriva piraţilor şi contrabandiştilor care bântuiau dintotdeauna apele acelea. Ultima dată, acum câteva săptămâni, însoţise un jandarm îngrijorat care dorise să raporteze deîndată tragedia de la Siri Unu şi că Abdullah Turik fusese scos din apa plină de rechini.

Niciodată nu fusese invitat în casă, stătuse doar în micuţa curte interioară din spatele uşii înalte de lemn şi de ambele daţi fusese ziua.

Uşa se crăpă puţin. Scragger nu se aştepta la lanterna care-l orbi pentru o clipă. Cercul de lumină şovăi, apoi se îndreptă către maşină şi se fixă pe Aii Pash care aproape sări afară, se înclină adânc şi strigă:
- Salutări, Excelenţă ofiţer şef! Pacea fie cu voi! îmi cer iertare că străinul vă tulbură casa şi îndrăzneşte să...
- Salut! îl întrerupse scurt Qeshemi.

Stinse lanterna şi-şi îndreptă atenţia către Scragger.
- Salaam, aga Qeshemi, spuse Scragger - ochii lui începând să se obişnuiască acum cu întunericul.

Văzu trăsăturile puternice ale bărbatului, haina de uniformă neîncheiată şi revolverul în tocul deschis.
- Salaam, căpitane!
- Iartă-mă că am venit aici, aga, noaptea, spuse Scragger rar şi atent, ştiind că engleza lui Qeshemi era la fel de limitată ca şi vocabularul său farsi - aproape inexistent.
- Loftan, gozar nameh. Loftan. Vă rog, nevoie paşaport. Vă rog!

Sergentul de jandarmi mormăi surprins, apoi făcu un semn cu mâna-i puternică spre oraş.
- Paşapoartele la secţie, căpitane.
- Da, dar, iartă-mă, nu cheie!

Scragger mimă deschiderea unei încuietori cu cheia.
- Nu cheie! repetă.
- A, da, înţeleg. Da. Nu cheie. Mâine, mâine dimineaţă primeşti.
- Este posibil în seara asta, vă rog, acum? Scragger simţi privirea cercetătoare.
- De ce în noaptea asta?
- Ă... pentru schimbarea echipelor. Oamenii la Shiraz. Echipe schimbă.
- Când?
- Sâmbătă. Dacă cheie, mă duc secţie şi întorc imediat. Qushemi scutură din cap.
- Mâine.

Apoi vorbi tăios către Aii Pash, care se înclină automat şi mulţumi din nou cu multă efuziune, cerându-şi iertare că l-a tulburat.
- Excelenţa sa spune că puteţi să le primiţi mâine. Noi, ă... ar fi bine să plecăm, domnule căpitan!
Scragger se căzni să zâmbească.

- Mamnoon am, aga. Mulţumesc Excelenţă. Mamnoomn am, Excelenţă Qeshemi!

I-ar fi cerut lui Ali Pash să îl întrebe pe sergent dacă puteau să-şi primească paşapoartele deîndată ce se deschidea secţia, dar nu dorea să-l agite pe sergent inutil.

- Am să vin după prima rugăciune. Mamnoon am, aga.

Scragger întinse mâna şi Qeshemi i-o strânse. Amândoi bărbaţii simţiră fermitatea braţului celuilalt. Scragger se urcă în maşină şi plecă.

Gânditor, Qeshemi închise uşa şi trase zăvorul. Vara, micuţa curte interioară, cu pereţii săi înalţi şi via întinsă pe spaliere şi mica fântână, era răcoroasă şi primitoare. Acum era sărăcăcioasă. O traversă şi deschise uşa opusă care ducea în camera principală si trase si zăvorul acesteia.

Un copil tuşea, undeva sus, la etaj. Un foc de lemne dădea o oarecare căldură, dar întreaga casă era plină de curenţi reci de aer, nici una dintre uşi sau ferestre neînchizându-se bine.

- Cine era? strigă soţia lui din capul scărilor.

- Nimic, nimic important. Un străin de la aerodrom. Cel bătrân. Vroia paşapoartele.

- La vremea asta din noapte? Allah să ne apere! De fiecare dată când bate cineva la uşă mă aştept la alte necazuri - împuţitele de Gărzi Verzi sau cei de stânga.

Qeshemi încuviinţă grijuliu din cap, dar nu spuse nimic, încălzindu-şi palmele la foc, abia ascultând cicăleala ei.

- De ce trebuia să vină aici? Străinii sunt atât de prost crescuţi... La ce i-au trebuit paşapoartele la ora asta? I le-ai dat?

- Sunt încuiate în seif. Iau cheia cu mine ca de obicei, dar s-a pierdut.

Copilul tuşi din nou.

- Cum se simte Sousan?

- Încă mai are febră. Adu-mi nişte apă fierbinte. Asta o s-o ajute. Pune şi puţină miere în ea.

Aşeză ceainicul pe foc. Oftă auzind-o bodogănind:

- Paşapoarte la ora asta! De ce n-au putut să aştepte până sâmbătă? atât de nesimţiţi şi de prost crescuţi! Spuneai că cheia s-a pierdut?

- Da. Probabil capra aia care-şi zice poliţai, Lafti, a luat-o şi a uitat s-o pună la loc. Voia lui Allah.

- Mohammed, la ce i-ar trebui străinului paşapoartele la ora asta?
- Nu ştiu. Ciudat. Foarte ciudat.

CAPITOLUL 58

La aerodromul Bandar-e Delam; ora 7,49 seara. Rudi Lutz stătea pe veranda rulotei sale, sub streaşină, privind ploaia torenţială.
- Scheiss, murmură.

În spatele lui, uşa era deschisă şi fascicolul de lumină făcea să sclipească picăturile grele de ploaie. Din difuzorul magnetofonului se auzea încet o piesă de Mozart. Uşa următoarei rulote, rulota birourilor, se deschise şi-l văzu pe Tăticul Kelly ieşind, ridicând deasupra capului o umbrelă şi apropiindu-se de el plescăind prin băltoace. Nici unul nu observă iranianul ascuns în umbră. Undeva un motan scuipa şi mieuna.
- Salut, Tăticu, hai intră. Ai prins?
- Da, nici o problemă.

Kelly se scutură de ploaie. Înăuntrul rulotei era cald şi confortabil, ordine şi curăţenie. Panoul radio-emiţătorului îngropat în perete, reconectat, era dat de perete, aparatul fiind pe recepţie, paraziţi înfundaţi amestecându-se cu muzica. O oală cu cafea clocotea pe plită.
- Cafea?
- Mulţumesc, îmi pun singur.

Kelly îi dădu hârtia şi se duse către partea care slujea de bucătărie. Hârtia conţinea coloane de cifre scrise în grabă. Temperatura, direcţia vântului şi intensitatea pentru fiecare sută de metri, presiuni barometrice şi buletinul meteo de a doua zi.
- Turnul de la Abadan spune că e la zi. Pretind că include şi toate datele care au venit astăzi cu BA. Nu arată prea rău, nu?
- Dacă e exact.
- Meteorologii prevedeau scăderea precipitaţiilor în jurul miezului nopţii şi reducerea intensităţii vântului.

Rudi dădu drumul mai tare la muzică şi Kelly se aşeză lângă el. Îşi cobori glasul.
- Ar putea fi în regulă pentru noi, dar împuţit pentru Kowiss. Tot mai trebuie să realimentăm în zbor ca să ajungem la Bahrain.

Kelly luă o gură din cafea, desfătându-se cu lichidul fierbinte, tare, amestecat cu o lingură de lapte condensat.

- Ce-ai face dac-ai fi în locul lui Andy?

- Cu trei baze cărora să le port de grijă eu...

Un zgomot uşor afară. Rudi se ridică şi aruncă o privire pe fereastră. Nimic. Apoi din nou mieunatul motanului, mai aproape.

- Afurisite pisici! îmi ridică părul pe ceafă.

- Mie îmi plac pisicile. Kelly zâmbi.

- Avem trei acasă: Mateo, Marc şi Luke. Două sunt siameze, cealaltă o corcitură tărcată. Betty-spune că băieţii o scot din minţi ca să pună motanul "s-o umfle".

- Cum se simte?

Cursa BA de la Abadan din ziua aceea îl adusese pe Sandor Petrofi pentru cel de-al patrulea 212 şi, odată cu el, poşta de la Gavallan, trimisă de când începuseră tulburările prin sediul de la Aberdeen, prima după multe săptămâni.

- Grozav. Formidabil, de fapt. Mai are trei săptămâni. Bătrânica mea se descurcă de obicei la vreme. O să mă bucur tare mult că o să fiu acasă când o pocni.

Kelly zâmbi.

- Doctorul zice că crede că o să fie în sfârşit o fată.

- Felicitări! E minunat.

Toată lumea ştia că Kelly spera cu disperare.

Şapte băieţi şi o fată, o grămadă de guri de hrănit. Rudise gândi cât de greu se descurca el cu numai trei copii cu plăţile şi taxele şcolare şi nici un fel de rată la casă, casa fiind moştenire de la tatăl soţiei sale. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe bătrânul ticălos!

- O mulţime de guri, nu ştiu cum o scoţi la capăt.

- O, ne descurcăm! Slavă Domnului!

Kelly privi în jos către foaia de hârtie cu prognoza şi se încruntă.

- Ştii, dac-aş fi Andy, aş apăsa butonul şi n-aş mai amâna.

- Dacă ar fi după mine, aş abandona şi aş lăsa balta toată ideea asta nebunească.

Rudi continuă să vorbească încet şi se apropie şi mai mult.

- Ştiu că o să fie greu pentru Andy, poate compania o să se închidă. Poate. Dar noi toţi putem să găsim alte slujbe, chiar şi mai bine plătite. Avem familii la care trebuie să ne gândim şi nu-

mi place deloc treaba asta care nu-i ca la carte. Cum dracu putem să ne strecurăm de-aici? Nu se poate! Dacă...

Farurile unei maşini luminară fereastra şi auziră zgomotul unui motor puternic ce se apropia, apoi se opri în faţa rulotei.

Rudi fi primul la fereastră. Îl văzu pe Zataki ieşind din maşină urmat de Gărzi Verzi, apoi pe Numir, managerul bazei lor, ieşind din rulota birourilor cu o umbrelă ca să-l întâmpine.

- Scheiss, mormăi din nou Rudi.

Dădu muzica mai încet, verifică la iuţeală rulota pentru vreo urmă incriminatoare, apoi puse prognoza în buzunar.

- Salaam, domnule colonel, spuse, deschizând uşa. Pe mine mă căutaţi ?

- Salaam, căpitane! Da, pe dumneata.

Zataki intră în încăpere cu un pistol mitralieră american atârnat de umăr.

- Bună seara! spuse. Câte elicoptere sunt aici, căpitane?

Numir începu:

-Patru: 212 şi...

- L-am întrebat pe căpitan, izbucni Zataki, nu pe tine! Dacă o să vreau informaţii de la tine, o să te întreb. Căpitane?

- Patru 212 şi două 206, colonele!

Spre surpriza lor, în special a lui Numir, Zataki spuse:

- Bun, vreau ca două 212 să se prezinte mâine la Iran-Toda la ora 8 dimineaţa, ca să lucreze sub ordinele lui aga Watanabe. De mâine vreau un raport zilnic. Îl cunoaşteţi?

- Da, ă... eu... au avut odată un CASEVAC si i-am ajutat.

Rudi încercă să se adune.

- A... o să... o să lucreze de Ziua Sfântă, domnule colonel?

- Da, şi voi. Namir spuse:

- Dar Ayatolahul a spus...

- El nu e legea! Taci din gură. Zataki se uită la Rudi.

- Să fiţi acolo la opt dimineaţa. Rudi dădu din cap.

- Ă... da. Pot să... ă... pot să vă ofer cafea, domnule colonel?

- Mulţumesc.

Zataki îşi sprijini pistolul mitralieră de perete şi se aşeză la masa prinsă de perete, fără să-l piardă din ochi pe Pop Kelly.

- Nu te-am văzut la Kowiss?

- Da, da, aşa e, spuse bărbatul cel înalt. Aici este... ă... baza mea de obicei. Eu ă... am adus un 212. Sunt Ignatius Kelly.

Se prăbuşi moale în scaunul din faţa lui, la fel de tulburat ca şi Rudi, făcându-se mic sub privirea scrutătoare.
- O noapte bună pentru peşti, nu?
- Cum?
- Ă... ploaia.
- Ah, da, zise Zataki.

Era bucuros să vorbească englezeşte, îmbunătăţindu-şi vocabularul şi pronunţia, convins că iranienii care puteau vorbi o limbă internaţională şi erau educaţi aveau să aibă căutare, fie ei mullah sau nu. De la Kowiss şi de când lua pilulele pe care i le dăduse doctorul Nutt, se simţea mult mai bine, durerile cumplite de cap domolindu-se.
- Ploaia asta o să împiedice zborul mâine?
- Nu, nu.
- Depinde, spuse Rudi repede din bucătărie, dacă frontul de nord se accentuează sau scade.

Aduse tava cu două ceşti şi zahăr şi lapte condensat, încă străduindu-se să se descurce cu acest nou dezastru.
- Vă rog, serviţi-vă, domnule colonel. cât despre Iran-Toda, spuse prudent, toate elicopterele noastre sunt contractate de IranOil şi aga Numir, aici de faţă, e responsabil.

Numir încuviinţă din cap, începu să spună ceva, dar se răzgândi.
- Avem contracte cu IranOil.

Tăcerea se lăsă apăsătoare. Îl priveau cu toţii pe Zataki. Fără grabă, acesta îşi puse trei linguriţe de zahăr cu vârf în cafea, o amestecă şi sorbi din ea.
- E foarte bună, căpitane! Da, foarte bună. Şi desigur, ştiu de IranOil, dar am hotărât că Iran-Toda are prioritate asupra lui IranOil pentru moment, şi mâine o să puneţi la dispoziţie două 212, la ora opt dimineaţă, pentru Iran-Toda.

Rudi aruncă o privire iute către managerul bazei, care îşi feri ochii.
- Dar... ei bine, presupunând că e-n regulă cu IranOil...
- Este în regulă.

Zataki se întoarse către Numir.
- Nu-i aşa, aga?
- Da, da, aga.

Numir încuviinţă din cap.

- Eu... eu desigur că o să... informez biroul regional despre... despre... deosebitele voastre sugestii...
- Bun. Deci totul e aranjat. Bun.

Nu-i aranjat! ar fi vrut să strige Rudi, disperat.

- Pot să vă întreb cum... ă... cum o să fim plătiţi pentru noul contract? întrebă, simţindu-se prost.

Zataki îşi săltă arma pe umăr şi se ridică în picioare.

- Iran-toda o să aranjeze asta. îţi mulţumesc, căpitane! O să mă întorc după prima rugăciune, mâine. Dumneata o să pilotezi un elicopter şi eu o să te însoţesc.
- Formidabilă idee, domnule colonel, izbucni Kelly, luminându-se brusc.

Lui Rudi îi venea să-l strângă de gât.

- Nu-i nevoie să veniţi înainte de opt, o să fie mai bine pentru noi. E timp destul dacă ajungem acolo pe la opt şi-un sfert. O idee grozavă să deservim Iran-Todal Formidabilă! Am dorit întotdeauna contractul ăsta! Nu ştiu cum să vă mulţumim îndeajuns, colonele. Fantastic! De fapt, Rudi ar trebui să ia toate patru aparatele... Să-i informăm pe băieţi, chiar acum, să economisim timp. Da domnule, o să aranjez eu asta, acum.

Ţâşni afară. Rudi se holbă după el, sufocat de furie.

CAPITOLUL 59

Lângă aeroportul Al Shargaz; ora 8,0l seara. Noaptea era deosebit de frumoasă şi călduţă, încărcată de mirosul florilor; Gavallan şi Petikin şedeau pe terasa hotelului Oasis, la marginea aeroportului şi la marginea deşertului. Beau o bere înainte de cină, Gavallan fumând un trabuc subţire şi privind pierdut în depărtare, unde cerul roşu întunecat şi spuzit de stele întâlnea solul şi mai întunecat. Fumul aluneca în înălţimi. Petikin se foi în şezlong.
- Aş vrea din tot sufletul să pot face ceva mai mult...
- Aş vrea din tot sufletul ca bătrînu Mac să fie aici. I-aş rupe afurisitul ăla de gât! spuse Gavallan şi Petikin râse.

Câţiva oaspeţi se aflau deja în restaurantul din spatele lor - feţe de mese scrobite, pahare strălucitoare, tavanul înalt, cu vopseaua uşor scorojită. Hotel Oasis era vechi şi uşor dărăpănat,

stil baroc empire, servind de locuinţă rezidentului britanic până în '7l, în perioada când puterea britanică era singura putere din Golf, care vâna piraţii şi menţinea pacea. Muzica, la fel de bătrână ca trioul care o interpreta, se strecura pe uşile înalte - pian, vioară şi contrabas; două doamne în vârstă şi un domn cu părul alb la pian.
- Dumnezeule! Asta nu e Chou Chin Chow.
- Mi-ai luat vorba din gură, Andy!
Petikin se întoarse către ei şi îl văzu pe Jean-Luc printre cei de la mese, pălăvrăgind cu Nogger Lane, Rodrigues şi alţi mecanici..Luă o înghiţitură de bere şi observă că paharul lui Gavallan era gol.
- Mai vrei una?
- Nu, mulţumesc!
Gavallan îşi lăsă privirea să-i alunece odată cu rotocoalele de fum.
- Cred c-o să mă duc până la biroul meteo, apoi o să runc o privire pe la al nostru.
- Vin cu tine.
- Mulţumesc, Charlie, dar de ce nu rămâi aici, în caz -ă sună cineva?
- Sigur, cum vrei tu.
- Nu m-aştepta la masă. Vin la cafea. Am să trec pe a spital să-l văd pe Duke la întoarcere.
Gavallan se ridică, traversă încăperea salutându-i pe aceia dintre oamenii săi care erau acolo şi ieşi în holul otelului - care apucase şi zile mai bune.
- Domnule Gavallan, scuzaţi-mă, efendi, dar vă caută cineva la telefon.
Recepţionistul arătă cabina telefonică aflată într-o latură. Era căptuşită cu pluş roşu în interior, nu avea aer condiţionat şi nu era izolată fonic.
- Alo, Gavallan la telefon.
- Salut, şefu', Liz Chen! Vroiam doar să-ţi transmit că ne-au sunat cu privire la cele două transporturi din Luxemburg care o să întârzie.
"Transporturile din Luxemburg" era codul pentru ele două "747 cargo pe care le închiriase.
- Nu pot să ajungă vineri. Garantează numai pentru duminică la patru după-amiază.

Gavallan fu dezamăgit. Fusese avertizat de proprietari că aveau un orar foarte încărcat şi că s-ar fi putut să intervină o întârziere de douăzeci şi patru de ore. Avusese mari dificultăţi ca să aranjeze zborurile. Era evident că nici una dintre liniile aeriene care deserveau în mod obişnuit Golful sau Iranul nu puteau fi abordate şi trebuise să fie foarte vag în privinţa încărcăturii şi a motivului pentru care avea nevoie, de avioane.
- Ia legătura cu ei imediat şi încearcă să împingi data mai înainte. Ar fi mult mai sigur dacă ar ajunge sâmbătă. Mult mai sigur. Şi ce mai e?
- Imperial Áir s-a oferit să preia comanda noastră pentru noile X 63.
- Spune-le s-o lase moartă. Următorul!
- ExTex şi-au revizuit oferta pentru noile contracte în Arabia Saudită, Singapore şi Nigeria cu zece procente mai jos.
- Acceptă oferta prin telex. Stabileşte un prânz cu conducerea lor la New York, pentru marţi. Altceva?
- Am o listă a pieselor pe care le vroiai.
- Bun. Stai aşa.
Gavallan îşi scoase agenda pe care o purta întotdeauna şi căută pagina de care avea nevoie. Conţinea înmatriculările prezente pentru cele zece 212 care mai rămăseseră, toate începând cu EP, însemnând Iranul, apoi H pentru elicoptere şi ultimele două litere.
- Gata, dă-i drumul.
- AB, RV, KI...
Pe măsură ce ea citea literele, el le scrise paralel cu cealaltă coloană. Pentru mai multă siguranţă, nu trecu noile coduri - G însemnând Marea Britanie, H pentru elicoptere, și le adăugă doar pe cele două noi. Reciti lista şi ea se potrivea cu cea deja citită.
- Mulţumesc. Sunt la fix. Am să te mai sun în noaptea asta, Liz. Dă-i un telefon lui Maureen şi spune-i că totul e în ordine.
- E-n regulă, şefu. Sir Ian a sunat acum o jumătate de oră să-ţi ureze noroc.
- O, grozav.
Gavallan încercase, fără succes, să ia legătura cu el toată luna cât fusese la Aberdeen.
- Unde e? A lăsat vreun număr?

- Da. Este la Tokio. 73-73-84. A zis c-o să fie acolo o vreme şi dacă ţi-e dor de el o să sune mâine. A zis de asemenea că o să se întoarcă peste câteva săptămâni şi ar vrea să te vadă.
- Şi mai bine. A spus de ce?
- Ulei pentru lămpile chinezilor, spuse criptic secretara.
Interesul lui Gavallan crescu.
- Minunat. Fixează o întâlnire cât de devreme îi convine lui. Te sun mai târziu, Liz. Trebuie s-o şterg.
- E-n regulă. Doar să-ţi amintesc că mîine e ziua de naştere a lui Scot.
- Sfinte Sisoe, am uitat! Mulţumesc Liz! Vorbim mai tîrziu.
Închise, bucuros să afle veşti de la Ian Dunross, binecuvântând sistemul telefonic din Al Shargaz şi legătura directă internaţională. Formă un număr internaţional. Tokio era cu cinci ore înainte, puţin după unu noaptea.
- Hai?
Vocea japonezei era somnoroasă.
- Bună seara! Iertaţi-mă că sun atât de târziu, dar am un mesaj pentru Sir Ian Dunross. Andrew Gavallan.
- A, da. Ian nu este aici, pentru moment, şi nu se întoarce până mâine. Îmi pare atât de rău! Poate la ora zece. Vă rog, puteţi să-mi daţi numărul dumneavoastră, domnule Gavallan?
Gavallan i-l dădu, dezamăgit.
- Mai e vreun alt număr la care as putea să-l sun, vă rog?
- Ah, îmi pare atât de rău, nu.
- Vă rog, rugaţi-l să mă sune. Să mă sune oricând.
Îi mulţumi din nou şi închise îngândurat. Se urcă în maşina închiriată care-l aştepta afară şi merse până la principala intrare a aeroportului. Deasupra capului, un 707 făcea turul final de aterizare, cu luminile aprinse şi cu semnalizatoarele de pe coadă şi aripi clipind.
- Bună seara, domnule Gavallan! spuse Sibbles, ofiţerul meteo.
Era englez, un bărbat mărunt, subţire, uscăţiv, aflat de zece ani în Golf.
- Uitaţi-le aici.
Îi înmână lunga fotocopie a prognozei.
- Vremea o să fie schimbătoare aici în următoarele câteva zile.
Îi dădu şi celelalte trei pagini: Lengeh, Kowiss şi Bandar-e Deîam.
- Şi limita inferioară?

- Sunt cam toate la fel: plus-minus zece sau cincisprezece noduri. Plafonul la câteva sute de picioare... Iertaţi-mă, nu mă pot obişnui cu metrii. La o sută de metri sau cam aşa. Vremea se va îmbunătăţi treptat. În următoarele câteva zile, vântul va reveni la normal, plăcut, din nord-vest. începând cu miezul nopţii, prognozăm ploaie uşoară şi nori joşi şi ceaţă deasupra celei mai mari părţi a Golfului, vânt dinspre sud-est la aproape douăzeci de noduri peste tot, cu tunete şi mici turbulenţe ocazionale.

Ridică privirea şi zâmbi:

- Şi vârtejuri.

Gavallan simţi un nod în stomac, deşi cuvântul fusese spus în treacăt, iar Sibbles nu cunoştea secretul. Cel puţin nu cred, îşi zise. Asta-i a doua coincidenţă ciudată astăzi. Cealaltă era americanul care luase prânzul la o masă alăturată cu cineva din Shargazi, al cărui nume nu-l prinsese.

- Noroc pentru mâine, spuse omul cu un zâmbet plăcut, bonom, când se îndepărtă.

- Iertaţi-mă?!

- Glen Wesson. Wesson Oii Marketing. Sunteţi Andrew Gavallan, aşa-i? Am auzit că dumneavoastră şi băieţii dumneavoastră organizaţi o cursă de cămile mâine, la Oaza Dez-al. Aşa e?

- Nu noi, domnule Wesson. Noi nu prea o avem cu cămilele.

- Ar trebui să încercaţi. Da, domnule, e tare amuzant. Noroc oricum.

Ar fi putut fi o coincidenţă. Cursele de cămile constituiau într-adevăr o distracţie aici pentru străini, una amuzantă, şi Dez-al era un loc favorit pentru weekend-ul islamic.

- Mulţumesc, domnule Sibbles. Ne vedem mâine. Băgă în buzunar prognoza şi coborî scările în holul de intrare, îndreptându-se către biroul lor care se afla departe, spre celălalt capăt. Nici un nu hotărât, îşi zise. Sâmbătă e mai sigur decât mâine. Plăteşti banii şi rişti. Nu pot să-l amân prea mult.

- Cum ai să hotărăşti? îl întrebase Maureen, soţia lui, când îl condusese la avion alaltăieri în zori, prin Áberdeenul aproape înecat în ploaie.

- Nu ştiu, fetiţo. Mac are un nas bun. O să m-ajute. Şi-acum ia-l pe Mac de unde nu-i. Lui Mac i-a sărit o doagă, Mac pilotează fără control medical, Mac e foarte convenabil blocat la Kowiss şi n-are cum să plece de-acolo decât cu declanşarea "Vârtejului",

Erikki e încă Dumnezeu ştie unde şi săracul Duke tocmai bun de ţinut la pat, acum că abia a scăpat s-o încaseze, dar afurisit de norocos c-a venit aici.

Doc Nutt avusese dreptate. Radiografia arătase câteva aşchii de os care îi perforaseră plămânul stâng şi încă o jumătate de duzină care ameninţau o arteră. Aruncă o privire iute la ceasul din hol: 8,27. Ar trebui să fi ieşit de sub anestezie acum. Trebuie să mă hotărăsc curând. împreună cu Charlie Petikin, trebuie să mă hotărăsc curând.

Intră pe usa "INTRAREA INTERZISĂ CU EXCEPŢIA PERSOANELOR OFICIALE" şi străbătu coridorul mărginit de geamuri duble pe toată lungimea sa. Pe platforma de beton, avionul era tras către zona de debarcare de un Follow me, cu textul în engleză şi farsi. În apropiere se aflau parcate îngrijit câteva avioane de pasageri Fokkerwolf 40 cu elice, un Jumbo Pan Am care lua parte la podul aerian de evacuare din Teheran şi o jumătate de duzină de avioane particulare, avionul lor printre ele.

Aş vrea să fie sâmbătă, îşi zise. Nu, mai bine nu. Pe uşa biroului lor scria "S-G Helicopters, Sheik Aviation."

- Helio, Scot!

- Helio, tată!

Scot zâmbi. Era singur - ofiţer de serviciu - şi stătea in faţa radioemiţătorului aflat pe recepţie, cu o carte în poală şi braţul drept atârnat de gât într-o eşarfă.

- Nimic nou, exceptând un mesaj să-l suni pe Roger Newbury acasă. Să-l sun eu?

- Peste o clipă, mulţumesc.

Gavallan îi întinse rapoartele meteo. Scot îşi aruncă la iuţeală ochii peste ele. Telefonul sună. Fără să se oprească din citit, ridică receptorul.

-S-G.

Aşteptă o clipă.

- Cine? O, dar nu-i aici... îmi pare rău... da am să-i spun. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi oftă.

- Noua puicuţă a lui Johnny Hogg. Alexandra. Manuela îi spune Fierbinţica pentru că e sigură că John o să-şi frigă ciocănitoarea.

Gavallan râse. Scot ridică privirea din rapoarte.

- Nici aşa, nici aşa. Ar putea fi foarte bine o mulţime de nori unde să te ascunzi, dar dacă vântul se înteţeşte poate să iasă împuţit. Sâmbătă e mai bine decât vineri.

Ochii lui albaştri zăboviră pe silueta tatălui său, care privea afară pe fereastră la agitaţia de pe aeroport, la pasagerii ce coborau dm avion...

- Aşa e, spuse Gavallan vag. E ceva care... Se opri când radioemiţătorul se trezi la viaţă.

- Al Shargaz, aici sediul din Teheran. Mă auziţi?

- Al Shargaz. Vă aud patru cu cinci, daţi-i drumul! răspuse Scot.

- Directorul Siamaki vrea să vorbească cu domnul Gavallan. Imediat.

Gavallan scutură din cap:

- Nu sunt aici, şopti.

- Pot să preiau mesajul? spuse Scot în microfon. E puţin cam târziu, dar am să i-l transmit cât de repede cu putinţă.

Aşteptară. Paraziţi. Apoi vocea arogantă pe care Gavallan o detesta.

- Aici directorul executiv Siamaki. Spune-i lui Gavallan să mă sune la noapte. O să fiu aici până la zece şi jumătate la noapte, sau oricând după nouă dimineaţa, mâine. Neapărat, înţelegi?

- Cinci pe cinci, spuse dulce Scot. Terminat.

- Ţicnit afurisit, murmură Gavallan. Apoi mai tăios: Ce dracu face la birou la vremea asta?

- Îşi vîră nasul, asta face. Şi dacă are de gând să lucreze de Ziua Sfântă e destul de ciudat, nu?

- Mac a zis că o să golească seiful de chestiile importante şi o să arunce cheia şi cea de rezervă în joub. Dar nemernicii ăia au capii. Va trebui să aştept până mâine plăcerea de a vorbi cu el. Scot, avem cum să-l împiedicăm să ne asculte convorbirile?

- Nu dacă folosim frecvenţa companiei, ceea ce e tot ce-avem.

Tatăl său încuviinţă din cap.

- Când vine Johnny, adu-i aminte că s-ar putea să am nevoie să decoleze în câteva minute, mâine. De la ora şapte încolo.

Era parte din planul "Vârtejului" să folosească avionul ca un radioemiţător de înaltă altitudine pe unde scurte ca să poată acoperi transmisiile acelor elicoptere echipate numai cu astfel de aparate.

- Atunci pornim mâine?

- Nu încă.

Gavallan ridică receptorul şi formă un număr.
- Cu domnul Newbury, vă rog. Gavallan sunt. M-a rugat să-l sun.
Roger Newbury era unul dintre oficialii de la Consulatul Britanic care se arătase foarte săritor, ajutându-l să obţină permisele.
- Salut, Roger. Vroiai să vorbeşti cu mine? Iartă-mă. Nu eşti la masă, nu?
- Nu, mă bucur c-ai sunat. câteva lucruri. Mai întâi câteva veşti proaste. Am aflat chiar acum că George Talbot a fost ucis.
- Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat?
- Mi-e teamă că totul e destul de împuţit. Doar un accident. Era un restaurant unde se mai aflau şi alţi ayatolahi destul de bine plasaţi. O maşină capcană a teroriştilor a făcut zob locul şi pe el, de asemenea, ieri la prânz.
- Afurisită treabă!
- Cu el mai era un anume căpitan Ross. Şi el a fost rănit. Cred că-l cunoşti.
- Da, da, l-am întâlnit. A ajutat-o pe soţia unuia dintre piloţii noştri să iasă dintr-un necaz la Tabriz. Un tânăr tare drăguţ. Cât de grav e rănit?
- Nu ştim. Totul e destul de confuz, dar ambasada noastră din Teheran l-a dus ieri la Spitalul Internaţional din Kuweit. O să primesc un raport ca lumea mâine şi o să-ţi comunic şi ţie. Acum: m-ai întrebat dacă aş putea să aflu ceva de căpitanul vostru, Erikki Yokknen.
O pauză şi foşnet de hârtii şi Gavallan îşi ţinu răsuflarea.
- Am primit un telex în seara asta de la omul nostru din Tabriz, chiar înainte de a pleca din birou: "Vă rugăm să luaţi la cunoştinţă, ca urmare a investigaţiilor dumneavoastră referitoare la căpitanul Erikki Yokkonen. Se crede că a reuşit să evadeze de la răpitorii săi şi se crede că acum este cu soţia sa la palatul lui Hakim Han. Un nou raport va fi transmis mâine, de îndată ce toate acestea vor fi verificate".
- Vrei să spui Abdullah Han, Roger. Entuziasmat, Gavallan acoperi receptorul şi şopti către Scot:
- Erikki e teafăr.
- Fantastic, răspunse Scot, întrebându-se care puteau fi veştile proaste.
- Telexul spune clar: Hakim Han, spunea Newbury.
- Nu-i nimic. Slavă Domnului că e teafăr.

Şi slavă Domnului că un alt obstacol important din calea "Vârtejului" a fost îndepărtat.
- Poţi să-i transmiţi un mesaj din partea mea?
- Aş putea încerca. Treci pe-aici mâine. Nu pot să-ţi garantez că o să ajungă la el, situaţia în Azerbaidjan e destul de instabilă, dar am putea încerca, desigur.
- Nu am cum să-ţi mulţumesc îndeajuns Roger. Foarte amabil din partea ta că mi-ai dat de ştire. Îmi pare teribil de rău de Talbot şi de tânărul Ross. Dacă pot face ceva să-l ajut pe Ross, te rog spune-mi.
- Da, da, o să-ţi spun. Apropo. S-a aflat. Fusese spus scurt.
- Iartă-mă, nu înţeleg.
- Să zicem... turbulenţe, spuse delicat Newbury. Pentru moment, Gavallan rămase fără glas, apoi îşi reveni.
- Ah?
- Ah! Se pare că un anume domn Kasigi dorea să deserviţi Iran-Toda începând de ieri şi-ai spus că nu-i poţi da un răspuns mai devreme de treizeci de zile. Aşa că, hm... aşa că am pus cap la cap toate zvonurile şi am nimerit la ţintă. S-a aflat.

Gavallan încerca să se liniştească.
- Că n-am putut să deservim Iran-Toda este o hotărâre de afaceri, Roger, nimic mai mult. Să operezi oriunde în Iran e afurisit de dificil acum, ştii asta. Nu m-aş fi putut descurca cu contractul suplimentar al lui Kasigi.
-Zău?!

Glasul lui Newbury era ironic; apoi deveni tăios.
- Ei bine, dacă ceea ce am auzit este adevărat, noi te sfătuim foarte serios, foarte serios, să n-o faci.

Gavallan se îndârji.
- Desigur că nu mă sfătuieşti să sprijin Iran-Toda când tot Iranul se face bucăţele, nu?

Altă pauză, apoi un oftat.
- Ei bine, nu vreau să te reţin, Andy. Poate am putea să ne întâlnim la prânz. Sâmbătă.
- Da, mulţumesc, Mi-ar... mi-ar face plăcere. Puse receptorul în furcă.
- Ce-i rău? întrebă Scot.

Îi istorisi despre Talbot şi Ross şi despre "turbulenţe".
- E prea aproape de "Vârtej" ca să fie nostim.
- Ce-i cu chestia asta despre Kasigi?

- Vroia două 212 de la Bandar-e Delam, imediat, ca sa deserveească Iran-Toda. A trebuit să tergiversez.

Intîlnirea lor fusese scurtă şi directă.

- Iertaţi-mă, domnule Kasigi. Nu-i cu putinţă să vă stăm la dispoziţie săptămâna asta sau săptămâna următoare. N-aş putea, ă... n-aş putea să mă gândesc la asta mai devreme de treizeci de zile.

- Preşedintele companiei ar aprecia deosebit chestia asta. Înţeleg că îl cunoaşteţi.

- Da, da, l-am cunoscut şi dacă aş putea să vă ajut, aş face-o cu siguranţă. Iertaţi-mă, pur şi simplu nu-i cu putinţă.

- Dar aţi putea totuşi să-mi sugeraţi o alternativă? Trebuie să obţin elicopterele.

- Ce-ar fi să folosiţi o companie japoneză?

- Nu există! Există... există altcineva care ar putea să mă susţină?

- Nu, din câte ştiu eu. Guerney n-o să se întoarcă niciodată, dar ei ar putea să ştie pe cineva.

Îi dăduse telefonul lor şi japonezul o zbughise nemulţumit, îşi privi fiul.

- O adevărată ruşine, fir-ar să fie, dar nu puteam face nimic să-l ajut.

Scot spuse:

- Dacă s-a aflat...

Îşi aranja mai confortabil eşarfa.

- Dacă s-a aflat, atunci s-a aflat. Cu atât mai mult avem motive să apăsam butonul sau să abandonăm. Cred c-o să trec să-l văd pe Duke. Caută-mă dacă sună cineva. Nogger te schimbă?

- Da, la miezul nopţii. Jean-Luc are reţinut loc la zborul de dimineaţă în Bahrain, Petikin în Kuweit. Am confirmat locurile.

Scot îl privi. Gavallan nu răspunse întrebării nerostite.

- Las-o aşa pentru moment.

Îl văzu zâmbind şi încuviinţă şi inima lui se umplu de dragoste şi grijă şi mândrie şi teamă pentru el, amestecată cu propriile-i speranţe pentru un viitor care depindea de capacitatea lui de a-i scoate pe toţi din marasmul iranian. Fu surprins să se audă spunând:

- Te gândeşti să abandonezi zborul, băiete? Ei?! Zâmbi la uimirea fiului său. Dar pentru că o spusese, hotărî să continue:

- E parte dintr-un plan pe termen lung. Pentru tine şi pentru familie... De fapt am două. Dar rămâne între noi. Sigur că amândouă depind de faptul dacă rămânem sau nu în afaceri. Primul este să te laşi de pilotaj şi să te duci la Hong Kong câţiva ani şi să înveţi de partea aceea a Casei Struan, apoi să te întorci la Aberdeen pentru, probabil, încă un an şi apoi din nou la Hong Kong, unde ai să te instalezi. Al doilea este să mergi la un curs de reciclare pentru X 63, să petreci şase luni în Statele Unite, poate un an, învăţând partea asta a afacerilor, apoi să te duci o vreme în Marea Nordului. Apoi din nou în Hong Kong.
- Întotdeauna ne întoarcem la Hong Kong.
- Da. China se va deschide curând pentru exploatările petroliere şi Ian şi cu mine vrem ca Staianii să fie pregătiţi pentru operaţii complete. Elicoptere de sprijin, echipamente de foraj, tot circul de la un cap la altul.

Zâmbi ciudat.

"Ulei pentru lămpile chinezilor" e codul lui Ian Dunross pentru planul secret iniţiat în scopul ăsta, la care în cea mai mare parte Linbar Struan nu e asociat.

Noua companie se va numi Air Struan şi zona sa de responsabilitate şi operaţii va fi Mările Chinei şi întregul bazin chinez. Planul nostru este ca tu să o conduci.
- Nu-i prea mult potenţial acolo, spuse Scot cu prefăcută indiferenţă. Crezi că Struanii vor avea viitor?

Apoi zâmbi din nou.
- Din nou, asta rămâne între noi. Lui Linbar nu i s-a spus încă nimic.

Scot se încruntă.
- O să aprobe să mă duc acolo? Să mă alătur Struanilor şi să fac asta?
- Pe mine mă urăşte, Scot, pe mine, nu pe tine. Nu s-a opus să te întâlneşti cu nepoata lui, nu?
- Nu, nu încă.
- Momentul e potrivit şi trebuie să avem pregătit un plan de viitor pentru familie. Ai vârsta potrivită. Cred c-ai putea s-o faci.

Privirea lui Gavallan desluşi o lumină.
- Eşti pe jumătate Dunross, eşti un descendent direct -al lui Dirk Struan, aşa că ai responsabilităţi în plus faţă de cele personale. Tu şi sora ta aţi moştenit părţile mamei voastre. Puteţi avea locul vostru in Consiliul Intern dacă sunteţi îndeajuns de buni.

Mitocanul de Linbar va trebui să se retragă într-o zi. Nici chiar el nu poate să distrugă complet Nobila Casă. Ce spui de planul meu?
- As vrea să mă gândesc la el, tată!
- La ce să te gândeşti, flăcăule? îşi zise.
- Noapte bună, Scot. Poate trec mai târziu.

Îl bătu uşurel pe umărul bun şi ieşi afară. Scot n-o să mă dezamăgească, îşi spuse mândru.

În holul spaţios de la Biroul Vămii şi Imigraţiilor, pasagerii se scurgeau din camera imigrărilor, alţii aşteptau bagajele.

Panoul cu sosiri anunţa zborul Golf Air 52 de la Muscat, capitala Omanului. Ajunsese la vreme şi se pregătea să plece peste cincisprezece minute la Abu Dhabi, Bahrain şi Kuweit. Chioşcul de ziare era încă deschis, aşa că se abătu pe acolo să vadă ce ziare apăruseră. Întindea mâna după London Times când văzu titlul: "Primul ministru Callaghan despre succesele laburiştilor" şi se răzgândi. De ce aş avea nevoie de asta? îşi zise. Apoi o văzu pe Genny McIver. Stătea singură lângă poarta de acces, cu o valijoară lângă ea.
- Salut, Genny. Ce faci aici? Ea zâmbi dulce.
- Mă duc în Kuweit.

Îi răspunse la fel de dulce:
- Pentru ce dracu?
- Pentru că am nevoie de o vacanţă.
- Nu fi ridicolă. Butonul nici măcar n-a fost apăsat şi oricum n-ai ce face acolo. Nimic. Ai să le stai în cale. Faci mult mai bine să aştepţi aici. Genny, pentru Dumnezeu, fii rezonabilă!

Zâmbetul îngheţat nu se şterse nici măcar o idee.
- Ai terminat?
- Da.
- Sunt rezonabilă. Sunt cea mai rezonabilă persoană pe care o cunoşti. Duncan McIver nu este. Este cel mai nesăbuit şi pripit ţicnit pe care l-am întâlnit în toată viaţa mea şi în Kuweit mă duc.

Totul fusese spus cu un calm olimpian. El schimbă tactica cu înţelepciune.
- De ce nu mi-ai spus că pleci, în loc să te furişezi aşa? M-aş fi speriat de moarte când aş fi descoperit că lipseşti.
- Dacă te-aş fi întrebat, m-ai fi păzit ca pe Sfintele Moaşte. Am rugat-o pe Manuela să-ţi spună mai târziu. În timpul zborului:

avionul cu care am plecat, hotelul şi numărul de telefon. Dar mă bucur că eşti aici, Andy. Poţi să mă conduci. Îmi place să mă conducă cineva. Detest să plec singură. O, ştii ce vreau să spun.

Atunci observă cât de fragilă părea.

- Te simţi bine, Genny?

- O, da, doar că... ei bine, trebuie pur şi simplu să fiu acolo. Trebuie să fiu. Nu pot să stau aici şi, oricum, o parte din asta e ideea mea. Sunt responsabilă la fel de mult şi nu vreau ca ceva, orice, să iasă prost.

- N-o să iasă, spuse şi amândoi atinseră lemnul scaunului.

Apoi el îşi strecură braţul pe sub braţul ei.

- O să fie în regulă. Ascultă o veste bună. Îi spuse despre Erikki.

- O, asta e minunat. Hakim Han? Genny îşi scotoci memoria.

- Ăsta nu-i fratele lui Azadeh? Cel care trăia la... drace, am uitat... fir-ar să fie, într-un loc pe lângă Turcia. Nu-l chema Hakim?

- Poate că telexul a avut dreptate şi este Hakim "Han". Asta ar trebui să fie grozav pentru ei.

- Da. Tatăl ei părea un bătrân groaznic. Ridică privirea către el.

- Te-ai hotărât? E mâine?

- Nu, nu încă. Nu definitiv. Cum e cu vremea?

Îi spuse.

- Nu prea sunt multe de hotărât, oricum ar fi, spuse ea.

- As vrea ca Mac să fie aici. El e foarte isteţ în situaţii de-astea.

- Nu mai isteţ ca tine, Andy.

Priviră la tabela cu plecări, căci difuzorul chema pasagerii la Zborul 52. Se ridicară.

- Pentru că merită, Andy, toate celelalte lucruri fiind indiferente, Mac a hotărât să fie mâine.

- Ei? De unde ştii asta?

- Îl cunosc pe Duncan. La revedere, dragă Andy.

Îl sărută grăbită pe obraz şi plecă fără să se uite înapoi.

Aşteptă până când dispăru. Adâncit în gânduri, ieşi afară fără să-l observe pe Wesson lângă chioşcul de ziare, punându-şi deoparte stiloul.

CAPITOLUL 60
VINERI 2 martie l979

Ál Shargaz, Hotel Oasis; ora 5,37 dimineaţa. Gavallan stătea la fereastra camerei sale, gata îmbrăcat, întunericul era încă adânc, exceptând către răsărit, unde zorile îşi făceau simţită prezenţa. Fuioare de ceaţă se apropiau dinspre coasta aflată la mai puţin de un kilometru distanţă, ca să dispară repede când atingeau deşertul. Cerul - întunecat, dar senin către est se acoperea treptat cu o pătură groasă de nori.

De unde se afla, putea să vadă cea mai mare parte a aeroportului. Luminile pistei erau aprinse, un mic avion cu reacţie rulînd deja spre punctul de decolare, iar mirosul kerosenului plutea până la el, adus de vântul care-şi schimbase direcţia, bătând acum mai mult către sud.

Un ciocănit în uşă.

- Intră. A, bună dimineaţa, Jean-Luc, bună dimineaţa, Charlie!
- Bună dimineaţa, Andy! Dacă vrei să prindem avionul, e vremea să plecăm, spuse Petikin.

Nervozitatea îl făcea să se bâlbâie. El trebuia să plece în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.

- Unde-i Rodrigues?
- Ne aşteaptă jos.
- Bun, atunci ar fi bine să o pornim.

Gavallan era mulţumit că glasul îi suna calm. Petikin zâmbi cu toată faţa; Jean-Luc murmură:

- Merde!
- Cu îngăduinţa ta, Charlie, propun să apăsam pe buton la şapte dimineaţa, aşa cum am planificat. Dacă nu cumva vreuna dintre baze nu trece pe roşu mai înainte de asta. Dacă o fac, încercăm din nou mâine. De acord?
- De acord. Nici un telefon încă?
- Nu încă.

Petikin abia-şi putea stăpâni agitaţia.

- Ei bine, am şters-o în albastrul nesfârşit. Haide Jean-Luc!

Sprâncenele lui Jean-Luc se ridicară.

- Mon Dieu, ca pe vremea cercetăşiei. Se îndreptă către uşă.
- Grozave veştile despre Erikki, Andy. Da cum o să iasă de-acolo?
- Nu ştiu. Îl caut pe Newbury la consulat, la prima oră, să încerc să-i transmit un mesaj prin el: să iasă prin Turcia. Sunaţi-mă

amândoi imediat, în secunda în care aterizaţi! O să fiu în birou de la şase. Ne vedem mai târziu.

Închise uşa după ei. Acum o făcuseră, dacă nu abandona vreuna dintre baze.

La Lengeh; ora 5,49 dimineaţa. Zorii abia se întrezăreau prin pătura de nori. Scragger purta o haină de ploaie şi păşea greoi prin burniţă şi băltoace către bucătărie, singura din toată baza cu luminile aprinse. Vântul îi sălta cozorocul şepcii, izbindu-l cu picături mărunte peste faţă. Spre surpriza sa, Willi se afla deja în bucătărie, aşezat lângă soba cu lemne, bându-şi cafeaua.

- Bună dimineaţa, Scrag! Cafea? Acum am făcut-o. Făcu un semn cu capul către un colţ. Ghemuit pe podea, la căldură în apropierea sobei, adâncit în somn, se afla unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi rămas la bază. Scragger dădu din cap şi-şi scoase impermeabilul.

- Pentru mine ceai, fiule! Te-ai trezit devreme. Unde-i bucătarul?

Willi ridică din umeri şi puse ceainicul înapoi pe plită,

- Întârzie. M-am gândit c-ar fi bine să mâncăm devreme. O să fac o omletă. Ce-ar fi să-ţi fac şi ţie una?

Lui Scragger i se făcu dintr-o dată foame.

- S-a făcut. Patru ouă pentru mine şi două bucăţi de pâine prăjită şi o să mănânc uşor la prânz. Avem ceva pâine, amice?

Se uită la Willi care deschidea frigiderul.

- Trei bucăţi, de pâine, ouă îndeajuns şi unt.

- O, Doamne, nu pot să mănânc ouă fără pâine prăjită cu unt. N-au gustul care trebuie.

Se uită la ceas.

- Vântul s-a schimbat, suflă aproape către sud şi-a ajuns la treizeci de noduri. Nasul meu spune c-o să scadă.

- Dosul meu spune c-o să scadă, dar încă e împuţit. Scragger râse.

- Ai încredere, colega!

- Aş avea mai multă încredere dac-aş avea paşaport.

- Corect. Şi eu. Dar planul încă rămâne.

Când se întorsese noaptea trecută de la sergent, Vossi şi Willi îl aşteptau. La adăpost de urechi indiscrete, le istorisise cele întâmplate. Willi spusese deîndată şi Vossi încuviinţase:

- Ar fi bine să-l avertizăm pe Andy sau ar trebui să abandonăm.

- Nu, spusese Scragger. Mă gândesc aşa, amice. Dacă Andy nu anunţă "Vârtejul" în dimineaţa asta, am toată ziua să fac rost de paşapoarte. Dacă anunţă "Vârtejul", o să fie exact la şapte. Asta-mi lasă timp destul să ajung la secţie la şapte treizeci şi înapoi până la opt. cât sunt plecat, puneţi lucrurile în mişcare.
- Iisuse, Scrag, ar fi bine să...
- Ei, mă auzi? Plecăm oricum. Dar trecem de Al Shargaz, unde ştim c-am avea necazuri, şi intrăm direct în Bahrain. Cunosc pe ofiţerul de la aeroportul de acolo. O să ne lăsăm la mâna lui, poate chiar să avem un fel de situaţie de urgenţă pe plajă. Între timp, când ieşim din spaţiul aerian iranian, transmitem la Al Shargaz să ne aştepte cineva şi să ne scoată pe cauţiune. E cel mai bun lucru care-mi trece prin cap acum şi cel puţin suntem acoperiţi, într-un fel sau altul.

Şi este şi cel mai bun lucru la care mă pot gândi, îşi zise, privindu-l pe Willi care-şi făcea de lucru la plită când untul din tigaie începu să sfârâie.
- Credeam că faci omletă.
- Aşa se face omleta.

Vocea lui Willi avea o urmă de nervozitate.
- Habar n-ai, spuse tăios Scragger. Trebuie să pui apă sau lapte şi...
- Sfinte Sisoe, se răsti Willi, dacă nu vrei să... Iartă-mă, n-am vrut să mă dau la tine, Scrag.   Iartă-mă.
- Şi eu sunt nervos, amice. Nici o problemă.
- Ă... aşa o face maică-mea. Pui ouăle acolo fără să le baţi, albuşul se face alb şi după aia, într-o clipită, pui puţin lapte şi-o amesteci şi albuşul rămâne alb şi gălbenuşul galben.

Willi nu se putea opri. Petrecuse o noapte proastă cu vise şi presentimente urâte, şi cu ivirea zorilor nu se simţea mai bine.

În colţ, tânărul din Gărzile Verzi seļoi când îi ajunse la nas mirosul untului încins, şi căscă. îi salută din cap somnoros, apoi se aşeză mai confortabil şi aţipi din nou.

Când ceainicul începu să clocotească, Scragger îşi puse de ceai. Se uită la ceas. Cinci cincizeci şi şase. În spatele lui, uşa se deschise şi Vossi intră agale, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe umbrelă.
- Salut, Scrag! Ei, Willi, cafea şi două ouă ochiuri moi cu şuncă rumenită şi pâine bine prăjită pentru mine!

- Pe mă-ta!

Râseră cu toţii, neliniştea dându-le o stare de ameţeală euforică. Scragger privi din nou la ceas.

Încetează! încetează! îşi porunci singur. Trebuie să fii calm, şi atunci or să fie şi ei calmi! E uşor de văzut că amândoi sunt gata să izbucnească.

La Kowiss; ora 6,24 dimineaţa. McIver şi Lochart se aflau în turnul de control, privind ploaia şi norii joşi. amândoi erau îmbrăcaţi în echipamentul de zbor. McIver se aşezase în faţa aparatului de radioemisie-recepţie, Lochart stătea în picioare lângă fereastră. Nici o altă lumină aprinsă, doar cele verzi şi roşii ale aparatelor care funcţionau, nici un alt sunet decât zumzăitul lor plăcut şi şuieratul nu prea plăcut al vântului care pătrundea prin ferestrele sparte, răcind să zbârnâie corzile antenelor.

Lochart privi la cadranul care indica viteza vântului. Douăzeci şi cinci de noduri, cu rafale către treizeci, dinspre sud-sud-est. în apropierea hangarului, doi mecanici spălau două 212 făcute deja lună şi elicopterul JR 206 adus de McIver de la Teheran. La bucătărie luminile erau aprinse. Cu excepţia unui minimum de personal de acolo, McIver le spusese celor din birouri şi muncitorilor să-şi ia vinerea liberă. După şocul provocat de sumara execuţie a lui Esvandiary pentru corupţie, nu avuseseră nevoie de nici un alt îndemn ca să plece.

Lochart se uită la ceas. Secundarul părea neînchipuit de lent. Un camion trecu pe jos, apoi un altul.

Şase treizeci.

- Sierra Unu, aici Lengeh.

Era Scragger, raportând după cum fusese planificat. McIver se simţi nespus de uşurat. Obrazul lui Lochart se întunecă şi mai mult.

- Lengeh, aici Sierra Unu, eşti cinci pe cinci. Vocea lui Scot de la Al Shargaz era limpede şi tare.

Sierra Unu era codul pentru biroul de la aeroportul Al Shargaz, Gavallan nedorind să atragă atenta asupra şeicatului mai mult decât era necesar. McIver comută emiţătorul.

- Sierra Unu, aici Kowiss.

- Kowiss, aici Sierra Unu. Eşti patru pe cinci.

- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Amândoi sesizară tremurul din glasul lui Vossi.

- Bandar-e Delam, aici Sierra Unu. Eşti doi pe cinci. Acum se auzeau doar paraziţii. McIver îşi şterse palmele.
- Până acum e bine.

Cafeaua din ceaşcă era rece şi avea un gust groaznic, dar o isprăvi.
- Rudi părea încordat, nu-i aşa? spuse Lochart.
- Sunt sigur că şi eu şi Scrag.

Îl cercetă atent. Lochart nu i se uită în ochi. Se duse în schimb până la ceainicul electric şi-l puse în priză.

Pe birou se aflau patru telefoane. Două interne şi două externe. În ciuda hotărârii sale, Lochart încercă unul dintre telefoanele externe, apoi pe celălalt. Amândouă moarte. Moarte de zile întregi. Moarte ca mine. N-am cum să iau legătura cu Şeherazada şi nici poşta nu funcţionează.
- E un consul canadian în Al Shargaz, spuse McIver morocănos. Ar putea să ia legătura cu Teheranul pentru tine.
- Sigur.

O rafală de vânt făcu să zăngăne bucata de placaj de pe fereastra spartă. Lochart nu dădea nici o atenţie vremii de afară, frământat de gândul la Şeherazada, rugându-se ca ea să i se alăture. Să mi se alăture? Pentru ce?

Ceainicul începu să fluiere. Îl privi. De când ieşise din apartament, alungase viitorul din gândurile sale. În noaptea aceea el năvălise peste el oricât încercase să se ferească. Dinspre bază ajunse până la ei prima chemare a muezinului.
- Veniţi la rugăciune, veniţi ca să vă poarte înainte. Ruga e mai bună decât somnul.

La Bandar-e Delam; ora 6,38 dimineaţa. Zori închişi, umezi, ploaie uşoară, vânt mai scăzut decât în ziua precedentă. Pe aeroport, Rudi Lutz, Sandor Petrofi şi Tăticu Kelly se aflau în rulota lui Rudi, bând cafea pe întuneric. Afară, pe verandă, Marc Dubois stătea de pază împotriva iscoadelor. Nici o altă lumină nicăieri în bază. Rudi trase cu ochiul la ceas.
- Sper din tot sufletul să fie astăzi, spuse.
- E azi ori niciodată. Kelly era întunecat.
- Anunţă-i, Rudi!
- Încă un minut.

Pe fereastră putea să vadă uşa Hangarului, deschisă ca o gură hulpavă, şi elicopterul lor 212. Nici unul dintre ei nu avea rezervoare suplimentare pentru distanţă lungă. Undeva în

întuneric Fowler Joines şi cei trei mecanici aşezau în tăcere ultimele bidoane de combustibil de rezervă, isprăvind pregătirile începute cu precauţie noaptea trecută, când piloţii abătuseră atenţia străjilor şi-a lui Numir. Chiar înainte de a se duce la culcare, cei patru îşi făcuseră, fiecare pentru el, calculele de distanţă. Toate se încadrau într-o rază de zece mile nautice.
- Dacă vântul se ţine la puterea asta, picăm cu toţii în afurisita de mare, spuse Şandor în şoaptă.

Le era greu să vorbească peste zgomotul muzicii, dar nici nu erau în siguranţă fără ea. Mai devreme, Fowler Joines îl văzuse pe Numir strecurându-se prin apropierea rulotei lui Rudi.
- Da, încuviinţă Marc Dubois. Cam şase mile în larg.
- Poate ar trebui să lăsăm dracului Bahrain şi să ne abatem spre Kuweit, Rudi.
- Nu, Sandor, trebuie să lăsăm Kuweitul liber pentru Kowiss. Şase elicoptere înregistrate în Iran, toate îndreptându-se ţintă într-acolo? Or să dea în dambla.
-Unde dracu sunt noile numere de înregistrare care ne-au fost promise? spuse Kelly, din ce în ce mai nervos.
- Ne-aşteaptă la întâlnire. Charlie Petikin se duce în Kuweit, Jean-Luc în Bahrain.
- Mon Dieu, ăsta-i ghinionul nostru, spuse Dubois dezgustat. Jean-Luc întârzie întotdeauna, întotdeauna. Aceşti pied noirs gândesc ca arabii.
- Dacă Jean-Luc o încurcă de data asta, spuse Sandor, îl fac arşice. Ascultă, în privinţa gazului. Poate am putea lua ceva în plus de la Iran-Toda. O să pară al naibii de ciudat că suntem încărcaţi cu atâta benzină doar ca să ne ducem până acolo!
- Rudi, dă-i drumul, e vremea!
- Okay! Okay!

Trase adânc aer în piept şi ridică microfonul.
- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Mă auzi?

La sediul din Al Shargaz; ora 6,40 dimineaţa.

-...Bandar-e Delam, mă auzi?

Gavallan şedea în faţa radioemiţătorului, cu Scot lângă el, Nogger Lane sprijinit de un birou în spatele lor, Manuela aşezată pe singurul scaun. Toţi erau ţepeni şi se uitau ţintă la difuzor, toţi convinşi că apelul însemna necazuri, pentru că planul "Vârtejului" impunea tăcere radio înainte de şapte dimineaţa şi în timpul evadării propriu-zise, cu excepţia situaţiilor de urgenţă.

- Bandar-e Delam, aici Sierra Unu, spuse Scot răguşit. Vă aud doi pe cinci, daţi-i drumul!
- Nu ştim cum e la voi, dar noi avem planificate nişte zboruri astăzi si am vrea să vi le anunţăm acum. Aprobaţi?
- Aşteaptă unu.
- Afurisiţii, murmură Gavallan. Fir-ar al naibii. E esenţial ca toate bazele să plece în acelaşi moment.
Apoi auziră iarăşi:
- Sierra Unu, aici Lengeh.
Vocea lui Scragger era mult mai puternică şi mai limpede şi mai tăioasă.
- Avem şi noi zboruri, dar cu cât mai târziu cu atât mai bine. Cum e vremea la voi?
- Aşteaptă unu, Lengeh.
Scot se uită scurt la Gavallan, aşteptând.
- Cheamă Kowissul! spuse acesta şi toată lumea se relaxa puţin. O să verificăm întâi la ei. Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?
Tăcere.
- Kowiss, aici Sierra Unu, mă auzi?
- Aici Kowiss, dă-i drumul.
Vocea lui McIver suna gâfâit şi cu intermitenţe.
- Mă auziţi?
- Da. Aţi auzit?
- Da. Preferăm să continuăm după cum s-a stabilit.
- Asta hotărăşte totul. Gavallan luă microfonul.
- Sierra Unu către toate bazele. Vremea aici e schimbătoare. Aşteptăm prognoza voastră meteo la ora şapte.
- Recepţie, spuse vesel Scragger.
- Recepţie, se auzi slab vocea lui Rudi.
- Recepţie. McIver părea uşurat.
Tăcerea se înstăpâni din nou în eter. Gavallan spuse fără să se adreseze cuiva anume:
- Cel mai bine ar fi să ne ţinem de plan. Nu vreau să alertez inutil ATC-ul, sau să-l fac pe nemernicul ăla de Siamaki mai greu de manevrat decât de obicei. Rudi ar fi putut abandona dacă era imperios necesar. încă mai poate.
Se ridică şi se întinse, se aşeză, apoi se ridică din nou.
În difuzor se auzeau paraziţi. Ascultau de asemenea şi pe canalul de urgenţă, l2l,5. Jumbo Jetul Pan Am decola făcând să zdrăngăne ferestrele. Manuela se simţea străină acolo, deşi

Gavallan spusese: "Manuela, ai să asculţi şi tu cu noi. Eşti singura vorbitoare de farsi dintre noi." Pentru ea, timpul nu avea atât de mare importanţă. Bărbatul ei era în siguranţă - puţin rănit, dar în siguranţă - şi inima ei cânta de bucurie pentru nemaipomenitul noroc care-i scosese din acel maelstrom. "Pentru că asta este, dragoste", îi spusese ea noaptea trecută, la spital.
- Poate, dar fără ajutorul lui Hussain aş fi încă la Kowiss.

Dacă n-ar fi fost mullahul ăla, n-ai fi fost niciodată atins, se gândise, dar n-o spusese, nevroind să-l agite prea tare.
- Pot să-ţi aduc ceva, dragoste?
- Alt cap!
- O să-ţi aducă o pilulă într-o clipă; doctorul spune că în şase săptămâni îţi revii, că ai o constituţie de bivol....
- Mă simt ca o curcă plouată.

Ea râsese. Acum îşi lăsa gândurile să rătăcească plăcut, netrebuind să asude în aşteptare, ca ceilalţi, în special Genny.

Încă două minute. Paraziţi.

Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei. Un avion cu reacţie particular decola şi un altul se zărea venind la aterizare, un Jumbo cu culorile Alitaliei.
- Mă întreb dacă zborul Paulei de la Teheran... Minutarele ceasului atinseră cifra l2. Era ora şapte
dimineaţa. Gavallan apucă microfonul.
- Sierra Unu către toate bazele. Prognoza noastră e definitivă şi ne aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar aveţi grijă la vârtejurile mici. Recepţionaţi?
- Sierra Unu, aici Lengeh.

Scragger răspunse cu un ton nevinovat:
- Recepţie şi o să fim atenţi la vârtejuri. Terminat.
- Sierra Unu, aici Bandar-e Delam. Recepţionăm şi o să fim atenţi la vârtejuri. Terminat.

Tăcere. Secundele trecură. Aşteptând, Gavallan îşi muşca inconştient buza de jos, apoi apăsă pe butonul emiţătorului.
- Kowiss, mă auzi?

La Kowiss; ora7,04 dimineaţa. McIver şi Lochart priveau intens radioemiţătorul. Aproape în aceeaşi clipă îşi verificară ceasurile. Lochart mormăi:
- Astăzi se amână.

Răsuflă uşurat. Încă o amânare de-o zi, îşi zise. Poate că astăzi telefoanele o să-şi revină. Poate că astăzi o să pot vorbi cu ea.
- Încă mai pot să ne cheme. Face parte din plan. Or să ne cheme oricum.
McIver se jucă cu întrerupătorul. Toate indicatoarele erau aprinse. La fel şi becurile de control.
- La dracu, spuse şi apăsă nervos pe butonul emiţătorului.
- Sierra Unu, aici e Kowiss, mă auziţi? Tăcere. Din nou şi mai neliniştit:
- Sierra Unu, aici Kowiss, mă auziţi? " Tăcere.
- Ce dracu e cu ei? spuse Lochart printre dinţi.
- Lengeh, aici Kowiss, mă auzi?
Nici un răspuns. Brusc, McIver îşi aminti şi sări în picioare, alergând către fereastră. Cablul principal al antenei radioemiţătorului atârna liber, fluturând în vânt. Înjurând, smuci uşa ce da către acoperiş şi ieşi în frig. Avea degete puternice, dar piuliţele erau prea ruginite ca să se mişte şi văzu că papucul de legătură al antenei era mâncat de rugină şi se rupsese.
- Drăcia dracului! Uite!
Lochart era lângă el şi-i întinse cleştii.
- Mulţumesc.
McIver începu să râcâie rugina. Ploaia se oprise aproape, dar nici unul nu o băgă în seamă. Mormăitul unui tunet. Fulgere uşoare sclipiră către Zagros, cea mai mare parte a munţilor fiind ascunşi în nori. Lucrând grăbit, îi povesti lui Lochart cum Wazari petrecuse atâta vreme ieri pe acoperiş, reparând cablul.
- Când am venit, în dimineaţa asta, am făcut o transmisie de rutină, aşa că ştiam că lucrează, şi se auzea tare şi limpede pe la 6,30 şi din nou la 6,40. Cred că vântul a tot tras de cablu de-atunci până acum.
Cleştii alunecară şi îşi juli un deget şi înjură.
- Lasă-mă pe mine.
- Nu, e în regulă. Câteva secunde.
Lochart se întoarse înapoi în cabina turnului. 7,07. Baza era încă tăcută. Prin preajmă se mişcau camioane, dar nici un avion. Jos, lângă hangar, cei doi mecanici încă îşi făceau de lucru cu un 212, după plan, cu Freddy Ayre alături de ei. Apoi îl văzu pe Wazari apropiindu-se cu bicicleta pe drumul interior. Inima i se opri.

- Mac, uite-l pe Wazari! Vine dinspre bază!
- Opreşte-l! Spune-i orice, dar opreşte-l! Lochart alergă în jos pe scări. Inima lui McIver bubuia.
- Haide, pentru Dumnezeu, spuse şi se înjură din nou pentru că nu verificase.

Verifică, verifică şi reverifică! Siguranţa înseamnă fără accidente. Trebuie să fie verificat. Din nou cleştii alunecară, din nou îi apucă şi acum piuliţele se mişcară în lungul şurubului. Una dintre părţi era înşurubată bine. Apoi fu tentat să rişte, dar grija depăşi neliniştea şi strânse şi cealaltă parte. Trase de cablu, încercându-l. Strâns. Se întoarse în încăpere asudat. 7,l6. Pentru un moment nu putu să-şi stăpânească respiraţia. Haide, McIver, pentru numele lui Dumnezeu! Răsuflă o dată adânc şi asta îl uşura.
- Sierra Unu, aici Kowiss, mă auzi? Vocea neliniştită a lui Scot se auzi imediat.
- Kowiss, Sierra Unu, dă-i drumu.
- Aveţi vreo informaţie pentru noi în privinţa vremii? Imediat se auzi vocea lui Gavallan, şi mai neliniştită:
- Kowiss, v-am transmis următoarele la exact şapte zero zero: prognoza noastră este stabilită şi aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar aveţi grijă la vârtejurile mărunte. Recepţie.

McIver răsuflă uşurat.
- Recepţionat şi o să avem grijă la vârtejurile mărunte. Ceilalţi... ceilalţi au recepţionat?
- Afirmativ.

La sediul de la Al Shargaz.
- ...repet, afirmativ, insistă Gavallan în microfon.
- Nici o problemă.

Vocea lui McIver se auzea slab.
- Ne vedem curând. Terminat.

Eterul era din nou tăcut. Strigăte de bucurie izbucniră în încăpere. Scot îşi îmbrăţişa tatăl şi icni când durerea îi străpunse umărul, dar nimeni nu băgă de seamă în hărmălaia care se crease. Manuela îl îmbrăţişa pe Gavallan şi spuse:
- Mă duc să telefonez la spital, Andy, mă întorc într-o secundă, şi o rupse la fugă.

Nogger ţopăia plin de bucurie şi Gavallan spuse vesel:
- Cred că toţi cei care nu sunt piloţi merită o sticlă mare de bere.

La Kowiss. McIver închise emiţătorul şi se lăsă să cadă în scaun, adunându-se, simţindu-se ciudat, uşor ameţit şi cu mâinile grele.
- Lasă asta, s-a pornit, spuse.

Era linişte în turn, cu excepţia vântului care făcea să scârţâie uşa pe care în graba lui o lăsase deschisă. O închise şi văzu că ploaia se oprise, dar norii erau încă întunecaţi. Apoi observă că degetul îi sângera. Lângă radioemiţător era un şerveţel de hârtie şi rupse o bucăţică din el şi o înfăşură grosolan în jurul rănii. Mâinile îi tremurau. Dintr-un impuls neaşteptat, ieşi afară şi îngenunche lângă firul de legătură. Trase de el cu toată puterea. Apoi verifică turnul, îşi şterse sudoarea din sprincene şi coborî pe scări.

Lochart şi Wazari se aflau în biroul lui Esvandiary. Wazari nebărbierit şi murdar, aerul ciudat de încărcat. N-ai de ce să te îngrijorezi, îşi zise McIver, Scrag şi Rudi sunt deja în aer.
- 'Mneaţa, sergent, spuse scurt, conştient de privirea cercetătoare a lui Lochart. Credeam că ţi-am dat liber. N-avem nici un fel de trafic azi.
- Da, căpitane, aşa e, dar n-am putut să dorm şi... Şi nu mă mai simt în siguranţă în bază.

Wazari observă chipul injectat al lui McIver şi bandajul de hârtie de pe deget.
- E-n regulă?
- Da, eu sunt... sunt bine. Mi-am tăiat doar degetul într-o fereastră spartă.

McIver trase cu coada ochiului la Lochart care transpira la fel de tare ca şi el.
- Ar fi bine să mergem, Tom. Sergent, testăm la sol un 212.

Îl văzu pe Lochart uitându-se brusc la el.
- Da, domnule, o să informez baza, spuse Wazari.
- Nu-i nevoie de asta!

Pentru moment, McIver se simţi pierdut, apoi răspunsul îi veni ca din senin:
- Pentru binele tău, dacă ai de gând să întârzii pe-aici, pregăteşte-te de o-ntâlnire cu ministrul Kia.

Culoarea dispăru de pe fata omului.
- Ce?

- Trebuie să apară din clipă în clipă pentru zborul de întoarcere la Teheran. N-ai fost singurul martor împotriva lui şi a nefericitului de Barosanu?
- Sigur, dar am auzit, izbucni Wazari, simţind nevoia să se justifice. Kia e un ticălos şi-un mincinos ca şi Barosanu, şi puseseră la cale toată chestia asta. Aţi uitat că Barosanu a fost cel care a ordonat să-l bată pe Ayre? L-ar fi ucis, aţi uitat asta? Esvandiary şi Kia... Tot ce-am spus a fost adevărat, a fost adevărat!
- Sunt sigur c-aşa a fost şi te cred. Dar o să-şi iasă al naibii din fire dac-o să te vadă, nu? Ca şi personalul birourilor. Erau toţi foarte furioşi. O să te alunge fără îndoială. Poate că aş putea să-i abat atenţia lui Kia, spuse McIver ca momeală, sperând să-l ţină de partea lor. Poate că nu. Dacă aş fi în locul tău, m-aş face nevăzut. Nu pierde vremea pe-aici. Haide, Tom!

McIver se întoarse, dar Wazari i se aşeză în drum.
- Nu uitaţi că sunt cel care a împiedicat masacrul, spunându-i că încărcătura lui Sandor a alunecat. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi mort. Dacă n-aş fi fost eu, aţi fi sfârşit toţi în faţa unui komiteh. Trebuie să m-ajutaţi! Lacrimile îi curgeau pe obraji.
- Trebuie să m-ajutaţi!
- O să fac ce pot, spuse McIver, compătimindu-l, şi ieşi afară.

Trebui să facă un efort să nu o rupă la fugă către ceilalţi, văzându-le neliniştea, apoi Lochart îl ajunse din urmă.
- "Vârtejul"? spuse, străduindu-se să se grăbească ca să păstreze pasul. Dar Andy?
- Andy a apăsat butonul la fix, aşa cum fusese plănuit. Scrag şi Rudi au recepţionat şi probabil sunt deja pe drum, spuse McIver, cuvintele înghesuindu-se unul peste celălalt, fără să observe disperarea bruscă a lui Lochart.

Ajunseră lângă Ayre şi mecanici.
- "Vârtejul"! gâfîi răguşit McIver către, toţi şi cuvântul se auzi ca un sunet de trâmbiţă.
- Sfinte Sisoe!

Freddy Ayre îşi păstră glasul neutru, stăpânindu-şi înfierbântarea. Ceilalţi nu.
- De ce a întârziat?
- Ce s-a întâmplat?
- Vă spun mai târziu. Porniţi motoarele, daţi-i drumul!

McIver se îndreptă către primul 212, Ayre către al doilea, mecanicii sărind deja în cabine. În momentul acela, o maşină cu colonelul Changiz şi câţiva piloţi vira în curte şi se opri în faţa birourilor. Toţi piloţii purtau arme, toţi purtau banderole verzi.
- A, căpitane! Îl duci pe ministrul Kia înapoi la Teheran?
Changiz părea tulburat şi necăjit.
- Am un mesaj că vrea să îşi devanseze ora plecării la opt; dar nu trebuie să pleci până la zece, aşa cum spune aprobarea. E limpede?
-Da.
- Aş fi telefonat, dar telefoanele voastre iarăşi nu funcţionează şi se întâmplă ceva cu aparatul vostru de radio. Nu vă întreţineţi echipamentul?
- Funcţiona şi dintr-o dată s-a întrerupt. Colonelul privi către cele trei elicoptere aliniate şi o porni către ele.
- Nu ştiam că aveţi vreun zbor astăzi.
- Testăm doar la sol unul dintre ele şi la celelalte verificăm aparatura. Pentru schimbul de echipă de mâine de la sonda Abu Sal, domnule colonel, spuse în grabă McIver, pentru a-i abate atenţia şi mai mult. Care-i problema cu ministrul Kia?
- Nici o problemă, spuse el nervos, apoi se uită la ceas şi se răzgândi să mai inspecteze elicopterele. Puneţi pe cineva să vă repare emiţătorul şi dumneata vino cu mine. Mullahul Hussain vrea să-ţi vorbească. Ne întoarcem la timp.
Lochart interveni la repezeală:
- O să îmi facă plăcere să-l aduc cu maşina peste un minut pe căpitanul McIver... mai sunt câteva lucruri aici pe care...
- Hussain vrea să vorbească cu căpitanul McIver, nu dumneata. Acum! Dumneata ocupă-te de radio.
Changiz le spuse oamenilor să-l aştepte, se aşeză pe locul şoferului şi-i făcu semn lui McIver să stea alături. Alb la faţă, McIver se supuse. Changiz porni maşina şi şoferul său o luă agale pe jos către birou, ceilalţi piloţi împrăştiindu-se prin bază, uitându-se în elicoptere.
Amândouă elicopterele de transport erau pline ochi cu ultimele piese mai importante, încărcate noaptea trecută. Încercând să pară nonşalant, mecanicul închise uşa cabinei şi începu să lustruiască metalul. Ayre şi Lochart se holbară după maşina care se depărta. Ayre spuse:
- Şi acum?

- Nu ştiu. Nu putem să plecăm fără el. Lochart simţi că i se face rău.

La Bandar-e Delam; ora 7,26 dimineaţa. Cele patru JR 2l2 erau scoase din hangar, pregătite pentru decolare. Fowler Joines şi ceilalţi trei mecanici stăteau în spatele cabinelor, învârtind nerăbdător din degete, printre butoaie pântecoase de două sute de litri, cu benzina de rezervă, legate peste tot. Multe lăzi cu piese. Valizele erau ascunse sub prelată.

- Haide, porcăria naibii! spuse Fowler şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

Aerul cabinei era încărcat de mirosul benzinei. Prin uşa deschisă îi putea vedea pe Rudi, Sandor şi Kelly, aşteptând în hangar, totul pregătit după cum stabiliseră, cu excepţia ultimului pilot, Dubois, care întârzia de zece minute şi nimeni nu ştia dacă managerul bazei, Numir, sau unul dintre funcţionari sau Gărzde Verzi îl opriseră în drum. Apoi îl văzură ieşind din rulota sa şi fură gata să facă apoplexie. Cu nepăsare galică, Dubois purta în mână o valiză şi pardesiul pe braţ. În timp ce trecea cu paşi mari prin faţa biroului, Numir apăru la fereastră.

- Hai să-i dăm drumul, hârâi Rudi şi se îndreptă către cabina lui cât putea de liniştit, îşi puse centura de siguranţă şi apăsă butonul de pornire.

Sandor făcu acelaşi lucru, Kelly o secundă după el. Rotoarele aparatelor prinseră viteză. Alene, Dubois aruncă valiza lui Fowler, îşi aşeză grijuliu pardesiul pe o ladă, apoi se urcă pe scaunul pilotului şi porni imediat, fără să mai piardă vremea cu centura de siguranţă sau cu verificările.

Fowler înjura incoerent. Motoarele elicopterului prinseră plăcut viteză şi Dubois începu să fredoneze un cântecel. Îşi regla căştile şi când totul fu pregătit, îşi puse şi centura. Nu-l zări pe Numir ieşind afară din birou.

- Unde plecaţi? strigă Numir către Rudi prin fereastra laterală.

- Iran-Toda. E-n acte.

Rudi continuă procedura de decolare: emiţătoarele in funcţiune, acele apropiindu-se de zona verde.

- N-aţi cerut permisiunea Abadanului pentru pornirea motoarelor şi…

- E Ziua Sfântă, aga. Poţi să o faci în locul nostru.

Numir strigă furios:

- Asta-i treaba voastră! Trebuie să-l aşteptaţi pe Zataki! Trebuie să-l aşteptaţi pe colonel, pregătit în clipa în care soseşte. E foarte important să-i fim pe plac, nu-i aşa?
- Da, clar de ce a venit Dubois cu valiza?
- O, îi ştii pe francezi, spuse primul lucru care-i trecu prin minte. Pentru ei îmbrăcămintea are mare importanţă. E sigur c-o să fie detaşat la Iran-Toda şi-şi ia uniformă de schimb.

Degetul înmănuşat şovăi deasupra butonului emiţătorului. Nu! îşi ordonă. Nu fi nerăbdător. Toţi ştiu ce să facă. Nu fi nerăbdător. Atunci în spatele lui Numir, prin ceaţa care cobora vizibilitatea la câteva sute de metri, Rudi zări camionul Gărzilor Verzi săltând pe poarta principală şi oprindu-se, zgomotul motoarelor lor acoperite de cel al motoarelor elicopterelor. Dar nu era Zataki, ci doar unul dintre grupurile obişnuite ale Gărzilor Verzi care rămaseră acolo adunaţi unul lângă altul, privind curioşi elicopterele. Niciodată până atunci nu decolaseră dintr-o dată patru 212. Îl auzi pe Dubois în căşti.
- Gata, mon vieux.

Urmară Kelly şi Sandor şi apăsă comutatorul şi spuse în laringofon:
- Plecăm.

Se trase mai aproape de fereastră şi-i făcu semn lui Numir să se dea înapoi.
- Nu-i nevoie ca ceilalţi să aştepte. Îl aştept eu.
- Dar vi s-a ordonat să plecaţi în grup şi aprobarea... Vocea managerului fu înecată de zgomotul motoarelor date la maxim în procedura de decolare de urgenţă, conform planului asupra căruia se înţeleseseră m secret în cursul nopţii, Dubois plecând spre dreapta, Sandor către stânga, Kelly drept înainte, ca un stol de raţe împrăştiindu-se speriate. În câteva secunde erau în aer şi se depărtau la joasă înălţime. Obrazul lui Numir se împurpură.
- Pentru siguranţa ta, aga, încercăm să te protejăm.

Rudi strigă acoperind zgomotul motoarelor, cerându-i din nou să se îndepărteze. Toate indicatoarele pe verde.
- Aşa e mai bine, aga. Aşa o să ne facem treaba fără nici o problemă. Trebuie să te protejăm, pe dumneata şi IranOil...

În căşti îl auzi pe Dubois întrerupând tăcerea obligatorie şi spunând grăbit:
- O maşină-i aproape la poartă.

Rudi o văzu în aceeaşi clipă şi-l recunoscu pe Zataki pe locul din faţă. Putere maximă.

- Aga, o să-l ridic doar câţiva metri. Indicatorul de rotaţii pulsează.

Orice ar fi strigat Numir, se pierdu în zgomot. Zataki era abia la câteva sute de metri. Rudi simţi rotoarele înfigându-se în aer, apoi ridicându-se.

Pentru moment i se păru că Numir se pregătea să sară pe o patină, apoi omul se ghemui şi se feri, aplecându-se, apoi căzu la pământ, atins uşor de patină când Rudi prinse viteză, împingând elicopterul înainte într-o mişcare legănată, aproape explodând el însuşi de înfierbântare. În faţa lor, ceilalţi planau deasupra mlaştini. Îşi legănă elicopterul dintr-o parte în cealaltă, alăturânduli-se, le arătă degetul mare ridicat în sus şi o porni în fruntea lor, gonind către Golful aflat la depărtare de şase kilometri.

Numir se sufoca de furie când se ridică de jos lângă portiera maşinii lui Zataki, ce se oprise lângă el scrâşnind din frâne.

- Pe Allah, se se întâmplă?

Furios, Zataki sări afară, uitându-se după elicopterele deja dispărute în ceaţă, sunetul motoarelor pierzându-se treptat.

- Trebuiau să m-aştepte!

- Ştiu, ştiu, domnule colonel! Le-am spus, dar au decolat pur şi simplu.

Numir urlă când pumnul îl izbi în obraz, răsturnându-l. Celelalte Gărzi Verzi priviră indiferente, obişnuite cu aceste izbucniri. Unul dintre ei îl ridică pe iar în picioare şi-l izbi peste faţă ca să-l întoarcă spre colonel. Zataki înjura cerul şi când valul de furie trecu spuse:

- Luaţi balega asta de cămilă cu voi şi veniţi cu mine! Trecu ca o furtună pe lângă hangarele deschise şi văzu cele două 206 parcate îngrijit în spate, piesele împrăştiate ici şi colo, un ventilator uscând un petic proaspăt de vopsea, întregul camuflaj alcătuit cu mare efort de Rudi ca să le mai ofere câteva minute.

- Am să-i fac pe câinii ăştia să-şi dorească să mă fi aşteptat, mormăi cu capul plesnind de durere.

Deschise cu piciorul uşa biroului şi năvăli lângă emiţătorul radio, aşezându-se în apropiere.

- Numir, trece recepţia elicopterelor pe difuzor!

- Dar Jahan, operatorul nostru radio, nu-i aici şi eu...
- Fă-o!

Îngrozit, sângerând la colţul gurii şi abia în stare să vorbească, omul comută emiţătorul.
- Baza cheamă căpitanul Lutz!

Aşteptă, apoi repetă ordinul; adăugind "urgent".

În elicoptere. Zburau la nici trei metri deasupra mlaştinii şi la câteva sute de metri unul de celălalt când auziră în căşti vocea furioasă a lui Zataki.
- Toate elicopterele sunt rechemate la bază, rechemate la bază. Confirmaţi.

Rudi ajusta uşor puterea motoarelor şi volumul sunetului în căşti. În elicopterul cel mai apropiat îl zări pe Marc Dubois făcând un semn către căşti şi un gest obscen. Zâmbi si făcu acelaşi lucru, apoi descoperi că asudase tot.
- TOATE ELICOPTERELE, TRECEŢI PE EMISIE! TOATE...
-

La aeroport.
- ELICOPTERELE, TRECEŢI PEEMISIE! striga Zataki în microfon. TOATE ELICOPTERELE, CONFIRMAŢI!

Nu auzi nici un răspuns în afara paraziţilor. Pe neaşteptate, izbi microfonul de masă. X,
- Ia legătura cu turnul Abadan. Grăbeşte-te! strigaşi Numir, îngrozit, cu sângele picurându-i în barbă, comută canalele şi după cel de-al şaselea apel, de data aceasta în farsi, prinse legătura.
- Aici turnul Abadan, aga, vă rog vorbiţi. Zataki îi smulse microfonul din mână.
- Aici colonelul Zataki de la Komitehul Revoluţionar Abadan, spuse în farsi. Vorbim de la aerodromul Bandar-e Delam.
- Pacea fie cu dumneata, colonele! Vocea era foarte politicoasă: Ce-aş putea să fac pentru domnia ta?
- Patru dintre elicopterele noastre au decolat fără aprobare, ducându-se către Iran-Toda. Rechemaţi-le, vă rog!
- Doar un moment, vă rog.

Voci înfundate. Zataki aşteptă; pete roşiatice îi apăruseră pe faţă. Aşteptă. Apoi:
- Sunteţi sigur, aga? Nu-i vedem pe ecranul radar.
- Sigur că sunt sigur! Chemaţi-le înapoi!

Din nou voci înfundate şi din nou altă aşteptare. Zataki era gata să explodeze când o voce spuse în farsi:
- Cele patru elicoptere care au plecat din Bandar-e Delam sunt chemate să se întoarcă la bază! Vă rog confirmaţi îndeplinirea ordinului.
Mesajul fusese transmis fără prea mare pricepere şi repetat, apoi vocea adăugă:
- Poate că aparatul lor de radio nu funcţionează, aga, Allah să te apere.
- Continuă să-i chemi! Zboară jos şi se îndreaptă către Iran-Toda.
Alte glasuri înfundate, alte schimburi de cuvinte în farsi, apoi pe neaşteptate o voce interveni în engleză cu accent american:
- Okay, îi iau eu. Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele cu direcţia nouăzeci de grade, mă auziţi?
În carlinga lui Dubois. Acul busolei arăta nouăzeci şi unu de grade. Din nou vocea aspră spuse în căşti:
- Aici Controlul de zbor Abadan. Elicopterele pe direcţia nouăzeci de grade, la o milă de coastă, mă auziţi? Pauză.
- Controlul Abadan, elicoptere pe direcţia nouăzeci de grade, treceţi pe canalul 121-9. Mă auziţi?
Era canalul de urgenţă pe care se presupunea că trebuie să asculte toate aparatele, automat.
- Elicopterele pe direcţia nouăzeci de grade la o milă de coastă, întoarceţi-vă la bază! Mă recepţionaţi?
Prin ceaţă, Dubois văzu coasta apropiindu-se repede la mai puţin de un kilometru, dar zburând atât de jos se îndoia c-ar fi putut fi văzuţi pe radar. Se uită în stânga. Rudi făcu semn către căşti şi apoi duse un deget la buze, indicând tăcere. El ridică degetul mare în sus şi trecu mesajul către Sandor, care se afla în dreapta lui, şi se întoarse să-l vadă pe Fowler Joines care se căţăra dinspre cabină să se aşeze lângă el. Făcu un semn către setul de căşti de rezervă atârnate deasupra scaunului. Vocea din căşti era mult mai tăioasă acum:
- Toate elicopterele plecate de la Bandar-e Delam către Iran-Toda, întoarceţi-vă la bază! Mă auziţi?!
Fowler, cu căştile pe cap, spuse în interfon:
- Sper ca blestematul să dea în dambla. Din nou vocea şi zâmbetele dispărură.

- Controlul de zbor Abadan, către colonelul Zataki, mă auziţi?
- Da, daţi-i drumul.
- Am prins momentan o urmă pe radar, poate nimic, dar ar putea fi un elicopter sau elicoptere foarte apropiate îndreptându-se la nouăzeci de grade - transmisia scădea uşor - ...asta i-ar duce direct la aerodromul Iran-Toda.

La aeroport...

Faptul că nu au cerut permisiunea de pornire a motoarelor şi nu au fost în contact radio este o violare serioasă a regulilor. Vă rog daţi-ne matricolele aparatelor şi numele căpitanilor. Emiţătorul Iran-Toda este încă inoperativ, altfel i-am fi contactat. Vă sugerăm să trimiteţi pe cineva acolo să-i aresteze pe piloţi şi să-i aduceţi înaintea ATC Abadan, imediat, pentru încălcarea regulilor de trafic aerian. Mă auziţi?
- Da, da, înţeleg. Vă mulţumesc. Doar o clipă.

Zataki împinse microfonul în mâinile lui Numir.
- Mă duc la Iran-Toda. Dacă se-ntorc înainte de-a reveni eu, sunt arestaţi. Spune controlorilor de trafic ce vor să ştie.

Ieşi ca o furtună, lăsând trei oameni cu pistoale mitralieră la bază. Numir începu:
- Controlul Abadan, Bandar-e Delam HVV, HGU, HKL, HXC, toate 212. Căpitani: Rudi Lutz, Marc Dubois...

În carlinga lui Tăticu Kelly.
-...Sandor Petrofi şi Ignatius Kelly, toate trimise de IranOil la ordinul colonelului Zataki la Iran-Toda.
- Mulţumesc, Bandar-e Delam. Ţine-ne la curent! Kelly privi în dreapta şi făcu un semn entuziast cu degetul mare către Rudi, care încuviinţă...

În carlinga lui Rudi ... Şi făcu acelaşi semn către Dubois, care încuviinţă la rândul lui. Apoi scrutară atenţi ceaţa încă o dată.

Grupul compact de elicoptere se găsea deasupra ţărmului. Iran-Toda se afla către stânga, la aproape o jumătate de kilometru, dar Rudi nu putea să vadă nimic prin ceaţă. Acceleră uşor ca să treacă în faţă, apoi întoarse elicopterul de la direcţia sud pe direcţia est. Manevra îi dădea traseul direct, hotărât dinainte, pe deasupra fabricii, şi mări altitudinea atât cât să-i permită să treacă pe deasupra clădirilor. Complexul trecu pe lângă el dar ştia că cei de la sol aveau să afle de trecerea lor din pricina zgomotului neaşteptat al motoarelor. Odată trecuţi,

coborî din nou cât mai jos şi păstră acelaşi curs, acum îndreptându-se în interiorul ţărmului ceva mai puţin de şaisprezece kilometri.

Aici pământul era deşertic şi nici un sat în apropiere. Din nou, conform planului, se întoarse către sud. Imediat vizibilitatea începu să se deterioreze. Jos, la şase metri de sol, vizibilitatea era abia un sfert de milă, cu o uşoară lumină alburie acolo unde ar fi trebuit să fie linia care separa cerul de apă. În faţa lor, aproape direct în drumul lor, la şaizeci de mile distanţa, se afla insula Kharg cu fantastic de puternicul său radar şi, pe lângă asta, dincolo de ea, la alte două sute douăzeci de mile, ţinta lor: Bahrain.

Cel puţin două ore de zbor. Cu vântul ăsta, mai mult

- Vântul din sud-est de treizeci şi cinci de noduri schimbându-se într-un vânt relativ din faţă de treizeci de noduri.

Negura era groasă ca o supă şi primejdioasă. Dar se gândeau că ar fi trebuit să se poată strecura pe sub radar

- Dacă era în funcţiune - şi ar fi trebuit să poată evita interceptarea de către avioane dacă s-ar fi pornit după ei.

Rudi mişcă manşa dintr-o parte în alta, legănându-şi elicopterul, apoi atinse pentru o clipă emiţătorul.

- Delta Patru, Delta Patru, rosti limpede codul destinat biroului din Al Shargaz, care însemna că toate elicopterele de la Bandar-e Delam erau tefere şi părăsiseră coasta.

Îl văzu pe Dubois făcând semn cu degetul în sus, cerându-i să ia înălţime. Scutură din cap, făcu un semn înainte şi-n jos, ordonându-le să păstreze o altitudine coborâtă şi să se conformeze planului. Ascultători, se împrăştiară şi împreună părăsiră ţărmul, adâncindu-se în ceata din ce în ce mai densă.

La Al Shargaz, biroul S-G. Gavallan vorbea înfierbîntat la telefon cu cineva de la spital.

- Daţi-mi-l pe căpitanul Starke, vă rog... Alo, Duke? E Andy. Voiam doar să-ţi spun că am primit un Delta Patru de la Rudi, cu un minut în urmă. Nu e minununat?

- Minunat, grozav, fantastic. Patru au plecat şi mai sunt cinci.

- Dar mai este şi al şaselea: nu uita de Erikki!

CAPITOLUL 6l

La Lengeh; ora 8,04 dimineaţa. Scragger aştepta încă în biroul postului de poliţie. Stătea descurajat pe o bancă de lemn, în faţa caporalului de jandarmi care-l privea de sus, de la biroul înalt din spatele unei despărţituri de lemn, ridicată până la jumătatea pieptului.

Se mai uită o dată la ceas. Sosise acolo la şapte şi douăzeci de minute în caz că biroul s-ar fi deschis mai devreme, dar caporalul nu sosise până la şapte patruzeci şi cinci şi-i făcuse semn politicos să ia loc pe bancă, poftindu-l să aştepte. Era cea mai lungă aşteptare prin care trecuse vreodată.

Rudi şi băieţii de la Kowiss trebuie să fie în zbor de-acum, îşi zise amărât, aşa cum am fi şi noi dacă n-ar fi afurisitele astea de paşapoarte. Mai stau un minut şi cu asta gata. Nu îndrăznesc să mai aştept. Nu îndrăznesc. Tot o să ne ia o oră sau mai mult ca să plecăm şi bag mâna în foc că o să fie o scăpare pe undeva la aceste trei baze. Trebuie să fie pe undeva vreun băgăreţ curios care o să înceapă să pună întrebări şi să pună pe jar toate turnurile de control, fără să mai vorbim de necioplitul de Siamaki.

Noaptea trecută stătuse lângă radioemiţător şi urmărise apelurile repetate ale lui Siamaki către Gavallan la Al Snargaz şi către McIver la Kowiss, prin care le comunicase că avea să îi aştepte astăzi la aeroportul Teheran.

Dobitoc afurisit! Dar totuşi cred c-am avut dreptate să nu-l chem pe Andy şi să abandonez. La dracu! Avem cel mai uşor zbor dintre toţi şi o să amân "Vârtejul" până mâine dacă apare şi altceva, fie la noi, fie la unul dintre ceilalţi, şi n-avem cum să facem ca bătrânul Mac să evite să zboare astăzi înapoi la Teheran cu afurisitul de Kia. Nu pot să risc asta. Pur şi simplu nu pot. Era uşor de priceput că Mac era la fel de nervos ca o babă într-o pivniţă cu şoareci.

Uşa se deschise şi el ridică privirea. Intrară doi jandarmi tineri, târând după ei un tânăr plin de vânătăi, cu hainele sfâşiate şi murdare.

- Cine e? întrebă caporalul.

- Un hoţ. L-am prins furând, caporale! Amărâtul fura orez de la negustorul Ishmael. L-am prins în timpul patrulei, chiar înaintea zorilor.

- Voia lui Allah. Pune-l în a doua celulă.

Apoi caporalul se răsti la tânăr şi Scragger, care nu înţelegea farsi, tresări speriat.
- Fiu de căţea, cum poţi să fii atât de idiot ca să te laşi prins? Nu ştii că acum nu mai e vorba doar de o simplă bătaie? De câte ori trebuie să vi se spună la toţi? Acum e Legea Islamică! Legea Islamică!
- Mie... mi-a fost foame, murmură tânărul îngrozit, în timp ce unul dintre jandarmi îl zgâlţâi brutal.
- Foamea nu e o scuză, pe Allah. Și mie mi-e foame, si familiile noastre sunt înfometate. Tuturor ne e foame, sigur că ne e foame!
Îl târâră pe tânăr afară din cameră. Caporalul îl înjură din nou, compătimindu-l, apoi se uită la Scragger, dădu uşor din cap şi se întoarse la munca sa.
Mare prostie din partea străinului ăsta să fie aici într-o zi sfântă. Dar dacă bătrânul vrea să aştepte toată ziua şi toată noaptea până mâine, când vine sergentul, poate să aştepte toată ziua şi toată noaptea.
Creionul scârţâi tare, trimiţând un fior dureros în dinţii lui Scragger. Opt şi unsprezece minute. Se ridică întunecat şi se prefăcu că mulţumeşte caporalului care insistă politicos să mai rămână. Apoi se îndreptă către uşă şi aproape se lovi de Qeshemi.
- Ah, iartă-mă colega! Salaam, aga Qeshemi!
- Salaam, aga.
Sergentul observă uşurarea şi nerăbdarea lui Scragger. Sardonic, îi făcu semn să aştepte, îndreptându-se către birou, în timp ce ochii săi pătrunzători îl săgetau pe caporal.
- Bună ziua, Ahmed, pacea lui Allah asupra ta!
- Şi asupra voastră, Excelenţă sergent Qeshemi!
- Ce necazuri avem azi? Ştiu ce vrea străinul.
- A mai fost încă o întâlnire islamic-marxistă aproape de miezul nopţii, jos la docuri. Un mujhadin a fost ucis şi mai avem încă şapte în celule. Ambuscada a decurs uşor, slavă lui Allah, si Gărzile Verzi ne-au ajutat. Ce facem cu ei?
- Supune-te noilor legi, spuse răbdător Qeshemi. Adu prizonierii în faţa komitehulul revoluţionar când o să se întrunească mâine de dimineaţă.
Apoi caporalul îi spuse de tânăr.
- La fel şi cu el. Fiul de căţea s-a lăsat prins.

Qeshemi trecu prin despărţitură către seif şi începu să-l descuie.
- Slavă lui Allah! Credeam că s-a pierdut cheia, spuse caporalul.
- S-a pierdut, dar a găsit-o Lafti. Am fost la el acasă în dimineaţa asta. O avea în buzunar.
Paşapoartele erau pe cutiile cu muniţie. Le aduse pe birou, le verifică grijuliu pe fiecare, semnă permisul în numele lui Khomeini şi le verifică din nou.
- Uite, aga pilot! spuse şi i le înmână lui Scragger.
- Mamnoon am, aga, khoda haefez. Mulţumesc Excelenţă, la revedere.
- Khoda haefez, aga.
Sergentul scutură mâna întinsă şi-l urmări gânditor când plecă. Pe fereastră îl văzu pe Scragger depărtându-se repede. Prea repede.
- Ahmed, avem benzină în rezervorul maşinii?
- Ieri era, Excelenţă!
La aeroportul Bandar-e Delam, ora 8,l8 dimineaţa. Numir alergase frenetic de la o rulotă la cealaltă, dar toate erau goale. Se repezi înapoi către biroul său. Jahan, operatorul radio, se uită la el surprins.
- Au plecat! Toată lumea a plecat! Piloţii, mecanicii şi cele mai multe din lucrurile lor au dispărut... se bâlbâi Numir cu chipul încă livid de la lovitura pe care i-o dăduse Zataki.
- Fiii ăştia de căţea....
- Dar... dar au plecat până la Iran-Toda, Excelenţă!
- Îţi spun că au şters-o! Au fugit cu elicopterele noastre!
- Dar cele două 206 sunt încă în hangar, le-am văzut şi eu, şi un ventilator usucă chiar vopseaua. Excelenţa Rudi n-ar fi lăsat un ventilator aşa.
- Pe Allah! îţi spun că au plecat!
Jahan, un bărbat între două vârste cu ochelari, comută emiţătorul.
- Căpitane Rudi, aici baza, mă auzi?
În carlinga lui Rudi. Şi Rudi şi mecanicul său faganovici auziră limpede chemarea.
- Baza către căpitanul Rudi. Mă auzi?
Rudi modifică puţin volumul, apoi se relaxa, privind în dreapta şi-n stingă. Îl văzu pe Kelly făcând semn către căşti,

ridicând două degete şi făcând un gest obscen, încuviinţă din cap. Apoi bucuria lui se topi.
- Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi? Toţi piloţii se încordară.
- Kowissraici Bandar-e Delam, mă auzi? Nici un răspuns.
- Lengeh, aici Bandar-e Delam, mă auzi?
- Bandar-e Delam, aici e Lengeh. Te aud doi pe cinci, dă-i drumul.

Urmă imediat o izbucnire în farsi din partea lui Jahan pe care Rudi n-o înţelese, apoi cei doi operatori vorbiră între ei un timp. După o pauză, Jahan spuse în engleză:
- Teheran, aici Bandar-e Delam. Mă auzi? Paraziţi. Chemarea fu repetată. Din nou paraziţi.

Apoi:
- Kowiss, mă auzi? Din nou tăcere.
- Pentru moment, mormăi Rudi.
- Ce-a fost cu toate astea, căpitane? întrebă Faganovici.
- S-au prins! N-au trecut nici cincizeci de minute de când am decolat şi s-au prins.

Peste tot primprejur se aflau baze de aviaţie cu avioane de vânătoare şi în faţa lor era cea mare şi foarte eficientă de la Kharg. N-avea nici o îndoială că dacă erau interceptaţi avea să se tragă asupra lor. Şi pe bună dreptate, îşi zise întunecat. Şi deşi erau destul de în siguranţă pentru moment, acolo jos, chiar deasupra valurilor, vizibilitatea fiind la mai puţin de un sfert de milă; nu peste multă vreme, ceaţa avea să se împrăştie, să se subţieze şi ei vor rămâne fără nici o apărare. Din nou vocea lui Jahan:
- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Paraziţi.
- Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Nici un răspuns.;

Rudi înjură. Jahan era un bun operator radio, insistent şi avea să continue să cheme până când Kowissul sau Teheranul vor răspunde. Şi după asta? Asta e problema lor, nu a mea. A mea este să-mi duc cei patru băieţi de-aici teferi şi numai de asta trebuie să-mi fac griji. Trebuie să-i scot teferi de aici pe cei patru băieţi ai mei.

La patru sau cinci metri sub ei se aflau valurile, încă netivite cu spumă, dar cenuşii şi urâte şi vântui nu scăzuse. Privi într-o parte către Kelly şi-şi flutură mâna din dreapta către stânga, semnalul să se împrăştie mai mult şi să nu încerce să

păstreze contact vizual dacă vizibilitatea avea să se înrăutăţească. Kelly încuviinţă din cap. Făcu acelaşi lucru către Dubois, care-i trecu mesajul lui Sandor către extrema sa dreaptă, apoi se pregăti să obţină, pe cât posibil, distanţa maximă de parcurs cu minimum de consum de combustibil, chinuindu-şi ochii să străpungă alburiul din faţă. În curând aveau să fie mult în largul mării.

Aerodromul Lengeh; ora 8,3l dimineaţa.

- Iisuse, Scrag! Am crezut că te-au arestat! izbucni Vossi.

Ieşise înaintea maşinii însoţit de Willi, amândoi tremurând de uşurare, cei trei mecanici înghesuindu-se şi ei în jurul lor.

- Ce s-a întâmplat?
- Am paşapoartele! Hai să-i dăm drumul.
- Avem o problemă.

Vossi era alb. Scragger se strâmbă, încă asudat din cauza aşteptării şi drumului de întoarcere.

- Ce mai e?
- Aii Pash e aici. E la emiţător. A venit ca de obicei şi-am încercat să-l trimitem de-aici, dar nu vrea să plece şi...

Willi îl întrerupse nerăbdător:

-...Şi-n ultimele cinci minute, Scrag... de cinci sau zece minute se poartă al dracului de ciudat, parc-ar avea un vibrator în dos, Scrag. Nu l-am văzut niciodată aşa.

Vossi se întrerupse. Aii Pash ieşise pe veranda camerei radioemiţătorului şi-i făcu semn grăbit lui Scragger.

- Vin îndată. Ah, strigă Scragger, iar către Benson, mecanicul şef, şopti: Tu şi cu băieţii tăi sunteţi toţi gata?
- Yes, siri

Benson era un bărbat mărunt, agil, vânos şi foarte nervos.

- Ţi-am urcat lucrurile în căruţă chiar înainte de a veni Aii Pash. O ştergem?
- Aşteaptă până ajung la birou.
- Avem un Delta Patru, Scrag, spuse Willi. Nimic de la ceilalţi.
- Gata focu'! Toată lumea aşteaptă până dau eu semnalul.

Scragger trase adânc aer în piept şi se depărta, salutând în trecere Gărzile Verzi.

- Salaam, Aii Pash. Bună ziua, spuse, observând nervozitatea şi neliniştea tânărului. Credeam că ţi-am dat liber azi.
- Aga, e ceva...
- O clipă, fiule!

Scragger se întoarse şi cu prefăcută irascibilitate strigă:
- Benson, ţi-am spus că dacă tu şi Drew vreţi să vă duceţi la picnic, puteţi să vă duceţi, da' să vă întoarceţi până la ora două sau aţi încurcat-o! Şi ce dracu mai aşteptaţi? Faceţi verificarea la sol sau nu?
- Da, Scrag. îmi pare rău, Scrag!
Aproape izbucni în râs văzându-i dând buzna unul peste celălalt, Benson şi mecanicul american Drew sărind in vechea furgoneta şi depărtându-se în viteză, Vossi şi Willi îndreptându-se către elicoptere. Ajuns în birou, răsuflă mai uşor şi îşi puse servieta cu paşapoarte pe masă.
- Acum, care-i problema?
- Ne părăsiţi, aga, zise tânărul, spre surprinderea lui. .
- Noi... noi... ăăă, nu plecăm, începu Scragger. Noi verificăm...
- O, ba plecaţi, plecaţi! Nu e nici un schimb de echipaje mâine şi nu-i nevoie de valize. L-am văzut pe aga Benson cu valizele. Şi de ce toate piesele astea trimise de aici şi toţi piloţii şi mecanicii?
Lacrimile începură să şiroiască pe obrajii tânărului.
- E-adevărat?
- Acum ascultă, fiule. Eşti tare tulburat. la-ţi ziua asta liberă...
- Dar plecaţi ca şi cei de la Bandar-e Delam! Plecaţi astăzi şi ce-o să se întâmple cu noi acum?
O izbucnire de farsi din difuzorul emiţătorului îi acoperi cuvintele. Tânărul îşi şterse lacrimile şi atinse butonul de emisie, răspunzând în farsi, apoi adăugă în engleză. Aşteaptă Unu şi continuă nefericit:
- Era aga Jahan, a repetat iar ceea ce transmite de zece minute: că cele patru 212 ale lor au dispărut, aga! Au plecat, aga! Au decolat la 7,32 îndreptându-se către Iran-Toda, dar n-au aterizat acolo, ci au mers mai departe în interior.
Scragger bâjbâi după scaun, încercând să pară calm. Din nou se auzi un mesaj, de data aceasta în engleză:
- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?
- Cheamă Teheranul şi Kowissul la fiecare câteva minute, dar nici un răspuns.
Alte lacrimi izvorâră din ochii tânărului.
- Au plecat cei de la Kowiss deja, aga? S-a golit Teheranul de oamenii voştri? Ce-o să facem noi când o să plecaţi?

Pe platformă, primul dintre elicoptere îşi porni zgomotos motoarele, urmat îndeaproape de cel de-al doilea.
- Aga, spuse nesigur Aii Pash, acum trebuie să cerem de la Kish aprobarea de pornire a motoarelor.
- Nu-i nevoie să-i tulburi în ziua lor liberă. Nici măcar nu-i un zbor, e doar o testare, spuse Scragger.
Comută emiţătorul şi-şi şterse barba, simţindu-se într-un fel murdar şi profund tulburat. Îi plăcea mult Aii Pash şi ceea ce spusese tânărul era adevărat. Cu ei plecaţi, nu aveau să mai fie slujbe, nici un fel de alte afaceri legate de ei, iar pentru Aii Pash nu era alt loc decât Iranul şi numai Dumnezeu ştie ce avea să se întâmple aici. Din emiţător se auzi vocea lui Willi.
- Indicatorul meu de turaţii îşi face de cap, Scrag!
- Du-ţi tărăşenia până în câmpul de varză şi verific-o! Câmpul de varză era o zonă aflată cam la cinci mile în interiorul ţărmului, departe de oraş, unde testau de obicei motoarele şi puteau să exerseze proceduri de urgenţă.
- Stai acolo, Willi, dacă ai vreo problemă, mă chemi! Pot oricând să-l aduc pe Benson, dacă ai nevoie de vreun reglaj. Cum merge, Ed?
- O frumuseţe, Scrag. Dacă e okay, aş vrea să exersez nişte proceduri de oprire. Licenţa mea trebuie înnoită curând. Willi poate să mă urmărească. Ei?
- Okay! Cheamă-mă peste o oră.
Scragger se duse la fereastră, bucuros că putea să stea cu spatele către Aii Pash, departe de acei ochi trişti, acuzatori. Amândouă elicopterele decolară şi se îndreptară către interiorul ţărmului, depărtându-se de coastă. Biroul părea mai sufocant decât de obicei. Deschise fereastra. Aii Pash stătea trist lângă emiţător.
- De ce nu-ţi iei ziua liberă, băiatule?
- Trebuie să răspund Bandar-e Delamului. Ce-ar trebui să le zic, aga?
- Ce te-a întrebat Jahan?
- A spus că aga Numir vrea să ştie dacă am observat ceva ciudat, dacă se-ntâmplă ceva ciudat aici, dacă sunt trimise de aici piese de schimb, dacă pleacă aparate, piloţi şi mecanici.
Scragger îl cântări din ochi.

- Mie mi se pare că nu se întâmplă nimic ciudat aici. Eu sunt aici, mecanicii s-au dus la picnic, Ed şi Willi sunt în nişte verificări de rutină. Rutină. Aşa-i?

Nu-şi dezlipi privirea din ochii lui, încercând să-l atragă de partea lor. N-avea cum să-l convingă, nimic să-i ofere, nici un fel de peşcheş, doar...

- Eşti de acord cu ce se întâmplă aici, fiule? Vreau să zi|c, viitorul care vi se arată.

- Viitorul? Viitorul meu e cu compania. Dacă... dacă plecaţi, atunci... atunci n-am să mai am nici o slujbă şi n-am să... nu pot să-mi permit... nu pot să-mi permit nimic. Sunt singurul fiu...

- Dac-ai vrea să pleci... ei bine, atunci ai slujba şi viitorul, dacă vrei, afară din Iran, garantat.

Tânărul rămase cu gura căscată la el, înţelegând dintr-o dată ceea ce-i oferea Scragger.

- Dar... dar ce-nseamnă garantat, aga? O viaţă în Occidentul vostru, eu singur? Cum rămâne cu ai mei, cu familia mea, cu viitoarea mea mireasă?

- La asta nu pot să-ţi răspund, Aii Pash. Scragger era cu ochii pe ceas, conştient de timpul care-i scăpa printre degete, de luminile şi zumzetul emiţătorului, pregătindu-se să-l doboare pe tânărul care era mai înalt decât el, mai voinic, mai tânăr cu 35 de ani şi apoi să distrugă emiţătorul şi să fugă. Iartă-mă, fiule, dar într-un fel sau altul va trebui să cooperezi. Ca din întâmplare se apropie, trecând într-o poziţie mai bună.

- Insha Allah! Aşa ziceţi voi, spuse el blând şi se pregăti.

Auzind ce ieşea din gura acestui bătrân ciudat şi bun pe care-l respecta atât de mult, Aii Pash se simţi invadat de un val de căldură.

- Aici e casa mea, aga, pământul meu, spuse simplu. Imamul este Imamul şi el se supune numai lui Allah. Viitorul e viitorul şi e-n mâinile lui Allah. Trecutul aparţine trecutului.

Mai înainte ca Scragger să-l poată opri, Aii Pash chemă Bandar-e Delamul şi transmise ceva în farsi. Cei doi operatori vorbiră unul cu celălalt câteva momente, apoi tânărul închise brusc aparatul şi ridică ochii către Scragger.

-Nu vă învinovăţesc că plecaţi. Îţi mulţumesc, aga, pentru... pentru trecut. Apoi, cu mare hotărâre închise emiţătorul, scoase o siguranţă şi o băgă în buzunar, i-am spus că... i-am spus că astăzi închidem.

Scragger răsuflă adânc.
- Mulţumesc, fiule! . Uşa se deschise. Qeshemi stătea în prag.
- Aş vrea să inspectez baza, spuse.

La sediul din Al Shargaz. Manuela spunea:
- Şi după asta, Andy, operatorul de la Lengeh, Aii Pash, i-a zis lui Jahan: "Nu, aici nu-i nimic ciudat", după care a adăugat cam brusc, "închid pentru astăzi. Trebuie să mă duc la rugăciune". Numir l-a chemat imediat, cerându-i să mai aştepte câteva minute, dar n-a mai urmat nici un răspuns.
- Brusc? întrebă Gavallan.

Scot şi Nogger ascultau şi ei atenţi.
- Cum adică brusc?
- Ca şi cum... ca şi cum s-ar fi săturat sau ar fi avut un pistol la ceafă. Nu-i deloc neobişnuit pentru un iranian să se poarte aşa brutal, adăugă nesigură Manuela. S-ar putea să-mi închipui tot felul de chestii, de fapt, Andy!

Scot şi Nogger se strâmbară, nemulţumiţi de idee. Manuela se foi nervoasă.
- Dacă ar fi fost, nu ar fi răspuns el însuşi? Ca să ne dea de ştire? Eu cred c-ar fi răspuns. Poate că...

Telefonul sună şi Scot îl ridică. .
- S-G. O, salut, Charlie, stai aşa. Trecu receptorul tatălui său.
- Din Kuweit!
- Hello, Charlie! Totul e-n regulă?
- Da, mulţumesc, sunt la aeroportul Kuweit, telefonez din biroul lui Patrick de la Guerney.

Deşi cele două companii erau rivale în toată lumea, aveau relaţii foarte amicale.
- Ce-i nou?
- Delta Patru şi nimic altceva încă. O să-ţi telefonez in clipa în care Jean-Luc o să ne sune din Bahrain. E cu Delarne la Gulf Air de France, dacă vrei să vorbeşti cu el. Genny e cu tine?
- Nu, s-a întors înapoi la hotel, dar eu sunt pregătit Pentru momentul în care o să sosească Mac şi ceilalţi.

Gavallan spuse în şoaptă.
- I-ai spuse lui Patrick, Charlie? Auzi rîsul forţat al lui Petikin.
- Ciudat lucru, Andy, reprezentantul lui BA de aici şi câţiva alţi tipi, inclusiv Patrick, au ideea asta trăsnită că noi am pune la cale ceva, cum ar fi să ne scoatem toate păsările de-acolo. Poţi să-ţi închipui? Gavallan oftă.

- Nu sări peste cal, Charlie! Ţin-te de plan!

Asta însemna să tacă din gură până când elicopterele din Kowiss aveau să ajungă în spaţiul aerian kuweitian şi apoi să se lase pe mâna lui Patnck.

- O să-ţi telefonez când o să aflu ceva. La revedere! O, stai aşa, cât pe ce să uit! Îţi aminteşti de Ross?

- John Ross? Cum aş putea să-l uit? De ce?

- Am auzit că este la Spitalul Internaţional din Kuweit. Verifică ce-i cu el când ai isprăvit. Vrei?

- Desigur, chiar acum, Andy. Ce s-a întâmplat cu el?

- Nu ştiu. Sună-mă dacă ai vreo ştire. La revedere! Puse receptorul în furcă. Încă un oftat adânc.

- S-a aflat în Kuweit.

- Christoase, dacă s-a aflat...

Scot fu întrerupt de soneria telefonului.

- Alo... doar un moment. E domnul Newbury, tată! Gavallan luă receptorul.

- Bună dimineaţa, Roger! Cum merge treaba?

- Oh, ei bine, eu., ããã... eu aş fi vrut să te întreb asta: cum stau lucrurile pe la voi? Neoficial, desigur.

- Minunat, minunat, spuse Gavallan pe un ton egal. Ai să fii la birou toată ziua? O să trec pe-acolo, dar o să te sun înainte de a pleca de-aici.

- Da, te rog. Am să fiu aici până la prânz. E un weekend lung, ştii. Te rog, telefonează-mi în momentul în care...ă, auzi ceva. Neoficial. Suntem destul de îngrijoraţi şi... ei bine, o să stăm de vorbă când soseşti. La revedere!

- Stai aşa. Ai aflat vreo vorbă de tânărul Ross?

- Da, da. Îmi pare rău, dar am înţeles că a fost grav rănit şi nu se-aşteaptă să supravieţuiască. Mare ruşine, dar asta e. Ne vedem pe la prînz. La revedere!

Gavallan puse receptorul jos. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

- Ce nu merge? întrebă Manuela.

- Se pare că tânărul Ross e grav rănit şi nu se aşteaptă să supravieţuiască.

Nogger murmură:

- Ce împuţenie! Dumnezeule, nu-i cinstit! Le povestise despre Ross, despre felul în care le salvase vieţile, pe-a lor şi pe a lui Azadeh.

Manuela îşi făcu cruce şi se rugă aprins Sfintei Fecioare să-l ţină în viaţă, implorând-o iarăşi şi iarăşi să aducă toţi bărbaţii înapoi teferi, pe toţi, fără nici un fel de excepţii, şi pe Azadeh şi pe Şeherazada. "...şi fă să fie pace. Te rog, te rog, te rog!"
- Tată, ţi-a spus Newbury ce s-a întâmplat?
Gavallan scutură din cap fără să-l audă. Se gândea la Ross. De aceeaşi vârstă cu Scot, mult mai dur şi mai experimentat şi mai de neatins decât Scot şi acum... Sărmanul flăcău. Poate o să iasă şi din asta! O, doamne, sper să izbutească! Ce-i de făcut? Continuă, asta-i tot ce poţi să faci! Azadeh o să fie tare tulburată, sărmana fată. Erikki o să fie la fel de afectat ca şi ea. Îi datorează viaţa.
- O să mă întorc peste o secundă. Ieşi afară, îndreptându-se către celălalt birou de unde încerca să-i telefoneze discret lui Newbury.
Nogger stătea la fereastră privind afară ziua şi aeroportul fără să vadă nimic. Vedea doar ochii sălbatici ai ucigaşului nebun de la Tabriz Unu, îl vedea ridicând în aer capul retezat, urlând ca un lup la cer, îngerul răzbunării devenit pe neaşteptate dătător de viaţă pentru el, pentru Arberry, pentru Dibble şi cel mai mult pentru Azadeh. Doamne, dacă exişti, salvează-l aşa cum ne-ai salvat pe noi!
- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auzi?
- Din cinci în cinci minute, pe ceas, murmură Scot. Nu pierde nici o secundă. Nu spusese Siamaki c-o să fie în birou de la nouă în sus?
- Da, aşa a zis.
Toţi ochii se îndreptară către ceas. Arăta 8,54 de minute.
La aeroportul Lengeh; ora 9,0l dimineaţă. Qeshemi stătea în hangar privind cele două elicoptere JR 206 Parcate acolo. În spatele lui Scragger şi Aii Pash aşteptau nervoşi. O rază de soare sparse pentru câteva clipe norii şi făcu să strălucească elicopterul JR 2l2 care aştepta pe platforma de decolare, la cincizeci de metri mai departe, cu maşina uzată a poliţiei şi şoferul, caporalul Anmed lângă el.
- Ai zburat cu unul dintr-astea, Excelenţă Pash? întrebă Qeshemi.
- Cu 206? Da, Excelenţă sergent, spuse Aii Pash oferindu-i sergentului cel mai plăcut zâmbet al său. Câteodată, căpitanul

mă ia pe mine sau pe celălalt operator radio, când nu suntem de serviciu.

Îi părea foarte rău că diavolul îşi purtase picioarele acolo, astăzi, mai mult decât rău, pentru că acum era amestecat şi el în trădare fără putinţă de scăpare. Trădare că încălcase regulile, trădare că minţea poliţia, trădare că nu raportase întâmplările ciudate.

- Căpitanul v-ar putea lua oricând doriţi, spuse amabil, întreaga sa fiinţă concentrată acum ca să se elibereze din plasa pe-care diavolul şi căpitanul o aruncaseră asupra lui.

- Astăzi ar fi o zi bună?

Aii Pash aproape leşină sub privirea cercetătoare.

- Desigur, dacă îl rugaţi pe căpitan... Desigur, aga. Vreţi să-l rog eu?

Qeshemi nu spuse nimic. Se mulţumi să iasă afară la loc deschis, nepăsător faţă de Gărzile Verzi, o jumătate de duzină, care priveau curioase. Se adresă direct lui Scragger, în farsi.

- Unde sunt ceilalţi, astăzi, aga?

Aii Pash, slujind de interpret lui Scragger, deşi răsucind cuvintele, făcându-le să sune mai bine şi mai acceptabile, se porni să explice că astăzi, fiind Ziua Sfântă, fără nici un zbor programat, funcţionarilor iranieni li se dăduse pe bună dreptate o zi liberă, căpitanul ordonase ca două 212 să se îndrepte către zona destinată pentru testare şi îngăduise mecanicilor care rămăseseră să se ducă la picnic, aşa cum el însuşi avea să se ducă la moschee, de îndată ce Excelenţa sa sergentul avea să isprăvească ceea ce avea de isprăvit.

Scragger era foarte nemulţumit că nu înţelegea farsi şi că, deşi nu-i plăcea să-i scape de sub control situaţia. Viaţa sa şi cele ale oamenilor săi erau în mâinile lui Aii Pash.

- Excelenţa sa întreabă: Ce-aveţi de gând pentru restul zilei?

- Asta e o întrebare afurisit de potrivită, murmură Scragger.

Apoi vechea zicală a familiei îi răsări în minte: "Dacă tot umbli după un miel sau după o oaie, ai putea să iei la fel de bine şi toată turma". Un moto care fusese trecut din moşi-strămoşi de către înaintaşii săi, aduşi pentru toată viaţa în Australia, la începutul anilor l800.

- Te rog, spune-i că imediat ce termină o să mă duc la câmpul de varză, căci Ed Vossi are nevoie de nişte verificări. Licenţa lui se apropie de termen.

Îl privi şi aşteptă, dar Qeshemi puse o întrebare la are Aii Pash răspunse şi tot timpul se întreba ce să facă dacă Qeshemi avea să zică: "Minunat, vin şi eu".
- Excelenţa sa întreabă dacă aţi fi atât de bun încât să împrumutaţi politiei nişte benzină.
- Ce?
- Vrea nişte benzină, căpitane. Vrea să împrumute niste benzină.
- Oh... oh, desigur, desigur, aga.

Pentru moment, Scragger fu plin de speranţă. Stai aşa, fiule! îşi zise. Câmpul de varză nu-i prea departe şi Qeshemi ar putea vrea benzina ca să trimită maşina până acolo şi să vină în zbor cu mine.
- Haide, Aii Pash, o să-mi dai o mână de ajutor, spuse, nedorind să-l lase singur cu Qeshemi, şi o porni înainte către pompă, făcând semn spre maşina poliţiei.

Mâneca de vânt dansa. Zări norii adunându-se undeva în faţă, printre, ei nimbuşi, alunecând repede pe cer împinşi de un vânt frontal. Jos, la sol, bătea tot cel din sud-est, deşi se schimbase şi mai mult către sud. E bine pentru noi, dar e un afurisit vânt din faţă pentru ceilalţi, îşi zise întunecat.

În elicoptere, în apropierea insulei Kish; ora 09,07 dimineaţa. Cele patru elicoptere ale lui Rudi erau la vedere unui faţă de celălalt, mai apropiate ca înainte, zburând liniştit chiar deasupra valurilor. Vizibilitatea varia între două sute de metri şi o jumătate de milă, toţi piloţii economiseau combustibil, încercând să străbată cât mai mult; şi din nou Rudi se apleca în faţă ca să lovească cu degetul indicatorul de benzină. Acul se mişcă uşor, arătând încă ceva mai mult de jumătate plin.
- Nici o problemă, Rudi, merge minunat, spuse Faganovici prin intercom. Avem destulă vreme să realimentăm, asa-i? Suntem în orar, nu?
- O, da.

Totuşi Rudi recalcula distanţa, ajungând ca şi până atunci la acelaşi răspuns: avem de-ajuns ca să atingem Bahrainul, dar nu de ajuns pentru cantitatea legală de combustibil de rezervă.
- Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auziţi? Vocea lui Jahan se auzi din nou în căşti, iritându-l cu
insistenţa sa. Pentru o clipă fu tentat să închidă, dar abandonă ideea ca prea primejdioasă.

- Bandar-e Delam, aici Teheran, te auzim patru pe cinci, dă-i drumul!

O revărsare de farsi. Rudi desluşi "Siamaki" de câteva ori, dar nimic altceva din schimbul de cuvinte dintre cei doi operatori, apoi recunoscu vocea lui Siamaki, nervoasă, arogantă şi foarte furioasă.

- Aşteaptă Unu, Bandar-e Delam. Al Shargaz, aici Teheran, mă auzi?

Apoi şi mai furios:

- Al Shargaz! Aici e directorul Siamaki, mă auzi? Nici un-răspuns. Chemarea fu repetată mai furios, apoi din nou izbucnire în farsi, după care Faganovici strigă.

- În faţă, fereşte!

Superpetrolierul lung de aproape o jumătate de milă îşi repezea asupra lor copastia lată, înălţată mult deasupra lor, făcând elicopterul să pară minuscul, croindu-şi drum cu grijă în contra curentului către terminalul irakian, sunând din sirena de ceaţă. Rudi ştia că e încolţit - n-avea timp să urce, n-avea loc să degajeze la dreapta sau la stânga, altfel s-ar fi ciocnit cu ceilalţi - aşa ca trecu direct in procedura de urgenţă de oprire a motoarelor.

Kelly era la stânga lui, aplecat periculos către stingă, însă reuşi să treacă doar la un fir de păr de pupa; Sandor în extrema dreaptă, în siguranţă, departe de proră; Dubois nu prea sigur, dar trecând instantaneu la putere maximă, împingând manşa în dreapta şi înapoi într-o prea abruptă întoarcere şi ridicare răsucită, din ce în ce mai strânsă, cincizeci, şaizeci, şaptezeci, optzeci de grade, etrava înaltă năvălind către el. N-o să reuşească! N-o să reuşească! Manşa în spate, forţa de acceleraţie apăsându-l pe el şi pe Fowler în scaune, bordajul navei năpustindu-se către ei, apoi trecură mugind pe deasupra punţii din faţă, la câţiva milimetri, echipajul risipindu-se uluit. Odată în siguranţă, Dubois răsuci elicopterul într-un semicerc ca să se întoarcă înapoi după Rudi, în slaba speranţă că Rudi reuşise să amortizeze impactul şi scăpase sărind în apă.

Rudi avea manşa trasă înapoi la maximum, aparatul aplecat periculos pe spate, puterea motoarelor redusă la minimum şi privea vitezometrul prăbuşindu-se; din nou aplecat, încă şi mai mult, n-avea timp nici să se roage, şi mai mult aplecat, coasta petrolierului şi mai aproape şi mai aproape, se

aplecase şi mai mult pe coadă, avertizoarele de avarie urlau - n-avea să reuşească! - avertizorul de avarie urla - într-o clipă o să se prăbuşească în mare - petrolierul numai la câţiva metri distanţă, zărea hublouri, chepenguri, rugină, vopseaua scorojită. Se apropia de ei, dar din ce în ce mai încet, din ce în ce mai încet, dar prea târziu, prea târziu, dar poate îndeajuns ca să amortizeze izbitura care se pregătea, se opri, manşa în spate, toată puterea în motoare pentru moment ca să amortizeze impactul ucigător şi căderea şi dintr-o dată elicopterul rămase agăţat, plutind la un metru deasupra valurilor, elicele şfichiuind aerul la câţiva centimetri de copastia petrolierului care alunecă blând pe lângă ei.

Fără să-şi dea seama cum, Rudi reuşi să dea înapoi un metru şi apoi un altul şi să se ridice. Când putu din nou să-şi limpezească privirile, se uită în sus.

Pe puntea vasului, atât de departe deasupra lor, putea vedea ofiţerii holbându-se în jos la ei, cei mai mulţi scuturându-şi furioşi pumnii. Un bărbat roşu la faţă, cu o portavoce în mână, striga la ei:

- Idiot afurisit!

Dar nu-l putea auzi. Pupa trecu pe lângă ei, făcând valurile să clocotească şi împroşcându-i cu stropi. Drumul în faţa lor era liber.

- O să... o să trebuiască să mă duc la closet.

Cu genunchii tremurând, Faganovici începu să se târască înapoi în cabină.

Poţi să faci şi pentru mine, se gândea Rudi, dar n-avu energie s-o spună. Îi tremurau genunchii şi-i clănţăneau dinţii.

- Ai grijă! mormăi, apoi dădu drumul puţin la gaz, câştigând înălţime şi viteză şi în curând fu iarăşi în siguranţă. Nici un semn de ceilalţi. Apoi îl zări pe Kelly apropiindu-se, uitându-se după el, căutându-l. Când îl zări, se legănă dintr-o parte în cealaltă, nespus de bucuros, şi trecu lângă el, ridicând degetul mare în sus. Ca să economisească atât de vitalul combustibil al celorlalţi în caz că aveau să se-ntoarcă să-l caute, Rudi îşi apropie foarte mult microfonul de buze şi şuieră printre dinţi.

- Bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, bip-bip-bip-biip, codul asupra căruia se înţeleseseră dinainte prin care fiecare se îndrepta independent către Bahrain şi le dădea de ştire că el era teafăr.

Îl auzi pe Sandor confirmând în aceeaşi transmisie morse simulată, apoi pe Dubois, care apăru din ceaţă într-o parte, adăugind o imitaţie de paraziţi şi accelerând, dar Kelly scutură din cap şi făcu semn că ar prefera să rămână alături. Făcu un semn înainte.

Auziră iarăşi în căşti.

- Al Shargaz, aici aga Siamaki din Teheran! Mă auziţi?

Apoi din nou, în farsi:

- Al Shargaz...

La sediul din Al Shargaz.

- Aici aga Siamaki, apoi o altă izbucnire in farsi. Degetele lui Gavallan băteau toba în tăblia mesei.

Era în aparenţă calm, dar nu şi în sinea lui. Nu fusese în stare să ia legătura cu Petikin înainte de-a pleca la spital si nu avea cum să-i scoată din eter pe Siamaki şi Numir.

Scot regla uşor volumul, scăzând intensitatea sunetului, prefăcându-se, ca şi Nogger, nonşalant. Manuela spuse răguşit:

- E al naibii de furios, Andy.

La Lengeh; ora 9,26 dimineaţa. Scragger lăsă furtunul să reverse benzină în rezervorul maşinii de poliţie. Se auzi un bolborosit şi lichidul dădu pe afară, pătându-l. Mormăi o înjurătură, dădu drumul levierului şi atârnă maneta de pompă la loc.

În apropiere se aflau două Gărzi Verzi privind atente. Caporalul înşuruba capacul rezervorului la locul lui. Qeshemi îi vorbi lui Aii Pash o clipă.

- Excelenţa sa întreabă dacă aţi putea să-i împrumutaţi câteva bidoane de douăzeci de litri, domnule căpitan, desigur pline.

- Sigur, de ce nu? câte vrea? -

- Spune c-ar putea să ia trei în portbagaj şi două înăuntru. Cinci.

- Cinci să fie!

Scragger găsi canistrele şi le umplu. Le încărcară împreună în maşina poliţiei.

Afurisit cockteil Molotov, se gândi.

Nori de furtună se adunau repede. O sclipire de fulger în munţi.

- Spune-i c-ar fi bine să nu fumeze în maşină.

- Excelenţa sa vă mulţumeşte!

- Oricând.

Dinspre munţi se rostogoli tunetul. Alte fulgere. Scragger îl urmări pe Qeshemi care se uita alene prin tabără. Cele două Gărzi Verzi aşteptau. Alţi câţiva stăteau pe vine la adăpost de vânt, privind nepăsători. Nu mai putu suporta.
- Ei bine, aga, ar fi bine s-o şterg, spuse, arătând către 2l2 şi spre cer. Okay?
Qeshemi îl privi ciudat.
- Okay? Ce-i okay, aga?
- Acum plec.
Scragger făcu semn cu mâna imitând zborul şi îşi păstră zâmbetul strălucitor.
- Mamnoon am, khoda haefez. Mulţumesc, la revedere.
Îi întinse mâna. Sergentul se uită la mână, apoi la el, străpungându-l cu ochi iscoditori. Apoi spuse:
- Okay, la revedere, aga! şi-i strânse ferm mâna. Sudoarea curgea pe obrajii lui Scragger şi el se
strădui să n-o şteargă.
- Mamnoon am, khoda haefez, aga.
Dădu din cap către Aii Pash, dorindu-şi să-i poată spune adio aşa cum se cuvenea, dorind să-i strângă mâna şi lui, dar neîndrăznind să împingă mai departe norocul, aşa că îl bătu pe spate în trecere.
- Ne vedem mai încolo, fiule! Noroc!
- Aterizări bune, aga.
Aii Pash îl urmări pe Scragger urcându-se în carlingă şi decolând şi fluturând mâna în timp ce se îndepărta. Îi făcu şi el semn la rândul său, apoi îl observă pe Qeshemi care-l privea.
- Dacă mi se îngăduie şi dacă mă veţi ierta, Excelenţă sergent, am să încui şi-apoi am să mă duc la moschee.
Qeshemi încuviinţă din cap şi se întoarse către elicopterul care se îndepărta. Cât de uşor de înţeles sunt, se gândea, bătrânul pilot şi acest tânăr prost! E aşa de uşor să citeşti gândurile oamenilor dacă ai răbdare şi priveşti cu atenţie. E foarte primejdios să zbori ilegal. Ba chiar şi mai primejdios să-i ajuţi pe străini să zboare ilegal şi să rămâi. Adevărată nebunie! Oamenii sunt foarte ciudaţi. Voia lui Allah!
Unul dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi, un tânăr cu barba abia mijită, purtând un AK 47, veni agale mai aproape, uitându-se cu înţeles, la canistrele de bemzină din portbagajul maşinii. Qeshemi nu spuse nimic şi-i făcu doar semn din cap.

Tânărul îi răspunse la fel, privindu-l cu ochi duri, şi se depărta insolent, alăturându-se celorlalţi. Sergentul se urcă pe locul şoferului.

Fii de căţea râioasă, se gândi sardonic. Nu sunteţi încă legea în Lengeh, slavă lui Allah!

- E vremea să plecăm, Ahmed! E vremea să plecăm!

Când caporalul se urcă în maşină lângă el, Qeshemi văzu elicopterul trecând peste înălţime şi dispărând.

E încă atât de uşor să vă prind, bătrâne, îşi zise amuzat, atât de uşor să alertez reţeaua - telefoanele noastre funcţionează şi avem o legătură directă cu baza aeriană de la Kish. Oare câţiva litri de benzină sunt un peşcheş gestul de mare pentru libertatea voastră? Nu m-am hotărât încă.

- O să te las la post, Ahmed. După aia sunt liber până mâine. O să păstrez eu maşina astăzi.

Qeshemi porni motorul. Poate că ar fi trebuit să plecăm cu străinii. Aş putea uşor să-i forţez să ne ia, pe familia mea şi pe mine, dar asta ar însemna să trăim de partea cealaltă a Golfului Persic, golful nostru, să trăim printre arabi. Nu mi-au plăcut niciodată arabii. Niciodată nu m-am încrezut în ei. Nu. Planul meu e mai bun. Încetişor, pe drumul vechi-de coastă, toată ziua de azi şi toată noaptea, apoi cu barca vărului meu în Pakistan, cu de-ajuns benzină de rezervă ca peşcheş. Mulţi dintre ai noştri sunt acolo deja. O să aranjez o viaţă bună pentru soţia mea şi pentru fiu şi pentru micuţa Sousan, până când, cu ajutorul lui Allah, vom putea să ne întoarcem din nou acasă. Prea multă ură acum, aici. Prea mulţi ani l-am servit pe Şah. Ani buni. În felul lor de a fi, a fost bun pentru noi. Întotdeauna am fost plătiţi la timp.

La nord de Lengeh; ora 9,32 dimineaţa. Câmpul de varză se afla la zece kilometri de bază, către nord-est, o zonă dezolantă, pustie, pietroasă, la poalele munţilor. Cele două elicoptere erau parcate unul lângă celălalt, cu motoarele torcând. Ed Vossi stătea la fereastra carlingii lui Willi.

- Îmi vine să vărs, Willi!

- Și mie!

Willi îşi aranja uşor căştile; radioemiţătorul era în funcţiune dar, conform planului, trebuiau doar să asculte și să nu-l folosească decât în caz de extremă urgenţă.

- Ai prins ceva, Willi?

- Nu, doar paraziţi.

- Drace! Trebuie să fie în mare necaz. Încă un minut şi mă duc să mă uit, Willi.
- Mergem să ne uităm amândoi.

Willi privi fulgerele dintre crestele munţilor, vizibilitatea la aproape doi kilometri, norii negri apropiindu-se.
- Nu-i o zi pentru o călătorie de plăcere, Ed!
- Nu.

Apoi faţa lui Willi se aprinse ca o rachetă, şi arătă cu degetul.
- Acolo!

Elicopterul lui Scragger se apropia încet la două sute de metri deasupra solului. Vossi o rupse la fugă către aparatul lui şi urcă în cabină. Auziră în căşti:
- Ce-ţi face indicatorul de turaţie, Willi?
- Nu prea bine, Scrag, spuse vesel Willi, urmând planul în caz că-i asculta cineva. L-am rugat pe Ed să arunce o privire la el şi nici el nu e prea sigur. Radioul lui nu funcţionează.
- Aterizez şi-o să stăm de vorbă. Scragger către bază, mă auziţi?

Nici un răspuns
- Scragger către bază! O să fim la sol o vreme. Nici un răspuns.

Willi ridică degetul mare către Vossi. Amândoi crescură puterea motoarelor, concentrându-se asupra lui Scragger care cobora pe o curbă leneşă. La nivelul solului, Scragger îşi verifică înălţimea şi o porni înaintea lor ca o săgeată către coastă. Acum erau cu toţii înfierbântaţi, Vossi striga vesel şi chiar şi Willi zâmbea.
- Sfinte Sisoe!

Scragger trecu peste culmea movilei şi coborî de partea cealaltă şi acum putea zări coasta şi mica lor furgoneta parcată pe faleza stâncoasă, chiar la marginea ţărmului, la-nivelul apei. Inima îi tresări. O turmă de capre cu trei ciobani punctau zona lui de aterizare. La cincizeci de metri mai departe, pe plajă, se afla o maşină cu nişte oameni şi copii ce se jucau prin preajmă, într-un loc unde niciodată până atunci nu zărise pe cineva. Şi nu departe chiar în larg, o mică barcă cu motor trecea alene.

Ar putea fi o barcă de pescuit. Ar putea fi una dintre patrulele obişnuite împotriva contrabandiştilor sau a fugarilor, pentru că aici, cu frontiera Omanului şi renumita Coastă a

Piraţilor atât de aproape, paza de coastă fusese întărită din timpuri istorice.

Nu pot să schimb nimic acum, îşi zise cu inima bătându-i puternic, nebuneşte. Îl zări pe Benson - şi ceilalţi doi mecanici îl zăriră la rândul lor - sărind în furgonetă şi pornind către zona lor de aterizare. În spatele lui, Willi şi Vossi încetiniră ca să-i dea timp. Doar o şovăire, ateriza rapid, împrăştiind în toate părţile caprele, ciobanii şi excursioniştii împietriţi de uimire. În clipa în care patinele atinseră solul, strigă "Haideţi!". Mecanii n-aveau nevoie de nici un îndemn. Benson se repezi la uşa cabinei şi o smulse într-o parte, alergând în spate să-i ajute pe ceilalţi doi care deschiseseră uşile furgonetei. împreună scoaseră valizele şi sacii şi bagajele şi se repeziră greoi să încarce elicopterul, cabina fiind deja plină ochi cu piese de schimb.

Scragger privi înjur şi-i zări pe Willi şi pe Vossi care planau în aer, făcând de pază.

- Până acum toate bune, spuse cu glas tare, concentrându-se asupra martorilor care trecuseră de surpriză şi se apropiau.

Încă nici o primejdie. Cu toate astea, se asigură că pistolul Verey se află la îndemână, pentru orice eventualitate, şi îşi îndemnă mecanicii să se grăbească, îngrijorat că în orice clipă ar fi putut sosi în viteză de-a lungul drumului o maşină de poliţie.

A doua încărcătură şi-apoi încă una, apoi ultima, toţi trei mecanicii asudaţi şi doi dintre ei se urcară în cabină trântind uşile. Benson se prăbuşi pe scaunul din faţă de lângă el, înjură şi se repezi să coboare.

- Am uitat să opresc motorul.

- La dracu cu asta. Am pornit!

Scragger mări puterea motorului şi se ridică în aer. Benson încuie uşa, îşi prinse centura de siguranţă şi se aflau deja deasupra valurilor, în ceaţa Golfului. Privi în stânga și-n dreapta. Willi şi Vossi îl flancau strâns şi îşi dori sa aibă un radioemiţător de înaltă frecvenţă ca să poată raporta "Lima Trei" lui Gavallan. N-are a face! O să ajungem acolo într-o clipită.

Odată trecuţi de primele sonde, începu să răsufle mai uşor. Nu-mi place deloc că l-am lăsat pe tânărul Aii Pash aşa, îşi zise. Nu-mi place că l-am lăsat baltă pe George de Plessey şi băieţii lui, cele două 206, nu-mi place deloc c-am plecat. Ei bine, am făcut ce-am putut. Am lăsat recomandări şi promisiuni de

slujbe când o să ne întoarcem - dac-o să nentoarcem - pentru Aii Pash şi ceilalţi, în primul sertar al şefului de birou, cu toţi banii care mai rămăseseră.

Îşi verifică direcţia, îndreptându-se către sud-vest, spre Siri, pe ruta obişnuită de transport, în caz că erau observaţi de radar. Lângă Siri avea să se întoarcă spre sud-est către Al Shargaz şi către casă. Dacă totul merge bine, îşi zise şi atinse piciorul de iepure pe care Nell i-l dăduse cu mulţi ani în urmă ca să-i poarte noroc.

Trecură la tribord pe lângă altă sondă: Siri şase. Furtuna electrică trosnea în căşti, apoi amestecat cu paraziţii, tare şi limpede se auzi:

- Hei, Scragger, tu şi Lesgars, sunteţi prea jos, n'est-ce pas?

Era vocea lui Francpis Menange, administratorul sondei pe lângă care abia trecuseră, şi înjură vigilenţa omului. Ca să-l potolească, apăsă butonul emiţătorului.

- Ţine-ţi gura, Franţois! Exersăm. Linişte, da? îl auzi râzând.

- Bien sur, dar eşti nebun să exersezi aşa de jos pe o zi canasta. Adie!

Începuse din nou să asude. Încă patru sonde pe lângă care trebuia să treacă mai înainte de a putea vira către marea liberă. Trecură pe lângă prima linie a brizanţilor, vântul izbindu-i în rafale, ploaia ropotind puternic în fereastră, năpădindu-i în şuvoaie, o mulţime de fulgere de jur împrejur. Willi şi Vossi erau strâns pe poziţie şi-i făcea plăcere că zbura cu ei.

De patruzeci de ori am crezut că Qeshemi avea să spună "Dumneata mergi cu mine" şi să mă ducă la zdup. Dar n-a făcut-o şi suntem aici şi peşte o oră şi patruzeci de minute noi o să fim acasă şi Iranul doar o amintire.

CAPITOLUL 62

La Baza aeriană Kowiss; ora 9,46 dimineaţa. Mullahul Hussain spuse răbdător:

- Mai spune-mi şi altceva despre ministrul Kia, căpitane!

Şedea la biroul comandantului bazei. Un revoluţionar din Gărzile Verzi, cu chipul dur, păzea uşa.

- Ţi-am spus tot ce ştiam, spuse McIver, istovit.

- Atunci, te rog vorbeşte-mi despre căpitanul Starke. Politicos, insistent şi fără grabă, de parcă aveau la dispoziţie toată ziua şi toată noaptea şi toată ziua următoare.
- Ţi-am vorbit şi de el, aga. Ţi-am tot spus tot felul de lucruri despre amândoi de atâtea ori în ultimele ceasuri! Am obosit şi nu mai am ce să-ţi spun.

McIver se ridică de pe scaun, se întinse şi se aşeză la loc. N-avea sens să încerce să plece. încercase asta o dată şi revoluţionarul de la uşă îi făcuse semn tăcut să se întoarcă înapoi.
- Dacă nu ai ceva anume să întrebi, nu pot să mă gândesc la nimic de adăugat.

Nu fusese surprins că mullahul tot încercase să afle despre Kia şi repetase întruna cum, cu câteva săptămâni în urmă, Kia fusese făcut director ca din senin, despre întâlnirile sale cu el, destul de rare în ultimele săptămâni, dar nu şi despre cecurile pentru băncile din Elveţia care unseseră calea pentru avion si scosese cele trei 212 din colivie.

Să fiu al dracului dacă o să fac ce i-a făcut Wazari, îşi spusese. Kia e uşor de înţeles, dar de ce Duke Starke? Unde a fost Duke la şcoală, ce mănâncă, de când e căsătorit, o nevastă sau mai multe, de câtă vreme e cu compania, e catolic sau protestant, totul şi orice şi-apoi spune-o din nou. Niciodată îndeajuns de satisfăcut şi totdeauna acelaşi răspuns liniştit, evaziv, la întrebarea sa,
- Pentru că mă interesează, căpitane!

McIver privi pe fereastră. O idee de ploaie, nori joşi, tunet în depărtare. Or să fie curenţi ascendenţi de aer şi câteva vârtejuri adevărate în norii ăia dinspre est. Minunată ascunzătore pentru saltul peste Golf. Ce se întâmplă cu Scrag şi Rudi şi băieţii lor? îi năvăli dintr-o dată în minte. Cu un efort, îndepărtă întrebarea pentru mai târziu, ca şi oboseala lui şi grija şi ce dracu avea să facă atunci când o să se isprăvească tot interogatoriul, dac-o să se isprăvească.

Ai grijă, concentrează-te! O să faci o greşeală dacă nu eşti sută la sută atent şi atunci totul o să fie pierdut. Ştia că rezervele lui erau pe sfârşite. Noaptea trecută dormise prost şi asta nu-i fusese de mare ajutor şi nici enorma tristeţe a lui Lochart care se tot gândea la Şeherazada. Foarte dificil pentru Tom să facă faţă adevărului. Imposibil să-i spui. Nu era firesc să

se destrame toată treaba? Era de aşteptat c-o se întâmple astea, Tom, bătrâne prieten. Ea e mahomedană, e bogată, tu n-ai să fii niciodată; tot trecutul ei e săpat în oţel, al tău este o scamă de funigel; familia ei e de sânge albastru, a ta nu; ea poate să rămână, tu nu. Şi peste toate astea, sabia care atârnă deasupra ta: HBC. Atât de trist, îşi zise. Ai avut vreodată o şansă? Cu Şahul poate, dar cu inflexibilitatea ăstora, nu. Ce-aş face dac-aş fi Tom?

Cu un efort, îşi opri mintea să hălăduiască. Simţea ochii mullahului sfredelindu-l. Nici nu clintiseră de când Changiz îl adusese acolo şi plecase.

A, da, afurisitul de colonelul Changiz.

Pe drum, în maşină şi câtă vreme aşteptaseră, pusese şi el o groază de întrebări. Dar întrebările sale erau destinate să stabilească exact când şi cât de des era programat avionul lor pentru Kowiss, câte Gărzi Verzi erau amplasate în partea lor de bază când sosea, câte rămâneau în bază şi dacă înconjurau şi păzeau avionul toată vremea cât era la sol. Întrebările fuseseră puse cu voce obişnuită, nimic care ar fi putut arăta ceva mai mult decât interesul, dar McIver era sigur că adevăratul motiv era alcătuirea unui traseu de evadare, dac-ar fi fost nevoie. Şi ultima cărămidă, târgul.

- Chiar şi într-o revoluţie se întâmplă greşeli, căpitane! E nevoie de prieteni sus-puşi mai mult ca niciodată, Trist, dar adevărat.

Dacă nu mă scarpini pe spate, am să te muşc. Mullahul se ridică.

- Am să te duc înapoi.

- O, foarte bine, mulţumesc.

McIver îl studie tăcut. Ochii căprui închis sub sprâncene groase nu trădau nimic, pielea întinsă peste pometii înalţi ai obrazului, o faţă ciudată, plăcută, ascunzând un suflet şi o hotărâre enormă.

Spre bine sau spre rău? se întrebă.

În turnul radio; ora 9,58 dimineaţa. Wazari şedea pe vine lângă uşa ce dădea pe acoperiş, încă aşteptând. Când McIver şi Lochart îl lăsaseră acolo, în birou, sufletul său fusese sfâşiat între a o rupe la fugă şi a rămâne. Apoi sosiseră Changiz şi aviatorii, aproape în acelaşi timp Pavoud cu restul personalului, aşa că se strecurase sus, aici, nevăzut, şi de atunci stătuse ascuns.

Cu puţin înainte de opt dimineaţa, sosise într-un taxi Kia. Din locul său de veghe îl văzuse izbucnind într-o furie paroxistică pentru că McIver nu-l aştepta lângă 206, gata pentru decolare.

Aviatorii cu banderole verzi îi transmiseseră ce ordonase Changiz şi Kia protestase zgomotos. Alte ridicări din umeri şi scuze politicoase şi Kia intrase ca o furtună în clădire, proclamând sus şi tare c-avea să-i telefoneze lui Changiz şi să vorbească cu Teheranul la radio imediat, dar Lochart îi tăiase calea la piciorul scărilor şi-i spusese că telefoanele nu funcţionează şi că emiţătorul le face probleme şi că nu există nici un depanator radio până mâine.

Îmi pare rău, domnule ministru. Nu putem face nimic în privinţa asta. Doar dacă nu vreţi să mergeţi domnia voastră personal la Cartierul General, îl auzise pe Lochart. Sunt sigur că domnul căpitan McIver nu o să întârzie prea mult. A trimis după el mullahul Hussain.

Că prin farmec, cea mai mare parte a aroganţei dispăruse din purtarea lui Kia şi asta îi făcuse mare plăcere lui Wazari, dar nu îi alinase neliniştea care îl măcina şi rămăsese acolo în vânt şi frig, abandonat, pierdut şi nenorocit. Siguranţa temporară înecare se afla nu-i îndepărtase cu nimic neliniştea său teama sau suspiciunea în ceea ce privea întâlnirea cu Kia din ziua aceea sau prezentarea în faţa komitehului, a doua zi mâine. "E nevoie de tine pentru alte lămuriri". Şi de ce erau oare ticăloşii ăştia de Lochart şi McIver atât de nervoşi? Cu ce l-au minţit pe prefăcutul ăla de Changiz în legătură cu schimbarea de echipă de la sonda Abu Sal? Nu e nevoie de nici o afurisită de schimbare acolo, decât doar dacă n-a fost ordonată în timpul nopţii. De ce-am rămas numai cu trei piloţi şi doi mecanici, cu o grămadă de lucru începând de luni, de ce atâtea piese de schimb au fost trimise din bază? O, Iisuse Christoase, scapă-mă dracului de aici!

Era atât de frig şi rece încât intră hotărât înăuntru, dar lăsă uşa deschisă de perete pentru o retragere rapidă. Prudent, privi afară pe fereastră şi printre crăpăturile dintre scânduri. Dacă avea grijă, putea să vadă cea mai mare parte a bazei fără să fie văzut.

Ayre, Lochart şi mecanicii se învârteau în jurul unui 212. Poarta principală era bine păzită de obişnuitele Gărzi Verzi. Nici

o activitate nu se zărea peste drum, la bază. Îl străbătu un fior. Umblau zvonuri că în curând komitehul avea să efectueze o altă epurare, că acum el se afla undeva în capul listei din pricina mărturiei depuse împotriva lui Kia şi Esvandiary. "Pe Profet! Am auzit ca vor să te cheme mâine. Ţi-ai pus viaţa în cumpănă vorbind aşa. Nu ştii că, de patru mii de ani, prima regulă a supravieţuirii, aici, a fost să-ţi ţii gura şi ochii închişi la ceea ce fac cei de deasupra, sau foarte curând n-o să mai ai nici urmă de ele în cap? Desigur că cei de sus sunt corupţi. A fost vreodată altfel?"

Wazari gemu, neajutorat în furtuna în care se vârâse, cu nervii aproape să plesnească. De când Zataki îl bătuse atât de rău şi-i zdrobise nasul - avea senzaţia că nu mai poate respira - îi scosese patru dinţi şi se alesese cu o aproape perpetuă durere de cap, entuziasmul şi curajul îl părăsiseră. Nu mai fusese bătut niciodată până atunci.

Deci, Barosanul şi Kia au fost amândoi vinovaţi. Şi ce te privea pe tine asta? Iar acum prostia ta o să te îngroape. Lacrimile începură să i se prelingă de-a lungul vânătăilor.

Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu, ajutor! Ajutor!

Apoi defecţiunea îi răsări în minte şi rămase cu gândul la „ea. Ce defecţiune? Aparatul funcţionase ieri minunat. Îşi şterse lacrimile. Fără nici un zgomot, alunecă spre masă şi dădu drumul emiţătorului, păstrând volumul cât mai aproape de minimum. Totul părea minunat. Indicatoarele arătau măsurile corecte. O mulţime de paraziţi de la o furtună electrică, dar nici un fel de transmisiuni. Era un lucru neobişnuit să nu se audă alte emisiuni radio pe frecvenţa companiei. Cineva de undeva trebuia neapărat să spună ceva. Nu îndrăzni să dea volumul mai tare. Întinse mâna într-un sertar după o pereche de căşti şi le conecta, decuplând difuzorul.

Acum putea să dea volumul cât de tare vroia. Curios, tot nimic. Cu grijă, comută de pe canalul companiei pe celelalte. Nimic. Pe frecvenţă ultrascurte - nimic. Înapoi la primul emiţător. Nu putea nici măcar să recepţioneze obişnuitul raport meteo înregistrat pe bandă, care mai era emis încă de Teheran. Era un bun operator radio şi bine pregătit şi nu-i trebui aproape deloc timp ca să identifice eroarea. O privire aruncată printr-o crăpătură în uşa care ducea către acoperiş îi confirmă că firul atîrna liber.

- Ticăloşii, își zise. De ce dracu n-am observat când eram afară? închise aparatul cu grijă şi se târî afară şi când ajunse la piciorul antenei şi văzu că firul fusese smuls, dar rugina de la capăt era proaspăt curăţată, se înfurie. Apoi se înfierbântă. Ticăloşii ăştia, îşi zise, ticăloşi ipocriţi, McIver și Lochart, trebuie să fi ascultat şi să fi recepţionat şi sa fi emis când am ajuns cu. Ce dracu pun la cale? Legătura fu repede restabilită. Emiţătorul Porni imediat şi se umplu de farsi pe frecvenţa companiei. Sediul de la Teheran vorbea cu Bandar-e Delam, apoicu AIShargaz si Lengeh, ceva despre nişte elicoptere care nu se duceau unde ar fi trebuit.

Iran-Toda? Nu din bazele noastre.

- Kowiss, aici Bandar-e.Delam, mă auzi? Recunoscu vocea lui Jahan de la Bandar-e Delam.

Automat degetul lui se îndreptă către butonul de emisie, apoi se opri. Nu era nevoie să-i cheme, îşi zise. Frecvenţele companiei erau pline - Nurrjir şi Jahan de la Bandar-e Delam şi Gerani de la Teheran şi Siamaki, spumegând furios.

- Ticăloşii, murmură după câteva minute, totul devenindu-i limpede.

În elicopter, lângă insula Siri; ora l0,05. Insula Siri se afla la o milă în faţa lor, dar mai înainte ca Scragger si echipa lui să se poată întoarce spre sud-est, către linia internaţională de demarcaţie, mai aveau de trecut pe lângă alte trei sonde.

Ca un afurisit de câmp de mine, îşi zise Scragger. Până acum suntem teferi şi n-am avut nici un fel de surpriză. Toate acele sunt pe verde, iar motoarele sună minunat.

Alături de el, mecanicul său, Benson, privea pierdut la valurile care alergau puţin mai jos, sub ei. Paraziţi în căşti. Din vreme în vreme, zboruri internaţionale aflate mult deasupra lor îşi transmiteau poziţia radarului de la Kish, un punct de verificare în zona lor, şi li se răspundea imediat. În intercom, Benson spuse:

- Kishul fix în faţă, Scrag.

- Suntem sub radarul lor. N-ai teamă.

- Mor de frică; da tu?

Scragger dădu din cap. Kish se găsea chiar în faţa lor, la exact 15 mile, către dreapta. Mătură cu ochii din stingă spre dreapta. Vossi şi Willi erau alături de el şi le arătă degetul mare ridicat în sus şi ei răspunseră la fel, Vossi cu mult entuziasm.

- Încă douăzeci de minute şi am trecut graniţa, spuse Scrag. Imediat ce-o facem, urcăm la 250.
- Bun. Vremea se îmbunătăţeşte, Scrag, spuse Benson.

Pătura de nori de deasupra lor se subţiase apreciabil, vizibilitatea se îmbunătăţise aproape la fel de mult. Văzură de departe petrolierul greu încărcat ce naviga spre larg în faţa lor. Alături de Willi, Scragger viră mult către pupa lui, având destul loc de manevră, dar, exuberant, Vossi săltă sus peste navă, apoi coborî să e aşeze din nou de partea cealaltă, lângă el. Imediat auziră din căşti:
- Aici controlul Kish, elicopterul la joasă altitudine direcţia 225, raportează înălţimea şi destinaţia.

Scragger se legănă dintr-o parte în cealaltă ca să tragă atenţia lui Willi şi Vossi şi făcu semn către sud-vest i le făcu semn să se depărteze, comandându-le să rămână şi să-l părăsească. Văzu că şovăiau, dar îşi întinse poruncitor degetul către sud-est, făcu un semn de adio şi împinse elicopterul într-o şambelă, lăsându-i la suprafaţa mării.
- Ţin-te de boaşe, Benson, spuse, simţind la rândul său greutate în stomac, apoi începu să transmită, mişcându-i laringofonul înainte şi-napoi de lingă gură, simulând un semnal prost:
- Kish, aici elicopterul HFX de la Lengeh ătre Siri Nouă cu piese, direcţia 225. Am crezut că văd barcă răsturnată, dar a fost negativ.

Siri Nouă era cea mai îndepărtată sondă pe care o deserveau în mod normal de partea aceea a graniţei intre Iran şi Emiratele Arabe Unite, încă în construcţie încă neechipată cu propriul ei emiţător. Mă întorc la 50.
- HVX eşti doi cu cinci, transmisia intermitentă! menţine direcţia şi raportează la 250 de metri. Confirmă dacă ai fost informat de noile regulamente obligatorii de a cere la Lengeh permisiunea de pornire a motoarelor.

Vocea operatorului, cu un puternic accent american, se auzea cinci cu cinci, clară şi profesională.
- Îmi pare rău, Kish, asta-i prima zi când m-am întors in concediu.

Îi văzu pe Willi şi pe Vossi dispărând în ceaţă.
-Trebuie să cer permisiunea de decolare de la Siri ouă după ce am aterizat? O să stau acolo cel puţin ora.

Scragger îşi şterse o picătură de sudoare de pe frunte. Ar fi avut tot dreptul să îi ceară să aterizeze la Kish mai întâi, ca să-i tragă un frecuş pentru încălcarea regulamentelor.
- Afirmativ. Aşteaptă Unu.
În intercom, Benson spuse nesigur.
- Şi-acum, ce facem, Scrag?
- O să le ţin o mică conferinţă.
- Ce facem? Scragger zâmbi larg.
- Depinde de ce fac ei. Apăsă pe emiţător.
- Kish, HVX la 259.
- Kish. Menţine direcţia si altitudinea. Aşteaptă Unu.
- HVX. Tăcere.
Scragger cântărea posibilităţile, bucurându-se de primejdie.
- E mai bine decât să zbori pe o rută de cargo, nu-i aşa, fiule?
- Ca să fiu cinstit, nu prea. Dac-aş putea pune mâna pe Vossi, l-aş strânge de gât.
Scragger ridică din umeri.
- S-a întâmplat, s-a întâmplat. Am fi putut apărea şi dispărea de pe radar chiar de când am plecat. Poate că Qeshemi a raportat despre noi.
Începu să fluiere fals. Trecuseră bine de insula Siri. Aveau acum sonda Siri Nouă la cinci kilometri în faţă.
- Kish, aici HVX, spuse Scragger mişcându-şi microfonul. Părăsim 250 ca să ne apropiem de Siri Nouă.
- Negativ. HVX menţine 250; transmisia voastră este intermitentă, doi pe cinci.
- HVX. Te rog repetă. Transmisia voastră este perturbată. Repet: părăsim 250 pentru apropierea de Siri Nouă, repetă Scragger rar, continuând să simuleze o transmisie proastă.
Îi zâmbi din nou lui Benson:
- O şmecherie pe care am învățat-o în RAF, fiule!
- HVX, aici Kish. Repet: menţine 250 şi stai pe recepţie.
- Kish, ne zdruncină şi ceaţa se îngroaşă. Părăsim 250 către 200. O să raportez aterizarea şi o să chem din nou, cerând pornirea motoarelor. Mulţumesc şi la revedere, adăugă cu o rugăciune.
- HVX, tramisia voastră este intermitentă. Renunţaţi la aterizarea pe Siri Nouă, întoarceţi 3l0 grade, menţineţi 250 şi prezentaţi-vă direct la Kish.
Benson se albi, Scragger râgîi.

- Repetă, Kish, sunteţi unu cu cinci.
- Repet. Abandonaţi aterizarea la Siri Nouă, întoarceţi 3l0 grade şi prezentaţi-vă direct la Kish.

Vocea operatorului nu era deloc grăbită.

- Înţeles, Kish. înţeleg că trebuie să aterizăm la Siri Nouă şi să ne prezentăm la Kish după asta. Trecem prin 150 pentru o apropiere la joasă altitudine. Mulţumesc şi la revedere.
- Kish, aici zborul Jal 664 de la Delhi, îi întrerupse o voce. Deasupra voastră, la l2500, spre Kuweit pe direcţia 300, mă auzi?
- JAL 664, aici Kish, menţine direcţia şi altitudinea, cheamă Kuweitul pe 118.8. Bună ziua.

Scragger privi cu ochii mijiţi prin ceaţă. Putea zări sonda pe jumătate terminată, cu un bac dormitor ancorat de unul dintre picioarele sale. Toate acele indicatoarelor erau pe verde şi... Hei, ia aşteaptă. Temperatura a crescut, presiunea uleiului a coborât la motorul nr. l. Benson zărise şi el asta. Ciocăni cu degetul indicatorul, apropiindu-se mai mult de el. Acul indicatorului de presiune a uleiului sări uşor, apoi se întoarse înapoi, temperatura câteva grade deasupra normalului. N-aveau vreme să se îngrijoreze de asta acum.

- Pregăteşte-te!

Echipajul de pe platformă îi auzise şi văzuse şi se opri din lucru, eliberând pista de aterizare bine marcată. când ajunse la douăzeci de metri de sondă, Scragger spuse:

- Kish, HVX aterizează acum. La revedere.
- HVX te prezinţi direct la Kish după asta. Cere permisiunea de pornire a motorului. Repet. Te prezinţi direct la Kish după asta. Totul se auzea foarte limpede. Mă auzi?

Scragger nu confirmă şi nici nu ateriza. Se opri la câţiva metri în aer, făcu un semn echipei de punte care îl recunoscu şi presupuse că era doar un zbor de antrenament sau un zbor de familiarizare pentru un nou pilot, un obicei al lui Scragger, un ultim semn cu mâna, apoi porni
du-se de mare, întorcându-se către sud-vest cu maximum de viteză.

La baza aeriană Kowiss; ora 10,21 dimineaţa. Mullahul Hussain opri maşina pe care o conducea în faţa clădirii birourilor. McIver coborî.

- Mulţumesc, spuse, neştiind la ce să se aştepte.

Hussain fusese tăcut de când părăsise comandamentul unităţii militare. Lochart, Ayre şi ceilalţi se aflau în jurul elicopterelor. Kia ieşi cu paşi mari din birou, se opri văzându-l pe mullah, apoi coborî treptele.
- Bună dimineaţa, Excelenţă Hussain! Felicitările mele! Mă bucur să vă văd. Folosise tonul ministerial
Kentru un oaspete de onoare, dar nu unul egal, apoi către Maclver, în engleză, scurt: Ar trebui să plecăm imediat.
- Ă... da, aga, daţi-mi numai câteva minute să pun lucrurile în ordine.
Mă bucur că nu sunt în pielea lui Kia, îşi spuse în timp ce se depărta, cu stomacul arzând.
- Salut, Tom!
- E-n regulă, Mac?
- Da, adăugă în şoaptă. Va trebui să-i ducem de nas următoarele câteva minute. Nu ştiu ce pune la cale mullahul. Trebuie să aşteptăm, să vedem ce face cu Kia. Nu ştiu dacă Kia a intrat la apă sau nu; imediat ce ne lămurim, putem să plecăm.
Coborî vocea şi mai mult.
- Nu pot să nu-l iau pe Kia dacă Hussain îi dă drumul. Mă gândesc să-l iau o parte din drum, chiar peste dealurile de la limita emiţătorului, să simulez o urgenţă şi să aterizez. Când Kia iese din carlingă şi îşi ia picioarele la spinare, decolez, ocolesc zona asta şi ne întâlnim la locul stabilit.
- Nu-mi place ideea, Mac! Mai bine lasă-mă s-o fac eu. Nu cunoşti locurile şi dunele alea de nisip arată la fel kilometri întregi. Ar fi mai bine să-l iau eu.
- M-am gândit la asta, dar atunci aş zbura cu unul dintre mecanicii fără licenţă. Mai degrabă l-aş supune pe Kia la riscul ăsta decât pe ei. Şi pe lângă asta ai putea fi tentat să ţii drumul drept până la Teheran. Ei?
- Mai bine decât să-l las baltă şi să ne-ntâlnim la locul stabilit. E mai sigur.
McIver scutură din cap, simţindu-se tare prost că-şi punea prietenul într-o astfel de situaţie.
- Tu ai merge mai departe, nu-i aşa? După o pauză ciudată, Lochart spuse:
- Cât timp te-am aşteptat, aş fi putut să decolez cu el la bord şi să plec. Zâmbi strâmb. Piloţii au spus că nici să nu mă gândesc,

să aştept. Mai bine fii atent la ei, Mac. Unii dintre ei vorbesc engleza. Ce ţi s-a întâmplat?
- Hussain m-a luat la întrebări despre Kia şi Diike Lochart se holbă la el.
- Duke? Despre ce anume?
- Totul despre el. Când l-am întrebat pe Hussain de ce, tot ce-a zis a fost: "fiindcă mă interesează".

McIver văzu un tremur străbătându-l pe Lochart.
- Mac, cred că-i mai bine să-l iau eu pe Kia. Tu s-ar putea să ratezi punctul de întâlnire. Ai putea merge în tandem cu Freddy. Decolez eu primul şi te-aştept.
- Iartă-mă, Tom, nu pot să risc asta. Tu ai merge până la capăt. Dac-aş fi în locul tău, aş face acelaşi lucru şi... la dracu cu riscurile! Dar nu pot să te las să te întorci. Dacă te-ai întoarce acum, ar fi un dezastru, ar fi un dezastru pentru tine, sunt sigur de asta Tom, la fel şi pentru restul dintre noi. Ăsta-i adevărul!
- La dracu cu adevărul, spuse amar Lochart. Allright, dar pe Dumnezeu, în clipa în care aterizăm în Kuweit îmi iau concediul de-o lună pentru care sunt programat sau demisionez de la S-G, oricum vrei, în aceeaşi secundă.
- Destul de corect, dar trebuie să fie de la Al Shargaz. Ar trebui să realimentăm în Kuweit şi să ieşim de-acolo cât de repede putem. Dacă suntem destul de norocoşi să ajungem acolo şi dacă ei ne lasă să decolăm.
- Nu, pentru mine Kuweitul e capătul liniei.
- Cum vrei, spuse McIver cu voce aspră, dar am să mă asigur că n-ai să urci într-un avion pentru Teheran, Abadan sau nicăieri în altă parte în Iran.
- Eşti un ticălos, spuse Lochart, scârbit că McIver îi ghicise atât de bine intenţiile. Lua-te-ar dracu!
- Da, iartă-mă. De la Al Shargaz o să te ajut cât pot. McIver se întrerupse văzându-l pe Lochart mormăind o înjurătură. Se întoarse. Kia şi Hussain stăteau încă de vorbă lângă maşină.
- Ce s-a întâmplat?
- În turn!

McIver privi în sus. Îl observă pe Wazari pe jumătate ascuns în spatele uneia dintre ferestrele bătute în scânduri, făcându-le foarte limpede semn să urce. N-aveau cum se preface că nu-l văzuseră. În timp ce-l priveau, Wazari le făcu din nou semn şi se trase înapoi la adăpost.

- Afurisitul! spuse Lochart. Am verificat turnul chiar după ce-ai plecat tu, să mă asigur că nu s-a strecurat acolo sus, şi nu era, aşa că am crezut c-a şters-o. Obrajii i se înroşiseră de furie. Dacă stau şi mă gândesc, nu m-am dus până în cameră, aşa că ar fi putut să se ascundă pe acoperiş. Ticălosul trebuie să fi fost acolo toată vremea. Sfinte Dumnezeule, poate că a găsit firul rupt!

McIver paralizase. Lochart se întunecă.

- Rămâi aici! Dacă încearcă să ne facă vreun necaz, îl omor.

Porni cu paşi mari.

- Aşteaptă, vin şi eu. Freddy, ne întoarcem într-o clipă!

Când trecură pe lângă Hussain şi Kia, McIver spuse:

- Mă duc să cer aprobarea, domnule ministru. Decolăm în cinci minute.

Mai înainte de-a putea răspunde Kia, mullahul spuse criptic:

- Insha Allah! Kia zise tăios:

- Căpitane, n-ai uitat că trebuie să fiu în Teheran pentru o întâlnire importantă la şapte seara? Bine.

Le întoarse spatele, îndreptându-şi atenţia către Hussain.

- Ce spuneaţi, Excelenţă?

Cei doi piloţi intrară în birou fierbând din pricina impoliteţei lui, trecură de Pavoud şi de ceilalţi angajaţi şi se îndreptară către casa scărilor. Turnul era gol. Apoi zăriră uşa de pe acoperiş dată de perete şi-l auziră pe Wazari şoptind:

- Aici!

Era afară, chiar lângă uşă, lipit de perete, nemişcat.

- Ştiu ce puneţi voi la cale. Nu e nici o defecţiune la emiţător, spuse, abia în stare să-şi stăpânească înfierbântarea. Patru elicoptere au şters-o de la Bandar-e Delam şi-au dispărut. Directorul vostru, Siamaki, urlă ca un porc înjunghiat pentru că nu poate să prindă Lengehul, pe noi sau Al Shargazul şi pe domnul Gavallan. Stau pur şi simplu şi-l ascultă. Aşa e? Nu-i aşa? Ia spune!

- Ce-are asta de-a face cu noi? spuse Lochart ameninţător.

- Totul, desigur că totul, pentru că totul cade la locul lui. Numir, de la Bandar-e Delam, zice că toţi străinii au plecat. N-a mai rămas nimeni la Bandar. Siamaki spune acelaşi lucru despre Teheran, ba chiar i-a zis lui Numir că servitorul vostru, căpitane McIver, servitorul vostru a spus că cea mai mare parte a

lucrurilor personale ale dumneavoastră şi ale căpitanului Petikin lipsesc din apartament.

McIver ridică din umeri şi se duse să închidă emiţătorul.

- O măsură de siguranţă câtă vreme Petikin şi cu mine suntem plecaţi. Au fost o mulţime de jafuri.

- Nu folosiţi emiţătorul încă, vă rog. Ascultaţi. Pentru Dumnezeu, ascultaţi-mă. Vă implor. N-aveţi cum să acoperiţi adevărul. Elicopterele voastre şi băieţii au plecat de la Bandar, Lengehul a amuţit, aşa că şi-acolo e acelaşi lucru, Teheranul e-nchis, acelaşi lucru, n-au mai rămas decât cei de aici si voi sunteţi cu toţii pe picior de Plecare.

Vocea lui Wazari avea o notă curioasă şi nu putea încă să-şi dea seama ce ascundea asta.

- N-am să vă trădez! Vreau să vă ajut, jur că vreau să vă ajut!

- Să ne ajuţi? La ce?

- Să plecaţi!

- De ce ai face-o, chiar dacă, să zicem, ar fi adevărat? spuse înfuriat Lochart.

- Aţi avut dreptate să nu vă încredeţi în mine mai înainte, căpitane, dar jur în faţa lui Dumnezeu că acum puteţi să aveţi încredere în mine. Acum m-am adunat. Mai devreme eram aiurit şi acum m-am limpezit şi sunteţi singura mea speranţă să scap de-aici. Sunt chemat mâine în faţa komitehului şi... uitaţi-vă la mine. Pentru Dumnezeu, explodă, sunt nenorocit şi, dacă nu dau peste un doctor ca lumea, o să fiu nenorocit toată viaţa şi poate chiar mort! Mă apasă ceva aici, mă doare ca dracu!

Wazari îşi atinse baza nasului zdrobit.

- De când m-a bătut ticălosu de Zataki, mă doare capul şi aproape c-am înnebunit. E sigur c-am înnebunit, ştiu asta, da mai pot încă să v-ajut. Pot să vă acopăr de-aici, dacă mă luaţi cu voi! Lăsaţi-mă doar să mă strecor la bordul ultimului elicopter, jur c-o să v-ajut.

Lacrimile îi umpluseră ochii. Cei doi oameni se holbau la el. McIver apăsă butonul emiţătorului.

- Kowiss, IHC testează, testează.

O pauză lungă, apoi într-o engleză cu accent puternic:

- Aici turnul. IHC te auzim cinci cu cinci.

- Mulţumesc. Se pare c-am identificat defectul. Charterul nostru 206 pentru Teheran o să plece peste zece minute şi de

asemenea zborul nostru de dimineaţă către sondele Patruzeci, Abu Sal şi Gordy, cu piese.
- Okay. Raportaţi în aer! Staţia voastră de la Bandar-e Delam încearcă să ia legătura cu voi.
McIver simţi că începe să transpire.
- Mulţumesc, turnule, la revedere.
- Bună ziua. Se uită la Lochart, apoi comută aparatul. Auziră imediat vocea lui Jahan în farsi şi Lochart începu să traducă.
- Jahan spune că ultima dată când au fost văzuţi în zbor a fost către nord-est, îndreptându-se dinspre coastă către interior, că Zataki... pentru un moment vocea îi tremură... că Zataki a ordonat celor patru elicoptere să deservească Iran-Toda şi că ar trebui să fie la Iran-Toda acum şi că e sigur c-o să sune sau o să trimită un mesaj.
Apoi McIver îl recunoscu pe Siamaki. Lochart asudase.
- Siamaki zice că o lipsească o jumătate de oră până la o oră, dar o să cheme când se întoarce şi o să continue să încerce să ne prindă pe noi şi Al Shargaz... Jahan zice okay şi o să aştepte şi dacă o să aibă ştiri o să cheme.
Pentru moment paraziţi, apoi vocea lui Jahan în engleză:
- Kowiss, aici Bandar-e Delam, mă auzi? Lochart mormăi.
- Dacă turnul prinde toată chestia asta, de ce n-am intrat încă la apă?
- Este vineri, n-au nici un motiv să urmărească frecventele companiei voastre.
Wazari îşi şterse lacrimile, reuşind să se stăpânească.
- Vineri echipa este minimă şi numai din novici. Nu sunt zboruri, nu se întâmplă nimic, komitehul a săltat toţi ofiţerii de la radar şi cinci dintre sergenţi şi i-a legat la gard.
Se cutremură, apoi continuă grăbit:
- Poate că unul dintre băieţi a prins Bandar-e Delamul o dată sau de două ori. Deci cei de la Bandar-e Delam au pierdut contactul cu unele din elicopterele lor. Şi ce dacă? Sunt străini şi asta se întâmplă mereu. Dar, căpitane, dacă nu închizi gura Bandarului şi Teheranului, cineva o să... cineva o să se-ncingă. Scoase o batistă mototolită şi-şi şterse o picătură de sânge din nas. Dacă treci pe canalul de rezervă, o să fie destul de sigur. Turnul nu-l are.
McIver se holbă la el.
- Eşti sigur?

- Sigur. Ascultă. De ce nu...
- Se întrerupse. Se apropiau paşi. Se strecură înapoi pe acoperiş fără zgomot, in ascunzătoare. Kia urca scările cu paşi apăsaţi.
- Ce te reţine, căpitane?
- Aştept aprobarea pentru decolare, domnule ministru, îmi pare rău, mi s-a spus s-aştept. Nu pot face nimic.
- Ba da, putem să decolăm şi să plecăm. Acum. M-am săturat să...
- Şi eu m-am săturat, dar nu vreau să-mi zboare cineva capul de pe umeri! Nervii lui McIver cedară şi izbucni: O s-aştepţi! Aştepţi, înţelegi? O să aştepţi, fir-a să fii şi dacă purtările tale afurisite n-or să se îmbunătăţească, am să anulez toată călătoria şi am să amintesc un peşcheş sau două mullahului Hussain, de care s-a întâmplat să uit când am stat de vorbă cu el! Acum ieşi dracului de-aici!

Pentru moment crezură că Kia avea să plesnească, dar se întoarse pe călcâie şi plecă. McIver inspiră adânc, blestemându-se că se pierduse cu firea, apoi făcu un semn cu degetul mare spre acoperiş şi şopti:
- Tom, ce facem cu el? Nu putem să-l lăsăm. Ne-ar putea trăda într-o clipă.

Lochart se uită în spate. Wazari era în pragul uşii.
- Jur c-o să v-ajut, şopti disperat. Ascultaţi! când o să decolezi cu Kia, ce-ai de gând? Să scapi de el, nu? McIver nu-i răspunse, încă nesigur. Iisuse, căpitane! Trebuie să ai încredere în mine. Uite, cheamă Bandar-e Delamul pe frecvenţa de rezervă şi du-l cu vorba pe Numir, repede-l aşa cum l-ai repezit pe ticălosul ăsta şi spune-i c-ai poruncit ca toate elicopterele să vină aici. Asta o să-i mai răcorească o oră sau două.

McIver aruncă o privire iute către Lochart. Acesta spuse înfierbântat:
- De ce nu? Drace, asta-i o idee grozavă! Apoi decolezi cu Kia şi Freddy poate s-o şteargă. O să aştept aici şi... cuvintele se pierdură.
- Şi după aia ce, Tom? Wazari se apropie şi comută pe canalul de rezervă şi spuse repede către Lochart:
- Aştepţi o vreme, căpitane, şi când căpitanul McIver a plecat şi Ayre a ieşit din zonă, îi spui lui Numir că eşti sigur că elicopterele lui şi-au închis emiţătoarele, neavând de ce să le

folosească, şi sunt pe scurte. Asta îţi oferă scuza de a decola şi a te învârti prin jur, apoi o ştergi către ascunzătoarea cu combustibil.

Îi văzu uitându-se unul la celălalt.

- Iisuse, căpitane! Toată lumea ştie că nu poţi să reuşeşti să traversezi Golful dintr-o bucată. N-ai cum. Aşa că trebuie să ai nişte combustibil pe undeva, pe ţărm sau pe una dintre sonde.

McIver trase adânc aer în piept şi apăsă butonul de emisie.

- Bandar-e Delam, încercăm să dăm de voi de ore întregi. Jahan, dă-mi-l pe aga Numir, rosti scurt.

Un moment, apoi se auzi vocea lui Numir, dar înainte ca managerul IranOil să se poată arunca într-o lungă tiradă, McIver i-o tăie brusc:

- Unde sunt cele patru elicoptere ale mele? De ce nu s-au prezentat? Ce se-ntâmplă acolo şi de ce sunteţi atât de ineficienţi că nu ştiţi că am ordonat elicopterelor şi personalului să vină aici...

Al Shargaz, Biroul S-G. ...şi de ce nu-ţi aminteşti că trebuie să sosească schimburile de echipă la Bandar-e Delam, la sfârşitul săptămânii?

Vocea lui McIver se auzea slab, dar limpede în difuzor şi Gavallan, Scot şi Manuela se holbau la aparat, uluiţi că era încă acolo, la Kowiss. Nu însemna asta că Lochart, Ayre şi ceilalţi erau şi ei acolo?

- V-am chemat toată dimineaţa, domnule căpitana! Vocea lui Numir se auzea şi mai slab.

- Aţi ordonat elicopterelor noastre să vină la Kowiss... dar de ce, şi de ce n-am fost şi eu informat? elicopterele noastre trebuiau să se ducă la Iran-Toda în dimineaţa asta, dar n-au aterizat şi au dispărut. Aga Zamaki a încercat şi el să dea de domnia-voastră.

- A fost o defecţiune la emiţătoarele noastre. Acum ascultă aici, Numir. Am ordonat elicopterelor mele să rămână la Kowiss. N-am aprobat niciodată un contract Iran-Toda, nu ştiu nimic despre un contract Iran-Toda, aşa că cu asta basta. Acum termină să mai faci atâta tămbălău fără rost.

- Dar sunt elicopterele noastre şi toată lumea a plecat! Toată lumea! Mecanicii şi piloţii.

- Le-am ordonat tuturor să vină aici pentru o investigare. Repet: sunt foarte nemulţumit de felul în care te ocupi de operaţiunile

noastre şi am să raportez acest lucru la IranOil. Acum termină cu apelurile!

În birou împietriseră cu toţii. Dacă McIver era încă la Kowiss, era un dezastru. "Vârtejul" o pornise rău de la început. Era 10,12 şi Rudi şi cei trei ai săi întârziau să sosească în Bahrain.

- Dar nu ştim, de fapt, ce vânt au din faţă, tată, spusese Scot, sau cât de mult o să dureze realimentarea în zbor. Ar putea să întârzie trei sferturi de oră până la o oră şi totuşi totul să fie okay. Să zicem un ETA la Bahrain la 11 Sau 11,15.

Dar toată lumea ştia că n-aveau cum să aibă atât combustibil la bord. Nimic încă de la Scrag şi cei doi băieţi ai săi, dar asta era de aşteptat. Nu aveau emiţătoare puternice la bord, îşi zise Gavallan. Zborul lor către Al Shargaz ar trebui să dureze cam o oră şi jumătate. Dacă au plecat, să zicem la 7,30, şi au cules mecanicii şi au ieşit fără nici un incident, să zicem că la 7,45, EŢA ar trebui să fie pentru ei 9,15, oricum ai întoarce-o.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Manuela, tu ştii cum e cu vântul! spusese. Şi de fapt nu ştim când au plecat.

Atât de multe lucruri n-au ieşit cum trebuie. Dumnezeule! Aşteptarea asta e tare împuţită. Gavallan se simţea tare bătrân. Ridică receptorul şi formă numărul Bahrainului.

- Gulf Air de France? Cu Jean-Luc Sessonne, vă rog-Jean-Luc, ceva?

- Nu, Andy, chiar acum am sunat turnul şi n-au nimic în sistem. Pas de probleme. Rudi o să economisească combustibilul. Turnul a spus c-o să mă sune în clipa în care îi vede. Orice altceva în privinţa celorlalţi?

- Am aflat abia acum că Mac este la Kowiss. Gavallan auzi şuieratul şi obscenităţile.

- Aşa e, o să te sun.

Formă numărul Kuweitului.

- Charlie, Genny e cu tine?

- Nu, e la hotel, Andy.

- Am auzit chiar acum că Mac este încă la Kowiss.

- Dumnezeule Atotputernic, ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Încă mai transmite ceva. O să te sun când o fiu ceva definitiv. Nu-i spune încă lui Genny. Pa.

Din nou aşteptare îmbolnăvitoare, apoi emiţătorul trezi la viaţă.

- Teheran, aici Kowissul, căpitanul McIver.
- Kowiss, Teheranul, v-am chemat toată dimineaţa. Aga Siamaki a încercat să vorbească cu voi. O să se întoarcă peste vreo oră. Vă rog confirmaţi că aţi ordonat celor patru 212 să vină la Kowiss.
-Teheran, aici Kowissul. Bandar-e Delam, ascultaşi tu. McIver vorbea rar şi limpede, dar foarte furios. Confirm. Am toate JR 212 aici. Repet: toate 212 sub control. Toate. N-o să pot fi disponibil pentru discuţia cu aga Siamaki, căci mi s-a dat aprobarea să plec de-aici la Teheran cu ministrul Kia, în cinci minute. Dar îl aştept pe aga Siamaki să întâmpine elicopterul la Aeroportul Internaţional Teheran. Peste câteva momente închidem pentru reparaţii din ordinul autorităţilor şi o să lucrăm numai cu emiţătorul de unde scurte. Pentru informarea voastră, căpitanul Ayre va pleca peste cinci minute la sonda Abu Sal cu piese şi căpitanul Lochart o să rămână de serviciu ca să primească elicopterele de la Bandar-e Delam, în conformitate cu planul. M-ai auzit, Teheranule?
- Afirmativ, căpitan McIver, dar ați putea să-mi spuneţi...

McIver îl întrerupse.
- M-ai auzit, Numir, sau eşti mai inutil ca niciodată?
- Da, dar trebuie să insist ca să fim...
- M-au obosit toate prostiile astea, sunt director executiv al acestor operaţii şi câtă vreme acţionăm în Iran: simplu, direct şi fără multă tevatură. Kowissul închide ca să facă reparaţii aşa cum a ordonat colonelul Changiz şi o să transmitem imediat ce suntem din nou în emisie. Rămâneţi pe acest canal, dar ţineţi-l liber pentru testări. Totul o să se desfăşoare aşa cum a fost plănuit. Terminat!

Chiar în clipa aceea uşa se deschise şi intră Starke, cu pieptul plin de bandaje, însoţit de o neliniştită soră tânără. Purta pantaloni de pijama şi un halat subţire flauşat. Manuela rămase prostită. Gavallan sări în sus şi-l ajută să se aşeze pe scaun.
- Mă simt bine, Andy, spuse Starke. Ce mai faci, dulceaţo?
- Conroe, eşti nebun!
- Nu. Andy, spune-mi ce se-ntâmplă? Sora spuse:
- Nu ne putem asuma responsabilitatea... Starke interveni răbdător:

- Promit să stau numai câteva ceasuri şi-o să fiu într-adevăr atent. Manuela, te rog, condu-o până la maşină. Vrei? Te rog, dragoste!

Se uită la ea cu acea privire specială pe care soţii o au pentru soţiile lor şi soţiile pentru soţi când nu e momentul să se certe. Într-o clipă ea se ridică în picioare şi o conduse pe soră afară pe uşă şi când plecară amândouă, Starke spuse:

- Iartă-mă, Andy, nu puteam să mai rabd. Ce se întâmplă?

La Kowiss; ora l0,48 dimineaţa. McIver coborî treptele turnului, simţindu-se ameţit şi golit şi nu prea sigur c-avea să reuşească s-ajungă până la elicopter, fără să mai pună la socoteală punerea în aplicare a restului planului.

O să reuşeşti! îşi spuse. Adună-te! Mullahul Hussain vorbea încă cu Kia, sprijinit de maşină, cu pistolul mitralieră atârnat pe un umăr.

- Totul e pregătit, domnule ministru, spuse McIver. Desigur, dacă e îngăduit, Excelenţă Hussain.

- Da. Voia lui Allah, spuse Hussain cu un zâmbet ciudat.

Politicos, întinse mâna.

- La revedere, domnule ministru Kia!

- La revedere, Excelenţă!

Kia se întoarse şi se depărta ţeapăn şi mândru spre elicopter. Stânjenit, McIver întinse mâna mullahului.

- La revedere, Excelenţă!

Hussain se întoarse să-l urmărească pe Kia urcându în carlingă. Din nou zâmbetul acela ciudat.

- Stă scris: "Morile lui Allah macină încet şi totuşi macină foarte mărunt". Nu-i aşa, căpitane?

- Da. Dar de ce spuneţi asta?

- Ca un dar de plecare. Poţi să-i spui prietenului nostru Kia, când o să aterizezi la Teheran.

- Nu-i prietenul meu. Şi de ce atunci?

- Eşti înţelept să nu fi prietenul lui. Când o să te întâlneşti din nou cu căpitanul Starke?

- Nu ştiu, curând sper.

McIver îl observă pe mullah aruncând o privire iute apoi către Kia si neliniştea sa crescu.

- De ce?

- Mi-ar plăcea să-l văd curând. Hussain îşi coborî carabina de pe umăr şi urcă în maşină, apoi, împreună cu Gărzile Verzi, se depărta.
- Domnule căpitan! Era Pavoud. Tremura şi era tulburat.
- Da, domnule Pavoud, doar un minut. Freddy! McIver îi făcu semn lui Ayre, care veni în fugă.
- Da, domnule Pavoud.
- Vă rog, de ce sunt toate elicopterele JR 212 încărcate cu piese şi bagaje şi... toate astea?
- Schimbare de echipă, spuse McIver imediat, prefăcându-se că nu observă ochii lui Ayre mărindu-se. Avem patru 212 care trebuie să sosească de la Bandar-e Delarn. Ar fi bine să pregăteşti totul. Patru piloţi şi patru localnici. Trebuie să sosească în vreo două ceasuri.
- Dar n-avem nici un document sau motiv să...
- Fă-o!

Sângele lui McIver începu din nou să clocotească.
- Am dat ordin. Eu, eu personal am ordonat ca elicopterele mele să vină aici. Freddy. Ce dracu mai aștepţi? Dă-i drumul cu piesele!
- Am înţeles! Si tu?
- Eu plec cu Kia. Lochart rămâne de serviciu până mă întorc eu. Şterge-o! Nu, aşteaptă, merg cu tine! Pavoud, ce dracu mai aşteptţi? Căpitanul Lochart va fi al naibii de nervos dacă nu eşti gata la vreme.

Se depărta cu paşi mari, însoţit de Ayre, rugându-se ca Pavoud să fie convins.
- Mac, ce dracu se-ntâmplă?
- Aşteaptă până ajungem la ceilalţi.

Când ajunseră lângă elicoptere, se întoarse cu spatele spre Pavoud, care încă stătea pe treptele biroului, şi le spuse la repezeală ce se-ntâmpla.
- Ne vedem pe coastă.
- Te simţi bine, Mac? spuse Ayre, foarte îngrijorat de culoarea feţei lui.
- Sigur că da. Decolaţi!

În apropiere de Bahrain; ora 10,59 dimineaţa. Rudi şi Kelly zburau încă în tandem, luptându-se cu vântul potrivnic şi dădăcindu-şi motoarele. Indicatoarele arătau rezervoarele goale şi luminile roşii de avertizare erau aprinse. Cu o jumătate de oră

în urmă planaseră amândoi deasupra mării. Mecanicii deschiseseră uşile cabinelor şi se aplecaseră afară, scoţând capacele rezervoarelor, apoi desfăşuraseră furtunele şi înfipseseră capetele acestora în gura rezervorului şi se întorseseră în cabină. Goliseră, muncind din greu cu pompele improvizate, primul dintre butoaiele de două sute de litri, apoi pe cel de-al doilea. Nici unul dintre mecanici nu mai realimentase vreodată astfel în zbor. Amândoi se simţiseră foarte rău când terminaseră, dar operaţiunea fusese încheiată cu succes. Ceaţa era încă deasă, marea foarte agitată sub vânt şi în trecere fuseseră cât pe ce să se ciocnească cu un petrolier. Zborul fusese simplă rutină, nervi măcinaţi, străduindu-se să obţină maximum de distanţă, întotdeauna reglând înclinaţia elicelor şi rugându-se.

Rudi nu spusese nimic. Nu văzuse nici urmă de Dubois sau Sandor. Unul dintre motoarele lui Rudi tuşi, dar îşi reveni aproape imediat. Faganovici clipi.

- Cât de mult mai avem?

- Prea mult!

Rudi trecu pe scurte, întrerupând tăcerea radio.

- Taticu, treci pe înaltă frecvenţă şi ascultă, spuse iute şi comută.

- Sierra Unu, aici Delta Unu, mă auzi?

- Tare şi limpede, Delta Unu, se auzi imediat vocea lui Scot. Dă-i drumul!

- Suntem aproape de Boston - codul lor pentru Bahrain - la 250 ne îndreptăm către 185, mai avem puţin combustibil. Delta Doi e cu mine. Trei şi Patru se descurcă singure.

- Bine ați venit din Anglia în ţinuturile însorite GHTXX şi GHJZI. Repet: GHTXX şi GHJZI. Jean-Luc vă aşteaptă. N-avem nici o ştire încă de la Delta Trei şi Patru.

- HTXX şi HJZI.

Ruddy confirmă imediat noile lor litere de înmatriculare.

- Cum rămâne cu Lima Trei şi Kilo Doi? - Lima pentru Lengeh Trei, Kilo pentru Kowiss Doi.

- Nu avem încă veşti, cu excepţia faptului că Kilo Doi este încă la locul lui.

Rudi şi Kelly tresăriră surprinşi. Apoi auziră:

- Aici este Teheran, Al Shargaz, mă auzi? După care urmă imediat vocea lui Siamaki: Aici Teheranul! Cine vorbeşte pe canalul ăsta? Cine-i Kilo Doi şi Lima Trei? Cine-i Sierra Unu?

Glasul lui Scot îl întrerupse tare:

- Nu-ţi face griji, HTXX, un ţicnit foloseşte canalul m nostru. Dă-ne telefon la aterizare, adăugă, avertizându-i împotriva oricărei discuţii inutile. Kelly îl întrerupse înfierbântat:

- Bancuri de nisip în faţă, HTXX!

- Le văd. Sierra unu, HTXX, suntem aproape de coastă acum.

- Din nou unul dintre motoarele lui Rudi tuşi mai rău ca înainte, dar îşi reveni şi acele contorului de turaţii începură să se bălăngăne ca bete. Apoi prin negură întrezări coasta, un petic de pământ si nişte dune de nisip și plaja şi ştiu exact unde se afla.

- Pop, tu ocupă-te de turn. Sierra Unu, spune-i lui Jean-Luc că sunt...

La sediul din Shargaz. Gavallan forma deja numărul Bahrainului. În difuzor se auzea vocea grăbită a lui Rudi:

- Sunt la capătul nord-vestic al plajei Abu Sab, către est... o explozie de paraziţi, apoi tăcere.

Gavallan spuse în telefon.

- Gulf Air de France? Jean-Luc, vă rog. Jean-Luc, Andy. Rudi şi Tăticu sunt... Aşteaptă Unu.

Vocea lui Kelly se auzi foarte tare:

- Sierra Unu, îl însoţesc pe Delta Unu până jos. A oprit motoarele.

- Aici Teheranul. Cine a închis motoarele şi unde? Cine comunică pe canalul ăsta? Aici este Teheranul care...

Pe ţărmul Bahrainului. Plaja avea un nisip frumos, alb, dar era nepopulată, aproape goală în locul acela, multe bărci cu pânze şi alte nave de plăcere în largul mării, mulţimea de amatori de surfing, briza plăcută şi ziua înmiresmată. Pe faleză se afla hotelul Starbreak, strălucitor de alb, cu palmieri şi grădini şi umbrele multicolore împestriţând terasele şi plaja.

Elicopterul lui Rudi se ivi grăbit din ceaţă cu rotoarele răsucindu-se asemenea unor mori de vânt, cu motoarele tuşind, în curând inutile. Curba lui descendentă îi dădea puţine şanse, dar fu recunoscător că avea să fie o aterizare -pe pământ tare şi nu în mare. Plaja se năpustea către ei şi alese punctul exact de aterizare, puţin într-o parte, chiar alături de o umbrelă

singuratică, aşezată spre capătul plajei, înspre şosea. Era cu vântul în fată şi foarte aproape. Se opri, apoi trase de manetă, modificând înclinarea palelor, ca să obţină o uşoară mişcare ascendentă, suficientă să-i amortizeze căderea, şi mai alunecă înainte câţiva metri pe suprafaţa neregulată, săltă aplecându-se uşor pe o parte, dar nu îndeajuns ca să se rostogolească sau să provoace maşinii vreo stricăciune, şi-apoi fură în siguranţă.

- Drăcia dracului!

Faganovici îşi simţi din nou plămânii respirând, inima începând să bată şi sfincterele ca de piatră.

Rudi începu procedura de oprire a motoarelor în tăcerea stranie, mâinile şi picioarele tremurându-i.

Pe plajă, în faţa lor, cei ce se prăjeau la soare şi oamenii de pe terase se ridicaseră în picioare, uitându-se la ei.

Apoi falca lui Faganovici se lăsă moale în jos, înspăimântându-l. Se întoarse pe călcâie şi rămase şi el cu gura căscată.

Purta ochelari fumurii şi foarte puţin altceva, sub umbrela singuratică, fără sutien şi aproape la fel de bine fără slip, blondă şi minunată şi îi privea sprijinită într-un cot. Fără să se grăbească, se ridică în picioare şi îşi petrecu peste bust scuza unui bikini.

- Dumnezeule Mare! gâfâi Faganovici. Rudi flutură din mână şi strigă răguşit:

- Iertaţi-ne, am rămas fără combustibil.

Ea râse, apoi Kelly coborî din cer şi strică totul şi amândoi îl blestemară când vârtejul de aer stârnit de rotoarele sale făcu să se clatine umbrela şi învolbură părul lung, suflând prosopul aşternut pe jos şi împrăştiind nisipul. Kelly o văzu şi el, se trase politicos cu faţa în vânt mai aproape de şosea şi, la fel de tulburat ca şi ceilalţi, opri motoarele cu treizeci de centimetri mai sus decât trebuia.

Aeroportul Internaţional Bahrain; ora 11,13 dimineaţa. Jean-Luc şi mecanicul Rod Rodrigues ieşiră în fugă din clădire şi traversară tarmacul către un mic camion cisternă pe care scria GADF – Gulf Airde France - pe care el aranjase să-l închirieze. Aeroportul era foarte aglomerat, terminalul modern şi clădirile alăturate grozave şi strălucitor de albe. Multe reactoare de multe naţionalităţi încărcau şi descărcau şi un JAL Jumbo ateriza!

- On yva, să mergem, spuse Jean-Luc.
- Desigur, sayyid.

Şoferul răsuci potenţiometrul interfonului său, mărind volumul, şi cu un gest fluid porni motorul schimbă vitezele şi se puse în mişcare. Era un palestinian tânăr şi suplu, creştin, purtând ochelari întunecaţi şi salopeta companiei.
- Unde mergem?
- Ştii plaja Abu Sab?
- O, da, sayyid.
- Două din elicopterele noastre au aterizat acolo fără combustibil. Hai să-i dăm drumul.
- Aproape am ajuns.

Şoferul schimbă vitezele ca la curse şi acceleră. Prin interfon auziră:
- Alfa Patru.

Ridică microfonul şi continuă să conducă nebuneşte cu o singură mână.
- Aici Alfa Patru.
- Dă-mi-l pe căpitanul Sessonne!

Jean-Luc recunoscu vocea lui Mathias Delarne, managerul din Bahrain al GADF, un vechi prieten din Forţele Aeriene Franceze, pe vremurile Algeriei.
- Aici Jean-Luc, bătrâne, spuse în franceză. D'elarne îi răspunse la fel şi repede:
- Turnul m-a sunat să spună că alt elicopter a intrat acum în sistem, pe direcţia pe care o aşteptaţi voi. Dubois ori Petrofi, ei? Turnul îi cheamă întruna, dar nu poate să ia încă legătura.
- Numai unul?

Jean-Luc se nelinişti dintr-o dată.
- Da. Face o apropiere corectă pentru Platforma 16. Problema pe care am discutat-o, da?
- Da.

Jean-Luc îi spusese prietenului său ce se-ntâmpla în realitate şi despre problemele de înmatriculare.
- Mathias, spune-i turnului din partea mea că este GH-TTE în tranzit, adăugă, dând cea de-a treia din cele patru serii de litere alocate. O să-l trimit pe Rodrigues să se ocupe de Rudi şi Kelly. Noi ne ocupăm de Dubois şi Sandor; adu trusa de rezervă. Unde ne-ntâlnim?

- Pentru Dumnezeu, Jean-Luc, după toate astea va trebui să ne înscriem în Legiunea Străină. Ne întâlnim în fata biroului!

Jean-Luc încuviinţa. Atârnă microfonul la loc în cârligul său.

- Opreşte aici!

Camionul se opri instantaneu. Rodrigues şi Jean-Luc fură cât pe ce să iasă prin parbriz.

- Rod, tu ştii ce ai de făcut! Sări afară.

- Daţi-i drumul!

- Ascultă! Mai degrabă aş merge pe jos, şi restul se pierdu când Jean-Luc o rupse la fugă înapoi, iar camionul ţâşni pe poartă cu un scrâşnet de cauciucuri, pe drumul care ducea spre mare.

La Kowiss, în turnul de control; ora 11,17 dimineaţa. Lochart şi Wazari urmăreau elicopterul lui McIver urcând în depărtare către munţii Zagros.

- Kowiss, aici este HOC, spunea McIver în emiţător. Ieşim din sistemul vostru acum. Bună ziua.

- HOC, Kowiss, bună ziua, spuse Wazari. În emiţător se auzi - în farsi:

- Bandar-e Delam, aici Teheranul. Aveţi vreo veste de la Kowiss?

- Negativ.

- Al Shargaz, aici Bandar-e Delam, mă auziţi? Paraziţi, chemare repetată şi din nou tăcere. Wazari îşi şterse fruntea.

- Crezi că căpitanul Ayre o să fie la punctul de întâlnire? întrebă, încercând cu disperare să se facă plăcut.

Nu era greu să sesizeze faptul că lui Lochart îi displăcea si nu-i inspira încredere.

- Ei?

Lochart se mulţumi să ridice din umeri, gândindu-se la Teheran şi la ce avea de făcut. Îi spusese lui McIver să trimită amândoi mecanicii cu Ayre.

- Asta în caz că mă prind, Mac, sau că Wazari e descoperit sau ne trădează.

- Nu face nimic prostesc, Tom, ca de exemplu să pleci la Teheran cu 212 - cu sau fără Wazari!

- N-am cum să mă strecor la Teheran fără să alertez întregul sistem şi să dau peste cap "Vârtejul". Va trebui să realimentez şi or să mă oprească. E vreo cale? se întrebă, apoi îl văzu pe Wazari privindu-l.

- Ce-i?

- Căpitanul McIver o să vă dea un semn sau o să vă cheme când a scăpat de Kia când...

Lochart se mulţumi doar să-l privească. Wazari spuse plângăreţ:

- La dracu, nu vedeţi, orice faceţi voi trebuie să fac şi eu. Sunteţi singura mea speranţă să ies de-aici.

Amândoi bărbaţii se răsuciră pe călcâie, simţind privirile aţintite asupra lor. Pavoud se holba la ei printre barele balustradei scării.

- Aşa, spuse el în şoaptă. Voia lui Allah. Aţi fost amândoi prinşi în trădarea voastră.

Locnart făcu un pas către el.

- Nu ştiu ce te supără, începu, cu gâtul uscat. Nu-i nimic care...

- V-am prins! Pe tine şi pe Iuda ăsta. Încercaţi toţi să fugiţi, să fugiţi cu elicopterele noastre!

Faţa lui Wazari se strâmbă şi şuieră.

- Iuda, aşa? Adu-ţi dosul tău de comunist aici sus! Ştiu tot despre tine şi despre tovarăşii tăi tudehi.

Pavoud se albi.

- Vorbeşti prostii! Tu eşti cel care eşti prins asupra faptului...

- Tu, tu eşti Iuda, tu, ticălos comunist! Caporalul Aii Fedagi este colegul meu de cameră şi este comisarul bazei şi e şeful tău. Ştiu totul despre tine. A încercat să mă facă să mă înscriu în partid cu luni în urmă. Târăşte-ţi dosul până aici!

Şi când Pavoud şovăi, Wazari îl avertiză:

- Dacă n-o faci, o să chem komitehul şi-am să spun totul. De tine, de Fedagi, de Muhamed Berari şi de o mulţime alţii şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Degetele se îndreptară către comutatorul emiţătorului, dar Pavoud gâfâi "Nu", se urcă pe palier şi rămase acolo tremurând. Pentru moment nu se întâmplă nimic, apoi Wazari înşfacă omul împietrit de spaimă care scâncea şi îl îmbrânci într-un colţ. Ridică o cheie, pregătindu-se să-i zdrobească fără milă capul. Lochart opri lovitura la timp.

- De ce mă împiedici, pentru Dumnezeu?! Wazari tremura de furie. O să ne trădeze!

- Nu-i nevoie, nu-i nevoie de asta! Lochart reuşi cu greu să vorbească.

- Ai răbdare. Ascultă, Pavoud! Dacă taci din gură, o să tăcem şi noi. Jur pe Allah.

- Sigur că o să... Wazari şuieră:
- Nu poţi să ai încredere în ticăloşii ăştia!
- Nu am, spuse Lochart. Repede, scrie totul, repede. Tot, toate numele pe care ţi le aminteşti. Repede, şi fă trei copii.

Lochart înghesui un creion în mâna tânărului. Wazari şovăi şi începu să scrie.

Lochart se apropie şi mai mult de Pavoud, care se agăţă de el, cerşind îndurare.

- Taci din gură şi ascultă, Pavoud. O să facem o înţelegere: tu nu spui nimic, noi nu spunem nimic.
- Pe Allah, fireşte că n-o să spun nimic, aga! N-am servit eu cu credinţă compania? Cu credinţă, toţi anii ăştia? N-am fost eu totdeauna...
- Mincinosule! spuse Wazari, apoi adăugă spre surpriza lui Lochart: Te-am auzit pe tine şi pe ceilalţi minţind şi înşelând şi batjocorind-o pe Manuela Starke. Trăgeaţi cu ochiul la ea, noaptea.
- Minciuni, alte minciuni, nu crede!
- Taci din gură, ticăloşiile!

Pavoud se supuse îngheţat de veninul din glasul sergentului şi se ghemui înapoi in colţ. Lochart îşi desprinse ochii de pe bărbatul care gâfâia, scâncind, şi luă una dintre liste şi o puse in buzunar.

- Tu ţii una, sergent. Uite, îi spuse lui Pavoud, împingându-i-o pe cea de-a treia sub nas.

Omul încercă să se tragă înapoi, nu reuşi şi când lista îi fu înghesuită în pumn, gemu şi o lăsă să cadă ca şi cum ar fi fost încinsă.

- Dacă ne opreşte cineva, îţi promit în faţa lui Allah că asta ajunge la primul membru al Gărzilor Verzi şi nu uita că amândoi vorbim farsi şi eu îl cunosc pe Hussain. Înţelegi?

Aiurit, Pavoud dădu din cap. Lochart se aplecă.

- Stai jos acolo!

Îi făcu un semn către un scaun în colţ, apoi îşi şterse palmele asudate de pantaloni. Comută canalul şi ridică microfonul.

- Kowissul cheamă elicopterele de la Bandar-e Delam. Mă auziţi?

Aşteptă, apoi repetă apelul. Apoi:

- Turnule, aici baza. Mă auzi?

După o pauză, o voce leneşă, cu accent puternic, spuse:

- Da, vă auzim.
- Aşteptăm patru elicoptere de la Bandar-e Delam care sunt echipate cu emiţătoare numai pe unde scurte. O să decolez şi o să încerc să iau legătura cu ele de la înălţime. O să întrerupem emisia până mă întorc. Okay?
- Okay.

Lochart opri aparatul. Din emiţător se auzi:
- Kowiss, aici Teheranul. Mă auziţi?
- Cu ăsta ce facem? întrebă.

Amândoi priviră la Pavoud, care păru să se topească în scaun. Durerea pulsatorie din adâncul creierului era cea mai cumplită pe care o simţise vreodată Wazari. Va trebui să-l ucid pe Pavoud. Ăsta-i singurul fel în care pot să dovedesc că sunt de partea lui Lochart.
- Mă ocup eu de el, zise, ridicându-se în picioare.
- Nu, spuse Lochart. Pavoud, tu îţi iei restul zilei liber. Cobori scările, le spui celorlalţi că te simţi rău si te duci acasă. Nu spui nimic altceva şi pleci imediat. Putem să te vedem şi să te auzim de-aici. Dacă ne trădezi, pe Sfântul Dumnezeu, tu şi fiecare bărbat de pe lista asta o să fie şi ei trădaţi.

Ridică lista și o înghesui în buzunar.
- Juraţi să nu... să nu... cuvintele începură să se reverse nestăpânite. Juraţi să nu spuneţi nimănui, juraţi?
- Ieşi afară şi du-te acasă! Şi tu să te fereşti, nu noi.

Ieşi.

Îl priviră îndepărtându-se împleticit şi când îl văzură pe bicicletă, pedalând încet în josul drumului către oraş, se simţiră amândoi uşuraţi.
- Ar fi trebuit să-l ucidem. Aşa ar fi trebuit, căpitane! Aş fi făcut-o.
- În felul ăsta e la fel de sigur şi... ei bine, uciderea lui n-ar fi rezolvat nimic.

Şi nici nu m-ar fi ajutat pe mine sau Şeherazada, îşi zise. Auziră iarăşi emiţătorul:
- Kowiss, aici e Bandar-e Delam, mă auziţi?
- Nu e bine să-i lăsăm pe ticăloşii ăştia în aer, căpitane! până la urmă turnul o să-i recepţioneze, oricât de nepregătiţi şi neeficienţi ar fi.

Lochart îşi concentra mintea asupra problemei.

- Sergent, treci o clipă pe emiţător, prefă-te că eşti un tehnician de radio acrit că şi-a distrus weekend-ul, spune-le în farsi să tacă din gură şi să păstreze dracului tăcere radio până când se termină reparaţia, că nebunul de Lochart a decolat ca să prindă cele patru elicoptere pe scurte, poate unul dintre ei a avut o urgenţă şi celelalte sunt cu el pe sol, okay?
- M-am prins.

Wazari îndeplini totul perfect. Când închise aparatul, îşi sprijini o vreme capul în mâini, durerea orbindu-l, apoi privi în sus către Lochart.
- Acum ai încredere în mine?
- Da.
- Pot să vine cu tine? Pe cinstite? Lochart îi întinse mâna.
- Mulţumesc pentru ajutor.

Trase cristalul radioemiţătorului afară, îl distruse şi-l puse la loc, apoi scoase siguranţa emiţătorului UHF si-o puse in buzunar.
- Haide!

În biroul de jos se opri o clipă.
- Mă ridic puţin, spuse celor trei funcţionari care se uitau ciudat la el. O să încerc să prind cu emiţătorul de scurte aparatele de la Bandar-e Delam.

Cei trei bărbaţi nu spuseră nimic, dar Lochart simţi că într-un fel cunoşteau şi ei secretul. Apoi se întoarse către Wazari.
- Ne vedem mâine, sergent!
- Sper să fie o joacă că o şterg. Mă doare capul ca dracu! Ne vedem mâine.

Lochart mai pierdu un timp vremea în birou, conştient de privirile scrutătoare, pentru a-i da lui Wazari răgazul să simuleze că pleacă, de fapt să ocolească hangarul şi să se strecoare la bord.
-Odată ce ieşi din birou, te descurci singur, îi spusese. Eu n-am să verific cabina. O să decolez pur şi simplu.
- Dumnezeu să ne apere pe toţi, căpitane!

CAPITOLUL 63

La aeroportul Bahrain; ora 11,28 dimineaţa. Jean-Luc şi Mathias Delarne stăteau lângă o furgonetă, în apropierea platformei pentru elicoptere, privind elicopterul care se apropia, cu palmele streaşină la ochi ca să se apere de soare, nefiind încă în stare să recunoască pilotul.

Mathias era un bărbat scund, îndesat, cu păr negru ondulat şi cu un obraz brăzdat de cicatrici urâte în urma unui incendiu în elicopterul său, nu departe de Alger.

- E Dubois, spuse.

- Nu, te înşeli, e Sandor!

Jean-Luc flutură mâni, făcându-i semn să aterizeze cu vântul dintr-o latură. În momentul în care patinele atinseră solul, Mathias se repezi pe sub elice către uşa stingă a carlingii, nedându-i nici o atenţie lui Sandor care striga ceva la el. Ducea o pensulă mare şi o canistră de vopsea specială de avioane, cu uscare rapidă, şi trânti pensula cu vopsea albă peste literele de înmatriculare iraniene aflate sub ferestruica uşii. Jean-Luc se folosi de şabloanele pe care le pregătiseră, de vopsea neagră şi de pensula lui, apoi, cu grijă, desprinse şablonul de pe fuzelaj. Aparatul devenise acum G-HXXI şi intrase în legalitate. Între timp, Mathias se dusese până sub coadă si ştersese IHC, trecuse pe sub ea ca să facă acelaşi lucru şi de partea cealaltă.

Sandor abia avu timp să-şi tragă braţul la o parte din ușă când, plin de energie şi entuziasm, Jean-Luc începu să picteze al doilea G-HXXI.

- Vodă!

Înapoie materialele lui Mathias, care se duse la furgonetă să le ascundă sub prelată, în timp ce el strânse puternic mâna lui Sandor şi-i povesti despre Rudi şi Kelly şi întrebă de Dubois.

- Nu ştiu, bătrâne, zise Sandor. După înghesuiala aia - îi explicase cum scăpase la un fir de păr de ciocnire -Rudi ne-a făcut semn să ne împrăştiem şi să venim încoace independent. De-atunci n-am mai văzut pe vreunul dintre ei. Cât despre mine, eu am pus totul pe consum minim, m-am lipit de valuri şi m-am rugat. Sunt pe gol, cu luminile de avertizare aprinse de mai bine de zece minute afurisite si mă târăsc așa de douăzeci. Ce-i cu ceilalţi?

-Rudi şi Kelly au aterizat pe plaja Abu Sabh. Se-ngrijeşte de ei Rod Rodrigues. Nimic însă despre Scrag, Willi sau Vossi, iar Mac e încă la Kowiss.

- Iisuse!
- Oui, împreună cu Freddy şi Tom Lochart. Cel puţin erau acum zece sau cincisprezece minute.
Jean-Luc se întoarse către Mathias care se apropia de ei.
- Eşti în legătură cu turnul?
- Da, nici o problemă.
- Mathias Delarne, Sandor... Johnson, mecanicul nostru.
Se salutară unul pe celălalt şi-şi strînseră mâinile.
- Cum a fost excursia? Merde! Mai bine nu-mi spune, adăugă Mathias, zărind maşina care se apropia. Necazuri, avertiză.
- Stai în carlingă, Sandor, ordonă Jean-Luc. Johnson, Înapoi în cabină.
Maşina purta însemne oficiale şi se opri chiar lângă elicopter, la douăzeci de metri. Din ea coborâră doi bărbaţi cu trăsăturile specifice celor din Bahrain, un căpitan în uniformă al Biroului de Imigraţii si un ofiţer din turn, ultimul purtând un halat lung, alb, fluturând în vânt şi pe cap o pânză, pe care o ţinea la locul ei ceva ca o funie groasă, răsucită.
Mathias se duse să-i întâmpine.
- Bună dimineaţa, sayyid Yusuf, sayyid Bin Ahmed! Acesta este căpitanul Sessonne!
- Bună dimineaţa, spuseră amândoi politicos, continuând să cerceteze elicopterul. Şi pilotul?
- Căpitanul Petrofi. Domnul Johnson, mecanicul, este în cabină.
Jean-Luc avea o stare de greaţă. Soarele strălucea pe vopseaua nouă - nu şi pe cea veche - iar capătul de jos al I-ului avea câte o picătură de negru scursă de la fiecare colţ.
Aşteptă inevitabila observaţie şi apoi inevitabila întrebare: "Care a fost ultimul punct de plecare?", apoi răspunsul său inocent: "Basra, Irak", ca fiind cel mai apropiat cu putinţă, dar era atât de simplu să se verifice acolo... deşi nu era nevoie să verifice, ci doar să facă cinci paşi înainte şi să tragă cu degetul prin vopseaua proaspătă, ca să descopere literele de dedesubt.
Mathias era la fel de tulburat. E uşor pentru Jean-Luc, îşi zicea, el nu locuieşte aici, nu trebuie să lucreze aici.
- Cât o să rămână G-HXXI, căpitane? întrebă ofiţerul de la Imigraţii.
Era un bărbat cu privire tristă şi obrazul proaspăt ras. Jean-Luc şi Mathias gemură în sinea lor auzind accentul apăsat pe litere.

- E programat să plece la Al Shargaz imediat, sayyid, spuse Mathias, la Al Shargaz, imediat, chiar în clipa în care isprăveşte realimentarea şi de asemenea şi celelalte care ăă... or să rămână fără combustibil.

Bin Ahmed, ofiţerul din turn, oftă.

- Proastă planificare când rămâi fără combustibil. Mă întreb ce s-a întâmplat cu rezerva legală de treizeci de minute.

Cred ca, ăă... cred că vântul din faţă, sayyid. E puternic astăzi.

- Asta e adevărat.

Bin Ahmed privi Golful: vizibilitate aproape o milă.

- Un 212 aici, două pe plajă şi al patrulea... al patrulea acolo.

Ochii întunecaţi se întoarseră către Jean-Luc.

- Poate că s-a întors la punctul de plecare.

Jean-Luc îi zâmbi cu cel mai plăcut zâmbet al său.

- Nu ştiu, sayyid Bin Ahmed, răspunse prudent, dorind să pună capăt acestui joc de-a şoarecele şi pisica, dorind să realimenteze şi să urmărească jumătatea de oră de zbor în căutarea celorlalţi.

Încă o dată cei doi bărbaţi priviră elicopterul. Elicea îşi oprise rotirea. Lamelele tremurară puţin sub vânt. Ca din întâmplare, Bin Ahmed scoase un telex.

- L-am primit chiar acum din Teheran, Mathias, despre nişte elicoptere care lipsesc, spuse politicos. De la controlul aerian de zbor iranian. Spune: "Rugăm căutaţi nişte elicoptere iraniene care au fost exportate ilegal de la Bandar-e Delam. Rugăm confiscaţi-le, arestaţi pe cei aflaţi la bord, informaţi cea mai apropiată ambasadă a noastră, care o să aranjeze deportarea imediată a criminalilor şi repatrierea echipamentului nostru". Zâmbi din nou şi i-l întinse. Ciudat. Ei?

- Foarte, spuse Mathias.

Îl citi, ridică din sprîncene şi îl înapoie.

- Căpitane Sessonne, ai fost în Iran?

- Da, da, am fost.

- Groaznic, toate omorurile acestea, toate tulburările, toate uciderile! Mahomedani ucigând Mahomedani! Persia a fost întotdeauna altfel, a dat veşnic bătaie de cap celor care locuiesc prin preajma Golfului. Pretinzând Golful nostru - Golful Persic! - ca şi cum noi, pe partea asta, n-am exista.

Bin Ahmed spuse cu voce egală:

- Ba chiar Şahul a pretins că insula noastră este iraniană numai din pricină că în urmă cu trei secole ne-au ocupat perşii pentru câţiva ani, pe noi care am fost întotdeauna independenţi!
- Da, dar el, hâm, a renunţat la această pretenţie.
- Ah, da, asta-i adevărat - şi-a ocupat insulele petrolifere Turn şi Abu Musa. Conducătorii persani au avut întotdeauna aplecare spre hegemonie, foarte hrăpăreţi, foarte ciudaţi, oricine ar fi, de oriunde ar veni. Este un sacrilegiu să instalezi mullahi şi ayatolahi între om si Allah, nu?
- Ei... ei au felul lor de viaţă, încuviinţă Jean-Luc. Alţii îl au pe al lor.

Bin Ahmed aruncă o privire iute în furgonetă. Jean-Luc zări un capăt al mânerului unei pensule întrezărindu-se de sub prelată.
- Vremuri primejdioase în Golf, foarte primejdioase. Sovietici, antihrişti, din ce în ce mai aproape în nord, pe zi ce trece, alţi marxişti antihrişti în sud, în Yemen, înarmându-se pe zi ce trece, toţi ochii pe noi şi bogăţia noastră şi pe Islam. Numai Islamul stă între ei şi dominaţia lumii.

Mathias ar fi vrut să spună "Cum rămâne cu Franţa şi cu America?" în loc de asta zise:
- Islamul n-o să cadă niciodată şi nici statele Golfului, dacă sunt vigilente.
- Cu ajutorul lui Allah, aşa e.

Bin Ahmed încuviinţă din cap şi zâmbi către Jean-Luc.
- Aici, pe insula noastră, trebuie să fim foarte vigilenţi împotriva tuturor celor care încearcă să ne provoace necazuri. Ei?!

Jean-Luc dădu din cap. Îi era tare greu să nu ia la telexul din mâna lui. Dacă Bahrainul îl avea, acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat în fiecare turn:
- Cu ajutorul lui Allah, o să reuşim! Ofițerul de Imigraţii dădu din cap, amabil. Căpitane, aş vrea să văd documentele pilotului ş ale mecanicului şi pe ei. Vă rog.
- Desigur, imediat. Jean-Luc merse până la Sandor.
- Teheranul le-a trimis un telex să stea cu ochii pe aparatele înregistrate în Iran, şopti în grabă şi Sandor, cenuşiu la faţă.
- N-ai de ce să intri în panică, mon vieux. Dă-i doar paşaportul tău ofiţerului de imigraţii. Nu spune nimic
eîntrebat si tu la fel, Johnson, si nu uitaţi că sunteţi -HXXI de la Basra.

- Dar, Iisuse, hârâi Sandor, ar fi trebuit să avem ștampila Irakului şi eu am ştampila iraniană pe aproape fiecare care pagină.
- Deci aţi fost în Iran. Şi ce dacă? Spune şi tu o rugăciune, mon brave. Haide.

Ofiţerul luă paşaportul american. Cu multă grijă cercetă fotografia, o compară cu Sandor care îşi scoase repede ochelarii, apoi i-l înapoie fără să răsfoiască celelalte pagini.
- Mulţumesc, spuse şi primi paşaportul britanic al lui Johnson.

Din nou o cercetare atentă numai a fotografiei. Binhmed se apropie cu un pas de elicopter, Johnson lăsase sa cabinei deschisă.
- Ce-i la bord?
- Piese, rostiră într-un glas Sandor, Jojinson şi Jean-Luc.
- Va trebui să rezolvaţi cu vama. Mathias interveni politicos:
- Sunt, bineînţeles, în tranzit, sayyid Yusuf, şi o să decolăm în momentul în care isprăvim realimentarea. Poate c-ar fi posibil să le permitem să semneze formularul de tranzit, garantând că nu descarcă nimic şi nu transportă arme sau droguri sau muniţie.

Şovăi.
- Aş garanta şi eu dacă ar avea vreo valoare.
- Prezenta domniei-tale este întotdeauna valoroasă, sayyid Mathias, spuse Yusuf.

Era zăpuşeală pe tarmac şi mult praf şi el îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul, apoi se apropie de Bin Ahmed, că cu paşaportul lui Johnson în mână.
- Cred c-ar fi în regulă pentru un aparat britanic în tranzit, chiar pentru celelalte două de pe plajă. Ei?!

Cel din turn se întoarse cu spatele către elicopter.
- De ce nu? când cele două or să sosească, o să le aşezăm aici, sayyid căpitan Sessonne. O să le aşteptaţi cu cisterna de combustibil şi o să le dăm aprobarea pentru Al Shargaz imediat ce sunt realimentate.

Din nou privi marea şi ochii lui negri lăsară să se vadă îngrijorarea.
- Şi cel de-al patrulea? când o s-ajungă? Cum rămâne? Presupun că-i de asemenea înregistrat în Anglia.
- Da, da, este, se auzi Jean-Luc spunând şi precizând noua înregistrare. Cu îngăduinţa voastră, cele trei o să facă o cercetare de jumătate de oră, apoi or să se ducă la Al Shargaz.

Merită să încercăm, îşi zise, salutând cu eleganţă galică pe cei doi care se îndepărtau. Abia era în stare să înţeleagă miracolul reuşitei. Poate că erau orbi sau poate că nu doreau să vadă. Nu ştiu. Nu ştiu, dar binecuvântată fie Fecioara că are din nou grijă de noi.
- Jean-Luc, ar fi bine să-i dai un telefon lui Gavallan să-i zici de telex, spuse Mathias.

În largul ţărmului Al Shargaz. Scragger şi Benson se holbau la indicatoarele de ulei şi presiune ale motorului nr. 1. Luminile de avertizare erau aprinse, acele indicatoarelor de temperatură erau pe maximum, la capătul liniei roşii, presiunea uleiului scădea aproape de zero. Zburau la două sute de metri, pe vreme bună, dar ceţoasă, pe lângă linia apelor internaţionale de lângă Siri, cu Abu Musa chiar în spatele lor şi Al Shargaz direct în faţă. Turnul se auzea trei cu cinci în căşti, ghidând traficul.
- O să închid motorul, Benson.
- Da, nu vreau să se încingă.

Zgomotele scăzură în intensitate şi elicopterul căzu treizeci de metri, dar când Scragger crescu puterea motorului nr. 2 şi regla palele din nou, îşi menţinu altitudinea. Nici unul dintre ei nu se simţea în apele lui fără un motor de rezervă.
- N-are de ce să se poarte aşa, Scrag, absolut deloc! verificat chiar eu acum câteva zile. Cum merge?
- Minunat. Casa nu-i prea departe. Benson era foarte neliniştit.
- E undeva vreun loc unde am putea ateriza în caz de...
- Sigur, sigur că sunt. Mulţime, minţii Scrag, scotocind cu ochii şi urechile după un semn de primejdie şi negăsind nici unul. Ai auzit ceva?
-Nu, nimic. Fir-ar al naibii! Pot să aud fiecare piuliţă. Scrag râse.
- Şi eu.
- N-ar trebui să chemăm Al Shargaz?
- Avem timp suficient, fiule! Îl aştept pe Vossi .

Zburau, mai departe şi fiecare clătinare, fiecare decibel, schimbare de ton a motorului sau tremurare a acului îi făcea să asude şi mai tare.
- Cât de departe trebuie s-ajungem, Scrag? Benson iubea motoarele, dar ura zborul, în special în elicoptere. Cămaşa-i era năclăită de sudoare rece. Apoi auziră în căşti vocea lui Willi.

- Al Shargaz, aici EP-HBB, ne apropiem cu EP-HGF la două sute, direcţia 140 de grade, ETA douăsprezece minute.

Scragger gemu ţinându-şi respiraţia: Willi dăduse automat întreaga înregistrare iraniană, când ei căzuseră cu toţii de acord să vadă dacă ar fi putut să se descurce numai cu ultimele trei litere.

Vocea foarte englezească a controlorului de trafic se auzi tare şi limpede:

- Elicopter spre Al Shargaz, am înţeles că sunteţi în tranzit- Vă apropiaţi la 140 de grade şi ăă... transmisia noastră este foarte proastă. Vă rog confirmaţi că sunteţi

"-YYR si GH-FEE. Repet: Golf Hotel Yankee ankee Romeo şi Golf Hotel Foxtrot Eco Eco. Explodând de încântare, Scragger lăsă să-i scape un strigăt de bucurie.

- Ne aşteaptă!

Vocea lui Willi era şovăitoare şi Scragger îşi simţi temperatura ridicându-se cu douăzeci de puncte.

- Al Shargaz, aici... aici GH-Y... YR, apoi vocea înfierbântată a lui Vossi îl întrerupse:

- Al Shargaz, aici Golf Hotel Foxtrot Eco Eco şi Golf HotelYankee Yankee Romeo. Te auzim tare şi limpede. O să fim cu voi în zece minute şi cerem permisiunea de aterizare pe platforma de nord. Vă rugăm informaţi S-G.

- Desigur, GH-FEE, spuse controlorul şi Scragger aproape putu să vadă uşurarea omului. Vi s-a aprobat platforma de nord şi vă rog chemaţi S-G pe 117.7. Bine aţi venit la Al Shargaz. Menţineţi direcţia şi altitudinea.

- Yes, sir, înţeles, dom'le, aşa o să facem! 117.7, spuse Vossi.

Imediat Scragger comută pe acelaşi canal şi-l auzi din nou pe Vossi:

- Sierra Unu, aici HFEE şi HYYR, mă auziţi?

- Tare şi minunat de limpede! Bine aţi venit cu toţii, dar unde-i Golf Hotel Siera Victor Tango?

La biroul din Al Shargaz.

- În spatele nostru, Sierra Unu, spunea Vossi.

Gavallan, Scot, Nogger şi Starke ascultau la receptorul de ultrascurte, în difuzor, pe frecvenţa companiei, urmărind în acelaşi timp şi frecvenţa turnului. Toată lumea era foarte conştientă că orice transmisie, în special pe emiţătorul lor de

înaltă frecvenţă, putea fi auzită de Siamaki în Teheran şi de Numir la Bandar-e Delam.
- E în spatele nostru cu câteva minute. El ăăă... ne-a ordonat să mergem independent.
Vossi era evident foarte prudent.
- Nu ăă... nu ştim ce s-a întâmplăt.
Apoi Scragger intră peste ei şi auziră cu toţii încântarea din glasul lui.
- Aici GH-SVT, sunt în coada voastră, așa că faceţi liniște.
Încăperea izbucni în strigăte de bucurie, Gavallan îşi tampona sprâncenele şi mormăi "Slavă Domnului!", bolnav de uşurare. Apoi îl împunse cu arătătorul pe Nogger.
- Şterge-o, Nogger!
Tânărul plecă vesel şi aproape se ciocni de Manuela care, cu chipul împietrit, se apropia pe coridor cu o tavă cu băuturi reci.
- Scrag, Willi şi Ed se pregătesc de aterizare, strigă din fugă, deja la celălalt capăt al coridorului.
- O, ce minunat! spuse ea şi se grăbi să intre în cameră.
- Nu e...
Se întrerupse. Scragger spunea:
- Sunt cu un singur motor, aşa că cer intrare directă. Ar fi bine să pregătiţi o maşină de pompieri pentru orice eventualitate.
Vocea lui Willi imediat:
- Ed, fă un 180 şi alătură-te lui Scrag. Adu-l încoace. Cum stai cu benzina?
- De-ajuns. Am plecat.
- Scrag, aici e Willi. O să mă ocup eu de cererea de aterizare si de aterizarea directă. Cum stai cu gazu?
- De-ajuns. HSVT, ei?!
- E mult mai bine decât HASVD.
Îl auziră râzând şi Manuela se simţi mai bine. Pentru ea, tensiunea acelei dimineţi în care încercase toată vremea să-şi stăpânească spaimele fusese teribilă; i se păruse cumplit să audă toată vremea vocile acelea fără trup, atât de îndepărtate şi totuşi atât de aproape, toate legate de persoane pe care ea le simpatiza sau iubea ura - pe cele ale duşmanilor.
- Asta sunt - spusese încrâncenată cu câteva zile în urmă, gata să izbucnească în lacrimi că minunaţii lor prieteni, Marc Dubois lipseau, lipseau, lipseau, şi o Doamne, ar fi putu fi Conroe şi

atunci poate... Jahan e duşmanul, Sianial H, Numir, toţi, toţi sunt duşmanii noştri. Apoi Gavallan spusese blând:
- Nu, nu sunt, Manuela. Nu chiar. Îşi fac doar meseria.
Dar blîndeţea lui nu făcuse decât să o înfurie şi mai mult, adăugind toate astea la îngrijorarea că Starke era acolo şi nu la spital, în urma operaţiei de noaptea trecută, şi izbucnise:
- E un joc, ăsta-i "Vârtejul" pentru toţi, doar un joc afurisit! Sunt toţi o gaşcă de kung-fu, setoşi de glorie. Si tu, şi tu...

Apoi ieşise alergând şi se dusese la toaleta doamnelor şi plânsese. Când furtuna trecuse, se admonestase îndelung pentru că îşi pierduse controlul, reamintindu-şi că bărbaţii erau proşti şi infantili şi n-aveau să se schimbe niciodată. Apoi îşi suflase nasul şi îşi refăcuse fardul, se pieptănase şi se dusese să aducă băuturile.

Tăcută, puse tava jos. Nimeni n-o băgă în seamă. Starke vorbea la telefon cu controlul de sol, explicând ce era necesar. Scot era pe înaltă frecvenţă.
- O să ne îngrijim de totul, Scrag, spunea.
- Sierra Unu, cum merge şmecheria? întrebă Scrag. Delta şi Kilo?

Scot se uită la Gavallan; Gavallan se aplecă înainte şi spuse apăsat:
- Delta Trei e bine. Kilo Doi e încă la locul lui, mai mult sau mai puţin.

Tăcere în difuzoare. Pe frecvenţa turnului auziră controlorul englez acordând priorităţi. O izbucnire de paraziţi. Vocea lui Scragger era diferită acum.
- Confirmaţi Delta Trei!
- Confirm Delta Trei, spuse Gavallan.

Era adânc cutremurat de veştile despre Dubois şi telexul din Bahrain despre care Jean-Luc le telefonase cu câteva minute în urmă, aşteptându-se la o explicație.
- O operaţie aero-navală de salvare? Mai bine am anunţa un Mayday.
- Noi suntem operaţiunea aero-navală de salvare, Andy. Nu mai e alta. Sandor a decolat deja ca să-i caute şi imediat ce Rudi şi Tăticu alimentează, or să se ducă şi ei. Am pus la punct un patrulater de căutare. După asta o să se îndrepte direct către Al Shargaz, ca şi Sandor. Nu putem să întârziem pe aici, mon vieux. Nu-ţi poţi închipui cât de aproape am fost de un dezastru.

Dacă pluteşte, o să-l găsească. Sunt duzini de bancuri de nisip pe care poate să aterizeze.
- N-o să afecteze asta durata de zbor, Jean-Luc?
- O să fie okay, Andy. Mac n-a lansat un Mayday, deci trebuie să fie ceva neaşteptat, sau poate că radioul lui s-a defectat, sau şi mai probabil a coborât pe undeva. Sunt zeci de posibilităţi bune. Ar fi putut ateriza pe o sondă pentru combustibil, dacă a căzut în mare ar fi putut fi cules de cineva, oricare din astea şi încă o duzină de alte variante şi nu uita că tăcerea radio a fost una dintre priorităţi. Nu-ţi face griji, mon cher ami!
- Ba-mi fac multe griji. Vreo ştire de la ceilalţi?
- Nu încă.

Nu încă, îşi zise din nou şi simţi o strângere de inimă.
- Cine-i Delta Patru? întrebă Willi.
- Prietenul nostru francez şi Fowler, spuse Gavallan cu voce egală, neştiind cine ar fi putut asculta. Un raport complet când aterizezi.
- Înţeleg. Paraziţi, apoi... Ed, cum o mai duci?
- Muc şi sfârc, Willi. Urc la 300 şi merge şi mai bine. Hei, Scrag, care ţi-s înălţimea şi direcţia?
- 142 la 200 şi dacă aţi căsca ochii şi v-aţi uita către ora două, m-aţi vedea, pentru că eu vă văd.

Tăcere pentru o clipă.

Gavallan se ridică în picioare, se întinse şi o văzu pe Manuela.
- Hello, draga mea! Ea zâmbi puţin timid.
- Uite, spuse, întinzându-i o sticlă. Ai dreptul la o bere şi la o scuză.
- Nici un fel de scuză. Nici una. Ai avut dreptate. O îmbrățișă si bău mulţumit. O, a fost bună. Mulţumesc, Manuela!
- Cu mine cum rămâne, dragă? zise Starke.
- Tot ce ai să primeşti de la mine, Conroe Starke, e apă şi o ureche astupată fiindcă n-ai decât muşchi între urechi.

Deschise sticla de apă minerală şi i-o dădu, dar ochii îi zâmbeau şi îşi lăsă mâna să se odihnească uşor pe braţul lui. Îl iubea.
- Mulţumesc, dulceaţă, spuse, atât de uşurat că era acolo în siguranţă şi ceilalţi erau în siguranţă, deşi Dubois şi Fowler erau nişte semne de întrebare şi mulţi alţii mai trebuiau încă să plece.

Umărul şi pieptul îl dureau rău şi era din ce în ce mai ameţit, iar capul îi pulsa dureros. Doc Nutt îi dăduse un analgezic şi îi spusese că e bun pentru câteva ore. "O să te ţină până la amiază, Duke, sau poate mai puţin. Ar fi bine ca la doiş'p'ce s-o ştergi ca Cenuşăreasa, altfel ai să te simţi al dracului de prost. Al dracului, cu d mare!" Trase cu ochiul la ceas peste umărul Manuelei. Doisprezece.

- Conroe dragă, n-ai vrea tu să te întorci înapoi în pat, te rog?

Ochii lui îşi schimbară culoarea.

- Ce-ar fi peste patru minute? spuse în şoaptă.

Ea se-nroşi, apoi râse şi-şi înfipse uşurel unghiile în gâtul lui, aşa cum face o pisică când se-ntinde şi toarce.

- Serios dragă, nu crezi?

- Sunt serios.

Uşa se deschise şi intră Doc Nutt.

- La culcărică, Duke! Spune noapte bună, ca un băietei cuminte.

- Salut, Doc!

Ascultător, Starke porni să se ridice, fără să izbutească de prima dată, abia reuşi să-şi ascundă neputinţa, şi se ridică în picioare, drept, înjurând în sinea lui.

- Scot, avem un radio-telefon sau un radio pe frecvenţa turnului?

- Sigur, sigur c-avem.

Scot vârî mâna într-un sertar lateral şi-i dădu un mic radio portabil.

- Păstrăm legătura. Ai un telefon lângă pat?

- Da, ne vedem mai târziu. Dulceaţă, nu, mie mi-e bine, tu rămâi în caz că se-aude în farsi. Mulţumesc.

Apoi privi atent pe fereastră.

- Ei, uitaţi-vă acolo!

Pentru moment, toate grijile lor fură uitate. Avionul Concorde de pe ruta Londra-Bahrain prindea viteză -ascuţit ca un arc, alb strălucitor, cu nasul coborât pentru decolare. Viteză de croazieră 1500 de mile pe oră la 65 fie mii de picioare, distanţa de 4300 de mile acoperită în trei ore şi şaisprezece minute.

- O să fie cea mai minunată pasăre din lume, spuse Starke în timp ce ieşea.

Manuela oftă.

- Tare mult mi-ar plăcea să merg o dată cu ea. O singură dată.

- E singurul fel de-a călători, spuse Scot sec. Am auzit că opresc zborurile anul viitor, nu-i aşa?

Cea mai mare parte din atenţia lui era îndreptată către Willi, Scragger şi Vossi, care vorbeau între ei. Nu se întrezărea nici o problemă acolo. De unde se afla, putea să vadă camionul cu Nogger, mecanicii, vopseaua şi şabloanele prinzând viteză către platforma de elicoptere dinspre capătul îndepărtat al pistei, unde ajunsese deja un camion de pompieri.

- Sunt nişte idioţi afurisiţi, spuse Gavallan acru. Afurisitul de guvern gândeşte cu dosul şi francezii la fel. Ar trebui pur şi simplu să anuleze toate costurile pentru cercetare şi dezvoltare. De fapt, ele sunt deja anulate şi atunci o să fie o propunere de afacere viabilă şi nepreţuită pentru anumite trasee. Los Angeles-Japonia e unul evident, către Australia, către Buenos Ayres... a văzut cineva păsărelele noastre?

- Turnul e-ntr-o poziţie mai bună, tată. Scot trecu pe frecvenţa turnului.

- Concorde 001, urmezi la decolare. Bon voyage, spunea controlorul. Când ajungi în aer, cheamă Bagdadul pe 119,9.

- Mulţumesc, 119,9.

Aeronava se mişca mândră, nespus de conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

- Pe Dumnezeul meu, merită să te uiţi la ea.

- Turnule. aici Concorde 001, pentru ce e camionul de incendiu?

- Avem trei elicoptere care se apropie de platforma de nord, unul cu un singur motor.

În turnul de control.

- Vrei să le abatem până când decolezi? întrebă controlorul.

Îl chema Sinclair şi era englez, fost ofiţer în RAF, ca mulţi alţi controlori de zbor angajaţi în Golf.

- Nu, nu, mulţumesc. Eram doar curios.

Sinclair era un bărbat scund, chel şi robust şi stătea într-un scaun rotativ la o masă joasă, de unde i se deschidea o vedere panoramică. De gât îi atârna un binoclu foarte puternic. Îl duse la ochi şi-l regla. Putea zări cele trei elicoptere într-o formaţie de V. Mai devreme îl identificase pe cel cu motorul defect ca fiind cel din frunte. Ştia că e Scragger, dar se prefăcea că nu ştie.

În jurul lui, în turn, era o abundenţă de echipament de prima mână, radar, comunicaţii, telexuri, trei localnici în

pregătire şi un controlor shargazi. Controlorul era concentrat asupra ecranului său radar, identificând alte şase avioane aflate în acel moment în sistem şi poziţionându-le.

Fără să piardă elicopterele din vedere, Sinclair apăsă butonul emiţătorului.

- HSVT, aici turnul. Cum merge?
- Turnule, HSVT.

Vocea lui Scragger era clară şi precisă.

- Nici o problemă. Totul pe verde. Văd Concorde apropiindu-se de decolare. Vrei să mai întârzii sau să mă grăbesc?
- HSVT continuaţi apropierea directă la maximum de siguranţă. Concorde, treci în poziţie şi rămâi acolo.

Sinclair chemă unul dintre elevii de la controlul de sol. .,

- Mohammed! Imediat ce elicopterul aterizează, chemă pompierii.
- Da, sayyid.
- Eşti în legătură cu camionul pompierilor?
- Nu, sayyid.
- Atunci fă-o repede, asta-i responsabilitatea ta.

Tânărul porni să-şi ceară scuze.

- Nu-ţi face griji! Ai făcut o greşeală, a trecut. Dă-i drumul la treabă!

Sinclair răsuci o idee reglajul binoclului. Scragger se afla la cincisprezece metri înălţime, venind perfect la aterizare.

- Mohammed, spune-le pompierilor să se pregătească. Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! Nemernicii ar fi trebuit să fie gata cu tulumba!

Îl auzi pe tânărul controlor înjurând pompierii, apoi pompierii dând buzna unul peste celălalt din maşină, pregătindu-şi furtunele. Îndreptă din nou binoclul către avionul Concorde care aştepta răbdător, aliniat în centrul pistei, pregătit pentru decolare. Nici o primejdie în apropiere, chiar dacă toate trei elicopterele ar fi explodat în aer. Mai reţinu avionul încă treizeci de secunde ca să îndepărteze neşansa, una la un milion, ca turbulenţa de aer lăsată în urma lui să poată produce un vârtej pentru care elicopterul rănit ar fi fost o nimica toată.

Vârtej, Sfinte Sisoe! Zvonul că S-G pregătea o retragere ilegală din Iran se răspândise de două zile prin tot aeroportul. Binoclul se mută de pe Concorde înapoi pe elicopterul lui

Scragger. Patinele aparatului atinseră solul. Pompierii îl înconjurară. Nici o flacără.
- Concorde 001, eşti liber să decolezi, spuse liniştit. HFEE şi HYYR aterizaţi când doriţi. Pan Am 116 ai permisiunea de aterizare. Pista 32, vântul douăzeci de noduri la 160.

În spatele lui un telex clănţăni. Făcu o pauză un moment, privind decolarea supersonicului, minunându-se de puterea şi unghiul de decolare, apoi se îndreptă din nou către Scragger ignorând deliberat siluetele mărunte ghemuite pe sub rotoare cu vopseluri şi şabloane. Un alt bărbat, Nogger Lane, care la indicaţiile lui Gavallan îl anunţase confidenţial, din vreme, deşi la mult timp după ce el aflase deja ceea ce avea să se întâmple, făcea semn maşinii pompierilor să se îndepărteze. Scragger se afla de partea cealaltă, voma, iar celălalt bărbat, presupuse că pilotul secund, urina cu un jet monstruos. Celelalte două elicoptere se aşezară pe sol. Zugravii năvăliră asupra lor. Da ce Dumnezeu fac acolo?
- Bun, murmură. Nu flăcări, nu balamuc, nu tevatură.
- Sayyid Sinclair, ar trebui poate să citiţi acest telex, ei!?

Absent, aruncă o privire tânărului care încerca neîndemânatic să vadă elicopterele prin binoclul de rezervă. O singură privire asupra telexului fu de ajuns.
- Mohammed, ai folosit vreodată binoclul invers? întrebă.
- Sayyid?

Tânărul era nedumerit. Sinclair îi luă binoclul din mâini, răsuci aiurea inelul de distanţă şi i-l înapoie, întorcându-l cu ocularul înainte.
- Îndreaptă-l către elicoptere şi spune-mi ce vezi. Tânărului îi trebuiră câteva momente ca să focalizeze imaginea.
- Sunt atât de departe că abia reuşesc să-i deosebesc.
- Interesant! Uite, stai aici, în scaunul meu, o clipă. Nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, tânărul se supuse.
- Acum, cheamă supersonicul şi cere un raport de poziţie.

Ceilalţi elevi îl priveau plini de invidie, uitând de orice altceva. Degetele lui Mohammed tremurară de emoţie când apăsară butonul emiţătorului.
- Concorde, aici... aici turnul Bahrain. Raportul de poziţie, vă rog!

-Turnule, 001 trece de la 34 de mii la 62 de mii, mach 1,3 către mach 2, 1500 de mile la oră, direcţia 290. Părăsim zona voastră acum.
- Mulţumesc, Concorde, bună ziua. OK, cheamă Bagdadul pe 119,9. Bună ziua, spuse strălucind de fericire şi la vremea potrivită Sinclair ridică teatral telexul şi se încruntă.
- Elicoptere iraniene? Dădu tânărului binoclul de rezervă. Vezi pe-aici vreun elicopter iranian?

După ce examina cu foarte mare grijă cele trei elicoptere străine care aterizaseră, tânărul scutură din cap.
- Nu, sayyid, acelea sunt britanice. Şi singurele pe care le mai ştim sunt din Shargaz.
- Ai perfectă dreptate.

Sinclair se încruntă. Observase că Scragger era încă prăbuşit la pământ. Lane şi o parte din ceilalţi se adunaseră in jurul lui. Nu e în firea lui Scragger, îşi zise.
- Mohammed, trimite un doctor şi o ambulanţă până la elicopterele alea englezeşti! Dar repede.

Apoi ridică receptorul şi formă un număr.
- Domnule Gavallan, păsările dumneavoastră au aterizat tefere şi întregi. Când aveţi un moment liber, aţi putea trece pe la turn?

O spuse pe acelaşi ton egal, englezesc, din care numai un alt englez ar fi înţeles de fapt că acel "când aveţi un moment" însemna "urgent".

În biroul S-G. Gavallan spuse la telefon:
- O să vin chiar acum, domnule Sinclair. Mulţumesc. Scot îi zări chipul.
- Alte necazuri, tată?
- Nu ştiu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. La uşă se opri.
- Drace! Am uitat de Newbury. Sună şi vezi dacă e liber după-amiaza asta. O să mă duc la el acasă, oriunde. Aranjează tot ce poţi. Dacă vrea să ştie ce se-ntâmplă, spune-i şase din şapte până acum, unul în aşteptare şi două gata de plecare. Ieşi grăbit, zicând: La revedere, Manuela, Scot, caută-l pe Charlie din nou si vezi unde dracii e!
- Okay!

Scot şi Manuela rămaseră singuri. Pe tânăr îl înjunghia umărul si îl deranja din ce în ce mai mult. Observase tristeţea ei.

- Dubois o s-apară, ai să vezi - spuse, dorind să sune toarte încrezător şi să-şi ascundă propria teamă că erau pierduţi - si nimic n-ar putea să-l omoare pe bătrânul growler.
- O, sper într-adevăr asta, spuse ea, gata să izbucnească în plâns.

Îşi văzuse soţul clătinându-se şi era dureros de conştientă de durerea lui. În curând va trebui să plec la spital şi la dracu cu farsiul.
- Ştii... aşteptarea...
- Încă vreo câteva ore, Manuela! încă două păsărele şi cinci băieţi, apoi putem să sărbătorim, adăugă Scot.

Spera dincolo ele orice speranţă şi se gândea: şi-atunci greutatea o să se ridice şi de pe umerii bătrânului, o si zâmbească din nou şi-o să trăiască o mie de ani. Doamne, să mă las de zbor? Iubesc zborul şi nu vreau o slujbă de birou. Hong Kong pentru o parte din an ar fi bine, dar Linbar... nu pot să mă descurc cu Linbar. Bătrânul ar trebui să se descurce cu el. Eu aş fi pierdut.
Vechea şi supărătoarea întrebare îi răsări din nou în minte. Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi fost Bătrânul? Îl scutură un fior. Nu dacă, ci când. O să se întâmple într-o zi. S-ar putea întâmpla oricând. Uite la Iordon, laTalbot-laDuke sau la mine. O fracţiune de centimetru şi eşti mort sau viu. Voia lui Dumnezeu, karma, joss? Nu ştiu şi nu contează. Sunt sigur însă că de când am fost lovit m-am schimbat. Toată viaţa mea s-a schimbat. Siguranţa mea că nimic nu mă poate atinge s-a topit pentru totdeauna şi tot ce-a mai rămas este o blestemată de certitudine, împuţită şi rece ca gheaţa, că sunt foarte muritor. Dumnezeule Mare! Se întâmplă asta întotdeauna? Mă întreb dacă Duke simte acelaşi lucru.

O privi pe Manuela. Ea se uita la el.
- Iartă-mă, nu ascultam, spuse şi începu să formeze numărul lui Newbury.
- Am spus: nu sunt trei păsări şi opt băieţi, i-ai uitat pe Erikki şi pe Azadeh, nouă dac-o pui la socoteală şi pe Şeherazada.

Teheran, Casa Bakravan; ora 1,14 după-amiază.

Şeherazada stătea goală în faţa oglinzii înalte din baiej cercetându-şi curbura pântecului, încercând să vadă daca se ghicea vreo urmă de rotunjire. În dimineaţa aceea observase că circurile sânilor păreau mult mai sensibile, iar sânii mai tari.

- Nu-ţi face griji, zisese Zarah, nevasta lui Meshang. Curând ai să fii ca un balon şi ai să te vaiţi în lacrimi că n-ai să mai fii niciodată în stare să intri în rochiile tale şi cât de urât arăţi. Nu-ţi face griji: ai să reuşeşti să intri în haine şi n-ai să arăţi urâtă!

Şeherazada era foarte fericită astăzi şi lenevea.

Se încruntă la imaginea ei din oglindă şi se apropie si mai mult să vadă dacă are riduri, privindu-se dintr-o parte şi din cealaltă, încercând să aprecieze cum i-ar sta cu părul ridicat sau coborât, coc sau lăsat pe-o-parte, satisfăcută şi bucuroasă de ceea ce vedea. Vânătăile dispăreau. Trupul era destul de uscat după baie şi se pudră şi se strecură în lenjerie.

Jari dădu buzna.

- Oh, prinţesă, nu eşti încă gata? înălţimea sa, fratele vostru, e aşteptat să se întoarcă la prânz din clipă în clipă şi toată casa e înspăimântată că o să fie iarăşi cuprins de una din furiile sale. O, te implor, grăbeşte-te! Nu vrem să-l stârnim acum, nu-i aşa?

Trase automat dopul de la cadă şi începu să aranjeze lucrurile, agitându-se neîntrerupt şi mormăind şi îmboldind-o. În câteva clipe Şeherazada fu îmbrăcată. Ciorapi de mătase pentru portjartier - nu se găseau de mult de vânzare dresuri, nici măcar pe piaţa neagră; n-avea nevoie de sutien; o rochie din caşmir, de un albastru cald, după model parizian, cu un taior asortat, cu mânecă scurtă şi guler şal. Se pieptănă la iuţeală şi părul ei ondulat natural și perfect, o slabă atingere de ruj, o linie de dermatograf în jurul ochilor şi fu gata.

- Dar, prinţesă, știi că fratelui vostru nu-i place fardul.

- O. dar nu ies. Şi Meshang nu...

Şeherazada era gata să spună "nu e tata", dar se opri la vreme, nedorind să rostească cuvântul sau să scoată din nou la iveală din adâncurile minţii amintirea tragediei.

Tata e-n Paradis, îşi spuse hotărâtă. Ziua lui de jelire, a patruzecea zi de când a murit, e abia peste douăzeci de zile şi până atunci, când or să se petreacă toate jelirile şi plânsetele si sfâșierea îmbrăcăminții, trebuie să trăim si să iubim.

N-o întrebase pe Jari ce se-ntâmplase la cafenea în ziua în care o trimisese acolo să-i spună lui că se întorsese soţul ei şi că ceea ce nu începuse niciodată luase sfârşit. Mă întreb unde este, dacă o să continue să mă viziteze în vis.

Se auzi agitaţie la etajul de jos şi înţeleseră că sosise Meshang. Aruncă o ultimă privire de verificare, apoi se duse să-l primească.

După noaptea ciocnirii sale cu Lochart, Meshang se întorsese acasă cu familia. Casa era foarte mare, Şeherazada avea în continuare camerele ei şi era încântată că Zarah şi cei trei copii alungaseră cu zgomotele lor tăcerea apăsătoare şi mohoreala care o înconjurau. Mama ei se retrăsese acum în aripa ei, mâncând chiar acolo, servită doar de propria ei slujnică, rugându-se şi plângând în cea mai mare parte a zilei. Niciodată nu ieşise, niciodată nu invitase pe nimeni dintre ei acolo.

- Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace! era tot ce scâncea prin uşa încuiată.

În orele în care Meshang se afla acasă, Şeherazada, Zarah şi ceilalţi din familie aveau multă grijă să-l dispună şi să-l flateze.

- Nu te-ngrijora, îi spusese Zarah. O să fie în curând în genunchi! El crede c-am uitat că m-a insultat şi m-a lovit şi îndrăzneşte să se-mpăuneze cu târfa aia tânără cu care fiul ăla de căţea, vicleanul de Kia, l-a ademenit. O, nu te îngrijora, draga mea Şeherazada, o să mă răzbun eu! E de neiertat proasta creştere cu care te-a tratat - şi pe soţul tău. În curând o să putem călători din nou la Paris, la Londra, chiar la New York. Mă îndoiesc c-o să aibă vremea să meargă cu noi şi atunci... Ah, atunci o să ne punem poalele în cap, o să purtăm haine străvezii şi-o sa avem fiecare câte cincizeci de amanţi. O să ne facem de cap.

- Nu ştiu cum o să fie cu New Yorkul. Să te vâri astfel chiar în bârlogul Satanei, e mare primejdie, spusese Şeherazada.

Dar în inima ei tremura de încântare la gândul acesta. Am să mă duc la New York cu fiul meu, îşi promise. Tommy o să fie şi el acolo. În curând o să fie totul normal.

Puterea mullahilor asupra lui Khomeini va fi înlăturată, fie ca Allah să-i deschidă ochii, controlul lor asupra Gărzilor Verzi eliminat, Komitehul Revoluţionar dizolvat, o să avem un adevărat guvern Islamic, democrat, ales cinstit, cu primul ministru Bazargan conducător sub ochii lui Allah, drepturile femeilor nu vor mai fi niciodată atinse, cei din Tudeh n-or să mai fie în afara legii, ci vor lucra pentru toată lumea şi va fi pace în ţară; aşa cum a zis el că se va întâmpla.

Mă bucur că sunt cine sunt, îşi zise.

- Bună, dragă Meshang! Ce bine arăţi astăzi, dar atât de obosit. O, nu trebuie să munceşti atât de greu pentru toţi. Uite, lasă-mă să-ţi mai torn nişte apă rece cu lămâie, aşa cum îţi place ţie!
- Mulţumesc!

Meshang era întins pe covoare, sprijinit de perne. Îşi scosese pantofii şi începuse deja să mănânce. Un grătar mic era pregătit să frigă chebabul şi douăzeci sau treizeci de farfurii cu horisht şi orez şi legume şi carne şi fructe şi dulciuri erau aranjate la îndemână. Zarah se afla în apropiere şi-i făcu semn Şeherazadei să se aşeze pe covor lângă ea.
- Cum te simţi azi?
- Minunat. Nu mi-a fost rău nici un pic. Chipul lui Meshang deveni acru.
- Lui Zarah îi era toată vremea rău şi era nervoasă. Nu ca o femeie normală. Să sperăm că tu eşti normală. Dar eşti atât de subţire.... Insha Allah!

Amândouă femeile îşi aşternură un zâmbet pe faţă, ascunzându-şi dezgustul, înţelegându-se una pe cealaltă.
- Săraca Zarah! spuse Şeherazada. Cum a fost ziua de azi, Meshang? Cred e-o să fie teribil pentru tine cu atât de multe lucruri de făcut, să trebuiască să ai grijă de toţi ai noştri.
- E greu pentru că sunt înconjurat de proşti, dragă soră. Dacă aş fi avut personal eficient, pregătit cum sunt eu, ar fi fost totul foarte uşor.

Şi mult mai uşor dacă tu nu l-ai fi dus cu vorba pe tata, nu ţi-ai fi dezamăgit primul bărbat şi nu ne-ai fi făcut de ruşine pe toţi cu alegerea celui de-al doilea. Ne-ai adus atât de multă supărare, dragă soră, tu cu trupul şi faţa ta de tuberculoasă şi prostia ta, pe mine care am muncit zi şi noapte să te salvez de tine însăţi. Slăvit fie Allah! Eforturile mele au dat roade.
- Trebuie să fie teribil de greu pentru tine, Meshang. Eu n-aş şti de unde să încep, spunea Zarah şi se gândea: E uşor să conduci afacerile dacă ştii unde sunt cheile, conturile din bancă şi hârtiile datornicilor şi toate lucrurile de bază. Nu vreau să fim egale sau să votăm pentru că v-am da uşor deoparte, în şanţ, şi-am lua cele mai bune slujbe.

Horishtul gras de miel şi orezul crocant, auriu, erau delicioase, aromate şi condimentate aşa cum îi plăceau lui şi el mâncă cu bucurie.

Nu trebuie să mănânci prea mult, îşi spuse. Nu vrei să oboseşti prea mult înainte de-a o vedea pe micuţa Yasmin, în după-amiaza asta. Nu mi-am închipuit până acum cât de apetisantă poate să fie sau buzele atât de flămânde. Dacă rămâne grea, atunci am să mă-nsor cu ea şi Zarah poate să putrezească.

Trase cu coada ochiului la nevasta lui. Ea se opri imediat din mâncat, îi zâmbi şi-i întinse un şerveţel ca să-şi îndepărteze grăsimea şi picăturile de supă din barbă.

- Mulţumesc, spuse politicos şi încă o dată se concentra asupra farfuriei.

După ce-o s-o am pe Yasmin, se gândea, după asta pot să dorm o oră şi-apoi mă întorc la lucru. Tare aş vrea să se fi întors câinele ăla de Kia. Avem multe de vorbit, multe de pus la cale. Şi Şeherazada o să...

- Meshang, dragul meu, ai auzit zvonul că generalii au hotărât să dea lovitura? întrebă Zarah. Şi că armata e pregătită să preia puterea?

- Sigur, ştie tot bazarul.

Meshang simţi o strângere de inimă. Se acoperise cât putea de bine în caz că zvonul era adevărat.

- Fiul lui Mohammed aurarul jură că vărul său, care e telefonist la Statul Major al Armatei, a auzit pe unul dintre generali spunând că au aşteptat ca să dea timp unei forţe de intervenţie americane să ajungă la distanţa potrivită. Şi or să fie sprijiniţi de un desant aerian.

Amândouă femeile tresăriră.

- Paraşutişti? Atunci ar trebui să plecăm imediat, Meshang, spuse Zarah. N-o să mai fim în siguranţă în Teheran. Ar fi mai bine să mergem la casa noastră de la Caspica şi să aşteptăm acolo să se sfârşească războiul. Când am putea pleca? O să încep să împachetez imediat.

- Ce casă de pe Caspica? Nu mai avem nici o casă la Marea Caspica, spuse Meshang iritat. N-a fost confiscată odată cu toate celelalte proprietăţi ale noastre, pe care am muncit să le obţinem de generaţii întregi? Allah să-i blesteme pe hoţi, după tot ce am făcut pentru revoluţie şi pentru mullahi! Generaţii întregi!

Era roşu la faţă. O picătură de horisht i se scurse în barbă.

- Şi acum...

- Te rog iartă-mă! Ai dreptate, dragă Meshang. Ai dreptate ca de obicei. Te rog iartă-mă. Am vorbit fără să mă gândesc. Ai dreptate ca de obicei, dar dacă-ţi face plăcere am putea să plecăm şi să stăm cu unchiul meu, aga Madri. Au o vilă liberă pe coastă. Am putea s-o luăm pe asta şi-am putea să plecăm mâine.
- Mâine? Nu fi ridicolă! Crezi că n-o să fiu înştiinţat din vreme?

Meshang îşi şterse barba întrucâtva îmbunat de scuzele ei umile şi Şeherazada se gândi ce norocoasă fusese cu cei doi bărbaţi ai ei care niciodată nu se purtaseră urât cu ea sau nu strigaseră la ea.

Mă întreb oare cum s-o descurca Tommy la Kowiss sau oriunde e. Săracul Tommy, crede c-aş putea să-mi părăsesc casa şi familia şi să plec pentru totdeauna în exil!
- Desigur că noi, cei din bazar, o să fim avertizaţi, spuse din nou Meshang. Nu suntem nişte proşti cu capete găunoase!
- Da, da, desigur, dragă Meshang, spuse liniştitor Zarah. Îmi pare rău, vroiam doar să zic că sunt îngrijorată pentru siguranţa ta şi doream să fiu pregătită.

Oricât de rău ar fi, îşi zise ea, tulburată în sinea ei, e singura noastră apărare împotriva mullahilor si-a derbedeilor lor din Gărzile Verzi.
- Crezi că lovitura chiar o să se întâmple?
- Insha Allah. spuse şi râgâi.

Oricum, eu sunt pregătit, cu ajutorul lui Allah. Oricine, ar câştiga, tot o să aibă nevoie de noi, cei din bazar. Întotdeauna au avut şi întotdeauna or să aibă. Putem să fim la fel de moderni ca orice străin, şi mai isteţi. Unii dintre noi pot fi, cu siguranţă eu! Pahnouri, fiul de căţea, putrezi-ar în Iad cu părinţii lui pentru că ne-a pus în primejdie. Caspica? Unchiul ei Madri? O idee bună. O idee perfectă. M-aş fi gândit şi eu la asta în câteva clipe. Zarah poate că e trecută şi zânaatul ei la fel de uscat ca praful verii, dar e o mamă bună şi sfatul ei, dacă nu-i bagi în seamă acreala, e întotdeauna înţelept.
- Un alt zvon este că gloriosul nostru fost prim-ministru, Bakhtiar, se ascunde încă în Teheran sub protecţia şi acoperişul vechiului său prieten şi coleg, primul ministru Bazargan.

Zarah rămase cu gura căscată.
- Dacă-l prind acolo Gărzile Verzi...

- Bazargan e nefolositor. Păcat! Nimeni nu i se mai supune şi nici nu-l mai ascultă. Komitehul Revoluţionar i-ar executa pe amândoi dacă i-ar prinde.

Şeherazada tremura.

- Jari spune că azi-dimineaţă la piaţă umbla un zvon că Excelenţa Bazargan a demisionat deja.

- Asta nu-i adevărat, spuse scurt Meshang, prezentându-le un alt zvon ca şi când ar fi fost o informaţie a lui foarte sigură. Prietenul meu din anturajul lui Bazargan mi-a spus că el i-a oferit lui Khomeini demisia, dar că Imamul a refuzat-o şi a spus să rămână unde e.

Întinse farfuria către Zarah, să-i mai pună.

- E de-ajuns horisht. Ceva mai mult orez.

Ea îi puse în farfurie partea rumenită şi el începu din nou să mănânce, aproape satisfăcut.

Cel mai interesant zvon de astăzi, şoptit în nespusă taină din gură în gură, era că Imamul e pe patul de moarte, fie din cauze naturale, fie otrăvit de agitatorii comunişti tudehi sau de mujhadini sau de CIA, ba şi mai rău, că trupele sovietice aşteptau la graniţă, pregătite sa pătrundă clin nou în Azerbaidjan în momentul în care ar fi murit. Nu ne-aşteaptă decât moarte şi dezastru dacă asta-i adevărat, îşi zise.

Nu! Asta n-o să se întâmple! Nu se poate întâmpla. Americanii n-o să-i lase niciodată pe ruşi să ne cucerească. Nu pot să le îngăduie să preia controlul Hormuzului! până şi Carter poate să vadă asta! Nu, să sperăm că prima parte este adevărată: că Imamul va ajunge repede în Paradis. Voia lui Allah, zise pios, îndepărtând cu un gest servitorii şi când rămaseră singuri îşi îndreptă întreaga atenţie asupra surorii sale.

- Şeherazada, divorţul tău este aranjat, au mai rămas doar formalităţile.

- Oh, spuse ea punându-se în gardă, urându-şi fratele pentru că îi tulbura liniştea, provocându-i un adevărat vârtej în minte: nu vreau să divorţez, Meshang ar fi putut să ne dea foarte uşor bani din toate conturile elveţiene şi-ar fi putut să nu fie atât de obraznic cu Tommy al meu şi-am fi putut pleca... Nu fi proastă, n-ai fi putut pleca fără documente, să te exilezi, iar Tommy te-a părăsit. A fost hotărârea lui. Da, dar Tommy a spus c-o să fie

doar pentru o lună? C-o să aştepte o lună. Într-o lună se pot întâmpla multe lucruri.
- Divorţul tău nu prezintă nici o problemă şi nici recăsătoria ta.
Ea rămase cu gura căscată, incapabilă să articuleze un cuvânt.
- Da, m-am înţeles asupra unei dote, mult mai mult decât mă aşteptam.
Fusese gata să spună "pentru o femeie de două ori divorţată şi purtând în pântece copilul unui necredincios", dar era sora lui si era o mare lovitură, asa că nu spuse nimic.
- Căsătoria va avea avea loc săptămâna viitoare şi el te admiră de ani de zile. Excelenţa Farazan.
Vreme de o clipă, amândouă femeile abia îşi putură crede urechilor. Şeherazada simţi că roşeşte brusc, şi mai dezorientată. Keivan Farazan provenea dintr-o familie bogată de negustori din bazar, avea douăzeci şi opt de ani, era chipeş, întors recent de la Universitatea Cambridge și erau prieteni de-o viată.
- Dar, dar credeam că Keivan o să se căsătorească...
- Nu Keivan, spuse Meshang enervat de prostia ei. Toată lumea ştie că Keivan o să se logodească. Daranush. Excelenţa Daranush Farazan.
Şeherazada încremeni ca lovită. Zarah icni şi încercă să-şi acopere scăparea. Daranush era tatăl. Proaspăt, văduv de cea de-a doua nevastă care murise la naştere, ca şi prima, un bărbat foarte înstărit, deţinând monopolul strângerii gunoiului în toată zona bazarului.
- Nu-i cu putinţă! murmură ea.
- O, ba da, spuse Meshang aproape strălucind de plăcere, neînţelegând nimic din atitudinea ei. Nici mie nu mi-a venit să cred când a venit cu ideea după ce a auzit de divorţul tău. Cu bogăţia şi legăturile lui, împreună devenim cel mai puternic conglomerat din bazar, împreună...
Şeherazada izbucni:
- Dar e nesuferit şi mărunt şi bătrân şi chel şi urât şi-i plac băieţii şi toată lumea ştie că e un pederast...
- Şi toată lumea ştie c-ai divorţat de două ori, eşti folosită şi porţi copilul unui străin, explodă Meshang, că te duci la marşuri şi eşti neascultătoare, că tot capul tău este plin de absurdităţi occidentale şi că eşti proastă! Răsturnă câteva farfurii în furia

sa. Nu înţelegi ce-am făcut pentru tine?! E unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din bazar! L-am convins să te accepte! Eşti, eşti răscumpărată şi acum...
- Dar, Meshang, nu înţelegi?
-Târfă nerecunoscătoare, mugi, a acceptat chiar să-ţi adopte copilul! Pe toate numele lui Aliali, ce vrei mai mult!?

Meshang era aproape roşu, tremura de mânie, cu pumnii strînsi ridicaţi în faţa Şeherazadei. Zarah se uita când la el, când la ea, uluită de furia lui.

Şeherazada nu auzea nimic, nu vedea decât ceea ce hotărâse Meshang pentru ea: restul vieţii ei alături de bărbatul acesta mărunt, ţinta tuturor glumelor din bazar, care putea permanent a urină, însămânţînd-o o dată pe an ca să nască şi să trăiască şi să nască din nou până când avea să moară în chinurile facerii sau din pricina lor, ca şi celelalte două soţii ale sale - nouă copii de la prima, şapte de la a doua. Era osândită. N-avea, nu putea face nimic. Prinţesa Gunoi până la moarte! Nimic!

Nimic? Dar aş putea muri acum. Nu sinucigându-mă, pentru că atunci mi se închid porţile Paradisului şi sunt condamnată la Iad. Nu, nu sinuciderea, niciodată, niciodată sinuciderea, dar moartea împlinind lucrarea lui Allah. Moartea cu numele lui Allah pe buze. Cum?

CAPITOLUL 64

Baza Kowiss; ora 1,47 după-amiază. Colonelul Changiz, mullahul Hussain şi câteva Gărzi Verzi săriră din maşini. Gărzile Verzi se împrăştiară prin bază, scotocind, în timp ce colonelul şi Hussain intrară grăbiţi în clădirea birourilor. Cei doi slujbaşi care se mai aflau în birou rămaseră surprinşi de sosirea neaşteptată a colonelului.
- Da... da, Excelenţă?
- Unde sunt toţi, strigă Changiz, ei?!
- Allah ştie! Noi nu ştim nimic, Excelenţă colonel, decât că Excelenţa sa căpitanul Ayre a plecat cu piese la sonda Abu Sal şi Excelenţa sa căpitanul McIver cu Excelenţa sa ministrul Kia, la Teheran şi Excelenţa sa căpitanul Lochart a plecat să caute elicopterele care vin.

- Ce elicoptere vin?
- Patru 212 pe care Excelenţa sa căpitanul McIver le-a chemat să vină aici de la Bandar-e Delam cu piloţi şi alt personal şi noi pregătim... noi ne pregătim să le primim.

Funcţionarul, care se numea Ishmael, păli şi se făcu ic sub privirea străpungătoare a mullahului.

- Pe Allah, căpitanul a plecat să-i aştepte singur, căci nu au emiţătoare pe înaltă frecvenţă şi un emiţător pe ultrascurte la mare înălţime ar putea poate să-i prindă. Changiz era nespus de uşurat. îi spuse lui Hussain:
- Dacă elicopterele vin toate aici, atunci ne-am speriat degeaba.

Îşi şterse fruntea.

- Când sunt aşteptaţi?
- Îmi închipui curând, Excelenţă, spuse Ishmael.
- Câţi străini sunt la bază acum?
- Eu... eu nu ştiu, Excelenţă. Noi... noi am fost foarte ocupaţi încercând să pregătim un document...

Un membru al Gărzilor Verzi intră alergând în birou:

- Nu putem să găsim nici un străin, Excelenţă, îi spuse lui Hussain. Unul dintre bucătari a spus că ultimii doi mecanici au plecat cu elicopterele cele mari azi-dimineaţă. Muncitorii iranieni spun c-au auzit că echipele de schimb trebuie să vină duminică sau luni.
- Sâmbătă, Excelenţelor, mâine, mi s-a spus, Excelenţa voastră! îl întrerupse Ishmael. Dar cu sosirea acestor patru elicoptere care au mecanici la bord, ca şi piloţi şi personal, a spus Excelenţa sa McIver... Aveţi nevoie de mecanici?

Unul dintre revoluţionari spunea:

- O parte din camere arată de parcă necredincioşii au împachetat în grabă. Dar mai sunt încă trei elicoptere în hangare.

Changiz se întoarse către Ishmael.

- Care-s alea?
- Un... nu, două 206 şi unul franţuzesc, un Alouette.
- Unde este şeful de birou, Pavoud?
- E bolnav, Excelenţă colonel. Şi-a luat învoire de boală chiar după rugăciunea de amiază; a plecat acasă. Nu-i aşa, Aii? se întoarse către celălalt funcţionar.
- Da, da, era bolnav şi a plecat spunând c-o să se întoarcă mâine...

Cuvintele se pierdură.
- Căpitanul McIver a ordonat să vină aceste 212 aici de la Bandar-e Delam?
- Da, da, Excelenţă. Aşa i-a spus Excelenţei sale Pavoud. L-am auzit spunându-i exact: "cu piloţi şi alt personal". Nu a fost aşa, Aii?
- Da. Pe Allah, aşa s-a întâmplat, Excelenţă colonel.
- E-n ordine, ajunge!
Colonelul se întoarse către Hussain:
- O să-l chemăm prin radio pe Lochart. Îl întrebă pe slujbaş:
- Sergentul Wazari e în turn?
- Nu, Excelenţă colonel. S-a întors înapoi la bază chiar înainte ca Excelenţa sa, căpitanul Lochart, să decoleze ca să caute cele patru elicoptere care ar trebui să...
- De-ajuns!
Changiz se gândi o clipă, apoi se adresă grosolan unuia dintre revoluţionarii din Gărzile Verzi:
- Tu, adu-mi caporalul în pas alergător la turn! Tânărul roşi auzind tonul şi se întoarse către Hussain, care spuse rece:
- Colonelul vrea să zică: "Te rog, găseşte-l pe caporalul Borgali şi adu-l repede la turn.
Changiz izbucni:
- N-am vrut să fiu nepoliticos!
- Desigur, desigur.
Hussain porni cu paşi mari pe coridor către scările ce duceau spre turn. Foarte supus, Changiz îl urmă.
Cu o jumătate de oră mai înainte, la baza aeriană sosise un telex din partea ATC Teheran, solicitând o verificare imediată a întregului personal străin al IHC și a elicopterelor de la Kowiss. "S-a raportat că lipsesc patru JR 2l2 de la baza IHC de la Bandar-e Delam, de către directorul Siamaki, care crede că acestea ar fi putut fi scoase ilegal din Iran către unul din statele Golfului".
Changiz fusese chemat imediat de către una din Gărzile Verzi de serviciu care dusese deja telexul lui Hussain şi komitehului.
Komitehul se adunase la bază, continuând laborioasele investigaţii asupra încrederii pe care Islamul putea s-o aibă în ofiţerii şi oamenii de acolo şi asupra crimelor comise împotriva lui Allah în numele Şahului. Changiz se simţea ameţit. Komitehul era nemilos. Nimeni dintre cei care fuseseră de partea Şahului

nu scăpase încă. Si deşi era comandant, numit de komiteh cu aprobarea lui Hussain, confirmarea din partea atotputernicului Komiteh Revoluţionar nu sosise încă. Până când asta avea sa se întâmple, Changiz ştia că era pe muchie de cuţit - şi nu depusese el oare personal jurământul de supunere Şahului, ca oricare alt militar?

În turn, îl văzu pe Hussain privind îndelung aparatura.

- Poţi să operezi emiţătorul, colonele? întrebă mullahul.

Hainele îi erau vechi, dar curate, turbanul alb şi proaspăt spălat şi el vechi însă.

- Nu, Excelenţă, de asta am trimis după Borgali. Caporalul Borgali urcă scările câte două deodată şi rămase în poziţie de drepţi.

- Ultrascurtele şi înalta frecvenţă! ordonă colonelul.

- Am înţeles!

Borgali dădu drumul aparatelor. Nimic. O verificare rapidă şi descoperi cristalul distrus şi lipsa siguranţei-circuitului VHF.

- Iertaţi-mă, domnule, aparatul acesta nu funcţionează.

- Vrei să spui c-a fost sabotat, rosti încet Hussain şi se întoarse către Changiz.

Changiz se simţea ca lovit în cap. Allah să ardă în iad toţi străinii, se gândea disperat. Dacă e un sabotaj deliberat... atunci asta-i o dovadă că au încercat să fugă şi au luat şi elicopterele noastre cu ei. Câinele ăla de McIver trebuie că ştia ce avea de gând să facă în dimineaţa asta, când întrebam de avion.

Ace îngheţate îi străpunseră corpul. Acum nu mai e rost de avion, nu mai există nici o portiţă de scăpare, nu-i nici o şansă să-l mai iau pe Lochart sau pe unul dintre ceilalţi piloţi ostatic, sub o acuzaţie oarecare, şi apoi să-i ofer pe ascuns eliberarea din închisoare în schimbul unui loc în avion pentru mine, dac-ar fi fost nevoie. Îşi simţi măruntaiele strângându-se. Iar dacă komitehul află că soţia mea şi familia sunt deja la Bagdad, nu, aşa cum se presupunea, la Abadan, unde sărmana mea mamă e pe moarte...

Diavolii coşmarurilor sale de noapte râdeau batjocoritor la el, strigându-i adevărul în faţă. Care mamă? Mama ta e moartă de şapte sau opt ani! Ai vrut să fugi! Eşti vinovat de crime împotriva lui Allah şi a Imamului şi a Revoluţiei.

- Colonele, spuse Hussain cu aceeaşi voce îngheţată, dacă radiourile sunt sabotate, astă nu înseamnă că domnul căpitan

Lochart nu a plecat să aştepte celelalte elicoptere, nu le caută, ci a fugit şi el ca şi ceilalţi, şi că McIver a minţit în privinţa faptului că le-a chemat pe celelalte 212 aici?
- Da... da, Excelenţa, şi...
- Prin urmare au plecat ilegal şi-au luat de-aici ilegal două elicoptere, în afară de cele patru de la Bandar-e Delam.
- Da, da, şi asta ar fi adevărat...
- Voia lui Allah! Dar răspunzi pentru asta.
- Dar... Excelenţă, desigur că trebuie să înţelegeţi că ar fi fost cu neputinţă să prevăd asta. O operaţie secretă, ilegală ca...
Văzu ochii şi citi în ei şi cuvintele i se topiră pe buze.
- Deci ai fost tras pe sfoară.
- Străinii sunt fii de căţea care mint şi înşeală toată vremea.
Apucă telefonul, blestemând când descoperi că nu funcţionează. Cu voce schimbată, spuse dintr-o suflare:
- Excelenţă, un 212 nu poate să zboare peste Golf fără realimentare. E imposibil. Iar McIver trebuie să realimenteze şi el ca să ajungă la Teheran cu Kia; va trebui să realimenteze şi el, aşa că putem să-i prindem. Către Borgali spuse:
- În pas alergător, te duci înapoi la turnul nostru şi afli unde a primit aprobarea să realimenteze elicopterul care a plecat la Teheran cu McIver şi ministrul Kia. Spune-i ofiţerului de serviciu să alerteze baza şi să aresteze pilotul, să reţină elicopterul şi să-l trimită pe ministrul Kia mai departe, la Teheran, pe şosea.
Se întoarse către Hussain.
- Sunteţi de acord, Excelenţă? Hussain încuviinţă din cap.
- Bun! Dă-i drumul. Caporalul se repezi pe scări.
În turnul de control era frig şi vântul bătea în rafale iar o aripă de ploaie stropi ferestrele o clipă, apoi trecu.
Hussain n-o băgă în seamă, nedezlipindu-şi ochii de pe Changiz.
- O să prindem câinele ăsta, Excelenţă. Ministrul Kia o să ne mulţumească.
Hussain nu zâmbi. Aranjase deja un komiteh de primire pentru Kia la aeroportul Teheran şi dacă Kia nu va putea explica tot felul de ciudăţenii din comportarea lui, în curând guvernul avea să aibă un ministru corupt mai puţin.
- Poate că Kia este parte din acest complot şi fuge din Iran cu McIver. Te-ai gândit la asta, colonele?
Colonelul rămase cu gura căscată.

- Ministrul Kia? Credeţi?
- Dar dumneata?
- Pe Allah... desigur că e posibil... dacă o iei aşa, răspunse prudent Changiz, încercând ca niciodată până atunci să fie atent. Nu m-am întâlnit niciodată cu omul ăsta, îl cunoaşteţi mai bine decât mine, Excelenţă. Ştiţi mai multe despre Kia. I-aţi pus întrebări în faţa kotnitehului...

Şi l-aţi absolvit de orice vină, se gândi cu încântare maliţioasă.
- Când o să-l prindem pe McIver, putem să-l folosim drept ostatec ca să-i aducem înapoi pe ceilalţi. O să-i prindem, Excelenţă...

Hussain citise teama pe chipul colonelului şi se întreba de ce era acest om vinovat. Era colonelul, de asemenea, parte din planul de fugă care lui îi apăruse limpede de când îi interogase, pe Starke cu o zi în urmă, şi pe McIver în aceeaşi dimineaţă?

"Şi dacă ţi-ai dat seama atât de bine, îşi imagină un superior religios întrebându-l, de ce l-ai ţinut secret şi de ce nu l-ai împiedicat?" Din pricina lui Starke, Eminenţă. Pentru că într-adevăr cred că acest om, deşi necredincios, este într-un fel un instrument al lui Allah şi apărat de Allah. De trei ori a împiedicat forţele Răului să-mi ofere binecuvântata pace a Paradisului. Din pricina lui, ochii mei s-au deschis către Adevărul lui Allah, şi anume că nu mai trebuie să caut martiriul, ci trebuie să rămân pe cărarea pământească şi să devin un neostenit bici al lui Allah şi-al Imamului împotriva duşmanilor Islamului şi ai ăi. "Dar ceilalţi, lor de ce le-ai îngăduit să fugă?" Islamul nu are nevoie de străini şi nici de elicoptrele lor. Dacă Islamul are nevoie de elicoptere, în Isfahan sunt o mie altele.

Hussain nu se îndoia că are dreptate, în aceeaşi măsură în care acest colonel trădător, simpatizant al Șahului şi-al americanilor, se înşeală.
- Deci, colonele, cum rămâne cu cele două 212? Poţi să le prinzi şi pe ele? Cum?

Changiz se îndreptă către harta de pe perete, destul de sigur că, deşi amândoi fuseseră traşi pe sfoară, el era comandant şi responsabil, dacă mullahul ar fi vrut să-l facă responsabil. Dar nu uita că acesta este mullahul care a făcut o înţelegere cu colonelul Peshadi în noaptea primului atac asupra bazei, acelaşi care s-a purtat prietenos cu americanul Starke şi

cu maniacul acela odios de Zataki de la Abadan; şi nu sunt eu un sprijinitor al Imamului şi-al Revoluţiei, nu am dat eu baza, pe drept, soldaţilor lui Allah? Insha Allah. Concentrează-te asupra străinilor. Dacă poţi să-i prinzi, chiar şi numai pe unul singur, ai să fii la adăpost de acuzaţiile acestui mullah şi le derbedeilor lui din Gărzile Verzi.

Câteva trasee standard de zbor erau marcate pe hartă de la Kowiss către diferite amplasamente petroliere şi către sondele din largul Golfului.

- Câinele ăla de funcţionar spunea "piese pentru Abu Sal", mormăi. Acum, dacă aş fi în locul lor, unde aş realimenta?

Degetul lui împunse marcajul sondelor.

- Una dintre acestea, Excelenţă, spuse înfierbântat. Acolo o să realimenteze!

- Sondele au combustibil de rezervă?

- O, da, în caz de urgenţă.

- Şi cum ai să-i prinzi?

- Cu avioane de vânătoare.

Pe ţărm, la punctul de întîlnire; ora 2,07 după-amiază. Cele două 212 erau parcate pe o plajă pustie, uşor vălurită. Ploua uşor. Deprimaţi, Freddy Ayre şi Lochart stăteau în uşa deschisă a uneia dintre cabine, cei doi mecanici ai lor şi Wazari în celălalt elicopter, toţi obosiţi din pricina căratului butoaielor mari şi grele de două sute de litri de combustibil şi de pompatul cu schimbul al benzinei în rezervoare. Niciodată nu fuseseră două elicoptere realimentate mai repede şi nici subansamble întregi de schimb urcate la bord şi legate la locul lor mai repede, nici în situaţii de urgenţă.

Freddy Ayre sosise acolo în jurul orei 11,30, Lochart imediat după 12, alimentarea le luase o jumătate de oră şi de atunci aşteptau.

- Îi mai dăm încă o jumătate de oră, spuse Lochart.

- Christoase! Te porţi de parcă ai avea timp berechet !a dispoziţie.

- E o prostie să aşteptăm amândoi. E mai sigur pentru tine să pleci singur. De câte ori trebuie să-ţi spun? Ia pe toată lumea şi-o să-l aştept eu.

- Când Mac soseşte, putem toţi să...

- Fir-ar al naibii! Ia mecanicii şi pe Wazari şi eu o să aştept. Asta ar spune Mac dacă ar fi aici şi tu ai aştepta după mine. Pentru Dumnezeu, nu te mai juca de-a eroul şi şterge-o!
- Nu, iartă-mă, dar am să aştept până când soseşte şi el - sau plecăm amândoi.

Lochart ridică din umeri; sufletul său era la fel de mohorât ca şi ziua. Imediat ce sosise, analizase varianta lui McIver.
- Freddy, Mac a fost în siguranţă departe de Kowiss până la 11,20. Să zicem că mai zboară cel mult încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate de oră maximum, ca să simuleze pana, aterizează şi scapă de Kia, maximum o oră ca să ajungă aici şi în cel mai rău caz, la limită, înseamnă 1,30. Aprecierea mea e c-o să fie aici între 1,00 şi 1,15.

Dar trecuse de două şi nici urmă de Mac încă şi poate că n-avea să apară deloc.

Trebuie să se fi întâmplat vreo încurcătură. Cercetă norii, căutând răspuns în starea vremii şi recântărind planul acesta şi alte planuri. Butoaiele goale erau aşezate într-o grămadă ordonată. Încă cinci pline. Fuseseră aduse acolo în timpul unor zboruri de rutină către sonde şi ascunse sub prelate şi camuflate cu nisip şi alge marine. În largul mării, abia vizibilă, se afla platforma unei sonde, montată pe piloni sus, deasupra nivelului apei.

Nu întâmpinase nici un necaz pe drumul de la Kowiss până acolo. De îndată ce ajunseseră în aer, la largul lor, Wazari se târâse în faţă.
- Ar fi mai bine să stai ascuns până când o s-ajungem în largul Golfului, spusese Lochart.

Dar imediat după aterizare lui Wazari i se făcuse foarte rău aşa că se răzgândise şi spusese celorlalţi ce se întâmplase. Wazari îşi revenise şi fusese primit în mijlocul lor dar încă era considerat suspect.

Ţărmul putea a peşte putred şi alge. Vântul constant de treizeci de noduri rotea palele elicelor, suflând încă împotriva traseului planificat pentru plecarea către Kuweit. Norii cenuşii coborâseră şi mai jos, până la aproape şaptezeci de metri. Însă Lochart vedea prea puţin din toate astea. Din ce în ce mai mult gândurile lui erau atrase către nord, către Teheran şi Şeherazada, în timp ce urechile sale se străduiau să prindă, peste zgomotul vântului şi valurilor, sunetul unui 206.

Haide, Mac! se rugă. Haide, nu mă lăsa! Haide, Mac, nu mă lăsa... Apoi îl auzi. Întârzie câteva secunde ca să fie sigur, apoi sări în picioare, ieşi din cabină cu gura uşor întredeschisă ca să sporească acuitatea auzului şi capacitatea direcţională. Ayre se trezi din visare şi veni lingă el, privind amândoi printre pleoape norii şi ceaţa, ascultând atenţi zgomotul motorului ce devenea din ce în ce mai puternic, trecând spre larg, trecând de ei şi Lochart înjură.
- A trecut de noi.
- Ultrascurtele? întrebă Ayre.
- Prea periculos. O să mai încerce o dată. E prea bun sa n-o facă.

Din nou aşteptară. Sunetul motoarelor murea, murea, apoi rămase la acelaşi nivel. Crescu. Din nou elicopterul trecu pe lângă ei şi nu-i văzu şi sunetul lui începu sa dispară şi-apoi încă o dată se întoarse. Zgomotul motoarelor deveni din ce în ce mai puternic, apoi elicopterul apăru din norii murdari la mai puţin de un kilometru în susul plajei, îi zări şi începu să se apropie. Nu era nici o îndoială că era al lor: pilotul era McIver şi era singur. Izbucniră în urale.

În cabina elicopterului 206. McIver reuşise foarte greu să găsească locul de întâlnire, întinderea mlaştinii arătând peste tot la fel, linia coastei pese tot la fel, iar condiţiile de zbor proaste. Apoi îşi amintise sonda dezafectată şi se depărtase puţin ca să o găsească, după care, folosind-o ca punct de reper, se apropiase de coastă. Când patinele îi atinseră solul şi se aşezară solid, mormăi "Slavă domnului!" şi răsuflă uşurat cu stomacul în flăcări, disperat şi cu o nevoie acută de a urina. Deschise imediat uşa carlingii şi strigă, acoperindu-le glasurile:
- Iertaţi-mă, trebuie să-i trag un pipi. Freddy, opreşte tu motorul pentru mine, vrei?

Lochart, care era mai aproape, spuse:
- Îl aranjez eu, Mac!
- Mulţumesc.

McIver îşi deschise centura de siguranţă, ţâşni afară şi porni grăbit pe sub palele elicei către cea mai apropiată dună. când putu vorbi, se uită în jur, îl văzu pe Ayre aşteptându-l şi ceilalţi în apropierea elicopterelor,
- Îmi stătea în gât de ore.

McIver se scutură, trase fermoarul şi-! observă pe Wazari.
- Ce dracu face ăsta aicea?

- Tom s-a gândit că-i mai bine să-l aducă. E mai bine decât să-l lase acolo şi ne-a fost într-adevăr de ajutor. Ar fi bine s-o pornim, Mac. Am realimentat toţi. Cum rămâne cu elicopterul tău?
- Va trebui să-l părăsim.
Nu era echipat cu rezervoare de distanţă lungă şi ar fi luat prea mult timp ca să încropească un sistem provizoriu de realimentare în zbor. Şi chiar şi atunci vîntul din faţă avea să înghită combustibilul şi astfel călătoria să nu fie cu putinţă. McIver arătă către mare.
- M-am gândit că am putea să-l plasăm pe sondă în speranţa că am putea să ne întoarcem să-l luăm de-acolo.
Dar astea-s visuri deşarte. Nu e îndeajuns loc pe platformă ca să aterizeze în acelaşi timp un 206 şi un 212, ca să mă ia de-acolo. Mare ruşine, dar asta e!
- N-ai avut probleme cu Kia?
- Nu. M-a frecat puţin, dar...
Se răsuci pe călcâie. În spatele lor, Lochart pornise motorul elicopterului şi se ridicase în aer, depărtându-se.
- Pentru Dumnezeu, Tom! mugi şi alergă după elicopter, dar Lochart se ridică iute şi rămase la şase metri altitudine.
-Tom!
Lochart se aplecă pe fereastra carlingii şi strigă:
- Nu mă aşteptaţi, Mac!
- Dar ai rămas aproape fără combustibil!
- E de-ajuns pentru moment! O să aştept până plecaţi, apoi o să realimentez. Ne vedem la Al Shargaz.
- Ce joacă mai e şi asta? întrebă Ayre.
- Şeherazada, spuse McIver, blestemându-se că uitase. Trebuie să fi pus la cale cincizeci de variante ca să ia cumva elicopterul!
Îşi puse palmele pâlnie la gură şi strigă:
- Tom, o să dai peste cap "Vârtejul', pentru Dumnezeu! Trebuie să vii cu noi!
- N-o să reuşească să mă facă ostatec, Mac. Niciodată! E vina mea, nu a voastră. E hotărârea mea, pentru Dumnezeu! Acum ştergeţi-o.
McIver se gândi o secundă, apoi mugi:
- Aterizează acum! O să te realimentăm şi o să te scutim de necazuri.

Îl văzu pe Lochart scuturând din cap şi arătând către elicoptere.

- Mă întorc după Şeherazada. Nu încercaţi să mă opriţi sau să mă aşteptaţi. Eu îmi pun gâtul în joc, nu voi. Aterizare bună!

Le făcu semn cu mâna, apoi se îndepărtă către un loc sigur pe plajă, se întoarse cu spatele în vânt şi cu faţa către ei şi ateriza. Dar cu motoarele pornite, gata pentru o decolare imediată.

- N-avem cum să sărim pe el, mormăi McIver, furios pe el însuşi că nu fusese pregătit.

- Am putea... am putea aştepta până rămâne fără combustibil, spuse Ayre.

- Tom e prea deştept ca să se lase prins.

Cuprins de panică, se uită la ceas, cu mintea parcă învăluită în ceaţă.

Fir-ar să fie! Nişte nebuni afurisiţi, eu şi cu Tom. Îi văzu pe toţi ceilalţi privindu-l.

- Ce-o să facem, Mac? spuse Ayre.

McIver se forţă să gândească limpede. Tu eşti şeful, hotărăşte! Suntem foarte în întârziere după grafic. Tom a hotărât, după tot ceea ce am spus. Ăsta-i dreptul lui. Îmi pare rău, dar asta înseamnă că acum şi-a luat soarta în mâini. Acum gândeşte-te la ceilalţi. Cu Erikki cred că e în ordine. Rudi şi Scragger şi băieţii lor sunt în siguranţă, hai să zicem că sunt în siguranţă, aşa că urcă-te în elicopter şi dă-i drumul la pasul următor. Îi venea să geamă cu voce tare la gândul că următoarele două ore şi jumătate, ba chiar mai mult, trebuia să piloteze cu grijă un 212 la joasă înălţime, până în Kuweit. Îngrijorarea îl copleşea.

- Drăcia dracului, murmură. Ceilalţi îl priveau şi aşteptau.

- Tom se-ntoarce să-şi ia nevasta. O să-l lăsăm să se descurce.

- Dar dacă e prins, n-o să dea asta peste cap "Vârtejul"? întrebă Ayre.

- Nu, Tom e de capul lui, ai auzit ce-a spus. Plecăm în Kuweit, aşa cum e stabilit. Toată lumea în elicopterul lui Freddy, eu îl iau pe al lui Lochart. Ştergeţi-o! O să zburăm jos şi strâns. Tăcere radio până când trecem linia.

McIver se îndreptă către celălalt 212. Neliniştiţi, se priviră unul pe celălalt. Observaseră cu toţii paloarea lui şi toţi ştiau că

nu trecuse prin controlul medical. Kyle, mecanicul scund şi slăbănog, porni după el.
- Mac, n-are sens să mergi singur. Zbor cu tine.
- Mulţumesc, dar nu. Toată lumea în maşina lui Freddy! Haideţi! Daţi-i drumul!
Ayre interveni:
- Mac, mă duc să vorbesc cu Tom. Trebuie să-şi fi ieşit din minţi. O să-l conving să vină în Kuweit.
- N-ai să reuşeşti. Dac-ar fi fost vorba de Gen, aş fi la fel de înnebunit. Toată lumea, urcaţi!
În momentul acela, sunetul a două avioane de vânătore zburând jos şi trecând prin bariera sonică umplu plaja. În urma lor rămase o tăcere apăsătoare.
- Iisuse!
Wazari se cutremură.
- Căpitane, dacă mă luaţi, o să zbor cu dumneata.
- Nu, toată lumea cu Freddy. Prefer să zbor singur.
- Faptul că n-ai licenţă n-are importanţă pentru mine. Insha Allah! O să am grijă de radio.
Wazari ridică din umeri şi împunse cu degetul către cer.
- Ticăloşii ăia nu vorbesc englezeşte.
Se întoarse la elicopter şi se urcă pe scaunul din stânga. Ayre spuse:
- E o idee buna, Mac.
- E-n regulă. Stăm strâns şi jos, cum am discutat. Freddy, dacă unul dintre noi dă de necaz, celălalt merge mai departe.
Ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Ayre, continuă:
- Vreau să spun, orice fel de necaz!
O ultimă privire către Lochart. Îi făcu semn cu mâna şi se urcă la bord. Era foarte bucuros ca nu avea să fie singur.
- Mulţumesc, îi spuse lui Wazari. Nu ştiu ce-o să se întâmple în Kuweit, sergent, dar o să te ajut cât pot.
Îşi prinse centura de siguranţă şi apăsă butonul de pornire a motorului nr. l.
- Sigur, mulţumesc. Drace! N-am nimic de pierdut, îmi plesneşte capul si-am luat ultima aspirină din cutia de prim ajutor.
McIver îşi regla volumul căştilor, apăsă butonul de pornire al motorului nr. 2, verifică rezervoarele de comestibil şi instrumentele, istorisind în acelaşi timp:

- A trebuit să simulez pana mai târziu decât plănuisem. Am aterizat cam la doi kilometri de un sat, dar a mers grozav. Prea grozav. Ticălosul a leşinat şi după asta n-am mai putut să-l trag afară din carlingă. S-a încurcat cumva în centurile de siguranţă şi nu puteam să-l trag afară. N-aveam măcar un afurisit de cuţit să le tai. Am încercat în toate felurile, trăgând şi împingând, dar siguranţa se blocase, aşa că m-am dat bătut şi-am aşteptat să-şi revină. În timp ce aşteptam, i-am scos bagajul şi l-am pus în apropiere de drum, unde o să-l găsească. Când şi-a revenit, am trecut prin toate chinurile iadului până l-am convins să coboare din carlingă.

Degetele lui McIver săreau cu precizie de la comutator la comutator.

- Până la urmă m-am prefăcut că am luat foc şi am sărit afară, lăsându-l acolo. Asta a mers şi a reuşit să desfacă siguranţa şi a rupt-o la fugă. Lăsasem motoarele mergând. Al naibii de periculos, dar trebuia să risc şi, când a fost destul de departe, m-am întors înapoi şi-am decolat. Am zgâriat un bolovan sau doi, dar asta e tot.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, gâtlejul era uscat din cauza decolării pripite.

Kia se agăţase de minerul uşii urlând la el, atârnat în aer, cu un picior pe o patină. McIver se temuse că va fi nevoit să aterizeze din nou. Din fericire, nervii ministrului cedară şi îşi dădu drumul, căzând cei doi metri până la pământ şi McIver fu liber şi se îndepărtă. Înconjurase locul o dată ca să se asigure că omul e teafăr şi ultima imagine rămasă fusese Kia scuturându-şi pumnii, roşu de mânie. Apoi se îndreptase către coastă, ţinându-se aproape de copacii care se legănau şi, deşi era în siguranţă, izbiturile de ciocan din piept nu se domoliseră.

Valuri de ameţeală şi căldură începură să îl învăluie.

E doar tensiunea ultimei săptămâni care m-a ajuns, se gândi mohorât. Doar oboseala şi efortul pe care a trebuit să-l depun ca să-l târăsc pe nemernicul ăla din carlingă, la care se adaugă toate grijile cu "Vârtejul" şi spaima de moarte pe care am tras-o la interogatoriul mullahului.

Timp de câteva minute după ce-l părăsise pe Kia zburase drept înainte. Îi venea greu să se concentreze. Durerea din piept creştea întruna, comenzile erau nefamiliare. Un val de ameţeală şi fu cât pe-aci să piardă controlul, aşa că se hotărî să aterizeze

şi să se odihnească o clipă. Se afla încă la poalele munţilor, între stânci şi pâlcuri de copaci şi troiene de zăpadă, sub norii joşi şi destul de subţiri.

Ameţit şi cu privirea înceţoşată, alese primul platou convenabil şi ateriza. Aterizarea nu fu prea reuşită şi asta, mai mult decât orice altceva, îl înspăimântă foarte mult. În apropiere se afla un pârâu în parte îngheţat, ale cărui ape înspumate se rostogoleau peste pietre. Apa îl învioră. Stăpânit de dureri puternice, opri motoarele, se împletici până la pârâu şi rămase îndelung întins în zăpadă. Şocul frigului îl făcu să icnească şi să verse şi când spasmul trecu îşi curăţă gura şi bău atent. Asta şi frigul din aer îi fură de folos. O mână de zăpadă cu care se frecă pe ceafă şi la tâmple îi ajută chiar şi mai mult, făcându-l să se simtă mai bine. Treptat, durerea se domoli şi amorţeala din braţul sting dispăru. Când aproape n-o mai simţi deloc, se ridică greoi în picioare şi clătinându-se uşor ajunse până la carlingă, lăsându-se să cadă înapoi în scaun.

Carlinga era călduroasă şi plăcută şi familiară, înconjurându-l ocrotitoare. Automat îşi prinse centura de siguranţă. Tăcerea îi cuprinse urechile şi gândurile. Doar sunetul vântului şi al apei, fără zgomotul motoarelor al, comunicaţiilor radio sau al paraziţilor, nimic altceva decât moliciunea vântului şi a apei. Pacea. Pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele, mai grele decât fuseseră vreodată, închise ochii şi adormi. Dormi profund o jumătate de oră şi se simţi foarte bine. Când se trezi, era parcă revitalizat. Nici urmă de durere, nici un fel de senzaţie neplăcută, doar uşor ameţit, de parcă ar fi visat durerea.

Se întinse îndelung. Zgomote uşoare de metal lovindu-se de metal. Privi in jur. Un tânăr călare pe un căluţ de munte îl privea în tăcere. Un nomad. În teaca agăţată de şa se afla o carabină şi o alta era atârnată la spatele lui, împreună cu o bandulieră de cartuşe. Se priviră unul pe celălalt îndelung, apoi tânărul zâmbi si platoul păru să se lumineze.

- Salaam, aga!

- Salaam, aga!

McIver îi răspunse la zâmbet, surprins că nu-i era teamă absolut deloc, într-un fel liniştit de frumuseţea sălbatică a tânărului.

- Lotfan befanria id shoma ki hastid?

Folosise una dintre cele câteva fraze învăţate pe dinafară: "Pot să-mi îngădui să te-ntreb cine eşti?"
-Aga Mohammed Rud Kahani, şi-apoi câteva cuvinte pe care nu le înţelese si isprăvi cu un alt zâmbet şi ''Kashkai".
-A, Kashkai!
McIver încuviinţase din cap, înţelegând că tânărul făcea parte dintr-unul dintre triburile nomade care erau împrăştiate prin tot Zagrosul. Arătă cu degetul către el însuşi.
- Aga McIver şi adăugă o altă frază învăţată pe de rost: Mota assef am, man zaban shoma ra khoob nami danam - îmi pare rău, nu vorbesc limba voastră.
- Insha Allah! America?
- Englez. Anglia.
Se vedea pe el şi pe celălalt, elicopter şi cal, pilot şi nomad, o largă prăpastie între ei, dar nici o ameninţare unul pentru celălalt.
- Iartă-mă, acum trebuie să plec, spuse în engleză, apoi făcu un semn cu mâna, sugerând zborul.
- Khoda haefez - la revedere - aga Mohammed Kashkai!
Tânărul dădu din cap şi ridică mâna în semn de salut.
- Khoda haefez, aga, apoi îşi trase calul deoparte, la adăpost de palele elicei, şi rămase acolo, privindu-l.
Când motoarele prinseră putere, McIver mai făcu un semn cu mâna şi plecă.
Tot drumul către locul de întâlnire se gândise la tânăr.
N-avea nici un motiv să nu tragă în mine, sau poate nici unul ca să tragă. Am visat? Am visat durerea? Nu, n-am visat durerea. Am avut oare un atac de cord?
Acum, pregătindu-se să plece către Kuweit, pentru prima dată înfrunta întrebarea. Simţi iarăşi fiorul de nelinişte şi trase cu coada ochiului către Wazari, care privea, alb şi trist, pe fereastra laterală dinspre mare.
Ce pericol reprezint acum? se întrebă. Dacă am avut un atac, chiar şi unul mic, aş putea avea încă unul, aşa că îi risc viaţa la fel de mult ca şi pe a mea. Nu cred. Am numai tensiunea crescută şi asta poate fi controlată. Am luat două pastile pe zi şi n-am avut probleme. Nu pot să părăsesc un 212 doar pentru că Tom şi-a ieşit din minţi. Sunt obosit, dar întreg, iar Kuweitul e numai la câteva ore de zbor. Mi-ar plăcea mai mult să nu trebuiască să pilotez. Dumnezeule, nu m-am gândit vreodată c-

am să mă simt aşa. Bătrânul Scrag poate să rămână cu zborul, eu am terminat-o pentru totdeauna.

Era atent la zgomotul crescând al motoarelor. Gata de decolare. N-avea nevoie să verifice instrumentele. Printre picăturile de ploaie de pe parbriz d zări pe Ayre ridicând degetul mare în sus, pregătit şi el. În josul plajei îl putea zări pe Lochart în elicopterul său.

Săracul Tom! Sunt sigur că ne înjură să ne grăbim. E nerăbdător să realimenteze şi să alerge în nord, către un nou destin. Sper să reuşească, cel puţin el o să aibă vântul în spate.

- E-n regulă să dau drumul la emiţător? întrebă Wazari alungându-i gândurile. O să-l trec pe frecvenţele militare.

- Bine!

McIver îi zâmbi, mulţumit să-l aibă alături. O mulţime de paraziţi năvăliră în căşti, apoi voci în farsi. Wazari ascultă o vreme, apoi spuse răguşit:

- Sunt nişte avioane de vânătoare care vorbesc cu Kowissul. Unul dintre ele a spus: "Pe toate numele lui Allah, cum o să găsim două elicoptere în mizeria asta?"

- N-or să ne găsească. Nu câtă vreme depinde de mine.

McIver încercă să pară încrezător, ca să ascundă un neaşteptat val de presimţiri negre. Atrase atenţia lui Ayre, făcu un semn in sus, indicând avioanele de vânătoare, şi trase cu muchia palmei peste gâtlej. Apoi arată pentru ultima dată cu degetul înainte, către Golf, si ridică degetul mare in sus. Se uită iute la ceas. Ora 2,21 dupa-amiază.

- Îi dăm drumul, sergent! spuse şi deschise gazul la maximum. Următoarea staţie, Kuweit. ETA 4,40 P.M., sau pe-acolo.

La aeroportul Kuweit; ora 2,56 după-amiază. Genny şi Charlie Petikin şedeau în restaurantul în aer liber de la ultimul etaj al terminalului strălucitor, proaspăt dat în funcţiune. Era o zi minunată, însorită, iar locul unde stăteau era adăpostit de vânt, cu umbrele şi feţe de masă de un galben aprins, toată lumea mâncând şi bând cu poftă şi fără grijă, cu excepţia lor. Genny abia îşi atinsese salata, Petikin ciugulise din orez şi tocană.

- Charlie, spuse brusc Genny, cred că până la urmă am să beau o vodcă cu Martini.

- Bună idee!

Petikin făcu un semn chelnerului şi dădu comanda.

I-ar fi plăcut să bea şi el acelaşi lucru, dar se aştepta să trebuiască să înlocuiască fie pe Lochart, fie pe Ayre, pe ultima porţiune în josul coastei spre insula Jeled – cel puţin o oprire de realimentare, poate două, înainte de-a ajunge la Al Shargaz - blestemat fie afurisitul ăsta de vânt!
- Nu mai e mult, Genny.
Oh, pentru Dumnezeu! De câte ori trebuie să spui asta, ar fi vrut Genny să urle, sătulă de aşteptare. Stoică, îşi păstră aparenţa calmă.
- Nu mult, Charlie! Din clipă în clipă.
Privirile lor se întoarseră către Golf. Întinsul apei era înceţoşat, vizibilitatea slabă, dar aveau să afle în secunda în care elicopterele intrau în bătaia radarului din Kuweit. Reprezentantul Imperial Air aştepta în turn.
Cât de mult înseamnă "mult"? se întrebă, încercând să străpungă ceaţa, simţind toată energia ei scurgându-se în afară, ca într-un fel de rază, căutându-l pe Duncan, trimiţându-i rugăciuni şi speranţe şi putere de care s-ar putea să aibă nevoie.
Vorbele pe care i le şoptise Gavallan în dimineaţa aceea nu prea îi fuseseră de ajutor.
- De ce Dumnezeu pilotează el pentru Kia, Andy. Înapoi la Teheran? Ce înseamnă asta?
- Nu ştiu, Genny. Îţi spun ceea ce-a zis el. Părerea noastră este că Freddy a fost trimis mai întâi la întâlnirea pentru realimentare, Mac a decolat cu Kia şi fie c-o să-l ducă până la punctul de întâlnire, fie c-o să-l lase undeva în drum. Tom stă pe baricade o vreme, ca să le lase celorlalţi timp de manevră, apoi o să se îndrepte şi el spre acelaşi loc. Am recepţionat prima chemare a lui Mac la 10,42! Dă-i timp - şi lui şi lui Freddy - până la 11 dimineaţa să decoleze. Mai dă-le încă o oră ca să ajungă la punctul de întâlnire şi să realimenteze, adaugă două ore şi treizeci pentru zbor, ar trebui s-ajungă în Kuweit înjur de 2,30 cel mai devreme, depinzând de cât de mult o s-aştepte la punctul de întâlnire; ar putea fi oricând după 2,30.
Îl zări pe chelner apropiindu-se cu băutura ei. Pe tavă se afla un telefon mobil.
- Un telefon pentru dumneavoastră, căpitane Petikin, spuse chelnerul, aşezând paharul în faţa ei.
Petikin ridică antena si duse receptorul la ureche.

- Alo? O, salut, Andy. Ea-i urmări atent faţa. ..Nu, nu încă... Ah?!

Ascultă atent, pentru o vreme, scăpând din când în când un mormăit şi o încuviinţare din cap, fără să lase să se vadă nimic, şi ea se întrebă ce spunea Gavallan şi n-ar fi trebuit să audă.

- Da... sigur... nu... Da... Totul e acoperit în măsura în care putem. Da, da, este. E aici... E-n regulă. Stai aşa.

Îi întinse telefonul.

- Vrea să-ţi spună ceva.

- Salut, Andy, ce-i nou?

- Doar o verificare, Genny. N-ai de ce să te îngrijorezi in privinţa lui Mac şi a celorlalţi. N-avem de unde să ştim cât de mult trebuiau să aştepte la punctul de întâlnire.

- Eu sunt bine, Andy! Nu-ți face griji în privinţa mea. Cum e cu ceilalţi?

- Rudi, Kelly şi Sandor sunt pe drum în Bahrain. Au realimentat la Abu Dhabi şi suntem în legătură cu ei. John Hogg e staţia noastră de legătură. ETA pentru ei, aici, peste 20 de minute. Scrag e bine. Ed şi Willy n-au probleme. Duke doarme și Manuela e aici. Vrea să-ți zică Hello.

Un moment, apoi vocea Manuelei:

- Bună, dragă! Ce faci? Şi să nu spui că grozav! Genny zâmbi cu jumătate de gură:

- Grozav. Duke e bine?

- Doarme ca un bebeluş. Nu c-ar dormi bebeluşii aşa liniştiţi toată vremea. Vroiam doar să ştii că şi noi transpirăm de zor aici. Ți-l trec iar pe Andy.

O pauză, apoi:

- Genny, Johnny Hogg o să fie în zona voastră cam pe-acum şi ascultă şi el. Ţinem legătura. Pot să vorbesc din nou cu Charlie?

- Desigur, dar ce ştii de Marc Dubois şi Fowler? Altă pauză.

- Nimic încă. Sperăm să fi fost culeşi. Rudi, Sandor şi Tăticu au făcut un zbor de recunoaştere cât au putut. Nu-s urme de prăbuşire, sunt o mulţime de vapoare şi de platforme în apele astea. Nu credem c-au păţit ceva.

- Acum, spune-mi, ce-ar trebui să știe Charlie si eu nu?

Ascultă ironică tăcerea care se lăsă brusc în aparat apoi auzi oftatul lui Gavallan.

- Eşti o figură, Genny. Au right! L-am întrebat pe Charlie dacă până acum a sosit vreun telex din Iran ca cel pe care l-am primit

aici, în Dubai şi Bahrain. Încerc să trag toate sforile pe care le pot prin Newbury şi ambasada noastră din Kuweit în caz că se strică ceva - deşi Newbury spune că nu putem să ne aşteptăm la prea mult, Kuweitul fiind atât de aproape de Iran şi nedorind să-l ofenseze pe Khomeini şi sunt speriaţi că o să trimită sau o să îngăduie exportul câtorva fundamentalişti ca să agite şiiţii din Kuweit. I-am zis lui Charlie că încerc să trimit vorba părinţilor lui Ross din Nepal şi regimentului său. Asta-i tot.

Cu o voce mai blândă:

- N-am vrut să te îngrijorez mai mult decât e nevoie. Okay!
- Da, mulţumesc. Da, eu... bine. Mulţumesc, Andy!

Îi trecu telefonul din nou lui Charlie şi privi în pahar, pe pereţii lui se formaseră picături de umezeală. Unele se scurgeau în jos. Ca lacrimile de pe obrajii mei, se gândi si se ridică în picioare.

- Mă întorc într-o clipă.

Întristat, Petikin o urmări plecând. Ascultă ultimele instrucţiuni ale lui Gavallan.

- Da, da.... desigur. Nu-ţi face griji, Andy, o să am eu grijă de asta. O să am grijă de Ross şi o să te sun în clipa în care o să apară pe ecran. Mare afurisenie cu Dubois şi Fowler. Nu ne rămâne decât să ne gândim la ce-i mai bun şi să sperăm. Grozave veşti despre ceilalţi! Pa!

Vestea despre Ross îl zguduise. În momentul în care primise telefonul lui Gavallan, în aceeaşi dimineaţă, se repezise la spital. Fiind vineri, cu minimum de personal de serviciu, era doar un singur recepţionist şi vorbea numai araba.

Omul zâmbise şi ridicase din umeri şi spusese:

- Bokrah - mâine.

Dar Petikin insistase şi până la urmă omul înţelesese ce dorea şi dăduse un telefon. Într-un târziu venise un asistent şi-i făcuse semn.

Străbătuseră coridoare, apoi intraseră pe o uşă şi acolo îl văzuse pe Ross gol, pe o masă de marmură. Neaşteptata privelişte, goliciunea absolută, i se păruse un fel de pângărire şi înlăturarea oricărei urme de demnitate şi îi sfâşiase sufletul - nu moartea. Acest bărbat care fusese atât de bun în viaţă era acum părăsit ca o carcasă a unui animal măcelărit. Pe o altă masă de marmură se aflau bucăţi de pânză. Luase una şi-l acoperise şi asta păru să îndrepte lucrurile.

Îi trebuise mai mult de o oră ca să găsească salonul în care se aflase Ross, să identifice o soră care vorbea englezeşte şi să găsească doctorul.
- Ne pare atât de rău, ne pare atât de rău, sir, spusese doctorul, un libanez, într-o engleză greoaie. Tânărul a sosit ieri în comă. Avea fractură craniană şi suspectam uneele leziuni ale creierului. Proveneau de la o bombă a teroriştilor, ni s-a spus. Amândouă timpanele erau sparte şi avea o serie de tăieturi şi julituri minore. I-am făcut o radiografie, desigur, dar în afară de a-i pune craniul și gâtul în ghips n-am prea putut să mai facem mare lucru. Nu era afectat intern şi nu avea hemoragie. A murit în dimineaţa asta, în zori. Zorile au fost minunate astăzi, nu-i aşa? Eu am semnat certificatul de deces. Aţi dori o copie? Am dat una Ambasadei Engleze, împreună cu efectele sale.
- Şi-a... recăpătat cunoştinţa înainte de-a muri?
- Nu ştiu! Era la reanimare şi sora lui... să vedem. Doctorul consultase îndelung listele şi-i găsise
numele: Sivin Tahollah. Ah, da, pentru că era englez, l-am dat în grija ei.
Era o femeie bătrână, parte din mulţimea rătăcitoare a Orientului Mijlociu, necunoscându-şi strămoşii ce proveneau, probabil, din multe naţii. Avea un chip urât şi ciupit de vărsat, dar sufletul ei nu era urât, vocea era blândă şi liniştitoare şi mâinile calde.
- N-a fost nici o clipă conştient, effendi, spuse în engleză. Nu cu adevărat.
- A spus ceva, în mod deosebit, ceva ce-ai putut înţelege? Orice.
- Multe am înţeles, effendi, şi totuşi nimic. Bătrâna se gândise un moment.
- Multe din cele ce a spus au fost doar rătăcirile minţii sale, spiritul temându-se de ceea ce n-ar trebui să se teamă, dorind ceea ce nu putea să aibă. Murmura din când în când "azadeh", care înseamnă "născut liber", in farsi, deşi poate fi, de asemenea, numele unei femei. Câteodată murmura un nume ca Erik sau Eki sau Kukri şi după aceea din nou azadeh. Sufletul lui era împăcat, dar nu încă pregătit pentru trecere deşi n-a plâns cum fac alţii şi nici n-a strigat la apropierea de hotar.
- A mai fost şi altceva? Orice?
Ea se juca cu ceasul pe care-l purta la brâu.

- Din vreme în vreme părea să-l supere încheieturile şi când i le frecam se liniştea din nou. Noaptea a vorbit o. limbă pe care n-am auzit-o niciodată. Vorbesc engleză, puţină franceză şi multe dialecte arabe, multe, dar limba asta n-am mai auzit-o până acum. O vorbea într-un fel cântat, amestecata cu alte rătăciri şi "azadeh", câteodată cuvinte ca...

Îşi scotocise memoria.

-...ca "regiment" şi "edelweiss" şi "înălţate" sau "înalte" si câteodată... a, da', cuvinte ca'"gueng" şi "tensing", câteodată câte un nume ca Rose sau Rose Mountain, poate că nu era un nume, ci doar un loc, dar asta părea să-l întristeze.

Ochii ei bătrâni erau urduroşi.

- Am văzut multă moarte, effendi, multă moarte, întotdeauna altfel, întotdeauna la fel, dar trecerea lui a fost liniştită şi fără dureri. Ultimele momente au fost doar un oftatm prelung. Cred că a mers în Paradis, dacă creştinii se duc în Paradis, şi a găsit-o pe Azadeh a lui.

CAPITOLUL 65

Tabriz, Palatul Hanului; ora 3,40 după-amiază. Azadeh păşea încet de-a lungul coridorului către Sala Mare, unde trebuia să se întâlnească cu fratele ei; spatele încă o durea după explozia de grenadă din ziua trecută.

Allah, a fost oare ieri când nomazii şi Erikki erau aproape să ne ucidă? se gândi. Pare că au trecut mai mult de o mie de zile şi un an lumină de când a murit tata.

A fost într-o altă viaţă. Nimic bun în viaţa aceea, cu excepţia mamei, a lui Erikki şi a lui Hakim. Erikki şi Johnny. O viaţă de ură şi omoruri şi teroare şi nebunie; nebunie să trăieşti ca nişte paria, Hakim şi cu mine, înconjuraţi de răutate; nebunie la barajul de pe şoseaua din Qazvin şi acel mujhadin cu faţă buhăită şi privire rea, strivit de maşină, sângele şiroind din el ca zeama dintr-o fructă strivită; nebunie salvarea noastră de către Charlie; Şi bărbatul acela de la KGB - care-i era numele? ah, da, Rakoczy - Rakoczy, aproape să ne ucidă pe toţi; nebunia de la Abu Mard care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna; nebunie la bază, unde Erikki şi cu mine am petrecut atâtea clipe minunate,

dar unde Johnny a ucis atât de mulţi, atât de iute şi-atât de crud... Îi spusese totul lui Erikki noaptea trecută. Aproape.
- La bază, el... el a devenit un fel de animal de pradă. Nu-mi amintesc prea mult. Doar sclipiri: dându-i grenada în sat, urmărindu-l cum s-a repezit către bază cu grenadele si pistolul mitralieră, unul dintre oameni purtând un kukri, apoi Johnny ţinând în aer capul retezat al acelui om şi urlând ca scos din minţi... ştiu acum că kukriul era al lui Gueng. Mi-a spus Johhny la Teheran.
- Nu-mi mai spune nimic acum. Lasă restul pentru mâine, draga mea! Dormi, acum eşti în siguranţă!
- Nu, mi-e teamă să dorm, chiar şi acum, în braţele tale, chiar cu toate veştile astea nemaipomenite despre Hakim. Când dorm sunt înapoi în sat, înapoi la Abu Mard şi e acolo şi mullahul, blestematul, şi kalandarul şi măcelarul, care are cuţitul cel ascuţit şi...
- Nu mai există nici satul, nici mullahul. Am fost acolo. Nu mai există nici kalandarul, nici măcelarul. Ahmed mi-a mărturisit totul, parte din ce s-a întâmplat acolo.
- Ai fost în sat?
- Da, în după-amiaza asta. Când te odihneai. Am luat o maşină şi am fost acolo. Este o grămadă de ruine fumegânde. Doar atât, spusese Erikki întunecat.

Pe coridor, Azadeh se opri o clipă şi se ţinu de perete până când tremurul încetă. Atâta moarte şi cadavre şi groază! Ieri, când ieşise pe treptele palatului şi-l văzuse pe Erikki coborând din carlingă cu sângele şiroindu-i pe faţă şi în barba nerasă. Alte picături scurgându-i-se din mînecă, Ahmed năruit lângă el, fusese cât pe ce să moară; apoi îl văzuse coborând pe pământ şi stând în picioare cât era de înalt şi păşind către ea pe propriile lui picioare -ale ei devenite dintr-o dată nefolositoare, trebuind să o prindă în braţe - revenise din nou la viaţă şi toată spaima se scursese din ea odată cu lacrimile.
- O, Erikki, o, Erikki, mi-a fost atât de teamă, atât de teamă!

O purtase pe braţe în Sala Mare şi acolo, alături de Hakim, Robert Armstrong şi colonelul Hashemi Fazir. Găsiseră un doctor. Un glonţ smulsese o parte din urechea stingă a lui Erikki şi altui îi zgâriase braţul; doctorii, cauterizase rănile şi le cususe, făcându-i o injecţie antitetanos şi cu penicilină, mai temător de infecţie decât de pierderea de sânge.

- Insha Allah, dar nu pot face multe, căpitane! Eşti puternic, pulsul ţi-e bun, un chirurg plastic ar putea face urechea să arate mai bine, auzul nu ţi-e atins... Slăvit fie Allah! Ai grijă doar de vreo infecţie!
- Ce s-a întâmplat, Erikki? întrebase Hakim.
- Ne-am dus către nord în munţi şi Ahmed a fost neatent. A fost vina lui. I s-a făcut rău în timpul zborului. Și înainte să ne dăm seama ce se-ntîmplă, Baiazid a pus un pistol în capul lui, un alt nomad unul în ceafa mea şi Baiazid a zis: Mergi in sat, apoi poţi să pleci". "Ai jurat un jurământ sfânt că n-ai să-mi faci vreun rău", i-am spus. "Am jurat că n-am să-ţi fac nici un rău şi n-am să-ţi fac. Dar jurământul meu a fost al meu, nu al oamenilor mei", a zis Baiazid şi omul care ţinea pistolul în ceafa mea a râs şi a strigat: "Supune-te şeicului nostru sau, pe Allah, ai să simţi atâta durere încât ai să cerşeşti moartea!"
- Ar fi trebuit să mă gândesc la asta! spuse Hakim cu un blestem. Ar fi trebuit să-i leg pe toţi cu jurământ. Trebuia să mă gândesc la asta!
- N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Oricum, a fost din vina mea, eu i-am adus aici şi era gata să distrug totul. Nu pot să spun cât de rău îmi pare, dar a fost singurul mod în care mă puteam întoarce şi m-am gândit că o să dau peste Abdullah Han. Nu m-am gândit nici o clipă că ticăloşii ăştia ar folosi o grenadă.
- Prin grija lui Allah, Azadeh şi cu mine nu suntem răniţi. De unde era să ştii că Abdullah Han a murit, sau că jumătate din răscumpărarea ta a fost plătită? Povesteşte mai departe ce s-a întâmplat, spusese Hakim şi Azadeh observase o inflexiune ciudată în vocea lui.

Hakim e schimbat, se gândi. Nu pot să înţeleg ce e în mintea lui, aşa cum se întâmpla mai înainte. Mai înainte de a deveni Han puteam, acum nu. E încă fratele meu rnult-iubit, dar e un străin. Atât de mult s-a schimbat, atât de repede.... Şi eu m-am schimbat şi Erikki. O, Allah, cât de mult! Johnny nu s-a schimbat.

În Sala Mare, Erikki continuase.
- Să-i duc cât mai departe era singura cale de a-i îndepărta de palat fără alte necazuri sau omoruri. Dacă Baiazid n-ar fi insistat, m-aş fi oferit singur - nu era altă cale să vă ştiu în siguranţă pe tine şi pe Azadeh. A trebuit să-mi asum riscul că, până la urmă, aveau să-şi respecte jurământul. Dar orice se

întâmpla, ori eu ori ei, cineva trebuia să piardă, eu o ştiam şi o ştiau şi ei, pentru că, desigur, eram singurul care ştia cine erau şi unde locuiau şi răzbunarea unui Han e o treabă serioasă. Orice aş fi făcut, să-i las la jumatea drumului sau să merg până în sat, nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Cum ar fi putut? Era satul sau eu şi Singurul Dumnezeu avea să fie de partea satului şi a lor, orice ar fi acceptat şi jurat ei.
- Asta-i o întrebare la care numai Allah ar putea să răspundă.
- Zeilor mei, zeii străvechi, nu le place să fie folosiţi ca scuză şi nu le place să jurăm în numele lor. Nu le place deloc! De fapt, interzic asta.

Azadeh auzise amărăciunea din glas şi îi apucase mâna şi o ţinuse strâns.
- Acum mi-e bine, Azadeh.
- Ce s-a mai întâmplat după asta, Erikki? întrebase Hakim.
- I-am spus lui Baiazid că nu am destulă benzină şi am încercat să mă înţeleg cu el şi el a spus doar: "Voia lui Allah!" şi a apăsat arma în umărul lui Ahmed şi a apăsat pe trăgaci. "Mergi în sat! Următorul glonţ e îndreptat către stomacul lui". Ahmed a leşinat şi Baiazid s-a întins peste el după pistolul mitralieră care alunecase pe podeaua elicopterului, pe jumătate sub scaunul lui, dar nu a putut ajunge prea bine la el. Eu eram prins în centură. Aşa era şi Ahmed. Ei nu erau. Am răsucit deci aparatul prin aer într-un fel în care nu credeam că ar rezista un elicopter, apoi l-am lăsat să cadă de sus şi am aterizat. Am aterizat urât. Credeam c-am rupt o patină, dar mai târziu am descoperit că era doar îndoită. Imediat ce ne-am oprit, am folosit pistolul mitralieră şi cuţitul meu şi i-am ucis pe cei care erau conştienţi şi agresivi. I-am dezarmat pe cei care-şi pierduseră cunoştinţa şi i-am aruncat din cabină. După o vreme m-am întors.
- Chiar aşa, spusese Armstrong, paisprezece oameni.
- Cinci şi Baiazid. Ceilalţi... Azadeh avea braţul pe umărul lui şi el simţise fiorul şi tremurul. I-am lăsat acolo.
- Unde? întrebase Hashemi Fazir. Ai putea descrie de, căpitane?
- Erikki făcuse asta cu exactitate şi colonelul trimisese oameni să-i găsească.

Erikki îşi pusese mâna bună, sănătoasă, în buzunar scoase bijuteriile de răscumpărare şi i le dăduse lui kim Han.
- Acum cred că aş vrea să vorbesc cu soţia mea, dacă nu te superi. Am să-ţi spun restul mai târziu. Apoi se duseseră în

camerele lor şi el nu mai spusese ic, o ridicase blând în braţele sale uriaşe. Prezenţa ei îl liniştise treptat şi în curând adormiseră. Ea nu dormise aproape deloc, întoarsă imediat în sat, smulgându-se din îmbrăţişarea lui sufocantă. Stătuse tăcută pentru o vreme în braţele lui, apoi se mutase pe un scaun pe jumătate picotind, continuase să stea lângă el. Erikki dormise fără vise până când se întunecase, apoi se trezise.
- Mai întâi o baie, după aia mă bărbieresc, apoi nişte mâncare şi după asta o să vorbim, spusese. Nu te-am văzut niciodată mai frumoasă şi nici nu te-am iubit mai mult şi pare rău... îmi pare rău c-am fost gelos. Nu, Azadeh! Nu spune încă nimic! Apoi vreau să ştiu totul.

Apoi, ea isprăvise tot ce era de spus, ceea ce avea vreodată, iar el partea lui de istorie. Nu ascunsese nimic. Nici gelozia lui, sau furia ucigaşă, sau plăcerea testării, sau lacrimile pe care şi le stăpânise în munte.
- La fel... ei m-au tratat cinstit în satul lor şi răscumpărarea este un obicei străvechi. Dacă n-ar fi fost uciderea mesagerului lor de către Abdullah... asta ar fi putut schimba ceva. Poate da, poate nu. Dar asta nu scuză omorurile. Mă simt un monstru, te-ai căsătorit cu un nebun Azadeh. Sunt primejdios.
- Nu, nu ești! Sigur că nu ești.
- Pe toţi zeii mei! Am ucis douăzeci - ba chiar mai mulţi - bărbaţi în mai puţin de atâtea zile şi totuşi n-am mai ucis până acum, cu excepţia acelor asasini, oamenii aceia care au năvălit aici ca să-ţi ucidă tatăl, înainte de ne fi căsătorit. În afara Iranului n-am ucis niciodată pe nimeni, nici măcar n-am făcut rău cuiva. Am avut o mulţime de încăierări, cu sau fără pukoh, dar niciodată serioase. Niciodată. Dacă kalandarul şi satul ar fi existat, i-aş fi dat foc şi lui şi satului, fără să mă gândesc o secundă. Pot să-l înţeleg pe Johnny al tău, la bază. Mulţumesc tuturor zeilor că ni l-au adus să ne apere, să te apere pe tine şi îl blestem pentru că mi-a luat pacea, deşi ştiu că îi voi fi îndatorat în vecii vecilor. Nu pot să mă obişnuiesc cu omorurile pe care le-am făcut şi... nu pot să mă obişnuiesc cu ele, nu pot, nu pot... Nu încă.
- Nu mai contează. Nu acum, Erikki. Acum avem timp. Acum suntem în siguranţă, tu eşti în siguranţă şi eu şi Hakim, cu toţii suntem în siguranţă. Dragul meu! Priveşte zorile, nu sunt minunate? Uite, Erikki, s-a născut o nouă zi, atât de minunată, o nouă viaţă! Suntem în siguranţă, Erikki!

În Sala Mare; ora 3,45 după-amiază. Hakim Han era singur cu Hashemi Fazir. Cu o jumătate de oră în urmă, Hashemi sosise nechemat. Îşi ceruse iertare pentru deranj şi-i întinsese un telex.
- Cred c-ar fi mai bine să vă uitaţi la asta, înălţimea voastră.
Telexul spunea: "URGENT. Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern, Tabriz. Arestaţi-l pe Erikki Yokkonen, soţul înălţimii sale Azadeh Gorgon, pentru crime comise împotriva statului, pentru complicitate în piraterie aeriană, deturnare de aparate de zbor şi înaltă trădare. Puneţi-l în lanţuri şi trimiteţi-l la sediu, aici, imediat. Director SAVAMA Teheran".
Hakim Han făcu semn gărzilor să plece.
- Te rog explică-mi.
- În momentul în care am decodificat, am dat un telefon pentru alte detalii, înălţimea voastră! Se pare că anul trecut S-G Helicopters a vândut un număr de elicoptere către IHC şi...
- Nu înţeleg.
- Iertaţi-mă! Către Iran Helicopters Company, o companie iraniană, patronul actual al căpitanului Yokkonen. Printre ele sunt zece JR 2l2, inclusiv acesta. Astăzi, celelalte nouă, evaluate la nouă milioane de dolari, au fost furate şi duse ilegal în zbor în afara Iranului, de către piloţii IHC. SAVAMA presupune că într-unui dintre statele Golfului.
Hakim Han spuse rece:
- Chiar dacă au făcut-o, asta nu-l afectează pe Erikki. El n-a făcut nimic rău.
- Nu ştim sigur, înălţimea voastră. SA VAMA spune că ar fi posibil să fi fost la curent cu această conspiraţie. Cu siguranţă că a fost plănuită de multă vreme, fiindcă sunt implicate trei baze: Lengeh, Bandar-e Delam şi Kowiss, ca şi sediul principal din Teheran. SAVAMA este foarte, foarte agitată pentru că s-a raportat că, odată cu aparatele, au fost luate cantităţi importante de valoroase piese iraniene, ba chiar mai mult...
- Cine a raportat?
- Directorul Siamaki de la IHC. Ba chiar şi mai rău, tot personalul străin de la IHC, piloţi şi mecanici şi personal de birou, au dispărut cu toţii, toată lumea, aşa că desigur a fost o conspiraţie. Se pare că ieri au fost prin tot Iranul cam douăzeci dintre ei, săptămâna trecută patruzeci, astăzi nici unul. Nu mai

sunt străini ai S-G - sau mai corect ai IHC - în Iran, cu excepţia căpitanului Yokkonen.

În aceeaşi clipă, importanţa lui Erikki şi implicaţiile prezenţei sale apărură limpede în mintea lui Hakim şi el se blestemă pentru că îngăduise feţei sale să-l trădeze când Hashemi spuse sec:

Ah, da, desigur că vă daţi seama şi domnia voastră. SAVAMA mi-a spus că, în caz că acest căpitan e vinovat de complicitate la conspiraţie, el este mijlocul esenţial pentru a-i convinge pe iniţiatorii acesteia şi criminalii că Gavallan şi McIver - şi desigur că şi guvernul britanic trebuie să fie părtaş la această trădare - să înapoieze elicopterele, piesele, să plătească o despăgubire foarte serioasă, sa se reîntoarcă în Iran şi să se supună judecăţii pentru crime împotriva Islamului.

Hakim Han se foi neliniştit pe perne, durerea din spate intensificându-se din nou. Ar fi vrut sa strige de furie pentru că toată durerea şi suferinţa erau inutile şi acum, abia în stare să stea în picioare de durere, ar putea fi lezat pentru totdeauna. Lasă asta de-o parte pentru mai târziu, îşi spuse întunecat, şi ocupă-te de acest primejdios fiu de căţea care stă aici răbdător ca un negustor de covoare preţioase mulţumit, care şi-a întins mărfurile în faţa ta şi acum aşteaptă să înceapă tocmeala. Dacă vreau să cumpăr.

Ca să cumpăr ieşirea lui Erikki din capcană, va trebui să-i dau acestui câine un peşcheş personal, care să însemne ceva pentru el, nu pentru SAVAMA, blestemată fie de Allah sub orice nume. Ce? Piotr Oleg Mzytryk, cel puţin. Aş putea să i-l dau lui Hashemi fără să mă doară capul când o veni - dacă vine. O să vină. Ieri, Ahmed a trimis după el în numele meu. Mă întreb cum se simte Ahmed. O fi decurs bine operaţia lui? Sper că prostul n-o să moară. Mi-ar mai folosi cunoştinţele lui încă o vreme. Mare prostie să te laşi prins din neatenţie. Prostul! Da, Ahmed e prost, dar câinele ăsta nu e. Cu Mzytryk în dar şi ceva mai mult ajutor în Azerbaidjan şi promisiunea unei prietenii viitoare, aş putea să cumpăr ieşirea lui Erikki din capcană. Dar de ce-ăş face-o? Pentru ca Azadeh îl iubeşte? Din nefericire,, ea este sora Hanului tuturor;; Gorgonilor şi aceasta este o problemă a Hanului, nu o problemă a fratelui.

Erikki înseamnă o primejdie pentru ea şi pentru mine. Este un bărbat primejdios, cu mâinile pătate de sânge. Nomazii, fie ei

kurzi sau nu, or să caute să se răzbune probabil. N-au fost niciodată o pereche potrivită, deşi i-a adus mare bucurie şi încă o face fericită, dar nu i-a dat şi copii. Şi acum nu mai poate sta în Iran, e imposibil. N-are cum să rămână. N-aş putea să-i cumpăr doi ani de protecţie şi Azadeh a jurat pe Allah să rămână aici cel puţin doi ani. Cât de inteligent a fost tata să-mi dea puteri asupra ei!

Chiar dacă îl răscumpăr pe Erikki, ea tot nu poate să plece cu el. În doi ani, multe ciudăţenii se pot întâmpla, necontrolate. Dar dacă el nu-i e de folos ei, atunci de ce să-l răscumpăr? De ce să nu-i las să-l ia pe Erikki ca să năruie o trădare, căci trădare este când ne furi bunurile.

- Aceasta este o problemă prea serioasă ca să răspund pe loc, spuse.

- Înălţimea voastră n-aveţi ce să răspundeţi, numai căpitanul Yokkonen. Am înţeles că e încă aici.

- Doctorul i-a prescris să se odihnească.

- Poate c-aţi putea să trimiteţi după el, înălţimea voastră!

- Desigur, dar un bărbat de importanţa şi învăţătura dumitale va înţelege că sunt legi ale onoarei şi ospitalităţii în Azerbaidjan şi în tribul meu. El este cumnatul meu şi chiar SAVAMA înţelege ce înseamnă onoarea familiei.

Amândoi ştiau că era doar un gambit în deschiderea unei delicate negocieri. Delicată, pentru că nici unul nu vroia blestemata SAVAMA pe capul lui, nici unul nu ştia cât de departe să meargă, sau nici măcar dacă era de dorit o înţelegere intre patru ochi.

- Presupun că mulţi ştiu de această trădare.

- Numai eu aici, în Tabriz, înălţimea voastră! spuse Hashemi imediat, neţinând cont de Armstrong căruia îi vorbise despre falsul telex în aceeaşi dimineaţă.

- Fiul ăsta de căţea, Hakim, n-are cum să îşi dea seama că este o păcăleală, Robert, spusese încântat de propria-i isteţime. Trebuie să înceapă să se tocmească. O să schimbe finlandezul cu Mzytryk, ceea ce pe noi nu ne costă nimic. Maniacul ăla finlandez însetat de sânge poate să decoleze la apus, când o să obţinem ceea ce vrem, şi până atunci o să-l ţinem la cutie.

- Să zicem că Hakim Han n-o să fie de acord. Nu vrea sau nu poate să ni-l ofere pe Mzytryk.

- Dacă nu vrea schimbul, punem oricum mâna pe Erikki. De "Vârtej" o să se afle oricum în curând şi pot să-l folosesc pe Erikki pentru o mulţime de concesii. Poate fi ţinut ostatic în schimbul unor aparate care valorează cel puţin nouă milioane de dolari, sau poate aş putea să-l dau în schimb nomazilor ca un dar de pace. Faptul că e finlandez ne-ajută. Aş putea să-l leg foarte strâns de KGB şi de Rakoczy şi să provoc sovieticilor o mulţime de neplăceri si la fel si celor de la CIA, ei, ba chiar si de la MI6. Nu?
- CIA nu ţi-a făcut niciodată nimic, sau MI 6!
- Insha Allah! Nu te amesteca în asta, Robert. Erikki şi Hanul sunt probleme interne ale Iranului. Pe capul tău, nu te-amesteca. Cu finlandezul am să pot obţine concesii importante.

Dar importante numai pentru mine, Robert, nu pentru SAVAMA, se gândise şi zâmbise în sinea lui. Mâine sau poimâine o să ne întoarcem la Teheran şi atunci asasinii mei or să te urmeze în noapte şi după aia: Poc! ai să te stingi ca un opaiţ.
- O să ni-l dea! spusese liniştit.
- Dacă Hakim ni-l dă pe Erikki, prea-iubita lui soră o să dezlănţuie Iadul şi n-o să aibă niciodată pace din cauza ei. Cred că o să se bată până la moarte pentru el.
- S-ar putea să trebuiască.

Hashemi îşi reaminti explozia de plăcere pe care o simţise - iar acum se simţea chiar şi mai bine. Putea să înţeleagă tulburarea lui Hakim Han şi era sigur că îl încolţise.
- Sunt sigur că înţelegeţi, înălţimea voastră, dar va trebui să răspund repede la acest telex.

Hakim Han se hotărî asupra unei oferte parţiale.
- Trădarea şi conspiraţia n-ar trebui să treacă nepedepsite, oriunde pot fi găsite. Am trimis după trădătorul pe care-l doreşti. Urgent.
- A, şi cât de mult o să treacă până când o să răspundă Mzytryk?'
- Domnia ta trebuie să ştii mult mai bine decât mine asta, nu-i aşa?

Hashemi simţi grosolănia şi se înjură în sinea lui că îşi pierduse controlul.
- Aş fi foarte uimit dacă înălţimii voastre nu i se va răspunde foarte repede, spuse cu mare politeţe. Foarte repede.
- Când?

- În douăzeci şi patru de ore, înălţimea voastră. Personal sau printr-un mesager.

Îl văzu pe tânărul Han schimbându-şi poziţia pe perne cu o grimasă de durere şi încercă să hotărască dacă să mai aştepte sau să insiste asupra avantajului său, sigur că durerea era reală. Doctorul îi dăduse detalii amănunţite asupra diagnosticului, posibilelor afecţiuni ale Hanului şi ale surorii sale. Ca să fie pregătit pentru orice eventualitate, ordonase doctorului să-i dea lui Erikki, la noapte, un sedativ puternic, pentru cazul că ar fi avut de gând să-l răpească.

- Cele douăzeci şi patru de ore se vor sfârşi la şapte astă-seară, colonele!

- Sunt atât de multe de făcut în Tabriz, înălţimea voastră, urmând sfatul domniei voastre din această dimineaţă, încât mă-ndoiesc că aş putea să mă ocup de telex până atunci.

- Ai să distrugi sediul mujhadinilor în noaptea asta?

- Da, înălţimea voastră.

Acum că avem permisiunea şi garanţia voastră că nu vor exista repercusiuni din partea celor din tudeh, ar fi vrut Hashemi să adauge, dar n-o făcu. Nu fi prost! Tânărul ăsta nu are atâtea feţe precum tatăl său, câinele de Abdullah, arde-l-ar Iadul! Cu ăsta te poţi descurca mai uşor dacă ai mai multe cărţi decât are el şi nu ţi-e teamă să-ţi arăţi colţii când e nevoie.

- Ar fi foarte neplăcut dacă domnul căpitan n-ar fi disponibil pentru... pentru o serie de întrebări, în seara asta!

Ochii lui Hakim Han se îngustară in faţa ameninţării inutile. De parcă n-aş înţelege, câine necioplit.

- Aşa e.

Se auzi o bătaie în ușă.

- Intră!

Azadeh deschise uşa.

- Iartă-mă că te întrerup, înălţimea ta, dar mi-ai spus sa-ţi reamintesc cu o jumătate de oră înainte de-a sosi vremea să mergem la spital pentru radiografie. Vă salut. Pacea fie cu voi, colonele!

- Şi pacea lui Allah cu dumneata, înălţimea ta!

Mă bucur că o asemenea frumuseţe va fi în curând forţată să poarte chador, se gândea Hashemi. L-ar tenta chiar şi pe Satan, nu numai gunoaiele analfabete ale Iranului. Îşi întoarse privirile către Han.

- Ar trebui să plec acum, înălţimea voastră.
-Te rog, întoarce-te la şapte, colonele! Dacă voi avea vreo veste până atunci, am să trimit după domnia-ta.
- Mulţumesc, înălţimea voastră! Ea închise uşa după el.
- Cum te simţi, Hakim dragă?
- Obosit şi mă doare rău.
- Şi pe mine. Trebuie să te întâlneşti mai târziu cu colonelul?
- Da. Nu contează. Cum se simte Erikki?
- Doarme. Era veselă.
- Suntem atât de norocoşi, toţi trei!

La Tabriz, ora 4,06 după-amiază. Robert Armstrong verifică funcţionarea micului pistol. Faţa îi era ca o mască.
- Ce-ai de gând să faci? întrebă Henley, displăcându-i total arma.

Englez şi el, dar mult mai mărunt, cu o mustaţă subţire şi ochelari, stătea în spatele biroului în încăperea neîngrijită şi murdară, sub o fotografie a reginei Elisabeta.
- Ar fi mai bine să nu întrebi, dar nu te îngrijora. Sunt fost poliţai, îţi aduci aminte? Asta în caz că vreun răufăcător încearcă să mi-o coacă. Poţi să-i transmiţi un mesaj lui Yokkonen?
- Nu pot să mă duc la palat neinvitat. Cum dracu m-aş scuza? Sprâncenele lui Hanley se ridicară. Să-i spun lui Hakim Han: Iartă-mă, bătrâne, dar vreau să vorbesc cu cumnatul tău despre scoaterea din ţară a unui amic cu un elicopter particular. Ironia lui se topi. Te înşeli tare în privinţa colonelului, Robert. Nu există nici un fel de dovadă că e responsabil pentru moartea lui Talbot.
- Nici dacă ai avea-o n-ai accepta-o, spuse Robert, furios pe sine însuşi că explodase când Henley îi spusese despre accident.

Vocea îi deveni din nou tăioasă.
- De ce dracu ai aşteptat până azi să-mi spui că Talbot a fost aruncat în aer!?
- Pentru Dumnezeu, s-a întâmplat acum două zile! Nu eu hotărăsc politica, eu doar duc mesajele şi oricum abia acum am aflat şi noi şi în afară de asta a fost foarte greu să dau de tine. Toată lumea credea că ai plecat. Ai fost văzut ultima dată urcându-te într-un avion englezesc care se îndrepta către Al Shargaz. La naiba! Ţi s-a ordonat să pleci de aproape o săptămână şi eşti încă aici! Eu nu ştiu să ţi se fi dat vreo misiune şi orice o să hotărăşti să faci, n-o face, însă fii bun şi extrage-te din Iran, pentru că, dacă eşti prins şi te duc până la al treilea

nivel, o mulţime de lume are să se scape al dracului de rău în pantaloni!
- Am să încerc să nu-i dezamăgesc.

Armstrong se ridică şi îşi puse vechiul pardesiu cu guler de blană.
- Ne vedem curând.
- Când?
- Când o să hotărăsc eu, lua-te-ar naiba! Faţa lui Armstrong se înăspri.
- Nu sunt sub autoritatea ta, şi ceea ce fac şi când vin sau plec nu depinde de tine. Ai grijă doar să-mi ţii raportul în seif până când faci rost de geantă diplomatică pentru a-l transmite urgent la Londra şi tine-ţi afurisita aia de gură închisă.
- De obicei nu eşti atât de grosolan sau de iritabil. Ce dracu se-ntîmplă, Robert?

Armstrong ieşi cu paşi mari şi cobori treptele în frigul zilei. Cerul era acoperit şi se simţea promisiunea unei ninsori. O luă în lungul străzii aglomerate. Trecători şi negustori ambulanţi se prefăcură că nu-l bagă în seamă, Presupunând că e sovietic, si își văzură prudenţi de treburile lor.

Deşi era atent să vadă dacă e urmărit, mintea lui cântărea căi şi mijloace de a se ocupa de Hashemi. N-avea Vreme să-şi consulte superiorii şi nici nu dorea de fapt s-o facă. Ar fi clătinat din cap: "Dumnezeule Mare, vechiul nostru prieten Hashemi? Să-l trimiţi pe lumea ailaltă, bănuindu-l că i-a pus aripioare lui Talbot? Mai întâi avem nevoie de dovezi..."

Dar n-o să existe niciodată vreo dovadă şi ei n-or să creadă ceea ce ştiu eu despre echipele Grupului Patru sau despre Hashemi care se închipuie un Hassan Ibn-al-Sabbah modern. Dar eu ştiu. Nu plesnea Hashemi de fericire când a fost asasinat generalul Janan? Acum are peşti mai mari de agăţat, ca Pabmudi sau întregul Komiteh Revoluţionar, oricine or fi ăştia. Mă întreb dacă i-a identificat până acum. Mă întreb dacă s-ar gândi la însuşi Imamul. N-ai cum să spui asta, dar într-un fel sau altul o să plătească pentru bătrânul Talbot după ce o să punem mâna pe Piotr Oleg Mzytryk. Fără Hashemi, n-am nici o şansă să ajung la el şi prin el la trădătorii nemernici de care ştim cu toţii că operează la nivel înalt la Whitehall şi la şefii lui Philby şi la al patrulea, a! cincilea, al şaselea om - în guvern, la MI5 sau MI6, sau toate trei.

Furia îl stăpânea, generându-i o migrenă uriaşă. Atâţia oameni de treabă trădaţi! Atingerea pistolului îi făcea plăcere. Mai întâi Mzytryk, se gândi, după asta Hashemi şi n-a mai rămas să hotărăsc decât când şi unde.

Bahrain, Aeroportul Internaţional; ora 4,24 după-amiază. Jean-Luc vorbea la telefon din biroul lui Mathias:

- Nu, Andy, nici noi n-avem nimic.

Trase cu coada ochiului către Mathias care aştepta şi făcu grav un semn cu degetul mare în jos.

- Charlie e tare răvăşit! spuse Gavallan. Abia am închis acum după o convorbire cu el. Mare ruşine, dar nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm. La fel ca Jean-Luc putea simţi marea oboseală din vocea lui Gavallan.

- Dubois o să apară până la urmă. În definitiv, e francez. Apropo, i-am spus lui Charlie că dacă... când, se corectă grăbit, când Tom Lochart şi Freddy Ayre or să aterizeze, să le spună să realimenteze la Jelet şi să nu vina aici decât dacă-i vreo urgenţă. Mathias a dus el însuşi combustibilul de urgenţă la Jelet, aşa că ştim că-i acolo. Andy, ar fi bine să-l suni pe Charlie şi să adaugi autoritatea ta, pentru că Brahrainul ar putea să creeze dificultăţi. Nu vreau să mai risc încă o confruntare. Avertismentul lor a fost limpede, indiferent dacă zburăm sub înregistrare britanică sau nu. Încă nu ştiu cum am reuşit să-i strecor pe Rudi, Sandor şi Kelly prin toate astea. Sunt sigur că o să confişte orice aparat cu înmatriculare iraniană şi echipajele şi data viitoare or să verifice vopseaua şi documentele.

- În regulă, o să le spun imediat. Jean-Luc, n-ai nici un motiv să vii înapoi la Al Shargaz. De ce nu te duci direct la Londra, mâine? Şi după aia la Aberdeen. Te trimit în Marea Nordului până când se liniştesc lucrurile.

- Bună idee. O să mă prezint la Aberdeen luni, spuse Jean-Luc la iuţeală, făcând rost de un weekend liber.

Mon Dieu, a meritat-o, se gândi şi schimbă subiectul ca să nu-i dea timp lui Gavallan să protesteze.

- Rudi a ajuns?

- Da, teafăr şi întreg. Toţi trei sunt la pat acum. Ca şi Vossi şi Willi. Scrag e bine. Erikki e în afară de orice primejdie, Duke se întremează încet, dar sigur. Dacă n-ar fi Dubois şi Fowler, Mac, Tom şi restul... Aleluia! Trebuie s-o şterg. Pa!

-Au revoir! apoi către Mathias: Merele, sunt detaşat Marea Nordului.
- Merele!
- Care este extensia Alitaliei!
- 22134. De ce?
- Chiar dac-ar fi să-l invoc pe Papa însuşi, plec cu primul zbor de mâine la Roma cu legătura la Nisa. Am nevoie de Maria Christina, de copii şi de nişte mâncare ca lurnea. Espèce de con, Marea Nordului!

Îngrijorat, se uită la ceas.
- Espèce de con, aşteptarea asta! Unde-s păsările noastre de la Kowiss, ei?

Kuweit, în larg; ora 4,31 după-amiază. Becul roşu de avertizare al indicatorului de combustibil se aprinse. McIver şi Wazari îl văzură în acelaşi moment şi înjurară amândoi.
- Cât ne-a mai rămas, căpitane?
- Cu afurisitul ăsta de vânt, nu prea mult. Erau la nici trei metri deasupra valurilor.
- Cât de departe trebuie s-ajungem?
- Nu prea departe!

McIver era istovit şi se simţea groaznic. Vântul se înteţise până la aproape treizeci şi cinci de noduri şi el dădăcise elicopterul încercând să întindă de combustibilul pe care-l aveau, dar nu prea era mare lucru de făcut cu nivelul atât de coborât. Vizibilitatea era încă proastă, plafonul de nori se subţia rapid pe măsură ce se apropiau de coastă. Privi pe fereastră către Ayre, arătă către panoul de instrumente şi întoarse degetul mare în jos.

Ayre dădu din cap. Becul roşu nu se aprinsese încă la el. Se aprinse.
- Drăcia dracului, spuse Kylle, mecanicul lui. O să fim în cer deschis în câteva minute şi o să fim nişte afurisite de ţinte nemişcate.
- Nu-ţi face griji! Dacă Mac nu cheamă Kuweitul. În curînd, am s-o fac eu.

Ayre se uită în sus printre pleoapele mijite şi avu impresia că a reuşit să zărească o fracţiune de secundă avioane de vânătoare deasupra lor, dar erau două păsări de mare.
- Christoase, pentru un moment...

- Ticăloşii ăia n-or să îndrăznească să ne urmărească până aici, nu?
- Nu ştiu.

De când părăsiseră coasta, se jucaseră de-a v-aţi ascunselea cu cele două avioane de vânătoare. Lângă Kharg, în timp ce se strecurau veseli prin ploaie şi ceaţa, fără să schimbe înălţimea deasupra valurilor, el şi McIver-fură identificaţi.
- Aici controlul Karg. Elicoptere pe un traseu ilegal pe direcţia 275 de grade, urcaţi la 300 şi rămâneţi acolo.

O clipă, surpriza îi împietri, apoi McIver îi făcu semn să-l urmeze, se întoarse nouăzeci de grade către nord, depărtându-se de Kharg si coborând şi mai mult către mare. În câteva minute, căştile erau pline de cuvinte în farsi din partea avioanelor de vânătoare şi a controlului radar.
- Li se dau coordonatele noastre, căpitane! şopti Wazari. Li sa ordonat să armeze rachetele.... Raportează că au armat rachetele....
- Aici Kharg. Elicoptere pe traseu ilegal în direcţia 270, urcaţi la 300 şi rămâneţi acolo. Dacă nu vă supuneţi, veţi fi interceptaţi şi doborâţi. Repet, dacă nu, o să fiţi interceptaţi şi doborâţi!

McIver ridică mâna de pe maneta de gaze şi-şi frecă pieptul, simţind că durerea revine, apoi, încăpăţânat, menţinu direcţia pe măsură ce Wazari îi dădea fragmente din ceea ce se spunea.
- Comandantul de patrulă spune: "Urmează-mă în jos!"... Acum coechipierul spune: "Toate rachetele armate... Cum o să-i găsim în rahatul ăsta?... încetinesc, nu trebuie să ne scape..." Controlul de la sol spune: "Confirmaţi armarea rachetelor, confirmaţi doborârea." Iisuse, au confirmat că au rachetele armate şi sunt pe un traseu de interceptare cu noi!

Apoi cele două reactoare se iviseră din ceaţă şi trecuseră urlând pe deasupra lor, dar către dreapta şi la douăzeci de metri deasupra lor şi apoi îi depăşiseră şi dispăruseră.
- Christoase, ne-or fi văzut?
- Iisuse, căpitane! Nu ştiu, dar ticăloşii ăia au rachete cu detectoare de căldură!
- Inima lui McIver galopa şi-i făcu semn lui Ayre, ramânând pe loc chiar deasupra valurilor, să lase vânătorii sa se îndepărteze.
- Spune-mi ce mai zic, Wazari, pentru Dumnezeu!

- Piloţii înjură.... Raportează că sunt la 2000 cu 200 f noduri... Linul spune că "nu există găuri în supa asta si gatonul e la l50... E dificil să vezi suprafaţa mării".... controlul spune: "Mergeţi până la demarcaţia interzonală şi așezaţi-vă între ea şi piraţi"... Iisuse, piraţi?...

"Aşezaţi-vă între ei şi Kuweit.... Vedeţi dacă pe undeva norii nu s-au subţiat... Rămâneţi în ambuscadă la 600."

- Ce-i de făcut? întrebă McIver.

- Am putea să sărim de Kuweit şi să ne îndreptăm spre Jelet.

- Nu-i bine. Cu vântul ăsta, n-o să ajungem niciodată. Nu ne putem întoarce, aşa că rămâne Kuweitul şi să sperăm că putem să ne strecurăm pe lângă ei.

La limita internaţională de demarcaţie, norii erau doar atât de groşi cât să-i ascundă, dar avioanele pândeau undeva acolo, urmând un traseu de aşteptare, căutând o fereastră în nori sau un loc unde aceştia să se subţieze sau ca prada lor să creadă că e-n siguranţă şi să urce la înălţimea regulamentară de apropiere de ţărm. De un sfert de oră, canalul militar fusese tăcut. Acum puteau auzi controlorii kuweitieni.

- O să opresc un motor ca să economisim benzină, spuse McIver.

- Vrei să chem Kuweitul, şefule?

- Nu, o să fac eu asta. Peste un minut. Mai bine te-ai întoarce în cabină şi te-ai pregăti să te ascunzi. Vezi dacă poţi să găseşti nişte salopete. Sunt unele în ladă. Ia o salopetă de-acolo şi aruncă-ţi uniforma afară şi ţine la îndemână o vestă de salvare.

Wazari se albi.

- Cădem în mare?

- Nu, doar de camuflaj în caz că o să fim inspectaţi, minţi McIver.

Nu se aştepta să ajungă până la coastă. Vocea îi era calmă şi capul limpede, deşi îşi simţea mâinile şi picioarele ca de plumb.

- Care-i planul când o să aterizăm, şefule?

- Va trebui să jucăm după situaţie. Ai ceva documente?

- Numai licenţa mea de operator radio, americană şi iraniană. Amândouă spun că sunt din armata iraniană.

- Stai ascuns, nu ştiu ce-o să se întâmple, dar să sperăm că-i bine.

- Şefule, ar trebui să urcăm din mizeria asta! Nu-i nevoie să tragem de noroc, spuse Wazari. Am trecut de linie, suntem în siguranţă acum.

McIver privi în sus. Norii şi ceaţa se subţiau foarte repede, abia îi mai acopereau. Beculeţul roşu părea că-i umple orizontul. Mai bine să urcăm, nu? Wazari are dreptate, nu-i nevoie să forţăm norocul, îşi zise.
- O să fim în siguranţă numai când ajungem pe pământ, spuse tare. Ştii asta.
Turnul de control al Aeroportului Kuweit; ora 4,38 după-amiază. Marea încăpere era plină de personal. Unii controlori de zbor erau englezi, alţii kuweitieni. Cel mai bun echipament modern. Telex şi telefoane şi eficienţă. Uşa se deschise şi Charlie Petikin intră.
- Mă căutaţi, sir, se adresă îngrijorat controlorului de serviciu, un irlandez rubicond, cu o faţă înfloritoare, purtând pe cap o baretă elastică de metal cu un microfon micuţ şi o singură cască.
- Da, da, v-am căutat într-adevăr, căpitane Petikin, spuse omul scurt şi de îndată neliniştea lui Petikin crescu. Mă numesc Sweeney.
- Îşi folosea creionul de ceară ca un fel de arătător. La periferia ecranului radar, la linia de treizeci de kilometri, se afla o mică sclipire luminoasă.
- Ăsta-i un elicopter, poate două. El sau ele abia acum au apărut, n-au raportat încă. Dumneavoastră aşteptaţi două elicoptere, așa mi s-a spus, în tranzit din Anglia. Ăsta este?
- Da, spuse Petikin. Îi venea să strige de bucurie. În sfârşit, unul sau amândouă se aflau în sistem - pe direcţia asta trebuiau să fie cele de la Kowiss; în acelaşi timp era dureros de conştient că se aflau încă departe de a fi în siguranţă.
- E corect! spuse, rugându-se în sinea lui.
- Poate că, de fapt, nu sunt ale voastre. Sfinte Sisoe, sta-i o rută de apropiere tare ciudată - să vină dinspre est dacă sunt în tranzit din Anglia! Sub privirea scrutătoare a lui Sweeney, Petikin tăcu.
- Să presupunem că el sau ele vă aparţin. Acum, care ar fi înregistrările lor?
Petikin se nelinişti şi mai mult. Dacă dădea cele noi, britanice, şi elicopterele raportau înregistrarea iraniană aşa cum legal erau obligate s-o facă, dădeau cu toţii de necaz.
Literele de înregistrare aflate încă pe fuzelaj puteau fi văzute din turn când elicopterele se apropiau la aterizare. Era imposibil să nu le vadă controlorii de zbor. Dar dacă îi dădea lui

Sweeney numerele de înregistrare iraniene, asta avea să distrugă "Vârtejul". Ticălosul încearcă să te încolţească, se gândi, simţind un mare gol în stomac.
- Iartă-mă, spuse aiurit. Nu ştiu. Hârtiile noastre nu-s cele mai bune. Îmi pare rău.

Telefonul de pe birou toarse moale. Sweeney ridică receptorul.
- Ah, da... da, domnule comandant... nu... nu, pentru moment... Credem că sunt două.... Da, da, sunt de acord. Nu, acum e bine. Dispare din vreme în vreme... Da, foarte bine.

Puse receptorul în furcă, concentrându-se din nou asupra ecranului.

Tulburat, Petikin privi şi el ecranul. Atât de importanta scânteie de lumină părea să nu se mişte, apoi Sweeney comută pe distanţa maximă şi imaginea ecranului se adânci până departe în Golf, înspre vest, la câteva mile de graniţa kuweitiană cu Irakul, la nord către graniţa irano-irakiană, amândouă atât de apropiate.
- Radarul nostru de distanţă a fost scos din funcţiune o vreme sau le-ar fi văzut mai curând. Acum funcţionează, slavă Domnului. O mulţime de baze militare pe acolo, spuse absent, creionul său de ceară indicând partea iraniană a graniţei către Abadan şi strâmtoarea Snat-el-Arab.

Apoi creionul se mută în Golf, pe o linie care ducea de la Kowiss la Kuweit, şi se aşeză pe un punct luminos.
- Acestea-s elicopterele voastre - dacă sunt doua și dacă vă-aparţin.

Vârful se muta puţin spre nord, către alte două puncte care se mişcau rapid.
- Avioane de vânătoare - nu-s ale noastre, dar sunt în, zona noastră. Ridica privirile şi Petikin îngheţă. Nechemate şi neaprobate, aşa că inamici.
- Ce fac? întrebă, sigur acum că se juca cu el.
- Asta am vrea să ştim cu toţii, zău aşa.

Vocea lui Sweeney nu era prietenoasă. Cu creionul de ceară indica alte două clipiri luminoase ce se îndreptau dinspre o bază militară aeriană.
- Astea-s ale noastre şi se duc să arunce o privire. Îi înmână lui Petikin o cască de rezervă şi apăsă pe întrerupător.

- Aici Kuweit. Elicopter sau elicoptere pe direcţia 274 de grade, care este înregistrarea şi altitudinea?

Paraziţi. Repetă apelul răbdător. Apoi Petikin recunoscu vocea lui McIver:

- Kuweit, aici... aici Boston Tango cu Hotel Eco în tranzit către Al Shargaz. Trecem de la 200 la 300. McIver îşi dăduse ultimele două litere ale înregistrări iraniene în loc de toate literele cerute la apelul iniţial, neincluzând prefixul EP pentru Iran. Spre uimirea lui, Sweeney acceptă răspunsul.

-Elicopterele BT şi IE raportaţi la primul marcaj. Petikin băgă de seamă că nu era atent, concentrându-se către cele două sclipiri ostile care se apropiau acum iute de elicoptere, urmărindu-le cu vârful creionului său de ceară pe sticla ecranului.

- Sunt clar dincolo de graniţă, murmură, zece mile cel puţin.

Vocea lui McIver în căşti.

- Kuweit, vă rog confirmaţi primul marcaj. Cerem apropiere directă, avem puţin combustibil.

- Apropiere directă aprobată, raportaţi la primul marcaj.

Petikin auzi vocea hotărâtă şi îşi stăpâni un geamăt. Sweeney începu să îngâne un cântec. Controlorul şef, un kuweitian, se ridică în tăcere de la biroul lui și veni lângă ei oprindu-se în spatele lor.

Urmăriră linia luminoasă, lăsând în urma ei conturul solului şi punctele de lumină, văzându-le nu ca puncte, ci ca două avioane de vânătoare duşmane şi două interceptoare kuweitiene mai lente şi, încă foarte departe, două elicoptere neajutorate între ele, ceva mai aproape. Inamicul aproape se contopi cu elicopterele, apoi se separă şi se depărta, îndreptându-se către est înapoi spre Golf. Un moment, toţi trei bărbaţii îşi ţinură respiraţia. Rachetelor le trebuie timp ca să-şi atingă ţinta. Trecură secunde. Punctele de lumină ale elicopterelor rămaseră. Punctele de lumină ale interceptoarelor kuweitiene rămaseră şi ele, apropiindu-se de elicoptere, apoi şi ele se întoarseră spre casă.

Pentru câteva secunde, Sweeney comută pe canalul lor şi ascultă cuvintele în arabă. Se uită repede în sus, spre controlorul şef, şi îi spuse câteva cuvinte în arabă. Omul spuse InshaAllah, dădu scurt din cap către Petikin şi ieşi din cameră.

- Interceptoarele noastre au raportat că n-au văzut nimic, spuse către Petikin cu voce plată, cu excepţia a două elicoptere JR 212. N-au văzut nimic.

Reveni la banda de frecvenţe obişnuită, avioanele comunicându-şi apropierea şi fiind îndrumate la decolare sau aterizare, apoi comută radarul pentru o zonă mai apropiată. Elicopterele se separară în două puncte de lumină, încă departe în largul mării. Apropierea lor părea interminabil de lentă, faţă de urmele reactoarelor care veneau şi plecau.

Vocea lui McIver îşi făcu loc printre celelalte.

- Pan pan pan, Kuweit, aici elicopterele BD şi HE, pan pan pan, amândouă indicatoarele de avertizare sunt aprinse - pan pan pan, apelul de urgenţă, doar o treaptă sub "Mayday"!

Sweeney spuse:

- Aveţi "aprobarea să aterizaţi pe platforma de pe plaja Messali, drept în faţa voastră, lângă hotel. O să-i avertizăm şi-o să vă trimitem combustibil. Mă recepţionaţi?

- Înţeles, Kuweitule, mulţumesc. Cunosc hotelul. Vă rugăm informaţi-l pe căpitanul Petikin.

- Am înţeles, imediat!

Sweeney ridică receptorul şi puse în alertă elicopterul lor pentru operaţiuni de salvare aero-navale, pregătindu-l pentru o decolare imediată. Trimise o masină de pompieri la hotel, apoi întinse mâna către casca lui Petikin, trăgând cu coada ochiului către uşă şi făcându-i semn să se apropie mai mult.

- Acum ascultă-mă, şuieră în şoaptă, tu ai să te duci la întâlnire şi ai să realimentezi şi ai să-i treci prin vamă şi imigraţii, dacă poţi, şi ai să-i scoţi dracului afară din Kuweit în câteva minute, sau tu şi ei şi prietenii voştri sus-puşi şi atotputernici şi importanţi o să ajungeţi cu toţii la zdup, sub pază bună! Sfântă Fecioară! Cum îndrăzniţi să primejduiţi Kuweitul cu aventurile voastre nebuneşti printre fanaticii ăştia iranieni, fericiţi că au o armă care trage! Cum îndrăzniţi să-i puneţi pe oamenii cinstiţi în situaţia de a-şi risca slujba pentru unii ca voi? Dacă unul dintre elicopterele voastre ar fi fost doborât... A fost numai norocul dracului că nu s-a întâmplat un incident internaţional!

Băgă mâna în buzunar şi îndesă o bucată de hârtie în mâna lui Petikin, care rămăsese împietrit de răutatea şi brutalitatea tonului.

- Citeşte-l şi după aia aruncă-l în closet! Sweeney îi întoarse spatele şi se aşeză din nou la telefon.

Petikin părăsi turnul cu genunchii tremurând. Când fu în siguranţă, se uită iute pe hârtie. Era un telex. Telexul de la Teheran. Nu o copie, originalul.

Dumnezeule Atotputernic! Oare Sweeney l-a interceptat şi l-a ascuns pentru noi? Dar n-a zis el "trece-i prin vamă şi imigraţii, dacă poţi"?

Sala hotelului Messali. O mică cisternă de combustibil cu Genny şi Petikin în cabină coti de pe drumul spre coastă în grădinile vaste ale hotelului. Platforma se afla mult spre est iar în uriaşa parcare, un camion de pompieri se afla pregătit.

Genny şi Petikin săriră afară, purtând cu el un radiotelefon pe unde scurte,

- Mac, mă auzi?

Puteau auzi motoarele, dar nu le vedeau. Apoi:

- Doi pe cinci, Charlie! Mulţi paraziţi.

- Da eu... Freddy, iei tu platforma, eu mă aşez alături.

Alţi paraziţi.

- Uite-i acolo! strigă Genny.

Elicopterele ieşiră din pâclă la aproape două sute de metri. O, Dumnezeule, ajută-i să aterizeze!

-Te-avem la vedere, Mac! Pompierii sunt gata, nici o problemă.

Petikin ştia însă ca aveau o mulţime de probleme mai ales, nu aveau nici o posibilitate de a schimba literele cu atât de-multă lume privind înjur.

Un motor se opri şi tuşi, dar nu ştiură care. Încă un rateu. Vocea lui Ayre, prea uscată, spuse:

- Pregătiţi-vă, acolo jos, vin pe platformă. Văzură elicopterul din stângă depărtându-se uşor și începând să piardă altitudine, străduindu-se să câştige distanţă, cu motoarele tuşind. Pompierii se pregătiră. McIver păstră direcţia încăpăţânat, menţinând altitudinea; ca să-şi dea cea mai bună şansă dacă propriile motoare aveau să se oprească.

- Drace! murmură Petikin involuntar, văzându-l pa Ayre apropiindu-se repede, prea repede, apoi acesta puse pasul elicei la maximum şi se opri brusc chiar în centru, nevătămat, McIver urmându-l după procedura de urgenţă.

- Pentru Dumnezeu, de ce zboară singur şi unde dracu e Tom Lochart?!

Cobora hotărât, fără spaţiu de manevră, nimeni nu respira şi apoi patinele atinseră pământul şi în același moment motoarele muriră. Pompierii, în legătură radio cu aeroportul, raportară "Situaţia de urgenţă a încetat apoi începură să-şi împacheteze sculele, iar Petikin strângea cu amândouă mâinile palma lui McIver şi se repezi la Ayre să facă acelaşi lucru.

Genny rămase lingă uşa deschisă a carlingii lui McIver, zâmbind la el cu toată faţa.

- Hello, Duncan, spuse îndepărtându-şi părul din ochi. A fost bună excursia?

- Cea mai proastă pe care am făcut-o vreodată, Gen, îi spunse el, încercând să zâmbească, nereuşind încă să depăşească momentul. De fapt, n-am chef să mai zbor vreodată. Adică să pilotez eu. Aşa să mă ajute Dumnezeu! Tot o să-l mai verific pe Scrag, dar numai o dată pe an.

Ea râse şi îl îmbrăţişa stângace şi s-ar fi depărtat, dar el o ţinu strâns, cu dragoste, atât de uşurat s-o vadă şi să fie din nou pe pământ, pasagerul lui teafăr, aparatul nevătămat, într-atât de uşurat încât îi venea să plângă.

- Eşti bine, dragoste?

Asta-ridică stăvilarul lacrimilor ei. Nu-i spusese aşa de luni de zile, poate ani. Îl îmbrăţişa mai strâns.

- Acum, uite ce mi-ai făcut!

Se scotoci după batistă, îl lăsă să se depărteze, apoi se apropie din nou şi îl sărută uşor.

- Meriţi un whisky cu sifon. Două mari. Pentru prima dată îi observă paloarea obrazului.

- Te simţi bine, dragoste?

- Da, da, cred că da. Sunt uşor scuturat.

McIver privi peste umărul ei către Petikin care râdea şi vorbea excitat cu Ayre, şoferul camionului pompând deja combustibilul in rezervoare. Dincolo de el de pe şosea, se apropia o maşină cu aspect oficial.

- Ce-i cu ceilalţi. Ce s-a întâmplat?

-Toată lumea e teafără, cu excepţia lui Marc Dubois şi Fowler Joines. Ei încă lipsesc.

Îi povesti ce ştia de Starke şi Gavallan şi Scragger, Rudi şi oamenii săi.

- O veste nemaipomenită este că Newbury - este consulul din Al Shargax - a primit im mesaj de la Tabriz ca Erikki şi Azadeh, sunt

teferi m palatul tatălui ei, dar că tatăl ei e mort. Se pare că acu fratele ei e Han. Doamne, asta-i grozav! Atunci... am făcut-o, am reușit, Gen!
- Da, aşa-i. La naiba cu vântul. Își trase o şuviţă de păr din ochi.
- Andy şi Charlie şi ceilalţi cred că Dubois are o şansă...
Se opri, bucuria ei evaporându-se dintr-o dată, întelegând ce nu era în regulă. Se răsuci pe călcâie, privind la celălalt 212:
- Tom! Unde e Tom Lochart?
La sud de Teheran; ora 5,10 după-amiază. Sonda părăsită şi staţia de pompare se aflau printre dealurile pustii, la aproape o sută cincizeci de kilometri de Teheran. Elicopterul lui Lochart era parcat lângă pompa de alimentare. Realimentase manual. Acum era aproape pe sfârşite. Era o staţie de tranzit pentru elicoptere care deservea zona aceea, o parte din marea conductă de nord care, în vremuri obişnuite, adăpostea o echipă de întreţinere iraniană. Într-o colibă grosolană se aflau câteva paturi unde puteai să înnoptezi dacă erai prins de una dintre furtunile neaşteptate, atât de obişnuite în această zonă.
Primii proprietari ai locului, englezi, îl numiseră D'Arcy 1908, ca să amintească de englezul cu acelaşi nume care descoperise primul petrol în Iran în anul acela. Acum aparţinea lui IranOil, dar numele i se păstrase şi rezervoarele de combustibil erau menţinute pline.
Slavă Domnului pentru asta! îşi zise din nou Lochart,obosit de atâta pompat.
La punctul de întâlnire de pe coastă legase două butoaie goale de două sute de litri de scaunele din spate, pentru eventualitatea că D'Arcy l908 ar fi deschisă, şi racordase o pompă manuală. Pe ţărm mai rămăsese încă destul combustibil ca să umple rezervoarele în drum, înainte de a ieşi în Golf, şi Şeherazada putea să pompeze în zbor.
- Acum avem o şansă, spuse cu glas tare, ştiind unde să aterizeze, cum să parcheze în siguranţă şi cum să se strecoare în Teheran.
Era din nou plin de încredere, făcea planuri şi contraplanuri şi ce să-i spună lui Meshang, ce să evite, ce sa-i spună Şeherazadei şi cum aveau să fugă. Trebuie să fie o cale să-şi primească moştenirea la care are dreptul îndeajuns ca să-i dea siguranţa necesară. Petrolul se revărsă peste buza rezervorului şi îl improşcă şi înjură propria-i neatenţie. Puse

capacul, strângându-l cu grijă, stergând resturile de benzină. Acum terminase, butoaiele de pe locurile din spate erau deja pline şi pompa la locul ei, într-una dintre colibe găsise câteva conserve de carne si înghiţise pe nemestecate una dintre ele - era imposibil să mănânci şi să zbori in acelaşi timp, decât dacă foloseai mâna stingă, şi fusese de prea multă vreme în Iran ca să facă asta - luă sticla de bere pe care o băgase în zăpadă să se răcească şi o bău cu înghiţituri mici şi rare.

Într-un butoi se afla apă. Sparse gheaţa şi-şi udă faţa, dar nu îndrăzni să bea. Îşi uscă obrajii. Ţepii bărbii îl înţepară şi înjură din nou, căci dorea să arate cât se poate mai bine, pentru ea. Apoi îşi aminti geanta de zbor şi maşina de bărbierit de acolo. Era cu baterii. O găsi. Poţi să te razi la Teheran, îi spuse imaginii reflectate în fereastra carlingii, nerăbdător să plece. O ultimă privire aruncată înjur. Zăpada şi pietre şi nimic altceva.

În depărtare se zărea şoseaua Qom-Teheran. Cerul era acoperit, dar plafonul ridicat. câteva păsări se roteau departe, deasupra capului. Hoitari sau vulturi, îşi zise, strângându-şi centura.

Teheran, Casa Bakravan; ora 5,15 după-amiază. Uşa din zidul dinspre stradă se deschise, lăsând să iasă două femei acoperite bine cuchador şi văluri: Şeherazada și Jari - de nerecunoscut. Jari închise uşa. Tropăi mărunţel, repezindu-se grăbită după Şeherazada care se depărta iute prin mulţime.

- Prinţesă, aşteaptă! Nu trebuie să ne grăbim! Dar Şeherazada nu schimbă ritmul pasului până când nu dădu coltul străzii. Acolo se opri si aşteptă nerăbdătoare.

- Jari, aici te las, spuse, nedându-i vreme s-o întrerupă. Nu te duci acasă. Ne întâlnim la cafenea, ştii care, la şase şi jumătate, aşteaptă-mă dacă întârzii.

- Dar... prinţesă! Jari abia putea să vorbească.

- Dar Excelenţei sale Meshang i-ai spus că te duci la doctor şi...

- La cafenea în jur de şase jumătate, şase jumătate - şapte, Jari.

Şeherazada o porni grăbită în josul străzii, traversând imprudentă printre maşini, ca să se ferească de slujnica ce pornise după ea, intră într-o alee, apoi într-o alta şi în curând era liberă.

- N-o să mă căsătoresc cu omul ăla îngrozitor. Nu, nu, nu, murmură cu glas tare.

Batjocura începuse deja în după-amiaza aceea, deşi abia la prânz Meshang anunţase marea nenorocire. Cele mai bune prietene ale ei sosiseră cu o oră în urmă ca să întrebe dacă zvonurile erau adevărate: că Şeherazada avea să se mărite cu cineva din familia Farazan.
- Se ştie în tot bazarul, dragă Şeherazada! Am venit îndată să te felicit.
- Fratele meu are multe planuri acum, că voi divorţa, spusese ea nepăsătoare. Am multe cereri, pretendenţi...
- Desigur, desigur, dar zvonurile zic că s-a şi aranjat zestrea cu cei din familia Farazan.
- O?! E prima dată când aud asta. Ce mincinoşi sunt oamenii.
- Aşa e.. Sunt groaznici. Alţi răutăcioşi împrăştie zvonul că această căsătorie ar trebui să aibă loc săptămâna viitoare şi că... Şi că viitorul... Şi că presupusul tău soţ se laudă peste tot că l-a păcălit pe Meshang în privinţa zestrei.
- Cineva să-l păcălească pe Meshang? Trebuie să fie o minciună!
- Ştiam eu că zvonurile sunt false. Ştiam! Cum ai putea să te căsătoreşti cu bătrânul Diaree Daranusn Şahul Gunoiului?
Prietena ei râsese în hohote.
- Sărmana de tine! Cum, cum o să te descurci?
- Ce contează, strigase Meshang la ea. Sunt invidioşi. Căsătoria o să aibă loc şi la noapte o să îl avem oaspete la cină.
Poate că da, poate că nu, îşi zise fierbând de mânie. Poate că această întâlnire nu va fi cum se aşteaptă ei. Din nou verifică drumul. Îşi simţea genunchii moi. Se ducea la apartamentul prietenului ei, nu prea departe. Acolo, în nişa din capul scărilor, avea să găsească cheia şi avea să intre şi să se uite sub covor în dormitor şi să ridice scândura aşa cum îi arătase el. Apoi avea să ia pistolul şi grenada - mulţumesc lui Allah pentru chadond care o să le acopere şi o să mă ascundă - apoi o să pună la loc cu -grijă scândura şi covorul şi o să vină din nou acasă, înfierbântarea o cuprinsese definitiv.
Ibrahim o să fie atât de mândru de mine! O să mă duc la luptă pentru Allah şi o să fiu un martir al lui Allah. Oare el nu s-a dus în sud ca să devină martir luptându-se cu răul, exact la fel? Desigur că Allah o să-i ierte prostiile de stânga. Ce înţelept din partea lui să-mi-arate cum să pun piedica şi cum să încarc arma şi să ţin o grenadă, să trag siguranţa şi apoi să o arunc în duşmanii Islamului strigând "Allah e mare! Allah e mare!" Apoi

să-i atac, să-i împuşc, să fiu ridicată în Paradis, în seara asta dacă se poate, mâine cel mai târziu. Întregul oraş zumzăia de zvonul că cei de stânga de la Universitate şi-au început insurecţia lor mult-aşteptată. O să-i zdrobim, fiul meu şi cu mine, noi, soldaţii lui Allah şi ai Profetului, fie-i numele lăudat, o să-i zdrobim. aşa o să facem. Allah e mare! Allah e mare! Trage doar cuiul şi numără până la patru şi arunc-o! îmi amintesc tot ce a spus, precis.

Kuweit, platforma de aterizare a hotelului Messali; ora 5,35 după-amiază. McIver şi Petikin urmăreau cei doi bărbaţi de la Imigraţii şi Vamă, primul răsfoind impasibil documentele aparatelor, celălalt băgându-şi nasul în cabina elicopterelor. Până atunci inspecţia fusese formală, deşi luase mult timp. Adunaseră toate paşapoartele Şi documentele aparatelor, dar se mulţumiseră doar să arunce o privire iute pe deasupra lor şi îi ceruseră părerea lui McIver asupra situaţiei curente din Iran. Nu-l întrebaseră încă direct de unde veneau elicopterele.

Din clipă în clipă se poate întâmpla, își ziseră, asteptând neliniştiţi.

McIver se gândea ce-ar fi dacă l-ar lăsa pe Wazari ascuns, dar se hotărâse să nu rişte.

- Iartă-mă, sergent! Va trebui să-ţi asumi riscul.

- Cine-i el? întrebă imediat omul de la Imigrări, culoarea pielii şi trăsăturile trădându-l pe Wazari.

- Operator radio şi radar, spuse liniştit McIver. Oficialul se întorsese cu spatele şi plecase, lăsându-l pe Wazari acolo, asudând din greu în salopeta impermeabilă din plastic, cu vesta de salvare pe jumătate încheiată.

- Domnule căpitan, crezi c-o să fie vreo lovitură militară în Iran?

- Nu ştiu, răspunsese McIver. Zvonurile sunt ca lăcustele. Ziarele englezeşti spun că e foarte posibil şi de asemenea că Iranul e prins într-un fel de nebunie, ca Teroarea din timpul Revoluţiei Franceze sau a revoluţiei ruse. Pot să pun mecanicii noştri să verifice totul câtă vreme aşteptăm?

- Desigur.

Omul aşteptase până când McIver dăduse ordinele necesare, apoi spusese:

- Să sperăm că nebunia nu se împrăştie peste Golf, nu? Nimeni nu vrea necazuri de partea asta a Golfului Islamic.

Rostise cuvântul apăsat, toate statele Golfului detestând termenul Golful Persic.
- Este Golful Islamic, nu-i aşa?
- Da, da, aşa-i.
- Toate hărţile vor trebui schimbate. Golful este Golful, Islamul este Islam, nu numai pentru secta aia.

McIver nu spusese nimic, din ce în ce mai prevăzător, şi asta făcea să-i crească neliniştea. Erau mulţi şiiţi în kuweit şi în cea mai mare parte a statelor Golfului. Mulţi. De obicei cei săraci. Conducătorii, şeicii erau mai adesea suniţi.
- Domnule căpitan!

Ofiţerul vămii îl chema din uşa cabinei elicopterului parcat pe platforma. Lui Ayre şi Wazari li se spusese să aştepte deoparte, la umbră, până când se termină inspecţia. Mecanicii verificau totul cu atenţie.
- Aveţi arme de vreun fel?
- Nu, sir, exceptând pistolul regulamentar Verey Light.
- Contrabandă de vreun fel?
- Nu, sir, doar piese de schimb.

Toate întrebările obişnuite, nesfârşite, care aveau să fie repetate de îndată ce li se va da drumul să plece la aeroport.

În cele din urmă, omul le mulţumi şi le făcu semn să plece. Ofiţerul de la Imigraţii se întorsese la maşina sa cu paşapoartele lor. Radioemiţătorul fusese lăsat deschis, aşa că McIver putea auzi foarte clar controlul de sol. Îl văzu pe om scărpinându-se în barbă, gânditor, apoi ridicând microfonul şi spunând câteva cuvinte în arabă. Asta nu făcu decât să-i sporească îngrijorarea. Genny stătea la umbră în apropiere, şi se duse până la ea.
-Tare băţos, şopti. Cum merge?
- Aş vrea din tot sufletul să ne lase să trecem, spuse McIver iritat, dar trebuie să mai îndurăm încă o oră la aeroport şi să fiu al naibii dacă ştiu ce să fac.
- Charlie a...
- Domnule căpitan!

Ofiţerul de la Imigraţii îi chema pe el şi pe Petikin în maşină.
- Deci sunteţi în tranzit, aşa e?
- Da, către Al Shargaz. Cu permisiunea dumneavoastră, o să plecăm imediat, spuse McIver. O să mergem la aeroport, o să

completăm planul de zbor şi o să decolăm imediat ce putem. Aşa e bine?
- Unde spuneţi că sunteţi în tranzit?
- Al Shargaz, via Bahrain pentru combustibil.

Cu fiecare clipă ce trecea Mdver se simţea din ce în ce mai îngreţoşat. Orice oficial al aeroportului avea să înțeleagă că ei ar fi trebuit să realimenteze înainte de Bahrain, chiar şi fără vântul ăsta, şi că toate aeroporturile e aici până acolo erau saudite, aşa că ar fi trebuit să aibă plan de zbor pentru aterizări în Arabia Saudită. Bahrain, Abu Dhabi, Al Shargaz, toate primiseră acelaşi telex. Şi Kuweitul. Şi deşi fuseseră primiţi aici cu bunăvoinţă, indiferent de motiv, acelaşi lucru nu s-ar fi întâmplat şi în aeroporturile saudite.

Pe bună dreptate, îşi zise şi văzu omul privind literele de înregistrare iraniană de sub fereastra carlingii. Sosiseră sub înregistrare iraniană şi trebuia să completeze planul de zbor şi să plece sub aceleaşi litere. Spre surpriza lui, omul îşi strecură mâna în buzunarul portierei laterale a maşinii şi scoase un vraf de formulare.
- O să primesc planul de zbor aici şi o să vă dau drumul către Bahrain direct şi o să plecaţi imediat. Puteţi să-mi plătiţi mie taxele regulamentare de aterizare şi am să vă ştampilez şi paşapoartele. N-o să fie nevoie să mergeţi la aeroport.
- Cum?
- Am să vă primesc planul de zbor acum şi puteţi să plecaţi direct de aici. Vă rog, completaţi-le!

Îi întinse vraful de hârtii lui McIver. Erau formularele cuvenite.
- Imediat ce-aţi terminat, semnaţi-le şi daţi-mi-le înapoi!

Câteva muşte care zburau în jurul maşinii îl deranjau şi el le izgoni cu mâna, apoi ridică microfonul, aşteptă până când McIver şi Petikin se depărtară şi începu să vorbească încet.

Abia în stare să creadă ce se întâmplase, merseră să se sprijine de camion.
- Iisuse! Mac, crezi că ştiu şi ne lasă să plecăm, pur şi simplu?
- Nu ştiu ce să cred. Nu pierde vremea, Charlie! McIver îi întinse hârtiile şi spuse, mai răstit decât ar fi vrut:
- Pur şi simplu completează formularele înainte să se răzgândească. Al Shargaz, dacă se întâmplă să avem vreo

situaţie de urgenţă la Jelet, asta-i problema noastră. Pentru Dumnezeu, fă-o şi hai să ne ridicăm în aer cât de repede putem!
- Sigur, imediat. Genny interveni:
- Nu pilotezi tu, nu-i aşa, Duncan!?
- Nu, Charlie o s-o facă. Petikin se gândi o clipă, apoi scoase o cheie şi banii. Asta e cheia de la camera mea, Genny. Vezi să iei lucrurile mele, nu-i nimic acolo prea important, să plăteşti nota şi să prinzi avionul următor. Biddle o să-ţi facă rost de un bilet cu prioritate.
- Cum rămâne cu paşaportul şi licenţa ta?
- Întotdeauna le am la mine - mi-e teamă ca de moarte că am să le pierd - şi o bancnotă de o sută de dolari. Niciodată nu ştii când o să ai nevoie de ceva bacşiş.
- Consideră treaba făcută, spuse şi îşi împinse ochelarii de soare pe nas, zâmbindu-i soţului ei.
- Ce-o să faci, Duncan?
Fără să bage de seamă, McIver oftă adânc.
- Va trebui să merg mai departe, Gen. Nu îndrăznesc să rămân aici. Mă îndoiesc c-or să mă lase. Sunt disperaţi să nu facă valuri şi abia aşteaptă să nu ne mai vadă. E evident, nu-i aşa? Cine a mai auzit vreodată de aprobare dată pe plajă? Suntem un blestem pe capul lor şi o ameninţare pentru stat.
- Desigur, ăsta-i adevărul.
- Fă ce-a spus Charlie, Gen. O să aterizăm la Jelet - să schimbăm înregistrările - şi o să ne păstrăm speranţa. Ai şabloanele, Charlie?
- Pensule, vopsea, totul. Petikin nu se opri din completatul formularelor. Cum rămâne cu Wazari?
- E parte din echipaj până pune cineva întrebări. Trece-l acolo ca radio-operator. Asta nu-i o minciună. Dacă nu se iau de el la Bahrain, o să se ia sigur la Al Shargaz. Poate că Andy reuşeşte să facă ceva pentru el.
- E-n regulă, e echipaj. Asta-i, gata!
- Gen, Jelet e uşor de atins de-aici şi Bahrainul la fel, SI Al Shargaz. Vremea e bună, luna o să se vadă, aşa că o excursie noaptea o să fie grozavă. Fă ce spune Charlie! O sa ajungi acolo la vreme ca să ne întâlnim. ,
- Dacă plecaţi imediat, aveţi nevoie de nişte mâncare și sticle de apă, spuse. Putem să luăm de aici. Le aduc Charlie. Hai cu mine, Duncan, ai nevoie de băutură.

- Pregăteşte-mi-o la Al Shargaz, Gen!
- Aşa o să fac. Dar îți mai dau una si acum. Nu cred să ai nevoie de ea. Nici eu!

Se duse până la ofiţerul de la Imigrări şi obţinu permisiunea să cumpere sandvişuri şi să dea un telefon.
- Mă întorc într-o secundă, Charlie.

McIver o urmă în holul hotelului şi se duse direct la toaletă. Acolo îi fu foarte rău. Îşi reveni cu greu. Când ieşi, ea părăsea cabina telefonică.
- Sandvişurile vin dintr-o clipă într-alta, băutura ta e pregătită şi ţi-am aranjat un telefon cu Andy.

Îl conduse până la o masă de pe somptuoasa terasă a barului. Trei Perrier de la gheaţă, cu lămâie, şi un pahar mare de whisky simplu, fără gheaţă, aşa cum îi plăcea lui. Dădu pe gât primul Perrier dintr-o înghiţitură.
- Dumnezeule! Aveam nevoie de asta.

Trase cu ochiul la whisky, dar nu-l atinse. Gânditor, bău cu înghiţituri mici al doilea pahar de Perrier şi o privi. Când ajunse pe la jumătate, spuse:
- Gen, cred c-aş vrea să vii şi tu cu noi. Ea tresări surprinsă.
- Mulţumesc, Duncan. Aş vrea, da, desigur. Cutele de pe faţa lui se adânciră.
- Ai fi venit oricum, nu-i aşa?

Ea ridică uşor din umeri. Ochii ei coborâră spre paharul de whisky.
- Nu pilotezi, Duncan! Whiskyul o să-ţi facă bine. Îţi aranjează stomacul.
- Ai băgat de seamă, aşa-i?
- Doar că eşti foarte obosit, mai obosit decât te-am văzut vreodată, dar te-ai descurcat minunat. Ai făcut o treabă teribilă şi ar trebui să te odihneşti. Ţi-ai... ţi-ai luat pilulele şi toate prostiile alea?
- O, da, deşi cred că am nevoie de o realimentare cit de curând.
- Nici o problemă.
- Dar m-am simţit destul de prost de câteva ori. Faţa de brusca ei nelinişte: Acum mi-e bine, Gen, mi-e bine.

Ştia că nu trebuie să insiste mai mult. Acum că era invitată, putea să se relaxeze o clipă. De când aterizase, urmărise foarte atentă, cu o îngrijorare crescândă. Odată cu

sandvişurile comandase câteva aspirine, avea Vegani în geantă şi trusa secretă de prim-ajutor pe care i-o dăduse doctorul Nutt.
- Cum a fost să pilotezi din nou?
- De la Teheran la Kowiss a fost grozav, restul nu prea bine. Ultima parte n-a fost bună deloc.

Gândul de-a fi fost vânat de către avioanele militare si atât de aproape de dezastru de atâtea ori îl făcu să se simtă rău din nou. Nu te gândi la asta! îşi ordonă. Asta a trecut. "Vârtejul" s-a încheiat aproape. Erikki şi Azadeh sunt teferi, dar cum rămâne cu Dubois şi Fowler şi ce dracu s-a întâmplat cu ei şi cu Tom? L-aş strânge de gât pe afurisitul ăsta.
- Te simţi bine, Duncan?
- O, da, îmi e bine, îs doar obosit. Chestia asta ţine de câteva săptămâni doar.
- Cum e cu Tom? Ce îi spui lui Andy?
- Chiar la asta mă gândeam. Va trebui să-i spun lui Andy.
- Asta-i o cotitură serioasă în "Vârtej", nu?
- Este. E de capul lui, Gen. Poate să reuşească s-o scoată pe Şeherazada şi să se strecoare afară. Dacă e prins... va trebui s-aşteptăm şi să vedem ce-o să se întâmple şi să sperăm, spuse, dar se gândea: când o să fie prins, întinse mâna şi o atinse, bucuros că e alături de ea, nedorind s-o îngrijoreze mai mult decât era deja. E greu pentru ea. Cred c-o să mor.
- Vă rog iertaţi-mă, sahib, memsahib, cele ce-aţi comandat au fost duse la elicopter, spuse chelnerul.

McIver îi întinse o carte de credit şi ospătarul plecă.
- Asta-mi aduce aminte de notele mele de plată la notei şi de ale lui Charlie. Va trebui să avem grijă de ele înainte de a pleca.
- O, i-am telefonat domnului Biddle câtă vreme erai la toaletă şi l-am rugat să aibă grijă de notele de plată şi să trimită bagajele şi tot ce-avem dacă nu-i dau un telefon peste o oră. Eu am geanta de mână, paşaportul si... de ce zâmbeşti?
- Nimic, nimic, Gen.
- Era pentru cazul în care aveai să-mi ceri, mă gândeam...

Privi băşicuţele de spumă din pahar. Din nou uşoara ridicare din umeri. Înălţă privirea spre el şi zâmbi veselă:
- Mă bucur atât de mult că m-ai rugat, Duncan! Îti mulţumesc.

Al Shargaz, la periferiile oraşului; ora 6,0l seara. Gavallan ieşi din maşină şi urcă iute treptele spre uşa din faţă a vilei în stil marocan, înconjurată de ziduri înalte.

- Domnule Gavallan!
- O, hello, doamnă Newbury!

Îşi schimbă direcţia ca să se alăture femeii pe jumătate ascunsă printre tufe, plantând îngenuncheată nişte răsaduri în apropiere de aleea garajului.
- Grădina dumneavoastră arată minunat.
- Mulţumesc. E atât de plăcut şi mă ţine în formă. Angela Newbury era înaltă şi trecută de treizeci de ani şi vorbea cu un accent patrician.
- Roger este în chioşc, vă aşteaptă.

Cu dosul mâinii înmănuşate îşi şterse transpiraţia de pe frunte, lăsând o uşoară urmă de murdărie.
- Cum merge?
- Grozav, spuse, sărind peste veştile despre Lochart. Nouă din zece până acuma.
- O, grozav, super! Asta este într-adevăr o uşurare. Felicitări! Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi! O, minunat, dar nu-i spuneţi lui Roger c-am întrebat. O să i se urca tensiunea. Ar trebui să nu ştie nimeni!

Răspunse zâmbetului şi ocoli casa prin grădina minunată. Chioşcul se afla într-un pâlc de copaci înconjurat de răzoare de flori, cu scaune, măsuţe, un bar mobil şi telefon. Bucuria lui se topi văzând privirea de pe chipul lui Roger Newbury.
- Ce s-a întâmplat?
- Tu te-ai întâmplat, "Vârtejul" s-a întâmplat! Am spus destul de limpede că-i o idee proastă! Cum merge?
- Am aflat chiar acum că cele două aparate ale noaste de la Kowiss sunt în siguranţă în Kuweit şi au aprobat pentru Bahrain, fără nici un fel de probleme, aşa că asta face nouă din zece dacă punem la socoteală şi pe cel al lui Erikki din Tabriz. Dubois şi Fowler... încă nu avem vesti de la ei, dar sperăm. Acum, care-i problema, Roger?
- S-a dezlănţuit iadul în tot Golful, Teheranul urlă ca strâns de gât şi toate oficiile noastre sunt în alertă. Bătrânu si omul vostru de încredere, Roger Newbury Esq. sunt invitaţi cordial la 7.30 să explice ilustrului ministru de externe ce-i cu afluxul ăsta de elicoptere aici, aşa, deodată, - teoretic înregistrate in Anglia - şi cât de mult intenţionează să rămână!

Newbury, un bărbat suplu cu păr nisipiu, ochi albaştri şi un nas proeminent, era evident foarte iritat.

- Mă bucur că sunt nouă din zece. Vrei să bei ceva?
- Mulţumesc. Un scotch uşor şi sifon. Newbury se duse să-l pregătească.
- Bătrânul şi cu mine am fi încântaţi să ştim ce-ai sugera să spunem.

Gavallan se gândi un moment.
- Elicopterele pleacă în momentul în care reuşim să le'urcăm în avioane.
- Când va fi asta? Newbury ii întinse băutura.
- Mulţumesc. Avioanele de transport au fost promise pentru ora 6 după-amiază, duminică. O să muncim toată noaptea şi o să le expediem luni dimineaţa.

Newbury împietri.
- Nu poţi să le scoţi mai devreme?
- Avioanele au fost comandate pentru mâine, dar m-au lăsat baltă. De ce?
- Pentru că, bătrâne, acum câteva minute am avut o informare de la un foarte înalt şi foarte amical nivel că atâta vreme cât elicopterele n-or să mai fie aici până mâine la apus, s-ar putea sa nu fie confiscate. Acum fu rândul lui Gavallan să îngheţe.
- Asta nu-i cu putinţă, e imposibil.
- Nu cred că se poate mai rău, bătrâne. Felul în care a fost făcută informarea... Fapt e că mâine, după apus, o să fiţi în rahat până la sprâncene.

Newbury se jucă cu băutura lui, suc de lămâie.

La naiba cu toate astea, îşi zise. În timp ce suntem obligaţi să ajutăm cei mai importanţi oameni ai noştri implicaţi în afaceri să-şi salveze ce pot din catastrofa Iranului, trebuie să nu uităm că lucrurile se desfăşoară pe termen lung, nu numai scurt. Nu putem să supunem guvernul Majestăţii Sale unui asemenea risc şi în afară de asta week-end-ul meu s-a dus. Ar trebui să beau o vodcă mare cu Angela şi când colo stau aici, înghiţind lături.
- Va trebui să le mişti cumva.
- N-ai putea să ne obţii o amânare de patruzeci şi opt de ore? Explică-le că avioanele de transport sunt angajate, dar trebuie să fie duminică.
- N-aş îndrăzni să sugerez, Andy, asta ar însemna să admitem vinovăţia.
- N-ai putea să-mi obţii un permis de tranzit către Oman, de patruzeci şi opt de ore?

Newbury se strâmbă.
- Am să-l întreb pe Bătrân, dar nu putem să încercăm nimic până mâine, e prea târziu acum şi reacţia mea imediată este că cererea va fi pe bună dreptate refuzată. Iranul are o considerabilă prezenţă aici şi bine apreciată după ce au făcut, în definitiv chiar i-au ajutat să îi înfrângă pe insurgenţii comunişti sprijiniţi de Yemen. Mă îndoiesc că o să accepte să-şi supere un foarte bun prieten, oricât de mult le-ar displace prezenta linie fundamentalistă.
Gavallan simţea că-l ia cu rău de la stomac.
- Ar fi bine să văd dacă pot să-mi aduc avioanele mai devreme său să mă gândesc dacă găsesc alternative. Zic că aş avea o şansă din cincizeci.
Îşi isprăvi băutura şi se ridică în picioare.
- Îmi pare rău pentru toate astea. Newbury se ridică şi el.
- Îmi pare rău că nu pot să te ajut mai mult, spuse sincer întristat. Ţine-mă la curent şi o să fac acelaşi lucru.
- Desigur! Spuneai că ai putea să-i transmiţi un mesaj căpitanului Yokkonen, laTabriz?
- Am să încerc, cu siguranţă. Care e?
- Din partea mea doar că ar trebui să... să zicem că ar trebui să plece cât de curând posibil, pe cea mai scurtă rută. Te rog semnează-l "GHPLX, Gavallan".
Fără nici un comentariu, Newbury îl notă.
-GHPLX?
-Da.
Gavallan era sigur ca Erikki avea să înţeleagă că ăsta ar putea fi noua lui înmatriculare britanică.
- El nu are cunoştinţă de ăă... de desfăşurarea unor anumite evenimente, aşa că, dacă oamenii voştri ar putea să-i explice între patru ochi motivul grabei, aş fi foarte, foarte recunoscător. Mulţumesc pentru tot ajutorul.
- Spre binele tău şi al lui, sunt de acord că cu cât pleacă mai curând cu atât mai bine, cu sau fără aparat. Nu putem face nimic să-l ajutăm. Iartă-mă, dar ăsta-i adevărul.
Newbury se jucă cu paharul.
- Acum el reprezintă o foarte mare primejdie pentru tine, nu-i aşa?
- Nu cred, e sub protecţia noului Han, cumnatul lui. E mai în siguranţă ca niciodată!

Ce-ar zice Newbury dac-ar şti despre Tom Lochart?
- Erikki o să fie okay. O să înţeleagă. Mulţumesc încă odată.

CAPITOLUL 66

Tabriz, Spitalul Internaţional; ora 6,24 seara. Hakim Han intră în rezerva pentru pacienţii particulari, urmat de doctor şi un paznic. Păşea greoi din pricina durerii. Se folosea de cârje şi asta îi uşura mult mersul, dar când se apleca sau încerca să se aşeze, nu aveau cum să-i uşureze suferinţa. Numai analgezicele ajutau la asta. Azadeh aştepta jos; radiografia ei fusese mai bună decât a lui şi suferea mai puţin clin cauza durerilor.
- Deci, Ahmed, cum te simţi?

Ahmed zăcea întins în pat, treaz, cu pieptul şi stomacul bandajate. Operaţia de extragere a glonţului rămas în piept reuşise. Glonţul din stomac provocase multe leziuni, pierduse o grămadă de sânge şi hemoragia internă începuse din nou, dar în momentul în care îl văzu pe Hakim Han încercă să se ridice singur.
- Nu te mişca, Ahmed! spuse Hakim cu voce blinda. Doctorul zice că evoluţia e bună.
- Doctorul e-un mincinos, înălţimea voastră. Doctorul porni să spună ceva, dar se opri când Hakim adăugă:
- Mincinos sau nu, fă-te bine, Ahmed!
- Da, înălţimea voastră. Cu ajutorul lui Allah. Dar domnia voastră, domnia voastră sunteţi teafăr?
- Dacă radiografia nu minte, am doar nişte ligamente rupte. Ridică din umeri. Cu ajutorul lui Allah.
- Mulţumesc, mulţumesc pentru rezervă, înălţimea voastră. N-am avut niciodată, niciodată, un asemenea lux.
- E mai degrabă un dar, o dovadă a preţuirii mele pentru asemenea credinţă.

Cu un gest imperios, îndepărtă doctorul şi straja. Când uşa fu închisă, se apropie mai mult.
- Ai qerut să mă vezi, Ahmed?!
- Da înălţimea voastră. Vă rog să mă iertaţi că n-am putut... n-am putut veni eu la înălţimea voastră.

Vorbea răguşit, rostind cu greu cuvintele.

- Omul din Tbilisi pe care-l vreţi, sovieticul, a trimis un mesaj pentru domnia voastră. Este... este sub sertar. L-a lipit sub sertar... acolo.

Hakim simţi că-i bate inima mai repede. Greoi, pipăi sub sertar. Bandajele adezive care îl înfăşurau nu-i îngăduiau să se aplece cu uşurinţă. Descoperi micul pătrat de hârtie împăturită şi-l dezlipi cu grijă.

- Astăzi... în cursul zilei astăzi... nu sunt sigur... cred c-a fost în după-amiaza asta. Nu ştiu... Omul purta o haina de doctor şi un halat şi ochelari, dar nu era doctor. Cineva din Azerbaidjan, poate turc. Nu l-am văzut niciodată pină acum. Vorbea turceşte... Tot ce-a spus a fost: Asta pentru Hakim Han de la un prieten din Tbilisi. Am spus da şi a plecat la fel de repede cum a sosit... Mult timp am crezut c-a fost un vis.

Mesajul era scris de o mână pe care Hakim n-o recunoscu. "Multe, multe felicitări pentru moştenirea voastră. Fie să trăiţi la fel de lung şi să fiţi la fel de productiv ca şi predecesorul vostru. Da, aş dori şi eu să ne întâlnim cât de repede, dar aici, nu acolo. Îmi pare rău. Oricând sunteţi gata, voi fi onorat să vă primesc cu ceremonie sau în taină, oricum doriţi. Ar trebui să fim prieteni. Sunt multe de împlinit şi avem multe interese comune. Vă rog comunicaţi-le lui Robert Armstrong şi Hashemi Fazir că Yazernov este îngropat în cimitirul rusesc, la Jaleh, şi aşteaptă să-i întâlnească la vremea potrivită." Nu era semnat.

Nespus de dezamăgit, se întoarse la pat şi îi întinse hârtia lui Ahmed.

- Ce poţi să-mi spui de asta? Ahmed nu avu puterea s-o apuce.

- Iertaţi-mă, înălţimea voastră, vă rog ţineţi-o ca s-o pot citi.

După ce o citi, spuse:

- Nu e scrisul lui Mzytryk. I-aş recunoaşte scrisul, dar... eu cred că e adevărat. Ar fi transmis-o... ar fi transmis-o agenţilor lui ca s-o aducă aici.

- Cine-i Yazernov şi ce înseamnă asta?

- Nu ştiu, e un cod... E un cod pe care ar trebui să-l înţeleagă ei.

- Este o invitaţie la o întâlnire sau o ameninţare. Care din ele?

- Nu ştiu, înălţimea voastră. Cred că o întâlnire.

Fu străbătut de o tresărire dureroasă. Înjură pe limba lui.

- Oare Mzytryk ştie că în ultima vreme când trebuia să vină, ei îl pândeau? O fi ştiind că Abdullah Han l-a trădat?

-Nu ştiu, înălţimea voastră. V-am spus că era foarte viclean şi că Hanul, tatăl vostru, era foarte.... foarte prudent când avea de-a face cu el.

Efortul de-a vorbi şi de a se concentra îl istovea mult.

- Ca Mzytryk ştie că ei sunt în contact cu domnia voastră, că amândoi sunt aici, asta nu înseamnă nimic. Are o mulţime de spioni. Sunteţi Han şi desigur... că ştiţi că... sunteţi spionat de tot felul de oameni, cei mai mulţi dintre ei cu gânduri rele... care raportează superiorilor lor, cei mai mulţi chiar şi mai răi.

Un zâmbet îi străbătu faţa şi Hakim cugetă la înţelesul lui.

- Dar atunci ştiţi totul şi vă veţi ascunde adevăratul scop, înălţimea voastră. Nici măcar o clipă... nici măcar o clipă Abdullah Han nu a suspectat ce strălucitoare minte aveţi... Nici măcar o dată. Dacă... dacă ar fi ştiut macar a suta parte cum sunteţi într-adevăr... într-adevăr... niciodată nu v-ar fi alungat. Ba v-ar fi făcut... v-ar fi făcut moştenitor şi principalul său sfetnic.

- Ar fi pus să mă sugrume.

Nici măcar pentru o milionime de secundă nu fu tentat să-i spună lui Ahmed că el trimisese asasinii pe care Erikki îi ucisese, sau de încercarea de otrăvire, care de asemenea nu-i reuşise.

- Cu o săptămână în urmă ar fi pus să mă mutileze şi tu ai fi făcut-o bucuros.

Ahmed privi în sus către el, cu ochii adânciţi în orbite şi plini de umbra morţii.

- De unde ştiţi atât de multe?

- Voia lui Allah.

Căderea începuse. Amândoi ştiau. Hakim spuse:

- Colonelul Fazir mi-a arătat un telex despre Erikki. Îi povesti conţinutul. Acum nu-l am pe Mzytryk cu care să-l schimb. Nu imediat. Pot să i-l dau pe Erikki lui Fazir, sau să-l ajut să scape. Oricum, sora mea este legată să rămână aici şi nu poate să plece cu el. Care-i sfatul tău?

- Pentru domnia voastră e mai sigur să i-l daţi pe necredincios colonelului ca peşcheş şi să Vă prefaceţi ca nu aveţi ce face ca să împiedicaţi... arestarea. Într-adevăr, n-aveţi ce face, dacă colonelul vrea aşa. Cel cu Cuţitul... o să se opună şi o să fie ucis. După asta puteţi să îi făgăduiţi în taină celui de la Tbilisi... dar să nu i-o daţi niciodată şi atunci o să-l controlaţi... poate o să-l controlaţi, dar mă îndoiesc.

- Şi dacă Cel cu Cuţitul se întâmpla să scape?
- Dacă colonelul o îngăduie... o să ceară o răsplata.
- Care ar fi...?
- Mzytryk. Acum sau cândva.... cândva în viitor. Câtă vreme Cel cu Cuţitul trăieşte, înălţimea voastră, n-o să divorţeze niciodată de ea - daţi-l uitării pe sabotor, aia a fost într-o altă viaţă - şi când... când cei doi ani se vor sfârşi, o să se ducă la el, asta dacă ... dacă el îi îngăduie să... rămână. Mă îndoiesc că chiar înălţimea voastră...

Ochii lui Ahmed se închiseră şi trupul lui fu străbătut de un tremur prelung.
- Ce s-a întâmplat cu Baiazid şi bandiţii, Ahmed? Ahmed nu-l auzi. Vedea acum stepele, vastele câmpii ale patriei sale şi ale strămoşilor săi, marea de iarbă de unde strămoşii ieşiseră la iveală ca să călărească în umbra mantiei lui Gingis Han, apoi a celei a nepotului său, Kublai Han şi a fratelui său, Ulagu Han, care coborâse în Persia să ridice munţi din craniile celor care i se opuseseră. Aici, în pământul legendar, din vremuri străvechi, se gândi Ahmed; pământul vinului şi al căldurii şi al bogăţiei şi al femeilor cu nemăsurata frumuseţe a ochilor lor de căprioară şi nespusa senzualitate, preţuite din vremuri străvechi, ca Azadeh, ah, acum niciodată n-am s-o pot avea, aşa cum s-ar fi cuvenit, târâtă de păr ca pradă de război, aruncată de-a curmezişul şeii şi tăvălită şi îmblânzită pe piei de lup.

Din depărtare se auzi spunând:
- Vă rog... înălţimea voastră, vă implor... o favoare. Aş vrea să fiu îngropat în ţinutul meu şi în felul nostru.

Atunci am să pot trăi veşnic cu spiritele părinţilor mei, se gândi, simţind chemarea acelui loc fermecat.
- Ahmed, ce s-a întâmplat cu Baiazid și bandiții, când ai aterizat?

Cu un efort, Ahmed se întoarse:
- Nu erau kurzi, doar nomazi prefăcându-se a fi kurzi! Cel cu Cuţitul i-a ucis pe toţi, înălţimea voastră, cu foarte mare brutalitate, spuse, cu un ciudat formalism al razelor. În nebunia lui i-a ucis pe toţi. Cu cuţitul şi cu mârna, cu picioarele şi dinţii; pe toţi, cu excepţia lui Baiazid care, din pricina jurământului făcut către domnia lastră, nu i s-a opus.
- L-a lăsat în viaţă? Lui Hakim nu-i venea să creadă.
- Da, Allah să-i dea pace! El a pus o armă în mâna mea şi l-a ţinut pe Baiazid în apropierea armei şi eu...

Vocea se pierdu. Valuri de iarbă îl chemau până în depărtare, atât cât puteau ochii să vadă.
- Tu l-ai ucis?
- O, da... uitându-mă... uitându-mă în ochii lui. Mânia îşi făcu loc în glasul lui Ahmed.
- Fiul de căţea m-a împuşcat în spate de două ori. Mişeleşte... fiul de căţea... aşa că a murit mişeleşte şi fără bărbăţie... fiul de căţea!

Buzele lipsite de sânge zâmbiră. Închise ochii. Murea iute, cuvintele deveniseră imperceptibile.
- M-am răzbunat... Hakim spuse repede:
- Ahmed, ce nu mi-ai spus din ceea ce ar trebui să ştiu?
- Nimic.

Peste puţin timp ochii i se deschiseră şi Hakim putu să privească prăpastia.
- Nu este alt Dumnezeu decât Allah şi... puţin sânge se scurse pe la colţurile gurii. Te-am făcut Han.

Ultimul cuvânt muri odată cu el.

Hakim se simţea neplăcut sub privirea îngheţată.
- Doctore! strigă.

Omul intră imediat, însoţit de strajă. Îi închise ochii.
- Voia lui Allah. Ce ar trebui să facem cu trupul, înălţimea voastră?
- Ce faceţi de obicei cu trupurile.

Hakim se mişcă în cârje şi se depărta, urmat de străjer. Deci, Ahmed, se gândea, deci acum eşti mort şi eu sunt singur, rupt de trecut şi fără nici o obligaţie faţă de nimeni. M-ai făcut Han, asta ai vrut să spui? Ştiai că şi in camera aia erau găuri prin care se putea spiona? Îl atinse umbra unui zâmbet, apoi se reculese, îndârjit. Acum Colonelul Fazirşi Erikki, Cel cu Cuţitul, cum îi spui tu.

La palat, ora 6,48 seara. În lumina care scădea din ce în ce, Erikki repara grijuliu, cu bandă adezivă transparentă, una dintre găurile de gloanţe din parbrizul de plastic al elicopterului. Îi era greu cu braţul prins într-o eşarfă, dar mina era puternică, iar rana avea să se vindece, și nu se vedea urmă de infecţie. Urechea îi era bandajată din belşug, parte din păr ras ca să ţină zona curată şi se întrema repede. Avea poftă de mâncare.

Orele în care stătuse de vorbă îndelung cu Azadeh îi aduseseră într-o măsură pacea. Asta este tot, se gândi. E numai

o măsură, nu îndeajuns să uiţi toate omorurile şi primejdia ce am devenit eu acum. Aşa să fie. Aşa m-au făcut zeii şi sunt ceea ce sunt. Da, dar cum rămâne cu Ross si cum rămâne cu Azadeh şi de ce ţine kukriul atât de aproape de ea?
- A fost darul lui pentru tine, Erikki, pentru tine şi pentru mine. Este...
- Aduce ghinion să-i dăruieşti unui bărbat un pumnal fără să iei bani, imediat, doar simbolic, în schimb. Când am să-l întâlnesc, am să-i dau nişte bani şi-am să-i primesc darul.

Încă o dată apăsă butonul de start. încă o dată motorul porni, tuşi şi muri.

Ce-a fost cu Ross şi Azadeh? Se aşeză pe marginea carlingii şi se uită la cer. Cerul nu-i răspunse şi nici apusul. Pătura de nori se spărsese către vest, soarele era jos şi norii ameninţători. începură chemările muezinilor. Gărzile de la poartă se întoarseră cu faţa către Mecca şi se prosternară la pământ. Tot aşa făcură şi cei din interiorul palatului şi cei care lucrau în câmp, la fabrica de covoare şi în saivanele oilor.

Fără să-şi dea seama, mâna se apropie de cuţit. Fără să vrea, ochii verificară că pistolul mitralieră se afla încă lângă scaunul pilotului, armat şi cu un încărcător plin. Ascunse în cabină se aflau alte arme, arme ale nomazilor, Pistoale mitralieră AK 47 şi M l6. Nu-şi putea aminti cum le ascunsese. Le descoperise în dimineaţa în care făcuse inspecţia, căutând avariile, şi curăţase interiorul. Din pricina benzii adezive lipite de ureche, nu auzi maşina apropiindu-se, aşa cum s-ar fi întâmplat în mod normal și tresări când apăru la poartă. Gărzile Hanului recunoscură ocupanţii şi le făcură semn să treacă, iar mobilul intră în curtea uriaşă, lângă fântână. Din nou apăsă butonul de start, din nou motorul merse un moment, apoi făcu să tremure tot fuzelajul când se opri.
- Bună seara, domnule căpitan.

Cei doi erau Hashemi Fazir şi Armstrong.
- Cum te simţi astăzi? întrebă colonelul.
- Bună seara. Cu ceva noroc, într-o săptămână o să mă simt mai bine ca niciodată, spuse Erikki cu voce plăcută, dar deosebit de prudent.
- Străjile spun că înălţimile lor nu s-au întors încă
- Hanul ne aşteaptă, am venit la invitaţia lui.

- Sunt la spital, la o radiografie. Au plecat în timp ce dormeam eu. N-ar trebui să întârzie prea mult. Erikki îi privi. Aţi vrea să beţi ceva? E vodcă, whisky şi ceai şi, desigur, cafea.
- Mulţumesc, orice o fi, spuse Hashemi. Cum e elicopterul?
- Bolnav, spuse dezgustat. Încerc să-l pornesc de-o oră. A avut o săptămână mizerabilă.
Îi conduse în sus pe scările de marmură.
- Toate cablurile sunt un dezastru. Am nevoie teribilă de un mecanic. Baza noastră e închisă şi ştiţi c-am încercat să telefonez la Teheran, dar telefoanele iarăşi nu funcţionează.
- Poate aş putea să-ţi aduc un mecanic, mâine sau poimâine, de la oaza aeriană.
- Aţi putea, domnule colonel? Zâmbetul sau era neaşteptat şi plin de recunoştinţă. M-ar ajuta teribil! Şi mi-ar trebui şi nişte combustibil, un rezervor plin. Ar fi şi asta posibil?
- Ai putea să zbori până la aerodrom?
- N-aş risca asta, chiar dac-aş putea să-l pornesc, e prea primejdios. Nu. n-aş risca asta. Mecanicul trebuie sa vină aici.
O porni înaintea lor pe coridor, deschizând uşa către micul salon de la parter, pe care Abdullah Han îl pregătise pentru oaspeţi nemahomedani. Se numea Camera Europeană.
Barul era bine aprovizionat. Ca de obicei, frigiderul era plin cu cuburi de gheaţă - gheaţă făcută din apă îmbuteliată apoi apă gazoasă şi felurite băuturi răcoritoare şi ciocolate şi halva - pe care Hanul o adora.
- Eu beau vodcă, spuse Erikki.
- La fel şi eu, te rog, spuse Armstrong. Hashemi ceru o băutură răcoritoare.
- O să beau şi eu vodcă după ce apune soarele. Se auzea slab chemarea muezinilor.
- Prosit!
Erikki ciocni paharul cu Armstrong, făcu politicos acelaşi lucru cu Hashemi şi-l bău dintr-o înghiţitură. Îşi mai puse unul.
- Serveşte-te, domnule superintendent! Auzind zgomotul unei maşini, priviră toţi pe fereastră. Era Rollsul.
- Iertaţi-mă un minut. O să-i spun lui Hakim Han că sunteţi aici.
Erikki ieşi şi îi întâmpină pe Azadeh şi pe fratele ei e trepte.
- Ce-a spus radiografia?

- Nici un os afectat la nici unul dintre noi. Azadeh era veselă, faţa ei lipsită de griji. Tu cum te simţi, dragul meu?
- Grozav. E minunată vestea asta. Minunată! Zâmbetul său era sincer. Mă bucur atât de mult! Ai nişte oaspeţi: colonelul şi superintendentul Armstrong. I-am dus în "Camera Europeană". Erikki observă oboseala lui Hakim. Să le spun să se întoarcă mâine?
- Nu, nu, mulţumesc. Azadeh, vrei să le spui că o să fiu acolo peste un sfert de oră si să se simtă ca acasă? Ne vedem mai târziu, la cină.

Hakim o urmări atingândn-l pe Erikki si zâmbindu-i, apoi fata plecă.

Ce norocoşi sunt să se iubească atât de mult unul pe celălalt. Şi ce trist pentru ei.
- Erikki, Ahmed a murit. N-am vrut să-i spun încă ei. Erikki se simţi întristat.
- E vina mea c-a murit. Baiazid nu i-a lăsat nici o șansă.
- Voia lui Allah. Hai să mergem şi să vorbim o clipă.

Hakim străbătu coridorul până în Sala Mare, sprijinindu-se din ce în ce mai apăsat în cârje. Străjile stăteau la uşă într-un-loc de unde nu puteau auzi ce se vorbea. Se îndreptă către o nişă, puse deoparte cârjele, se întoarse cu faţa către Mecca, icnind de durere când îngenunche şi încercă să facă plecăciunea. Nici căznindu-se din răsputeri nu reuşi şi trebui să se mulţumească numai cu rostirea Shahadei.
- Erikki, te rog ajută-mă! Erikki îl ridică cu uşurinţă.
- Ar trebui să sari peste asta câteva zile.
- Fără rugăciune? se holbă Hakim cu gura căscată la el.
- Vroiam să zic, poate că Unicul Dumnezeu va înţelege dacă o spui stând în picioare, fără să îngenunchezi. N-ai să-ţi faci decât rău la spate. A spus doctorul ce e?
- Crede că sunt doar nişte ligamente rupte. O să mă duc la Teheran cât de curând, să consult un specialist. Primi cârjele. Mulţumesc.

După un moment de gândire, alese un scaun în locul obişnuitelor perne pe care se întindea şi se aşeză cu grijă pe el, apoi porunci ceai. Mintea lui Erikki era la Azadeh. Atât de puţin timp...
- Cel mai bun specialist din lume pentru problemele astea e Guy Beaucfiamp, din Londra. El m-a aranjat în cinci minute după ce

doctorii mi-au spus că va trebui să zac trei luni cu tracţiuni, altfel o să mi se sudeze două vertebre. Să nu crezi ce spune un doctor obişnuit în legătură cu spatele tău, Hakim. Cel mai bun lucru pe care-l pot face ăştia e să-ţi prescrie un antinevralgic.

Uşa se deschise. Un servitor aduse ceaiul. Hakim îi făcu semn să plece şi lui şi străjilor.

- Vezi să nu fiu deranjat.

Ceaiul era fierbinte, mentolat, dulce şi servit în ceşcuţă de argint.

- Acum... acum trebuie să stabilim ce trebuie să faci. Nu poţi rămâne aici.

- Aşa e, spuse Erikki, bucuros că aşteptarea se sfârşise. Ştiu că te stânjenesc pe tine ca Han.

- O parte din înţelegerea lui Azadeh şi-a mea cu tata în schimbul recunoaşterii noastre şi numirii mele ca moştenitor a fost jurământul pe care l-am făcut să rămânem în Tabriz, în Iran, vreme de doi ani, deci, deşi trebuie să pleci, ea nu poate.

- Mi-a vorbit de jurâmânt.

- E limpede că tu eşti în primejdie, chiar şi aici. Nu pot să te apăr împotriva poliţiei sau a guvernului. Ar trebui să pleci imediat, să zbori din ţară. Peste doi ani, când Azadeh o să poată pleca, o să plece şi ea.

- Nu pot să zbor. Fazir a zis că ar putea să-mi dea mâine un mecanic, poate şi combustibil. Dacă aş putea să iau legătura cu McIver la Teheran, el ar putea să trimită pe cineva aici.

- Ai încercat?

- Da, dar telefoanele sunt încă deranjate. As fi folosit emiţătorul de la baza noastră, dar biroul e total distrus. Am zburat pe deasupra bazei venind încoace. Este un dezastru. Nu există transport, nu există butoaie de combustibil. Când o să ajung la Teheran, McIver poate să trimită aici un mecanic ca să repare elicopterul.

- Până când va fi în stare să zboare, nu poate să rămână unde e?

- Ba da, desigur.

Hakim îşi mai turnă ceai, convins acum că Erikki nu ştia nimic de evadarea celorlalţi piloţi şi elicoptere. Dar asta nu schimbă nimic, îşi spuse.

- Nici o linie aeriană nu deserveşte Tabrizul, altfel aş aranja cu una dintre ele să te ia. Şi totuşi cred că ar trebui să pleci imediat. Ești în mare primejdie. Primejdie iminentă.

Ochii lui Erikki se îngustară.

- Esti sigur?
- Da.
- Cum?
- Nu pot să-ţi spun, dar nu eşti sub controlul meu. E foarte serios, imediat, nu o priveşte pe Azadeh pentru moment, dar ar putea dacă nu suntem atenţi. Pentru protecţia ei, asta trebuie să rămână numai între noi. Am să-ţi dau o maşină, oricare vrei din garaj. Sunt cam douăzeci, cred. Ce s-a întâmplat cu Range-Roverul tău? Erikki ridică din umeri, mintea lucrând întruna.
- Asta-i altă problemă. Uciderea ticăloşilor de mujhadini care mi-au luat documentele - şi pe ale lui Azadeh - apoi Rakoczy care i-a împuşcat pe ceilalţi...
- Uitasem de Rakoczy. Hakim insistă şi mai mult. Nu prea e mult timp.

Erikki îşi răsuci capul ca să îşi dezmorţească muşchii şi să îndepărteze durerea.

- Cât de iminentă e primejdia asta, Hakim? Ochii tânărului Han erau neclintiţi.
- Îndeajuns de iminentă ca să-ţi sugerez să aştepţi până se întunecă, apoi să iei maşina şi să pleci şi să ieşi din Iran cât de repede poţi; îndeajuns de iminentă ca să ştiu că, dacă n-o faci, Azadeh o să aibă mari neplăceri; îndeajuns de iminentă ca să ştiu că n-ar trebui să-i spui înainte de a pleca.
-Juri?
- În faţa lui Allah, jur că asta este ceea ce cred.

Îl văzu pe Erikki încruntându-se şi aştepta răbdător, îi plăcea cinstea şi simplicitatea lui, dar asta nu atârna în balanţă.

- Poţi să pleci fără să-i spui?
- Dacă o fac noaptea, în apropierea zorilor, în timp ce doarme... Dacă plec în seara asta, prefăcându-mă că ies afară, să zicem să mă duc la bază, o să mă aştepte şi dacă nu mă întorc o să fie foarte dificil - pentru ea şi pentru tine. Satul încă o mai obsedează. O să facă o criză de isterie. O plecare pe furiş ar fi mai înţeleaptă, chiar înaintea zorilor. Atunci ea o să doarmă - doctorul îi dă sedative - o să doarmă şi eu o să pot pleca lăsându-i un bileţel.

Hakim încuviinţă satisfăcut din cap.
- Atunci e aranjat.
Nu dorea să-i provoace nici un fel de suferinţă său necaz lui Azadeh.
Erikki auzi tonul hotărât şi înţelese dincolo de orice îndoială că, dacă o părăsea acum, avea s-o piardă pentru totdeauna.
În baie; ora 7,l5 seara. Azadeh se cufundă până la gât în apa fierbinte. Baia, placată cu o minunată faianţă, avea cincisprezece metri pătraţi, iar la un capăt era mai puţin încă, cu platforme anume făcute pe care puteai să stai întins, apa fierbinte curgând din camera cazanelor, aflată alături. Încăperea era caldă şi largă, un loc vesel, cu grinzi frumoase.
Avea părul adunat în creştetul capului într-un prosop se sprijinea de unul dintre spătarele acoperite cu faianţă, anume construite, cu picioarele întinse. Apa o odihnea.
- O, e atât de bine, Mina, murmură.
Mina era o femeie voinică, una dintre cele trei slujnice ale ei. Stătea deasupra ei în apă, purtând doar o pânză în jurul şoldurilor, masându-i blând gâtul şi umerii.
Baia era goală. Nu se aflau acolo decât Azadeh şi slujnica ei; Hakim trimisese restul familiei în celelalte case din Tabriz, ca să se pregătească aşa cum se cuvenea pentru ziua jelirii lui Abdullah Han - acesta fusese motivul oficial, dar toţi erau conştienţi că cele patruzeci de zile de aşteptare trebuiau să-i dea timp să cerceteze palatul după voie şi să repartizeze camerele aşa cum îi făcea plăcere. Numai bătrâna Hananum rămase netulburată şi Aisha cu cei doi copii ai ei.
Fără să-i tulbure reveria, Mina o trase pe Azadeh în apa puţin adâncă, pe o altă platformă, unde Azadeh sta perfect întinsă, cu capul sprijinit confortabil de o pernă, astfel încât putea să se ocupe de pieptul şi coapsele şi pântecul şi picioarele ei, pregătind-o pentru masajul adevărat, cu ulei, care avea să vină mai târziu, când fierbinţeala apei avea să pătrundă mai adânc.
- Oh, asta este atât de bine... spuse Azadeh din nou. Se gândea că era mult mai plăcut decât în sauna lor, cu căldura puternică, brutală şi apoi îngrozitorul plonjon în zăpadă, şocul care urma făcând tot trupul să vibreze, dătător de viaţă, dar nu atât de bun

ca asta, senzualitatea băii parfumate si tihna blânda si nici un fel de zbateri după aceeaşi...
- O, e aşa de bine...

Dar de ce este baia, piaţa satului şi acum este atât de frig şi acolo este măcelarul şi falsul mullah care strigă "mai întâi mâna dreaptă! Bateţi cu pietre târfa!" ţipă fără sunet şi sări în picioare.
- Oh, oh, v-am apăsat prea tare, înălţimea voastră?! îmi pare atât de rău!
- Nu, n-a fost vina ta, Mina, n-a fost nimic, nimic, te rog, continuă!

Din nou degetele liniştitoare. Inima îşi încetini bătăile. Sper că în curând am să pot să dorm fără... fără sat. Noaptea trecută, cu Erikki, a fost deja ceva mai bine, în braţele lui a fost mai bine. Chiar şi numai stând lângă el. Poate că în noaptea asta o să fie şi mai bine. Mă întreb ce face Johnny. Ar trebui să fie în drum spre casă acum, în concediu, în Nepal. Acum că Erikki s-a întors, sunt din nou în siguranţă, dar numai atâta vreme cât sunt cu el, lângă el. Singură nu sunt. Nu sunt în siguranţă nici chiar cu Hakim. Nu mă mai simt apărată, pur şi simplu nu mă mai simt în siguranţă.

Uşa se deschise şi intră Aisha. Chipul ei era marcat de suferinţă, ochii plini de teamă, chadond negru făcând-o să apară şi mai nemachiată.
- Bună, dragă Aisha. Ce s-a întâmplat? .
- Nu ştiu... lumea e atât de ciudată şi eu nu... eu nu îmi mai găsesc locul.
- Vino în baie, spuse Azadeh, compătimind-o. Părea atât de subţire şi bătrână şi fragilă şi fără apărare. E greu să crezi că este văduva tatălui meu, cu un fiu şi o fiică la numai şaisprezece ani.
- Intră, e aşa de bine!
- Nu, nu, mulţumesc, eu... eu doar voiam să-ţi vorbesc.

Aisha se uită la Mina, îşi coborî ochii şi aşteptă.

Cu două zile în urmă ar fi trimis pur şi simplu după Azadeh, care ar fi venit imediat şi ar fi îngenuncheat şi-ar fi aşteptat porunca, aşa cum îngenunchease ea acum rugătoare. Voia lui Allah! se gândi. Dacă nu m-aş frământa şi îngrozi pentru viitorul copiilor mei, aş striga de fericire. Nu mai am parte de mirosul urât şi sforăiturile cutremurătoare, nici de greutatea

zdrobitoare, şi icnete si furie şi muşcături şi disperarea de-a obţine ceea ce putea obţine doar rareori. "E vina ta! Vina ta, vina ta!" Cum ar fi putut fi vina mea? De câte ori nu l-am implorat să-mi arate ce trebuie sa fac pentru a-i fi de folos şi am încercat şi am încercat şi am încercat şi totuşi se întâmpla atât de rar şi apoi imediat greutatea dispărea, începeau sforăiturile şi eu eram lăsată trează să zac în sudoare şi-n miros. O, de câte ori nu mi-am dorit să fi murit pe loc!

- Mina, lasă-ne singure până te chem, spuse Azadeh. Femeia ascultă de îndată.

- Ce s-a întîmplat, Aisha, draga mea? Fata tremură.

- Mi-e teamă! Mi-e teamă pentru fiul meu şi am venit să te implor să-l aperi.

Azadeh spuse blând:

- N-ai de ce să te temi din partea lui Hakim Han şi din partea mea, deloc. Am jurat în faţa lui Allah să te îngrijim - pe tine, pe fiul tău şi pe fiica ta. Ne-ai auzit. Am făcut-o in faţa soţului tău, tatăl nostru, şi apoi din nou după moartea lui. N-ai de ce să te temi, absolut deloc.

- Am o mulţime de motive de teamă, spuse fata cu o voce tremurătoare. Nu mai sunt în siguranţă... Şi nici fiul meu. Te rog, Azadeh, n-ar putea... n-ar putea Hakim Han... Aş semna orice hârtie care să-i dea oricare drepturi... Orice hârtie! Vreau doar să trăiesc în linişte pentru el, să-l cresc şi să trăiască în pace.

- Viaţa ta e cu noi, Aisha. În curând ai să vezi ce fericiţi vom fi cu toţii, împreună, spuse Azadeh.

Are dreptate să se teamă, se gândi. Hakim n-o să-şi dea niciodată Hanatul in afara liniei sale, dacă o să aibă el însuşi fii. Acum trebuie să se căsătorească. Trebuie să-l ajut să-şi găsească o soţie potrivită.

- Nu-ţi face griji, Aisha!

- Griji? Acum tu eşti în siguranţă, Azadeh. Tu care doar cu câteva zile in urmă ai trăit în groază. Acum eu sunt cea în, primejdie şi eu trăiesc în teroare.

Azadeh o privi. Nu putea face nimic pentru ea. Viaţa Aishei era hotărâtă. Era văduva unui Han. Avea sa rămână în palat, urmărită şi supravegheată, trăind cât de bine va putea. Hakim n-avea să îndrăznească s-o lase să se recăsătorească, nu putea să-i îngăduie să cedeze drepturile fiului garantate de voinţa soţului, exprimată în faţa tuturor pe patul de moarte.

- Nu-ți face griji, spuse.
- Uite!
Aisha scoase de sub chador un plic de plastic burduhănos.
- Ăsta-i al tău.
- Ce-i asta?
Mâinile lui Azadeh erau ude şi nu vroia să-l atingă. Fata-i deschise plicul şi-i arătă conţinutul. Ochii lui Azadeh se măriră. Paşaportul ei, actele de identitate şi toate celelalte acte, ale lui Erikki alături de ale sale, toate lucrurile care fuseseră furate de la ei de către mujhadinul de la barieră. Era într-adevăr un peşcheş.
- De unde le ai?
Aisha era sigură că nu asculta nimeni, dar totuşi coborî glasul.
- Mullahul acela de stânga, acelaşi mullah din sat, i le-a dat acum două săptămâni înălţimii sale Abdullah Han, când eraţi la Teheran. Acelaşi mullah din sat.
Fără să-şi creadă urechilor, Azadeh o privi îndelung.
- Cum le-ai luat?
Nervoasă, Aisha ridică din umerii plăpânzi.
- Mullahul ştia tot ce se-ntâmplase la barieră. A venit aici ca să încerce să pună stăpânire pe... pe soţul tău. Înălţimea şa... şovăi, apoi continuă, şoptind printre suspine: înălţimea sa i-a spus "nu". Nu până nu încuviinţează el şi l-a gonit şi-a păstrat hârtiile.
- Mai ai şi alte hârtii, Aisha? Acte personale?
- Nu ale voastre sau ale soţului tău. Fata începu să tremure din nou.
- Înălţimea sa vă ura pe toţi atât de mult! Vroia să-l distrugă pe soţul tău, apoi avea de gând să te dea rusului şi fratele tău trebuia să fie... îndepărtat. Ştiu atât de multe lucruri care ar putea să-ţi fie de folos, ţie şi lui, şi atât de multe pe care nu le înţeleg. Ahmed! Ai grijă de el, Azadeh.
- Da, spuse Azadeh rar. Tata l-a trimis pe mullah in sat?
- Nu ştiu, cred că da. L-am auzit cerându-i sovieticului să scape de Mahmud, ah, da, ăsta era numele falsului mullah. Poate că înălţimea sa l-a trimis acolo să vă chinuiască pe tine şi pe sabotor şi l-a trimis de asemenea către propria-i moarte, dar Allah a intervenit. Am auzit că sovieticul a încuviinţat să trimită oameni după acest Mahmud.

- Cum ai auzit de asta?

Aisha îşi strânse nervoasă chadorul.

- Palatul e un fagure de găuri prin care poţi să auzi şi să vezi, Azadeh. El, înălţimea sa, n-avea încredere în nimeni. Îi spiona pe toţi, chiar şi pe mine. Cred că ar trebui să fim prietene, aliaţi, tu şi cu mine. Suntem lipsite de apărare. Chiar şi tu. Poate mai mult tu decât oricare dintre noi, iar dacă nu ne ajutăm una pe cealaltă, suntem cu toate pierdute. Pot să te-ajut, pot să te apăr. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

- Îţi cer doar să îmi aperi fiul. Te rog. Eu pot să te apăr pe tine.

- Desigur c-ar trebui să fim prietene, spuse Azadeh, necrezând că o ameninţă ceva, dar curioasă să cunoască secretele palatului. Ai să-mi arăţi aceste locuri tainice? Şi ai să-mi împărtăşeşti ceea ce ştii?

- O, da, da, sigur c-am s-o fac. Chipul fetei se lumină.

- Am să-ţi arăt totul şi doi ani or să treacă foarte repede. O, da, o să fim prietene.

- Care doi ani?

- Câtă vreme soţul tău e plecat, Azadeh. Azadeh sări în picioare alarmată.

- Pleacă?

Aisha se holbă la ea.

- Desigur, ce altceva ar putea face?

În "Camera Europeană". Hashemi îi întinse lui Robert Armstrong mesajul scris de mână din partea lui Mzytryk, pe care i-l dăduse Hakim. Armstrong aruncă o privire şi îngenunche.
Privi iute asupra lui.

- Iartă-mă, Hashemi, nu ştiu să citesc turceşte.

- A, îmi pare rău, am uitat.

Hashemi îl citi în engleză. amândoi putură observa dezamăgirea lui Armstrong.

- Data viitoare, Robert, o să punem mâna pe el Insah Allah!

Nu-ţi face griji, se gândi Armstrong, A fost oricum cu bătaie lungă. O să pun mâna pe Mzytryk altă dată. O să pun eu mâna pe el şi pe tine, bătrâne prieten Hashemi mare porcărie din partea ta uciderea lui Talbot. De ce-ai făcut tu asta? Răzbunare? Din pricină că omul cunoştea prea multe din secretele voastre? Nu-ţi făcuse nici un rău, ba dimpotrivă, îţi întinsese multe ciolane şi a îndreptat multe din greşelile tale. Împuţită treabă. Nu i-ai dat nici o şansă, de ce-ar trebui să-ţi dau

eu ţie!? De îndată ce o să-mi aranjez ieşirea, o s-o încasezi! N-am nici un motiv să mai întârzii, acum că Mzytryk ştie că îl vânez şi-şi bate joc de noi de la adăpost. Poate că mărimile or să trimită pe cineva de la Special Branch sau o echipă specială la Tbilisi, acum că ştim unde este. Cineva o să pună mâna pe ticălos, chiar dacă n-o să fiu eu ăla. Îl trezi din gânduri Hakim Han, care zicea:

- Colonele, ce-s toate astea, Yazernov şi cimitirul?

Hashemi îi răspunse cu voce scăzută:

- E o invitaţie, înălţimea voastră. Yazernov este un intermediar pe care Mzytryk îl folosea din vreme în vreme, acceptat de ambele părţi când trebuia să se discute ceva important pentru aceste ambe părţi.

Armstrong fu cât pe-aci să pufnească în râs. Hashemi ştia la fel de bine ca şi el că era o promisiune de vendetă personală, fără îndoială o imediată Secţiune l6/a. Isteţ din partea lui Mzytryk să folosească numele Yazernov.

- S-a întâlnit cu Yazernov la momentul potrivit, spuse Hashemi. Cred, înălţimea voastră, că ar trebui să ne întoarcem la Teheran mâine.

- Da, spuse Hakim.

Întorcându-se cu maşina de la spital împreuna Azadeh, Hakim hotărâse că singura cale de a rezolva mesajul lui Mzytryk şi de a se ocupa de aceştia doi era să pornească de-a dreptul.

- Când o să vă întoarceţi la Tabriz?

- Dacă vă face plăcere, săptămâna viitoare. Atunci am sta de vorbă despre cum am putea să-l atragem pe Mzytryk aici. Cu ajutorul vostru, sunt multe de făcut în Azerbaidjan. Am primit chiar acum un raport că, în apropiere de Rezaiyeh, kurzii s-au răsculat pe faţă, aprovizionaţi din greu cu bani şi arme de irakieni, stârpii-ar Allah! Khomeini a ordonat armatei să înăbuşe răscoala odată pentru totdeauna.

- Kurzii? Hakim zâmbi. Nici măcar el, Allah să-l aibă-n pază, nici chiar el n-o să facă asta! Nici măcar o dată şi nici pentru totdeauna!

- De data asta s-ar putea, înălţimea voastră! Are fanatici pe care-i poate trimite împotriva fanaticilor.

- Gărzile Verzi se pot supune ordinelor şi pot muri, dar ei nu locuiesc în munţii aceia. Nu au tăria kurzilor şi nici nu tânjesc ca ci după libertate pe acest pământ în drumul spre Paradis.

- Cu îngăduinţa voastră, am să comunic sfatul vostru, înălţimea voastră, mai departe.

Hakim zise tăios:

-O să i se dea mai multă crezare decât celor ale tatălui meu sau ale bunicului meu? Ale căror sfaturi au fost la fel?

- Aş zice că da, înălţimea voastră. Pot să sper...

Cuvintele îi fură înecate de zgomotul brusc al elicopterului care porni, tuşi, hurui pentru câteva momente, apoi muri din nou.

Pe fereastră îl zăriră pe Erikki desfăcând una dintre capotele motoarelor şi uitându-se îndelung cu lanterna la complexul mecanism dinăuntru. Hashemi se întoarse cu spatele la Han, care stătea ţeapăn pe un scaun. Tăcerea se adânci, minţile celor trei bărbaţi gonind fiecare pe cărarea ei, fiecare la fel de puternică precum a celuilalt, fiecare înclinată spre o formă de violentă. Hakim Han spuse prudent:

- Nu poate fi arestat in casa mea sau pe domeniile mele. Chiar dacă nu ştie de telex, ştie că nu poate să rămână în Tabriz şi nici în Iran. Ştie că sora mea nu poate să plece cu el sau să părăsească Iranul pentru doi ani. Ştie că trebuie să plece imediat. Maşina lui nu poate să zboare. Sper să scape de arestare.

- Am mâinile legate, înălţimea voastră. Vocea lui Hashemi se străduia să pară sinceră şi să-şi ceară scuze. Datoria mea este să mă supun legilor ţării.

Absent, observă o scamă pe mânecă şi o îndepărtă. Armstrong prinse semnalul imediat. Atinsul mânecii stingi însemna: "trebuie să vorbesc cu omul ăsta între patru ochi, n-o să vorbească de faţă cu tine. Caută-ţi o scuză şi aşteaptă-mă afară". Repetă cu nota potrivită de tristeţe:

- E datoria noastră să ne supunem legilor.

- Sunt sigur... destul de sigur că n-a făcut parte din nici o conspiraţie. Nu ştie nimic despre zborul celorlalţi şi aş vrea să fie lăsat în pace să plece singur.

- Aş fi bucuros să informez SAVAMA de dorinţele voastre.

- Aş fi bucuros dacă aţi face ceea ce sugerez eu. Armstrong spuse:

- Înălţimea voastră, dacă o să mă iertaţi, problema căpitanului nu e afacerea mea, nu mă priveşte şi n-aş vrea să tulbur nici o problemă de stat.

- Da, poţi să pleci, superintendent. Când o să primesc raportul despre noile posibilităţi de securitate?
- Va fi în mâinile voastre când se întoarce colonelul.
- Pacea fie cu tine!
- Şi cu domnia voastră, înălţimea voastră! Armstrong ieşi, apoi porni cu paşi mari în lungul coridorului către ieşire. Hashemi o să-l perpelească la foc încet pe nefericitul ăsta, se gândi.

Seara era plăcută, răcoarea din aer pişcă plăcut, o geană roşiatică spre vest. Ceriu roş' la asfinţit / Ciobănașu-i mulţumit / Ceriu roş' la răsărit / Ciobănaşul nu-i tihnit.
- Bună seara, căpitane! Asa, ca între noi trei, eu, dumneata şi stâlpul porţii/. Dacă autobuzul ţi-ar funcţiona, ţi-aş sugera o excursie grabnică spre o frontieră.

Ochii lui Erikki se îngustară.
- De ce?

Armstrong scoase o ţigară.
- Clima nu-i prea sănătoasă pe-aici, nu?

Îşi făcu palmele căuş în jurul brichetei şi o aprinse.
- Dacă aprinzi o ţigară cu atâta petrol de jur împrejur, clima n-o să fie sănătoasă nici pentru dumneata, nici pentru mine, şi poate pentru totdeauna.

Apăsă comutatorul. Motorul începu să rotească perfect elicea timp de douăzeci de secunde, apoi bolborosi şi tăcu. Erikki înjură.

Armstrong încuviinţă politicos din cap şi se întoarse la maşină. Şoferul îi deschise uşa. Se aşeză pe bancheta din spate şi aprinse ţigara, trăgând adânc fumul în piept, nefiind prea sigur dacă Erikki înţelesese mesajul. Sper că da. Nu pot să îi arăt telexul fals şi nici nu pot să-i spun de Vârtej. Asta o să mă pună la cel mai apropiat zid pentru trădare faţă de Hashemi şi Han, pentru că mi-am băgat nasul unde n-am fost poftit - am fost avertizat. Destul de corect. E o chestie de politică internă. Christoase! M-am săturat până în gât de toate astea. Am nevoie de o vacanţă, una lungă. Unde? M-aş putea întoarce la Hong Kong pentru o săptămână sau două, să-mi caut vechii amici, puţinii care au mai rămas, sau poate să urc în Pays d'en Haut, în Ţinuturile înalte, să schiez. Să schiez? N-am mai schiat de ani de zile şi mi-ar prinde bine nişte bucătărie elveţiană, roesti şi wurst şi cafea bună cu multă frişca şi mult vin, mult. Aşa o să fac. Mai

întâi Teheranul, apoi să termin cu Hashemi şi mă topesc în înaltul cerului. Poate că o să dau peste cineva drăguţ...
Dar cei ca noi nu se încălzesc niciodată şi nici nu se schimbă. Ce dracu o să fac de aici înainte ca să fac rost de bani, acum, când pensia mea iraniană s-a dus şi pensia de poliţai în Hong Kong valorează din ce în ce mai puţin pe zi ce trece?
- Hello, Hashemi, cum a mers?
- Grozav, Robert. Şofer, ne întoarcem la sediu!
Șoferul acceleră, ieși prin poarta principală si goni în Josul drumului către oraș
- Erikki o s-o şteargă dis-de-dimineaţă, chiar înaintea zorilor. Noi îl urmăm până ne vine bine şi atunci punem mâna pe el în afara Tabrizului.
- Cu binecuvântarea lui Hakim?
- Binecuvântare între patru ochi, mânie în public. Mulţumesc.
Hashemi primi ţigara, evident mulţumit de sine însuşi.
- Până atunci, sărmanul, n-o să mai existe probabil. Armstrong se întreba la ce înţelegere ajunseseră.
- La sugestia lui Hakim?
- Desigur.
- Interesant.
Asta nu-i ideea lui Hakim. Oare ce pune la cale Hashemi acum?
- Da, interesant. După ce le dăm foc mujhadinilor în noaptea asta şi ne asigurăm că maniacul ăsta finlandez e terminat într-un fel sau altul, ne întoarcem la Teheran.
- Perfect.
Teheran, Casa Bakravan; ora 8,06 seara. Şeherazada puse grenada şi pistolul în geantă şi o ascunse sub haine, în sertarul dulapului ei. Hainele pe care le va purta pe sub chador mai târziu, scurta de schi, un pulover gros şi pantaloni de schi, erau deja pregătite. Acum purta o rochie de mătase de un verde palid, de la Paris, care îi sublinia figura şi picioarele lungi, perfecte. Se fardase desăvârşit. O ultimă verificare. Desăvârşit. O ultimă privire cercetătoare prin cameră, apoi coborî scările să se alăture petrecerii date în cinstea lui Daranush Farazan, viitorul ei soţ.
- Ah, Şeherazada!
Meshang îi ieşi în cale la uşă. Transpira şi îşi ascundea nervozitatea cu o prefăcută bună-dispoziţie, neştiind la ce să se

aştepte de la ea. Când se întorsese de la doctor mai devreme, sărise asupra ei cu gura şi cu ameninţări urâte, dar, spre surprinderea tuturor, ea se mulţumise doar să-şi coboare ochii şi să spună docilă: "Nu e nevoie să mai spui şi altceva, Meshang. Allah a hotărât. Te rog sa mă ierţi. Am să mă duc să mă schimb". Acum se afla acolo, la fel de docilă. Aşa ar trebui să fie, îşi zise el.

- Excelenţa sa Farazan moare de nerăbdare să te salute.

O luă de braţ şi o conduse printre cei aproape douăzeci de oameni din încăpere, cei mai mulţi dintre ei prieteni apropiaţi cu soţiile lor, Zarah şi câteva dintre prietenele ei, nici una dintre cele ale Şheherazadei. Zâmbi către cei pe care îi cunoştea, apoi îşi îndreptă întreaga atenţie spre Daranush Farazan.

- Bine aţi venit, Excelenţă, spuse politicoasă şi-i întinse mâna.

Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el. Era mai scund decât ea. Privi în jos la cele câteva şuviţe de păr cănit, întinse peste pielea aspră a cheliei, şi mai aspră pe mâini, răsuflarea urât mirositoare năvălind asupra ei, ochii lui mici şi negri sclipind.

- Pacea fie cu tine.

- Bine te-am găsit, Şeherazada, şi pacea fie cu tine, dar, te rog, te rog, nu-mi spune Excelenţă. cât... cât de frumoasă eşti!

- Mulţumesc, spuse şi se privi trăgându-şi înapoi mâna şi zâmbind şi stând lângă el şi repezindu-se să-i aducă o băutură răcoritoare, rochia fluturând, aducându-i-o înapoi atât de frumos pe cit era in stare s-o facă, zâmbind la complimentele lui searbede, salutând ceilalţi oaspeţi, prefăcându-se că nu bagă de seamă privirile lor insistente şi rìsetele înfundate, fără să exagereze gesturile, toate gândurile ei îndreptate asupra revoltei de la Universitate, care începuse deja, şi asupra marşului de protest care fusese interzis de Khomeini, dar care avea să aibă loc.

De partea cealaltă a încăperii, Zarah o privea, uimită de schimbare, dar mulţumind lui Allah că aceptase totul, Şi acceptase soarta şi avea să se supună ceea ce avea să facă viaţa lor mult mai uşoară. A tuturor. Ce-ar fi putut ace altceva? Nimic. Nici eu nu pot să fac altceva decât să accept că Meshang are o târfă de paisprezece ani care deja și-a scos colţii, lăudându-se că în curând o să devină a doua lui nevastă.

- Zarah!

- O, da, Meshang, dragul meu?
- Seara e perfectă! Perfectă!

Meshang îşi şterse fruntea şi primi cu plăcere o băutură răcoritoare de pe tava care conţinea şi pahare de şampanie, pentru cei care doreau.

- Sunt încântat că Şeherazada şi-a băgat minţile în cap, fiindcă, desigur, este o pereche potrivită pentru ea.
- Perfectă, spuse Zarah cu voce plăcută. Cred că ar trebui să fim recunoscători că a venit singur şi nu a adus unul dintre băieţandrii lui. E-adevărat, chiar miroase a gunoi, a scârboşenia pe care o vinde. Ai aranjat totul perfect, dragă Meshang!
- Da, da, aşa e, merge exact cum am plănuit.

Lângă Jaleh. Ca să ajungă la mica pistă de iarbă, cândva gazdă a unui aeroclub sărac, acum scoasă din funcţiune, Lochart ocolise oraşul şi se menţinuse la joasă înălţime ca să treacă pe sub radare. Tot drumul dinspre D'Arcy l908 îşi ţinuse emiţătorul reglat pe frecvenţa Aeroportului Internaţional Teheran, dar eterul era tăcut, aeroportul închis pentru Ziua Sfântă şi nici un zbor aprobat. Avusese grijă să sosească la apus şi fu foarte mulţumit când opri motorul şi auzi muezinii. Până acum toate bune.

Uşa hangarului era ruginită. Reuşi s-o deschidă cu destulă dificultate şi împinse elicopterul înăuntru, apoi o închise la loc şi porni la drum lung. Purta hainele de zbor şi, dacă avea să fie oprit, se gândea să spună că e un pilot de linie a cărui maşină se stricase şi trebuia să-şi petreacă seara cu prietenii.

Când ajunse la periferiile Teheranului, drumurile deveniră din ce în ce mai aglomerate, oamenii ducându-se acasă sau venind de la moschei, nici urmă de culoare sau râsete în mulţime, numai o teamă apăsătoare. Nu circulau prea multe maşini, cu excepţia vehiculelor armatei, pline ochi cu Gărzi Verzi. Nici urmă de militari în uniformă sau poliţie. Circulaţia era dirijată de tineri din Gărzile Verzi. Oraşul revenea la ordine. Nici o femeie nu purta îmbrăcăminte occidentală - numai chadoruri. Auzi în urma lui câteva blesteme, nu prea multe, câteva saluturi.

Ceva mai departe, în oraş, găsi un loc bun de unde putea prinde un taxi, în apropierea unei pieţe. Aşteptând, cumpără o sticlă de băutură răcoritoare şi un coltuc de pâine caldă, proaspătă, şi o mâncă încet. Vântul nopţii se înteţi puţin, dar grătarul sclipea vesel şi ademenitor.

- Vă salut, Excelenţă, hârtiile voastre, vă rog!

Erau tineri din Gărzile Verzi, politicoşi, câţiva cu un început de barbă. Lochart le arătă documentele sale de identitate ştampilate şi aduse la zi, şi i le înapoiară după ce vorbiră o vreme între ei.

- Putem să vă întrebăm unde mergeţi? în farsi stâlcit cu bună-ştiinţă, spuse:

- Vizitez prieteni, lângă bazar, maşină stricat. Insah Allah.

Îi auzi vorbind din nou între ei, spunând că piloţii erau oameni siguri, că pilotul era canadian, nu e asta o parte a Marelui Satan? Nu, nu cred.

- Pacea fie cu domnia ta, spuseră şi plecară.

Se duse până la colţ şi privi circulaţia, simţind din plin mirosul puternic al oraşului: petrol, mirodenii, fructe putrede, urină, transpiraţie, sudoare şi moarte. Ochii ageri zăriră un taxi cu numai doi oameni în spate şi unul în faţă, într-o intersecţie blocată de un camion care încerca să vireze. Fără şovăire, se strecură printre maşini, împinse într-o parte cu umerii un alt om, smuci uşa din spate, deschizând-o, şi se înghesui înăuntru, cerându-şi îndelung scuze într-o farsi corectă şi implorându-i pe pasageri să-i îngăduie să-i însoţească. După câteva blesteme şi ceva tocmeală, şoferul descoperi că bazarul era chiar pe traseul pe care îl aranjase cu ceilalţi, fiecare dintre ei un călător singuratic, care îşi croise şi el drum înăuntru.

- Cu ajutorul lui Allah, pentru Domnia voastră o să opresc a doua oară, Excelenţă!

- Am reuşit, îşi spuse exultând, apoi îngădui celuilalt gând să iasă la suprafaţă. Sper că şi ceilalţi au reuşit. Duke. V Scrag şi Rudi. Toți, si Freddy, si bătrânul Mac.

Bahrain, Aeroportul Internaţional; ora 8,50 seara. Jean-Luc stătea lingă platforma elicopterelor cu binoclul îndreptat către cele două 212 aflate la capătul platformei, cu luminile de navigaţie clipind. Primiseră aprobarea unei aterizări directe şi se apropiau iute. Lângă el era Mathias, folosindu-şi şi el binoclul, şi în apropiere se afla o ambulanţă, un doctor şi ofiţerul de la Imigraţii, Yusuf.

Cerul era limpede şi plin de stele, noaptea plăcută cu un vânt uşor, cald. Elicopterul din frunte se întoarse puţin şi Jean-Luc putu să citească literele de înregistrare: GUVX. Englez, slavă Domnului! Au avut timp la Jelet, îşi zise recunoscându-l pe

Petikin în carlingă, apoi întoarse binoclul către celălalt 212 şi-l zări pe Ayre şi pe Kyle, mecanicul. Petikin ateriza. Mathias şi Jean-Luc se repeziră amândoi, Mathias la Petikin, Jean-Luc la uşa cabinei. O deschise larg.
- Hello, Genny! Cum se simte?
- Nu pare să respjre.

Faţa lui era albă. Într-o străfulgerare, Jean-Luc îl zări pe McIver întins pe podea cu o vestă de salvare sub cap. Cu douăzeci de minute mai înainte, Petikin raportase turnului din Bahrain că unul din echipajul său, McIver, părea să aibă un atac de cord şi avea nevoie urgentă de un doctor şi de o ambulanţă la aterizare. Turnul cooperase imediat. Doctorul trecu grăbit pe lângă el, urcă în cabină şi îngenunche lângă McIver. O singură privire îi fu de-ajuns. Folosi seringa hipodermică pe care o pregătise.
- Asta o să-l pună repede pe picioare şi o să ajungă la spital în câteva minute.

Strigă în arabă după ajutoarele sale şi acestea sosiră în fugă. O ajută pe Genny să coboare. Jean-Luc se afla lângă ei.
- Sunt doctorul Lanoire, te rog spune-mi ce s-a întâmplat?
- Este un atac de cord? întrebă ea.
- Da, da, aşa e. Nu unul rău, spuse doctorul, încercând s-o liniştească.

Era jumătate francez, jumătate bahrairi, şi fuseseră norocoşi că îl obţinuseră atât de repede. În spatele lor, sanitarii îl întinseseră pe McIver pe o targa şi îl scoteau uşurel din elicopter.
- Soţul meu a început dintr-o dată să gâfâie şi a spus răguşit nu pot să respir. Apoi s-a ghemuit, strâmbându-se de durere, şi a leşinat. Îşi şterse sudoarea de pe buza de sus şi continuă cu aceeaşi voce plată. M-am gândit că trebuie să fie un atac de cord şi nu ştiam ce să iac. Apoi mi-am amintit ce mi-a zis bătrânul Doc Nutt când ne-a ţinut tuturor soţiilor o conferinţă, mai demult, şi am descheiat gulerul lui Duncan şi l-am întins pe podea şi după aia am găsit capsulele pe care ni le-a dat el şi i-am spart una sub nas.
- Nitrat de amoniu?
- Da, da, asta era. Doctorul ne-a dat câte două la fiecare şi ne-a spus cum să le folosim. A fost groaznic, dar Duncan a gemut şi pe jumătate şi-a revenit şi a leşinat din nou. Dar respira,

respira... Nu prea se putea auzi bine în cabină, dar cred că o dată respiraţia i s-a oprit şi-atunci am folosit ultima capsulă şi asta a părut să îndrepte lucrurile puţin, din nou.

Doctorul privise tot timpul brancarda. În clipa în care fu aşezată la locul ei în ambulanţă, îi spuse lui Jean-Luc:

- Căpitane, te rog, adu-o pe doamna McIver la spital într-o jumătate de oră. Asta-i cartea mea de vizită, cei de acolo or să ştie unde sunt.

Genny spuse repede:

- Nu credeţi că... Doctorul o întrerupse ferm:

- O să-l ajutăm mai mult dacă o să mă lăsaţi să-mi fac treaba! O jumătate de oră. Dumneata ţi-ai făcut datoria. I-ai salvat viaţa, cred.

Porni în fugă.

CAPITOLUL 67

Teheran, casa Bakravan; ora 8,59 seara. Zarah învârtea pe lângă masă pentru o ultimă verificare a pregătirilor. Farfurii şi tacâmuri şi şerveţele de pânză albă, castroane cu diferite feluri de horisht, cărnuri şi legume pâine proaspătă şi fructe proaspete, dulciuri şi condimente. Numai orezul mai trebuia să sosească, iar acesta urma să fie adus când ea avea să-i cheme pe oaspeţi la masă. Dădu ultimele indicaţii servitorilor şi intră în cealaltă încăpere. Oaspeţii lor încă mai pălăvrăgeau si o văzu pe Şeherazada singură, în apropierea lui Daranush care se afla adâncit în conversaţie cu Meshang. Ascunzându-şi tristeţea, se îndreptă către ea.

- Draga mea, arăţi atât de obosită... Te simţi bine?

- Desigur că se simte bine! strigă Meshang tare, cu un zâmbet subţire.

Şeherazada îşi întinse un zâmbet pe chipul devenit foarte palid.

- Din pricina agitaţiei, Zarah, doar agitaţia. Apoi către Farazan: Dacă nu vă supăraţi, Excelenţă Daranush, n-am să stau lângă domnia voastră la cină în seara asta.

- De ce, ce s-a întâmplat, spuse tăios Meshang, ti-e rău?

- O nu, dragul meu frate. E doar agitaţia. Şeherazada se întoarse din nou către bărbatul cel scund.

- Poate că mi s-ar îngădui să ne întâlnim mâine. Poate luăm cina mâine?

Mai înainte ca Meshang să poată interveni, Daranush spuse:

- Desigur, draga mea, şi se apropie mai mult, sărutându-i mâna.

Şeherazadei îi trebui toată puterea ca să nu verse.

-O să cinăm mâine. Poate că Domnia ta şi Excelenţa sa Meshang, şi Zarah, îmi veţi onora sărmana mea casă. Chicoti. Chipul lui deveni şi mai grotesc.

- Sărmana noastră casă.

- Îţi mulţumesc. Am să mă gândesc cu plăcere la aceasta. Noapte bună. Pacea fie cu voi.

- Şi cu voi!

Fu la fel de politicoasă cu fratele ei şi cu Zarah, apoi ieşi şi-i lăsă. Daranush o privi îndepărtându-se, apreciind legănarea coapselor ei băieţeşti şi a şoldurilor.

Pe Allah, uită-te la ea, îşi spuse mulţumit, imaginându-şi-o goală, supunându-i-se. Am făcut un aranjament mai bun decât îmi închipuiam. Pe Allah, când Meshang mi-a propus căsătoria, m-am lăsat convins doar de zestre şi de promisiunea unei întovărăşiri politice în bazar. Amândouă importante, aşa cum desigur ar trebui să fie pentru o femeie grea cu copilul unui străin. Dar acum, pe Allah, nu cred că va fi aşa de greu s-o pun în pat, s-o fac să mă slujească aşa cum îmi place mie şi câteodată să-mi facă copii. Cine ştie, poate că o să fie aşa cum a zis Meshang. Poate că o să-l piardă pe cel pe care-l poartă. S-ar putea.

Se scarpină absent sub pântece.

- Acum, unde rămăseserăm, Meshang?

- La sugestia mea pentru o nouă bancă...

Şeherazada încuie uşa şi alergă uşoară în sus pe scări. Jari o aştepta în cameră, aţipită în fotoliul cel larg.

- O, prinţesă, cum...

- Mă duc să mă culc acum, Jari. Poţi să pleci şi să nu ă deranjeze nimeni, Jari, nimeni, pentru nici un motiv.

- Dar, prinţesă, o să dorm în scaun şi... Şeherazada bătu nervoasă din picior. Noapte bună şi să nu fiu deranjată.

Încuie zgomotos uşa după ea, îşi aruncă pantofii din picioare, apoi, foarte tăcută, se schimbă la repezeală. Vălul şi chadorul. Descuie cu grijă uşile-fereastră ale balconului şi se

strecură afară. Scările coborau către o grădină interioară şi de acolo un culoar ducea spre o uşă secundară. Trase uşurel zăvoarele. Balamalele scârţâiră. Se trezi în alee şi trânti uşa. În timp ce se depărta, chadorul flutura în spatele ei ca o aripă mare, neagră.

În camera de primire, Zarah aruncă o privire la ceas și se îndreptă către Meshang.

- Dragul meu, nu ţi-ar plăcea să servim cina acum?

- Într-o clipă, nu vezi că Excelenta Sa si cu mine suntem ocupaţi?

Zarah oftă, apoi se depărta ca să vorbească cu o prietenă, dar se opri când văzu portarul intrând tulburat privind în jur după Meshang, apoi repezindu-se la el si şoptindu-i la ureche. sângele dispăru din obrajii lui Meshang. Daranush Farazan icni, rămânând cu gura căscată.

- Ce s-a întâmplat?

Gura lui Meshang se mişcă, dar nu se auzi nici un sunet. În tăcerea ce se lăsase brusc, servitorul înspăimântat izbucni:

- Gărzile Verzi... sunt aici, înălţimea voastră. Gărzile Verzi... cu... cu un mullah. Vor să vorbească cu Excelenţa Sa... imediat.

În tăcerea adâncă, toată lumea îşi aminti arestarea lui Paknouri şi convocarea lui Jared şi toate celelalte execuţii şi zvonuri despre komitehuri, închisorile pline cu prieteni şi clienţi şi cunoştinţe.

Daranush spumega de furie că se afla acolo, în casa aceea, la vremea aceea. Îi venea să-şi sfâşie hainele pentru că acceptase atât de prosteşte să se alieze cu familia Bakravan, deja condamnată din pricina cametei lui Jared, aceeaşi camătă de care erau vinovaţi toţi zarafii bazarului, dar numai Jared fusese prins. Fiu de căţea! Şi eu care am acceptat căsătoria faţă de toată lumea, si-am acceptat în taină să particip la planurile lui Mesnang! Planuri pe care acum pot să le înţeleg! Oh, Allah să mă apere, căci sunt primejdios de moderne, de occidentale şi desigur, se vede limpede, împotriva hotărârilor şi dorinţelor Imamului. Fiul de căţea! Casa asta trebuie să aibă o ieşire prin dos. Blestemată casă!

Patru tineri din Gărzile Verzi şi un mullah se aflau în camera de primire în care îi lăsase servitorul, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi sprijinindu-se de pernele de mătase. Îşi scoseseră pantofii şi îi lăsaseră lângă uşă. Tinerii priveau cu

ochii măriţi la bogăţia care îi înconjura, ţinându-şi armele pe covoare, lângă ei.

Mullahul purta un halat fin şi un turban alb şi era un om impozant, trecut de şaizeci de ani, cu barbă albă şi sprâncene întunecate, cu faţă severă şi ochi negri. Uşa se deschise. Meshang intră în încăpere cu paşi mici, ca un automat. De spaimă, era alb la faţă şi îl durea capul.

- Vă salu... salut, Excelenţă!

- Salaam! Sunteţi Excelenţa Meshang Bakravan? Meshang încuviinţă din cap, tăcut.

- Da. Atunci din nou salutări şi pacea fie cu voi, excelenţă! Vă rog să ne iertaţi c-am sosit atât de târziu. Eu sunt mullahul Siani şi vin din partea komhehului. Am descoperit abia acum cele întâmplate cu Excelenţa Sa Bakravan şi am sosit să vă spun că, deşi a fost voia lui Allah, Excelenţa Sa n-a fost niciodată condamnat prin lege, ci a fost împuşcat din greşeală, proprietăţile le expropriate din greşeală şi că toate vor fi înapoiate îndată.

Meshang rămase cu gura căscată, fără glas.

- Guvernul Islamic este hotărât să urmeze legile lui Allah.

Sprâncenele mullahului se împreunară.

- Allah ştie că nu putem să-i stăpânim pe toţi cei prea zeloşi sau oamenii prost sfătuiţi şi nepricepuţi. Numai Allah ştie că unii, din prea mult zel, fac greşeli. Şi Allah știe, de asemenea, că sunt mulţi care folosesc revoluţia pentru fapte rele, ascunzându-se sub mantia patriotismului, mulţi care răstălmăcesc Islamul pentru propriile ur scopuri murdare, mulţi care nu se supun Cuvântului lui Allah, mulţi care se străduiesc să stârnească tulburarea între noi şi mulţi care poartă turbanul cu sufletul întinat, chiar nu-l merită, chiar şi unii ayatolahi, chiar şi ei, dar cu ajutorul lui Allah o să le smulgem turbanele, curăţind prunul, şi-o să strivim răul oriunde s-ar găsi. Cuvintele nu ajungeau la Meshang. Mintea lui exploda de speranţă.

- Tatăl meu... O să... primim... o să primim proprietăţile?

- Guvernul nostru Islamic este guvernul Legii, numai Allah este Legea. Legea are autoritatea absolută asupra oricui, inclusiv asupra guvernului Islamic. Chiar şi cel mai nobil dintre trimişi, pacea fie asupra lui, se supune legii pe care Allah singurul a dezvăluit-o, a răspândit-o limba Coranului.

Mullahul se ridică.

- Dar Excelenţa Jared Bakravan nu a fost judecat după Lege.
- Este adevărat?
- Da. Voia lui Allah, Excelenţă! Totul o să vă fie înapoiat. Nu ne-a sprijinit din plin tatăl vostru? Cum poate guvernul Islamic să prospere fără sprijinul şi ajutorul bazarului, cum putem noi exista fără negustorii din bazar în lupta împotriva duşmanilor Islamului, a duşmanilor Iranului şi necredincioşilor?

În afara bazarului. Taxiul se opri în piaţa aglomerată. Lochart ieşi şi plăti şoferul în timp ce doi din mulţimea de posibili pasageri, un bărbat şi o femeie, se înghesuiră pe locul pe care el abia îl părăsise.

Piaţa era plină de lume care se revărsa în şi din moschee şi bazar, printre tarabele de pe străzile înconjurătoare. Nu-i acorda nimeni prea multă atenţie, uniforma şi şapca deschizându-i drum. Noaptea era răcoroasă şi cerul acoperit. Vântul se întărise din nou şi făcea să pâlpâie flăcările lămpilor cu ulei ale vânzătorilor ambulanţi. Dincolo de piaţă se afla strada pe care era casa Bakravan şi o porni cu pas vioi, dădu colţul şi se trase într-o parte ca să lase să treacă mullahul Siani şi Gărzile Verzi, apoi continuă să mai înainteze.

La uşa croită în peretele înalt se opri, trase adânc aer în piept şi bătu tare. Apoi mai bătu o dată şi încă o dată. Auzi paşi şi văzu un ochi în spatele vizorului.
- Portarule, eu sunt, Excelenţa căpitan Lochart, strigă vesel.

Uşa se dădu de perete.
- Bine aţi venit, Excelenţă, spuse portarul.

Era încă zguduit de sosirea neaşteptată a mullahului şi Gărzilor Verzi, în faţa cărora se înclinase umil însuşi Excelenţa Sa Ţâfnă, care, chiar în clipa în care fuseseră trase la loc zăvoarele uşii, începuse să sară în sus şi-n jos ca un nebun, tropăind mărunţel şi se repezise înapoi in casă fără să scoată o vorbă, iar acum altă apariţie, pe Allah, necredinciosul care mai înainte a fost căsătorit cu logodnica Excelenţei Scârnă.

O pală de vânt aduse frunze moarte în curtea interioară. Un alt servitor, cu ochii holbaţi, gata să-i iasă din orbite, stătea la uşa principală.
- Bine aţi venit, Excelenţă, bolborosi. Eu... o să-i spun Excelenţei Meshang că aţi sosit.
- Aşteaptă!

Lochart putea auzi acum zumzetul vocilor agitate ce ajungea până la el din salon, clinchetul paharelor şi râsetele grupului.
- Soţia mea e acolo?
- Soţia voastră?
Servitorul îşi veni în fire cu greu.
- Înălţimea sa, Excelenţă căpitan, s-a dus la culcare. Lochart se nelinişti.
- E bolnavă?
- Nu părea bolnavă, Excelenţă! S-a dus să se culce imediat după cină. O să-i spun Excelenţei Meshang că...
- Nu-i nevoie să-l tulburi şi nici pe oaspeţii lui, spuse încântat de ocazia de-a o vedea singură mai întâi. Mă duc eu până la ea, apoi am să cobor şi am să mă anunţ eu mai târziu.
Servitorul îl urmări urcând scările câte două odată, aşteptă până când dispăru din priviri, apoi alergă grăbit să-l găsească pe Meshang.
Lochart străbătu coridor după coridor. Se străduia să păşească fără zgomot, încercând să-şi imagineze surpriza ei şi fericirea şi cum vor coborî apoi să-i întâmpine pe Meshang şi cum avea Meshang să asculte planul său. În cele din urmă ajunse la uşa dormitorului ei şi apăsă pe clanţă. Cum uşa nu se deschise, bătu cu vârfurile degetelor şi strigă încetişor:
- Şeherazada! Sunt eu,Tommy! Sufletul său cânta cât timp aşteptă.
- Şeherazada!
Aşteptă. Din nou bătu uşor cu degetele. Iar aşteptă. Apoi bătu ceva mai tare.
- Şeherazada!
- Excelenţă!
- O, salut, Jari, spuse, fără să bage de seamă în nerăbdarea lui că femeia tremura.
- Şeherazada dragă, descuie uşa, sunt eu, Tommv!
- Înălţimea sa a cerut să nu fie deranjată.
- Nu s-a referit la mine. Desigur că nu. A luat ceva de dormit?
- O, nu, Excelenţă.
Îşi îndreptă toată atenţia asupra ei.
- De ce eşti atât de înspăimântată?
- Eu? Eu nu sunt înspăimântată, Excelenţă. De ce ar trebui să fiu înspăimântată?

Ceva nu e-n regulă, îşi zise. Nerăbdător, se întoarse la uşă.
- Şeherazada! Aştepta, aştepta, aştepta.
- E ridicol, murmură. Şeherazada!
Mai înainte să-şi dea seama ce face, izbea cu pumnii în uşă.
- Deschide uşa, pentru Dumnezeu!
- Ce faci aici?
Era Meshang, roşu de furie. La celălalt capăt al coridorului apăru Zarah şi se opri acolo.
- Bună... bună seara, Meshang, spuse cu inima gata să-i spargă pieptul, încercând să dea glasului o intonaţie normală şi politicoasă şi de ce dracu nu deschide uşa şi nu aşa ar trebui să se întâmple... M-am întors să-mi văd soţia.
- Nu este soţia ta. A divorţat. Acum ieşi afară! Lochart se holbă la el, aiurit.
- Bineînţeles că e soţia mea.
- Pe Allah! Te-ai prostit? A fost. Acum pleacă din casa mea!
- Esti nebun?! Nu poţi să hotărăşti divorţul chiar aşa!
- IEŞI AFARĂ!
- Du-te dracului!
Lochart începu să bată iarăşi cu pumnii în uşă.
- Şeherazada!
Meshang se răsuci pe călcâie către Zarah:
- Du-te şi adu nişte Gărzi Verzi. Du-te! Adu nişte Gărzi Verzi ca să-l arunce pe nebunul ăsta afară!
- Dar, Meshang, nu e primejdios să-i amesteci în...
- Adu-i încoace!
Nervii lui Lochart cedară. Izbi cu umărul în uşă. Se zgudui toată, dar nu cedă, aşa că ridică piciorul şi izbi cu călcâiul în încuietoare. Broasca sări şi uşa se dădu de perete.
- Adu Gărzile Verzi, ţipă Meshang. Nu înţelegi că sunt de partea noastră acum? Am fost reabilitaţi!
Apoi năvăli şi el prin uşă. La fel de nedumerit, descoperi că încăperea era goală, patul gol, baia goală şi nu exista nici un alt loc unde ar fi putut fi sora lui. Şi el şi Lochart se întoarseră către Jari, care stătea în uşă, holbându-se neîncrezătoare. Zarah se apropie prudentă prin spatele ei.
- Unde e?! strigă Meshang.

- Nu ştiu, Excelenţă, n-a plecat deloc de-aici. Camera mea este alături şi dorm uşor.

Jari urlă când Meshang o izbi cu dosul palmei peste gură, izbitura trântind-o la pământ.

- Unde s-a dus?
- Nu ştiu, Excelenţă! Credeam că e-n pat!

Ţipă când vârful pantofului lui Meshang o izbi în coaste.

- Pe Allah, nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu!

Lochart se afla lângă uşile balconului. Se deschiseră cu uşurinţă, deja descuiate. Într-o clipă ajunse în balcon, în jos pe scări şi la uşa din spate. Se întoarse încet, tulburat. Meshang şi Zarah îl priveau de pe balcon.

- Uşa din spate era descuiată. Cred c-a plecat pe-acolo.
- Plecat?! Unde?

Meshang se înroşise tot şi Zarah se întoarse către Jari care stătea încă în patru labe în baie, gemând şi plângând de spaimă şi durere.

- Taci din gură, căţea, sau o să pun să te biciuiască!
- Jari, dacă nu ştii unde e, unde s-a dus, unde crezi că s-a dus?
- Eu... eu nu ştiu, înălţimea voastră, suspină bătrâna.
- Gândeşte-te, ţipă Zarah şi o pălmui. Jari urlă.
- Nu ştiuuuu! A fost ciudată toată ziua, Excelenţă! Ciudată! M-a gonit în după-amiaza asta şi a ieşit singură şi ne-am întâlnit aproape de şapte după-amiază şi ne-am întors împreună, dar nu mi-a zis nimic, nimic, nimic...
- Pe Allah, de ce nu mi-ai spus? strigă Meshang.
- Ce să vă spun, Excelenţă? Vă rog nu mă loviţi din nou, vă rog!

Meshang bâjbâi după un scaun. Trecerea violentă de la groaza cumplită când îi fuseseră anunţaţi mullahul si gărzile sale la euforia nestăpânită în faţa reabilitării lor şi înapoierii tuturor bunurilor, apoi la furie, aflând că Lochart e acolo şi Şeherazada plecase, îl dezechilibra pentru moment. Gura i se mişca, dar nu scotea nici un sunet şi îl vedea pe Lochart punându-i întrebări lui Jari, dar nu putea înţelege nici un cuvânt.

Când năvălise înapoi în sufragerie ca să bâlbâie vestea trimisă de Allah, urmase un val de bucurie. Zarah plânsese de fericire şi-l îmbrăţişase şi toate femeile făcuseră la fel, iar bărbaţii îi scuturaseră călduros mâna. Toţi, cu excepţia lui Daranush. Daranush nu mai era acolo. O ştersese pe uşa din spate.

- A şters-o ca un papă-lapte, strigă cineva.

Toată lumea începuse să râdă; uşurarea fiecăruia că nu se mai afla în primejdie imediată de-a fi acuzat de complicitate, laolaltă cu neaşteptata întoarcere a bogăţiilor şi puterii lui Meshang îi ameţise pe toţi.

Cineva strigase:

- Chiar că nu puteai să ţi-l faci cumnat pe Daranush cel Viteaz, Meshang.

- Nu, nu, pe Allah! îşi aduse aminte că spusese, înghiţind pe nerăsuflate un pahar de şampanie.

- Ce încredere ai putea să-i acorzi unui astfel de om? Nici măcar o găleată de scârnă!

- Pe Profet! întotdeauna mi-am zis că Daranush Murdarul lua prea mult pentru serviciile lui. Bazarul ar trebui să-i rezilieze contractul.

Alte strigăte de bucurie şi încuviinţări generale şi Meshang băuse un al doilea pahar de şampanie, radiind în sinea lui, cugetând la noile, minunatele posibilităţi deschise acum în faţa lui, noul contract pentru gunoaiele bazarului pe care el, ca parte lezată, îl va primi, desigur, un nou sindicat care să finanţeze guvernul sub îndrumarea lui şi profituri mai mari, noi asocieri cu miniştri mai importanţi decât Aii Kia - unde-i câinele ăla? noi înţelegeri în câmpurile de petrol, monopoluri de aranjat, o nouă pereche pentru Şeherazada, atât de uşor acum, pentru că cine n-ar vrea să facă parte din familia sa, familia negustorilor din bazar? Nu mai avea nevoie acum să plătească o dotă înrobitoare pe care o acceptase numai pentru că fusese obligat.

Toate bunurile mele îmi sunt înapoiate - domeniile de pe ţărmul Caspicei, străzi întregi cu case în Jaleh, apartamente în suburbiile din nord, pământuri şi livezi şi câmpuri şi sate - toate înapoiate.

Apoi servitorul îi risipise entuziasmul, şoptindu-i că Lochart se întorsese, că se afla deja în casă, deja la etaj. Năvălise în sus pe scări şi acum privea neajutorat omul pe care-l ura atât de mult luând-le la întrebări pe Jari şi Zarah ascultându-l la fel de atentă. Cu un efort, se concentra.

Jari spunea printre suspine:

- Nu sunt sigură, Excelenţă. Ea doar... doar mi-a spus că tânărul care i-a salvat viaţa la primul Marş de Protest al femeilor a fost un student de la Universitate.

- L-a întâlnit vreodată singură?
- O nu, Excelenţă, o, nu! Aşa cum ţi-am spus, l-am întâlnit la marş şi ne-a invitat să bem cafea ca să ne întremăm.

Era îngheţată de spaimă c-ar fi putut fi prinsă cu minciuna, dar şi mai înspăimântată c-ar fi putut spune fără să vrea ceea ce se întâmplase într-adevăr. Allah să ne apere! se rugă. Unde s-a dus, oare, unde?
- Cum îl chema, Jari?
- Nu ştiu, Excelenţă. Poate Ibrahim... sau... sau Ishmael. Nu ştiu. V-am spus deja, nu era important.

Lochart simţea că-i explodează capul. Nici o urmă, nimic. Unde s-ar fi putut duce? La locuinţa unei prietene, la Universitate, la un alt marş de protest?

Nu uita zvonurile din piaţă despre studenţii de la Universitate care s-au ridicat din nou. Erau aşteptate alte explozii în noaptea asta, alte marşuri şi alte contrademonstraţii, Gărzile Verzi împotriva celor de stânga, dar toate demonstraţiile nesprijinite sau organizate de către Imam fuseseră interzise de komiteh şi răbdarea komitehului luase sfârşit.
- Jari, trebuie să ai vreo idee, vreun fel de a ne ajuta. Meshang spuse răguşit:
- Biciuiţi-o, ştie!
- Nu, nu, nu ştiii-hiuuu!
- Taci din gură, Jari!

Lochart se întoarse către Meshang, cu obrazul palid şi stăpânit de o violenţă fără margini.
- Nu ştiu unde s-a dus, dar ştiu de ce. Tu ai forţat divorţul şi jur în faţa bunului Dumnezeu că dacă păţeşte ceva, orice, ai să plăteşti.

Meshang izbucni:
- Tu ai părăsit-o, tu ai lăsat-o fără un ban, tu ai abandonat-o şi ai divorţat...
- Nu uita, ai să plăteşti! Şi dacă mă împiedici să intru în casa asta, oricând mă voi întoarce sau se întoarce ea, pe Dumnezeu, şi asta o să cadă tot pe capul tău!

În pragul nebuniei, Lochart ieşi cu paşi mari pe balcon. Zarah spuse iute:
- Unde te duci?
- Nu ştiu. Eu... poate la Universitate. Poate că s-a dus să participe la altă demonstraţie, deşi de ce a fugit aşa...

Lochart nu îndrăznea să dea glas spaimei care-l stăpânea: că răzvrătirea ei era atât de profundă, că mintea ei era eliberată şi avea să se omoare, o, nu, nu sinucidere de câte ori în trecut îi spusese oare să nu-ţi faci niciodată griji în privinţa mea, Tommy. Eu sunt o drept-credincioasă. Voi încerca întotdeauna să îndeplinesc porunca lui Allah şi atâta vreme cât am să mor împlinind lucrarea lui Allah cu numele lui Allah pe buze, am să mă duc în Paradis. Dar cum rămâne cu copilul nostru? O mamă n-ar face, n-ar putea să facă așa ceva. Ea ar putea oare... cineva ca Şeherazada? Profund afectată?

Încăperea părea îngheţată. Rămase nemişcat în mijlocul dormitorului un timp care-i păru o veşnicie. Apoi, dintr-o dată, sufletul său se deschise către noi ţărmuri. Cu un glas neobişnuit de limpede, spuse:

- Staţi mărturie: Recunosc că nu este alt Dumnezeu decât Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah... Recunosc că nu este alt Dumnezeu decât Allah şi Mahommed este Profetul lui Allah...

Şi a treia şi ultima oară. Acum o făcuse. Era împăcat cu sine însuşi îi văzu holbându-se la el, ameţiţi. Meshang sparse tăcerea. Furia i se risipise.

- Allah e mare! Bine ai venit! Dar rostirea Shahadei nu ajunge. Nu numai atât...

- Ştiu, dar e un început!

Îl priviră dispărând în noapte, ca vrăjiţi, căci fuseseră martorii unui suflet ce se salvase, ai unui necredincios transformat pe neaşteptate într-un drept-credincios. Toţi erau plini de bucurie - mai mult sau mai puţin.

- Allah e mare! Zarah şopti:

- Meshang, asta nu schimbă totul?

- Da şi nu, dar acum o să meargă în Paradis. Acum sunt foarte obosit.

Îşi îndreptă ochii către Jari şi ea începu să tremure din nou.

- Jari, spuse cu aceeaşi voce calmă, o să fii biciuită până o să-mi spui tot adevărul sau o să ajungi în Iad. Haide, Zarah, nu trebuie să uităm de oaspeţii noştri!

- Şi Şeherazada?

- Cum vrea Allah!

Lângă Universitate; ora 9,48 seara. Şeherazada dădu cotul în strada principală, unde se adunau Gărzile Verzi și

sprijinitorii lor. Mii. Marea lor majoritate erau bărbaţi, toţi înarmaţi. Îi conduceau şi organizau mullahii, îndemnându-i să păstreze disciplina, să nu tragă asupra celor de stânga până când aceia nu aveau să tragă asupra lor, să încerce să-i convingă să se depărteze.
- Nu uitaţi că sunt iranieni, nu străini ai Satanei, Allah e mare! Allah e mare!
- Bine ai venit, copilă! spuse blând bătrânul mullah. acea fie cu tine!
- Şi cu tine, răspunse ea. O să pornim împotriva duşmanilor lui Allah?
- O, da, peste puţină vreme. Avem destul timp.
- Am un pistol, spuse ea mândră, arătându-i-l. Allah e mare.
- Allah e mare. Însă ar fi mai bine ca omorurile să înceteze şi cei rătăciţi să recunoască Adevărul, să renunţe la ereziile lor, să se supună Imamului şi să se întoarcă în sânul Islamului.

Bătrânul îi cântări tinereţea şi hotărârea şi se simţi înălţat şi întristat în acelaşi timp.
- Ar fi mai bine să se pună capăt omorurilor, dar dacă cei ai mâinii stângi n-or să renunţe să se mai opună Imamului, pacea lui Allah fie cu el, atunci, cu ajutorul lui Allah o să-i aruncăm în Iad.

CAPITOLUL 68

Tabriz, la palat; ora l0,05 noaptea. Toţi trei stăteau în faţa focului de lemne, bând cafeaua după cină şi privind flăcările; încăperea era mică şi bogat împodobită, caldă şi intimă, una dintre străjile lui Hakim stând lângă uşă. Dar între ei nu exista pace, deşi toţi se prefăceau, acum, ca şi în tot timpul serii. Flăcările le atrăgeau privirile, fiecare văzând în ele alte imagini. Erikki privea răspântia şoselei, întotdeauna răspântia, pe un drum flăcările conducându-l către singurătate, pe celălalt către împlinire. Poate da, poate nu.

Azadeh privea viitorul, încercând să nu-l vadă. Hakim Han îşi desprinse ochii de la foc şi aruncă mănuşa.
- Ai fost abătută toată seara, Azadeh, spuse.
- Da, cred că toţi suntem. Zâmbetul ei nu era sincer. Crezi c-am putea vorbi în taină, numai noi trei?
- Desigur. Hakim făcu semn străjii. O să te chem dacă o să am nevoie.

Omul se supuse şi închise uşa după el. In aceeaşi clipa atmosfera din încăpere se schimbă. Acum toţi trei erau adversari, fiecare conştient de asta, toţi pregătiţi şi toţi in gardă.
- Da, Azadeh?!
- E adevărat ca Erikki trebuie să plece imediat?
- Da.
-Trebuie să fie o soluţie! Nu pot să îndur doi ani fără soţul meu.
- Cu ajutorul lui Allah, timpul o să treacă repede. Hakim Han stătea drept, ţeapăn, durerea alungată de codeină.
- Nu pot să îndur doi ani.
- Jurământul tău nu poate fi călcat. Erikki spuse:
- Are dreptate, Azadeh. Ai jurat de bunăvoie. Hakim este Han şi preţul e... drept. Dar toate morţile... Trebuie să plec. Vina-i a mea, nu a ta sau a lui Hakim.
- N-ai greşit cu nimic, cu nimic. Ai fost forţat să mă aperi şi să te aperi, erau fiare setoase de sânge, doreau să ne ucidă. Cât despre raid, ai făcut ceea ce ai crezut că-i mai bine. N-aveai cum să ştii că răscumpărarea fusese în parte plătită, sau că tata era mort. N-ar fi trebuit să poruncească uciderea mesagerului.
- Asta nu schimbă nimic. Trebuie să plec la noapte. Trebuie să acceptăm asta şi să lăsăm lucrurile aşa, spuse Erikki, privindu-l pe Hakim. Doi ani or să treacă repede.
- Dacă trăieşti, dragul meu!

Azadeh se întoarse către fratele ei care îi susţinu privirea, acelaşi zâmbet şi aceiaşi ochi. Erikki îşi mută privirile iute de la soră la frate, atât de diferiţi şi totuşi atât de asemănători. Ce s-a schimbat în ea? Ce a grăbit schimbarea care n-ar fi trebuit să se petreacă?
- Desigur, dacă o să trăiesc, spuse el, în aparentă calm.

Un cărbune căzu din vatră şi el se întinse şi îl împinse la loc. Azadeh nu-şi luase privirile de la Hakim şi nici el de la ea. Acelaşi calm, acelaşi zâmbet politicos, aceeaşi inflexibilitate.
- Da, Azadeh, spuse Hakim.
- Un mullah ar putea să mă absolve de jurămînt.
-Nu-i cu putinţă! Nici un mullah şi nici eu n-am putea s-o facem. Nici măcar Imamul n-ar încuviinţa.
- Pot să mă absolv eu. Asta-i între mine şi Allah. Poți să...
- Nu poţi, Azadeh. Nu poţi s-o faci şi-n acelaşi timp să trăieşti împăcată cu tine.
- Pot şi pot să trăiesc împăcată cu mine.

- Nu, dacă rămâi mahomedană.
- Da, spuse ea simplu. Hakim se holbă uimit la ea.
- Nu ştii ce vorbeşti!
- O, ba ştiu. M-am gândit chiar şi la asta. Vocea-i era albă. M-am gândit şi la soluţia asta şi am găsit-o suportabilă. N-am să îndur doi ani de separare şi nici n-am să accept vreun atentat la viaţa soţului meu şi nici n-am să iert aşa ceva.

Se aşeză la locul ei şi lăsă sensul cuvintelor, să pătrundă, ameţită, bucuroasă şi speriată în acelaşi timp că spusese lucrurilor pe nume într-o discuţie deschisă, încă o dată o binecuvântă pe Aisha că o avertizase.
- N-am să-ţi îngădui să renunţi la Islam sub nici o formă, spuse Hakim.

Ea se mulţumi să privească flăcările. Se afla ca într-un câmp de mine care-i înconjura, toate amorsate şi, deşi Hakim era atent la ea, simţurile sale îl sondau şi pe Erikki, Cel cu Cuţitul, ştiind că bărbatul aştepta şi el, jucând un joc diferit acum că această problemă fusese pusă înaintea tuturor. Ar fi trebuit oare să las straja să plece? se întrebă înfuriat de ameninţarea ei, simţind mirosul primejdiei umplându-i nările.
- Orice-ai spune, Azadeh, orice ai încerca, pentru binele sufletului tău aş fi nevoit să te împiedic să renegi, prin orice mijloace pot. Asta e ceva de neconceput.
- Atunci te rog, ajută-mă! Eşti foarte înţelept! Eşti Han şi am trecut prin multe împreună. Te implor îndepărtează ameninţarea de pe sufletul meu şi de pe capul soţului meu!
- Nu-ţi ameninţ nici sufletul şi nici bărbatul. Hakim privi direct la Erikki. Nu eu.

Erikki spuse:
- Care au fost acele primejdii de care ai amintit.
- Nu pot să-ţi spun, Erikki.
- Te rog să ne ierţi, înălţimea ta, trebuie să ne pregătim de plecare.

Azadeh se ridică, Erikki o imită.
- Trebuie să rămâneţi unde sunteţi. Hakim era furios. Erikki, ai să-i îngădui să renunţe la Islam, la moştenirea ei şi la şansa Vieţii Veşnice?
- Nu, asta nu face parte din planul meu, spuse. Amândoi îl priviră lung, surprinşi.
- Te rog, spune-mi ce primejdii, Hakim.

- Ce plan? Ai un plan? Să faci ce?
- Primejdiile! Întîi spune-mi despre ce pericole vorbeai. Credinţa lui Azadeh nu e primejduită alături de mine. Jur pe zeii mei. Ce pericole?

Nici o clipă Hakim nu luase în considerare să le spună ceva, dar acum era zguduit de neclintirea ei, uimit că ea se gândise să comită cea mai teribilă erezie şi, în plus, dezorientat de sinceritatea acestui om ciudat. Aşa că le spuse totul despre telex şi despre piloţi şi despre aparate şi despre discuţia sa cu Hashemi, observând că deşi Azadeh era la fel de surprinsă ca şi Erikki, surpriza ei nu era reală, de parcă ea ar fi ştiut deja, de parcă ar fi fost prezentă de fiecare dată la întâlniri. Dar cum ar putea să ştie? Continuă grăbit:
- I-am spus că nu poţi să fii luat prizonier la mine în casă sau pe domeniul meu sau în Tabriz şi că am să-ţi dau o maşină şi sper să scapi de arestare şi că ai să pleci chiar înaintea zorilor.

Erikki era zguduit. Telexul schimbă totul, îşi zise.
- Deci or să mă aştepte.
- Da. Dar eu nu i-am spus lui Hashemi că am şi alt plan, că am trimis deja o maşină la Tabriz, că în momentul în care Azadeh avea să adoarmă, eu...
- M-ai fi lăsat, Erikki? Azadeh era tulburată. M-ai fi părăsit fără să-mi spui, fără să întrebi?
- Poate. Ce spuneai. Hakim? Te rog, termină ceea ce spunem'.
- În momentul în care Azadeh ar fi adormit, plănuiam te strecor în afara palatului, la Tabriz, unde este mașina și să te îndrept către graniţă. Către graniţa turcă. Am prieteni în Khvoy şi ei te-ar fi ajutat să treci cu ajutorul lui Allah, adăugă automat Hakim, nespus de uşurat că avusese prevederea să aranjeze această alternativă, aşa, pentru orice eventualitate. Şi acum sunt prins în plasă, îşi zise.
- Ai un plan?
- Da.
- Care?
- Dacă nu-ţi place, Hakim Han, cum rămâne?
- În cazul ăsta n-o să-l îngădui şi o să încerc să-l împiedic.
- Aş prefera să nu risc să te supăr.
- Fără ajutorul meu nu poţi pleca.
- Mi-ar plăcea să am sprijinul tău, asta-i adevărat. Erikki nu mai era încrezător. Mac şi Charlie şi restul plecaţi... cum dracu au

putut s-o facă atât de iute? De ce dracu nu s-a întâmplat câtă vreme am fost la Teheran, dar, slavă tuturor zeilor! Hakim e Han acum şi poate s-o apere pe Azadeh, e limpede că SAVAK o să mă distrugă dac-o să pună mâna pe mine.
- Ai avut dreptate în privinţa pericolelor. Crezi c-aş putea să mă strecor aşa cum ai zis?
- Hashemi a lăsat doi poliţai la poartă. Cred c-ai putea să fii scos pe furiş afară. Cumva ar trebui să putem să le abatem atenţia. Nu ştiu dacă mai sunt şi alţii pe drum în jos, către oraş, dar ar putea fi. Mai mult ca sigur că trebuie să fie. Dacă sunt vigilenţi si ești oprit… asta e voia lui Allah.
- Erikki, ei se aşteaptă ca tu să pleci singur şi colonelul a acceptat să nu se atingă de tine în Tabriz. Dacă am fi ascunşi pe platforma unui camion vechi, am avea nevoie doar de puţin noroc să-i ocolim.
- Tu nu poţi să pleci, spuse Hakim agasat.

Dar ea nu-l auzi. Mintea ei ţâşnise la Ross şi Gueng şi cealaltă evadare şi cât de greu fusese pentru aceştia doi, deşi erau agenţi antrenaţi şi militari. Sărmanul Gueng! O scutură un fior. Drumul către nord e la fel de dificil ca cel către sud. E atât de uşor să pici într-o ambuscadă, aşa de uşor să instalezi bariere şi puncte de control pe drumuri..
- Nu e prea departe dacă numeri kilometrii până la Khvoy şi dincolo de Khvoy către frontieră, dar e la un milion de kilometri în timp şi cu spatele meu rănit mă îndoiesc c-aş putea să merg chiar şi un kilometru măcar.
- N-are a face, murmură, o să ajungem totuşi acolo. Cu ajutorul lui Allah o să scăpăm.

Hakim izbucni:

Chipul ei era foarte palid acum şi îşi încleşta palmele una de cealaltă ca să îşi oprească tremurul degetelor.
- Te rog să mă ierţi, Hakim, ţi-am spus. Şi dacă sunt împiedicată să plec cu Erikki acum, sau dacă Erikki n-o să mă ia cu el, am să fug cumva. O s-o fac, îţi jur, îţi jur! Privi intens spre Erikki. Dacă Mac şi toţi ceilalţi au fugit, tu ai putea fi folosit ca ostatic.
- Ştiu, trebuie să plec de-aici cât de repede pot. Dar tu va trebui să rămâi. Nu poţi să renunţi la religia ta doar pentru aceşti doi ani, oricât de mult mi-ar displăcea să te părăsesc.
- Tom Lochart ar părăsi-o pe Seherazada pentru doi ani?

- Nu ăsta-i subiectul, spuse grijuliu Erikki. Nu eşti Seherazada, eşti sora unui Han şi ai jurat să rămâi.
- Asta e între mine şi Allah. Tommy n-ar părăsi-o pe Seherazada, se încăpăţână Azadeh. Seherazada nu l-ar părăsi pe Tommy al ei. Ea îl iubeşte.
- Erikki, trebuie să-ţi cunosc planul, îi întrerupse rece Hakim.
- Iartă-mă, în privinţa asta nu am încredere în nimeni.

Ochii Hanului deveniră nişte despicături înguste şi-i trebui toată voinţa să nu cheme straja.
- Deci am ajuns în impas. Azadeh, toarnă nişte cafea, te rog.

Ea se supuse imediat.

Hanul privi la bărbatul uriaş care stătea cu spatele la
- Te rog, rezolvă asta, Hakim Han, spuse Erikki. Te cunosc ca pe un om înţelept si n-as vrea să-ți fac vreun rău. Nici ţie, nici lui Azadeh.
- Nu-i asa?

Hakim primi cafeaua şi mulţumi, privi flăcările cântărind şi analizând, dorind să ştie ce avea Erikki în minte, dorind să pună capăt tuturor acestor necazuri, să-l vadă pe Erikki plecat şi pe Azadeh rămasă acolo, aşa cum fusese întotdeauna până atunci, înţeleaptă şi blânda şi iubitoare şi ascultătoare şi supusă - şi mahomedană. Dar o cunoştea la fel de bine ca să creadă că nu şi-ar împlini ameninţarea şi o iubea prea mult ca să-i îngăduie să o ducă la capăt.
- Poate că asta te-ar satisface, Erikki: jur pe Allah că am să te sprijin dacă planul tău nu anulează jurământul surorii mele, n-o sileşte să renege, n-o pune într-o primejdie spirituală sau politică... Se gândi un moment: Nu-i face rău, ei sau mie, şi are o şansă de succes.

Azadeh izbucni furioasă:
- Asta nu ajută la nimic! Cum ar putea Erikki să...
- Azadeh, spuse scurt Erikki, unde-ţi sunt bunele purtări? Taci din gură. Hanul vorbea cu mine, nu cu tine. Planul meu vrea să-l cunoască, nu pe al tău.
- Îmi pare rău, te rog iartă-mă, spuse ea sinceră. Da, ai dreptate, vă cer iertare amândurora. Vă rog iertaţi-mă!
- Când ne-am căsătorit, ai jurat să mi te supui. Mai e valabil? întrebă el aspru, furios că aproape îi ruinase planul pentru că văzuse ochii lui Hakim înceţoşaţi de furie şi avea nevoie de el calm, nu mânios.

-Da, Erikki, răspunse ea fără se stea pe gânduri.

Cele spuse de Hakim o cutremuraseră, pentru că asta închidea aproape orice drum, exceptându-l pe cel pe care ea îl alesese, iar alegerea aceasta o îngrozea.

- Da, fără nici o reţinere, dacă n-ai să mă părăseşti.

- Fără nici o reţinere, da sau nu?

Imagini ale lui Erikki străfulgerară prin mintea ei, tandreţea şi dragostea şi râsul şi toate lucrurile bune ţinând de el, laolaltă cu violenţa întunecată care n-o atinsese niciodată pe ea dar care avea să atingă pe oricine ar ameninţa-o sau ar sta în drumul lui, Abdullah, Johnny şi chiar Hakim, în special Hakim. Fără reţineri, da, ar fi vrut să spună, doar dacă nu-i împotriva lui Hakim şi doar daca nu mă părăseşti. Ochii lui o sfredeleau. Pentru prima data se temu de el. Murmură:

- Da. Fără nici un fel de reţinere. Te implor să nu mă părăseşti.

Erikki îşi îndreptă atenţia către Hakim.

- Accept ceea ce ai spus. Mulţumesc.

Se aşeză din nou. Azadeh şovăi, apoi îngenunche lângă el sprijinindu-şi braţul pe genunchii lui, dorind contactul, sperând că avea să-l ajute să îndepărteze tema şi supărarea că se pierduse cu firea. Cred că îmi pierd minţile, îşi zise. Allah să mă ajute!

- Accept regulile pe care le-ai-stabilit, Hakim Han, spunea Erikki m .şoapta şi totuşi n-am să-ţi spun încă planul. Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă! Ai jurat că ai să mă ajuţi dacă nu te supun nici unui risc şi n-am s-o fac. În loc de asta, spuse grijuliu, am să-ţi propun o abordare imaginară a unui plan care ar putea să satisfacă toate condiţiile tale.

Inconştient, mâna lui începu să-i mângâie părul şi gâtul. Simţi tensiunea părăsindu-l. Erikki îl urmărea pe Hakim, amândoi bărbaţii gata să explodeze.

- E bine până acum?

- Continuă!

- Să presupunem că elicopterul meu este în stare perfectă, că m-aş fi prefăcut că nu pot să-l pornesc, ca să păcălesc pe toată lumea şi să-i fac pe toţi să se obişnuiască cu ideea motoarelor care pornesc şi se opresc. Să zicem c-am minţit în privinţa combustibilului şi ar fi de-ajuns pentru o oră de zbor, suficient ca să ajung uşor până la graniţă şi să....

-Aşa e? spuse Hakim involuntar, ideea deschizându-i o cale nouă.
- De dragul acestei poveşti ipotetice, da.
Erikki simţi strânsoarea lui Azadeh intensificându-se pe genunchi, dar se prefăcu că n-o observă.
- Să zicem că într-un minut sau două, înainte ca toţi să meargă la culcare, îţi spun că vreau să pornesc din nou rotorul. Să zicem că fac exact asta, motoarele pornesc şi se învârt suficient ca să se încălzească, apoi sunt oprite. Nimeni nu s-ar îngrijora, voia lui Allah, toată lumea o sa-şi zică cum că nebunul nu lasă lucrurile în pace - de ce nu lasă totul balta şi nu ne lasă şi pe noi să dormim liniştiţi? Apoi să zicem că pornesc motorul, dau drumul cu toată puterea şi mă ridic în zbor. Să presupunem c-aş putea să mă depărtez în câteva secunde, dacă străjile nu trag asupra mea şi dacă prin preajmă nu sunt duşmani, Gărzi Verzi sau poliţişti înarmaţi la poartă sau în afara zidurilor.
Aerul şuieră printre buzele lui Hakim, Azadeh se mişcă o clipă. Mătasea rochiei foşni.
- Mă rog ca o asemenea închipuire să devină realitate, spuse ea.
Hakim spuse:
- Ar fi de o mie de ori mai bine decât cu o maşină. De zece mii de ori mai bine. Ai putea zbura tot drumul noaptea?
- Aş putea, dac-aş avea o hartă. Mulţi piloţi care au petrecut ceva vreme într-o zonă păstrează o hartă destul de bună în memorie. Desigur, asta este doar o închipuire.
- Da, da, aşa-i. Ei bine, atunci... până aici e destul de bun acest plan închipuit al tău. Ai putea scăpa în felul ăsta dacă ai fi în stare să neutralizezi duşmanii din curtea interioară. Acum, să ne închipuim cum ar rămâne cu sora mea.
- Soţia mea nu face parte din nici unul dintre planurile mele de fugă, adevărate sau ipotetice. Azadeh n-are de ales. Ea trebuie să rămână ele bunăvoie şi să aştepte cei doi ani.
Erikki observă uluirea lui Hakim şi simţi revolta instantanee a lui Azadeh sub degete, dar nu îngădui degetelor sale să-şi schimbe ritmul pe părul şi gâtul ei, liniştind-o, dezmierdând-o, şi continuă blând:
-Ea este hotărâtă să rămână şi să-şi respecte jurământul. Nu poate să plece. Nimeni care o iubeşte - şi în mod special eu - nu i-ar îngădui să renunţe la mahomedanism pentru doi ani. De fapt, Azadeh, închipuire sau nu, îţi este interzis, înţelegi?

- Aud ceea ce spui, bărbate, spuse ea printre dinţi, atât de furioasă că abia putea să articuleze cuvintele, blestemându-se că picase în capcana lui.
- Eşti legată de jurământul tău timp de doi ani. Apoi poţi să pleci fără nici o oprelişte. E o poruncă.

Îşi ridică privirile către el şi spuse întunecată:
- Poate după doi ani s-ar putea să nu mai vreau să plec.

Erikki îşi aşeză palma mare pe umărul ei, înconjurându-i uşor ceafa cu degetele.
- Atunci, femeie, am să mă întorc şi-am să te târăsc de aici de păr!

O spusese atât de liniştit şi cu o asemenea răutate, încât o îngheţă. Într-o clipă îşi coborî ochii şi privi flăcările, încă aşezată în genunchi. El îşi păstră mâna pe umărul ei. Nu făcu nici un gest ca să-l îndepărteze, dar el ştia că fierbe de furie şi îl urăşte. Şi totuşi mai ştia că trebuise să spună ceea ce spusese.
- Te rog, iartă-mă o clipă, zise ea, cu glasul de gheaţă. Cei doi bărbaţi o urmăriră plecând. Când rămaseră singuri Hakim spuse:
- O să se supună?
- Nu, spuse Erikki. Nu, dacă n-o încui şi nici chiar atunci. Nu, ea e hotărâtă.
- Niciodată, niciodată n-o să-i îngădui să-şi încalce jurământul şi să renunţe la mahomedanism! Trebuie să înţelegi asta. Chiar dacă... chiar dacă va trebui s-o ucid.

Erikki îl privi lung.
- Dacă-i faci vreun rău, eşti un om mort! Dacă trăiesc.

La periferia nordică a oraşului Tabriz; ora 10,36 noaptea. Sub acoperirea întunericului, primul val de Gărzi Verzi atacară uşa din zidul înalt, aruncând în aer încuietorile, şi intrară în curtea interioară, cu armele scăpărând.

Hashemi şi R.Armstrong se aflau de partea cealaltă a pieţei, într-o oarecare măsură apăraţi de un camion. Alţi bărbaţi se strecurară în aleile înconjurătoare, ca să taie orice cale de retragere.
- Acum, spuse Hashemi în emiţătorul său portativ, în aceeaşi clipă, partea de piaţă pe care o ocupau duşmanii fu scăldată în lumină de reflectoarele montate pe camioanele ascunse. Oamenii năvăleau pe uşi, dar poliţia şi Gărzile Verzi deschiseră focul şi începu bătălia.

- Haide, Robert! spuse Hashemi şi se apropie în fugă, atent.

Informatorii comunicaseră că în noaptea aceea urma să aibă loc o întâlnire la nivel înalt a conducătorilor islamic-marxişti şi că această clădire fiind legată de altele, de ambele părţi ale străzii, de un labirint de uşi şi pasaje secrete. Cu ajutorul lui Hakim Han, Hashemi grăbise primul dintr-o serie de raiduri, menite să dezmembreze puternica opoziţie de stângă, să pună mâna pe conducătorii acesteia şi să facă din ei un exemplu public, spre folosul său.

Primul grup de Gărzi Verzi curăţaseră parterul şi atacau scările, nepăsători în faţa morţi. Apărătorii, trecuţi peste momentul de surpriză, se luptau cu egală ferocitate, bine înarmaţi şi bine pregătiţi. Afară, în piaţă, era un moment de acalmie. Nu mai existau apărători care să încerce să treacă peste baraj sau să se alăture celor blocaţi fără putinţă de scăpare între maşini, unele deja în flăcări. Aleile din spatele clădirii erau ameninţător de tăcute, poliţia şi Gărzile Verzi blocând ambele capete, bine adăpostiţi în spatele vehiculelor lor.

- De ce-i aşteptăm aici ca nişte împuţiţi de irakieni? laşi? spuse bătăios unul dintre tinerii din Gărzile Verzi. De ce nu mergem să ne luptăm cu ei?

- Aştepţi pentru că aşa a zis colonelul, zise sergentul de poliţie. Aştepţi pentru că putem ucide toţi câinii sigur şi în liniște.

- Nu sunt supus nici unui câine de colonel. Numai lui Allah. Allah e mare!

Şi cu acestea tânărul îşi armă carabina şi ţâşni înainte din ambuscadă către uşa din spate a clădirii. Ceilalţi îl urmară. Sergentul îi blestemă şi le porunci să se întoarcă, dar cuvintele îi fură acoperite de rafala care se abătu asupra tinerilor de la ferestrele înguste, deschise la înălţime în pereţi, măcelărindu-i pe toţi.

Hashemi şi ceilalţi auziră rafala din alee şi presupuseră că fusese încercată o străpungere.

- Câinii nu pot să scape pe acolo, Robert! strigă plin de bucurie. Sunt prinşi în capcană.

De unde se afla, putea vedea că atacul asupra principalului corp de clădire era oprit. Apăsă butonul emiţătorului

- Al doilea val in clădirea sediului.

Imediat un mullah şi o altă gloată de tineri, urlându-şi strigătele de bucurie, se năpustiră de-a curmezişul pieţei. Robert Armstrong era uimit că Hashemi le ordona să asalteze așa, în plină lumină, ţinte uşoare.

- Nu te amesteca, Robert. Pe Allah, am obosit să te tot bagi în treburile mele, spusese Hashemi rece când el făcuse câteva sugestii asupra modului în care trebuia purtat asaltul, ceva mai înainte de-a începe. Păstrează sfaturile pentru tine. Asta-i o problemă internă. N-are nimic de-a face cu tine.

- Dar, Hashemi, nu toate clădirile din jur aparţin duşmanilor sau marxiştilor. Trebuie să fie şi familii, poate sute de nevinovaţi...

- Taci sau, pe Allah, am să o consider trădare!

- Atunci am să rămân în urmă. Mă întorc înapoi să supraveghez palatul.

- Am spus c-ai să vii cu mine în raid. Crezi că voi englezii sunteţi singurii care vă puteţi descurca cu câţiva revoluţionari? Ai să stai lângă mine unde pot să te văd. Dar, mai întâi, dă-mi pistolul.

- Dar, Hashemi...

- Pistolul. Pe Profet, nu mai am încredere în tine. Pistolul!

Aşa că îi dăduse pistolul şi Hashemi se liniştise şi păruse să se relaxeze şi râsese de toate astea. Dar nu-i înapoiase arma şi Armstrong se simţea gol în noapte, înspăimântat că fusese trădat. Trase cu coada ochiului către el, văzu din nou privirea ciudată în ochii lui Fazir şi felul în care i se mişca gura, cu puţină salivă la colţuri.

O rafală puternică îi atrase atenţia spre clădire. Armele automate trăgeau de la ferestrele superioare împotriva noilor atacatori. Mulţi tineri fură doborâţi, dar câţiva reuşiră să intre, mullahul printre ei, ca să întărească rândurile celor încă în viaţă. Împreună, traseră deoparte trupurile celor care blocau scările şi-şi croiră drum prin luptă la etajul următor.

În piaţă, Hashemi stătea ghemuit în spatele unui autoturism, surescitat şi stăpânit de senzaţia de putere.

- Mai trimiteţi oameni în clădire!

Niciodată până atunci nu fusese la comanda unei bătălii sau doar a unei părţi dintr-una. Toată munca sa de până atunci fusese ascunsă, secretă, implicând doar câţiva oameni în fiecare operaţiune, chiar şi cu asasinii Grupului Patru. Tot ce făcuse până atunci fusese să dea ordine de la adăpost şi să aştepte la

adăpost, departe de acţiune. Exceptând ocazia în care el personal detonase maşina-capcană care îl ucisese pe duşmanul său din SAVAMA, generalul Janan. Pe Allah şi pe Profetul Său, îi strigau gândurile, pentru asta am fost născut, pentru bătălie şi război!

- Asaltul general! Strigă în microfon, apoi se ridică şi urlă cât de tare putu: Asaltul general!

Oamenii ţâșniră din noapte, aruncând grenade peste ziduri şi în curţile interioare şi pe ferestre, fără alegere. Explozii şi valuri de fum, alte rafale de armă, puşti şi arme automate şi alte explozii şi apoi o deflagraţie uriaşă în sediul celor de stânga, când un depozit secret de muniţie şi benzină explodă, aruncând în aer etajul clădirii şi cea mai mare parte a faţadei.

Valul de căldură făcu să fluture hainele lui Hashemi, îl doborî pe Armstrong, iar Mzytryk, care privea prin binoclu de la adăpostul unei ferestre aflate la etajul unei clădiri de pe partea cealaltă a pieţei îi văzu limpede în baia de lumină şi hotărî că momentul era perfect.

- Acum! spuse în ruseşte.

Lunetistul de lângă el prinsese deja ţinta în lunetă, iar ţeava armei se odihnea pe pervazul ferestrei. Îşi turti imediat arătătorul pe garda trăgaciului, simţi degetul lui Mzytryk pe trăgaci şi începu numărătoarea inversă aşa cum i se ordonase:

- Trei, doi, unu, foc.

Mzytryk apăsă pe trăgaci. Amândoi văzură glonţul exploziv pătrunzând în spatele lui Hashemi, la mijloc, deasupra şoldurilor, trântindu-l cu braţele şi picioarele răşchirate de maşina din faţă, apoi rostogolindu-l în ţarină.

- Bun, murmură întunecat Mzytryk, regretând doar că proprii săi ochi şi mâinile sale nu erau îndeajuns de bune ca să se fi ocupat el însuşi de ucigaşii fiului său.

- Trei, doi, unu...

Luneta oscilă. Amândoi înjurară pentru că-l văzuseră pe Armstrong răsucindu-se, privind în direcţia lor pentru o clipă, apoi aruncându-se între două maşini şi dispărând în spatele uneia dintre ele.

- E lângă roata din faţă. Nu poate să scape. Ai răbdare. Tragi atunci când poţi.

Mzytryk să năpusti arară din încăpere pe scări şi strigă în turceşte către oamenii care îl aşteptau jos:

- Plecaţi!

După care se repezi înapoi. când intra pe uşă, văzu lunetistul trăgând.

- L-am nimerit, spuse omul adăugind o obscenitate. Mzytryk îşi îndreptă binoclul, dar nu putu să-l vadă pe Armstrong.

- Unde e?

- În spatele maşinii negre. Şi-a ridicat capul peste roată pentru o secundă şi l-am nimerit.

- L-ai ucis?

- Nu, tovarăşe general. Am avut foarte multă grijă, aşa cum aţi ordonat.

- Eşti sigur?

- Da, tovarăşe general. L-am nimerit în umăr, poate în piept.

Clădirea din faţă ardea cu furie, focul de arme din locuinţele alăturate era sporadic, doar noduri de rezistenţă, atacatorii copleşind numeric apărătorii, toţi furaţi de o frenezie a violenţei. Barbari, îşi zise Mzytryk dispreţuitor, apoi privi înapoi la trupul răstignit al lui Hashemi, care tremura şi tresaltă şi se răsucea, jumătate în şanţ, jumătate pe drum. Nu muri prea repede!

- Poţi să-l vezi pe englez?

- Nu, tovarăşe general, dar acopăr ambele părţi. Apoi zări ambulanţa hodorogită sosind şi oameni cu banderole cu cruce roşie împrăştiindu-se cu brancarde ca să înceapă să ridice răniţii. Bătălia aproape luase sfârşit.

Mă bucur că am venit în noaptea asta, îşi zise, furia-i încă nedomolită. Hotărâse să conducă contralovitura personal în momentul în care îi sosise mesajul lui Hakim Han. Prost mascata convocare, laolaltă cu raportul secret al lui Pahmudi în privinţa felului în care murise fiul său în mâinile lui Hashemi şi Armstrong, îl făcuse să izbucnească într-o furie cumplită. Fusese simplu să aranjeze un elicopter şi să aterizeze în afara Tabrizului noaptea trecută. Simplu să aranjeze un contraatac ca să-i prindă în ambuscadă pe cei doi ucigaşi, simplu apoi să-şi plănuiască răzbunarea care avea să întărească legătura cu Pahmudi, îndepărtându-l pe duşmanul său, Hashemi Fazir, salvându-i în acelaşi timp pe mujhadinii şi tudehii săi de la multe necazuri în viitor; în sfârşit, simplu să-l elimine pe Armstrong, schimbătorul agent al MI 6, lucru de multă vreme plănuit - blestemat fie nemernicul ăsta c-a apărut ca o fantomă după atâţia ani.

- Tovarăşe general! Da, îi văd.

Îi urmări pe cei de la Crucea Roşie punându-l pe Hashemi pe o targa şi ducându-l către ambulanţă. Alţii ajunseră în spatele maşinii. Liniile încrucişate din vizorul lunetei îi urmăriră. Mzytryk se înfierbântă şi mai mult. Lunetistul aşteptă răbdător. Când oamenii reapărură, îl purtau pe Armstrong între ei, pe jumătate trăgându-l.

- Ştiam că l-am lovit pe ticălos, spuse lunetistul.

La palat; ora 11,04 noaptea. Tăcute, roşiile lumini fosforescente de noapte ale panoului de bord se treziră la viaţă. Degetul lui Erikki apăsă butonul de start. Motoarele porniră, tuşiră, porniră din nou, şovăiră pe măsură ce el mişca grijuliu siguranţele circuitului electric. Apoi le împinse până la capăt. Motoarele începură o încălzire adevărată.

Curtea era luminată de reflectoare la jumătate din putere. Azadeh şi Hakim Han, îmbrăcaţi gros ca să se apere de frigul nopţii, stăteau la o distanţă sigură de palele care se învârteau, privindu-l. La poarta principală, o sută de metri mai încolo, două străji şi cei doi poliţai ai lui Hashemi priveau şi ei nepăsători. Mucurile ţigărilor lor străluceau în noapte. Cei doi poliţişti îşi săltară kalaşnikovurile pe umăr şi se apropiară cu paşi apăsaţi, încă o dată motoarele tuşiră şi Hakim Han strigă pe deasupra zgomotului:

- Erikki, las-o baltă astă-seară.

Dar Erikki nu-l auzi. Hakim se îndepărtă de zgomot, rugându-se mai aproape de poartă, urmat fără tragere de Azadeh. Mersul îi era şovăitor şi greoi şi blestemă, neobişnuit cu cârjele.

- Vă salutăm, înălţimea voastră! spuse poliţistul politicos.

- Bună seara! Azadeh, spuse Hakim nervos, soţul tău nu are răbdare, şi-a pierdut minţile, ce s-a întâmplat cu el? E ridicol să tot forţezi motoarele alea. La ce bun i-ar folosi chiar dacă ar putea să le pornească?

- Nu ştiu, înălţimea ta.

Chipul lui Azadeh era alb în lumina palidă şi ea se simţea foarte tulburată.

- Este... de când a fost atacul se poartă foarte... ciudat. E foarte greu de înţeles şi foarte dificil. Mă înspăimântă.

- Nu mă miră. Ar putea înspăimântă şi pe diavol.

- Te rog să mă ierţi, înălţimea ta, spuse Azadeh cu voce umilă, dar in vremuri obişnuite, el.. el nu înspăimântă pe nimeni. Cei doi poliţişti se depărtară politicoşi, dar Hakim îi opri.
- Aţi observat ceva schimbat la pilot?
- E foarte furios, înălţimea voastră. E furios de ore întregi. O dată l-am văzut izbind cu piciorul maşina, dar schimbat sau neschimbat... e greu de spus. N-am fost niciodată lângă el până acum.

Caporalul era trecut de patruzeci de ani şi nu dorea necazuri. Celălalt era mai tânăr şi chiar şi mai înspăimântat. Aveau ordin să privească şi să aştepte până când pilotul pleca cu maşina, sau pleca cu orice maşină, să nu-i stânjenească plecarea, dar să raporteze imediat la sediu prin emiţătorul maşinii. Amândoi realizau primejdia poziţiei lor. Braţul Hanului Gorgonilor ajungea foarte departe. Amândoi ştiau de servitorii şi străjile rostului Han acuzate de el de trădare, care mai putrezeau încă în beciurile poliţiei. Dar amândoi ştiau de asemenea că mâna Serviciului Secret era mult mai sigură.
- Spune-i să oprească, Azadeh, să oprească motoarele!
- N-a fost niciodată atât de... atât de furios pe mine. Şi-n noaptea asta...

Se sufoca de furie.
- Nu cred c-am să-l pot face să mă asculte.
- O s-o faci!

După o pauză, ea mormăi:
- Când e chiar mai puţin furios decât astăzi nu pot să fac nimic cu el.

Poliţaiul observă paloarea din obraji şi o compătimi, dar le părea mai rău de ei înşişi. Auziseră ce se întâmplase la poalele muntelui. Allah să ne apere de Cel cu Cuţitul! Ce povară trebuie să fie căsătoria cu un astfel de barbar, care, toată lumea ştie, bea sângele nomazilor pe care îi măcelăreşte, se închină duhurilor pădurii, împotriva legilor lui Allah şi se rostogoleşte gol în zăpadă, silind-o şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Motoarele tuşiră şi începură să-şi încetinească rotaţia, şi-l zăriră pe Erikki urlând de furie şi izbind cu pumnul său uriaş în portiera carlingii, curbând aluminiul cu forţa loviturii.
- Înălţimea ta, cu îngăduinţa ta am să mă duc să mă culc. Cred c-am să iau un somnifer şi mâine o să fie mai bine.

Cuvintele se pierdură.

- Da, un somnifer e o idee bună. Foarte bună. Mi-e teamă că eu va trebui să iau două. Spatele mă doare groaznic şi acum nu pot să dorm fără ele. Adăugă furios: E vina lui, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi suferit atât!

Se întoarse către strajă.

- Adu străjile la poartă, vreau să le dau instrucţiuni. Haide, Azadeh!

Se depărta greoi, cu Azadeh ascultătoare şi morocănoasă lângă el. Motoarele începură să urle din nou. Nemulţumit, Hakim Han se întoarse şi se răsti la poliţist:

- Dacă nu încetează peste cinci minute, porunceşte-i în numele meu să oprească. Cinci minute, pe Allah!

Neliniştiţi, cei doi oameni îi urmăriră plecând, straja şi cei doi paznici de la poartă grăbindu-se după ei pe I trepte.

- Dacă înălţimea sa nu poate să se descurce cu el, noi ce putem face? spuse poliţistul mai bătrân. Cu ajutorul lui Allah, motoarele or s-o ţină aşa până când barbarul e mulţumit sau le opreşte singur.

Luminile din curte se stinseră. După şase minute, motoarele încă mai porneau şi se opreau.

- Ar fi bine să ne supunem. Tânărul poliţist era foarte nervos. Hanul a spus cinci. Am întârziat. Pregăteşte-te să fugi şi nu-l zgândări mai mult decât e nevoie.

Ridică piedica armei. Nervoşi, se apropiara şi mai mult.

- Pilotule!

Dar pilotul stătea încă cu spatele către ei, pe jumătate în carlingă. Fiu de căţea! Mai aproape, sub lamele rotitoare!

- Pilotule, spuse caporalul cu glas tare.

- Nu poate să te-audă. Cine poate să audă ceva? Ia-o înainte, te acopăr!

Caporalul încuviinţă din cap, îşi încredinţa sufletul în mâinile lui Allah şi pătrunse aplecat în vârtejul de aer.

- Pilotule!

Trebui să se apropie şi mai mult şi-l atinse.

- Pilotule!

Cu chipul întunecat, pilotul se răsuci şi spuse ceva în limba lui barbară pe care n-o înţelese. Cu un zâmbet forţat şi o politeţe forţată, spuse:

- Vă rog, Excelenţă pilot, am fi foarte onoraţi dacă aţi opri motoarele. Înălţimea sa Hanul a poruncit-o!

Văzu privirea nepăsătoare, îşi aminti că Cel cu Cuţitul nu putea să vorbească nici o limbă civilizată, aşa că repetă ceea ce spusese vorbind mai tare şi mai rar şi folosind semne. Spre imensa sa uşurare, pilotul încuviinţă din cap ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, răsuci câteva întrerupătoare şi motoarele încetiniră şi rotaţiile elicei se răriră.

Slavă lui Allah! Bine lucrat! cât de deştept eşti, îşi zise caporalul satisfăcut.

- Mulţumesc, Excelenţă pilot. Mulţumesc!

Foarte mulţumit de el însuşi, se holbă plin de importanţă în carlingă. Îl văzu pe pilot făcându-i semne, evident încercând să-i intre în voie, aşa cum ar şi trebui, pe Allah, invitându-l să se aşeze pe scaunul pilotului.

Nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, îl urmări pe barbar aplecându-se politicos în cabină şi mişcând comenzile şi arătând către instrumente. Incapabil să-şi stăpânească curiozitatea, poliţistul mai tânăr veni pe sub palele elicei, care se roteau din ce în ce mai încet, până la uşa carlingii. Se aplecă înainte ca să vadă mai bine, fascinat de blocurile de întrerupătoare şi cadrane care străluceau în întuneric.

- Pe Allah, caporale, ai văzut atât de multe ceasuri şi întrerupătoare? Arăţi de parcă ai crescut în scaunul ăla!

- Vroiam să mă fac pilot, spuse caporalul. Eu...

Se opri uimit, căci cuvintele îi fură înghiţite de o ceaţă roşie, orbitoare, care îi sorbi răsuflarea din plămâni şi îl prăvăli într-un întuneric profund.

Erikki îi izbise pe cei doi cap în cap, ameţindu-i. Deasupra lui, palele elicei se opriră. Privi de jur împrejur. Nici o mişcare în întuneric, doar câteva lumini în palat. Nici urmă de ochi străini sau prezenţă pe care s-o poată simţi. Aruncă la repezeala armele în spatele scaunului pilotului. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să-i care pe cei doi în cabină şi să-i întindă acolo, să le deschidă forţat gurile şi să le strecoare somniferele pe care le furase din dulapul lui Azadeh şi să-i lege. O clipă, ca să-şi recapete răsuflarea înainte de-a continua să verifice dacă totul era gata pentru o decolare imediată, apoi se-ntoarse în cabină. Cei doi nu se mişcaseră. Se sprijini de uşă, pregătit să-i reducă din nou la tăcere dacă ar fi fost nevoie. îşi simţea gâtul uscat. Sudoarea îi îmbrobonea fruntea. Aşteptă. Apoi auzi câinii şi zgomotul făcut de lanţurile zgărzilor. Îşi pregăti în linişte pistolul

mitralieră Sten. Patrula cu doi paznici înarmaţi şi doi dobermani trecu   făcându-şi rondul în jurul palatului, dar nu se apropie de el. Privi palatul. Nu mai avea braţul în eşarfă.

În mahalalele din nord. Ambulanţa hodorogită acoperită cu prelată răzbătea cu greu pe străzile pline de gropi. În spate se aflau doi medici şi trei brancarde, iar pe una din ele zăcea Hashemi urlând, pradă unei hemoragii, cu cea mai mare a pântecului smulsă.

- În numele lui Allah, dă-i nişte morfină! gâfâi Armstrong din suferinţa lui.

Era prăbuşit pe altă brancardă, pe jumătate sprijinit de laterala care se clătina, ţinând apăsat un petec de tifon împăturit pe gaura de glonţ din piept, fără să-şi dea seama de sângele care se revărsa din rana din spate, îmbibând bandajul grosolan pe care unul dintre sanitari îl înghesuise printr-o despicătură a pardesiului.

- Dă-i nişte morfină! Mai repede! le spuse din nou, blestemându-i în farsi şi engleză, urându-i pentru prostia şi brutalitatea cu care se purtaseră, încă în stare de şoc din pricina glonţului neaşteptat şi a atacului care venise din neant.

De ce? De ce? De ce?

- Ce pot să fac, Excelenţă? veni din întuneric. N-avem nici o picătură din morfina asta. E Voia lui Allah!

Omul aprinse o lanternă, aproape orbindu-l, o întoarse către Hashemi şi apoi către cea de-a treia targa. Tânărul de-acolo era deja mort. Armstrong văzu că nu se obosiseră să-i închidă ochii.

Alt ţipăt gâlgâit se auzi dinspre Hashemi.

- Stinge lumina, Ismail, spuse celălalt sanitar. Vrei să fim împuşcaţi?!

Ismail se supuse alene. Din nou în întuneric, aprinse o ţigară, tuşi, îşi curăţă gâtul cu zgomot, trase deoparte prelata pentru câteva clipe, ca să se orienteze.

- Încă vreo câteva minute, cu ajutorul lui Allah.

Se lăsă pe vine şi îl scutură pe Hashemi, scoţându-l din pacea leşinului în iadul simţurilor.

- Numai câteva minute, Excelenţă colonel. Nu muri încă! spuse binevoitor. Doar câteva minute şi o să fi tratat cum se cuvine.

Se clătinară cu toţii când roata nimeri într-o groapă. Durerea îl săgeta pe Armstrong. Când simţi ambulanţa oprindu-

se, aproape izbucni în lacrimi de uşurare. Alţi bărbaţi traseră deoparte prelata maşinii şi se năpustiră înăuntru. Mâini brutale îl înşfăcară de picioare şi-l târâră cu tot cu brancardă jos şi-l legară cu curelele acesteia. Prin ceaţa durerii văzu brancardă lui Hashemi dispărând în noapte, apoi oamenii îl ridicară neglijent, durerea fu insuportabilă şi el leşină.

Purtătorii brancardelor păşiră peste șosea şi trecură printr-o poartă din peretele înalt în coridorul murdar şi plin de mucegai şi la capătul lui, în jos câteva trepte, într-o pivniţă largă, luminată cu lămpi de ulei. Mzytryk spuse:

- Pune-l acolo! şi arătă către a doua masă. Hashemi se afla deja pe prima, legat de asemenea de brancardă lui. Alene, Mzytryk cercetă rănile lui Armstrong, apoi ale lui Hashemi, amândoi încă leşinaţi.

- Bun, spuse. Aşteptaţi-mă sus, Ismail.

Ismail îşi scoase banderola jegoasă cu cruce roşie şi o aruncă într-un colţ, odată cu ceilalţi.

- Mulţi dintre ai noştri şi-au găsit martiriul în clădire. Mă îndoiesc să fi scăpat vreunul..

- Atunci ai fost înţelept să nu te duci la întâlnire. Ismail tropăi în sus pe scări ca să se alăture prietenilor săi care se felicitau zgomotos pentru succesul de a pune mâna pe conducătorul duşmanilor şi câinele său străin. Toţi erau luptători islamic-marxişti şi duri, nici unul dintre ei sanitar sau medic. Mzytryk aşteptă până rămase singur, apoi luă un briceag şi îl înfipse adânc în Hashemi. Urletul de durere îi făcu plăcere. Când acesta scăzu, ridică găleata de apă rece ca gheaţa şi o vărsă peste obrajii colonelului. Ochii se deschiseră şi groaza şi durerea din ei îi făcură şi mai mare plăcere.

- Vroiai să mă vezi, colonele? Mi-ai ucis fiul, pe Feodor. Sunt generalul Piotr Oleg Mzytryk.

Folosi din nou briceagul. Chipul lui Hashemi deveni grotesc şi el mugi, urlă şi bolborosi incoerent, încercând să se smulgă din legături.

- Asta-i pentru fiul meu şi asta-i pentru fiul meu şi asta-i pentru fiul meu.

Inima lui Hashemi era puternică şi rezistă minute întregi, timp în care el cerşi îndurare, cerşi moartea, unicului Dumnezeu. Moartea şi răzbunarea. Muri greu şi urî...

Pentru un moment, Mzytryk rămase aplecat asupra lui, nările răzvrătindu-i-se împotriva mirosului, dar nu avea nevoie să se străduiască să-şi reamintească ce-i făcuseră cei doi fiului său ca să-l împingă până la al treilea nivel. Raportul lui Pahmudi fusese explicit.

- Hashemi Fazir, ţi-am plătit-o, scârnăvie, spuse şi-l scuipă în faţă.

Apoi se-ntoarse şi se opri. Armstrong se trezise şi-l privea de pe brancarda aflată de cealaltă parte a pivniţei. Ochi reci albaştri. Obraji lipsiţi de sânge. Lipsa de teamă îl ului. O să schimb in curând asta, îşi zise şi apucă briceagul. Atunci observă că braţul drept al lui Armstrong scăpase din legături, dar mai înainte să poată face vreo mişcare, englezul ajunsese la gulerul pardesiului şi-acum ţinea in gură marginea acestuia şi capsula de cianură ascunsă in ea.

- Nu mişca! îl preveni Armstrong

Mzytryk era prea vechi în meserie ca să se gândească să sară la el. Distanţa era prea mare. În buzunarul lateral avea un pistol, clar era sigur că mai înainte de a apuca să-l scoată, dinţii lui Armstrong vor zdrobi capsulaşi cele trei secunde rămase nu erau suficiente pentru răzbunare. Singura lui speranţă era ca durerea să-l facă să leşine sau să-şi piardă puterea de concentrare. Se sprijini cu spatele de cealaltă masă şi îl blestemă.

Când cei care trăseseră targa îi legaseră curelele în întunericul ambulanţei, el îşi folosise instinctiv puterea, forţând curelele ca să-şi lase destul spaţiu pentru a-şi trage braţele afară în caz că durerea devenea insuportabilă. Avea o altă capsulă ascunsă în gulerul cămăşii. Tremurase tot timpul cât Hashemi se îndreptase către moarte, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru răgazul care-i îngăduise să-şi elibereze braţul cu un efort teribil. Dar odată ce reuşise să atingă capsula, spaima îl părăsise și odată cu ea cea mai mare parte a durerii. Se împăcase cu sine însuşi în pragul morţii, unde viaţa pare atât de sublimă.

- Suntem... suntem profesionişti, spuse. Noi nu ţi-am... noi nu ţi-am ucis fiul. Era viu când generalul Janan l-a luat pentru Pahmudi.

- Mincinosule!

Mzytryk simţi slăbiciunea în voce şi ştia că n-avea să aştepte prea multă vreme. Se pregăti.
- Citeşte documentele ofici... Oficiale. SAVAMA trebuie să fi întocmit unele.... Și cele ale nemernicilor tăi de la KGB.
- Crezi că sunt atât de prost că poţi să mă întorci împotriva lui Pahmudi înainte de a muri?
- Citeşte rapoartele. Pune întrebări... Ai putea afla adevărul. Dar ticăloşilor tăi de la KGB nu le place niciodată adevărul. Îti spun că era viu când l-a luat SAVAMA.
Mzytryk rămase descumpănit. N-ar fi fost normal pentru un profesionist ca Armstrong, aproape de moarte într-un fel sau altul, să-şi piardă vremea sugerând o asemenea investigaţie fără să fie sigur de rezultat.
- Unde sunt benzile?
Îl urmărea cu grijă văzând că ochii încep să clipească, că se instalează oboseala uriaşă datorată pierderii de sânge. Din clipă în clipă.
- Unde sunt benzile?
- N-au fost. Nici... nici de la al treilea... al treilea nivel. Puterea lui Armstrong se destrăma. Durerea dispăruse, odată cu timpul, îi trebuia un efort din ce în ce mai mare cu fiecare clipă ca să se concentreze. Dar benzile trebuie apărate. O copie era deja la adăpost în drum spre Londra, împreună cu un raport special.
- Fiul tău a fost curajos şi puternic şi n-a scăpat nimic. Ce-a... ce-a smuls Pahmudi de la el... ce-a smuls de la el... nu ştiu. Bandiţii lui Pahmudi... Ei sau gunoaiele voastre. Era... era în viaţă când l-au luat ai voştri. Pahmudi i-a spus lui Hashemi...
Asta ar fi posibil, se gândi Mzytryk nesigur. Scârnăviile alea incompetente din Teheran au dat peste cap operaţiunile noastre din Iran pentru ani de zile. Au interpretat aiurea ani de zile atitudinea Şahului şi şi-au bătut joc de munca noastră de generaţii.
- O să aflu. Pe capul fiului meu, o s-o aflu, dar asta n-o să te ajute... tovarăşe!
- O favoare... o favoare ce... cere alta. Tu l-ai terminat pe Roger... Roger Cross. Ei?
Mzytryk râse, bucuros să-l necăjească şi să exploateze aşteptarea.

- Eu am făcut-o, da, şi AMG. Îţi aminteşti? Şi Talbot. Dar i-am spus lui Pahmudi să-l folosească pe scârnăvia de Fazir pentru această l6/a.

Privi ochii reci, albaştri, îngustându-se, întrebându-se ce era în spatele lor.

Armstrong îşi scotocea memoria. AMG? Ah, da, Alan Medford Granit născut în l905, decanul agenţilor lor de contraspionaj. În l963 ca informator secret al lui Ian Dunross, identificase un spion în Nobila Casă. Şi un altul în Special Branch, care s-a dovedit a fi cel mai bun prieten al meu.

- Mincinosule! AMG a fost ucis într-un accident de motocicletă în '63.

- A fost ajutat. Aveam un l6/a asupra trădătorului ăla de un an sau mai mult; şi asupra nevestei sale japoneze.

- Nu era căsătorit!

- Ticăloşilor, voi nu ştiţi nimic. Special Branch, capete de bălegar! Era de la spionajul japonez, a avut un "accident" la Sydney în acelaşi an.

Armstrong îşi îngădui un zâmbet uşor. Accidentul de motocicletă al lui AMG fusese organizat de KGB, dar repus înscena de MI6. Certificatul de deces era real. Al altcuiva însă, şi Alan Medford Grant încă opera cu succes, deşi cu un alt chip şi o altă acoperire, pe care nici măcar eu n-o ştiu. Dar o soţie japoneză? Era oare un alt ecran de fum sau altă taină? Taine în taine în taine. Trecutul îl chema. Cu un efort, îşi orienta gândurile către ceea ce dorea să afle cu adevărat, să se verifice dacă într-adevăr avea dreptate sau greşea, căci nu mai avea timp de risipit, câtuşi de puţin.

- Care-i al patrulea om, mai-marele trădătorilor noştri?

Întrebarea zăbovi îndelung în pivniţă.

Mzytryk rămase surprins, pentru că Armstrong îi dăduse cheia răzbunării sale psihologice. Îi spuse numele şi-i văzu tresărirea. Şi numele celui de-al cincilea şi chiar şi al celui de-al şaselea.

- MI6 este împănat cu agenţii noştri. Nu numai informatori. Aşa e şi MI5 şi cea mai mare parte a sindicatelor voastre. Ted Everly este unul dintre ai noştri, Broadhurst şi Lordul Grey. Îţi aminteşti de el, din Hong Kong? Nu-i numai membru al Partidului Laburist, deşi ei sunt cea mai bună pepinieră a noastră. Nume? spuse el exultând de mulţumire, ştiind că era la

adăpost de orice. Uită-te în Who's Who's. Sus de tot, la bănci, în City, în Ministerul de Externe - Henley este altul dintre ei noştri şi am deja o copie a raportului tău - până sus în cabinete, poate chiar în Downing Street. Avem cinci sute de profesionişti de-ai noştri în Anglia, fără să mai punem la socoteală trădătorii voştri.

Râse crud.

- Şi Smedley-Taylor?

- O, da, şi el şi...

Brusc, mulţumirea lui Mzytryk se topi şi se puse în gardă.

- Cum de-ai aflat de el? Dacă ştii de el... ei? Armstrong era satisfăcut. Feodor Rakoczy nu minţise. Toate aceste nume de pe benzi plecaseră deja, erau deja la adăpost, Henley nu fusese niciodată de încredere şi nici măcar Talbot. Era mulţumit şi trist, îi părea rău că nu avea să fie prin preajmă, că nu avea să-i prindă el cu mâna lui. Cineva o s-o facă. AMG o s-o facă. Pleoapele îi fluturară, mâna îi aluneca de la guler. Instantaneu Mzytryk făcu un salt peste spaţiul care-i despărţea, mişcându-se foarte repede pentru un astfel de om voinic şi îi pironi braţul între masă şi picioare, smulgându-i gulerul. Armstrong râmase neputincios la voia lui.

- Trezeşte-te, ticălosule! spuse exultând cu briceagul în mână. De unde şti de Smedley?

Dar Armstrong nu-i răspunse. Moartea sosise tăcută.

Mzytryk era furios şi inima bătea să-i spargă pieptul.

- În sfirşit, n-are a face. S-a dus. Nu mai trebuie să pierd vremea, mârâi cu voce tare.

Ticălosul s-a dus în iad ştiind c-a fost unealta unor trădători, unii dintre ei. Dar de unde ştia despre Smedley-Taylor? La dracu cu el! Şi totuşi, dacă a spus adevărul în privinţa fiului meu...

În colţul pivniţei se afla un bidon cu kerosen. începu să-l împrăştie peste trupuri, furia topindu-i-se încet, încet.

- Ismail! strigă spre capul scărilor.

Când isprăvi kerosenul, aruncă bidonul într-un colţ. Ismail şi un alt bărbat coborâră în pivniţă.

- Sunteţi gata de plecare? îi întrebă.

- Da, cu ajutorul lui Allah.

- Şi cu ajutorul nostru, spuse Mzytryk ironic.

Îşi şterse mâinile obosit, dar satisfăcut de felul cum trecuseră ziua şi noaptea. Acum doar o scurtă călătorie până la

periferiile Tabrizului, la elicopterul său. O oră sau chiar mai puţin până la dasha din Tbilisi şi la Vertinskaia. În câteva săptămâni, tânărul căţelandru Hakim va sosi, cu sau fără peşcheşul meu: Azadeh. Dacă vine fără el, o să-l coste foarte mult.
- Pune-ţi foc, spuse aspru, şi plecăm.
- Uite, tovarăşe general. Vesel, Ismail îi aruncă nişte chibrituri. Este privilegiul dumneavoastră să isprăviţi ce-aţi început.
Mzytryk prinse cutia din zbor.
- Bine, spuse.
Primul chibrit nu se aprinse şi nici al doilea. Al treilea se aprinse. Se trase înapoi cu spatele către trepte şi-l aruncă grijuliu. Flăcările izbucniră până la tavan şi la grinzile de lemn. Atunci piciorul lui Ismail i se propti în spate şi-l trimise rostogolindu-se, cu capul înainte, între limbile flăcărilor. Cuprins de panică, Mzytryk ţipă şi începu să izbească flăcările cu palmele, apoi se răsuci şi începu să se târască în patru labe spre trepte; se opri un moment, izbindu-şi gulerul de blană cu palmele care începuseră să se înnegrească, tuşind şi sufocându-se din pricina fumului gros şi a mirosului de carne arsă. Reuşi cumva să se ridice în picioare, împleticindu-se. Primul glonte îi zdrobi rotula. Urlă şi se clătină, prăvălindu-se pe spate în flăcări; al doilea glonte îi zdrobi celălalt picior şi îl făcu să se ghemuiască la pământ.
Neputincios, izbi flăcările cu palmele, ţipetele sale fiind înecate de mugetul din ce în ce mai mare al infernului încins. Şi deveni o torţă.
Ismail şi celălalt bărbat săriră înapoi pe trepte către palier, aproape izbindu-se de ceilalţi care se năpustiseră înăuntru. Rămaseră cu gurile căscate la trupul lui Mzytryk ce se zvârcolea, flăcările înghiţindu-i acum cizmele.
- De ce-ai făcut asta? întrebă unul dintre ei nedumerit.
- Fratele meu a fost martir în casa aceea, ca şi vărul tău.
- Voia lui Allah, dar Ismail, tovarăşul general, Allah să ne apere, el ne dădea bani şi arme şi explozive, de ce să-l ucidem?
- De ce nu? N-a fost fiul ăsta de căţea un diavol arogant şi prost crescut? Nu era nici măcar dintre Oamenii Cărţii, spuse Ismail dezgustat. Sunt cu zecile acolo de unde vine. Cu miile. Ei au nevoie de noi, nu noi de ei. A meritat să moară. N-a venit el singur? Nu ne-a ispitit aşa? Scuipă către trup. Persoanele importante ar trebui să aibă gărzi de corp.

O limbă de foc ajunse până la ei. Se retraseră grăbiţi. Flăcările cuprinseseră scările de lemn şi se împrăştiară rapid. în stradă se îngrămădiră cu toţii în camion, care nu mai arăta a ambulanţă. Ismail privi înapoi la flăcările care înghiţeau casa şi izbucni într-un hohot de râs.

- Acum câinele ăsta s-a prăjit. Fie ca toţi necredincioşii să piară la fel de repede.

În curtea palatului. Erikki se sprijinea de elicopter când zări stingându-se luminile din camera Hanului, de la al doilea etaj. O verificare atentă a celor doi poliţişti drogaţi, dormind adânc în cabină, îl linişti. Încet, închise uşa cabinei, îşi pregăti cuţitul de la centură şi ridică pistolul mitralieră. Cu îndemânarea unei fiare de noapte, se mişcă fără zgomot către palat. Străjile de la poartă nu-l observară depărtându-se. De ce şi-ar fi pierdut timpul? Hanul le dăduse ordine limpezi să-l lase pe pilot în pace şi să nu-l irite mai mult, căci, fără îndoială, în curând o să obosească să se joace cu maşina.

- Dacă ia un automobil, lăsaţi-l. Dacă poliţia vrea necazuri, e problema lor.

- Da, înălţimea voastră, spuseseră amândoi, bucuroşi că nu răspundeau de Cel cu Cuţitul.

Erikki se strecură pe uşa de la intrare şi de-a lungul coridorului slab luminat către scările care duceau spre aripa de nord, departe de încăperile Hanului. Fără zgomot, urcă treptele şi străbătu un alt coridor. Zări o dungă de lumină sub uşa apartamentului lor. Intră în hol fără şovăire, închizând uşa în linişte după el. Traversă camera către uşa dormitorului şi o deschise brusc. Spre surpriza lui, Mina, slujnica lui Azadeh, se afla şi ea acolo. Era îngenuncheată pe pat, unde o masase pe Azadeh, care dormea adânc.

- O, îmi cer iertare, bolborosi ea, înspăimântată de prezentabilii, ca toţi servitorii. Nu v-am auzit, Excelenţa voastră! înălţimea sa m-a rugat să continui cât de mult pot cu masajul, apoi să dorm aici.

Chipul lui Erikki era o mască, dârele de ulei de pe braț şi de pe bandajul lipit peste ureche făcându-l să ară şi mai ameninţător.

- Azadeh!

- O, n-o s-o treziţi, Excelenţă! A luat... a luat două somnifere şi m-a rugat să vă cer iertare dacă...

- Îmbrac-o! şuieră. Mina se albi.
- Dar, Excelenţă...

Inima îi sări aproape din piept când văzu cuţitul în mâna lui.
- Îmbrac-o iute şi dacă scoţi un sunet te despic. Fă-o! O văzu înşfăcând cămaşa de noapte.
- Nu asta, Mina, haine călduroase, haine de schi. Pe ţi zeii, nu contează de care, dar repede!

Îl urmări cu privirea aşezându-se între ea şi uşă, ca să nu poată fugi. Pe masa de lângă pat se afla kukriul în teaca lui. Îl străbătu o tresărire şi-şi desprinse ochii de acolo; asigurându-se că Mina îi dădea ascultare, scoase poşeta lui Azadeh din sertarul mesei de toaletă. Toate documentele ei se aflau acolo, cartea de identitate, paşaportul, permisul de conducere, certificatul de naştere, totul. Bun, îşi zise şi o binecuvântă pe Aisha pentru darul despre care îi spusese Azadeh înainte de cină şi mulţumi străvechilor săi zei pentru că îi oferiseră planul în dimineaţa aceasta.

Ah, draga mea, crezi că te-aş fi părăsit cu adevărat?

Tot în poşetă se afla punga ei moale de mătase cu bijuterii care părea mai grea ca de obicei. Ochii i se măriră la vederea smaraldelor şi diamantelor şi colierelor de perle şi medalioanelor pe care le adăpostea acum. Ce a rămas de la Najoud, îşi spuse, aceleaşi pe care Hakim Han le folosise ca să se tocmească cu nomazii şi pe care le-am luat de la Baiazid.

În oglindă o observă pe Mina holbându-se cu gura căscată la bogăţia pe care o ţinea în mâini, Azadeh moale şi aproape îmbrăcată.
- Grăbeşte-te! se răsti către imaginea ei.

La punctul de ambuscadă, mai jos de palat. Atât sergentul de poliţie cât şi şoferul din maşina care aştepta lângă drum priveau lung la palatul aflat la patru sute de metri mai departe, sergentul folosind binoclul. Nu se vedeau decât luminile slabe din preajma porţii uriaşe, nici un semn de vreo strajă sau de cei doi oameni ai săi.
- Dă-i drumul până acolo! spuse neliniştit sergentul. Ceva nu e-n regulă, pe Allah! Fie au adormit fie sunt morţi. Mergi încet şi în tăcere.

Îşi strecură mâna în tocul de piele de lângă el şi băgă un glonţ în încărcătorul carabinei Ml6. Şoferul porni motorul şi urcă încet pe drumul pustiu.

La poarta principală. Babak, straja, se sprijinea de un stâlp al porţii masive de fier, închisă şi zăvorâtă. Cealaltă strajă şedea ghemuită în apropiere pe nişte saci, cufundată adânc în somn. Printre barele porţii se putea zări drumul troienit care şerpuia către oraş. Dincolo de fântâna goală din curtea din raţă, la o sută de metri mai încolo, se afla elicopterul. Vântul îngheţat mişca uşor palele elicei. Căscă şi-şi izbi picioarele ca să şi le încălzească, apoi începu să se uşureze printre bare, mişcând absent jetul într-o parte şi-n alta.

Mai devreme, când Hanul îi lăsase să plece şi să se întoarcă la postul lor, descoperiseră că cei doi poliţişti dispăruseră. Au şters-o să şterpelească ceva de mâncare sau să tragă un pui de somn, spusese. Allah să-i blesteme, pe toţi poliţiştii.

Babak căscă în aşteptarea zorilor, când avea să fie liber pentru câteva ceasuri. Nu mai avea de făcut decât să lase să treacă maşina pilotului, chiar înainte de-a se crăpa de ziuă, apoi să încuie poarta şi în curând avea să fie în pat lângă un trup cald. Îşi scarpină absent boaşele, simţindu-se tare şi excitat. Se sprijini alene cu spatele de zid jucându-se cu mădularul, uitându-se în acelaşi timp să vadă dacă zăvorul greu al porţii era tras şi poarta mai mică, laterală, încuiată şi ea. Apoi, cu coada ochiului prinse o mişcare. Se uită într-acolo. Pilotul se strecurase pe o uşă laterală a palatului cu o boccea mare pe umăr, fără a-şi mai ţine braţul în eşarfă, şi cu o armă în mână. Grăbit, Babak se încheie la prohab, îşi trecu carabina pe umăr şi se trase în umbră. Prudent, lovi cu piciorul cealaltă strajă, ce se trezi fără zgomot.

- Uite, şopti, credeam că pilotul e încă în cabina 'copterului.

Cu ochii mari îl urmăriră pe Erikki care se ţinea în umbră, apoi ţâşni tăcut peste spaţiul deschis către elicopter.

- Ce duce? Ce e-n bocceaua aceea?

- Pare un covor... Un covor strâns sul, şopti celălalt, auziră sunetul depărtat al uşii carlingii.

- Dar de ce? Pe toate Numele lui Allah, ce face? Nu era decât foarte puţină lumină, dar aveau vederea și auzul excelente. Auziră apropiindu-se o maşină, dar în aceeaşi clipă atenţia le fu

abătută de zgomotul depărtat uşii cabinei care se deschise. Aşteptară abia răsuflând, apoi îl zăriră aruncând sub burta elicopterului ceea ce părea a fi două legături gemene, apoi aplecându-se ca să treacă pe sub coadă şi să reapară de partea cealaltă.

Pentru un moment rămase acolo, uitându-se către ei fără să-i vadă, apoi deschise încet uşa carlingii şi intră înăuntru cu arma, covorul răsucit fiind acum sprijinit pe scaunul din faţă. Dintr-o dată motoarele porniră şi amândouă gărzile tresăriră.

- Allah să ne apere. Ce facem? Nervos, Babak spuse:

- Nimic. Hanul ne-a zis exact aşa: "Lăsaţi-l în pace pe pilot, orice o face. E primejdios!" Aşa ne-a zis, nu? când pilotul ia maşina aproape de ziuă, lăsaţi-l să plece.

Era nevoit să strige ca să acopere zgomotul crescând al motoarelor.

- Nu facem nimic.

- Dar nu ni s-a spus că o să pornească din nou motoarele. Hanul n-a zis asta, sau că o să încerce să fugă cu covoare.

- Ai dreptate! Voia lui Allah, dar ai dreptate. Erau din ce în ce mai nervoşi. Nu uitaseră străjile aruncate în temniţă şi biciuite de bătrânul Han pentru nesupunere sau greşeală sau cele alungate de cel nou.

- Motorul sună bine acuma, nu crezi?

Amândoi îşi ridicară privirile când la al doilea etaj, etajul Hanului, se aprinseră luminile, apoi tresăriră, răsucindu-se pe călcâie când maşina poliţiei se opri brusc în faţa porţii.

Sergentul ţâşni afară cu o lanternă în mână.

- Ce se întâmplă, pe Allah? Deschideţi poarta, pe Allah! Unde-s oamenii mei?

Pabak se repezi către poarta laterală şi trase zăvorul.

În carlingă mâinile lui Erikki se mişcau cât puteau de repede, rana din braţ stânjenindu-l. Sudoarea i se scurgea pe obraji şi se amesteca cu un fir de sânge de la ureche, de unde bandajele lipite cu bandă adezivă se mişcaseră. Răsufla greu, sacadat, din pricină că alergase din aripa de nord cu Azadeh înfăşurată în covor, adormită şi fără puteri şi înjură acele indicatoarelor care nu voiau să se ridice mai repede. Văzuse aprinzându-se luminile în apartamentele lui Hakim şi capete care se iţiseră la ferestre.

Înainte să părăsească apartamentul, îi trăsese un pumn Minei, ameţind-o prudent, sperând că n-o rănise, ca s-o apere și pe ea şi pe el, să nu poată da alarma sau să fie acuzată de complicitate, o înfăşurase pe Azadeh în covor şi-şi prinsese kukriul de centură.

- Haide! se răsti la indicatoare, apoi zări lângă poarta principală doi bărbaţi în uniformă de poliţişti.

Pe neaşteptate, elicopterul fu scăldat într-o baie de lumină de la lanternă şi îşi simţi stomacul răsucindu-se. Fără să se gândească, înşfacă pistolul mitralieră, scoase ţeava prin fereastra pilotului şi apăsă pe trăgaci, ochind sus.

Cei patru oameni se împrăştiară căutând adăpost când gloanţele ricoşară de fierăria porţii. în spaima lui, sergentul scăpă lanterna, dar nu mai înainte ca toţi să poată vedea două trupuri, al caporalului şi al celuilalt poliţist, ghemuite, inerte, prăbuşite la pământ şi să-i creadă morţi. Când rafala încetă, sergentul se repezi spre poarta laterală şi spre maşină şi carabină.

- Trage, pentru Dumnezeu! strigă şoferul. Surescitat, Babak apăsă pe trăgaci, dar gloanţele se pierdură în aer. Imprudent, şoferul ieşi la loc deschis ca să recupereze lanterna. O altă rafală din elicopter şi sări înapoi.

- Fiu de căţea!

Toţi trei rămaseră la adăpost. O altă rafală şi lanterna dansă, apoi explodă.

Erikki îşi vedea ruinat planul de evadare, elicopterul o ţintă neajutorată pe sol. Timpul trecea în defavoarea lui. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să oprească motoarele. Indicatoarele erau mult prea jos. Apoi, îşi goli pistolul mitralieră către poartă cu un strigăt prelung, împinse maneta de gaz înainte şi lăsă să-i scape un alt strigăt primitiv care-i îngheţă pe cei ce-l auziră. Motoarele trecură la putere maximă, urlând sub tensiune când împinse manşa înainte şi târî elicopterul, săltându-l în aer câţiva centimetri, cu coada în sus; acesta alunecă înainte scrijelind pavajul cu patinele, săltă şi se ridică, se lăsă înapoi şi săltă din nou şi rămase în aer, legănându-se violent.

La poarta principală, şoferul smulse arma din mâna strajei şi se îndreptă către stâlp, privind grijuliu pe după el ca să vadă elicopterul depărtându-se, şi apăsă pe trăgaci.

La al doilea etaj al palatului, Hakim se aplecase ameţit pe fereastra dormitorului, smuls din somn de zgomot. Straja Margol se afla lângă el. Zăriră elicopterul aproape izbindu-se de una dintre clădirile de lemn de la marginea curţii, smulgând cu patinele o parte din acoperiş, apoi luptându-se să înainteze într-o ascensiune greoaie. Dincolo de ziduri se afla maşina poliţiei, silueta sergentului profilată pe fascicolul farurilor. Hakim îl văzu ochind şi se rugă să nu nimerească. Erikki auzi gloanţele zăngănind în metal, se rugă să nu fie atins nimic vital şi se aplecă periculos într-o parte ca să iasă din zona expusă de deasupra zidurilor către un spaţiu lateral, unde putea să se strecoare la adăpostul palatului. În virajul său violent, covorul răsucit în jurul lui Azadeh se răsturnă şi se lovi de comenzi. O clipă se simţi pierdut, apoi îşi folosi uriaşa-i putere ca s-o împingă într-o parte. Rana din braţ se deschise.

Zbura legănat în spatele aripii de nord a palatului, elicopterul încă la câţiva metri deasupra solului, îndreptându-se către celălalt zid împrejmuitor, din apropierea colibei unde fuseseră ascunşi Ross şi Gueng. Încă numai la câţiva metri înălţime, un glonte rătăcit îi găuri uşa şi izbi în panoul de instrumente, împrăştiind cioburi de sticlă.

Când elicopterul dispăru din vedere, Hakim şchiopată de-a curmezişul uriaşului dormitor, pe lângă focul de lemne care ardea vesel, şi ieşi pe coridor, către ferestrele de-acolo.

- Tu poţi să-l vezi? întrebă gâfâind din cauza efortului.

- Da, înălţimea voastră, spuse Margol şi arătă surescitat cu degetul. Acolo!

Elicopterul era doar o siluetă neagră pe fondul şi mai întunecat al cerului, apoi reflectoarele curţii se aprinseră şi Hakim îl văzu clătinându-se pe deasupra zidului la numai câţiva centimetri şi prăvălindu-se de partea cealaltă. Câteva secunde mai târziu reapăru, prinzând viteză şi altitudine. În acel moment năvăli alergând pe coridor Aisha, ţipând isteric:

- Înălţimea voastră, înălţimea voastră, Azadeh a plecat! A plecat! Diavolul ăla a răpit-o! Şi Mina, zace în nesimţire!

Din pricina somniferelor, lui Hakim îi venea greu să se concentreze. Nu simţise niciodată pleoapele mai grele ca acum.

- Ce spui?

- Azadeh a plecat, sora voastră a plecat! A înfăşurat-o într-un covor şi a răpit-o! A luat-o cu el!

Se opri temătoare, zărind privirea din ochii lui Hakim, faţa lui cenuşie în lumina slabă şi pleoapele fluturând, ea neştiind că luase somnifere.
- A răpit-o!
- Dar... dar asta nu se poate, nu e cu...
- O, ba da! A răpit-o şi Mina e în nesimţire! Hakim clipi către ea, apoi bolborosi:
- Daţi alarma, Aisha. Dacă e răpită... pe Allah, daţi... daţi alarma! Am luat somnifere şi ei... o să mă ocup de diavolul ăsta mâine... Pe Allah... Acum nu pot... Dar trimiteţi pe cineva la Gărzile Verzi. Daţi de veste! Hanul pune o răscumpărare regească pe capul lui... Margol, ajută-mă să mă întorc în camera mea...

Servitori înspăimântaţi şi străji se adunaseră la celălalt capăt al coridorului şi Aisha, scăldată în lacrimi, alergă înapoi la ei, spunându-le ce se întâmplase şi ce ordonase Hanul.

Hakim bâjbâi după pat şi se întinse pe spate istovit.
- Margol, spune străjilor să-i aresteze pe proştii ăia de la poartă. Cum de-au putut să lase să se întâmple asta?!
- N-au fost atenţi, înălţimea voastră!

Omul era sigur că avea să fie dată vina pe ei, cineva trebuia să fie făcut vinovat, deşi el fusese de faţă când Hanul le spusese să nu se amestece în treburile pilotului. Transmise ordinul şi se întoarse.
- Vă simţiţi bine, înălţimea voastră?
- Da, mulţumesc. Nu pleca din cameră. Trezeşte-mă în zori. Ai grijă de foc şi trezeşte-mă în zori!
Hakim se lăsă să alunece mulţumit în somnul care-l îmbia atât de seducător. Spatele nu-l mai durea, dar mintea era concentrată asupra lui Azadeh şi Erikki.

Când sora lui ieşise din mica încăpere, lăsându-l singur cu Erikki, îngăduise să i se vadă tristeţea.
- N-ai cum să scapi din capcană, Erikki. Suntem cu toţii încolţiţi. Cu toţii. Tu, Azadeh şi cu mine. încă nu pot să cred că o să renunţe la mahomedanism şi în acelaşi timp sunt convins că n-o să mi se supună nici mie, nici ţie! Nu vreau s-o rănesc cu nici un chip, dar n-am de ales. Sufletul ei nemuritor e mult mai important decât viaţa ei temporară.
- Aş putea să-i salvez sufletul, Hakim, cu ajutorul tău.
- Cum?

Văzuse încordarea lui Erikki, faţa sa tensionată, ochii ciudaţi.
- Elimină cauza!
- Cum?
- Să zicem că nebunul ăsta de pilot nu e mahomedan, ci un barbar care e atât de îndrăgostit de nevasta lui că înnebuneşte şi mai mult şi, în loc să evadeze de unul singur, o doboară în nesimţire, pe neaşteptate, o răpeşte, pleacă cu ea în zbor şi o scoate din ţară împotriva voinţei ei şi refuză să-i îngăduie să se întoarcă. În cele mai multe ţări, un soţ poate să aplice măsuri extreme ca să-şi menţină puterea asupra soţiei şi chiar să o forţeze să i se supună şi să-l asculte. În acest fel, ea n-o să-şi încalce jurământul şi n-o să trebuiască niciodată să renunţe la mahomedanism, tu n-o să fii nevoit vreodată să-i faci vreun rău şi eu o să-mi păstrez femeia.
- E păcăleală, spusese Hakim descumpănit. E păcăleală.
- Nu, e închipuire. O ipoteză. Totul e numai o închipuire. Dar ipotetic ea îndeplineşte... se supune regulilor cărora ai jurat să li te supui şi nimeni nu va crede vreodată că sora Hanului Gorgonilor şi-ar încălca de bunăvoie jurământul şi ar renunţa la mahomedanism pentru un barbar. Nimeni... Nici măcar acum nu eşti sigur c-o s-o facă. Nu-i aşa?

Hakim încercase să găsească scăpări în plan. Nu găsise nici una, iar planul ar fi rezolvat multe. N-ar rezolva oare totul? Dacă Erikki trebuia să facă asta fără ştirea şi ajutorul ei, s-o răpească... e-adevărat! Nimeni n-ar crede vreodată că şi-a încălcat de bunăvoie jurământul. S-o răpească! Aş putea să condamn asta public şi să mă bucur pentru ea în taină, dacă vreau să plece, iar el să trăiască. Dar trebuie s-o fac. Este singura cale. Ca să-i salvez ei sufletul, trebuie să-l salvez pe el.

În pacea dormitorului, deschise pentru o clipă ochii. Umbrele aruncate de flăcări dansau pe tavan. Erikki şi Azadeh se aflau acolo. Allah o să mă ierte, îşi zise alunecând în somn. Mă întreb dac-o s-o mai văd vreodată.

CAPITOLUL 69

Teheran, lângă Universitate; ora 11,58 noaptea. În întunericul rece, Seherazada stătea cu falanga de Gărzi Verzi,

apărând primele rânduri ale mahomedanilor care, strânşi unul lângă celălalt, strigau "Allah e mare!" la unison, o barieră vie în faţa celor două sau trei mii de studenţi de stânga, zgomotoşi şi agitaţi, care se apropiau pe bulevard. Lanterne şi torţe aprinse, câteva maşini în flăcări, arme, beţe, bâte. Degetele ei se strânseră în jurul pistolului din buzunar; avea grenada pregătită în celălalt buzunar.
- Allah e mare! strigă.
Duşmanul se apropia repede şi Seherazada văzu pumnii strânşi, auzi tumultul crescând de ambele părţi, strigătele din ce în ce mai răguşite, simţi nervii tuturor din ce în ce mai întinşi. "Nu e alt Dumnezeu decât Allah". Acum duşmanii lor erau atât de aproape încât putea să vadă chipul fiecăruia. Dintr-o dată realiză că nu erau o adunătură de revoluţionari vânduţi Satanei, nu toţi, imensa lor majoritate erau studenţi şi studente, bărbaţi şi femei de vârsta ei, femeile înaintând curajoase fără chador, strigând, cerându-şi drepturile, votul şi toate lucrurile acelea de bun simţ date de Allah, câştigate din greu, care nu trebuiau niciodată înapoiate.
Se simţi transportată înapoi în fierbinţeala ameţitoare a Marşului Femeilor, toate în cele mai bune haine ale lor, cu părul liber, ele la fel de libere ca şi părul lor, susţinându-şi libertatea şi toate drepturile în noua măreaţă Republică Islamică, unde ea şi fiul ei şi Tommy aveau să trăiască fericiţi pentru totdeauna.
Din nou apăru în faţa ochilor ei imaginea fanaticului fluturându-şi cuţitul, sfâşiind viitorul, dar asta nu mai conta. Ibrahim îl oprise. Ibrahim, conducătorul studenţilor, fusese acolo ca să-o salveze. O, Ibrahim, eşti aici în noaptea asta, îi conduci aşa cum ne-ai condus pe noi? Eşti aici, luptând iarăşi pentru libertate şi dreptate şi drepturile femeilor, sau ai fost trecut în rândul martirilor la Kowiss, aşa cum doreai, rugându-l pe mullahul acela blestemat, cu două feţe, care ţi-a ucis tatăl - aşa cum a fost ucis al meu? Dar... dar tata a fost ucis de mahomedani, nu de cei de stânga, se gândi uluită. Iar Imamul este încă neclintit de partea tuturor legilor care au fost pe vremea Profetului... Şi Meshang... Şi Tommy a fost forţat să plece şi divorţul mi-a fost impus... şi căsătoria impusă cu bătrânul acela murdar... şi n-am nici un drept!
- Ce fac aici? gâfâi ameţită, în mijlocul acelui tumult. Ar trebui să fiu acolo cu ei. Ar trebui să fiu acolo cu ei, nu aici... Nu, nu, nu,

nici acolo. Ce fac cu copilul, cu fiul meu? E primejdios pentru el aici.

Undeva se auzi un foc de armă, apoi altele şi vacarmul deveni general, cei din faţă încercând să se retragă, iar cei din spatele lor încercând să ajungă în rândurile care luptau. În jurul Şheherazadei era o vălmăşeală nebună. Se simţi strivită şi împinsă înainte, abia atingând pământul cu picioarele. O femeie de lângă ea ţipă şi se prăbuşi sub picioarele celorlalţi. Un bătrân se împiedică şi dispăru sub ei, bâlbâind cuvintele Shahadei, aproape trăgând-o cu el. Umărul cuiva o izbi în stomac şi ea ţipă de durere şi spaima ei deveni teroare.

- Tommy, ajută-mă!

La o sută de metri mai în faţă, Tom Lochart era lipit de vitrina unui magazin de către grupul de studenţi. Haina îi era sfâşiată, şapca dispăruse şi se simţea mai disperat ca niciodată. De ore întregi căuta printre grupurile de studenţi, nădăjduind cu disperare să o găsească, sigur că ea se afla pe undeva pe acolo, printre ei. Unde în altă parte ar fi putut să se ducă? Desigur că nu la apartamentul acelui student, cel despre care Jari zicea că l-au întâlnit, acel Ibrahim, sau cum s-o fi numit, care nu însemna nimic. Mai bine acolo decât aici, se gândi disperat. O, doamne, ajută-mă să o găsesc.

Pe lângă el trecură nişte femei scandând, cele mai multe în haine occidentale, cu jeanşi, scurte matlasate - şi atunci o văzu. Se zbătu să-şi croiască drum de-a lungul zidului, dar încă o dată se înşelase şi-şi ceru iertare şi-şi croi drum iarăşi într-o parte, urmărit de câteva înjurături. Apoi i se păru că o zăreşte de partea cealaltă a drumului, dar din nou se înşelase. Fata purta aceleaşi haine de ski ca şi Seherazada şi avea aceeaşi coafură şi era cam de vârsta ei, dar ducea o placardă cu o lozincă marxist-islamică şi, iritat de nemulţumire, o înjură, urând-o pentru prostia ei. Îl enervau strigătele dintr-o parte şi din cealaltă şi ar fi vrut să aibă un ciomag şi să-i zdrobească, să alunge răul din ei.

O, Allah, ajută-mă s-o găsesc.

- Allah e mare! murmură şi, deşi era înnebunit de grijă pentru ea, îşi simţea în acelaşi timp sufletul înălţat.

Când o să devin mahomedan, totul o să se schimbe. Acum o să mă accepte. Sunt unul dintre ei, pot să mă duc în hagealâc la Mecca, pot să mă rog în orice moschee, culoarea sau rasa nu

înseamnă nimic pentru Allah. Numai credinţa. Cred în Allah şi cred că Mohammed a fost Profetul lui Allah. N-am să fiu fundamentalist sau şiit. Am să fiu sunit ortodox. Am să găsesc un profesor şi-am să studiez şi-am să învăţ araba. Şi am să pilotez pentru IranOil şi noul regim şi-o să fim fericiţi, Seherazada şi cu mine.

Un foc de armă se auzi în apropiere şi în aer se înălţară flăcările de la o baricadă din cauciucuri aprinse, în timp ce grupuri mici de studenţi se aruncau urlând asupra rândurilor Gărzilor Verzi. Se auziră din nou alte focuri de armă şi întreaga stradă izbucni în strigăte, trupuri alergând de colo-colo şi cei slabi fură zdrobiţi sub picioare: O coloană înnebunită de tineri îl târî către zona luptelor.

La circa optzeci de metri mai departe, Seherazada ţipa zbătându-se cu disperare, încercând să-şi facă loc cu coatele şi cu picioarele, într-o parte, unde avea să fie relativ mai la adăpost. Chadond ei era sfâşiat, eşarfa dispăruse. Era zgâriată şi o durea pântecul. Cei din jurul ei se transformaseră într-o gloată ce izbea cu furie, orbeşte, pe cei din faţa lor, fiecare pentru el, dar toţi făcând parte din aceeaşi gloată dementă. Bătălia balansa mulţimea înainte şi înapoi, nimeni nu ştia cine e prieten sau duşman, cu excepţia mullahilor şi Gărzilor Verzi care strigau, încercând să controleze încăierarea. Cu un răcnet asurzitor, gloata de mahomedani îşi luă avânt şi avansa. Cei slabi se prăbuşiră şi fură zdrobiţi sub picioare. Bărbaţi, femei. Ţipete şi strigăte şi tumult, toţi chemând, fiecare pentru ei, pe Allah, după închipuirea fiecăruia.

Studenţii luptau cu disperare, dar fură măturaţi fără milă. Mulţi se prăbuşiră. Fură călcaţi în picioare. Restul se împrăştie şi începu urmărirea, iar părţile se amestecară.

Lochart îşi folosise înălţimea şi greutatea ca să-şi croiască drum spre trotuar şi acum se oprise între două maşini, apărat de ele pentru moment. La câţiva metri mai departe văzu o alee îngustă, pe jumătate ascunsă între case, care ducea către o moschee năruită, unde avea să se afle la adăpost.

În faţă se produse o deflagraţie uriaşă când rezervorul unei maşini explodă, împrăştiind flăcări. Cei norocoşi fură ucişi pe loc, răniţii începură să urle. La lumina flăcărilor i se păru că o vede o fracţiune de secundă, apoi un grup de tineri care alergau

dădu peste el, cineva îl lovi cu pumnul în spate, alţii îl îmbrânciră la o parte din drum şi se prăbuşi sub bocancii lor.

Seherazada se afla doar la treizeci de metri distanţă, cu părul în dezordine, cu hainele sfâşiate, încă prinsă în înghesuială, încă târâtă de învălmăşeală, încă ţipând după ajutor, în mijlocul mulţimii surde şi nepăsătoare.

- Tommy, ajută-mă! Ajutor!

Mulţimea se desfăcu pentru o clipă. Ţâşni în locul liber, strecurându-se către magazinele încuiate şi oblonite şi maşinile parcate lângă trotuar. Tumultul scădea. O mulţime de mâini împingeau într-o parte şi-n alta ca să croiască loc stăpânilor lor, palmele îşi ştergeau sudoarea şi murdăria şi fiecare începu să-şi privească vecinul.

- Afurisită de târfă comunistă! strigă omul aflat în calea ei, cu ochii aproape ieşiţi din cap de furie.

- Nu sunt... nu sunt... Sunt mahomedană... gâfâi ea, dar mâinile înşfăcaseră bluza de schi cu fermoarul smuls şi palma bărbatului se strecură dedesubt, apucându-i sânul.

- Târfă! Femeile mahomedane nu se destrăbălează. Femeile mahomedane poartă chador.

- L-am pierdut! Mi-a fost smuls, ţipă ea.

- Târfă! Allah să te blesteme. Femeile noastre poartă chador.

- L-am pierdut, mi l-au smuls, ţipă din nou şi încercă să-l împingă. Nu este alt...

- Târfă! Stricato! Diavoliţo! strigă el fără s-o audă, cuprins de nebunie, atingerea sânului prin bluza de mătase şi furoul de dedesubt înfierbântându-l şi mai mult.

Degetele se strânseră pe mătase şi o smulseră şi cuprinseră rotunjimea pieptului, cealaltă mână trăgând-o mai aproape ca s-o supună şi s-o gâtuie, în timp ce ea izbea cu picioarele şi striga.

Cei din apropiere începură să strige cuvinte de batjocură sau încercară să se dea la o parte. Era greu să vadă în întunericul abia risipit de lumina flăcărilor, neînţelegând din ce se întâmpla decât că cineva prinsese o târfă comunistă acolo, între rândurile drept-credincioşilor.

- Pe Allah, nu e comunistă! Am auzit-o strigând numele Imamului, strigă cineva, dar ţipetele din jur îl acoperiră, o altă încăierare izbucni şi bărbaţii se aruncară înainte să ajute sau îşi făcură loc cu umerii ca să se retragă şi îi lăsară singuri.

Se luptă cu el cu unghiile şi cu picioarele şi cu glasul, sufocată de răsuflarea şi obscenităţile lui. Cu un ultim efort, îl chemă pe Allah în ajutor, încercă să-i sfâşie obrajii cu unghiile şi nu reuşi şi-şi aminti de armă. Mâna o înşfăcă singură, împinse ţeava în el şi apăsă pe trăgaci. Omul se prăbuşi răcnind, cu cea mai mare parte a organelor genitale smulse. În jurul ei se lăsă brusc tăcere şi se făcu loc. Pumnul ei ieşi din buzunar ţinând încă arma. Un om din apropiere i-l înşfacă. Se holbă aiurită în jos la atacatorul ei, care se zvârcolea şi gemea în praf.

Allah e mare! bolborosi, apoi băgă de seamă starea în care era şi îşi strânse scurta în jurul pieptului, o încheie şi observă ura care o înconjura. Mă ataca! Allah e mare! Allah e mare!

- Pentru ea sunt doar vorbe! E comunistă! ţipă ascuţit o femeie. Uitaţi-vă la hainele ei: nu e de-a noastră!

La câţiva metri mai departe, Lochart se ridică din praf cu capul bubuind, urechile ţiuind, abia în stare să vadă sau să audă. Cu un efort imens se ţinu drept, apoi îşi croi drum cu coatele înainte, către intrarea în alee, către linişte şi siguranţă. Mai avuseseră şi alţii acelaşi gând şi intrarea deja era blocată de învălmăşeală. Şi atunci vocea ei, amestecată cu alte strigăte, ajunse până la-el. Se întoarse.

O văzu încolţită, cu spatele lipit de un perete, cu gloata în jurul ei, cu hainele pe jumătate smulse de pe trup, mâneca scurtei sfâşiată, ochii holbaţi, privirea disperată, cu grenada în mână. În clipa aceea, un bărbat făcu o mişcare către ea, ea smulse cuiul, omul îngheţă şi toată lumea începu să se tragă înapoi. Lochart năvăli prin cordonul de trupuri până la ea şi înşfacă grenada, ţinând levierul coborât.

- La o parte de lângă ea! urlă în farsi şi rămase în faţa ei, apărând-o. E mahomedană, fii de căţea! E mahomedană şi soţia mea şi eu suntem mahomedan.

- Eşti străin şi ea e comunistă, pe Allah!

Lochart se repezi la omul care strigase şi pumnul său, înarmat acum cu grenada, îi zdrobi buzele, dizlocându-i falca.

- Allah e mare! mugi Lochart.

Alţii preluară strigătul şi cei care nu-l credeau nu mai făcură nimic, temându-se de el, dar şi mai temători de grenadă. Ţinând-o strâns cu braţul liber, pe jumătate sprijinind-o, pe

jumătate târând-o pe Seherazada, Lochart avansa până în primele rânduri, cu grenada pregătită în mână.
- Vă rog, lăsaţi-ne să trecem. Allah e mare! Pacea fie cu voi!
Primele rânduri se despărţiră, apoi celelalte şi el îşi croi drum printre ele, murmurând:
- Allah e mare! Pacea fie cu voi!
Continuă aşa până când străpunse zidul de trupuri, pătrunzând în îmbulzeala aleii, împiedicându-se de murdărie şi gropi, izbindu-se din când în când de oameni, în întuneric. La moscheea din faţa lor se aprinseră câteva lumini. Se opri lângă fântână, sparse gheaţa şi scoase apă cu o mână, stropindu-se pe faţă, furtuna din mintea lui încă nedomolită.
- Christoase! murmură şi mai luă apă.
- Oh, Tommy, ţipă Şeherazada ca dintr-un capăt de lume, cu vocea nefiresc de schimbată, ca o coardă gata să plesnească, de unde vii? De unde? O, mi-a fost atât de teamă! Mi-era frică!
- Şi mie! se bâlbâi el, reuşind cu greu să pronunţe cuvintele. Te caut de ore întregi, draga mea!
O trase mai aproape de el.
- Ești teafără?
- O da, da!
Îl îmbrăţişa strâns şi-şi îngropa faţa în umărul lui.
Focuri neaşteptate de armă, alte ţipete în spatele lor în stradă. Instinctiv o trase mai aproape, dar în jurul lor nu se vedea nici o primejdie, doar grupuri de oameni abia deosebindu-se în întuneric. Focurile de armă se îndepărtară şi zgomotul încăierării descrescu.
Suntem în sfârşit în siguranţă. Nu, nu încă. Mai e încă grenada. Nu am cuiul ca să pot s-o asigur şi n-am cum s-o asigur altfel.
Peste capul ei şi al celor care treceau pe alături zări de partea cealaltă a pieţei, lângă moschee, ruinele unei clădiri incendiate. Acolo pot să scap de ea fără probleme, se convinse singur, fără să poată gândi încă limpede, ţinând-o pe Şeherazada strâns lângă el şi prinzând putere din îmbrăţişare. Împrejurul lor se adunaseră iarăşi oameni şi aleea era din nou aglomerată. până când numărul lor nu va scădea, va fi foarte greu şi primejdios să scap de grenadă, să arunc grenada dincolo de piaţă. Se apropie împreună cu Şeherazada de fântână, unde întunericul era mai adânc.

- Nu te îngrijora. O să aşteptăm o clipă, apoi o să plecăm. Vorbea englezeşte, în şoaptă. Aveau atât de multe să-şi spună, atât de multe să întrebe.
- Eşti sigură că ţi-e bine?
- O, da, da! Cum m-ai găsit? Cum? când te-ai întors? Cum m-ai găsit?
- Am zburat azi-noapte înapoi şi am fost până acasă, dar plecaseşi. Apoi izbucni: Seherazada, am devenit mahomedan!

Ea rămase cu gura căscată.
- Dar... dar asta a fost doar o... vorbă, o vorbă, ca să scapi de ei!
- Nu, jur! Sunt într-adevăr; jur! Am spus Shahada în faţa a trei martori, Meshang şi Zarah şi Jari şi cred, cred cu-adevărat. Totul o să fie bine acum.

Neîncrederea ei se topi în faţa bucuriei din glasul care repeta întruna ceea ce se întâmplase.
- O, cât e de minunat, Tommy!

Se simţea cuprinsă de o bucurie fără margini şi în acelaşi timp era sigură, dincolo de orice îndoială, că pentru ei nimic n-avea să se mai schimbe. Nimic n-o să poată să-l schimbe pe Meshang, îşi zise. Meshang o să găsească o cale să ne distrugă, indiferent dacă Tommy este drept-credincios sau nu. Nimic n-o să se schimbe. Divorţul o să rămână divorţ, căsătoria o să se desfăşoare mai departe. Doar dacă...

Teama ei dispăru.
- Tommy, putem să plecăm din Teheran la noapte? Putem să fugim la noapte, dragul meu?
- Nu mai e nevoie de asta acum. Nu acum. Am nişte planuri minunate. Am părăsit S-G. Acum, că sunt mahomedan, pot să rămân şi să pilotez pentru IranOil. înţelegi?

Nici unuia nu-i păsa de mulţimea care trecea pe lângă ei din ce în ce mai înghesuită, nerăbdătoare să ajungă acasă.
- N-ai de ce să-ţi mai faci griji, Seherazada... Cineva se împiedică şi-i înghionti, apoi altcineva, şi
micul lor sanctuar fu în curând o îngrămădeală diformă de corpuri. Îl văzu îmbrâncind un om într-o parte şi alţii începură să-l blesteme. Îl luă repede de mână şi îl trase în şuvoiul de oameni.
- Hai să mergem acasă, bărbate, spuse cu glas tare într-un farsi răguşit, prevenindu-l, ţinându-l strâns, apoi şopti: Vorbeşte farsi!

Şi-apoi mai tare: Nu suntem în siguranţă aici şi putem să vorbim mai bine acasă.
- Da, da, femeie, mai bine să mergem acasă. Mergând, era mult mai bine şi mult mai în siguranţă
şi Şeherazada se afla acolo şi mâine avea să rezolve problemele de mâine. În noaptea asta avea să facă o baie şi să doarmă şi să mănânce şi să doarmă fără vise sau numai cu vise fericite.
- Dac-am vrea să plecăm în noaptea asta, în taină, am putea? Am putea, Tommy?

Oboseala îl învălui şi îi venea să strige la ea, de ce nu înţelegea cele ce abia îi spusese; în loc de asta, îşi stăpâni mânia şi spuse:
- Nu-i nevoie să mai fugim acum.
- Ai dreptate, bărbate, ca întotdeauna. Dar am putea?
- Da, da, confirmă obosit şi-i spuse cum, oprindu-se şi pornind din nou, odată cu restul trecătorilor; pe măsură ce aleea se îngusta, devenea din ce în ce mai sufocantă.

Ea radia, foarte sigură că avea să-l poată convinge. Mâine vor pleca. Mâine dimineaţă am să-mi strâng bijuteriile, o să-l minţim pe Meshang că venim la prânz la el în bazar, dar până atunci o să zburăm către sud în elicopterul lui Tommy. Poate să meargă în Emirate sau în Canada, sau oriunde, acolo poţi să fii mahomedană şi canadiană fără nici o grijă, mi-au spus când am fost la ambasadă. Şi în curând peste o lună, o să ne întoarcem acasă, în Iran, şi-o să trăim aici pentru totdeauna.

Mulţumită, se apropie şi mai mult de el, ascunsă de mulţime şi de întuneric. Teama dispăruse, era sigură de viitorul lor minunat. Acum, că-i drept-credincios, o să meargă în Paradis. Allah e mare! Allah e mare! Şi-acolo am să ajung şi eu împreună cu el, cu ajutorul lui Allah. O să lăsăm în urma noastră fii şi fiice. Şi după asta, când o să fim bătrâni, dacă el o să moară înaintea mea, în cea de-a patruzecea zi am să mă asigur că sufletul lui este comemorat desăvârşit şi după aceea am să-i blestem nevasta mai tânără, sau nevestele şi copiii lor şi după aceea am să-mi pun treburile în ordine şi am să aştept împăcată să mă alătur lui, la vremea aleasă de Allah.
- Oh, te iubesc într-adevăr, Tommy... îmi pare atât de rău că ai avut atât de multe necazuri... atât de multe necazuri cu mine!

Ieşiră din alee într-o stradă. Înghesuiala era şi mai mare, oamenii roiau pe toată şoseaua şi printre maşini. Dar asupra

tuturor, bărbaţi, femei, Gărzi Verzi, tineri şi bătrâni, plutea o uşurare, o linişte luminoasă. Noaptea fusese petrecută bine, împlinind lucrarea lui Allah.
- Allah e mare! strigă cineva.
Cuvintele stârniră ecouri şi fură repetate de mii de gâtlejuri. În faţa lor, şoferul nerăbdător al unei maşini acceleră scurt, lovi câţiva trecători care dădură unii peste alţii şi îi prăvăliră la rândul lor la pământ pe alţii, în mijlocul blestemelor şi râsetelor, Seherazada şi Lochart printre ei, fără ca nimeni să fie rănit. O prinsese la vreme şi, râzând, se aşezară să se odihnească o clipă, cu grenada strânsă încă bine în mână. Nu auziră fâsâitul ei alarmant, nu bănuiau că, în cădere, el slăbise strânsoarea pentru o clipă, dar îndeajuns ca să sară levierul.
Pentru un moment care păru să continue la nesfârşit îşi zâmbiră unul altuia.
- Allah e mare, spuse ea plină de fericire şi el îi răspunse încrezător, la fel de fericit, şi în aceeaşi clipă muriră.

CAPITOLUL 70
SIMBĂTA 3 martie l979

La Al Shargaz; ora 6,34 dimineaţa. Muchia soarelui ciobi orizontul, transformând deşertul întunecat într-o mare stacojie, colorând fără deosebire casele vechiului oraş-port şi barcazele din golful de dincolo de el. Din difuzoarele minaretelor începură să se facă auzite vocile muezinilor, dar muzica glasurilor lor nu-i făcea plăcere lui Gavallan şi nici unuia dintre ceilalţi membri ai S-G aflaţi pe terasa hotelului Oasis, unde-şi isprăveau în pripă micul dejun.
- Te-a ajuns, Scrag, nu-i aşa?

- Mare dreptate ai amice, spuse Scragger.

El, Rudi Lutz şi Petikin stăteau la masa lui Gavallan, toţi obosiţi şi dezamăgiţi. "Vârtejul", un succes aproape complet, se transforma într-un dezastru. Duoois şi Fowler încă lipseau, în Bahrain McIver nu era încă în afară de pericol, Tom Lochart se întorsese la Teheran, Dumnezeu ştie unde, nici o veste de la Erikki şi Azadeh. Nici unul dintre ei nu dormise aproape deloc noaptea ce trecuse. Şi apusul zilei ce începea era încă termenul final.

Din clipa în care începuseră să aterizeze elicopterele, cu o zi în urmă, dăduseră toţi o mână de ajutor la demontarea lor, îndepărtând rotoarele şi cozile, pentru a putea fi depozitate în reactoarele cargo - când aveau să sosească, dacă aveau să sosească. Noaptea trecută, Roger Newbury se întorsese de la Al Shargaz de la o întâlnire de palat cu ministrul de interne, într-o dispoziţie proastă.

- Nu pot face nimic, fir-ar să fie, Andy! Ministrul a spus că noul reprezentant sau ambasador al Iranului, care a văzut opt sau nouă elicoptere ciudate la aeroport, pretinzând că sunt cele "deturnate" din Iran, le-a cerut, lui și şeicului, să facă personal o inspecţie la aeroport. Ministrul a spus că, desigur, înălţimea Sa şeicul a acceptat. Cum ar fi putut refuza? Inspecţia va avea loc la apusul soarelui, cu ambasadorul. Sunt "invitat cordial" ca reprezentant britanic, să verificăm cu atenţie documentele şi dacă vreunul este găsit suspect, bătrâne, am dat de dracu!

Gavallan nu închisese ochii toată noaptea, încercând să devanseze înainte sosirea avioanelor sau să obţină un înlocuitor din fiecare sursă internaţională la care putea să ajungă. Nicăieri nu găsise vreunul disponibil. Cel mai bun lucru pe care reuşise să-l obţină prin contactele sale fusese "poate" să aducă ETA a doua zi, duminică, la prânz.

- Afurisiţi oameni, mârâi şi-şi mai turnă cafea. Când ai nevoie de câteva 747 nu dai de nici unul şi de obicei cu un singur telefon poţi obţine cincizeci.

Petikin era la fel de îngrijorat şi în plus îl frământa starea sănătăţii lui McIver, aflat în spitalul din Bahrain. Nu se aştepta la nici o veste până la prânz cu privire la gravitatea atacului de inimă al lui Mac. "Pas de probleme," spusese Jean-Luc noaptea trecută. "Au lăsat-o pe Genny să rămână în spital în camera alăturată, doctorul este cel mai bun din Bahrain şi eu sunt aici.

Am amânat zborul spre casă de mâine şi o să aştept, dar trimiteţi-mi mâine nişte bani ca să plătesc taxele."

Petikin se juca cu ceaşca de cafea. Lăsase micul dejun neatins. Toată ziua şi noaptea trecută dăduse o mână de ajutor la pregătirea elicopterelor, aşa că n-avusese nici o şansă s-o vadă pe Paula şi ea plecase din nou la Teheran în dimineaţa aceea pentru a evacua cetăţenii italieni şi n-avea să se întoarcă cel puţin două zile.

Gavallan ordonase o retragere imediată a tuturor participanţilor la "Vârtej" în afara zonei Golfului, până la noi ordine.

- Nici o prevedere în plus nu strică, le spusese tuturor. Toată lumea trebuie s-o şteargă până una alta.

Mai târziu, Petikin îi zisese:

- Ai dreptate, Andy, dar cum rămâne cu Tom şi cu Erikki? Ar trebui să lăsăm pe cineva,aici. M-aş bucura să mă primeşti voluntar.

- Pentru Dumnezeu, Charlie, termină! explodase Gavallan. Crezi că eu nu sunt bolnav de îngrijorare din pricina lor? Şi a lui Fowler şi a lui Dubois? Trebuie să facem totul încetişor, pas cu pas. Toţi cei care nu sunt necesari o şterg înainte de apusul soarelui şi tu eşti unul dintre ei.

Asta fusese în jur de unu noaptea, la birou, când Petikin sosise să-l înlocuiască pe Scot, care răsucea încă somnoros butonul emiţătorului. Restul nopţii stătuse acolo. Nu chemase nimeni. La ora cinci dimineaţa îl înlocuise Nogger Lane şi venise aici ca să ia micul dejun.

Gavallan, Ruddy şi Scragger erau deja aşezaţi la masă.

- Ceva noroc cu cargourile, Andy?

- Nu, Charlie! A rămas tot pe mâine la prânz, cel mai devreme. Stai jos; ia nişte cafea.

Apoi se iviseră zorii şi muezinii. Cântarea lor încetă. Parte din agresivitate dispăru şi ea de pe verandă.

Scragger îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Stomacul încă îl mai deranja. Un alt fior îngheţat iradie din măruntaie şi se repezi la toaletă. Spasmul trecu repede, cu foarte puţine rezultate vizibile, dar nu se vedea nici urmă de sânge, iar Doc Nutt îi spusese că nu crede să fie dizenterie.

- Stai liniştit câteva zile, Scrag. Voi avea rezultatele tuturor testelor mâine.

Îi spusese doctorului despre sângele din urină şi despre durerea din stomac din ultimele câteva zile. Ar fi fost de neiertat să ascundă aşa ceva, ar fi adăugat o primejdie în plus atât pentru pasagerii săi, cât şi pentru elicopter.
- Scrag, mai bine rămâi în spital câteva zile, spusese Doc Nutt.
- Du-te naibii, bătrâne, am de lucru până peste cap! Întorcându-se la masă, observă atmosfera rău prevestitoare în care se scăldau cu toţii şi pe care o detesta, dar nu avea nici o soluţie. Nu putea face altceva decât să aştepte. N-aveau cum să iasă de acolo, fiindcă trebuiau să treacă prin Arabia Saudită şi Emirate sau spaţiul aerian al Omanului şi n-aveau nici o posibilitate de-a obţine aprobare pentru câteva zile. Sugerase în glumă să reasambleze elicopterele, să afle când avea să plece primul superpetrolier englezesc prin Hormuz, să decoleze şi să se aşeze pe el.
-...Şi pur şi simplu o să dispărem în largul mării albastre şi o să ajungem la Mombasa sau o să ocolim toată Africa, până în Nigeria...
- Hei, Scrag, spusese Vossy plin de admiraţie, mare aiureală chestia asta! Ne-ar prinde bine o croazieră. Ce părere ai, Andy?
- Am fi arestaţi şi băgaţi la zdup înainte ca elicele să se rotească de două ori.
Scragger se aşeză şi alungă o muscă. Soarele era mai puţin roşu acum şi toţi îşi puseră ochelari fumurii ca să se apere de radiaţiile sale. Gavallan isprăvi cafeaua.
- Ei bine, am şters-o la birou, în caz că pot să fac ceva. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt acolo. Cât de repede o să termini, Rudi?
Rudi era responsabil cu pregătirea elicopterelor pentru transport.
- Limita ta era astăzi la prânz. O să fie la prânz. Înghiţi ultima gură de cafea şi se ridică.
- E vremea să plecăm, meine Kinder.
Mârâieli şi mieunaturi din partea celorlalţi, dar cele mai multe binevoitoare, deşi toţi erau istoviţi. Urmă un exod general către maşinile care-i aşteptau afară.
- Andy, spuse Scragger, aş veni cu tine dacă crezi că e bine.
- Bună idee, Scrag! Charlie, n-ai de ce să te bagi în echipa lui Rudi, că oricum suntem în avans faţă de grafic. De ce nu vii mai încolo pe la birou?

Petikin îi zâmbi.
- Mulţumesc.
Paula nu era programată să plece de la hotel până la zece dimineaţa. Acum avea destul timp ca s-o vadă... şi ce să-i spună? se întrebă, făcându-le semn cu mâna.
Gavallan ieşi pe poartă. Aeroportul era încă parţial în umbră. Câteva reactoare, cu luminile de poziţie aprinse, îşi încălzeau motoarele. Evacuarea Iranului avea încă prioritate. Trase cu coada ochiului către Scragger şi-l văzu strâmbându-se.
- Te simţi bine?
- Sigur, Andy, da mă bolboroseşte puţin burtica. Am tras-o rău în Noua Guinee, aşa că întotdeauna trebuie să am grijă. Dac-aş putea face rost de puţin elixir de-al bătrânului doctor Collis Brown, aş ţopăi de bucurie.
- Era o tinctură minunată, inventată de doctorul Collis Brown, un chirurg din armata engleză, deosebit de eficace în combaterea dizenteriei, din pricina căreia mureau zeci de mii de soldaţi în timpul Războiului din Crimeea.
- Şase picături din poţiunea magică şi eşti beton.
- Ai dreptate, Scrag! spuse Gavallan absent,
N-am plecat niciodată la drum fără Collis. Stai puţin! Se lumină dintr-o dată.
- Trusa mea de prim-ajutor! Am ceva acolo. Liz o înghesuie întotdeauna în valiză. Elixir Collins, balsam de tigru, aspirină, un dublon de aur şi o cutie de sardele.
- Ce, sardele?
- În caz că mi se face foame.
Gavallan se bucura că avea cu cine să stea de vorbă ca să-şi ţină gândurile departe de dezastrul ce plutea deasupra capetelor lor.
- Liz şi cu mine avem un prieten comun pe care l-am întâlnit cu ani în urmă în Hong Kong, un tip căruia îi zice Marlowe, un scriitor. Avea întotdeauna o conservă cu el. "Raţii de fier în caz de foamete", aşa le zicea. Şi Liz şi cu mine râdeam întotdeauna de chestia asta. A devenit un fel de simbol, ca să ne amintească ce norocoşi suntem de fapt.
- Peter Marlowe, ăla care a scris Changi, despre lagărul de prizonieri de război din Singapore?
- Da. îl cunoşti?
- Nu, da i-am citit cartea. Nu şi pe celelalte, dar pe aia am citit-o.

Scragger îşi aminti brusc de războiul lui cu japonezii Şi apoi de Kasigi şi de Iran-Toda. Noaptea trecută sunase la celelalte hoteluri ca să dea de urma lui Kasigi şi până la urmă îl găsise trecut în registrul Hotelului Internaţional întrebându-se dacă Pan Am Freightim poate fi anulat.

Si îi lăsase un mesaj, dar până acum nu primise nimic de la el.

Probabil că e nemulţumit ca l-am lăsat baltă, îşi spuse, că nu putem să-l ajutăm la Iran-Toda. Drăcia aracului! Bandar-e Delam şi Iran-Toda par la ani distanţă, când n-au trecut decât câteva zile. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost el, aş mai fi şi acum legat cu cătuşe de un afurisit de pat.

- Păcat că n-avem cu toţii cutia noastră de sardele, Andy, spuse. De multe ori uităm norocul. Nu? Uite ce norocoşi am fost c-am scăpat întregi de la Lengeh. Ce zici de bătrînu Duke? Curând o să fie sănătos tun. Încă o fracţiune de centimetru şi ar fi fost mort. Da nu e. Scot la fel. Ba ce să zici de "Vârtej"? Toţi băieţii au ieşit de-acolo şi păsărelele noastre odată cu ei. Erikki e teafăr, Mac o să se pună pe picioare. Tu? Aşteaptă şi-ai să vezi. Dubois şi Fowler? Trebuie să se întâmple ceva, dar încă nu ştim ce; iar din câte ştim până acum, putem să sperăm încă. Tom? Ei bine, e alegerea lui - şi-o să scape.

Lângă graniţa turco-iraniană; ora 7,59 dimineaţa. La circa o mie de kilometri către nord, Azadeh îşi puse mâna streaşină la ochi ca să se apere de razele soarelui ce răsărea. Zărise ceva strălucind în valea de sub ei. Era lumina care se reflecta pe ţeava unei arme sau a unei şei? Îşi pregăti carabina şi ridică binoclul. În spatele ei, Erikki zăcea întins pe câteva pături în cabina deschisă a elicopterului, cufundat într-un somn profund. Avea faţa palidă şi pierduse mult sânge, dar se gândea că e totuşi bine. Prin binoclu nu văzu mişcându-se nimic. Acolo, jos, ţinutul era acoperit de zăpadă; din loc în loc se zărea câte un copac singuratic. Dezolant. Nu se vedeau sate şi nici fum. Ziua era frumoasă, dar foarte rece. Nu erau nori şi vântul scăzuse în cursul nopţii. Scrută încet valea. La câţiva kilometri mai departe se afla un sat pe care nu-l observase până atunci.

Elicopterul se afla aşezat într-un ţinut accidentat, muntos, pe un platou stâncos. Noaptea trecută, din pricină că un glonţ zdrobise ceva instrumente în timpul fugii din palat, Erikki se rătăcise. Temându-se să nu-şi consume tot combustibilul şi

nefiind în stare să piloteze şi în acelaşi timp să oprească pierderea de sânge de la braţ, hotărâse să rişte o aterizare şi să aştepte zorii. Odată ajunşi desfăcuse covorul. Azadeh dormea încă adânc. Îşi legase rana cât putuse de bine, apoi o înfăşurase pe Azadeh la loc în covor ca să-i ţină de cald, scosese unele dintre arme şi se sprijinise de patină, rămânând de strajă. Dar oricât de mult se străduise, nu-şi putuse ţine ochii deschişi.

Se trezise dintr-o dată. Se crăpa de ziuă. Azadeh era încă înfăşurată în covor, dar avea ochii deschişi şi-l privea.

- Deci m-ai răpit!

Apoi răceala ei prefăcută dispăruse şi se năpustise în braţele lui, sărutându-l şi mulţumindu-i pentru că rezolvase dilema tuturor cu atâta înţelepciune şi rostise discursul pe care-l repetase de atâtea ori:

- Ştiu că o nevastă nu poate face prea multe împotriva voinţei soţului ei, Erikki, aproape nimic, chiar şi în Iran, unde suntem civilizaţi, chiar şi aici o soţie este aproape un obiect, o proprietate şi Imamul a vorbit foarte desluşit despre îndatoririle femeilor. Iar în Coran şi Saria, îndatoririle ei sunt tot atât de limpezi arătate. Ştiu, de asemenea, că m-am măritat cu un necredincios şi jur, fără gânduri ascunse, că o să încerc să scap măcar o dată pe zi, ca să mă întorc înapoi să-mi îndeplinesc jurământul şi deşi am să fiu înnebunită de spaimă şi ştiu c-ai să mă prinzi de fiecare dată şi ai să mă ţii fără bani şi ai să mă baţi şi va trebui să mă supun la orice ai să-mi porunceşti, am s-o fac!

Ochii ei revărsau lacrimi de bucurie.

- Îţi mulţumesc, dragul meu. Mi-era atât de teamă.

- Ai fi făcut-o? Te-ai fi lăsat de credinţa ta?

- Erikki, oh, cum m-am rugat ca Allah să te călăuzească!

- Ai fi făcut-o?

- Acum nu mai e nevoie să mă gândesc la ceea ce nici măcar nu pot să mă gândesc, nu-i aşa, dragostea mea?

- Ah, spusese el înţelegând. Atunci ştiai, nu-i aşa? Ştiai că asta trebuia să fac.

- Ştiu doar că sunt soţia ta, că te iubesc, că trebuie să mă supun ţie, că m-ai luat fără ajutorul meu şi împotriva voinţei mele. Nu trebuie să mai discutăm asta vreodată, te rog!

O privise ameţit şi dezorientat, fără să poată înţelege cum de era atât de puternică şi se trezise atât de uşor din somnul provocat de somnifere...

Somn.
- Azadeh, trebuie să dorm o oră ca lumea, iartă-mă, nu pot s-o mai ţin aşa. Fără o oră, sau chiar mai mult, nu mai pot. Ar trebui să fim destul de în siguranţă aici. Tu stai de pază. O să fim destul de în siguranţă.
- Unde ne aflăm?
Încă în Iran, undeva în apropiere de graniţă.
Îi dăduse o carabină Ml6, încărcată, ştiind că poate s-o folosească cu precizie.
-„Unul dintre gloanţe mi-a zdrobit busola...
Îl văzuse clătinându-se în timp ce se îndrepta spre cabină, bâjbâind după câteva pături şi întinzându-se. Adormise instantaneu.
Câtă vreme aşteptase lumina zile, se gândise la viitorul lor - şi la trecut. Mai era încă de rezolvat problema lui Johnny. Nimic altceva. Ce ciudată e viaţa. De o mie de ori mi-a venit să ţip, stând acolo înfăşurată în covorul acela puturos, prefăcându-mă adormită de pastilele alea. De parcă aş fi fost atât de proastă ca să iau singură somniferul, fără să mă gândesc că poate va trebui să-l ajut să ne apărăm. A fost atât de uşor s-o păcălesc pe Mina şi pe dragul meu Erikki şi chiar pe Hakim, care nu mai e de mult dragul meu. "Sufletul ei veşnic e mai important decât trupul temporar." M-ar fi ucis. Pe mine, prea-iubita lui soră! Dar l-am tras pe sfoară.
Era foarte mulţumită de ea şi de Aisha, care îi povestise despre toate locurile tainice de ascultare, astfel încât, când ieşise ca o furtună din cameră cu prefăcută furie şi-i lăsase pe Erikki şi pe Hakim singuri, se repezise să asculte ceea ce îşi spuneau.
Oh, Erikki! Eram îngrozită că tu şi Hakim nu veţi crede că aveam într-adevăr de gând să-mi calc jurământul. Şi înnebunită că toate semnele şi ideile pe care le-am tot presărat în calea ta, toată seara, n-aveau să se adune, să-ţi sprijine stratagema ta perfectă. Dar te-ai descurcat mai bine decât mine. Ai aranjat chiar şi elicopterul. O, ce deştept ai fost! Am fost. Amândoi. Ba chiar m-am asigurat că mi-ai adus geanta şi punga cu bijuterii, cu tot ceea ce am strâns de la Najoud, pe care i-am luat-o pe furiş lui Hakim, aşa că acum suntem şi bogaţi şi în siguranţă, doar să putem ieşi din această ţară fără Dumnezeu.

- Este fără Dumnezeu, draga mea, spusese Ross ultima dată când îl întâlnise, la Teheran, chiar înainte de a pleca.

Nu putea să îndure despărţirea fără să-şi spună la revedere, aşa că se dusese la Talbot să întrebe de el şi apoi, câteva ore mai târziu, el bătuse la uşă şi rămăseseră doar ei doi în apartamentul gol.

- Ar fi mai bine să pleci din Iran, Azadeh. Părăseşte Iranul. Prea-iubitul tău Iran a fost încă o dată furat. Această revoluţie este la fel ca toate celelalte: o nouă tiranie ia locul celei vechi. Noii voştri conducători o să-şi impună legea lor, versiunea lor de "legi divine", aşa cum Şanul şi-a impus-o pe a lui. Ayatolahii voştri vor trăi şi vor muri aşa cum trăiesc şi mor papii, unii buni, alţii răi şi alţii foarte răi. Cu vremea lumea o să devină mai bună, fiara care este ascunsă în om şi care are nevoie să muşte şi să ucidă, să sfâşie, să chinuie, să tortureze şi să provoace suferinţă va deveni ceva mai umană şi ceva mai reţinută. Numai oamenii distrug lumea, Azadeh! Bărbaţii, de obicei. Ştii că te iubesc?

- Da, ai spus-o în sat. Știi că te iubesc?

- Da.

Ar fi fost atât de uşor să alunece înapoi sub vălul timpului ca atunci când erau tineri.

- Dar acum nu mai suntem tineri şi sunt nespus de trist, Azadeh.

- O să treacă, Johnny, spusese ea, dorindu-şi să-l vadă fericit. O să treacă, aşa cum or să treacă şi necazurile Iranului. De-a lungul istoriei am avut vremuri groaznice, dar au trecut.

Îşi aminti cum stătuseră alături, fără să se atingă şi totuşi pătrunşi unul de celălalt, apoi mai târziu el zâmbise şi-şi ridicase mâna în gestul acela al său de nu-mi pasă şi plecase tăcut.

Iarăşi sclipirea din vale. O cuprinse din nou neliniştea. Zări o mişcare printre copaci si îi văzu.

- Erikki!

Bărbatul se trezi brusc.

- Acolo, jos, doi oameni călare. Arată a nomazi, întinse binoclul.

- Îi văd.

Oamenii erau înarmaţi şi se legănau în pasul calului, pe firul văii, îmbrăcaţi ca muntenii, ţinându-se la adăpost acolo unde aveau cum. Erikki îi urmări îndelung. Din vreme în vreme îşi ridicau privirile în direcţia lor.

- Probabil că pot vedea elicopterul, dar mă îndoiesc că ne pot vedea pe noi.
- Se îndreaptă încoace?

În ciuda migrenei cumplite şi a oboselii, desluşi teama din glas.
- S-ar putea. Cred că da. O să le trebuiască o jumătate de oră să ajungă aici, sus. Avem destul timp.

Faţa i se albise şi se apropie de el.
- Ne caută pe noi. Hakim i-a alertat pe toţi.
- N-avea de ce să facă asta! M-a ajutat.
- Te-a ajutat să fugi.

Privi neliniştită în jurul platoului şi de-a lungul lizierei copacilor şi munţii, apoi înapoi către cei doi bărbaţi.
- Odată ce ai fugit, se poartă ca un Han. Nu-l cunoşti pe Hakim Erikki, este fratele meu, dar mai întâi de toate este Han.

Prin binoclu zări satul pe jumătate ascuns lângă drum, la o distanţă potrivită. Soarele sclipea pe firele de telefon. Se nelinişti şi mai mult.
- Poate că sunt doar săteni şi sunt curioşi, dar n-o să aşteptăm să vedem ce e.

Îi zâmbi obosit.
-Ţi-e foame?
- Da. Dar mă simt bine.

Începu să strângă în grabă covorul străvechi, nepreţuit, unul dintre cele care-i plăceau cel mai mult.
- Mai degrabă mi-e sete decât foame.
- Şi mie, dar acum mă simt mai bine. Somnul mi-a prins bine.

Scrută munţii din jur, încercând să-i aşeze pe harta pe care şi-o amintea. O ultimă privire către oamenii încă departe, dedesubt.

Nu-i nici un pericol, pentru o vreme, decât dacă erau şi alţii prin preajmă, îşi zise, apoi urcă în carlingă. Azadeh înghesui covorul in cabină şi trânti uşa. Văzu găurile de gloanţe pe care nu le observase până atunci.

Încă o sclipire de lumină pe ceva metalic, mult mai aproape, în pădure, pe care nici unul dintre ei n-o zări.

Pe Erikki îl durea foarte rău capul şi se simţea slăbit. Apăsă butonul de start. Elicele porniră să se învârtească imediat şi corect. O verificare iute a instrumentelor. Indicatorul de rotaţii era zdrobit, nu avea busolă şi ADF. N-avea nevoie de asemenea

instrumente. Zgomotul motoarelor avea să-i spună când totul avea să fie pe verde, dar indicatoarele de la rezervoarele de combustibil înţepeniseră la un sfert din capacitate. N-avea vreme să le verifice şi nici dacă mai erau şi alte distrugeri. Ce-ar fi putut să facă?

Oh, zei mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai noi, morţi sau vii sau care o să vă naşteţi! Fiţi de partea mea astăzi! Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteţi da! Zări kukriul de care îşi amintea vag că-l băgase în buzunarul scaunului. Fără un efort conştient, degetele se întinseră şi îl atinseră. Părea să ardă ca focul. Azadeh se repezi în carlingă, turbulenţa de aer stârnită de rotoarele care prindeau viteză îngreunându-i mersul şi înfiorând-o şi mai mult. Se aşeză pe scaun şi încuie uşa, ferindu-se să privească urmele de sânge uscat de pe scaun şi podea. Zâmbetul ei muri când observă încruntarea, ameninţătoare şi căutătura stranie, mâna aproape de kukri, fără să-l atingă. Se întrebă încă o dată ce se întâmplase.

-Te simţi bine, Erikki?

El nu părea s-o audă. Insha Allah! E voia lui Allah ca e-n viaţă şi el şi eu, că suntem împreună şi aproape în siguranţă. Dar acum e rândul meu să port povara şi să îl apăr. Nu e încă Erikki al meu, nici în priviri şi nici în suflet. Aproape că pot să aud gândurile urte care se învârtejesc în capul lui. În curând, răul o să domine din nou ce e bun. Allah să ne apere.

- Mulţumesc, Erikki! spuse, luând căştile pe care i le întinsese, închipuindu-şi că îşi pregăteşte armura de bătălie.

El se asigură că îşi pusese centura de siguranţă şi regla volumul din căşti.

- Poţi să mă auzi bine?

- O, da, dragul meu, mulţumesc!

Parte din atenţia lui era concentrată asupra zgomotului motoarelor, un minut sau două înainte de a decola.

- Nu avem de-ajuns combustibil ca să ajungem la Van, care este cel mai apropiat aerodrom din Turcia. Aş putea să mă duc după combustibil în sud, la spitalul de la Rezaiyeh, dar asta-i prea primejdios. O să mă îndrept puţin către nord. Am văzut un sat în direcţia aia şi un drum. Poate că e drumul Khvoy-Van.

- Bun, hai să ne grăbim, Erikki, nu mă simt în siguranţă aici. Mai sunt aerodroame prin apropiere? Hakim trebuie să fi alertat poliţia şi ei or fi alarmat la rândul lor aviaţia. Putem să decolăm?

- Doar încă vreo câteva secunde. Motoarele sunt aproape pregătite.

Văzu neliniştea şi frumuseţea ei şi încă o dată imaginea ei şi a lui John Ross, împreună, i se răsuci în minte. Se strădui s-o alunge.

- Cred că sunt avioane în sectorul de graniţă. O să mergem cât de departe putem. Cred că avem îndeajuns combustibil ca să trecem de graniţa.

Făcu un efort ca vocea să-i pară liniştită.

- Poate am putea găsi o staţie de benzină. Crezi că o să primească acolo cărţi de credit?

Ea râse nervos şi ridică geanta, răsucindu-şi cureaua în jurul încheieturii mâinii.

- N-avem nevoie de cărţi de credit, Erikki! Suntem bogaţi. Eşti bogat. Eu ştiu turceşte şi dacă nu pot să cerşesc, să cumpăr sau să mituiesc ca să ne descurcăm, atunci nu merit să fac parte din tribul Gorgonilor. Dar unde să mergem? încotro să ne croim drum? La Istanbul? Merităm o vacanţă ca în basme, Erikki! Suntem în siguranţă numai din pricina ta. Tu ai făcut totul, te-ai gândit la totul.

- Nu Azadeh. Tu ai făcut-o.

Tu şi John Ross, ar fi vrut să strige şi îşi întoarse ochii către indicatoare ca să şi-i ascundă. Dar fără Ross, Azadeh ar fi moartă şi deci aş fi şi eu mort şi nu pot să trăiesc cu gândul la tine şi la el împreună. Sunt sigur că îl iubeşti.

În acel moment ochii săi neîncrezători văzură grupul călăreţi năvălind din pădure la o jumătate de kilometru mai departe şi pornind în galop către elicopter, peste terenul stâncos, înconjurându-i. Printre ei se desluşeau uniformele poliţiştilor.

Urechile îi spuseră că motoarele erau pe verde. În aceeaşi clipă mâinile împinseră maneta de gaze la maximum. Timpul îşi încetini curgerea. Se ridicau leneş de pe sol, cu neputinţă ca atacatorii să nu poată trage în ei şi să-i doboare. Oricare dintre cei aproape o duzină de oameni aveau un milion de ani la dispoziţie ca să-şi frâneze caii, să ochească şi să tragă. Iată, jandarmul din mijloc, un sergent, îşi scoate carabina Ml6 din tocul şeii. Brusc, timpul se întoarse în curgerea-i rapidă şi Erikki răsuci elicopterul, depărtându-se de ei, pendulând într-o parte şi cealaltă, aşteptându-se ca fiecare secundă să fie cea din urmă,

apoi se prăvăliră peste marginea prăpastiei, coborând în ravină cu motoarele mugind, pe deasupra crestelor copacilor.
- Nu trageţi! strigă sergentul nomazilor prea surescitaţi care ajunseseră fa buza stâncii, trăgând în timp ce caii lor se ridicau în două picioare. În numele lui Allan! V-am spus că am primit ordine să-i prindem vii. Să o salvăm pe ea şi să-l ucidem pe el, nu să o ucidem pe ea. Fără tragere de inimă, ceilalţi se supuseră şi când ajunse lângă ei văzu elicopterul la o distanţă bună jos, în vale. Îşi scoase emiţătorul şi apăsă pe buton.
- Sediul, aici sergentul Zibri. Ambuscada n-a reuşit. Motoarele mergeau mai înainte de a ajunge noi în poziţie, dar a fost izgonit din ascunzătoare.
- Încotro se îndreaptă?
- S-a întors spre nord, spre drumul Khvoy-Van.
- Ai văzut-o pe înălţimea sa?
- Da, părea înspăimântată. Spune-i Hanului că am văzut răpitorul legând-o de scaun şi părea că a legat-o şi de încheieturile mâinilor. Ea...

Vocea sergentului se iuţi, înfierbântată. Acum elicopterul s-a întors către est. Se ţine la doi sau trei kilometri sud de drum.
- Bun. Te-ai descurcat bine. O să alertăm forţele aeriene.

Teheran, sediul Contraspionajului Intern; ora 9,54 dimineaţa. Asasinul Suliman al Waili, din Grupul Patru, încercă să-si stăpânească tremurul degetelor când luă telexul de la colonelul SAVAMA. "Şeful Contraspionajului Intern, colonelul Hashemi Fazir, a fost ucis noaptea trecută în timp ce conducea vitejeşte atacul care a cucerit sediul mujhadinilor, împreună cu consilierul englez Armstrong. Amândoi bărbaţii au pierit în flăcări când trădătorii au aruncat în aer clădirea. Semnat: şeful poliţiei Tabriz."

Suleiman nu scăpase încă de spaima care-l cuprinsese la chemarea neaşteptată, gândindu-se îngrozit că acest ofiţer găsise deja în seiful lui Fazir documente acuzatoare despre asasinii Grupului Patru. Seiful, deschis şi golit, se vedea în spatele lui.

Sigur că stăpânul meu n-ar fi fost atât de neglijent. Nu aici, în propriul birou.
- Voia lui Allah, Excelenţă, spuse, întinzând hârtia şi ascunzându-şi furia. Voia lui Allah! Sunteţi noul şef al Contraspionajului Intern, Excelenţă?

- Da. Care-ţi erau îndatoririle?
- Sunt agent, Excelenţă, spuse Suleiman, gudurându-se aşa cum se aştepta de la el şi nefolosind trecutul.

Spaima începu să se topească. Dacă câinii ăştia bănuiesc ceva, nu m-aş afla aici, se gândi din ce în ce mai încrezător. Aş fi în hrube, urlând. Câinii ăştia nepricepuţi nu merită să trăiască în lumea bărbaţilor.

- Colonelul mi-a ordonat să locuiesc în Jaleh şi să-mi ţin urechile şi ochii deschişi şi să găsesc comunişti.

Păstră o privire nepăsătoare, dispreţuindu-l pe bărbatul plin de el, cu chipul smead, care stătea la biroul lui Fazir.

- De câtă vreme eşti angajat?
- De trei sau patru ani, nu-mi amintesc exact, Excelenţă. E-n fişa mea. Poate cinci, nu-mi amintesc. Ar trebui să fie în fişa mea, Excelenţă. Cam patru ani şi lucrez din greu şi vă voi servi din toate puterile.
- SAVAMA va îngloba Contraspionajul Intern. De aici înainte ai să-mi raportezi mie. Vreau copii după rapoartele tale de când ai început.
- Voia lui Allah, Excelenţă, dar nu ştiu să scriu. Adică scriu foarte prost şi Excelenţa Fazir n-a cerut niciodată rapoarte în scris.

Suliman minţea cu o privire nevinovată. Aşteptă în tăcere, legănându-se de pe un picior pe celălalt, făcând pe prostul.

SAVAK sau SAVAMA, toţi sunt nişte mincinoşi şi mai mult ca sigur că ei au aranjat uciderea stăpânului meu. Blestemaţi să fie! Câinii ăştia au ruinat planul stăpânului meu. O să m-arunce din slujba mea desăvârşită, cu bani adevăraţi şi putere adevărată şi un viitor adevărat. Câinii ştia sunt nişte hoţi. Mi-au furat viitorul şi siguranţa, cum n-am nici o slujbă, nu mai are cine să-mi arate duşmanii lui Allah pe care să-i măcelăresc. Nici un viitor, ici o siguranţă, nici o protecţie.

Doar dacă... doar dacă-mi folosesc creierul şi îndemânarea şi priceperea şi continui de unde a fost oprit stăpânul meu.

Fiu de căţea, de ce nu? E Voia lui Allah că el e mort și eu trăiesc, că el este cel sacrificat şi nu eu. De ce să nu ai alcătuiesc nişte echipe? Cunosc tehnica stăpânului şi parte din planurile sale. Ba şi mai bine, de ce să nu-i jefuiesc casa şi să-i golesc seiful din pivniţă, despre care habar n-avea că eu ştiu. Nici măcar nevastă-sa nu ştie de el. Acum, că e mort, ar trebui să fie uşor. Da. Şi-ar fi bine să mă duc la noapte, să ajung acolo

mai înainte s-o facă mâncătorii ăştia de bălegar din poporul mâinii stingi. Ce bogăţii ar putea conţine acel seif! Ar trebui să conţină bani, documente, liste, stăpânului meu îi plăceau listele aşa cum unui câine îi plac mortăciunile. Să mă ia naiba dacă seiful nu conţine o listă a celorlalte Grupuri Patru. Nu plănuia fostul meu stăpân să fie un al-Sabbah al zilelor noastre? De ce nu eu în locul lui? Cu asasini, asasini adevăraţi, care nu se mai tem de moarte şi caută martiriul ca un paşaport sigur pentru Paradis.

Fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Ca să se ascundă, icni.

- Iertaţi-mă, Excelenţă, nu mă simt prea bine. Pot să plec, vă rog?

- Unde-şi ţinea hârtiile colonelul Fazir?

- Hârtii, Excelenţă? Să mă ia naiba, Excelenţă, dar de unde să ştie un om ca mine despre hârtiile lui? Sunt doar un agent. Îi raportam şi mă gonea, de cele mai multe ori cu o lovitură de cizmă şi un blestem. O să fie grozav să lucrez pentru un bărbat adevărat.

Aşteptă încrezător. Acum, ce-ar fi vrut Fazir să fac? Fireşte, să-l răzbun, ceea ce înseamnă, desigur, să scap de Pahmudi care este responsabil de moartea lui şi de câinele ăsta care îndrăzneşte să stea la biroul lui. De ce nu? Dar nu înainte de a-i goli adevăratul seif.

- Vă rog, pot să plec, Excelenţă? Băşica îmi dă să se spargă şi am dizenterie.

Dezgustat, colonelul ridică privirile de la fişa care nu-i spunea nimic. Nu găsise dosare în seif, doar bani. Un peşcheş minunat pentru mine, îşi zise, dar unde-i sunt dosarele? Fazir trebuie să fi păstrat dosare undeva. Acasă?

- Da, poţi să pleci, spuse iritat, dar prezintă-te la mine o dată pe săptămână. La mine personal. Şi nu uita! Dacă nu faci treabă bună... Nu intenţionăm să angajăm leneşi.

- Da, Excelenţă, desigur, Excelenţă! Vă mulţumesc, Excelenţă! O să fac tot ce pot pentru Allah şi Imam, dar când ar trebui să mă prezint?

- În prima zi după Ziua Sfântă. În fiecare săptămână.

Dispreţuitor, colonelul îi făcu semn să plece,. Suleiman ieşi târşindu-şi picioarele, promiţându-şi că, mai înainte de vremea viitorului raport, acest colonelul nu va mai exista. Fiu de căţea! De ce nu? Deja puterea mea ajunge până la Beirut şi Bahrain.

Bahrain; ora l2,50 după-amiază. Către sud, la aproape o mie de kilometri distanţă, Bahrainul era înmiresmat şi însorit, plajele pline cu turiştii de sfârşit de săptămână. Unii făceau wind-surfing, bucurându-se de briza minunată; mesele de pe terasele hotelurilor erau înţesate cu bărbaţi şi femei îmbrăcaţi uşor, veniţi să se scalde în minunatele raze aje soarelui de primăvară. Printre ei se afla şi Sayada Bertolin. Purta o rochie străvezie de vară pe deasupra bichinilor şi sorbea încetişor dintr-o citronadă, singură la o masă adăpostită de o umbrelă verde. Privea leneş oamenii care se prăjeau la soare şi copiii ce se jucau în apa mică, unul dintre băieţei o copie aproape fidelă a propriului ei fiu.

O să fie aşa de bine să fiu iarăşi acasă, îşi zise. Să-mi ţin din nou fiul în braţe şi, da, chiar să-mi văd din nou soţul. Am fost atâta vreme departe de civilizaţie, de mâncare bună şi de o conversaţie bună, de o cafea bună şi pişcoturi şi vin, de ziare şi radio şi televiziune şi de toate lucrurile minunate pe care noi le considerăm normale, deşi nu şi eu. Le-am apreciat întotdeauna şi am luptat întotdeauna pentru o lume mai bună şi dreptate în Orientul Mijlociu.

Dar acum... Bucuria o părăsi.

Acum nu sunt doar un simpatizant al OEP şi un curier, ci un agent secret al Miliţiilor Libaneze Creştine, al stăpânilor lor israelieni şi al stăpânilor lor de la CIA. Slavă Domnului că am avut noroc să îi aud ce îşi şopteau, când credeau că plecasem, după ce am primit ordinele să mă întorc la Beirut. Totuşi n-am nume; e însă deajuns ca să aflu originea câinilor! Câini murdari! Creştini, trădători ai Palestinei! Teymour trebuie negreşit răzbunat. Să îndrăznesc să-i spun soţului meu, care să le spună celorlalţi din Consiliu? Nu îndrăznesc, ei ştiu prea mult.

Privirile îi rătăciră către mare şi tresări. Printre cei care făceau wind-surfing îl recunoscu pe Jean-Luc. Ţâşnise spre ţărm, minunat echilibrat pe scândura nesigură, aplecându-se elegant împotriva vântului şi, în ultima secundă, se răsuci în vînt, păşi în apa joasă şi lăsă pânza să cadă. Zâmbi în faţa unei asemenea perfecţiuni.

Ah, Jean-Luc, cât de mult te iubeşti, dar recunosc că ai şi de ce. În multe privinţe eşti superb: ca bucătar, ca amant - ah, da... dar numai din vreme în vreme. Nu pui destulă variaţie şi nu ai destulă imaginaţie pentru noi, cei din Orientul Mijlociu, care

înţelegem într-adevăr ce înseamnă erotismul; şi eşti prea preocupat de propria-ţi frumuseţe.
- Recunosc că eşti frumos, murmură, simţindu-şi coapsele înfierbântându-se umed.

În ceea ce priveşte felul în care faci dragoste, chery, eşti deasupra mediei, dar nu mai mult. Nu eşti cel mai bun. Primul meu soţ a fost cel mai bun. Poate din pricină că a fost primul. Apoi Teymour. Teymour era unic. Ah, Teymour, nu îmi mai e teamă acum să mă gândesc la tine, acum când am plecat din Teheran. Acolo nu puteam. N-am să te uit şi nici ce ţi-au făcut. Într-o zi eara să mă răzbun în numele tău pe Miliţiile Creştine.

Îl urmărea din priviri pe Jean-Luc, întrebându-se ce făcea acolo, bucuroasă că era acolo, sperând că avea s-o vadă, nedorind să facă ea prima mişcare spre a nu stârni soarta, dar pregătită să aştepte şi să vadă ce pregătea soarta pentru ea. Aruncă o privire iute în oglinda din poşetă, adăugă o urmă de luciu pe buze şi se parfumă pe lobul urechilor. Aşteptă din nou.

El o porni în susul plajei. Se prefăcu că e atentă la pahar, urmărindu-i imaginea reflectată în el şi lăsând totul în teama şansei.
- Sayada! Mon Dieu, cherie! Ce faci aici?

Tresări după cum se cuvenea şi apoi se lăsă sărutată şi simţi gustul sării de mare şi mirosul uleiului de plajă şi al sudorii şi hotărî că după-amiaza avea să fie în cele din urmă perfectă.
- Abia am sosit, cherie. Am sosit noaptea trecută de la Teheran, spuse ea cu răsuflarea tăiată, lăsând dorinţa să o cuprindă. Sunt pe lista de aşteptare a zborului de mâine la prânz pentru Orientul Mijlociu. Dar tu ce faci aici? E ca un miracol!
- Este. Ce norocoşi suntem! Dar nu poţi să pleci mâine. Mâine e duminică. Mâine o să avem grătar, homar şi stridii.

Era foarte sigur de el şi galic şi delicios de convingător şi ea se gândi: De ce nu? Beirutul poate să aştepte. Am aşteptat atât de mult, o zi n-o să mai conteze.

El se gândea: Ce perfect! sfârşitul ăsta de săptămână se prevedea a fi un dezastru, dar acum... Vom face dragoste în după-amiaza asta, apoi siesta. Mai târziu am să aleg o cină desăvârşită, apoi o să dansăm puţin şi o să ne iubim tandru şi o să dormim adânc, gata pentru o altă zi perfectă mâine.
- Cherie, sunt dezolat, dar trebuie să te las pentru aproape o oră, spuse cu exact atâta tristeţe câtă trebuia. O să prânzim

aici. Stai la hotelul ăsta? Perfect. Şi eu. l623. Pe la unu şi jumătate, două fără un sfert. Nu te schimba, arăţi perfect!

Se apecă şi-o sărută şi-şi lăsă mâna să-i netezească sânul, îi simţi tremurul şi fu mulţumit.

La spital; ora 1,16 după-amiază.

- Bună ziua, doctore Lanoire, căpitanul McIver e bine sau rău? întrebă Jean-Luc în franţuzeşte.

Tatăl lui Antoine Lanoire era din Cannes, iar mama - fata cu studii la Sorbona a unui pescar bahraini analfabet care încă mai prindea peşte aşa cum făcuse toată viaţa lui şi tot mai locuia într-o cocioabă, deşi era multimilionarul proprietar al unor puţuri de petrol.

- Binişor.
- Ce înseamnă "binişor"?

Doctorul îşi împreună degetele. Era un bărbat distins, trecut de treizeci de ani, pregătit la Paris şi Londra şi vorbea trei limbi: araba, franceza şi engleza.

- N-o să ştim cu prea mare exactitate câteva zile. Încă mai avem de făcut câteva teste. O să ştim cât de bine sau rău este abia peste o lună, la următoarea angiogramă, dar, în prezent, căpitanul McIver răspunde pozitiv la tratament şi nu are dureri.
- Dar o să se facă bine?
- Angina este destul de obişnuită de obicei. Am înţeles de la soţia lui că în ultima vreme a fost foarte stresat, în ultimele câteva luni, ba şi mai rău în ultimele câteva zile, din pricina acestei operaţiuni a voastre, "Vârtejul", şi nu-i de mirare. Ce curaj! Mă închin în faţa lui şi a voastră şi-a tuturor care au luat parte la ea şi în acelaşi timp vă sfătuiesc foarte serios ca toţi piloţii şi membrii echipajelor să primească un concediu de trei luni.

Jean-Luc zâmbi cu toată faţa.

- Poţi să-mi dai asta în scris, te rog? Desigur că un concediu de boală de trei luni va fi plătit în întregime, ca şi toate celelalte taxe şi indemnizaţii.
- Desigur. Aţi făcut o treabă magnifică pentru companie, cu toţii, riscându-vă vieţile. Ar trebui să primiţi toţi o bonificaţie binemeritată. Mă miră că nu mai are vreunul dintre voi un atac de cord. Două luni sunt necesare ca să recuperezi, Jean-Luc. Este esenţial să treci printr-un control foarte amănunţit înainte de-a continua să zbori.

Jean-Luc rămase stupefiat.
- Putem să ne aşteptăm toţi la un infarct?
- Oh, nu. Nu, nici vorbă. Lanoire zâmbi.
- Dar ar fi foarte înţelept un control amănunţit. Aşa, să fie. Ştii că angina este provocată de o bruscă blocare a circulaţiei sângelui? Un atac de cord se întâmplă când acelaşi lucru se produce în creier. Arterele se înfundă şi... asta e. Insha Allah. Se poate întâmplă oricând.
-Zău?
Neliniştea lui Jean-Luc crescu.
- Drace! Mare ghinion să am acum un infarct.
- O, da, continuă doctorul amabil. Cunosc pacienţi care au treizeci de ani, ba chiar ceva mai puţin de patruzeci, cu o tensiune perfect normală, colesterol normal şi EKG normal, electrocardiogramă adică, şi... pac!
Făcu un gest expresiv cu mâinile.
- În câteva ore... pac!
- Pac? Chiar aşa?
Jean-Luc se aşează îngrijorat pe un scaun.
- Nu ştiu să pilotez, dar îmi imaginez că pilotajul produce destulă tensiune, în special într-o zonă cum ar fi luarea Nordului, dar stresul este poate cea mai mare cauză a anginei; atunci o parte din inimă moare şi...
- Dumnezeule! Inima bătrânului Mac a murit? Jean-Luc era tulburat.
- O nu, doar o parte. De fiecare dată când ai un atac de angină, oricât de slab, o parte-i pierdută pentru totdeauna. Moartă!
Doctorul Lanoire zâmbi.
- Desigur că poţi s-o duci aşa destul de multă vreme înainte de-a rămâne fără ţesut.
Mon Dieu, se gândea Jean-Luc afectat, nu-mi place treaba asta deloc. Marea Nordului? Mare rahat! Ar fi bine să cer transferul chiar înainte de-a ajunge acolo.
- Cât de mult o să stea Mac în spital?
- Patru sau cinci zile. V-aş sugera să-l lăsaţi astăzi şi să-l vizitaţi mâine. Dar nu staţi pe capul lui. Trebuie să aibă un concediu de o lună, apoi alte teste.
- Care sunt şansele?
- Asta ţine de Dumnezeu.

La etaj, pe balconul unei camere plăcute ce se deschidea deasupra apelor albastre ale Golfului, Genny somnola într-un scaun, cu un ziar deschis în poală -London Times din aceeaşi zi, adus cu zborul de dimineaţă al BA. McIver stătea întins confortabil într-un pat ale cărui aşternuturi scrobite erau albe ca spuma laptelui. Briza mării îl atinse blând şi se trezi.

S-a schimbat vântul, îşi zise. A revenit cel obişnuit, de nord-est. Bun. Îşi schimbă poziţia ca să vadă mai bine Golful. Mişcarea uşoară o trezi pe Genny. Împături ziarul Şi se ridică.

- Cum te simţi, dragule?
- Grozav. Mi-e tare bine. Nu mă doare nimic, sunt doar puţin obosit. Te-am auzit vag vorbind cu doctorul. Ce spunea?
- Totul pare în regulă. Atacul n-a fost prea rău. Va trebui s-o laşi mai uşurel câteva zile şi după aia să-ţi iei o lună liberă şi să mai faci nişte teste. Era foarte optimist pentru că nu fumezi şi-ai avut întotdeauna o sănătate relativ bună.

Gennv stătea lângă pat, cu spatele la lumină, dar îi putu zări faţa şi citi acolo adevărul.

- Nu mai poţi să zbori. Nu ca pilot, spuse ea şi zâmbi.
- Asta-i mare porcărie! spuse el sec. Ai ţinut legătura cu Andy?
- Da, l-am sunat noaptea trecută, l-am sunat azi-noapte şi-n dimineaţa asta şi-o să-l mai chem peste o oră. N-a mai apărut nimic încă despre Marc Dubois şi Fowler, dar toate păsările noastre sunt în siguranţă la Al Shargaz şi sunt demontate pentru transportul de mâine. Andy era atât de mândru de tine şi de Scrag! Am vorbit cu el în dimineaţa asta.

Umbra unui zâmbet.

- M-as bucura să-l vad pe batrânul Scrag. Tu eşti bine?
- O, da.

Îi atinse umărul.

- Mă bucur atât de mult ca te simţi mai bine. Am tras o spaimă!
- Eu am tras o spaimă, Gen.

Zâmbi şi-şi întinse mâna şi spuse stânjenit:

- Mulţumesc, doamnă McIver!

Ea îi prinse mâna şi îi puse palma pe obraz, apoi se aplecă şi-i atinse buzele cu buzele ei încălzite de infinita afecţiune ce i se oglindea pe chip.

- M-ai speriat atât de tare... spuse din nou.

Observă ziarul.

- Cel de astăzi, Gen?

- Da, dragul meu!
- Mi se pare c-au trecut ani de când am văzut unul. Ce mai e nou?
- Ca de obicei.

Împături ziarul şi-l puse deoparte nepăsătoare, căci nu vroia ca el să vadă articolul pe care-l citea şi care ar fi putut să-l îngrijoreze.

"Prăbuşire la bursa din Hong Kong". Asta o să afecteze desigur Struanii şi pe ticălosul ăla de Linbar, se gândi. Par oare o să atingă S-G şi pe Andy? Oricum, Duncan nu poate face nimic, aşa că nu are importanţă.

- Greve, Callaghan dă peste cap sărmana bătrână Anglie mai rău ca niciodată. Se zice c-ar putea să organizeze alegeri anticipate anul ăsta şi, dac-o face, Maggie Thatcher are şanse serioase. N-ar fi grozav? Ar fi o schimbare s-avem pe cineva cu bun simţ la conducere.
- Doar pentru că e femeie? Zâmbi strâmb.
- Ar fi ca lupul între oi. Dumnezeule Atotputernic! O femeie prim-ministru!? Nu pot să înţeleg cum a reuşit să-i smulgă conducerea lui Heath, în primul rând... Cred că poartă nişte foi de tablă în pantaloni... Măcar afurisiţii ăia de liberali să stea deoparte.

Vocea i se pierdu şi-şi întoarse privirile către mare, urmărind câteva barcazuri minunate care treceau prin faţa ferestrei.

Se aşeză tăcută şi aşteptă, vrând să-l lase să alunece din nou în somn, sau să vorbească mai puţin, orice ar fi vrut.

Trebuie că se simte mai bine dacă deja a început să se dea la liberali, îşi zise amuzată, lăsându-şi gândurile să zboare, privind marea. Briza cu miros de sare de mare îi flutura părul. Era plăcut să stai pur şi simplu, ştiind că el se simţea bine. "Răspunde pozitiv la tratament. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, doamnă McIver." Uşor de spus, greu de făcut. Asta o să însemne o schimbare uriaşă în vieţile noastre. Trebuie. Fără să mai punem la socoteală pierderea Iranului şi a tuturor lucrurilor noastre de acolo o mulţime de vechituri în cea mai mare parte, pe care n-o să le regret.

Acum că "Vârtejul" s-a terminat, îmi vine să cred că nu eram sănătoasă când l-am propus, dar a funcţionat atât dezbine! Acum cea mai mare parte a băieţilor noştri au scăpat

de acolo teferi. Nu pot să nu mă gândesc la Tom sau la Mac sau la Fowler, Erikki sau Azadeh sau Seherazada, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi! Am salvat cel mai bun echipament al nostru şi obrazul nostru si am rămas încă funcţionali - partea noastră din S-G trebuie să însemne ceva. N-o să rămânem săraci lipiţi şi asta e un lucru minunat.

Mă întreb cât de mult am putea obţine pe partea noastră de acţiuni? Cred că avem acţiuni. Dar cum e cu această prăbuşire a bursei? Sper că asta nu ne-a lovit din nou. Ar fi frumos să avem ceva bani, dar totuşi nu-mi pasă - dacă Duncan se face bine. Ori poate că acum are să se retragă? Sau poate că nu. N-aş vrea totuşi să se retragă. Asta l-ar ucide. Unde ar trebui să locuim? lângă Aberdeen sau la Edinburgh, lângă Sarah şi Trevor, sau la Londra, lângă Hamish şi Katy? Nu la Londra. E urât acolo si n-ar trebui să locuim prea aproape de nici unul dintre copii. Nu vreau să-i necăjesc, să-i plictisesc, deşi ar fi atât de frumos să putem trece pe la ei din când în când şi chiar să avem grijă de ăia mici.

Nu vreau să devin o soacră agasantă pentru Trevor sau pentru tânăra Katy. E o fată atât de drăguţă... Katy, Kathleen, Katy: Andrew şi Katy - şi câteodată să mergem la castelul Avisyard – şi acum Andrew şi Maureen şi micuţa Electra. Nu mi-ar plăcea să fiu singură. Nu vreau ca Duncan...

Nu vreau să retrăiesc acele clipe de groază, întunericul plin de zgomote şi zdruncinături... Nu puteam să văd nimic. Motoarele urlau, mirosea cumplit a benzină... Dumnezeule! Cum pot ei suporta zgomotul şi zdruncinăturile, oră de oră? Şi toată vremea Duncan gâfâind, nu ştiam dacă trăia sau murise. De două ori am ţipat "A murit, a murit!" dar nimeni nu mă auzea şi nimeni nu putea oricum să mă ajute, şi dragul de Charlie zburând încoace cât de repede putea, celălalt, sergentul iranian, cum îl chema, a, da... Wazari, Wazari, un om de treabă, dar nefolositor. Oh, Doamne, a fost groaznic, groaznic, şi a ţinut o veşnicie!

Dar acum e bine şi slavă Domnului că eram acolo. Duncan o să se simtă bine. O să se simtă bine. Trebuie să se simtă bine. Mă întreb ce-o să se întâmple cu Wazari. Părea atât de înspăimântat când l-a luat poliţia. Stai puţin. N-a zis Jean-Luc că a auzit că probabil o să-l elibereze şi o să i-l încredinţeze în custodie lui Andy, ca un fel de refugiat politic, dacă Andy

garantează să-l scoată din Bahrain şi să-i dea o slujbă? Afurisită revoluţie!

Afurisită treabă să nu mă pot întoarce să-mi iau ceva din lucrurile mele. A rămas acolo vechea mea tigaie care nu se lipea niciodată şi ceainicul bunicii, care cea un ceai atât de bun, chiar şi cu pliculeţe şi apă de Teheran. Of, apa!

În curând n-o să mai fie nevoie să stăm ghemuiţi pe vine şi să folosim apa în loc de hârtie bună şi moale. Of! dacă n-o să mai trebuiască să stau pe vine niciodată o să ie prea...

- De ce zâmbeşti, Gen?

- O, stai să-ţi spun. O, da... mă gândeam la statul pe vine. La toţi indivizii ăia stând dis-de dimineaţă ghemuiţi ca nişte iepuraşi, deasupra şanţului şi la sticlele lor cu apă. Sărmanii oameni! Întotdeauna părea atât de îngrozitor şi-n acelaşi timp hazliu. Sărmanii oameni! Noi n-o să mai trebuiască să stăm pe vine, flăcăule! Ne întoarcem înapoi lumea bună.

Îi văzu privirea schimbându-se şi se nelinişti din nou.

- Asta nu-i rău, Duncan. Să mergem acasă. N-o să îţi promit.

După o pauză, el încuviinţă din cap, mai mult pentru el.

- Om trăi şi om vedea, Genn. N-o să luăm încă nici o hotărâre. N-avem ce hotărî timp de o lună sau două. Mai întâi trebuie să mă pun pe picioare şi după aia o să hotărâm. Nu-ţi face griji, da?!

- Acum nu mai sunt îngrijorată.

- Bun, n-ai de ce!

Încă o dată atenţia lui se îndreptă către mare. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii luptându-mă cu afurisita de vreme englezească. Ar fi dezgustător. Să mă retrag? Christoase! Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă n-o să mai lucrez, o să înnebunesc. O să-mi pierd minţile. Poate am putea să facem rost de un locşor lângă mare, ca să iernăm în Spania sau în sudul Franţei. Să mă la naiba dac-o s-o las pe Gen să îngheţe, să îmbătrânească Şi să se cocoşeze înainte de vreme. Afurisitul ăla de vânt încărcat de sare din Marea Nordului... Niciodată!

Pentru Dumnezeu! O să avem bani mai mulţi decât ne trebuie acum, că "Vârtejul" s-a încheiat cu succes. Nouă din zece 212. Grozav. Nu pot să mă gândesc la Dubois sau Fowler, sau Tom, sau Erikki, Azadeh sau Şeherazada.

Simţi din nou neliniştea crescând şi o dată cu ea o înţepătură în inimă care îl nelinişti şi mai tare şi din cauza asta o înţepătură şi mai dureroasă.

- La ce te gândeşti, Duncan?
- Asta-i o zi minunată.
- Da, da, aşa e.
- Ai să încerci să dai de Andy?
- Încerc, desigur.

Ridică telefonul şi formă numărul, ştiind că ar fi fost mai bine pentru el să mai vorbească puţin.

-Alo?
- O, alo, Scot, ce mai faci? Genny la telefon. Ascultă un timp, apoi spuse:
- Asta-i bine. Tatăl tău e acolo?... Nu, spune-i doar că am sunat din partea lui Duncan. Se simte mai bine şi poate să fie găsit la interiorul 455, aici. Voia doar să spună Hello". O să-l rogi pe Andy să sune când se întoarce? Mulţumesc, Scot... O, e chiar bine, spune-i şi lui Charlie. Pa!

Gânditoare, aşeză receptorul la loc în furcă.

- Nimic nou. Andy a ieşit până la Hotel Internaţional, cu Scrag. Se întâlnesc cu japonezul ăla. Îl ştii care, cel de la Iran-Toda. Iartă-mă, nu l-aş spune-o în faţă, dar asta e: nu pot încă să uit ce-au făcut în război.

McIver se încruntă.

- Ştii, Gen, poate că e vremea s-o facem. Nu poţi nega că Kasigi l-a ajutat într-adevăr pe bătrânul Scrag. Vechea chestie cu păcatele părinţilor nu mai ţine. Poate c-ar trebui să pornim o nouă eră. Asta e ceea ce ar trebui să facem, Gen, ne place sau nu. O eră nouă, ei?!

Îl văzu zâmbind şi îşi simţi lacrimile gata să izbucnească. Nu trebuie să plâng. Totul o să fie bine. Noua eră o să fie bună şi el se va face bine. Trebuie să se facă bine! O, Duncan, mi-e atât de teamă!

- Să-ţi spun ceva, flăcăule, spuse ea veselă. Când ai să te pui într-adevăr pe picioare, o să mergem în Japonia întrtr-o vacanţă şi după aia mai vedem.
- S-a făcut. Am putea chiar să vizităm din nou Hong Kongul.

Îi apucă mâna şi o strânse şi amândoi îşi ascunseră îngrijorarea pentru viitor, îngrijorarea pentru celălalt.

CAPITOLUL 7l

Al Shargaz, Hotel Internaţional, ora l,55 după-amiază. Kasigi se strecură agil printre mesele ocupate de pe terasa imaculată ce înconjura bazinul de înot.
- A, domnule Gavallan, căpitane Scragger! îmi pare rău c-am întârziat.
- Nici o problemă, domnule Kasigi. Vă rog, luaţi loc!
- Mulţumesc.

Kasigi purta un costum uşor, tropical şi părea liniştit, deşi nu era.
- Îmi pare rău, detest să întârzii, dar în Golf e aproape imposibil să nu se întâmple. A trebuit să vin din Dubai şi circulaţia... Cred că felicitările sunt necesare. Am auzit că "Vârtejul" dumneavoastră a fost aproape un succes total.
- Încă ne mai lipseşte un elicopter şi doi membri ai echipajului, dar suntem foarte norocoşi, una peste alta, spuse Gavallan, fără bucurie şi Scragger simţea acelaşi lucru. Doriţi ceva de mâncare sau de băut?

Întâlnirea de prânz solicitată de Kasigi fusese pentru ora 12,30 şi, aşa cum se înţeleseseră, Gavallan şi Scragger nu-l aşteptaseră şi ajunseseră deja la cafea.
- Un coniac şi apă minerală, vă rog. Apa minerală, separat. Nimic de mâncare, mulţumesc, nu mi-e foame.

Kasigi minţea din politeţe, nedorind să se simtă stânjenit că mănâncă în timp ce ceilalţi aşteaptă. Îi zâmbi lui Scragger.
- Deci, mă bucur să te văd teafăr, cu aparatele şi echipajele scoase de acolo. Felicitări!
- Îmi pare rău că a trebuit să evit întrebările, dar ştiu că o să înţelegi.
- În clipa în care am auzit, am înţeles, desigur. Sănătate!

Kasigi bău însetat apa minerală.
- Acum că "Vârtejul e de domeniul trecutului, domnule Gavallan, poate aţi putea să mă ajutaţi să-mi rezolv problemele cu Iran-Toda.
- Mi-ar plăcea, desigur, dar nu pot. Îmi pare foarte rău, dar nu putem. Pur şi simplu nu e cu putinţă. Asta trebuie să fie evident acum.

- Poate c-ar putea fi făcut cu putinţă. Kasigi nici nu clipise măcar.
- Am auzit că astăzi la apus este termenul hotărât ca să vă scoateţi aparatele de-aici sau vor fi confiscate.

Gavallan făcu un gest politicos cu mâna.
- Să spunem că e doar un alt zvon.
- Unul dintre oficialii ambasadei dumneavoastră l-a informat pe ambasadorul nostru că e ceva hotărât. Ar fi tragic să pierdeţi toate aparatele după un asemenea succes.
- Hotărât? Sunteţi sigur? Gavallan se simţea golit de gânduri.
- Ambasadorul nostru era sigur. Kasigi zâmbi dulce.
- Să zicem c-as putea să transform termenul "astăzi la apus" în "mâine la apus". Aţi putea să-mi rezolvaţi problemele de la Iran-Toda?

Cei doi bărbaţi îl priviră lung.
- Aţi putea să amânaţi termenul, domnule Kasigi?
- Eu nu pot, dar ambasadorul nostru ar putea să o facă. Am o întâlnire cu el peste o oră. Am să-l rog. Poate ar putea să-l influenţeze pe ambasadorul iranian sau pe şeic, sau pe amândoi.

Kasigi observă interesul lui Gavallan şi lăsă cuvintele să atârne în aer, fiind un pescar mult prea experimentat în pescuitul în apele occidentale ca să nu cunoască momeala.
- Sunt îndatorat căpitanului Scragger. N-am uitat că mi-a salvat viaţa şi s-a abătut din drum ca să mă ducă până la Bandar-e Delam. Prietenii n-ar trebuie să-şi uite prietenii, nu-i aşa? La nivel de ambasadă... poate s-ar putea face.

Ambasadorul japonez? Dumnezeule! Oare ar fi posibil? Inima lui Gavallan bătea să-i spargă pieptul, plină de sperată în faţă căii deschise pe neaşteptate.
- Al nostru n-are cum să facă nimic. Legăturile mele mi-au spus-o foarte limpede. Aș aprecia orice ajutor pe care aş putea să-l primesc. Fără îndoială. Credeţi că ne-ar ajuta?
- Dacă vrea, cred c-ar putea. Kasigi luă o înghiţitură de coniac.
- Aşa cum ne-aţi ajutat şi dumneavoastră. Preşedintele companiei mele m-a rugat să vă amintesc de un prieten comun, sir Ian Dunross. Văzu sclipirea din ochii lui Gavallan şi adăugă: Au cinat împreună acum două nopţi.
- Dacă pot să ajut... De fapt, care sunt, exact, problemele voastre?

Şi unde-i clenciul şi care-i preţul? se gândea Gavallan. Şi unde e Ian? De trei ori am încercat să dau de el şi n-am reuşit.
- Am nevoie de trei 212 şi două 206 la Iran-Toda cât de curând posibil. Sub contract pentru un an. E esenţial ca fabrica să fie terminată şi komitehul local a promis întreaga cooperare dacă începem imediat. Dacă nu începem imediat, o să fie un dezastru.

Noaptea trecută, inginerul şef Watanabe de la Iran-Toda îi trimisese un telex codificat: "Şeful komitehului, Zataki, e ca un rechin nebun după întâmplarea cu S-G. Ultimatumul său: reluăm construcţia imediat - lucru pentru care trebuie să avem elicoptere - altfel întreaga fabrică va fi preluată şi naţionalizată imediat şi toţi străinii de aici vor trebui să plătească pentru trădare. Ora H este după rugăciunea de seară, duminică, 4, când va trebui să apar în faţa komitehului. Aştept instrucţiuni". Telefoanele urgente care zbârnâiseră în cea mai mare parte a nopţii la Osaka şi Tokio nu făcuseră decât să sporească furia lui Kasigi.
- Yoshi, dragul meu prieten, spusese vărul şi stăpânul său, Hiro Toda, cu o politeţe cutremurătoare, am consultat Sindicatul. Am fost cu toţii de acord că, aflându-te acolo, la faţa locului, totul depinde deţine. Suntem mai mult decât încrezători că o să rezolvi aceste probleme mai înainte de a pleca.

Mesajul era destul de limpede: Rezolvă sau nu te întoarce!

Petrecuse restul nopţii încercând să găsească o cale ca să iasă din această dilemă, apoi, odată cu zorii, îşi amintise o remarcă întâmplătoare pe care o făcuse ambasadorul japonez referitor la noul ambasador iranian, remarcă ce-i deschisese o cale de a rezolva termenul lui Gavallan şi propria sa problemă.

Ca să fiu deschis şi să vorbim direct, domnule Gavallan, spuse şi aproape pufni în râs din pricina formulei prosteşti, dar atât de necesară în negocierile cu occidentalii, am nevoie de un plan şi un răspuns până mâine la apus.
- De ce atunci? Pot să întreb?
- Pentru că am făcut nişte promisiuni unor prieteni, lucru pe care nu mă-ndoiesc c-o să-l înţelegeţi. Aşa că amândoi avem un termen, acelaşi.

Apoi cântări momentul potrivit şi lovi tare, drept în ţintă, ca să se asigure că cârligul era înfipt adânc.

- Dacă mă puteţi ajuta, aş aprecia asta toată viaţa. Desigur că am să-l conving pe ambasadorul meu să vă ajute, oricum.
- N-are nici un rost să vă oferim vreuna din păsările noastre. Ar fi imediat confiscată şi n-are rost să vă ofer acele 206 pe care le-am lăsat acolo. Fără îndoială că acum sunt şi ele hors de combat. S-G e total ieşită din problema asta, ca şi Guerney sau oricare altă companie.
- Aţi putea face rost de cetăţeni japonezi ca piloţi de elicopter?
- Nu, n-am nici unul pregătit.

Nu încă, îşi zise Kasigi, din nou furios pe Sindicat că nu avusese prevederea să pregătească proprii lor oameni de încredere pentru o astfel de treabă.
- Personalul trebuie să fie străin; ambasadorul meu ar putea aranja vizele şi aşa mai departe. Desigur, ştiţi că Iran-Toda este declarat Proiect Naţional, adăugă fără să-l deranjeze exagerarea.

Fără îndoială că o să fie în curând, când toate informaţiile pe care le am o să ajungă în mâinile potrivite.
- Cum rămâne cu echipajele franceze sau germane?

Cu un efort, Gavallan îşi desprinse gândurile de la criza din Hong Kong şi retragerea anticipată a lui Linbar şi poziţionarea lui Scot pentu o viitoare preluare, de la cum s-ar putea face - la nivel de ambasadă - ca oamenii săi şi elicopterele să fie puse la adăpost, cum ar putea ieşi atunci din capcana lui Linbar şi ajunge la o înţelegere cu Imperial Hclicopters în Marea Nordului.
- Atât de multe posibilităţi... spuse involuntar, apoi se acoperi la iuţeală şi se concentra asupra rezolvării problemei Iran-Toda.
- Problema are două părţi. Mai întâi echipament şi piese de schimb. Dacă aţi putea obţine - indiferent de unde - o scrisoare de credit reactualizată pe perioada cât păstraţi aparatele, la preţul nostru obişnuit lunar, cu o garanţie că, în cazul în care autorităţile iraniene le confiscă, o să vă asumaţi toate plăţile în dolari în afara Iranului şi o să plătiţi proprietarilor toate pierderile, aş putea să le obţin şi să le trimit la Iran-Toda, peste... peste o săptămână

Kasigi spuse imediat.
- Bancherii noştri sunt Sumitomo. Aş putea aranja o întâlnire cu ei aici, în seara asta. Asta nu-i o problemă. De unde aţi putea face rost de aparate?

- Din Germania sau Franţa. Nu pot folosi englezeşti sau americane şi acelaşi lucru e valabil pentru piloţi. Poate că Franţa ar fi mai bine, din pricina ajutorului acordat de ei lui Khomeini. S-ar putea să le pot aduce prin intermediul unui prieten de la Aerospaţiale. Cum rămâne cu asigurările?
- Ar fi imposibil pentru mine să vă obţin asigurări în Iran. Poate aş putea s-o fac prin Japonia.
- Bun. Îmi displace să folosesc aparate neasigurate. Apoi, Scrag, să zicem c-am putea să obţinem aparatele, de câţi piloţi şi mecanici ai avea nevoie?
- Ei bine, Andy, dac-ai putea să le obţii... Cel mai bine ar fi opt până la zece piloţi, în schimburi, şi zece până la paisprezece mecanici, cu baza în afara Iranului, dar undeva în apropiere.
- Cine i-ar plăti, domnule Kasigi? În ce monedă şi unde?
- Orice valută doriţi, oriunde şi oricum.
- Peste cheltuielile obişnuite, cred că va trebui să oferiţi un spor de periclitate, Iranul fiind ceea ce este.
- Aţi vrea să vă gândiţi să aranjaţi totul pentru mine, domnule Gavallan, echipamentul şi personalul, să zicem pentru un 10% în plus?
- Să lăsăm procentul şi să nu uitaţi că amestecul nostru va trebui să fie trecut sub tăcere. Vă sugerez următoarele: Operaţiunea dumneavoastră va trebui controlată, partea logistică, piesele şi reparaţiile, din Kuweit sau Bahrain.
- Bahrain ar fi mai bine, Andy, spuse Scragger.
- Kuweitul e mult mai aproape, spuse Kasigi.
- Da, reluă Scragger, dar cu atât mai mult influenţabil şi cu atât mai uşor supus presiunii din partea Iranului, sau unor tulburări sprijinite de Iran. Partea asta a Golfului o să aibă şi ea necazuri, cred. Prea mulţi şiiţi care sunt de obicei cei săraci şi prea mulţi şeici care sunt suniţi. Pe termen scurt sau lung e mult mai bine în Bahrein.
- Atunci Bahrain, spuse Kasigi. Domnule Gavallan, pot angaja serviciile căpitanului Scragger timp de un an, ca să conducă operaţia - dacă convorbirea noastră va fi fructuoasă - cu de două ori salariul actual?

Văzu ochii lui Scragger îngustându-se şi se întreba dacă nu mersese prea departe şi prea repede, aşa că adăugă nevinovat:

- Dacă îţi cer să renunţi la prima dragoste, prietene, E drept să ţi se ofere o compensaţie.
- Asta-i o ofertă grozavă, ei bine, dar... nu ştiu. Andy? Gavallan şovăi.
- Asta ar însemna că va trebui să părăseşti S-G, Scrag, şi să te laşi de zbor. N-ai să poţi conduce o bază de cinci aparate şi să zbori în acelaşi timp. Şi oricum n-ai putea niciodată să te întorci înapoi în Iran, în nici un caz.
- Aici ai dreptate.

Să mă las de zbor? Deci şi eu sunt la o răspântie, se gândea Scragger. Nu încerca să te prefaci că ghinionul lui Ian nu te-a îndemnat să termini cu toate emoţiile. Şi de ce am leşinat ieri? Doc Nutt a spus că doar din pricina oboselii. Pe naiba! N-am leşinat niciodată în viaţa mea până acum şi, oricum, ce ştiu doctorii? Un an în Bahrain? Asta e mai bine decât câteva luni în Marea Nordului, numărând întruna zilele până la următorul control medical. Dar să nu zbor? O, Doamne! Ia stai o clipă. Aş putea să-mi menţin forma şi mâna cu câteva zboruri locale, de ocazie.
- Va trebui să mă gândesc la asta, dar mulţumesc pentru ofertă, domnule Kasigi.
- Între timp, domnule Gavallan, aţi putea să vă ocupaţi de organizare în prima lună?
- Da, desigur; cu ceva noroc, într-o săptămână aş putea găsi şi aduce acolo destule aparate şi echipaje ca să începeţi. Restul peste o săptămână sau două, pentru un contract reînnoit din trei în trei luni. Gavallan adăugă cât de delicat putu: atâta vreme cât depăşim termenul ăsta.

Kasigi îşi ascunse satisfacţia.
- Bun! Să ne întâlnim aici la nouă? O să-l aduc pe domnul Umura, preşedinţie Sumitomo pentru zona Golfului, să aranjeze scrisoarea de credit în forma în care o doriţi, domnule Gavallan.
- La nouă punct. Poate aţi putea aminti ambasadorului dumneavoastră că, chiar dacă termenul din această seară trece, cargourile mele n-or să ajungă până mâine la prânz şi n-o să fiu în stare să încarc şi să decolez până mâine seară.
- O să păstraţi acest "aranjament la nivel de ambasadă" numai între noi?
- Desigur, aveţi cuvântul meu. Scrag?

Kasigi îl auzi pe Scragger spunând acelaşi lucru şi ca întotdeauna fu uimit şi nedumerit în acelaşi timp că occidentalii puteau fi atât de naivi ca să se bazeze pe cuvântul cuiva. Cuvânt de onoare. A cui onoare? Ce onoare? Din-totdeauna secretul împărtăşit nu mai e secret şi n-o să mai fie niciodată. Ca si "Vârtejul". A fost atât de uşor să aflăm de el!
- Poate că am putea pune lucrurile la punct aşa: stabilim partea financiară şi scrisorile de credit la noapte; începeţi să vă ocupaţi de aranjamentele cu elicopterele şi piesele şi echipajul şi cum să conduceţi operaţiunea din Bahrain, depozite şi aşa mai departe, totul ţinând de o confirmare mâine la apus. Şi dacă v-aţi retras cu succes propriul echipament până atunci, garantaţi că Iran-Toda o să aibă echipamente în cel mult o săptămână?
- Păreţi foarte încrezător că puteţi să amânaţi acest termen.
- Ambasadorul meu poate. Probabil. Am să-i telefonez şi-am să vă comunic ce spune în momentul în care am să plec de la el. Căpitane Scragger, aţi putea să conduceţi un program de antrenament pentru piloţi japonezi?
- Uşor, cu condiţia să vorbească engleză şi să aibă cel puţin o sută de ore de zbor pe elicopter. Va trebui să fac rost de-un căpitan instructor şi...

Scragger se întrerupse. Dintr-o dată îi venise în minte că aceasta era soluţia perfectă. Asta-i o idee straşnică. Aş putea fi examinator, ar trebui să le semnez certificatele şi în felul ăsta aş obţine destule ore de zbor în circumstanţele potrivite. Clasa întâi! Strălucea de bucurie.
- Să-ţi spun ceva, amice! Dacă Andy poate să aranjeze asta, eu merg.

Întinse mâna şi Kasigi i-o strânse.
- Mulţumesc. Perfect. Deci, domnule Gavallan, facem o încercare?
- De ce nu.

Gavallan întinse mâna şi simţi strânsoarea de fier a lui Kasigi, crezând pentru prima dată într-adevăr că are o șansă. Kasigi este deştept. Foarte. Acum a pus în mişcare procedura standard a companiilor japoneze moderne: fă rost de experţi străini ca să-ţi pregătească personalul niponez la faţa locului sau creează piaţa în propriile lor ri, apoi adu acolo experţii tăi. Obţinem profitul pe termen scurt, iar ei obţin piaţa pe termen lung. Ne fac în faceri ceea ce n-au reuşit să ne facă în război. Şi

ce dacă? E un schimb cinstit. Şi dacă cei doi, Kasigi şi ambasadorul ei, mă pot salva de la dezastru, nu-mi iau pielea de pe mine ca să-i ajut să iasă din al lor.
- O să-i dăm drumul.

Kasigi zâmbi cu adevărat pentru prima dată.
- Mulţumesc. O să vă telefonez în clipa în care am vreo ştire nouă.

Se înclină, făcu o jumătate de plecăciune şi se depărta cu paşi mari.
- Crezi c-o s-o facă, Andy? întrebă Scragger plin de speranţe.
- Pe cinstea mea, habar n-am!

Gavallan făcu semn unui chelner după notă.
- Cum o să rezolvăm asta la vreme?

Gavallan porni să răspundă, dar se întrerupse. Ii observă atunci pe Petikin şi pe Paula la o masă lângă piscină, frunte lângă frunte.
- Credeam că Paula pleacă din Teheran în dimineaţa asta.
- A plecat. Aşa era programat. Poate că zborul ei a fost anulat sau şi-a scos o patalama, spuse Scragger absent, temându-se c-avea să rămână la sol.
- Cum?
- E o expresie australiană. Dacă-i o zi frumoasă şi o puicuţă are chef să aibă după-amiaza liberă ca să înoate, să facă dragoste sau pur şi simplu să caşte gura, se prezintă la birou în timpul pauzei de prânz şi spune că se simte tare rău. Bolnavă. Îşi ia o patalama.

Sprâncenele lui Scragger se ridicară.
- Puicuţele de la noi, dedesubt, sunt uneori tare săritoare, ascultătoare şi amabile. Paula asta e cumva diferită. Charlie e pierdut.

Gavallan văzu plăcerea de pe chipurile lor. Sub umbrelă, restul lumii nu mai exista pentru ei.

În afară de grija în privinţa lui Dubois, a lui Erikki şi a celorlalţi, mai avusese timp să citească articolul din ziarele din dimineaţă despre prăbuşirea bursei din Hong Kong. "Multe dintre companiile importante conduse de Struani, Rothwell-Gornt, Par-Con of China au pierdut 30% sau mai mult din valoarea lor într-o singură zi şi toată piaţa s-a prăbuşit într-o prăpastie al cărei fund nu se vede. Declaraţia dată de taipan, domnul Linbar Struan, că acesta ar fi un dezechilibru temporar,

a generat o replică tăioasă din partea guvernului şi rivalilor săi. Presa de senzaţie abundă în zvonuri de largă circulaţie despre negocieri la nivel intern între Cei Patru Mari şi manipularea stocurilor prin vânzări bruşte de pachete mici pentru a prăbuşi preţurile de la cifrele record atinse până acum". Ăsta trebuie să fie motivul pentru care nu pot să dau de Ian. S-a dus la Hong Kong. Afurisitul de Linbar! Bilanţul lui de anul ăsta o să fie roşu dş la cap la coadă.

Cu un efort, puse frâu gândurilor. Îl văzu pe Petikin întinzându-se peste masă şi punându-şi palma peste palma Paulei. Ea nu-şi retrase mâna.

- Crezi c-o să arunce întrebarea, Scrag?

- Dacă n-o face, e un tolomac.

- Aşa-i.

Gavallan oftă şi se ridică.

- Scrag, nu mai aştept. Semnează tu nota, apoi du-te jos şi ia-l pe Charlie, spune-i că-mi pare rău, dar trebuie să vină la birou pentru o oră, după care restul zilei e liber, apoi dă de Wilh şi de Rudi. O să-i telefonez lui Jean-Luc. Între noi, o să facem noi rost de ce are nevoie Kasigi, dacă el poate să se ţină de cuvânt. Nu le spune băieţilor de ce, spune doar că e urgent şi să-şi ţină gurile închise mai strâns decât haznaua paşei.

Se depărta.

- Hei, domnule Gavallan! Se opri.

Era americanul Wesson, care se ridică jovial de la masa lui şi-i întinse mâna.

- N-ai timp pentru o băută şi o vizită scurtă?

- O, salut, domnule Wesson, mulţumesc, dar... ă... aş rea să văd buletinul meteo... Sunt puţin grăbit.

- Drace, sigur, oricând altă dată! Wesson rânji şi se apropie, coborându-şi glasul într-o şoaptă conspirativ-amabilă şi pentru prima dată Gavallan observă micuţa cască din urechea stângă a omului.

- Vroiam doar să te felicit. Le-ai arătat al dracului de frumos călcâiele glumeţilor ălora.

- Noi, hm, am avut doar noroc. Iartă-mă! Trebuie s-o șterg. La revedere!

- Sigur, la revedere!

Gânditor, Wesson îşi luă stiloul si îl puse în buzunar. Deci Kasigi e pe cale să încerce să-l scoată pe Gavallan pe banii lui,

se gândi strecurându-se printre mese spre hol. Nu mi-a dat prin cap chestia asta. Drace! Noul regim n-o să coopereze sub nici o formă. Kasigi visează cu ochii deschişi. Nefericitul şi-a ieşit din minţi. Iran-Toda e un balamuc şi, drace, chiar dacă încep acum, o să le trebuiască ani de zile ca fabrica aia să intre în producţie şi toată lumea ştie că robinetul de petrol al Iranului stă închis, făcând ca Japonia să piardă 70% din rezervele sale energetice. Ne paşte alt salt în preţurile internaţionale, altă inflaţie. Japonia e singurul nostru aliat în Pacific, şi nefericiţii or să fie puşi la zid. Cu baza lui Gavallan de la Lengeh închise, oare nu e afectată întreaga zonă Siri? Cum o să opereze de Plessey la Siri fără sprijin de elicoptere?Ambasadori, ai? Interesant. Cum o să meargă chestia asta? Cine ce-o să facă, ce, cui? Şi cât de mult trebuie să îi scap eu bătrânului Aaron? Totul, totul. Ticălosul ăla bătrân o să vadă imediat cum se aşează toate lucrurile, mai bine ca oricine.

Trecu agale prin hol până la maşină fără să-l observe Pe Kasigi într-o cabină telefonică, într-un colţ.

- Sunt de acord Ishii-san, spunea Kasigi foarte Politicos în japoneză, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Vă rog informaţi-o pe Excelenţa Sa că o să facem rost de echipament şi de personal, sunt sigur de asta, dacă aţi putea aranja restul.

Încerca să nu lase să i se simtă nervozitatea din glas.

- Ah, aşa deci, excelent, spuse Ishii, secretarul ambasadei. O să-l informez pe Excelenţa Sa imediat. Acum, cum rămâne cu ambasadorul iranian. Aţi auzit ceva de el?

Lumea lui Kasigi se întoarse pe dos.

- N-a acceptat invitaţia?

- Nu, îmi pare rău, nu încă şi e aproape ora trei. Foarte îngrijorător. Vă rog, participaţi la întâlnire aşa cum ne-am înţeles. Mulţumesc, Kasigi-san.

- Mulţumesc, Ishii-san, spuse cu voce obişnuită, deşi ar fi vrut să urle.

Aşeză domol receptorul în furcă.

În holul cu aer condiţionat se simţi mai bine şi merse până la recepţie. Acolo îşi primi mesajele, două de la Hiro Toda, prin telefon, urcă scările până în camera lui şi încuie uşa. Făcu ghemotoc cele două hârtii ale mesajelor şi le aruncă în toaletă, apoi începu să urineze pe ele.

- Dragul meu văr Hiro, spuse cu glas tare în japoneză, eşti atât de idiot că, dacă îţi salvez capul tâmpit, e numai pentru că trebuie s-o fac ca să-l salvez pe ai meu - apoi adăugă un şuvoi de obscenităţi în engleză, căci în japoneză nu există, aşa ceva - iar familia ta îmi va fi îndatorată opt generaţii pentru toate necazurile pe care mi le provoci.

Trase apa, privind cum mesajele se duc la canal, îşi scoase hainele, făcu un duş şi se întinse în pat, gol în briza răcoroasă, încercând să strângă energie şi să îşi recapete liniştea, pregătindu-se pentru întâlnire.

Remarca întâmplătoare a ambasadorului japonez care stătuse la baza întregii scheme fusese făcută faţă de Roger Newbury, la o recepţie a Ambasadei Britanice, în urmă cu câteva zile. Diplomatul japonez afirmase că noul ambasador iranian regreta închiderea complexului Iran-Toda, care ar fi dat noului Stat Islamic o poziţie deosebită, ca putere economică, în întreaga regiune a Golfului.

- Îl cheamă Abadani, are studii universitare, o diplomă în economie, desigur fundamentalist, dar nu înrăit. E destul de tânăr şi nu prea experimentat, dar e ofiţer de carieră, vorbeşte bine englezeşte şi a fost la ambasada din Kabul.

La vremea aceea, remarca însemnase foarte puţin pentru Kasigi. Apoi urmase "Vârtejul". Telexurile din Teheran împrăştiaseră vestea prin tot Golful, apoi apăruseră zvonurile despre cererea lui Abadani pentru o inspecţie asupra elicopterelor lui Gavallan, inspecţie fixată pentru seara aceasta, şi care avea să dovedească fără tăgadă că fuseseră înregistrate în Iran. "...Iar asta, Kasigi-san, o să creeze un incident internaţional - îi spusese noaptea trecută, târziu, Ishii - pentru că acum Kuweitul, Arabia Saudită şi Bahrainul vor fi implicate şi te asigur că fiecare dintre ei şi toţi laolaltă vor prefera să evite asta, şi cel mai mult dintre toţi şeicul nostru."

În zori plecase să-l întâlnească pe Abadani şi-i explicase despre Zataki şi despre reînceperea lucrărilor, adăugind în mare taină că guvernul japonez considera Iran-Toda ca proiect naţional şi deci avea să asigure toate finanţările viitoare şi că treaba asta, alăturată sprijinului acordat de aici înainte de Excelenţa sa Abadani, ar putea face ca lucrul la Bandar-e Delam să înceapă imediat.

- Proiect naţional? Allah fie lăudat! Dacă guvernul vostru o sprijină oficial, asta va rezolva toată finanţarea odată pentru totdeauna. Allah fie lăudat! Ce pot să fac? Orice!
- Ca să începem imediat, am nevoie de elicoptere şi de piloţi străini şi mecanici. Singurul mod în care pot să le obţin repede este cu ajutorul S-G Helicopter şi a domnului Gavallan...
Abadani explodase. După ce ascultase politicos şi în aparenţă binevoitor o tiradă despre pirateria aeriană şi duşmanii Iranului, Kasigi revenise la atac din flanc.
- Aveţi într-adevăr dreptate, Excelenţă, spusese, dar ar trebui să aleg între a risca să vă nemulţumesc supunând aceasta atenţiei domniei voastre şi a nu-mi face datoria faţă de marea dumneavoastră ţară. Alegerea noastră este simplă. Dacă nu aduc elicoptere, nu pot să încep. Am încercat la Guerney şi la alţii fără nici un succes, şi acum știu că nu le pot obţine repede decât prin acesta persoană, într-adevăr groaznică, însă neîndoielnic numai pentru câteva luni, ca să astup lipsa, până când voi putea asigura chiar eu personal japonez. Dacă nu încep imediat, asta îl va irita pe acest om, Zataki - vă asigur că el şi komitehul lui din Abadan fac legea de capul lor şi ameninţarea lui este reală. Asta va surprinde şi va nemulţumi guvernul nostru şi va duce la întârzierea implementării totale a Proiectului Naţional, şi apoi... Ridicase din umeri.
-...Guvernul meu va ordona să fie abandonată construcţia Iran-Toda şi să înceapă o nouă construcţie a unei fabrici petrochimice într-o zonă mai sigură, cum ar fi Arabia Saudită, Kuweitul sau Irakul.
- Sigură? Irak? Hoţii ăia? Arabia Saudită sau Kuweitul? Pe Allah! Nu sunt decât nişte şeicate decadente, pe cale să fie răsturnate de popor. E tare primejdios să închei o afacere pe termen lung cu şeicii, foarte primejdios. Nu se supun legilor lui Allah. Iranul o face acum. Acum Iranul este la o răscruce. Imamul, pacea lui Allah fie cu el, ne-a salvat. El a poruncit ca petrolul să curgă din nou. Trebuie să mai fie şi alte căi de a obţine elicoptere şi echipaje. Gavallan şi haita lui de piraţi şi-au însuşit bunurile noastre. Nu pot să ajut piraţii să scape. Dumneavoastră doriţi ca piraţii să scape?
- Ferească cerul! N-aş sugera niciodată aşa ceva. Desigur că noi nu ştim că sunt piraţi, Excelenţă! Am auzit că acestea sunt doar zvonuri murdare împrăştiate de alţi duşmani care vor ca Iranul

să fie lovit şi mai mult. Şi chiar dac-ar fi adevărate.... Aţi putea echivala nouă elicoptere uzate cu 3,l miliarde de dolari deja cheltuite şi încă mai bine de un miliard pe care guvernul meu ar putea fi convins să-l ofere?
- Dar pirateria este piraterie, legea este lege, şeicul a acceptat inspecţia, adevărul este adevăr. Insha Allah.
- Sunt pe de-a-ntregul de acord cu domnia voastră. Excelenţă. Dar ştiţi că adevărul e relativ şi o amânare până după apusul soarelui, mâine, ar sluji interesele voastre naţionale...

Îşi înghiţise o înjurătură şi îşi corectase scăparea la iuţeală:
-...Interesele imamului şi Statului vostru Islamic.
- Adevărul lui Allah nu este relativ.
- Da, da, desigur.

Kasigi părea calm, dar în sinea lui strângea din dinţi. Si cum se poate înţelege cineva cu lunaticii ăştia care îşi folosesc credinţa ca un fel de paravan şi pe Allah ori de câte ori doresc să rupă o linie logică? Sunt nebuni cu toţii! ticniţi! N-or să înţeleagă, aşa cum înţelegem noi japonezii, că trebuie să fii tolerant în privinţa credinţelor celorlalţi şi că viaţa înseamnă din nimic în nimic, iar Raiul şi Iadul şi Dumnezeu sunt mai degrabă fumul de opium al unui creier rătăcit - până când se va dovedi altfel.
- Desigur c-aveţi dreptate, Excelenţă, dar oricum n-or să fie aparatele şi echipajele lui. Am nevoie doar de legăturile lui temporare.

Obosit, aşteptase şi flatase şi ascultase, apoi îşi jucase penultima ca.rte.
- Sunt sigur că şeicul şi ministrul Afacerilor Externe vor considera ca o imensă favoare dacă aţi amâna inspecţia până mâine, astfel ca să se poată prezenta la inspecţia specială a ambasadorului nostru la opt, în seara asta.
- Recepţie, domnule Kasigi?
- Da, este neaşteptată, dar e teribil de importantă. Se întâmplă să ştiu că sunteţi invitat ca cel mai important oaspete.

Kasigi coborâse vocea şi mai mult.
- Vă implor să nu menţionaţi de unde aveţi informaţia, dar. Din nou foarte confidenţial, pot să vă spun că guvernul nostru caută contracte de petrol pe termen lung care se vor dovedi uimitor

de profitabile dacă Iranul va continua să ne aprovizioneze. Ar fi un moment perfect.
- Contracte pe termen lung? Sunt de acord că contractele negociate ou Şahul nu sunt bune de nimic, sunt unilaterale şi trebuie înlocuite, dar noi considerăm Japonia un client important. Japonia n-a încercat niciodată să ne exploateze. Sunt sigur că ambasadorul domniei voastre nu o să se supere dacă o să întârzie recepţia o oră, până când isprăvim cu inspecţia. Şeicul, ministrul de Externe, Newbury şi cu mine am putea merge acolo direct de la aeroport.

Kasigi nu era sigur cât de departe putea să îndrăznească să meargă. Dar, domnule Imitaţie-de-Ambasador, îşi zise, dacă nu-ţi amâni inspecţia o să fiu răzbunat, pentru că ai să mă faci să comit singurul păcat pe care-l recunoaştem: nereuşita.
- E un noroc că Iranul este atât de bine reprezentat aici...
- Am să vin la recepţie, domnule Kasigi, bineînţeles după inspecţie.

Kasigi îşi livră ultima carte cu toată eleganţa necesară.
- Bănuiesc, Excelenţă, că în curând veţi fi invitat personal în ţara mea pentru a-i întâlni pe cei mai importanţi conducători de-acolo - pentru că desigur vă daţi seama cât de vital este statul dumneavoastră islamic pentru Japonia - şi pentru a vizita facilităţi care ar putea fi foarte preţioase pentru Iran.
- Noi... desigur că avem nevoie de prieteni nepătaţi, spuse Abadani.

Kasigi îl urmărise atent şi nu văzuse nici o reacţie; aceiaşi ochi necruţători şi aceeaşi neclintire.
- În aceste vremuri tulburi este esenţial să-ţi cauţi prieteni, nu-i aşa? Nu ştii niciodată când ar putea să te lovească dezastrul, oricine ai fi, nu?
- Asta e în mâinile lui Allah. Numai ale Lui. Urmase o pauză lungă, apoi Abadani spusese:
- Voia lui Allah! Am să mă gândesc la ceea ce aţi spus. Acum, în singurătatea dormitorului său de hotel, Kasigi era foarte speriat. Esenţial este doar să ai grijă de tine. Oricât de înţelept sau grijuliu ai fi, nu ştii niciodată când o să te lovească dezastrul. Oricine ai fi. Dacă zeii există, există numai ca să te chinuie.

În Turcia, chiar lângă graniţă; ora 4,23 după-amiază. Aterizaseră în dimineaţa aceea chiar la marginea satului, la nici un kilometru în interiorul Turciei. Erikki ar fi

preferat să meargă mai departe; era mai sigur, dar rezervoarele erau uscate. Fusese interceptat într-o ambuscadă, din nou, dar de data asta de două aparate de vânătoare si de două elicoptere de luptă HUEI şi trebuise să le facă faţă mai mult de un sfert de oră mai înainte de a se putea strecura peste graniţă. Cele două elicoptere militare nu se aventuraseră după el, mulţumindu-se să se rotească în jurul unui punct fix de partea lor de graniţă.

- Nu te mai gândi, Azadeh! spusese plin de veselie. Acum suntem în siguranţă.

Dar nu erau. Sătenii îi înconjuraseră şi sosise poliţia: patru bărbaţi, un sergent şi trei jandarmi, toţi în uniforme şifonate şi desperecheate, cu revolverele la şold. Sergentul purta ochelari de soare ca să se apere de strălucirea zăpezii. Nici unul dintre ei nu vorbea englezeşte.

Azadeh îi întâmpinase conform planului pe care ea şi Erikki îl alcătuiseră, explicându-le că Erikki, cetăţean finlandez, fusese angajat de o companie engleză pentru IranTimber. În toiul încăierărilor şi al luptelor de lângă Tabriz, din Azerbaidjan, comuniştii îl ameninţaseră cu moartea şi ea, soţia lui, se simţise la fel de primejduită şi fugiseră.

- Ah, efendi este finlandez şi dumneavoastră iraniancă?

- Finlandeză prin căsătorie, efendi sergent, iraniancă prin naştere. Iată documentele noastre.

Îi dăduse paşaportul finlandez, care nu făcea nici o referire la tatăl ei, Abdullah Han.

- Putem folosi telefonul, vă rog? Am putea plăti, desigur. Soţul meu ar dori să-şi sune ambasada şi, de asemenea, patronul de la Al Shargaz.

- A, Al Shargaz.

Sergentul dăduse amabil din cap. Era un bărbat mătăhălos şi, deşi proaspăt bărbierit, negrul albăstrui al bărbii se iţea prin pielea aurie.

- Unde-i asta?

Îi explicase, foarte conştientă de felul în care arătau ea şi Erikki: el cu un bandaj murdar îmbibat de sânge pe braţ şi o bandă adezivă trasă la iuţeală peste urechea rănită, ea cu părul ciufulit şi obrazul şi hainele murdare. In spatele lor, cele două elicoptere militare se roteau întruna. Sergentul le privise gânditor.

- De ce ar îndrăzni să trimită după voi avioane de vânătoare şi elicoptere în spaţiul nostru aerian?
- Voia lui Allah, efendi sergent. Efendi sergent, mă tem că de partea aceea a graniţei se întâmplă multe lucruri ciudate acum.
- Cum stau lucrurile dincolo de graniţă?

Făcuse un semn celorlalţi poliţişti către 212 şi începuse să asculte atent. Cei trei poliţişti se apropiaseră agale şi se zgâiseră în carlingă. Urme de gloanţe, sânge închegat şi instrumente sparte. Unul dintre ei deschisese uşa cabinei. O mulţime de arme automate, gloanţe şi găuri de gloanţe.
- Sergent!

Sergentul dăduse din cap, dar aşteptase politicos până când Azadeh isprăvi. Sătenii ascultaseră cu ochii căscaţi. Nici o femeie dintre ei nu purta chador sau văl. Sergentul arătase către una dintre colibele grosolane ale satului.
- Vă rog aşteptaţi acolo, la umbră!

Ziua era răcoroasă, pământul acoperit de zăpadă şi soarele strălucea puternic pe zăpadă. Fără să se grăbească, sergentul cercetase cabina şi carlinga. Ridicase cuţitul, îl trăsese pe jumătate din teacă şi-l pusese la loc. Apoi îi invitase printr-un gest să se apropie.
- Cum explicaţi prezenţa armelor, efendi! Neliniştită, Azadeh tradusese întrebarea pentru Erikki.
- Spune-i c-au fost lăsate în aparatul meu de nomazii care au încercat să îl fure.
- A, nomazii? Sunt uimit că nomazii v-ar lăsa să plecaţi cu asemenea bogăţie. Puteţi să-mi explicaţi asta?
- Spune-i ca au fost ucişi cu toţii de loialişti şi că noi am fugit în timpul încăierării.
- Loialişti, efendi? Ce loialişti?
- Poliţia. Poliţia din Tabriz, spusese Erikki, nespus de conştient şi neliniştit că fiecare întrebare îi trăgea şi mai adânc în nisipul mişcător. Întreabă-l dacă am putea folosi telefonul, Azadeh.
- Telefonul, desigur, la vremea potrivită.

Sergentul cercetase o clipă cele două elicoptere care se roteau, apoi îşi întorsese ochii duri, căprui, spre Erikki.
- Mă bucur că poliţia a fost loială. Poliţia are o datorie către stat, către popor şi trebuie să susţină legea. Contrabanda cu arme este împotriva legii. Când fugi de poliţia care întăreşte legea comiţi o crimă, nu-i aşa?

- Da, dar noi nu suntem contrabandişti de arme, efendi sergent, şi nici nu fugim de poliţia care întăreşte legea, spusese Azadeh şi mai înspăimântată.

Graniţa era atât de aproape, atât de aproape! Pentru ea, ultima parte a zborului fusese îngrozitoare. Era limpede. Nimeni altcineva în afara lui nu avea puterea să organizeze atât de rapid o asemenea intercepţie, pe pământ şi în aer.

- Sunteţi înarmaţi? întrebase politicos sergentul.

- Doar un cuţit.

- Puteţi să mi-l daţi, vă rog? Mulţumesc. Vă rog urmaţi-mă.

Merseseră la postul de poliţie, o mică clădire de cărămidă, cu celule şi câteva birouri şi telefoane, aşezată lângă moschee, în mica piaţă a satului.

- În ultimele câteva luni, pe drumurile noastre au trecut mulţi refugiaţi, de toate felurile - iranieni, englezi, europeni, americani, mulţi din Azerbaidjan, mulţi, dar nici un rus.

Râsese de propria-i glumă.

- Mulţi refugiaţi. Bogaţi, sărmani, buni, răi, mulţi criminali printre ei. Unii au fost trimişi înapoi, alţii au plecat mai departe. Insha Allah, nu? Vă rog aşteptaţi aici.

"Aici" nu era o celulă, ci o cameră cu câteva scaune, o masă, gratii la ferestre, multe muşte şi nici o ieşire. Dar era cald şi relativ curat.

-Am putea primi ceva de mâncare şi de băut şi să folosim telefonul, vă rog, întrebase Azadeh. Putem plăti, efendi sergent.

- Am să comand ceva pentru dumneavoastră de la hotelul de aici. Mâncarea e bună şi nu-i scumpă.

- Soţul meu întreabă: ar putea folosi telefonul, vă rog?

- Desigur, la vremea potrivită.

Asta se îruâmplase de dimineaţă şi acum era târziu după-amiază. Între timp sosise mâncarea: orez, carne de berbec, pâine de casă şi cafea turcească. Plătise cu riali şi nu fusese înşelată la preţ. Sergentul le îngăduise să folosească gaura urât mirositoare din closetul săpat în pământ şi apă dintr-un rezervor şi o chiuvetă veche în care să se spele. Nu existau medicamente, numai iod. Erikki îşi curăţase rănile cât de bine putuse, strângând din dinţi la durerea neaşteptată, încă slăbit şi istovit. Apoi, cu Azadeh lângă el, se aşezase pe un scaun, cu picioarele pe altul şi alunecase în somn.

Din vreme în vreme, uşa se deschidea şi câte unul dintre poliţişti intra şi ieşea.
- Nemernicii, mârâise Erikki. Unde am putea fugi? Ea îl liniştise şi se lipise de el, ascunzându-şi teama adânc în suflet, în spatele unei uşi oţelite.

Trebuie să fiu alături de el, îşi spunea întruna. Se simţea mai bine acum, cu părul pieptănat şi lăsat liber pe umeri, cu chipul curat şi puloverul de caşmir spălat. Putea auzi prin uşă glasuri înfundate, din când în când un telefon suna, maşini şi camioane trec pe drum, dinspre şi către graniţă. Muştele zumzăiau. O copleşi oboseala şi adormi adânc, visând urât. Zgomote de motoare şi focuri de armă şi Hakim călare, ca un cazac, atacându-i, şi ea şi Erikki îngropaţi până la gât în pământ, copitele trecând la un fir de păr pe lângă capetele lor, apoi fără să ştie cum, liberi, alergând către graniţa care era o încâlceală nesfârşită de sârmă ghimpată, Falsul mullah Mahmud şi măcelarul apărând pe neaşteptate între ei şi libertate şi uşa se deschise.

Se treziră speriaţi. Un maior într-o uniformă impecabilă stătea acolo, strălucitor, flancat de sergent şi de un alt poliţist. Era înalt, cu chipul aspru.
- Documentele dumneavoastră, vă rog, îi spuse lui Azadeh.
- Eu... eu i le-am dat sergentului, efendi maior.
- Ia-ţi dat un paşaport finlandez. Documentele iraniene!

Maiorul întinse mâna. Ea se mişcă prea încet. In aceeaşi clipă sergentul înainta şi înşfacă geanta de umăr şi împrăştie conţinutul pe masă. Simultan, celălalt poliţist făcu un pas mare către Erikki, cu mâna pe revolverul din tocul deschis, făcându-i semn către colţul încăperii. Maiorul suflă un gunoi de pe un scaun şi se aşeză. Primi documentele iraniene din mâna sergentului, le citi atent, apoi cercetă conţinutul genţii răspândit pe masă. Deschise geanta cu bijuterii. Ochii i se măriră.
- De unde le aveţi?
- Sunt ale mele. Le-am moştenit de la părinţii mei. Azadeh era înspăimântată, neştiind ce ştia acest om sau cât de mult şi văzuse privirea cu care o cercetase din cap până în picioare. Erikki văzuse şi el totul.
- Ar putea soţul meu, vă rog, să folosească telefonul? El vrea...
- La vremea potrivită. Vi s-a spus asta de nenumărate ori. La vremea potrivită înseamnă la vremea potrivită.

Maiorul trase fermoarul genţii şi o puse pe masă în faţa lui. Ochii îi mângâiară sânii.
- Soţul dumitale nu vorbeşte turceşte?
- Nu. Nu vorbeşte, efendi maior.
Ofiţerul se întoarse către Erikki şi spuse într-o englezească de bună calitate.
- Există un mandat de arestare din Tabriz pentru tentativă de omor şi răpire.
Azadeh suspină, iar Erikki îşi stăpâni panica cât de bine putea.
- Răpire? Pe cine?
O sclipire de nervozitate străbătu chipul maiorului.
-Nu încerca să te joci cu mine. E vorba de această doamnă, Azadeh, sora lui Hakim, Hanul Gorgonilor.
- E soţia mea. Cum poate un soţ...
- Ştiu că-i soţia dumitale şi ar fi bine să-mi spui adevărul, pe Allah. Mandatul spune că ai luat-o împotriva voinţei ei şi ai zburat cu un elicopter iranian.
Azadeh porni să răspundă, dar maiorul se răsti:
- Pe el l-am întrebat, nu pe dumneata! Ei bine...?
- A fost fără voia ei şi elicopterul este englezesc, nu iranian.
Maiorul îl privi îndelung, apoi se-ntoarse către Azadeh.
- Ei bine?
- A fost... a fost fără voia mea. Cuvintele se pierdură.
- De ce?
Azadeh simţi stomacul urcându-i-se-n gât. Capul o durea si era disperată. Poliţia turcească era cunoscută pentru inflexibilitatea ei, uriaşa putere personală pe care o aveau ofiţerii şi duritatea lor.
- Vă rog, efendi maior, poate că am putea vorbi între patru ochi, să vă explicăm în linişte...
- Suntem între patru ochi acum, doamnă, spuse maiorul scurt, apoi văzând tulburarea şi apreciindu-i frumuseţea, adăugă: Engleza este mult mai potrivită decât turca.. mă rog... pentru discuţiile confidenţiale. Deci?
Cu multe întreruperi, alegându-şi atentă cuvintele, îi spuse despre jurământul ei faţă de Abdullah Han şi despre Hakim si despre dilema ei, neputând să plece, neputând să rămână şi cum Erikki, din propria sa voinţă şi înţelepciune, tăiase acel nod gordian. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

- Da, a fost fără voia mea, dar într-un fel a fost cu voia mea, cu voia fratelui meu care l-a ajutat pe Erikki.
- Dacă a fost cu voia lui Hakim Han, atunci de ce a pus o răscumpărare uriaşă pe capul acestui om, viu sau mort, spuse maiorul neîncrezător, şi a pus să fie emis mandatul de arestare, cerând extrădarea imediată dacă necesar?

Era atât de uluită încât fu gata să leşine. Fără să se gândească, Erikki se mişcă spre ea, dar revolverul i se propti în stomac.
- Vroiam doar s-o ajut, gâfâi.
- Atunci stai unde eşti.

În turceşte, ofiţerul zise: Nu-l ucide, în engleză spuse:
- Ei bine, doamnă Azadeh, de ce?

Nu putu să răspundă. Gura i se mişcă, dar nu putu să articuleze nici măcar un cuvânt. Erikki vorbi în locul ei:
- Ce-ar putea face altceva un Han, domnule maior? E-n joc onoarea unui Han, obrazul lui. Pentru ceilalţi ar fi trebuit s-o facă, nu-i aşa? Orice ar fi permis el pe ascuns.
- Poate, dar desigur nu atât de repede. Nu atât de repede, nu alertând avioane de vânătoare şi elicoptere. De ce ar face asta dacă ar fi vrut să scăpaţi? E un miracol că nu aţi fost forţaţi să aterizaţi, că nu v-aţi prăbuşit cu toate găurile alea de gloanţe. Totul pare o grămadă de minciuni. Poate că o înspăimânţi într-atât încât e-n stare să zică orice. Acum, aşa-numita evadare din palat, ce s-a întâmplat exact?

Neajutorat, Erikki îi spuse. N-am altceva de făcut, îşi se. Îi mărturisi adevărul şi speranţele sale. Stătea mai mult întors către Azadeh, înţelegând spaima nemăsurată care o stăpânea. Si totuşi Hakim ar fi reacţionat în felul în care a fâcut-o. Desigur că mort sau viu. Nu curge tumulos în vinele lui sângele tatălui său?
- Şi armele?

Relată exact felul în care fusese forţat să zboare cu cei de la KGB, despre şeicul Baiazid şi răpirea lui şi răscumpărare şi atacul asupra palatului, despre cum trebuise să zboare cu ei de acolo şi cum îşi încălcaseră jurămintele şi trebuise cumva să-i ucidă.
- Câţi oameni?
- Nu-mi mai amintesc exact. Şase, poate mai mulţi.
- Ţi-a plăcut să-i omori. Ei?

- Ñu, domnule maior. Detest asta, dar vă rog, credeţi, am fost prinşi într-o cursă pe care n-am căutat-o. Tot ce am dorit a fost să ne lase să plecăm. Vă rog, lăsaţi-mă sun la ambasadă. Ei or să poată garanta pentru noi. Nu denunţăm pe nimeni. Maiorul se mulţumi să-l privească îndelung.
- Nu sunt de acord. Povestea voastră e prea cusută aţă albă. Eşti căutat pentru răpire şi tentativă de omor. Te rog, du-te cu sergentul, spuse, repetând în turceşte.

Erikki nu se mişcă, pumnii i se strânseră, gata să explodeze. Într-o clipă, sergentul îşi scoase pistolul, iar doi poliţiştii îndreptându-se ameninţători către el, maiorul spuse aspru:
- În această ţară, nesupunerea faţă de poliţie este considerată o faptă foarte gravă. Du-te cu sergentul. Du-te cu el!

Azadeh încercă să spună ceva şi nu reuşi. Erikki se scutură de mâna sergentului, stăpânindu-şi furia şi panica hrănită de neputinţă şi încercă să-i zâmbească încurajator.
- E-n regulă, mormăi şi-l urmă pe sergent. Azadeh era aproape copleşită de spaimă şi panică.

Degetele şi genunchii îi tremurau, dar dorea atât de mult să stea în picioare, dreaptă, ştiind că e fără apărare şi că maiorul stătea acolo, în faţa ei, privind-o, şi în afară de ei doi nu se mai afla nimeni în cameră. Insha Allah, îşi spuse si se uită la el cu ură.
- N-aveţi de ce vă teme, îi spuse cu o privire ciudată în ochi, apoi se întinse şi ridică punga cu bijuterii. O luăm în păstrare, spuse subţire şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi, închizând uşa după el.

Celula de la capătul culoarului era mică şi murdară, mai degrabă o cuşcă decât o încăpere, cu o pătură, bare de fier la fereastra minusculă, lanţuri ataşate de un inel uriaş într-unui dintre pereţi şi o găleată urât mirositoare într-un colţ.

Sergentul trânti uşa în urma lui Erikki şi o încuie. Printre gratii, maiorul spuse:
- Aminteşte-ţi: confortul doamnei Azadeh depinde de docilitatea ta.

Plecă.

Rămas singur, Erikki începu să bântuie de colo-colo prin cuşcă, cercetând uşa, încuietoarea, barele, podeaua, tavanul, pereţii, lanţurile, căutând o cale de ieşire.

Aeroportul Al Shargaz; ora 5,40 după-amiază. O mie șase sute de kilometri mai departe spre sud-est, dincolo de Golf, Gavallan stătea în birou, aşteptând neliniştit lângă telefon. până la apusul soarelui mai era încă o oră. Avea deja o promisiune pentru un 212 de la o companie din Paris şi două 206 de la un prieten de la Aerospaţiale, la preţuri rezonabile. Scot se afla în celălalt birou, urmărind comunicaţiile pe înaltă frecvenţă, cu Petikin aşezat la celălalt telefon din încăpere. Rudi, Willi, Nogger Lane şi Scragger se aflau la hotel, postaţi lângă alte telefoane, încercând să identifice alte posibile echipe, aranjând structuri logistice posibile în Bahrain. Nici un cuvânt încă de la Kasigi.

Telefonul sună. Gavallan îl înşfacă, sperând din străfundul sufletului că avea să afle veşti despre Dubois şi Fowler sau că era Kasigi.

- Al, Andy, aici Rudi. Avem trei piloţi de la Lufttransportgesellschaft şi ne-au promis doi mecanici. Zece procente peste salariul obişnuit, o lună la lucru, două libere. Stai aşa. Sună cineva pe celălalt fir. O să te sun mai târziu. Bye!

Gavallan făcu o scurtă însemnare pe agendă, neliniştea dându-i palpitaţii şi asta-l făcu să se gândească la Mcîver. Când vorbise cu el mai devreme, nu adusese vorba de nici una dintre problemele legate de termenul limită, nedorind să-l îngrijoreze mai mult, promiţându-i că de îndată ce elicopterele lor aveau să se afle în siguranţa, în afara Iranului, avea să se urce în primul zbor către Bahrain ca să-l vadă.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Mac. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, ţie şi lui Genny, pentru tot ce-aţi făcut.

Prin fereastră se putea vedea soarele care cobora încet, încet către orizont. Aeroportul era aglomerat. Un Jumbo Jet Alitalia venea la aterizare şi asta-i aminti de Petikin şi Paula. Nu avusese ocazia încă să-l întrebe cum stau lucrurile. La capătul celălalt al pistei, în zona cargoului, cele opt 212 ale sale păreau jefuite, scheletice, fără rotoarele şi cozile lor; mecanicii aşezau încă în lăzi o parte din componente.

Unde dracu-i Kasigi, pentru Dumnezeu? încercase să-l sune de câteva ori la hotel, dar era plecat şi nimeni nu ştia unde se aflã sau când avea să se întoarcă. Uşa se deschise.

- Tată, spuse Scot, Linbar Struan pe telefonul nostru.

- Spune-i să se ducă-n mă-sa... Stai aşa. Spune-i doar că sunt încă plecat, dar că e sigur c-o să-l sun în momentul în care mă întorc.

Murmură un şir de obscenităţi în chinezeşte. Scot Plecă grăbit. Telefonul sună din nou.

- Gavallan.

- Andrew, aici Roger Newbury. Ce mai faci? Gavallan începu să transpire.

- Salut Roger, ce-i nou?

- Termenul e încă la asfinţit. Iranianul a insistat să vină aici să mă ia pe mine primul, aşa că eu aştept. E aranjat să plecăm împreună şi să ne întâlnim cu şeicul la aeroport. O să sosim câteva minute mai devreme, apoi toţi trei o să mergem în zona cargo ca să-l aşteptăm pe Măria-sa.

- Cum rămâne cu recepţia de la ambasada japoneză?

- Se pare c-o să plecăm cu toţii acolo, după inspecţie. Doar Dumnezeu ştie ce-p să se întâmple atunci, dar, ei bine, nu e treaba noastră. îmi pare rău pentru toate astea, dar avem mâinile legate. Ne vedem curând. Pa!

Gavallan îi mulţumi, puse receptorul în furcă şi-şi şterse fruntea. Din nou telefonul. Kasigi? Ridică receptorul.

- Alo, Andy? Ian, Ian Dunross.

- Dumnezeule, Ian!

Toate grijile lui Gavallan se spulberară.

- Mă bucur atât de mult că te aud! Am încercat să dau de tine de câteva ori.

- Da, îmi pare rău, dar n-am fost disponibil. Cum merge?

Îi istorisi totul cu multă prudenţă, inclusiv despre Kasigi.

- Mai avem un ceas până la apusul soarelui.

- Ăsta-i unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Afurisit ghinion cu Dubois, Fowler şi McIver! O să-ţi ţin pumnii. Lochart pare că s-a ţicnit. De, aşa-i când e vorba de dragoste.

Gavallan auzi oftatul şi nu ştiu cum să-l interpreteze.

- Ţi-l aminteşti pe Hiro Toda, de la Toda Shiping?

- Desigur, Ian.

- Iran-Toda. Sunt băgaţi în încurcătura dracului, aşa că orice, orice poţi să faci să-l ajuţi, te rog fă-o!

- S-a făcut. M-am ţinut de asta toată ziua. Ţi-a zis Toda de ideea lui Kasigi cu ambasadorul lor?

- Da, Hiro a sunat personal. A spus că sunt mai mult decât dornici să ajute, dar este o problemă iraniană şi, să fim cinstiţi, nu se aşteaptă la prea mult, căci iranienii ar fi oricum în drept să facă asta.

Chipul lui Gavallan oglindea dezamăgirea.

- Ajută-i cum poţi. Dacă Iran-Toda e preluată, ei bine, aşa, ca între noi...

Dunross trecu pentru câteva momente pe dialectul din Şanghai:

- Pântecul unui nobil şi-a unei companii va fi despicat mortal.

Apoi din nou în engleză:

- Uită ce-am spus.

Deşi Gavallan uitase cea mai mare parte din cuvintele acestui dialect, înţelese şi fu gata să leşine. Nici nu-i dăduse prin cap că Struanii erau vârâţi în treaba asta. Kasigi nu amintise niciodată despre aşa ceva.

- Kasigi o să-şi primească elicopterele şi echipajele chiar dacă o să depăşim termenul şi o să fie confiscate ale noastre.

- Să sperăm că nu. Altceva acum: ai văzut ziarele cu articolele despre prăbuşirea bursei de la Hong Kong?

- Da.

- E mai groasă decât o prezintă ei. Cineva a tras urât de tot sforile pe aici şi Linear e cu spatele la zid. Dacă scoţi elicopterele mari de acolo şi rămânem încă în afaceri, tot va trebui să renunţi la X 63.

Temperatura lui Gavallan crescu cu două linii.

- Dar, Ian, cu astea pot să dau peste cap toată lucrarea Imperialului, oferind clienţilor servicii mai bune şi mai multă siguranţă şi...

- Sunt de acord, amice, dar dacă nu putem să le lăţim, nu poţi să le ai. Iartă-mă, dar aşa e. Bursa a nebunit. E mai rău decât de obicei. S-a întins afurisenia până în Japonia şi nu ne putem îngădui să lăsăm Toda să se prăbuşească. Mă tem...

- Poate o s-avem ceva noroc. N-am de gând să-mi pierd elicopterele. Că veni vorba, ai auzit că Linbar îi dă Profitabilului un loc în Biroul Intern?

- Da, o idee interesantă.

Fusese spusă fără nici un fel de intonaţie şi Gavallan nu putu să înţeleagă dacă era pozitiv sau negativ.

- Am auzit de întâlnirea lor cumva pe ocolite. Dacă ziua de azi se termină cu succes, ai de gând să fii luni Londra?
- Da, o să ştim cel mai bine după apusul de mâine. Dacă totul merge bine am să trec pe-acolo să-l văd pe Mac în Bahrain şi dup-aia mă duc la Londra. De ce?
- S-ar putea să vreau să renunţi la drumul la Londra şi să vii aici, să ne întâlnim în Hong Kong. A ieşit la iveală ceva al naibii de ciudat despre Nobunaga Mori, celălalt martor, pe lângă Profitabilul Choy, când a murit David McStruan. Nobunaga a ars de viu acum câteva zile, în casa lui din Kanazawa - asta-i undeva la ţară, imediat la marginea Tokioului - în nişte circumstanţe destul de ciudate. Cu poşta de azi am primit o scrisoare foarte curioasă. Nu pot să discut la telefon, dar este al naibii de interesantă.

Gavallan îşi ţinu răsuflarea.
- Şi-atunci.. David... n-a fost un accident?
- Trebuie s-aşteptăm şi să vedem, în privinţa asta, Andy, până când o să ne întâlnim, fie la Tokio, fie la Londra, cât mai curând cu putinţă. Şi tot legat de asta: Hiro şi cu mine stabilisem să rămânem la Kanazawa în noaptea în care a murit Nobunaga, dar am renunţat în ultima clipă.
- Dumnezeule, ăsta a fost un noroc!
- Da. Ei, trebuie s-o şterg. Pot face ceva pentru tine?
- Nimic, dacă nu poţi să tragi de timp până duminică noaptea.
- Încă mai lucrez la asta, nu-ţi face griji. îmi pare al naibii de rău de Dubois, Fowler şi McIver. Numărul acela de la Tokio o să preia mesajele până luni.

Îşi spuseră la revedere. Gavallan privi multă vreme telefonul.

Scot intră cu alte ştiri despre posibili piloţi şi avioane dar abia îşi auzi fiul. A fost oare crimă până la urmă? Christoase! Afurisitul de Linbar! într-un fel sau altul trebuie să-mi cumpăr elicopterele X 63. Trebuie!

Din nou telefonul.

Legătura era proastă şi accentul celui care chema cumplit.
- Convorbire internaţională pentru efendi Gavallan.

Inima-i tresări. Erikki?
- Aici este efendi Gavallan. Accept taxa. Puteţi vorbi mai tare, vă rog? Abia vă aud. De unde e convorbirea?
- Un moment vă rog.

În timp ce aştepta nerăbdător, se uită la poarta de la capătul pistei pe care şeicul şi celălalt aveau s-o folosească dacă Kasigi nu reuşea şi inspecţia va avea loc. Respiraţia aproape i se opri când văzu apropiindu-se o limuzină enormă cu steagul şeicatului Al Shargaz fluturând pe o aripă, dar maşina trecu pe lângă el într-un nor de praf şi o voce de la capătul celălalt al firului, pe care abia o putu auzi, spuse:
- Andy, sunt eu, Marc. Marc Dubois.
- Marc Dubois? bolborosi şi aproape scăpă receptorul, îşi acoperi cealaltă ureche cu palma, ca să audă mai bine.
- Dumnezeule Atotputernic, Marc. Eşti teafăr? .Unde dracu eşti? Fowler e teafăr? Unde dracu sunteţi?

Răspunsul fu neinteligibil. Trebui să facă un efort serios să audă.
- Spune din nou.
- Suntem la Kor al Amaya...

Kor al Amaya era uriaşul terminal petrolier maritim irakian, de un kilometru lungime, de la celălalt capăt al Golfului, la aproape opt sute de kilometri spre nord-vest, dincolo de strâmtoarea Shatt-el-Arab, care despărţea Irakul de Iranul.
- Mă auzi bine, Andy? Kor al Amaya...

Pe platforma Kor-al-Amaya. Marc Dubois ţinea şi el o mână pe cealaltă ureche şi încerca cu foarte mare grijă să nu strige în receptor. Telefonul se afla în biroul managerului platformei şi în încăperea de alături erau o mulţime de irakieni şi de cetăţeni străini care puteau să-l audă.
- Linia asta nu este particulară, vous comprenez?
- M-am prins, dar, pentru Dumnezeu, ce dracu s-a l întâmplat? Au pus mâna pe tine?

Dubois se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea şi l spuse cu prudenţă:
- Nu, mon vieux, am rămas fără combustibil şi voilă, petrolierul Oceanrider a apărut din merde, aşa că am aterizat pe el. Perfect, desigur. Aşa că ne simţim amândoi minunat, Fowler şi cu mine. Pas de probleme. Cum e cu restul lumii? Cu Rudi, cu Sandor şi Tăticii'?
- Sunt toţi aici, în Al Shargaz, şi grupul tău - Scrag, Mac, Freddy, deşi Mac e-n Bahrain pentru moment. Cu tine teafăr, "Vârtejul" are zece din zece. Erikki şi Azadeh sunt în siguranţă la Tabriz, deşi...

Gavallan era gata să spună că Tom îşi risca viaţa ca să rămână în Iran. Dar în privinţa asta nici el, nici Dubois nu puteau să facă nimic, aşa că în loc de asta spuse vesel:

- E grozav că sunteţi teferi, Marc. Sunteţi în funcţiune?

- Desigur, eu ă... am nevoie doar de combustibil şi de instrucţiuni.

- Marc, ești înregistrat în Anglia acum. Stai o secundă. Este G-HKVC. Scapă de vechile litere, pune-le pe cele noi. O să fie încurcătura dracului; fostele noastre gazde au înecat Golful cu telexuri, cerând guvernelor să ne blocheze la sol. Nu cobori nicăieri pe ţărm!

Bonomia lui Dubois se evaporă.

- Golf-Hotel-Kilo-Viktor-Charlie, s-a înţeles. Andy, le bon. Dieu a fost cu noi pentru că Oceanrider este înregistrat în Liberia şi căpitanul e britanic. Unul dintre primele lucruri pe care i le-am cerut a fost o cutie cu vopsea. Vopsea, înţelegi?

- S-a înţeles. Grozăvenie mare. Dă-i drumul!

- Şi cum se îndrepta către Irak, m-am gândit că-i mai bine să ţin gura închisă şi să stau cu el până când voi vorbi cu tine si ăsta este primul moment...

Prin uşa întredeschisă, Dubois îl văzu apropiindu-se pe directorul irakian. Mult mai tare de data asta şi cu o voce uşor diferită, spuse:

- Înţelegerea asta cu Oceanrider e perfectă, domnule Gavallan, şi mă bucur să vă comunic că domnul căpitan e foarte mulţumit.

- Okay, Marc. Eu am să pun întrebările. Când va trebui să termine încărcarea şi care-i următorul port?

- Probabil mâine.

Dădu politicos din cap către irakianul care se aşeză în spatele biroului.

- Ar trebui s-ajungem la Amsterdam, aşa cum s-a programat.

Amândoi auzeau foarte greu.

- Crezi c-ai putea să stai acolo tot drumul? Desigur, o să suportăm toate cheltuielile.

- Nu văd. De ce nu. Cred că o să finalizaţi acest experiment cu un contract permanent. Căpitanul a găsit că-i foarte convenabil să poată sta în larg şi în acelaşi timp să poată ajunge în port pentru o vizită rapidă, dar cinstit vorbind proprietarul a comis o eroare cerând un 212. Un 206 ar fi mult mai bun. Cred c-o să rediscute subiectul.

Auzi râsul lui Gavallan şi asta-l făcu şi pe el fericit.

- Acum ar trebui să las telefonul. Vroiam doar să raportez cum stau lucrurile. Fowler trimite toate salutările şi dacă e posibil o să vă mai sun de pe vas când o să trecem pe-acolo.

- Cu ceva noroc n-o să fim aici. Păsările or să fie transportate mâine. Nu-ţi face griji. O să urmăresc Oceanrider tot drumul până acasă. Odată ce treci de Hormuz şi scapi de apele Golfului, cere-i căpitanului să ne contacteze prin radio sau prin telex la Aberdeen. Au right? Trimit pe toată lumea în Marea Nordului până când rezolvăm lucrurile. O, cu siguranţă că ai rămas fără bani. Semnează tot ce e de semnat şi o să plătesc eu căpitanului. Cum îl cheamă?

- Tavistock. Brian Tavistock.

- Am înţeles. Marc, nici nu ştii ce fericit sunt!

- Si eu. À bientôt.

Dubois aşeză receptorul în furcă şi mulţumi , managerului.

- Cu plăcere, căpitane, spuse omul, gânditor. Toate petrolierele mari or să aibă în curând propriul elicopter?

- Nu ştiu, monsieur. Pentru unele ar fi înţelept, nu? Managerul zâmbi slab. Era un bărbat înalt, între două vârste, cu accent şi pregătire americană.

- În apele lor se află o navă de patrulare care supraveghează Oceanrider. Ciudat, nu?

- Da.

- Din fericire, ei stau în apele lor, noi stăm în ale noastre. Iranienii se cred stăpânii Golfului Arabiei şi, o dată cu el, al strâmtorii şi apelor Tigrului şi Eufratului, până la izvoare. Aproape două mii de kilometri.

- Atât de lung este Eufratul? întrebă Dubois, foarte prevăzător.

- Da, se varsă în Turcia. Aţi mai fost în Irak până acum?

- Nu, monsieur. Din nefericire. Poate în călătoria mea următoare.

- Bagdadul este grozav. Străvechi şi modern în acelaşi timp. Şi aşa e tot restul Irakului. Merită o vizită. Avem o rezervă de nouă miliarde de tone de petrol şi de două ori pe atât aşteaptă să fie descoperite. Suntem mult mai preţioşi decât Iranul. Franţa ar trebui să ne sprijine pe noi, nu Israelul.

- Eu, monsieur, sunt doar pilot, spuse Dubois. Nu fac politică.

- Pentru noi asta nu e posibil. Politica e viaţă. Am descoperit asta în modul cel mai dificil. Chiar şi în Grădina Edenului - ştiaţi că oamenii locuiesc aici de şaizeci de mii de ani? Grădina

Edenului a fost abia la o sută cincizeci de kilometri de aici, chiar dincolo de Shatt-el-Arab, unde se-ntâlnesc Tigrul şi Eufratul. Poporul nostru a descoperit focul, a inventat roata, matematicile, scrisul, vinul, grădinăritul, agricultura. Grădinile suspendate ale Babilonului au fost aici, aici şi-a născocit Şeherazada poveştile pentru califul Harun al Raşid, care a fost egalat doar de Charlemagne al vostru, şi tot aici au existat cele mai puternice dintre civilizaţiile străvechi: Babilonul şi Asina. Chiar şi potopul a început aici. Am supravieţuit sumerienilor, grecilor, romanilor, arabilor, turcilor, englezilor şi perşilor.

Aproape scuipă cuvântul.

- O să continuăm să le supravieţuim.

Dubois încuviinţă grijuliu. Căpitanul Tavistock avertizase:

- Suntem în ape irakiene, platforma e teritoriu irakian tinere, din momentul în care părăseşti pasarela eşti de capul tău. N-am nici o jurisdicţie asupra ta, înţelegi?

- Vreau doar să dau un telefon. Trebuie!

- Ce-ar fi să foloseşti radioul când trecem pe lângă Al Shargaz, la întoarcere?

- N-o să fie nici o problemă, îi spusese Dubois perfect încrezător. De ce-ar trebui să fie? Sunt francez.

Când executase aterizarea forţată pe punte trebuise să-i spună căpitanului despre "Vârtej" şi despre motivele lui. Bătrânul se mulţumise să mormăie:

- Nu ştiu nimic de asta, tinere. Nu mi-ai spus. Cel mai bun lucru ar fi ca mai întâi să tragi o vopsea peste matricola iraniană şi să pui în locul lor orice altceva vrei- cu un G în faţă. Am să-ţi aduc vopsitorul navei să te ajute. În ceea ce mă priveşte, dacă mă întreabă cineva, eşti un experiment pe care ni l-au impus proprietarii. Ai venit la bord la Cape Town şi nu-mi placi deloc şi abia vorbim. E-n regulă?

Căpitanul zâmbise.

- Mă bucur că eşti la bord. Am fost pe navele de patrulare în timpul războiului şi-am operat prin tot canalul. Nevastă-mea e din Ile d'Ouessant, lângă Brest. Obişnuiam să ne strecurăm acolo din vreme în vreme, după vin şi coniac, aşa cum făceau şi strămoşii mei piraţi. Sub pielea oricărui englez se ascunde un pirat. Bine ai venit la bord!

Dubois aşteptă, privindu-l pe managerul irakian.

- As putea folosi din nou telefonul mâine, înainte de a pleca?'

- Desigur. Nu uitaţi de noi. Totul a început aici şi o să sfârşască aici. Salaam!

Managerul zâmbi ciudat şi-i întinse mâna.

- Aterizări bune!

- Mulţumesc! La revedere.

Dubois ieşi şi coborî scările pe platformă, nerăbdător să ajungă în larg, pe Oceanrider. La câteva sute de metri către nord văzu vedeta de patrulare iraniană, o fregată mică, legănându-se pe valuri.

- Espèce de con, bodogăni şi se depărta cu gândurile vârtejindu-i-se în cap ca un roi de albine.

Îi trebuiră aproape cincisprezece minute să ajungă la vas. Îl zări pe Fovvler aşteptându-l şi-i spuse veştile cele bune.

- Porcăria dracului, bună vestea cu băieţii! A dracului de bună porcărie! Da tot drumul în găleata asta veche?

Morocănos, Fovvler începu să blesteme, dar Dubois se hotărî să se ducă până la provă şi să se sprijine de parapet. Toată lumea teafără. Nici o clipă nu m-am gândit c-o să reuşim. Nici o clipă, se gândi bucuros. Ce noroc fantastic! Ândy şi Rudi or să creadă c-a fost din pricina planificării, dar n-a fost. A fost noroc, sau Dumnezeu. Dumnezeu l-a adus pe Oceanrider la vreme, când mai erau doar câteva minute. Drace! Şi de data asta am fost atât de aproape... Dar a trecut, aşa că n-am de ce să mă gândesc la ea şi-acum, atâta timp cât nu dăm peste vreme proastă ca să am rău de mare, sau să se scufunde ciubărul ăsta vechi, o să fie grozav, două-trei săptămâni nimic de făcut, doar să ne odihnim şi să mâncăm şi să dormim şi să jucăm ceva bridge şi să dormim şi să ne gândim şi să punem lucrurile la cale. Apoi Aberdeen şi Marea Nordului, si glumele cu Jean-Luc, Tom Lochart şi Duke şi ceilalţi băieţi. Şi dup-aia o ştergem. Unde o ştergem? E vremea să mă însor. Drace, nu vreau să mă însor încă. N-am decât treizeci de ani şi am scăpat de asta până acum. S-ar putea să am ghinion să întâlnesc o vrăjitoare pariziancă cu chip de înger, care să-şi folosească farmecele ca să mă aiurească atât de tare încât să-mi distrugă toată apărarea şi să-mi năruiască hotărârea.

Viaţa e prea frumoasă, mult prea frumoasă şi e atât de bine să hoinăreşti şi să agăţi din când în când câte o puicuţă. E atât de amuzant.

Se întoarse şi privi către apus. Soarele înceţoşat de marea poluare cobora către orizontul plat, mohorât şi monoton.

Aş vrea să fiu la Al Shargaz cu băieţii.

Al Shargaz. Spitalul Internaţional; ora 6,01 seara. Starke stătea pe un balcon de la ai doilea etaj, privind şi el soarele ce cobora către orizont, dar aici era minunat, deasupra unei mări calme, sub un cer lipsit de nori, uriaşa barieră de lumină reflectată făcându-l să-şi îngusteze ochii, deşi purta ochelari fumurii. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama şi avea pieptul gol, bandajat, se vindeca bine şi, deşi se simţea încă slăbit, încerca să se gândească si să pună lucrurile în ordine. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească - dacă punem sau nu la socoteală "păsările".

În camera din spatele lui putea s-o audă pe Manuela pălăvrăgind într-un amestec de spaniolă şi texană cu tatăl şi mama ei, aflaţi în depărtatul Lubbock. Vorbise deja cu ei şi cu părinţii lui şi cu copiii, Billy Joe, micul Conroe şi Sărita. "Ei, tăticule, când vii acasă? Ne-am făcut rost de-un cal nou şi la şcoală e grozav. Şi aici e mai cald decât într-un castron de cichita cu ardei iute". Starke zâmbi pe jumătate, dar nu se putu sustrage noianului de preocupări.

Sunt atât de departe de-aici. Totu-i străin, chiar şi-n Anglia. Şi-acum Aberdeenul şi Marea Nordului. Nu-mi pasă dacă-i doar pentru o lună sau două, dar asta nu-i pentru mine sau pentru copii sau Manuela. E limpede că copiii vor Texasul, vor acasă şi acum aşa vrea şi Manuela. Prea multe s-au întâmplat aici care au înspăimântat-o, prea multe, prea repede şi prea curând şi are dreptate, dar, drace, nu ştiu unde-aş vrea să merg sau ce să fac. Ce-aş vrea să fac. Trebuie să continui să pilotez. Asta este ceea ce ştiu să fac. Vreau să continui să zbor. Nu în Marea Nordului sau în Nigeria, care sunt acum zonele cheie ale lui Andy. poate în cadrul unuia din micile sale contracte din America de Sud, Indonezia, Malaya sau Borneo. Mi-ar plăcea să rămân cu el, dac-aş putea. Dar cum rămâne cu copiii şi şcoala şi Manuela? Poate să lăsăm baltă atâtea străinătăţuri şi să ne întoarcem în State?

Nu, am fost prea mult în afara ţării, prea mult aici.

Privirile îi trecură dincolo de vechiul oraş, în depărtarea deşertului. Îşi amintea vremurile în care ieşea dincolo de graniţa deşertului, noaptea, câteodată cu Manuela, câteodată singur,

ducându-se acolo doar să asculte. Să asculte? Ce? Să asculte tăcerea, noaptea sau stelele care se chemau una pe cealaltă. Să asculte nimicul.

- Tu îl asculţi pe Allah, spusese mullahul Hussain. Cum poate oare un necredincios să facă asta? Îl asculţi pe Allah!

- Acestea sunt cuvintele tale, mullahule, nu ale mele. Ciudat om, mi-a salvat viaţa, eu i-am salvat-o pe a lui, era cât pe-aci să mor din pricina lui, apoi am fost din nou salvat şi-apoi, noi toţi cei de la Kowiss , eliberaţi. Drace! Ştia că aveam de gând să plecăm pentru totdeauna din Kowiss, sunt sigur de asta. De ce ne-a lăsat să plecăm, pe noi, Marele Satan? Şi de ce a ţinut întruna să-mi spună să mă duc şi să-l văd pe Khomeini?

Imamul n-are dreptate. N-are dreptate deloc.

Ce-i cu toate astea, ce nu-mi dă pace?

E spaţiul de acolo. Acel ceva al deşertului care există pentru mine. Pacea deplină, absolutul, este numai pentru mine. Nu pentru copii, sau Manuela, sau ai mei sau oricine altcineva. Doar pentru mine. Nu pot să explic asta nimănui. Şi Manuelei cu atât mai puţin. Tot aşa cum n-aş putea să explic ceea ce s-a întâmplat în moscheea de la Kowiss sau în timp ce-mi tot puneau întrebări.

Ar fi bine s-o şterg dracului de-aici sau sunt pierdut. Simplitatea Islamului pare să facă totul atât de simplu şi limpede şi mai bun, şi totuşi sunt Conroe Starke, texan, pilot de elicopter, cu o nevastă grozavă şi copii grozavi şi asta ar trebui să fie de-ajuns, pe Dumnezeul meu, nu-i aşa?

Tulburat, îşi întoarse din nou ochii către oraşul vechi, către minaretele şi pereţii deja înroşiţi de soarele care apunea. Dincolo de oraş se aña deşertul şi dincolo de el era Mecca. Ştia că acesta era drumul spre Mecca pentru că văzuse personalul spitalului, doctorii, asistentele şi pe alţii îngenunchind la rugăciune în direcţia aceea.

Manuela ieşi din nou pe balcon, tulburându-i gândurile. Se aşeză lângă el şi-l readuse, în parte, la realitate.

- Îţi transmit dragostea lor şi te-ntreabă când venim acasă. Ar fi bine să facem o vizită, nu crezi, Conroe?

Îl văzu dând din cap absent, deloc alături de ea, apoi privi încotro se uita, nevăzând nimic special, doar soarele care apunea. La naiba. Îşi ascunse îngrijorarea. Se vindeca perfect, dar nu mai era acelaşi.

- Nu-ţi face griji, Manuela, spusese doctorul Nutt. E probabil şocul de a fi lovit de un glonţ. Prima dată e întotdeauna cumva traumatic. Glonţul şi ce s-a întâmplat cu Dubois, Tom şi Erikki. Apoi toate îngrijorările şi necunoscutul. Toţi suntem atinşi - tu, el, toată lumea - dar încă nu ştim asta. Ne-a afectat pe toţi, pe fiecare în felul lui.

O cuprindea îngrijorarea. Ca s-o ascundă, se sprijini de balustradă, privind marea şi bărcile.

- Când dormeai, am dat peste Doc Nutt. Spunea că poţi să pleci peste câteva zile, mâine, dacă ar fi într-adevăr important, dar ar trebui s-o iei încetişor, o lună sau două. La dejun, Nogger mi-a zis că umblă zvonul că o să primiţi cel puţin o lună de concediu plătit. Nu e grozav? Cu asta şi cu concediul de boală, avem o grămadă de vreme să mergem şi-acasă. Nu?

- Sigur, bună idee.

Ea şovăi, apoi se-ntoarse şi-l privi.

- Ce te necăjeşte, Conroe?

- Nu prea sunt sigur, dragă. Mă simt bine. Nu-i pieptul. Nu ştiu.

- Doc Nutt zice că o vreme o să te simţi oarecum mai ciudat, dragule, şi Andy spune că sunt şanse să nu fie nici o inspecţie, iar cargourile vin sigur mâine la amiază, şi altceva nu putem face. Tu nu poţi face altceva.

Telefonul din încăpere sună şi se duse să răspundă, continuând să vorbească din mers.

- Nici unul dintre noi nu poate face mai mult decât face deja. Dac-am putea ieşi, noi şi elicopterele, ştiu că Andy i-ar da lui Kasigi echipajele şi elicopterele şi atunci... Alo? Oh, salut, dragă!

Starke ascultă, auzi oftatul şi tăcerea bruscă şi inima i se strânse, apoi explozia ei de încântare şi o auzi strigându-l.

- E Andy, Conroe, e Andy! A sunat Marc Dubois şi e-n Irak. El şi cu Fowler au aterizat forţat fără nici o problemă pe nu ştiu care petrolier şi sunt în Irak şi teferi. O, Andy, asta este nemaipomenit. Ce? Da... sigur... e bine... şi eu... dar ce-i cu Kasigi, stai o clipă, da... da... totuşi... sigur....

Închise telefonul şi se repezi înapoi.

- Nimic încă de la Kasigi. Andy spune că se grăbea şi c-o să sune după aia. O, Conroe!

Se aşeză lângă el, trecându-şi cu foarte mare grijă palmele în jurul gâtului său şi lăsând să-i cadă lacrimi de fericire.

- Eram atât de îngrijorată de Mac şi de bătrânul Fowler. Mi-a fost atât de teamă că s-au pierdut.
- Si mie!

Îi simțea inima bătând puternic şi pe a lui odată cu ea şi o parte din greutatea care-l apăsa se risipi. O îmbrăţişa strâns cu braţul sănătos.
- La naiba! mormăi, abia putând să rostească cuvintele. Haide Kasigi, haide, Kasigi!

Aeroportul internaţional Al Shargaz; ora 6,18 seara. Gavallan stătea la fereastra biroului, şi urmărea maşina oficială a lui Nevvburry cu micul steguleţ britanic fluturând pe o aripă, luând curba ca să treacă de poartă. Maşina acceleră de-a lungul drumului de centură către intrarea clădirii. Zărea şoferul în uniformă şi două siluete pe bancheta din spate. Dădu uşor din cap, mai mult pentru sine. Deschise robinetul chiuvetei şi se stropi cu puţină apă pe obraji, apoi se şterse. Uşa se deschise şi intră Scot, împreună cu Charlie Petikin. Amândoi erau palizi.
- Nu te-ngrijora! spuse Gavallan. Haide să-i dăm drumul!

Se întoarse la fereastră, încercând să pară calm, şi rămase acolo, uscându-şi palmele. Soarele era aproape de orizont.
- N-avem de ce să-i aşteptăm aici. O să mergem sâ-i întâmpinăm.

Porni hotărât înaintea lor pe coridor.
- Grozave veşti despre Mac şi Fowler, nu-i aşa?
- Minunate, spuse Scot cu voce plată, în ciuda hotărârii lui. Zece din zece, tată. Nu se putea mai bine de atât. Zece din zece.

Ieşiră de pe coridor în hol.
- Ce face Paula, Charlie?
- O, ea... ea, grozav, Andy!

Petikin era uimit de sângele rece al lui Gavallan şi foarte invidios.
- A... a decolat spre Teheran acum o oră. Nu cred c-o să se întoarcă până luni, deşi s-ar putea şi mâine.

Blestematul "Vârtej", se gândi nefericit, a ruinat totul. Ştiu că o inimă slabă n-a câştigat niciodată o femeie, dar ce dracu pot să fac? Dacă ni se duc elicopterele, adio, slujbă, adio, pensie. N-am aproape nici o economie. Sunt cu mult mai bătrân decât ea şi... fir-ar să fie! Într-un fel prostesc şi greţos, mă bucur. Acum nu mai pot să-i distrug viaţa şi oricum ar fi fost nebună să spună da.

- Paula e bine, Andy.
- E o fată de treabă.

Holul era aglomerat. Îl traversară şi ieşiră din răcoarea aerului condiţionat în căldura apusului ,pe treptele de la intrare. Gavallan se opri surprins. Tot personalul S-G se afla acolo. Scragger, Vossi, Willi, Rudi, Kelly, Sandor, Freddy Ayre şi toţi ceilalţi şi toţi mecanicii. Toţi aşteptau nemişcaţi, urmărind maşina care se apropia, ce viră către ei. Din ea coborî Newburry.
- Salut, Andrew! spuse.

Însă toţi îl priveau ca vrăjiţi la omul care stătea lângă el, nu iranianul, ci Kasigi, strălucind tot. Newburry spuse erplex:
- Zău, nu prea înţeleg ce se întâmplă, dar ambasadorul, ambasadorul iranian, a amânat în ultima clipă inspecţia şi şeicul a făcut la fel, iar domnul Kasigi m-a cheat ca să mă invite la recepţia de la Ambasada niponeză, aşa că în seara asta n-o să fie nici o inspecţie.

Gavallan lăsă să-i scape un strigăt de bucurie şi toţi repeziră să-l bată pe umeri pe Kasigi, mulţumindu-i, vorbindu-i, râzând, împiedicându-se unul de celălalt, iar Kasigi spuse:
- Şi n-o să fie nici o inspecţie mâine, chiar dacă va trebui să-l răpim.

Şi râsetele izbucniră clin nou şi strigătele de bucurie, iar Scragger începu să ţopăie un dans marinăresc.
- Ura pentru Kasigi!

Gavallan îşi croi drum printre ei şi îl strânse bărbăteşte în braţe, apoi strigă pe deasupra întregii adunări:
- Mulţumesc, mulţumesc, pentru Dumnezeu! Ai să-ţi primeşti o parte din aparate peste trei zile şi restul la sfârşitul săptămânii.

Apoi adăugă fără nici o legătură:
- Dumnezeule Mare, dă-mi o secundă. Dumnezeule mare! Trebuie să le spun lui Mac, Duke şi celorlalţi. Petrecerea o plătesc eu.

Kasigi îl privi depărtându-se grăbit, apoi zâmbi în sinea lui.

La spital; ora 6,32 seara. Tremurând, Starke aşeză receptorul în furcă strălucind de bucurie şi se întoarse pe balcon.
- La naiba, Manuela, la naiba! Am reuşit, nici o inspecţie! "Vârtejul" a reuşit! Andy nu ştie cum a făcut-o.

Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei şi se sprijini de balustradă.
- "Vârtejul" a reuşit. Acum suntem în siguranţă, acum o să scăpăm de aici şi putem să ne gândim la viitor. La naiba! Kasigi, ticălosul ăsta a făcut-o. Allah e mare! adăugă triumfal, fără să se gândească.

Soarele atinse orizontul. Din oraş se auzi un muezin, numai unul, chemând cu o voce limpede, şi sunetul îi umplu urechile şi fiinţa şi el ascultă uitând orice altceva, uşurarea şi bucuria amestecate cu cuvintele şi cu chemarea infinitului şi se depărta de ea.

Neputincioasă, ea aşteptă singură, acolo, în lumina soarelui care cobora către apus, temându-se pentru el şi tristă pentru el, înţelegând că viitorul se afla în cumpănă.

Aşteptă aşa cum numai o femeie poate s-o facă.

Chemarea încetă. Se lăsă tăcerea, foarte adâncă, atotcuprinzătoare. Ochii lui străbătură vechiul oraş în toată splendoarea lui străveche, deşertul de dincolo de el, infinitul de dincolo de orizont şi-l văzu aşa cum era.

Sunetul unui reactor care decola şi păsările mării chemându-se, apoi păcănitul unui elicopter - şi se hotărî:
- Tu, îi spuse în farsi, tu, te iubesc.
- Tu. Te iubesc pe vecie, murmură ea, gata să izbucnească în lacrimi, apoi îl auzi oftând şi ştiu că se aflau din nou împreună.
- E vremea să mergem acasă, draga mea. O trase la pieptul său.
- E vremea ca toţi să mergem acasă.
- Casa-i acolo unde stai, spuse, fără să se mai teamă.

La Hotel Oasis; ora 11,52 noaptea. Telefonul sună discordant în întuneric, smulgându-l pe Gavallan dintr-un somn adânc. Bâjbâi după el, apoi aprinse veioza.
- Alo.
- Alo, Andrew, aici e Roger Newbury, te rog să mă ierţi că te sun atât de târziu, dar...
- O, e-n regulă, am spus să mă suni până la miezul nopţii. Cum a mers?

Newbury promisese să-i telefoneze şi să-i spună ce se întâmplase la recepţie. De obicei, Gavallan ar fi fost treaz, dar în noaptea aceea, imediat după zece, se scuzase faţă de toţi ceilalţi care celebrau evenimentul şi în câteva secunde adormise.

- Cum rămâne cu ziua de mâine?
- Sunt încântat să-ţi spun că Excelenţa Sa Abadani a acceptat invitaţia şeicului de a-şi petrece ziua vânând cu şoimi la oaza Al Sal. Aşa că lucrurile arată foarte bine, o să fie izolat toată ziua. Personal, n-am încredere în el, Andrew, şi te sfătuim foarte serios să-ţi scoţi aparatele şi tot personalul cât de repede şi, discret poţi şi de asemenea să închizi toate lucrările de aici o lună sau două, până când putem să-ţi trimitem o vorbă. E-n regulă?
- Da, grozave veşti! Mulţumesc. Gavallan se lăsă pe spate, un om nou, patul îmbietor.
- M-am gândit deja să închid, spuse cu un căscat profund. Toată lumea e programată să plece înainte de pusul soarelui.

Simţise nervozitatea din vocea diplomatului, dar o puse pe seama tensiunii de până atunci. Îşi înăbuşi un alt căscat şi adăugă:
- Scragger şi cu mine vom fi ultimii. Avem reţinute bilete la avionul de Bahrain, cu Kasigi, să-l întîlnim pe McIver.
- Bun. Cum dracu v-aţi descurcat cu Abadani, nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, da ne-am scos cu toţii pălăria în faţa ta. Acum, ă... detest să amestec lucrurile bune cu cele rele, dar abia am primit un telex de la Henrley, din Tabriz.

Gavallan se trezi de-a binelea.
- Necazuri?
- Mi-e teamă că da. Sună bizar dar asta spune... Se auzi un foşnet de hârtie.
-...Henrley spune: Am auzit că ieri sau noaptea trecută a avut loc un fel de atac asupra lui Hakim Han. Se presupune a fi implicat căpitanul Yokkonen. Noaptea trecută a fugit spre graniţa turcă în elicopterul său, luându-şi cu el soţia, Azadeh, împotriva voinţei sale. Din ordinul Hanului a fost emis un mandat de arestare pentru tentativă de omor şi răpire. În prezent Tabriz se desfăşoară numeroase ciocniri între facţiunile rivale, ceea ce face oarecum dificil un raport mai precis. Detalii ulterioare vor fi trimise imediat ce or sa fie disponibile". Asta e tot. Surprinzător, nu?

Tăcere.
- Andrew, eşti acolo?
- Da, da. Dar... doar că încercam să-mi adun gândurile. E vreo şansă să fie o greşeală?

- Mă îndoiesc. Am trimis un mesaj urgent pentru mai multe amănunte. S-ar putea să primim ceva mâine. Îți sugerez să iei legătura cu ambasadorul finlandez din Londra, să-l alertezi. Numărul ambasadei este 01-766-8888. Îmi pare rău de toate astea.

Gavallan îi mulţumi şi, ameţit, închise telefonul.

CAPITOLUL 72
DUMINICĂ 4 martie l979

În satul turcesc; ora 10,20 dimineaţa. Azadeh se trezi brusc. Pentru moment nu-şi putea aminti unde se află, apoi încăperea se limpezi, măruntă, sărăcăcioasă, două ferestre, salteaua de paie de pe pat, tare, aşternuturi curate, dar aspre şi pături, şi-şi aminti că era îa hotelul satului şi noaptea trecută după apusul soarelui, în ciuda protestelor ei şi a faptului că nu dorea să-l părăsească pe Erikki, fusese escortată aici de maior şi de un poliţist. Maiorul înlăturase cu un gest toate scuzele ei şi insistase să cineze cu ea în micuţul restaurant care se golise deîndată ce intraseră ei.

- Desigur că trebuie să mâncaţi ceva ca să vă păstraţi în puteri. Vă rog, luaţi loc. O să comand orice doriţi pentru soţul dumneavoastră şi o să pun să i le trimită. Vreţi asta?

- Da, vă rog, spusese în turceşte şi se aşezase încordată, înţelegând ameninţarea ascunsă. Pot să plătesc.

Un zâmbet abia ghicit mişcase buzele pline ale maiorului.

- Cum doriţi.

- Mulţumesc, efendi maior. Când putem să plecăm eu şi soţul meu?

- O să discutăm asta mâine, nu în noaptea asta. Făcuse un semn poliţistului să stea de pază la uşă.

- Acum să vorbim englezeşte, spusese, întinzându-i tabachera de argint.

- Nu, mulţumesc, nu fumez. Când pot să-mi primesc înapoi bijuteriile, vă rog, efendi maior?

El alesese o ţigară şi începuse s-o bată cu capătul de tabacheră, privind-o.

- Deîndată ce-o să fie sigur. Numele meu este Abdul Ikail, sunt detaşat la Van şi răspund de întreaga regiune până la graniţă.

Îşi aprinsese ţigara cu bricheta şi suflase fumul, fără s-o părăsească nici o clipă din ochi.

- Aţi mai fost până acum la Van?

- Nu, niciodată.

- E un locşor adormit. Era, se corectase, mai înainte de a izbucni revoluţia voastră, deşi de-a lungul graniţei întotdeauna a fost greu.

Trăsese încă un fum adânc în piept.

- Tot felul de indivizi nedoriţi de ambele părţi ale graniţei, încercând s-o traverseze sau să fugă. Contrabandişti, traficanţi de droguri şi arme, hoţi, toate scursorile la care vă puteţi gândi.

O spusese cu voce egală, rotocoale de fum punctându-i cuvintele. Aerul din mica încăpere era încărcat si mirosea a mâncare, a sudoare şi a fum de tutun. Se simţise cuprinsă de presimţiri negre. Degetele începură să se joace cu cureaua poşetei.

- Aţi fost vreodată la Istanbul? o întrebase.

- Da, da, o dată, câteva zile, când eram copil. Am fost cu tatăl meu. El avea afaceri acolo şi pe mine m-au urcat în avion si m-au trimis în Elveţia, la şcoală.

- N-am fost niciodată în Elveţia. Am fost o dată în vacanţă la Roma şi la Bonn, la un curs de poliţie, şi la altul la Londra, dar niciodată în Elveţia.

Fumase o vreme în tăcere, pierdut în gânduri, apoi îşi stinsese ţigara în scrumiera ciobită şi făcuse semn patronului hotelului, care stătuse tot timpul acesta umil, lângă uşă, aşteptând să-i ia comanda.

Mâncarea fusese primitivă, dar bună şi servită cu nespusă umilinţă îngrijorată, care o stânjenise şi mai mult. Era limpede că satul nu era obişnuit cu o asemenea prezenţă augustă.

- N-aveţi de ce vă teme, doamnă Azadeh, nu sunteţi în pericol, îi spusese de parcă i-ar fi citit gândurile. Dimpotrivă, mă bucur că am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră. Rareori trece pe aici o persoană de calitatea dumneavoastră.

În timpul cinei, răbdător şi politicos, îi pusese întrebări despre Azerbaidjan şi Hakim Han, dându-i prea puţine lămuriri şi refuzând să discute situaţia lui Erikki sau ce avea să se întâmple.

- Ce-o fi o fi. Vă rog spuneţi-mi din nou povestea dumneavoastră.
- V-am... v-am spus-o deja, efendi maior. Este adevărul, nu este o poveste. V-am spus adevărul. Şi aşa a făcut şi soţul meu.
-Desigur, spusese, continuând să mănânce cu poftă. Vă rog mai spuneţi-mi o dată.

Aşa că se supusese temătoare, citindu-i în ochi dorinţa, deşi rămăsese tot timpul pedant de politicos şi atent.
- E adevărat, spusese, abia atingând mâncarea din faţa ei. N-am comis nici o crimă. Soţul meu   n-a făcut decât să se apere pe el şi pe mine. Jur în faţa lui Allah.
- Din nefericire, Allah nu poate să depună mărturie în favoarea voastră. Desigur, în cazul vostru accept ceea ce-mi spuneţi ca fiind ceea ce credeţi. Din fericire, aici suntem mai cu picioarele pe pământ, nu suntem fundamentalişti, există o separare între Islam şi Stat, între noi şi Allah nu se interpune nimeni cu de la sine putere si suntem fanatici numai în a ne păstra propriul mod de viaţă aşa cum dorim şi a nu lăsa ca legile altora şi credinţa altora să ne fie vârâte cu forţa pe gât.

Se întrerupsese ascultând atent. când sosiseră, lumina zilei începea să scadă şi în depărtare se auzeau focuri de armă şi explozii de aruncătoare. în tăcerea restaurantului le auziseră din nou.
- Probabil kurzii care-şi apără casele din munţi. Buzele i se strâmbaseră a dezgust.
- Am auzit că Khomeini trimite armata voastră şi Gărzile Verzi împotriva lor.
- Asta-i altă greşeală! spusese ea. E ceea ce spune fratele meu.
- Sunt de aceeaşi părere. Familia mea este kurdă. Se ridicase.
- Un poliţist va sta în faţa uşii toată noaptea. Ca să vă apere, spusese cu acelaşi zâmbet abia ghicit, straniu, care o tulbura nespus. Pentru protecţia dumneavoastră. Vă rog rămâneţi în cameră până când ... până când am să vin după dumneavoastră, sau am să trimit după dumneavoastră, înţelegerea de care veţi da dovadă îi va sluji soţului. Noapte bună!

Aşa că ea se dusese in camera care i se dăduse şi acolo, văzând că nu exista cheie sau zăvor la uşă, proptise un scaun sub clanţă. Încăperea era rece şi apa din cană îngheţată. Se

spălase şi se ştersese, apoi se rugase, adăugind o rugăciune specială pentru Erikki, şi se aşezase pe pat.

Cu mare grijă trăsese afară din cureaua genţii acul de pălărie din oţel, lung de cincisprezece centimetri, ce fusese ascuns în cusături, cântărindu-l câteva secunde din ochi. Vârful era ascuţit, capătul mic, dar îndeajuns de mare ca să poată fi apucat bine pentru o izbitură. îl strecurase sud faţa de pernă aşa cum îi arătase Ross.

- Pentru tine nu-i nici o primejdie, îi spusese cu un zâmbet. Un duşman n-o să-l bage de seamă şi poţi să ajungi la el foarte uşor. O fată tânără şi frumoasă ca tine ar trebui să fie întotdeauna înarmată, pentru orice eventualitate.

- O, Johnny, dar n-am să fiu niciodată în stare să-niciodată!

- Ai să fii când şi dacă va sosi vremea şi ar trebui să fii pregătită pentru asta. Câtă vreme eşti înarmată şi ştii cum să foloseşti arma, oricare ar fi ea, şi accepţi că s-ar putea să fii nevoită să ucizi ca să te aperi, atunci n-o să ai niciodată de ce să-ţi fie teamă.

În cursul acelor minunate luni din Ţinuturile înalte îi arătase cum să-l folosească.

- Doar doi centimetri în locul potrivit e mai mult decât de-ajuns. E mortal.

De atunci îl purtase mereu cu ea, dar niciodată nu trebuise să-l folosească, nici măcar în sat. Satul. Lasă satul nopţii, nu zilei. Degetele atinseseră vârful armei. Poate că în noaptea asta, se gândise. Insha Allah! Cum rămâne cu Erikki? Insha Allah.

Apoi îşi amintise că Erikki spusese: "Insha Allah e minunat, Azadeh, şi o scuză nemaipomenită, dar Dumnezeu, oricum i-ai spune, are nevoie de un ajutor pământesc din vreme în vreme".

- Da, îţi făgăduiesc să fiu pregătită, Erikki. Mâine o să fie mâine şi-am să te-ajut, dragul meu. Am să te scot cumva din toată povestea asta.

Mult mai liniştita, suflă în luminare şi se ghemui sub cearceafuri şi pături, îmbrăcată în pulover şi cu pantalonii de schi. Lumina lunii se strecura pe fereastră. În curând se încălzi. Căldura, istovirea şi tinereţea o purtară într-un somn fără vise. În cursul nopţii se trezi brusc. Clanţa uşii se mișcase încetişor. Mâna atinse acul. Stătea întinsă în pat, privind uşa. Mânerul se mişcă până la limită, uşa se deschise o idee, dar nu ieşi din

clanţă fiind ţinută strâns de scaunul care trosnise sub apăsare. În acelaşi moment clanţa reveni în linişte la locul ei. Din nou tăcere. Nu se auziră paşi sau vreo respiraţie si nici clanţa nu se mai mişcă.

Zâmbi în sinea ei. Tot Jobnny îi arătase cum să aşeze scaunul. Ah, dragul meu, sper să fi găsit fericirea pe care o căutai, îşi zise şi adormi din nou cu faţa către uşă.

Acum era trează şi odihnită şi ştia că era mult mai puternică decât cu o zi în urmă, mult mai pregătită pentru bătălia care avea să înceapă în curând. Da, pe Allah, îşi spuse, întrebându-se în acelaşi timp ce o trezise atât de brusc. Pe stradă se auzeau zgomotele maşinilor şi strigătele vânzătorilor ambulanţi. Nu, nu asta. Apoi din nou un ciocănit în uşă.

- Cine e, vă rog?

- Maiorul Ikail.,

-Un moment, vă rog.

Îşi trase cizmele, îşi îndreptă puloverul şi părul, înlătura îndemânatică scaunul din faţa uşii.

- Bună dimineaţa, efendi maior. El aruncă o privire amuzată către scaun.

- Aţi fost foarte înţeleaptă să blocaţi uşa. N-o mai faceţi fără permisiunea mea.

O cercetă scrutător.

- Păreţi odihnită. Bun. Am poruncit cafea şi pâineproaspătă pentru dumneavoastră. Ce altceva aţi mai dori?

- Doar sa fiu lăsată să plec împreună cu soțul meu.

- Aşa?

Intră în cameră şi închise uşa, trase scaunul şi se aşeză pe el în spatele către lumina soarelui care se strecura pe fereastră.

- Cu cooperarea dumneavoastră, asta s-ar putea aranja.

Când intrase în încăpere, ea se retrăsese şi se aşezase pe marginea patului cu o mişcare care păruse întâmplătoare, sprijinindu-şi palma la câţiva centimetri de pernă.

- Ce cooperare, efendi maior?

- Ar fi foarte înţelept să nu ne înfruntăm, spuse el cu o voce ciudată. Dacă cooperaţi şi vă întoarceţi la Tabriz de bunăvoie, astă-seară, soţul dumneavoastră va rămâne în custodie în noaptea asta, iar mâine va fi trimis la Istanbul.

Se auzi spunând:

- Trimis ia Istanbul? Unde?

- Mai întâi la închisoare, pentru siguranţa lui, unde ambasadorul său va putea să-i vadă şi, dacă Allah vrea, să-l elibereze.
- De ce ar trebui să fie trimis la închisoare? N-a făcut nimic.
- Pe capul lui este pusă o recompensă. Mort sau viu. Maiorul zâmbi subţire.
- Are nevoie de protecţie. Sunt zeci de conaţionali de-ai dumneavoastră în sat şi prin apropiere, toţi lihniţi de foame. Dumneavoastră n-aveţi nevoie de protecţie? N-aţi fi o victimă perfectă pentru o răpire? Nu şi-ar răscumpăra Hanul propria-i soră imediat şi la un preţ frumos? Ei?
- Am să mă întorc bucuroasă înapoi dacă asta o să-i folosească soţului meu, spuse fără să mai stea pe gânduri. Dar, dacă mă întorc înapoi, ce garanţii am că soţul meu o să se bucure de protecţie şi-o să fie trimis la Istanbul, efendi maior?
- Nici una. Se ridică în picioare, dominând-o cu statura sa.
- Alternativa este că, dacă nu cooperaţi de bunăvoie, veţi fi trimisă peste graniţă astăzi şi el va trebui să-şi accepte soarta.

Ea nu se ridică, nici nu-şi îndepărtă mâna de lângă pernă şi nici nu-şi ridică privirile spre el. Aş face asta bucuroasă, dar, odată plecată, Erikki e lipsit de apărare. Să cooperez? Oare asta înseamnă să mă culc de bunăvoie cu acest bărbat ? Cum trebuie să cooperez?
- Ce doriţi să fac? întrebă, furioasă că vocea părea mai timidă ca înainte.

El avu un început de râs şi spuse sardonic:
- Să faceţi tot ceea ce toate femeile găsesc că e greu de făcut: să fiţi supusă, să faceţi ceea ce vi se spune fără să vă opuneţi sau să vă tocmiţi şi să încetaţi de a fi inteligentă.

Se întoarse pe călcâie.
- Rămâneţi aici, la hotel. O să mă întorc mai târziu. Sper că până atunci o să fiţi pregătită să-mi daţi răspunsurile corect.

Închise uşa după el.

Dacă încearcă să mă forţeze, am să-l ucid, îşi zise. Nu pot să mă culc cu el ca plată. Bărbatul meu nu mi-ar ierta-o niciodată. Şi nici eu nu mi-aş ierta-o, pentru că amândoi ştim că gestul nu ar garanta libertatea lui sau a mea şi chiar dacă ar face-o, el n-ar putea să trăiască ştiind asta şi-ar căuta să se răzbune; şi nici eu n-aş putea să trăiesc aşa.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, privind afară la satul care zumzăia preocupat, la munţii acoperiţi de zăpadă şi la graniţa care-i traversa, aflată la atât de mică distanţă.
- Singura şansă pe care o are Erikki e ca eu să mă întorc înapoi, murmură. Dar nu pot. Nu fără aprobarea maiorului. Şi chiar şi-atunci...

La postul de poliţie, ora 11,58 dimineaţa. Prinsă în strânsoarea pumnilor uriaşi ai lui Erikki, partea inferioară a barei centrale de fier din fereastră ieşi din locul ei, împrăştiind o mică ploaie de pulbere de ciment. O împinse grăbit la loc în gaură şi privi pe uşa cuştii şi de-a lungul coridorului. Nu se vedea nici un temnicer, înghesui la iuţeală bucăţele mici de ciment şi resturi în jurul bazei, ascunzând gaura. Se chinuise cu bara cea mai mare parte a nopţii, măcinându-i încet lăcaşul aşa cum un câine îşi roade neobosit osul. Acum avea o armă şi un Bevier ca să îndoaie celelalte bare.

O să-mi ia o jumătate de oră, nu mai mult, îşi zise şi se aşeză la loc pe pat, satisfăcut. După ce-i adusese mâncare, seara trecută, poliţistul îl lăsase singur, încrezător în tăria cuştii lor. În dimineaţa aceea îi adusese o cafea care avea un gust groaznic şi un coltuc de pâine proastă şi se zgâise la el nedumerit când întrebase de maior şi de soţia lui. Nu cunoştea cuvântul turcesc pentru maior şi nici numele ofiţerului, dar când arătase către umăr, mimând rangul omului, pricepuse şi se mulţumise să ridice din umeri, spusese câteva cuvinte turceşti pe care el nu le înţelesese şi plecase. Sergentul nu-şi făcuse încă apariţia.

Fiecare dintre noi ştie ce trebuie să facă, îşi zise, şi eu şi Azadeh, fiecare dintre noi are de înfruntat un risc, fiecare are să facă ce poate. Bine. Dar dacă o atinge cineva sau o răneşte, nici un zeu n-o să-l poată ajuta pe acesta, câtă vreme eu sunt în viaţă. Jur!

Uşa de la capătul coridorului se deschise. Maiorul intră, înaintând cu paşi mari către el.
- Bună dimineaţa! spuse, strâmbând din nas din cauza mirosului.
- Bună dimineaţa, domnule maior. Unde-mi este soţia, vă rog? Şi când ne lăsaţi să plecăm?
- Soţia dumitale este în sat, destul de în siguranţă şi odihnită. Am văzut-o chiar eu. Maiorul îl cercetă gânditor cu privirea,

observă murdăria de pe palmele lui, aruncă o privire ascuţită la încuietoarea cuştii, la barele ferestrei, la podea şi la tavan.

- Siguranţa şi tratamentul ei depind de dumneata, cred că înţelegi.

- Da, înţeleg într-adevăr. Şi ca cel mai mare în grad, te fac răspunzător pentru ea.

Maiorul râse.

- Bun, spuse sardonic, apoi zâmbetul dispăru. E mai bine să evităm o confruntare. Dacă cooperezi, ai să rămâi aici la noapte, mâine am să te trimit sub pază la Istanbul - unde ambasadorul vostru poate să te viziteze, dacă doreşte - ca să fii judecat pentru crimele de care eşti acuzat sau să fi extrădat.

Erikki înlătură propriile probleme.

- Mi-am adus soţia aici împotriva voinţei sale. N-a făcut nimic rău şi-ar trebui să plece acasă. Poate fi însoţită până acolo?

Maiorul îl privi atent.

- Asta depinde de cum cooperezi.

- Am să o rog să se întoarcă. Am să insist, dacă asta e ceea ce vreţi să spuneţi.

- Ar putea fi trimisă înapoi, spuse maiorul, jucându-se cu el. O, da, dar desigur că este posibil să fie răpită în drum către graniţă sau chiar de la hotel. De data asta de bandiţi, bandiţi iranieni, răi, şi ţinută în munţi o lună sau două ca să fie răscumpărată până la urmă de Han.

Erikki se întunecă la faţă.

- Ce vreţi să fac?

- Nu departe este calea ferată. La noapte ai putea fi scos pe furiş de aici şi dus în siguranţă la Istanbul. Toate acuzaţiile împotriva dumitale ar putea fi muşamalizate. Ţi s-ar putea da o slujbă bună, să pilotezi, să pregăteşti piloţii noştri, timp de doi ani, în schimb accepţi să devii agent secret pentru noi, ne furnizezi informaţii despre Azerbaidjan, în special despre acest sovietic de care ai amintit, Mzytryk, informaţii despre Hakim Han, unde şi cum trăieşte, cum să intrăm în palat şi orice altceva care e necesar.

- Şi soţia mea?

- Ea o să stea în Van de bunăvoie, ca garanţie a comportării dumitale. Pentru o lună sau două, apoi poate să ţi se alăture, oriunde ai fi.

- Dacă va fi escortată înapoi la Hakim Han, astăzi, în siguranţă, neatinsă şi dacă se dovedeşte c-a ajuns acolo în siguranţă şi neatinsă, am să fac ceea ce-mi cereţi.
- Trebuie să accepţi sau să refuzi! spuse maiorul nerăbdător. Nu sunt aici ca să mă tocmesc cu dumneata.
- Vă rog, n-are nimic de-a face cu nici un fel de crimă de-a mea. Vă rog, lăsaţi-o să plece. Vă rog.
- Crezi că suntem proşti? Eşti de acord sau nu?
- Da, dar mai întâi vreau s-o văd în siguranţă. Înainte de orice altceva.
- Poate că mai întâi ţi-ar plăcea s-o vezi batjocorită, înainte de orice altceva.

Erikki se repezi la el printre bare, uşa cuştii se zgudui sub impactul cu trupul său. Dar maiorul stătea suficient de departe de cuşcă şi râse de mâna uriaşă care încerca neputincioasă să-l înşface.

Cântărise distanţa cu exactitate, mult prea experimentat ca să fie prins nepregătit, mult prea experimentat anchetator ca să nu ştie cum să zgândăre şi să ameninţe şi să tenteze, cum să-şi bată joc şi să exagereze şi să folosească teama şi neliniştea unui prizonier, cum să răsucească adevărul ca să străpungă bariera de inevitabile minciuni şi adevăruri spuse pe jumătate ca să ajungă la adevărul adevărat. Superiorii săi îi lăsaseră lui puterea de a hotărî ce să facă cu cei doi. Hotărâse. Fără să se grăbească, îşi scoase revolverul si-l îndreptă către chipul lui Erikki şi ridică piedica. Erikki nu se trase înapoi. Se mulţumi să strângă barele cu pumnii săi enormi, răsuflând sacadat.
- Bun, spuse maiorul calm, punându-şi pistolul la loc în toc. Ai fost avertizat că comportamentul dumitale poate influenţa atitudinea noastră faţă de ea.

Ieşi.

Rămas singur, Erikki încercă să scoată uşa cuştii din balamale. Uşa gemu, dar nu se clinti.

Aeroportul Internaţional Al Shargaz; ora 4,39 după-amiază. Din spatele volanului, Gavallan privi trapa de încărcare a unui cargo 747 Jumbo Jet închizându-se în urma a jumătate din încărcătura de elicoptere, lăzi cu piese de schimb şi rotoare. Piloţii şi mecanicii încărcau frenetic cel de-al doilea Jumbo Jet,

mai având de încărcat doar un singur fuzelaj de 212, o duzină de lăzi şi câteva grămezi de valize.
- Suntem în grafic, Andy, spuse Rudi, responsabilul cu încărcarea, prefăcându-se că nu observă paloarea prietenului său. O jumătate de oră.
- Bun.
Gavallan îi întinse nişte hârtii.
- Aici sunt aprobările pentru mecanicii care merg cu el.
- Nu şi piloţii?
- Nu, toţi piloţii pleacă cu cursa BA. Dar asigură-te că sunt prezenţi la Biroul de Emigrări la ora 6,10 în seara asta. Avionul nu poate să întârzie. Asigură-te că toată lumea e acolo, Rudi. Trebuie să fie în avionul ăsta. Am garantat-o.
- Nu-ţi face griji! Ce-i cu Duke şi Manuela?
- Au plecat deja. I-a însoţit Doc Nutt, aşa că ei şi-au luat zborul. Eu... cam asta-i totul.
Gavallan se concentra cu greu.
-Tu şi cu Scrag încă mai sunteţi programaţi la zborul de 6,35 pentru Bahrain?
- Da. Jean-Luc ne aşteaptă. O să-l luăm pe Kasigi ca să-i pregătim operaţiunea şi o să ne pregătim pentru aparatele Iran-Toda. O să mă îngrijesc să plecaţi cu toţii.
- Ne vedem la Aberdeen.
Rudi îi strânse puternic mâna şi plecă grăbit. Gavallan întoarse cheia în contact, schimbă vitezele şi înjură, apoi se întoarse la birou.
- Ceva nou, Scrag?
- Nu, nu încă, amice. A sunat Kasigi. I-am spus că afacerea e pornită, i-am dat înmatriculările elicopterelor, numele piloţilor şi mecanicilor. A spus că şi-a oprit bilete la zborul nostru către Kuweit, la noapte, apoi o să prindă o maşină către Abadan şi de-acolo la Iran-Toda.
Scragger era tulburat, la fel ca şi ceilalţi, de felul în care arăta Gavallan.
- Andy, ai acoperit toate posibilităţile.
- Oare? Mă îndoiesc, Scrag! Nu i-am scos încă pe Erikkj şi pe Azadeh.
În timpul nopţii, până foarte târziu după ora Londrei, Gavallan luase legătura cu orice ins cât de cât important la care se putuse gândi. Ambasadorul finlandez fusese uluit.

- E cu neputinţă! Unul dintre cetăţenii noştri nu poate fi amestecat într-o asemenea afacere. E imposibil! Unde o să fiţi mâine la ora aceasta?

Gavallan îi spusese şi aşteptase ca noaptea să se transforme în zori. N-avea cum să ia legătura cu Hakim Han altfel decât prin Newbury si Newbury se ocupa de această posibilitate.

- E o porcărie, Scrag, dar asta e.

Bâjbâi după telefon şi-l aşeză din nou la loc.

- Aţi verificat pe toată lumea?

- Da. Kasigi o să ne aştepte la poartă. Am trimis toate bagajele la terminal şi le-am verificat. Putem rămîne aici până în ultimul moment, apoi plecăm direct acolo.

Gavallan privi îndelung aeroportul. Aglomerat, totul normal, o zi blândă.

- Nu ştiu ce să fac, Scrag. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac.

La postul de poliţie, in satul turcesc; ora 5,18 după-amiază.

- Exact cum spuneţi, efendi. O să faceţi aranjamentele necesare? spuse maiorul politicos.

Stătea la singurul birou din încăperea mică şi sărăcăcioasă, cu sergentul în picioare lângă el, cu cele două pumnale, kukn şi pukâh, ale lui Erikki pe birou.

-Bun, da, da, sunt de acord, salaam!

Aşeză receptorul în furcă, îşi aprinse o ţigară şi se ridică în picioare.

- Mă duc la hotel.

- Da, efendi.

Ochii sergentului sclipiră amuzaţi, dar se feri grijuliu să lase să se vadă. Îl urmări pe maior aranjându-şi vestonul şi părul şi punându-şi fesul în cap, invidiindu-i rangul şi puterea.

Telefonul sună.

- Poliţia, da. O, salut, sergent!

Ascultă cu o uimire din ce în ce mai mare.

- Dar... da, da, foarte bine!

Aiurit, aşeză receptorul la loc în furcă.

- E... a fost sergentul Kurbel de la graniţă, efendi maior. Se apropie un camion al Forţelor Aeriene Iraniene cu Gărzi Verzi şi un mullah ca să ia elicopterul şi prizonierul şi pe ea şi să-i ducă înapoi în Iran.

Maiorul explodă.
- În numele lui Allah! Cine a îngăduit duşmanilor să treacă peste graniţă fără documente scrise? Există nişte ordine referitoare la mullahi şi revoluţionari.
- Nu ştiu, efendi, spuse sergentul înspăimântat de furia neaşteptată. Kurbel a spus doar că i-au tot fluturat nişte hârta oficiale şi au insistat. Toată lumea ştie de elicopterul iranian, aşa că i-a lăsat pur şi simplu să treacă.
- Sunt înarmaţi?
- N-a spus, efendi.
- Ia-ţi oamenii, toţi. Şi pistoale mitralieră.
- Dar... dar cum rămâne cu prizonierul?
- Lasă asta, spuse maiorul şi ieşi ca o furtună, înjurând.

La marginea satului; ora 5,32 după-amiază. Camionul Forţelor Aeriene Iraniene era o maşină tot de teren, în parte cisternă, în parte camion; viră de pe drumul secundar care era doar ceva mai mult decât o cărare prin zăpadă, schimbă vitezele şi se îndreptă către elicopter. În apropierea acestuia, poliţistul de santinelă îi ieşi in întâmpinare. O jumătate de duzină de tineri înarmaţi, purtând banderole verzi pe braţ, săriră jos, urmaţi de trei aviatori iranieni în uniformă, neînarmaţi, și un mullah.

Mullahul îşi trecu pe umăr pistolul mitralieră Kalaşnikov.
- Salaam! Ne aflăm aici ca să luăm ce e al nostru în urnele Imamului şi al Poporului, spuse plin de imporanţă. Unde este criminalul şi femeia?
- Eu... eu nu ştiu nimic de asta... Poliţistul era descumpănit. Avea ordine limpezi:

Stai de pază şi ţine pe toată lumea la distanţă până când o să ţi se spună să faci altfel.
- Ar fi mai bine să mergeţi mai întâi la postul de poliţie şi să întrebaţi acolo.

Văzu unul dintre ofiţerii Forţelor Aeriene Iraniene deschizînd uşa carlingii şi aplecându-se înăuntru, ceilalţi desfăşurând furtune de alimentare.
- Hei, voi trei, nu e voie lângă elicopter fără aprobare! Mullahul i se aşeză în cale.
- Iată împuternicirea noastră. Flutură nişte hârtii sub nasul poliţistului şi asta îl deranjă şi mai tare, pentru că nu ştia să citească.

- Ar fi mai bine să vă duceţi mai întâi la post, bolborosi el.

Apoi, cu nespusă uşurare, văzu maşina poliţiei săltând pe drumeag din direcţia satului. Derapa la curbă în zăpadă, se mai zdruncină câţiva metri şi se opri.

Maiorul, sergentul şi cîdva poliţişti ieşiră din ea, purtându-şi armele în mână. Înconjuraţi de Gărzile sale Verzi, mullahul se îndreptă către ei, netemător.

- Cine eşti? întrebă aspru maiorul.

- Mullahul Aii Miandiry din komitehul Khvoy. Am venit să luăm în stăpânire bunul nostru: răpitorul şi femeia, în numele Imamului şi-al Poporului.

- Femeia? Vrei să spui înălţimea Sa, sora lui Hakim Han?

- Da, ea.

- Imam, care Imam?

- Imamul Khomeini, pacea fie cu el.

- A, ayatolahul Khomeini, spuse maiorul, jignit de titlu. Care popor?

La fel de grosolan, mullahul îi întinse nişte hârtii.

- Poporul Iranului. Aici sunt îndreptările noastre. Maiorul luă hârtiile şi le parcurse la iuţeală cu privirea. Erau două, scrise de mână în grabă, în farsi. Sergentul şi cei doi oameni se dispersaseră, înconjurând camionul cu pistoale mitralieră în mâini.

Mullahul şi Gărzile Verzi îi priveau dispreţuitori.

- De ce nu este pe formularul legal? spuse maiorul. Unde sunt sigiliul poliţiei şi semnătura şefului poliţiei din Khvoy?

- N-avem nevoie de aşa ceva. E semnată de komiteh.

- Ce komiteh? Nu cunosc nici un komiteh.

- Komitehul Revoluţionar din Khvoy are autoritate asupra acestei zone şi asupra poliţiei.

- Acestei zone? Zona asta este Turcia.

- Vroiam să spun autoritate până la graniţă.

- Din a cui însărcinare? Unde sunt documentele tale? Arată-mi-le!

Ceva ca un curent electric îi străbătu pe tineri.

- Mullahul ţi le-a arătat, spuse unul dintre ei agresiv. Komitehul a semnat hârtiile.

- Cine le-a semnat? Tu?

- Eu, spuse mullahul. E legal. E perfect legal. Komitehul este autoritatea aici.

Observă că aviatorii îi priveau lung.
- Ce mai aşteptaţi? Realimentaţi elicopterul.
Mai înainte ca maiorul să poată rosti un cuvânt, unul dintre ei spuse foarte politicos:
- Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă, dar bordul e un dezastru. O parte din instrumente sunt sparte. Nu putem să zburăm până când nu-i facem o verificare. Ar fi mai bine să...
- Necredinciosul a zburat cu el tot drumul de la Tabriz până aici, în siguranţă, noaptea şi ziua, a aterizat teafăr, voi de ce nu puteţi să zburaţi în timpul zilei?
- Ar fi doar mai sigur să verificăm înainte de a decola, Excelenţă.
- Mai sigur? De ce mai sigur, spuse aspru una din Gărzile Verzi, îndreptându-se către el. Suntem în mâinile lui Allah, împlinim lucrarea lui Allah. Vrei să întârzii lucrarea lui Allah şi să laşi elicopterul aici?
- Desigur că nu, desigur că ...
- Atunci supune-te mullahului nostru şi realimentează, acum!
- Da... da, desigur, spuse pilotul temător. Cum doriţi. Şi toţi trei se repeziră să îndeplinească ordinul.
Maiorul se cutremură văzând cum pilotul, un căpitan, îngăduia să fie condus atât de uşor de un derbedeu tânăr care acum se zgâia la el cu ochi apoşi, obraznici.
- Komitehul are jurisdicţie asupra poliţiei, aga, spunea mullahul. Poliţia a servit Şahul Satan şi e suspectă. Unde este răpitorul şi... şi sora Hanului?
- Unde sunt împuternicirile voastre de a trece graniţa şi a cere ceva? .
Maiorul era stăpânit de o furie rece.
- În numele lui Allah, hârtiile astea sunt de-ajuns! Mullahul împunse cu degetul documentele. Unul dintre tineri ridică piedica armei.
- Las-o! îl avertiză maiorul. Dacă apeşi o singură dată pe trăgaci pe pământul nostru, trupele noastre vor trece graniţa şi vor pârjoli totul de-aici până la Tabriz.
- Dacă o să vrea Allah.
Mullahul îl privi ţintă - ochi întunecaţi, barbă neagră şi foarte hotărât - dispreţuindu-l pe maior şi regimul nedemn pe care uniforma şi omul îl reprezentau în faţa. Război acum sau mai târziu era acelaşi lucru pentru el. Era în mâinile lui Allah şi împlinea lucrarea lui Allah, dar Cuvântul Imamului avea să-i

poarte spre victorie. Peste toate graniţele. Dar acum nu era momentul pentru război. Aveau prea multe de făcut în Khvoy: de supus pe cei de stânga, de înăbuşit revolta, de distrus duşmanii Imamului şi pentru asta în aceşti munţi fiecare elicopter era nepreţuit.

- Eu... eu cer returnarea proprietăţii noastre, spuse, mult mai înţelegător.

Arătă cu degetul semnele de înregistrare.

- Aceasta este înmatricularea noastră. Este dovada că e proprietatea noastră. A fost furat din Iran. Trebuie să ştiţi că n-a existat aprobarea de-a părăsi Iranul şi legal este încă proprietatea noastră. Mandatul, arătă către hârtiile din mâna maiorului, mandatul este legal, pilotul a răpit femeia, aşa că o să-i preluăm şi pe ei. vă rog.

Maiorul era într-o situaţie de neconceput. Era imposibil să-i predea pe finlandez şi pe soţia lui acestor inşi, aflaţi ilegal acolo, din pricina unei bucăţi ilegale de hârtie. Asta ar fi fost o abatere grosolană de la îndatoririle sale şi l-ar fi costat, pe bună dreptate, capul. Iar dacă mullahul avea să forţeze lucrurile, el trebuia să se opună şi să apere postul de poliţie care, evident, nu dispunea de suficienţi oameni ca s-o poată face şi era foarte clar că n-avea să reuşească. Avea să fie înfrânt în confruntarea ce putea să urmeze. Era la fel de convins că mullahul şi Gărzile Verzi erau pregătiţi să moară chiar în clipa aceea, lucru pe care el nu era pregătit să-l facă.

Se hotărî să rişte.

- Răpitorul şi doamna Azadeh au fost trimişi la Van în dimineaţa asta. Pentru extrădare va trebui să vă adresaţi Comandamentului Armatei, nu mie. Importanţa surorii Hanului a făcut ca armata să preia controlul amîndurora.

Chipul mullahului îngheţă. Una dintre Gărzile Verzi spuse morocănos:

- De unde ştim că asta nu-i o minciună? Maiorul se răsuci brusc spre el, tânărul sări înapoi.

Gărzile Verzi din spatele camionului ridicară armele şi ochiră, piloţii neînarmaţi se aruncară la pământ în grabă, iar mâna maiorului se îndreptă către revolver.

- Stai! spuse mullahul.

Fu ascultat chiar şi de maior, care era furios pe el însuşi că îngăduise mândriei şi reflexelor să domine. Mullahul se gândi o vreme, cântărind posibilităţile, apoi spuse:

- O să luăm legătura cu Van. Da, o să facem asta, dar nu astăzi. Astăzi o să luăm ce-i al nostru şi-o să plecăm.

Rămase acolo cu picioarele uşor depărtate, cu arma automată pe umăr, stăpânit de o încredere neclintită.

Maiorul se luptă cu greu să-şi ascundă uşurarea. Elicopterul nu avea nici o valoare pentru el sau pentru superiorii lui şi era deosebit de stânjenitor.

- Sunt de acord că e înmatricularea voastră, spuse scurt. Cât despre proprietari, nu ştiu. Dacă îmi semnaţi un proces verbal, lăsând proprietarii în suspensie, puteţi să-l luaţi şi să plecaţi.

- Am să semnez o hârtie pentru elicopterul nostru. Pe spatele mandatului de arestare, maiorul scrise la repezeală ceea ce l-ar fi satisfăcut - poate şi pe mullah. Acesta se întoarse şi se răsti la piloţi, care începură să strângă grăbiţi furtunurile de alimentare, iar pilotul se opri lângă carlingă, îndepărtând încă o dată zăpada.

- Acum eşti gata, pilot?

- Dintr-o clipă într-alta, Excelenţă.

- Uite, spuse maiorul către mullah, întinzându-i hârtia.

Cu o batjocură abia ascunsă, omul semnă fără să citească.

- Eşti gata acum, pilot?

- Da, Excelenţă, da.

Tânărul căpitan se uită la maior şi maiorul văzu, sau crezu ca vede, suferinţa din ochii săi şi rugămintea nerostită pentru azilul care era cu neputinţă de oferit.

- Pot să pornesc motoarele?

- Porneşte! spuse mullahul imperios. Desigur că poți să porneşti!

În câteva secunde motoarele porniră să şuiere dulce, rotoarele elicelor prinseră viteză.

-Aii şi Abri, vă întoarceţi cu camionul înapoi la bază! Ascultători, cei doi tineri se urcară alături de şoferu, apoi mullahul le făcu semn să plece și ceilalalţi să duseră la elicopter. Elicele despicau aerul şi el aşteptă până când toată lumea ajunse în cabină, apoi îşi coborî carabina de pe umăr, se aşeză lângă pilot şi trase uşa, închizând-o. Motoarele prinseră putere, aparatul decola şovăielnic şi se depărta greoi.

Furios, sergentul duse la ochi pistolul mitralieră.

- Pot să dobor baligele alea, domnule maior.
- Da, da, am putea. Maiorul îşi scoase tabachera.
- Dar o să lăsăm asta în seama lui Allah. S-ar putea ca Allah s-o facă pentru noi.

Îşi aprinse cu mâini tremurânde ţigara, trase adânc fum în piept şi privi camionul şi elicopterul care se depărtau în păcănitul motoarelor.

Câinii ăştia trebuie să fie învăţaţi să se poarte şi să primească o lecţie! Se îndreptă spre maşină şi urcă lângă şofer.
- Lasă-mă la hotel!

La hotel. Azadeh stătea sprijinită de fereastră, cercetând cerul. Auzise motoarele elicopterului pornind şi decolarea şi era plină de speranţă că Erikki reuşise cumva să evadeze.
- O, Allah, fă să fie adevărat.

Sătenii priveau şi ei cerul şi reuşi şi ea să vadă desluşit elicopterul, în drumul său de întoarcere sătre graniţă. Simţi o strîngere de inimă.

A oferit oare libertatea lui pentru a mea? O, Erikki.

Apoi văzu maşina poliţiei intrând în piaţă, oprindu-se în fata hotelului şi pe maior ieşind şi aranjându-şi uniforma. Sângele îi fugi din obraji. Hotărâtă, închise fereastra şi se aşeză pe scaun în apropierea pernei.

Aşteptă. Aşteptă.

Pași. Uşa se deschise.
- Urmaţi-mă, vă rog.

Pentru im moment, ea nu înţelese.
- Cum?
- Urmați-mă, vă rog.
- De ce? întrebă plină de suspiciune, aşteptându-se la o cursă si nedorind să părăsească siguranţa acului ascuns. Ce se întâmplă? Bărbatul meu pilotează elicopterul întoarce? L-aţi trimis înapoi?

Simţi c-o părăseşte curajul, neliniştea că Erikki se oferise în schimbul ei înnebunind-o.
- El pilotează?
- Nu, soţul dumneavoastră este la postul de poliţie. Au venit iranienii după elicopter. După el şi după dumneavoastră.

Acum, ca criza luase sfârşit, maiorul se simţea foarte bine.

- Aparatul era înregistrat în Iran, n-avea nici un fel de aprobare să părăsească Iranul, prin urmare aveau încă dreptul să-l ia. Acum urmaţi-mă!
- Unde, vă rog?
- Mă gândeam că v-ar plăcea să vă vedeţi soţul. Maiorul se bucura s-o privească. Îi făcea plăcere primejdia, întrebându-se unde era arma ei tainică. Femeile astea întotdeauna au o armă sau o otravă oarecare, moartea sub unul din ascunsele şi nenumăratele chipuri pândindu-l pe agresorul nepregătit. E uşor să ocoleşti dacă eşti pregătit, dacă te urmăreşti mumie şi nu dormi.
- Ei bine... mai sunt... mai sunt iranieni la postul de poliţie?
- Nu. Asta este Turcia, nu Iranul şi nici un străin nu vă aşteaptă acolo! Haide, n-aveţi de ce vă teme.
- O să... o să cobor imediat. Imediat.
- Da, bineînţeles că imediat. N-aveţi nevoie de geantă. Doar haina. Grăbiți-vă - mai înainte de a mă răzgândi.

O văzu roşindu-se de mânie şi asta îl amuză şi mai mult, dar de data asta ea se supuse fierbând în sinea ei, îşi duse haina şi coborî scările, urându-şi neputinţa. Traversă piaţa alături de el, simţind nenumăraţi ochi urmărindu-i. Intrară în clădirea postului de politie si în încăpere, aceeaşi ca mai înainte.
- Vă rog, aşteptaţi aici.

Apoi închise ușa si se duse in birou. Sergentul îi întinse receptorul telefonului.
- E căpitanul Tanazak de la postul de frontieră. Vierul de serviciu, domnule.
- Căpitane, aici maiorul Ikail. Graniţa e închisă. Pentru toţi mullahii şi Gărzile Verzi până la alte ordine.

Arestează pe sergentul care a lăsat câţiva dintre ei acum câteva ore şi trimite-l la Van cât mai inconfortabil cu putinţă. Un camion iranian e pe drum de întoarcere. Ordonă să-i hărţuiască vreo douăzeci de minute pe oamenii din el. cât despre dumneata, te vei prezenta curţii marţiale pentru nepunerea în aplicare a instrucţiunilor curente în privinţa persoanelor înarmate. Puse jos receptorul şi aruncă o privire iute la ceas.
- Maşina e gata, sergent?
- Da, efendi.
- Bine.

Ieşi pe uşă, străbătu coridorul care ducea la cuşcă, urmat de sergent. Erikki nu se ridică în picioare. Numai ochii i se mişcară.
- Acum, domnule pilot, dacă eşti pregătit să fii calm, controlat şi n-ai să mai fi prost, am să-ţi aduc nevasta să te vadă.
Vocea lui Erikki era aspra.
- Dacă tu sau oricine altcineva o atinge, jur că am să te ucid. Am să te rup bucăţele.
- Sunt convins că trebuie să fie foarte greu să ai o astfel de nevastă. Mai bine una urâtă decât una ca ea - doar dacă nu e ţinută în purdah. Acum, vrei s-o vezi sau nu?
- Ce trebuie să fac? Nervos, maiorul spuse:
- Să fii calm, controlat şi să nu mai fi prost. Către sergent șoptise în turceşte: Du-te şi ad-o!
Mintea lui Erikki aştepta o nenorocire sau o înşelătorie, apoi o văzu la capătul culoarului, nevătămată, si fu gata să izbucnească în lacrimi de uşurare - ca şi ea.
- O, Erikki...
- Ascultaţi-mă! amândoi! spuse scurt maiorul. Deşi amândoi ne-aţi produs o mulţime de neplăceri şi încurcături, am hotărât că amândoi spuneţi adevărul. O să fiți trimişi imediat sub pază la Istanbul, discret, şi o să fiţi predaţi ambasadorului vostru, discret, ca să fiţi evacuaţi din ţară, discret.
Se holbară la el prostiţi.
- O să ni se dea drumul? O să fim eliberaţi? spuse ea apucându-se de bare.
- Imediat. Ne aşteptăm să păstraţi discreţie, şi asta este o parte a înţelegerii noastre. Va trebui să acceptaţi asta oficial, în scris. Discreţie! Asta înseamnă nici un fel de scăpare, nici un fel de declaraţii publice sau particulare despre fuga sau escapadele voastre. Sunteţi de acord?
- O, da, da, desigur, spuse Azadeh. Dar nu este... nu este nici o păcăleală?
- Nu.
- Dar, de ce... dar de ce... de ce ne daţi drumul să plecăm?
Erikki se încurca în cuvinte, încă necrezându-şi urechilor.
- Pentru că v-am încercat pe amândoi. Amândoi aţi trecut testele, dumneata n-ai comis nici un fel de crimă pe care noi am considera-o crimă, jurământul vostru este între voi şi Allah şi nu este deci un subiect pentru nici un tribunal şi, din fericire pentru

voi, mandatul era ilegal şi deci inacceptabil. Komitehl mârâi el dezgustat, apoi observă felul în care se priveau unul pe celălalt şi, pentru o clipă, se simţi vrăjit şi invidios.

Ciudat că Hakfm Han a îngăduit unui komiteh să emită şi să semneze un mandat de arestare şi nu poliţiei, care ar fi făcut extrădarea legală. Făcu un semn sergentului.

-Dă-i drumul! Am să v-aştept pe amândoi în birou. Nu uitaţi că mai sunt încă bijuteriile voastre şi trebuie să vi le înapoiez! Şi cele două cuţite.

Ieşi cu paşi mari. Uşa cuştii se deschise cu zgomot. Sergentul şovăi, apoi plecă. Nici Erikki, nici Azadeh nu-l văzură îndepărtându-se şi nu-l băgară în seamă nici pe el, nici mirosul din celulă. Se vedeau numai unul pe celălalt, ea rămânând încă afară, încă ţinându-se de gratii, el înăuntru, ținându-se de barele uşii. Nu se mişcară. Își zâmbeau doar.

- Insha Allah, spuse ea, de ce nu?

- Şi atunci, încă dezorientat de comportamentul acestui om cinstit, pe care l-ar fi sfâşiat ca personificarea răului cu câteva clipe în urmă, Erikki îşi aminti ceea ce spusese el despre purdah şi cât de ademenitoare era ea şi, în ciuda dorinţei sale de-a nu ruina miracolul, izbucni:

- Azadeh! Aş vrea să las tot răul aici. Putem? Ce e cu John Ross?

Zâmbetul ei nu se schimbă şi ştia că erau la marginea prăpastiei. Cu multă încredere păşi peste ea, bucuroasă că se ivise ocazia.

- Cu multă vreme în urmă, la începuturile noastre, ţi-am spus că l-am cunoscut odată, demult, când eram tânără, foarte tânără, spuse ea cu o voce blinda, înăbuşindu-şi tulburarea. În sat şi la bază mi-a salvat viaţa! când am să-l întâlnesc, dacă am să-l întâlnesc, am să-i zâmbesc fericită. Şi te implor să faci acelaşi lucru. Trecutul este trecut şi ar trebui să rămână în trecut.

Acceptă asta şi pe el, Erikki, acum şi pentru totdeauna, îl implora ea în gând, sau căsătoria noastră se va sfârşi curând. Nu din voia mea, ci pentru că tu ai să te distrugi singur. Ai să-ţi faci viaţa de neîndurat şi n-ai să mă mai vrei lângă tine. Şi-atunci am să mă întorc la Tabriz si-am să încep o altă viaţă. Trist, dar adevărat, însă asta-i ceea ce am hotărât să fac. N-am să-ţi reamintesc de promisiunea, pe care mi-ai făcut-o înainte de a ne căsători. Nu vreau să te umilesc, dar cât de urât din partea ta c-ai uitat! Te iert doar pentru că te iubesc. O, Allah! Bărbaţii

sunt atât de ciudaţi, atât de dificil de înţeles. Te rog, Allah, aminteşte-i de jurământ acum!
- Erikki, murmură ea. Lasă trecutul să rămână în trecut, te rog!

Îl imploră cu ochii aşa cum numai o femeie poate să implore, dar el îi ocoli privirea, răscolit de propria-i prostie si gelozie. Azadeh are dreptate, striga el în sinea lui. Ăsta-i trecutul. Azadeh mi-a spus despre el şi eu i-am promis de bunăvoie că am să pot să trăiesc cu această amintire, iar el i-a salvat într-adevăr viaţa. Are dreptate. Si totuşi sunt sigur că îl iubeşte.

Frământat, privi în ochii ei şi o uşă se închise undeva în mintea lui, o încuie şi aruncă cheia. Vechea şi cunoscuta căldură îl învălui, curăţindu-l.
- Ai dreptate şi sunt de acord. Ai dreptate. Te iubesc! Pe tine şi Finlanda. Pe vecie!

O ridică în braţe şi o sărută şi ea îi răspunse la sărut, şi-apoi se agăţă cu braţele de gâtul lui când, mai fericit decât se simţise vreodată, o purtă fără efort pe coridor.
- Oare or avea saună la Istanbul? Crezi c-o să ne lase să dăm un telefon? Numai unul. Crezi că...
Dar ea nu asculta. Zâmbea în sinea ei.

Bahrain, Spitalul Internaţional; ora 6,03 seara. Telefonul sună încetişor în camera lui Mac şi, pe balcon, Genny se trezi din plăcuta reverie. Mac aţipise într-un şezlong lângă ea, la umbră. Se ridică încetişor din scaun fără să facă un zgomot, ca să nu-l trezească, şi ridică receptorul.
- Camera căpitanului McIver, spuse în şoaptă.
- O, mă iertaţi că vă deranjez! Căpitanul McIver e liber o clipă? Aici e secretarul domnului Newbury, de la Al Shargaz.
- Iertaţi-mă, doarme. Eu sunt doamna McIver. Pot să preiau eu mesajul în locul lui?

Vocea şovăi.
- Poate ar fi bine să-l rugaţi să mă sune. Bernard Jones.
- Dacă este important, ar fi bine să-mi spuneţi mie. Din nou o şovăire, apoi:
- Foarte bine, mulţumesc. A venit un telex de la sediul nostru din Teheran pentru el. Spune: "Vă rog comunicaţi-i căpitanului D. McIver, directorul executiv al IHQ că ni s-a raportat că unul dintre piloţii săi, Thomas Lochart, şi soţia lui au fost ucişi din

întâmplare în timpul unei demonstraţii". Vocea adăugă grăbită: îmi pare rău pentru veştile proaste, doamnă McIver.
- Este ... e în regulă, mulţumesc. Am să ... am să mă îngrijesc ca soţul meu să afle. Mulţumesc.

Aşeză la loc, în tăcere, receptorul. Pentru o clipă îşi prinse cu coada ochiului imaginea fugară în oglindă. Chipul era lipsit de culoare, obrazul golit de sânge în suferinţa lui. O, Doamne, nu pot să-l las pe Duncan să mă vadă așa sau să afle, căci o să ...
- Cine a fost, Genny? spuse McIver de afară, încă pe jumătate adormit.

Poate... poate să aştepte, dragoste! Culcă-te la loc!
- Bună treabă cu testele, nu-i aşa? Rezultatele fuseseră excelente.
- Minunate. Mă întorc peste o secundă.

Intră în baie, încuie uşa şi se stropi cu apă pe faţă. Nu pot să-i spun. Pur şi simplu nu pot. Trebuie să-l apăr. Să-l sun pe Andy oare? O privire iute la ceas. Nu pot. Andy trebuie să fie deja la aeroport. O să ... o să aştept până o să sosească. Asta o să fac. O să mă duc să-l aştept cu Jean-Luc şi nu pot să fac nimic până atunci. O, Doamne, o, Doamne, sărmanul Tommy, sărmana Şeherazada, sărmanii de ei! Lacrimile izbucniră şi dădu drumul la robinet ca să acopere zgomotul. Când se aşeză şi privi apusul de soare fără să-l vadă.

Aeroportul Internaţional Al Shargaz. La apus. Rudi Lutz, Scragger şi toţi ceilalţi aşteptau la bariera de ieşire, privind neliniştiţi holul aglomerat în care pasagerii care soseau si plecau treceau în toate părţile.
- Ultimul anunţ pentru zborul BA 532 pentru Roma si Londra! Toţi pasagerii sunt rugaţi să poftească la bord.

Prin fereastra uriaşă se putea zări soarele, ajuns aproape la linia orizontului. Toţi erau nervoşi.
- Andy ar fi trebuit să-l ţină pe Johnny şi avionul ca acoperire, pentru Dumnezeu! bodogăni Rudi nervos, ca pentru el.
- A trebuit să-l trimită în Nigeria, îi luă apărarea Scot. Bătrânul n-a avut de ales, Rudi.

Înţelese că Rudi nu-l asculta, aşa că schiţă o ridicare din umeri si-i spuse absent lui Scragger:
- Chiar ai de gând să te laşi de zburat, Scrag? Obrazul bătrân, plin de riduri, se strâmbă.

- Vreun an. Numai un an. Bahrainul e grozav pentru mine. Kasigi e un domn si n-am să mă las de tot de zburat. O, dragul meu, nu, nu pot, fiule! Mi se ridică părul pe ceafă când mă gândesc la asta.
- Și mie, Scrag! Dac-ai fi de vârsta mea, oare ...

Se întrerupse când un oficial nervos al BA trecu prin zona de securitate, îndreptându-se cu paşi mari către Rudi.
- Căpitane Lutz, este absolut ultimul anunţ! Am întârziat deja cinci minute. Nu mai putem să-l ţinem. Trebuie neapărat să vă urcaţi cu toţii sau o să plecăm tara voi.
- E-n regulă, spuse Rudi. Scrag, spune-i lui Andy c-am aşteptat cât de mult am putut. Dacă Charlie nu reuşeşte, trage-i o înjurătură zdravănă. Blestemata aia de Alitalla a sosit prea devreme. Toată lumea sus!

Întinse biletul stewardesei drăguţe şi trecu prin barieră, oprindu-se de partea cealaltă, verificându-i pe toţi - Freddy Ayre, Tăticu Kelly, Willi, Ed Vossi, Sandor, Nogger Lane, Scot ultimul - şi trăgând de timp până nu mai putu.
-Hei, Scrag! Spune-i bătrânului okay din partea mea!
- Sigur, amice!

Scragger le făcu semn cu mâna până când dispărură pe uşa zonei de securitate, apoi se întoarse îndreptându-se către poarta lui, de partea cealaltă a terminalului. Kasigi îl aştepta deja acolo. Se lumină la faţă când îl văzu pe Petikin alergând prin mulţime mână în mână cu Paula, cu Gavallan la douăzeci de paşi în urma lor. Petikin o îmbrăţişa grăbit şi se repezi către barieră.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie!
- Nu mă freca, Scrag! A trebuit să-l aştept pe Andy, spuse Charlie, abia răsuflând. întinse biletul, îi aruncă zâmbitor o bezea Paulei, trecu bariera şi dispăru.
- Salut, Paula! Ce-aţi pus la cale?

Paula gâfâia cu răsuflarea tăiată, dar radia toată. Îşi petrecu braţul pe după al lui şi îl strânse uşurel.
- Charlie m-a rugat să petrec concediul cu el, în Africa de Sud. Am pe cineva lângă Cape Town, o soră şi familia ei, aşa că am spus "De ce nu?".
- De ce nu, într-adevăr. Asta înseamnă că ...
- Iartă-mă, Scrag, strigă Gavallan, alăturându-li-se. Gâfâia ca o locomotivă, dar părea cu douăzeci de ani mai tânăr.

- Iartă-mă. Am stat la telefon o juma de oră. Se pare că am pierdut afurisitul de contract saudit cu KxTex şi o parte din Marea Nordului. Da să-i ia dracu! Am veşti grozave.

Zâmbi şi îndepărtă încă zece ani, iar în spatele lui soarele atinse orizontul.

- A sunat Erikki când eram cu un picior pe uşă afară, e teafăr şi Azadeh la fel. Sunt teferi in Turcia şi...

- Aleluia! izbucni Scragger, acoperindu-l, şi din Capătul îndepărtat al sălii de aşteptare se auzi un uriaş cor de strigăte de bucurie din partea celorlalţi, care primiseră vestea de la Petikin.

- Şi după asta m-a sunat un prieten din Japonia. Câtă vreme mai avem?

- De-ajuns. Douăzeci de minute. De ce? L-ai scăpat pe Scot. Mi-a zis să-ţi transmit un mesaj: Spune-i bătrânului okay.

Gavallan zâmbi.

- Bun, mulţumesc.

Îşi recăpătase răsuflarea.

-Te ajung din urmă, Scrag! Aşteaptă-mă, Paula! N-o să întârzii mult. Se duse la ghişeul de informaţii.

- Bună seara, aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, când e următorul zbor de la Bahrain la Hong Kong?

Funcţionara atinse claviatura calculatorului.

- La 11,42 la noapte, sayyid.

- Excelent.

Gavallan scoase biletele.

- Anulaţi-mi biletele pentru zborul BA spre Londra de la noapte şi treceţi-mă ...

Difuzoarele se treziră la viaţă şi-i acoperiră cuvintele cu chemarea atotstăpânitoare la rugăciune. O tăcere instantanee învălui aeroportul.

Şi sus, în întinsul ţinut al munţilor Zagros, la opt sute de kilometri către nord, Hussain Kowissi se lăsă să alunece de pe cal, apoi îşi ajută fiul, să îngenuncheze cămila. Purta un cojoc de oaie kashkai, o centură peste halatul său negru, un turban alb şi pistolul mitralieră Kalaşnikov atârnat de umăr.

Amândoi erau solemni, chipul băieţelului buhăit de atâtea lacrimi. Împreună împiedicară animalele, îşi scoaseră covoarele de rugăciune, se întoarseră spre Mecca si începură să se roage.

Un vânt îngheţat şuiera în jurul lor, împrăştiind zăpada de pe vârfurile nămeţilor înalţi. Soarele, pe jumătate acoperit, se iţea pe o fâşie îngustă de cer, printre norii care îl înghesuiau, prevestind furtună şi zăpadă. Îşi isprăviră curând rugăciunile.
- O să rămânem aici peste noapte, fiule!
- Da, tată.
Ascultător, băieţelul îl ajută să descarce, cu lacrimile încă pe obraji. Ieri murise mama lui.
- Tată, mama o să fie în Paradis când ajungem acolo?
- Nu ştiu, fiule! Da, cred că da.
Hussain îşi ascunse durerea. Naşterea fusese lungă si grea, nu putuse să facă nimic s-o ajute, decât s-o ţină de mână şi să se roage ca ea şi copilul să fie cruţaţi şi ca moaşa să fie pricepută. Moaşa fusese pricepută, dar copilul se născuse mort şi hemoragia nu se oprise şi ceea ce fusese scris se împlinise. Voia lui Allah! spusese, dar pentru prima dată asta nu-l ajutase. O îngropase alături de copilul ei. Cuprins de o adâncă tristeţe, se dusese la vărul său, şi îi lăsase lui şi soţiei sale pe cei doi copii mai mici să-i crească şi locul său la moschee, până când congregaţia avea să aleagă succesorul său. Apoi, împreună cu fiul cel mare, întorsese spatele Kowissului.
- Mâine vom fi jos, în câmpie, fiule! O să fie mai cald.
- Mi-e tare foame, tată!
- Şi mie, fiule! răspunse blând. A fost vreodată altfel?
- O să fim curând martiri?
- La vremea hotărâtă de Allah.
Băieţelul avea şase ani şi găsea multe lucruri greu de înţeles, dar asta nu. În vremea hotărâtă de Allah vom ajunge în Paradis, unde e cald şi totul verde şi e mai multă mâncare decât poţi să mănânci şi apă curată şi limpede de băut. Dar cum rămâne cu ...
- Sunt şanţuri în Paradis? întrebă cu vocea lui piţigăiată, ghemuindu-se lângă el ca să se încălzească.
Hussain îl îmbrăţişa.
- Nu, fiule, nu cred. Nu sunt şanţuri şi nici nu-i nevoie de ele..
Continuă, greoi, să-şi cureţe arma cu o bucată de cârpă muiată în ulei.
- Nu-i nevoie de şanţuri.
- Asta o să fie foarte ciudat, tată. Foarte ciudat. De ce-am plecat de acasă? Unde mergem?

- Mai întâi către nord-vest. Imamul a salvat Iranul, bule, dar mahomedanii de la nord, sud, est şi vest sunt asupriţi de duşmani. Au nevoie de ajutor şi îndrumare şi să li se predice Cuvântul.
- Imamul, pacea lui Allah fie cu el, te-a trimis?
- Nu, fiule! El nu porunceşte nimic. El doar îndrumă. Eu merg de bunăvoie să împlinesc lucrarea lui Allah. Eu singur am hotărât. Un bărbat e liber să aleagă ce trebuie să facă.

Îl văzu pe băieţel încruntându-se şi îl strânse uşurel în braţe, iubindu-l foarte mult.
- Acum suntem soldaţii lui Allah!
- O, bine, am să fiu un soldat bun. Ai să-mi spui din nou de ce i-ai lăsat să plece pe acei închinători la Satan ? Pe cei de la baza noastră? Şi i-ai lăsat să plece cu maşinile noastre zburătoare?
- Din pricina căpeteniei lor, căpitanul, spuse răbdător Hussain. Cred că era un instrument al lui Allah. El mi-a deschis ochii în faţa mesajului lui Allah: că ar trebui să caut viaţa şi nu martiriul, să las vremea martiriului în grija lui Allah. Şi de asemenea, pentru că mi-a dat în mână o armă de neînfrânt împotriva duşmanilor Islamului, creştinii şi evreii: înţelegerea faptului că ei privesc viaţa individuală a omului ca sacră.

Băieţelul îşi stăpâni un căscat.
- Ce înseamnă sacră"?
- Ei cred că viaţa omului este nepreţuită. A oricărui om. Noi ştim că viaţa vine de la Allah, aparţine lui Allah şi se întoarce la Allah. Şi că viaţa are valoare doar dacă împlineşti lucrarea lui Allah. înţelegi, fiule?
- Cred că da, spuse băieţelul foarte obosit. Câtă vreme împlinim lucrarea lui Allah, mergem în Paradis şi Paradisul este veşnic.
- Da, fiule. Folosind ceea ce am învăţat de la pilot, un drept-credincios poate să-şi pună călcâiul pe grumazul a zece milioane. O să răspândim aceste cuvinte tu şi cu mine.

Era foarte mulţumit că ţelul său devenise limpede. Curios că acel om, Starke, mi-a arătat calea.
- Noi nu suntem nici estici, nici vestici, suntem doar musulmani, înţelegi, fiule?

Dar nu primi nici un răspuns. Băieţelul adormise adânc. Hussain îl cuprinse în braţe, privind soarele care murea. Ultima rază dispăru.

- Allah e mare, spuse munţilor şi cerului şi nopţii. Nu e alt Dumnezeu decât Allah!

SFÂRŞIT